

Hoài

Đạo

PRIEST

Review Dammy & Ngontinh

Mục lục

<u>Chương 1: Vụ án thứ nhất – đôi cánh thiên sứ</u>
<u>Chương 2: Vụ án thứ nhất – đôi cánh thiên sứ</u>
<u>Chương 3: Vụ án thứ nhất – đôi cánh thiên sứ</u>
<u>Chương 4: Vụ án thứ nhất – đôi cánh thiên sứ</u>
<u>Chương 5: Vụ án thứ nhất – đôi cánh thiên sứ</u>
<u>Chương 6: Vụ án thứ nhất – đôi cánh thiên sứ</u>
<u>Chương 7: Vụ án thứ nhất – đôi cánh thiên sứ</u>
<u>Chương 8: Vụ án thứ nhất – đôi cánh thiên sứ</u>
<u>Chương 9: Vụ án thứ hai – Hồ phách</u>
<u>Chương 10: Vụ án thứ hai – Hồ phách</u>
<u>Chương 11: Vụ án thứ hai – Hồ phách</u>
<u>Chương 12: Vụ án thứ hai – Hồ phách</u>
<u>Chương 13: Vụ án thứ hai – Hồ phách</u>
<u>Chương 14: Vụ án thứ hai – Hồ phách</u>
<u>Chương 15: Vụ án thứ hai – Hồ phách</u>
<u>Chương 16: Vụ án thứ hai – Hồ phách</u>
<u>Chương 17: Vụ án thứ ba – Thân sĩ cuối cùng</u>
<u>Chương 18: Vụ án thứ ba – Thân sĩ cuối cùng</u>
<u>Chương 19: Vụ án thứ ba – Thân sĩ cuối cùng</u>
<u>Chương 20: Vụ án thứ ba – Thân sĩ cuối cùng</u>
<u>Chương 21: Vụ án thứ ba – Thân sĩ cuối cùng</u>
<u>Chương 22: Vụ án thứ ba – Thân sĩ cuối cùng</u>
<u>Chương 23: Vụ án thứ ba – Thân sĩ cuối cùng</u>
<u>Chương 24: Vụ án thứ ba – Thân sĩ cuối cùng</u>
<u>Chương 25: Vụ án thứ ba – Thân sĩ cuối cùng</u>
<u>Chương 26: Vụ án thứ ba – Thân sĩ cuối cùng</u>
<u>Chương 27: Vụ án thứ ba – Thân sĩ cuối cùng</u>
<u>Chương 28: Vụ án thứ ba – Thân sĩ cuối cùng</u>
<u>Chương 29: Vụ án thứ ba – Thân sĩ cuối cùng</u>
<u>Chương 30: Vụ án thứ tư – hắc lam</u>
<u>Chương 31: Vụ án thứ tư – hắc lam</u>
<u>Chương 32: Vụ án thứ tư – hắc lam</u>
<u>Chương 33: Vụ án thứ tư – hắc lam</u>
<u>Chương 34: Vụ án thứ tư – hắc lam</u>
<u>Chương 35: Vụ án thứ tư – hắc lam</u>
<u>Chương 36: Vụ án thứ tư – hắc lam</u>
<u>Chương 37: Vụ án thứ tư – hắc lam</u>
<u>Chương 38: Vụ án thứ tư – hắc lam</u>
<u>Chương 39: Vụ án thứ năm – trò chuyện trong đêm</u>
<u>Chương 40: Vụ án thứ năm – trò chuyện trong đêm</u>
<u>Chương 41: Vụ án thứ năm – trò chuyện trong đêm</u>
<u>Chương 42: Vụ án thứ năm – trò chuyện trong đêm</u>
<u>Chương 43: Vụ án thứ năm – trò chuyện trong đêm</u>

Chương 44: Vụ án thứ 6 – khẩn cấp nghĩ cách cứu viện

Chương 45: Vụ án thứ 6 – khẩn cấp nghĩ cách cứu viện

Chương 46: Vụ án thứ 6 – khẩn cấp nghĩ cách cứu viện

Chương 47: Vụ án thứ 6 – khẩn cấp nghĩ cách cứu viện

Chương 48: Vụ án thứ 6 – khẩn cấp nghĩ cách cứu viện

Chương 48-2: Phiên ngoại : thịnh điều

Chương 49: Vụ án thứ 7 – hoa song

Chương 50: Vụ án thứ 7 – hoa song

Chương 51: Vụ án thứ 7 – hoa song

Chương 52: Vụ án thứ 7 – hoa song

Chương 53: Vụ án thứ 7 – hoa song

Chương 54: Vụ án thứ 7 – hoa song

Chương 55: Vụ án thứ 7 – hoa song

Chương 56: Vụ án thứ 7 – hoa song

Chương 57: Vụ án thứ 7 – hoa song

Chương 58: Vụ án thứ 7 – hoa song

Chương 59: Vụ án thứ 7 – hoa song

Chương 60: Vụ án thứ 7 – hoa song

Chương 61: Vụ án thứ 7 – hoa song

Chương 62: Vụ án thứ 8 – liên minh

Chương 63: Vụ án thứ 8 – liên minh

Chương 64: Vụ án thứ 8 – liên minh

Chương 65: Vụ án thứ 8 – liên minh

Chương 66: Vụ án thứ 8 – liên minh

Chương 67: Vụ án thứ 8 – liên minh

Chương 68: Vụ án thứ 8 – liên minh

Chương 69: Vụ án thứ 8 – liên minh

Chương 70: Vụ án thứ 8 – liên minh

Chương 71: Vụ án thứ 8 – liên minh

Chương 72: Vụ án thứ 8 – liên minh

Chương 73: Vụ án thứ 8 – liên minh

Chương 74: Vụ án thứ 8 – liên minh

Chương 75: Vụ án thứ 8 – liên minh

Chương 76: Vụ án thứ 9 – em là của anh

Chương 77: Phiên ngoại 2: thịnh điều

Chương 78: Vụ án thứ 10 – thẩm phán

Chương 79: Vụ án thứ 10 – thẩm phán

Chương 80: Vụ án thứ 10 – thẩm phán

Chương 81: Vụ án thứ 10 – thẩm phán

Chương 82: Vụ án thứ 10 – thẩm phán

Chương 83: Vụ án thứ 10 – thẩm phán

Chương 84: Vụ án thứ 10 – thẩm phán

Chương 85: Vụ án thứ 10 – thẩm phán

Chương 86: Vụ án thứ 10 – thẩm phán

Chương 87: Vụ án thứ 10 – thẩm phán

Chương 88: Vụ án thứ 10 – thẩm phán

Chương 89: Vụ án thứ 10 – thẩm phán

Chương 90: Vụ án thứ 10 – thẩm phán

Chương 91: Vụ án thứ 10 – thẩm phán

Chương 92: Vụ án thứ 10 – thẩm phán

Chương 93: Vụ án thứ 10 – thẩm phán

Chương 94: Đại kết cục

Chương 95: Phiên ngoại

PHÔI ĐẠO - HOẠI ĐẠO

Priest

dtv-ebook.com

Chương 1: Vụ án thứ nhất – đôi cánh thiên sứ

Trẻ em nếu bắt đầu bước đi về hướng tà ác, thật ra là do bản tính vốn lương thiện nhưng lại bị người khác cố ý dẫn dắt sai lối – Rousseau.

Người đàn ông độ chừng hai mươi tám tuổi, dáng vẻ cao to anh tuấn, bước đi lại có phần gấp gáp, nhưng vai cùng lưng vẫn rất thẳng. Trên người mặc một bộ quần áo bình thường, gọn gàng, sạch sẽ, áo sơ mi tháo bỏ nút đầu tiên lộ ra phần ngực sáng bóng, ngũ quan tinh xảo, thân thể cường tráng. Khuôn mặt không cười có thể khiến cho người khác cảm thấy lạnh người.

Người này dù có gặp phải thì tốt nhất là không nên gần gũi, thân thiết.

Anh đi qua từng dãy hành lang, thỉnh thoảng gật đầu chào hỏi khi gặp phải người quen, tuy đã cố gắng tỏ ra thân mật nhưng con mắt thâm quầng cùng thất thần làm cho thái độ của anh ít nhiều cũng có phần miễn cưỡng.

Chỉ cần trong tay tập hồ sơ rồi cứ như thế đi tới trước cửa phòng cục trưởng.

Trước hết anh gõ cửa theo nguyên tắc rồi sau đó đẩy vào, một người xinh đẹp hiện ra, những lọn tóc quăn cùng đồng trang sức nho nhã khiến cho tuổi của người này có phần giảm xuống, cô ngừng đầu nhìn thấy người đứng trước mặt, sửng sốt một chút: “Thẩm đội trưởng?”

Lúc này trên mặt nghiêm túc mới lộ ra một cái tươi cười. Khi nhìn thấy người quen, nụ cười của anh trở nên đặc biệt đẹp, đôi mắt cong hết lên, mang theo một chút thân thiết cùng chân thành: “Di Ninh, tôi quay về phục chức.”

An Di Ninh mở to mắt nhìn từ trên xuống dưới một phen đánh giá anh, về mặt r ầu r ỉ đứng lên, kỳ quái nói: “Phục chức? Thầm Dạ Hi anh nha, có phải anh ngại mình đã sống quá lâu à?”

Thầm Dạ Hi nhún vai nói: “Đã hơn một tháng, nghỉ ngơi đ ầu đủ cả, tôi cũng nên trở v ềthôi, ở mãi trong nhà thì nấm g ỉ cũng mọc dài ra r ồi — Như thế nào? Cô không muốn tôi phục chức?”

“Bác sĩ đã ký tên cho anh? Anh tới bác sĩ thú y xin chữ kí à, thuốc chuột uống cũng đủ r ồi à?” An Di Ninh ôm lấy cánh tay anh kéo ra ban công “Phục chức cái đ ầu anh, tự anh nhìn xem vết thương này đi, khó khăn lắm mới lành lại được, theo em anh nên trở v ềnhà nghỉ ngơi đi, trái đất hình tròn mà sợ g ỉ, đừng có phô trương quá!”

Thầm Dạ Hi bất đắc dĩ để cô kéo đi vài bước: “Nha đ ầu chết tiệt, đừng có quấy nữa, tôi ở bệnh viện bao lâu còn c ần cô quản.”

“Chi phí đ ầu trị đ ầu do nhà nước chi trả, anh đâu c ần phải trả lại vì thế cứ an phận mà nghỉ ngơi, cục trưởng cũng phải chi ti ền vì anh, có phúc lại không biết hưởng, anh thật ngu ngốc quá mà.....”

Lời nói phản động này còn chưa kịp nói xong thì từ trong phòng cục trưởng truy ền ra một tiếng ho nhẹ cắt đứt câu nói của cô, một người cúi đ ầu cùng nở nụ cười từ từ mở miệng mà nói: “An Di Ninh, con vừa nói cái thì thế hả? Nói lớn tiếng một chút, lúc nãy ba chưa nghe rõ cho lắm”

An Di Ninh biểu cảm cứng đờ: “Trời ạ, mình thật khờ mà.....”

Cửa ban công một l ần nữa mở ra, một người trung niên đi đến — Nhi ều người nói Mạc Thông Mạc cục trưởng không giống cảnh sát lắm, nói chuyện cùng làm việc không nhanh cũng không chậm, phong độ cũng chỉ có một chút, về mặt luôn bình thản và luôn hiện lên ý cười, thật có điểm giống những giáo sư ở đại học.

Mạc cục trưởng liếc mắt nhìn An Dĩ Ninh một cái r ồi cười tùm tùm nhìn sang Thầm Dạ Hi: “Đã trở lại?”

Thẩm Dạ Hi cũng im lặng, thu lại ý cười đem báo cáo cùng thư phục chức giao cho người nọ.

Mạc cục trưởng cố ý đuổi An Di Ninh ở phía sau: “Đi đi, con còn việc gì thì cứ đi làm, đừng đứng đây cản ánh nắng mặt trời của ba.”

“Mạc cục trưởng, ba định đồng ý cho anh ta quay trở lại tiếp tục liêu mạng làm việc nữa sao? Trong cục đâu phải là thiếu người!”

“Nhiều người mà ai cũng như con vậy có cũng như không” – Mạc cục trưởng cúi đầu xem báo cáo của Thẩm Dạ Hi, thờ ơ nói thêm một câu: “Dạ Hi, cậu như thế nào đặc tội với nó đến mức không muốn thấy cậu quay trở về làm việc.....Nga, đúng rồi, sáng sớm hôm nay Bác sĩ Hoàng có gọi điện thoại cho tôi.”

Thẩm Dạ Hi sửng sốt

“Yên tâm, anh ta chỉ nói với tôi về vấn đề trị liệu của cậu, đề nghị cậu nên trở về bệnh viện nghỉ ngơi, anh ta nói chức năng của các bộ phận trong người cậu vẫn chưa tốt hẳn, có thể do mệt nhọc quá độ, nếu không đi điều trị dứt hẳn thì có thể sẽ bị tái lại”. Mạc cục trưởng dừng lại một chút, tay lấy ra một cây bút “Cậu có gì để nói không?”

Thẩm Dạ Hi nói một lý do mà bản thân mình cho là chính đáng để từ chối: “Bác sĩ Hoàng chẳng qua chỉ là đưa ra ý kiến như thế, y đã đồng ý ký tên cho tôi, có nghĩa y cũng cho rằng hiện tại tình trạng thân thể tôi đã khỏe hẳn, đủ điều kiện để xuất viện, hơn nữa còn có thể quay lại công tác.”

Mạc cục trưởng ngẩng đầu nhìn anh, miệng mang theo ý cười, cuối cùng không nói gì nữa mà ký tên cho anh, An Di Ninh ở cạnh la lớn: “Mạc cục, Mạc cục, trời ơi ba! Ba thật ký tên cho anh ta sao?”

“Không ký thì làm gì bây giờ, các người thử nói xem?” Mạc cục trưởng ký tên xong trực tiếp đem bản báo cáo đưa cho An Di Ninh “Được rồi, cứ như vậy đi, nếu bệnh viện kia không giữ chân được cậu ta, chỉ bằng gọi về phục chức để mọi người tự giám sát, vừa lúc có vụ án mới, để Dạ Hi tham gia đi.”

Ông nói xong quay mình trở về phòng làm việc của mình, dường như chợt nhớ tới cái gì đó thì quay đầu lại: “Bất quá nói thì nói như vậy, Dạ Hi, cậu tốt nhất làm việc phải biết kìm chế một chút giùm tôi, làm cục trưởng như tôi cũng khó khăn lắm nha, nếu như người nào cũng như cậu thì tôi sẽ đem cậu quảng sang tổ của lão diêm vương kia nga.”

Sắc mặt Thẩm Dạ Hi có phần khô, An Di Ninh cực kỳ bức bối mà nhìn chằm chằm vào bóng lưng của ba mình cho tới khi cánh cửa phòng khép lại. “Lão nhân này như thế nào càng già càng làm cho người khác sợ.”

Cô thẳng thắn nói ra suy nghĩ của mình giữa chốn đông người, những cảnh sát đi qua đi lại nghe được đâu ko nhịn được mà cúi đầu chấp nhận.

Thẩm Dạ Hi chỉ im lặng mà tán thành với lời của cô, sau đó đem áo khoác ngoài cởi ra, cấn ở tay rồi tiếp tục bước đi. “Đi thôi, theo tôi cùng vào bàn về vụ án.”

Cái quái gì mà bảo là phải cúc cung tận tụy những viên chức phục vụ công chúng chứ.

An Di Ninh thở dài, hôm trước mẹ chị Dương dẫn người yêu vừa tìm được đến tận cảnh cục, ngày hôm qua thì người yêu trước đây chạy sang cảnh cục tìm người, hôm nay lại chẳng có gì tốt cả, tên Thẩm đội trưởng cố chấp cứ khăng khăng đòi trở về làm việc, cô cảm thấy bức bối vô cùng, chính mình tự nhiên trở thành bảo mẫu, tóc cũng bạc đi vài phần.

Bất đắc dĩ mở ra hồ sơ kẹp dưới tay, An Di Ninh dùng âm thanh của người âm nữa sống nửa chết nói: “Thi thể này được phát hiện dưới nước, thân phận người chết đã được xác định, tên là Trương Tinh, giới tính nữ, chín tuổi, tháng này đã mất tích vài đứa nhỏ khoảng tám, chín tuổi, tổ chuyên án kia lại dây dưa dùng dằng không chịu giải quyết, khiến cho Mạc cục bức bối, đem bọn họ giải tán, đem vụ án chuyển sang tổ chúng ta.”

“Ban ngày đừng nên nói xấu người khác nha~” Thẩm Dạ Hi ho khan rồi nhẹ nhàng lên tiếng, cố gắng đè thấp âm thanh của mình “Cho dù là đúng — chỉ tìm được một thi thể thôi sao?”

“Người của chúng ta đang lục soát những vùng gần đó”

“Nguyên nhân chết như thế nào? Đã đi đâu tra rõ ràng chưa?”

An Di Ninh dừng lại một chút, từ trong vãn kiện lấy ra một bức hình, đưa tới trước mặt Thẩm Dạ Hi. Nền của bức hình chính là miệng cống thoát nước, có người đang cầm một cái đầu người toàn máu, mặt của cái đầu hướng về phía ống kính, cho dù màu da hiện ra rất khó coi, lại mang tử khí, nhưng vẫn không khó nhìn ra, cô bé này lúc còn sống khuôn mặt cũng dễ thương, đích thật là một cô bé khỏe mạnh.

Biểu cảm trên mặt của cô bé là hết sức hoảng sợ, An Di Ninh nói: “Anh xem, nghiêm túc mà nói, như vậy thì không thể coi như là tìm được “một thi thể”, những phần khác vẫn chưa tìm được.”

Thẩm Dạ Hi nhếch miệng, thời điểm này dù có nói đùa cũng khó mà tìm thấy được ý cười nào lưu lại trong mắt, anh không lên tiếng mà chỉ bước đi với tốc độ nhanh hơn, An Di Ninh gần như chạy theo mới có thể bắt kịp anh. Kết quả là đến chỗ rẽ phía trước có một người đang đi về hướng ngược lại, thật không may là trên tay người kia đang cầm một ly cà phê, hai bên đều muốn dừng lại, nhưng mà không kịp nữa rồi.

Người bình thường nếu như trên tay đang cầm một cái gì đó nóng bị đụng vào, theo bản năng đổ về phía mình hay là về phía đối diện. Nhưng mà phản ứng đầu tiên của người nọ là đem tay đang cầm cà phê của mình đưa sang ngang, làm cho Thẩm Dạ Hi bên cạnh bị cà phê đổ vào người, tất cả chất lỏng nóng bỏng ấy đều đổ trên tay anh, người đó liền cúi thấp đầu mà kêu lên một tiếng.

Thẩm Dạ Hi sửng sốt: “Còn không...”

“Ngại quá, tôi không để ý đường đi, nên không thấy người đang đi tới.” Thẩm Dạ Hi còn chưa mở miệng, đối phương đã vội nói không ngừng, chân tay luống cuống tiếp nhận khăn giấy từ An Di Ninh, vừa mở miệng xin lỗi vừa lau chùi tay bị phỏng đỏ lên.

Thần Dạ Hi giương mắt nhìn sang. Đó là một thanh niên, trên người mặc cái áo sơ mi màu đen, hiện ra làn da đặc biệt trắng, màu tóc hơi nâu, đeo mắt kính gọng đen, ngũ quan có phần dễ nhìn, có phần hơi giống người ngoại quốc.

Người này thân thể có phần gầy yếu, chắc là người mới đi đầu tới phòng văn chức.

An Di Ninh xoa xoa thái dương của mình: “Bác sĩ Khương Hồ, anh làm gì ở đây hả? Suốt ngày chạy lung tung. Anh còn muốn lạc đường bao nhiêu lần nữa đây hả?”

Cậu hơi sững sốt nhìn sang An Di Ninh một lúc rồi lại cúi đầu ân hận, lâu lâu lại liếc nhìn sang, chợt lên tiếng “A”, có điểm xấu hổ mà gãi đầu: “Không, tôi chính là người cả ngày nay chán quá nên mới định đi ra ngoài một chút.”

“Được rồi, đừng đi nữa, có việc phải làm rồi” An Di Ninh khinh thường liếc sang, lên tiếng đầy ẩn ý “Đầu không phải là lỗi của anh khiến chị Dương suốt ngày đi theo sao?”

“Tôi chỉ là định đi ra đây pha cà phê rồi đi dạo vài vòng sau đó quay về”

“Người này là thiên tài, trên cơ bản là làm cho người khác có thể tìm về đúng hướng để đi, sở trường của anh ta là di truyền học.” An Di Ninh thở dài, vỗ lên vai của Thẩm Dạ Hi, “Đây là người không thể thiếu của chúng ta, Thẩm Dạ Hi đội trưởng đã quay về Đội trưởng, người này là do chính Mạc Cục mới đi đầu tới đội chúng ta, Khương Hồ Khương Bác sĩ, là bác sĩ tâm lý.”

“Bác sĩ tâm lý?”

An Di Ninh gật đầu: “Mọi người dạo này chịu rất nhiều áp lực, lần trước.....lần trước vì sự kiện kia, về sau...” cô khẽ nhún mày một chút, có điểm cẩn thận mà quan sát vẻ mặt của Thẩm Dạ Hi, dừng lại một chút, thấy hắn không có phản ứng gì đặc biệt, mới tiếp tục nói “Mạc cục đặc biệt đem

bác sĩ Khương đi đầu vào đây, khi cần thì sẽ có người để ý đến tình trạng sức khỏe cho mọi người.”

Khương Hồn háy mắt mấy cái: “A, xin chào, anh chính là đội trưởng trong truyền thuyết!”

Trong truyền thuyết — nói cứ như mình đã chết rồi vậy. Thẩm Dạ Hi bắt đầu làm theo trình tự, mỉm cười nghiêm chỉnh, gật đầu, cùng Khương Hồn bắt tay, trong đầu thì luôn suy xét, bác sĩ tâm lý trong đội, hẳn đương nhiên đang ý hai tay... Bất quá người này, thật đúng là nhìn thế nào cũng không phải là người đáng trông cậy vào.

“Khương bác sĩ có thường xuyên cùng mọi người đến nơi xa để làm việc chưa?” Thẩm Dạ Hi thuận miệng hỏi.

“Mạc cục nói để tôi cùng mọi người... Ách, Thẩm đội trưởng không cần khiêm nhường như thế.” Khương Hồn đi bên cạnh hắn có phần hơi lúng túng “Kỳ thật bọn họ đều gọi tôi là Tương Hồn.”

Thẩm Dạ Hi nghiêng đầu nhìn An Di Ninh – Mạc lão đầu từ nhà trẻ của ai đem đứa nhỏ này về vậy? Thật là bậy bạ mà. Tâm lý học? Phải chăng là học về tâm lý học trẻ em.

An Di Ninh mỗi lần vừa nhìn thấy Khương Hồn có chút không biết làm như thế nào, bộ dáng mê mang thì nhìn không được thú... Không, chỉ là cái tính hơi quá một tý, ngay sau đó liếc nhìn Thẩm Dạ Hi một cái — Không được phép khi dễ người ta nha, dùng ánh mắt cũng không được?

Thẩm Dạ Hi yên lặng mà xem thường quay đi hướng khác, không chút để ý lên tiếng hỏi: “Cùng mọi người làm việc ngoài kia, bác sĩ Khương có mang theo súng không?”

“Không, tôi chỉ là văn chức, với lại tôi cũng không thích bạo lực.” Khương Hồn bày tỏ, “Chị Dương cũng nói tôi không mang theo cũng tốt, đến lúc đó nếu gặp phải tình trạng khẩn cấp như đối mặt với bọn cướp, tôi chỉ cần đi theo người khác là được rồi.”

Thẩm Dạ Hi hiểu được, cực phẩm trong thiên hạ tất cả đều bị Mạc Thông đem đến trong cục làm linh vật.

Lúc này có một người đàn ông đang đi đến trước mặt, ngoài ba mươi, bộ dạng thật nguy hiểm, nhưng cũng làm cho người khác vừa mắt. Khi vừa nhìn thấy Thẩm Dạ Hi, trên mặt lộ rõ biểu cảm vui mừng không che giấu, bước nhanh lại mà ôm anh một cái, hung hãn mà vỗ phía sau lưng anh: “Cậu cũng có thể được xem như là đã trở về”

Thẩm Dạ Hi lúc này trên mặt tươi cười không giả dối lên tiếng: “Quân tử, vất vả cho mọi người rồi.”

An Di Ninh nhìn Khương Hồ, bĩu môi: “Anh Tô, anh đi ra đây chẳng phải là để tìm Trương Hồ sao?”

Tô Quân Tử lúc này mới buông Thẩm Dạ Hi ra, đưa tay xoa nhẹ đầu của Khương Hồ “Đứa nhỏ này, lại chạy lung tung nữa hả?”

Khương Hồ đầu tóc lộn xộn mà le lười.

An Di Ninh lắc lắc tập hồ sơ trên tay: “Em nghe nói lần trước anh dẫn cậu ta đi theo hai ngày, đứa nhỏ này mới tìm được đường đi đến nhà vệ sinh, anh Quân Tử thật giỏi, không hổ là chuyên gia trong miệng mọi người, có nghị lực kiên cường — giờ ôn lại chuyện cũ hay là còn có gì đó thì đợi lát nữa hãy nói, mọi người, em trước tiên đi đến văn phòng đi đầu khiến, thuận tiện kêu chị Dương sang cùng bàn bạc, có gì thì sẽ mở một cuộc họp.”

PHÔI ĐẠO - HOẠI ĐẠO

Priest

dtv-ebook.com

Chương 2: Vụ án thứ nhất – đôi cánh thiên sứ

“Đây là bản báo cáo trong tháng của những vụ trẻ em mất tích, đến bây giờ đã có bốn người.” An Di Ninh đem những tấm hình của mấy đứa nhỏ mất tích bày ra thành một hàng, nam có, nữ có, tất cả đều xinh xắn, dễ thương “Những đứa trẻ mất tích cũng không sai biệt lắm đều là tám, chín tuổi, ở trường lại rất thông minh, lanh lợi, quan hệ gia đình bình thường, tình hình gia đình cũng không phức tạp, quan hệ cha mẹ bình thường, không có dính dáng gì đến những kẻ phạm tội, cơ bản là có thể loại trừ khả năng bị trả thù. Mặt khác, đều là gia đình có tiền, không có khó khăn, nhưng nhiều tiền của cũng không quan trọng, bọn bắt cóc một cú điện thoại cũng không gọi, hình như cũng không phải loại muốn tiền chuộc.”

“Là những đứa trẻ cùng tuổi, cùng xuống tay với những đứa trẻ giống nhau, cũng không cần tiền chuộc... Như vậy nghe như là bọn luyện đờng(yêu trẻ em)hoặc là bọn buôn người.”

Người nói chính là ng ồi ở bên cạnh Tô Quân Tử, đôi mắt hoa đào dường như tỏa sáng, lộ ra vẻ chuyên tâm đặc biệt, cơ hồ làm cho người ta sinh ra một loại cảm giác sâu sắc — đương nhiên cũng chỉ là cảm giác sai, người này là người đào hoa nhất cục – Thịnh Diêu, cậu rất nổi tiếng, những nữ cảnh sát coi cậu là một loại “Thuốc gây nghiện”, bọn họ tuy kính trọng cậu nhưng lại không thể gần gũi, có đi đâu vẫn nhìn không được mà bị mê hoặc.”

Cậu ng ồi nghiêng ngả trên ghế, ngón tay thon dài chống cằm, mắt nhìn về phía trước.

“Bọn buôn người bình thường không giết người, cho dù là muốn giết người diệt khẩu hay là công việc đi chăng nữa.” An Di Ninh nói, đưa ra một loạt hình ảnh khác, đều là hình ảnh cổng thoát nước ghê tởm, đủ loại

rác rưởi, ở giữa còn có những đầu lâu của những đứa trẻ xen lẫn vào “Đầu người chết bị một vật sắc bén cắt bỏ, mặc khác những phần còn lại của cơ thể đầu chưa tìm thấy được. Mọi người nghĩ đi a, muốn giết một đứa nhỏ thì như thế này chẳng phải là quá phí sức, với sức một người đàn ông trưởng thành có thể dễ dàng đem đứa nhỏ bóp chết, cần gì phải cắt bỏ đầu?”

“Tôi có một việc muốn hỏi, như vậy thì chỉ tìm thấy những cái đầu như thế này thôi sao?” Tô Quân Tử lên tiếng, âm thanh của anh đặc biệt trầm thấp nhưng lại nhẹ nhàng, đối người khác nói vào tùy thời điểm lại có cảm giác rất đặc biệt, còn chăm chú nhìn chăm chăm biểu cảm trên mặt của đối phương “Chúng ta có đúng hay không tài giỏi, hay vẫn còn những đứa trẻ khác còn sống.”

An Di Ninh trầm mặc một hồi: “Không loại trừ khả năng này, nhưng tốt nhất đừng nên mang hi vọng gì — Trương Tinh, chính là người chết, là đứa trẻ cuối cùng trong bốn đứa mất tích.”

Lúc này một cô gái tóc ngắn khoảng ba mươi tuổi đẩy cửa bước vào, tiếng gót giày chạm mặt đất dõn dập, trong tay cầm rất nhiều tập tài liệu: “Đây là toàn bộ tài liệu của những đứa bé mất tích, tôi đã tìm khắp nơi mới.....Yêu, Dạ Hi, cậu đã trở lại?”

Vốn ngồi im lặng Thẩm Dạ Hi hướng cô tươi cười: “Như thế nào chị Dương, cả chị cũng không hoan nghênh tôi?”

“Không hoan nghênh, cậu đã khiến mọi người đợi quá lâu.” Dương Mạn trêu chọc, cầm tài liệu gõ gõ vào đầu anh, rồi quay sang gõ Khương Hồ đang ngồi bên cạnh “Tôi đang thắc mắc không biết cậu đã chạy đi đâu.”

Khương Hồ xoa xoa nơi bị gõ vào, mắt chớp liên tục, vừa ủy khuất, vừa ngượng ngùng mà nhìn cô.

Hai giây sau, Dương Mạn hoàn toàn bị đánh bại, thở dài: “Người này thật đáng yêu a, người nào được cậu để ý sẽ rất may mắn nha, chắc hẳn nội tâm của người đó sẽ được chữa lành nhanh chóng.”

Thẩm Dạ Hi thản nhiên nhìn khinh thường một cái, vội ho một tiếng hướng Dương Mạn chuyển đề tài: “Mấy đứa trẻ này có điểm gì tương đồng sao?”

“Có, trước tiên để tôi thử tí đã.” Dương Mạn ngồi xuống, thuận tay với lấy ly nước mà uống hết.

Thịnh Diêu mở to con mắt hoa đào lên tiếng: “Trời ạ, đây là cái ly em thích nhất mà.” Cậu cảm giác như mình bị một cái tát vào mặt vậy.

“Gia đình của những đứa nhỏ này ở những khu khác nhau, công việc của cha mẹ cũng bình thường, không có gì đặc biệt, cũng không học cùng trường, chính là bọn họ cùng là thành viên trong một dàn đồng ca.” Dương Mạn rút ra một tờ giấy, móng tay chỉ vào “Chính là cái này, gọi là dàn đồng ca trẻ em ‘Gia đình thiên sứ’”

“Tôi hình như đã từng nghe nói qua.....” Tô Quân Tử nâng cằm suy nghĩ một chút “Có phải đã từng xuất hiện trên TV?”

“Hình như từng xuất hiện vài lần trong ngày quốc tế thiếu nhi, rất tài giỏi nha.” Thịnh Diêu nhìn Tô Quân Tử với đôi mắt quyến rũ “Lại còn đi xem những đứa nhỏ nữa, định làm một người ba kiểu mẫu à”

Tô Quân Tử khó chịu mà cười cười.

“Có tài liệu về bố cảnh của gia đình thiên sứ không, có bố trí hành động nào ở đó chưa?” Thẩm Dạ Hi hỏi.

“Có, hiện tại có và những ngày sau cũng sẽ có.” Dương Mạn đưa ra một tờ giấy “Thẩm đội trưởng, tôi nghĩ chúng ta nên đến gặp người phụ trách dàn đồng ca đó một chút, những đứa trẻ này đều đã từng tham gia diễn xuất cho dàn đồng ca và không lâu sau đó liền mất tích.”

“Cô nghi ngờ người phụ trách của dàn đồng ca?”

“Không, những người này tôi vừa đi đầu tra qua, không có luyện đồng hay là tinh thần từng có vấn đề, hơn nữa lúc xảy ra án đầu đã được chứng

minh không có mặt ở hiện trường”. Dương Mạn nói, An Di Ninh biểu lộ vẻ mặt ngưỡng mộ đối với năng suất làm việc của cô.

Thịnh Diêu che mặt: “Người đẹp, chừa chút đường sống cho những xú nam nhân vô dụng này đi.”

Mọi người người, còn Thịnh Diêu bị Dương Mạn dùng bạo lực trấn áp.

“Quân Tử, Di Ninh, hơi vất vả một chút, hai người hãy đi tới gia đình nạn nhân hỏi thăm chút đi. Còn Thịnh Diêu, chị Dương hai người đi tới nơi tìm thấy thi thể tìm kiếm lần nữa, thuận tiện liên hệ với bên pháp y, tôi đi...” Thẩm Dạ Hi dừng lại một chút, ánh mắt chuyển qua nhìn Khương Hồ, nhướn mi một tý “Bác sĩ Khương, phiền cậu cùng tôi đi hỏi thăm một chút về dàn đồng ca gia đình thiên sứ.”

Anh xách áo khoát đứng dậy rồi đi ra ngoài, Khương Hồ vội vàng chạy theo, còn không quên quay đầu lại cười mà vẫy tay chào ra hiệu.

Dương Mạn sờ sờ cằm mình: “Đứa nhỏ này thật lễ phép nha.”

An Di Ninh nhìn trời: “Đội trưởng lúc nào cũng đem nhiệm vụ cực khó nhất cho chính mình.”

Tô Quân Tử ho khan một tiếng: “Thực ra thì bộ dáng của bác sĩ Khương cũng rất thích hợp đi dò xét dàn đồng ca trẻ em nha, đứa nhỏ tiểu Nhiễm con của anh cũng rất thích cậu ta nha, nó về đây chơi năm tuần, ở cùng bác sĩ Khương một hồi, kết quả là cả hai ngày đầu muốn tìm chú Khương chơi đùa.”

Thịnh Diêu bật cười, lão đảo đưa lên, ném cho Dương Mạn một cái mị nhãn “Đi thôi đại mỹ nhân, chúng ta đi đến miệng cống thoát nước hẹn hò.”

Công việc bây giờ, liền như vậy nhẹ nhàng mà bắt đầu.

Thẩm Dạ Hi thỉnh thoảng nhìn kỹ vào kính mà quan sát một tý cái gánh nặng bác sĩ ngẩng kể bên, nói người này là bác sĩ tâm lý, bên ngoài thật đúng

là không thể nhìn ra, trong khoảng thời gian anh bị thương nhập viện, trước sau cũng đã tiếp nhận nhiều đánh giá của bác sĩ tâm lý, một đám người tuổi tác khác nhau, giới tính khác nhau, chính là đều có một điểm khiến cho người khác khó chịu, ánh mắt giống như muốn đem người nhìn thấu, mỗi một câu từ miệng họ nói ra đều mang mùi vị dò hỏi, tùy tiện nói chuyện phiếm hai câu cũng có thể làm người khác an tâm, gọi là “Cách chữa bệnh dựa trên tình thần”.

Chính là Khương Hồ cứ như vậy ngồi một bên, cũng không kiểm soát chuyện nói với anh, chỉ im lặng mà nhìn tài liệu trên tay, đôi mắt thâm thúy nhìn vào tập tài liệu dày cộm, mắt kính để ở giữa khuôn mặt, lộ ra quai hàm thon nhọn, không lên tiếng, không hỏi về tài liệu, cũng không đưa ra lời nhận xét nào.

Thẩm Dạ Hi suy nghĩ, bộ dáng không nói lời nào cùng bất động của người này, thật đúng là làm cho người khác nảy sinh cảm giác người này có chút thâm trầm cùng đáng tin cậy.

“Bác sĩ Khương là vừa tốt nghiệp đại học sao?”

“Ách...hả?” Khương Hồ ngẩng đầu, phản ứng như vừa trở về hiện thực, vẻ mặt ngờ ngác, sửng sốt một chút mới gật đầu “A, đúng, tôi mới vừa nhận được bằng và từ Mỹ trở về”

“Du học à?” Thẩm Dạ Hi nhìn không được nhìn cậu, này đúng là người có bằng cấp cao nhất trong cục a.

“Người nhà tôi đều ở bên đó, ông ngoại tôi từ nhỏ đã di dân sang Anh.” Khương Hồ cúi đầu, đem tấm hình trong văn kiện rút ra, đặt cùng một chỗ, Thẩm Dạ Hi nhìn sang, đây chính là tấm hình chụp chung của các trẻ em trong dàn đồng ca đang mặc quần áo màu trắng biểu diễn.

“Tại sao lại cậu lại trở về nước công tác, đãi ngộ bên này chỉ sợ không bằng bên kia đúng không?”

“Tôi gặp phải một người bạn trong thời gian đi dạo trên đường ở Chicago, vô cùng hợp ý, chính anh ta giới thiệu ta tới đây.” Khương Hồ

cười cười, cậu cố gắng nói tiếng phổ thông sao cho chuẩn, giọng điệu nhẹ nhàng ôn nhu, lời nói chậm rãi, phát âm từng chữ đặc biệt rõ ràng, giống như âm thanh phát ra từ trong TV “Tôi cũng yêu thích đồ ăn Trung Quốc, nên trở lại.”

“Nga.” Tình cảm là từ cái ăn mà ra. Thẩm Dạ Hi cũng không hiểu lắm nên chỉ tùy tiện trả lời, nói tới đây cũng không thấy còn gì có thể trò chuyện, chỉ có thể cười cười lấy lệ: “Chúng tôi trong nước không nói cái khác, chính là so với nước ngoài ăn uống có chút thoải mái hơn. Ở đây cũng có mấy tiệm ăn không tồi, hôm nào tôi sẽ giới thiệu cho cậu. Kia, vừa trở về thời gian không bao lâu, cuộc sống nếu có cái gì khó khăn, nếu vẫn chưa thích ứng được, đừng ngại nói với chúng tôi, cứ tự nhiên.”

Khương Hồ quay đầu lại nhìn hắn, mới có thể xác định được đi đầu hắn vừa nói, Thẩm Dạ Hi cố gắng tìm kiếm suy nghĩ trong ánh mắt của đứa nhỏ được gọi là bác sĩ tâm lý này, nhưng chỉ thấy Khương Hồ khẽ cười một cái: “Cảm ơn anh.”

Thẩm Dạ Hi, Thẩm đội trưởng — người dẫn đầu tổ đi điều tra những vụ án đặc biệt của cục, vũ khí bí mật của cục trưởng Mạc Thông.....người đàn ông này rõ ràng trong đầu tuyệt không có ý nghĩ nói vòng vo với người khác, lại làm ra bộ dáng thân thiết, rõ ràng trong lòng thấy phiền, nhưng ngoài mặt lại không quên khiêm nhường, hư tình giả ý, thật đúng là một người đặc biệt.

Khương Hồ quay đầu ra ngoài cửa sổ, những ngã tư đường đang từ từ lùi về phía sau cùng với những tòa nhà rộng lớn, lạnh lẽo, thành phố như thức tỉnh, tội ác chậm rãi hiện lên khỏi mặt đất.

Tới dàn đồng ca gia đình thiên sứ, Thẩm Dạ Hi để Khương Hồ ở lại bên ngoài, để cậu cùng vài đứa nhỏ nói chuyện, còn mình đi vào trong tìm người phụ trách của dàn đồng ca.

Người phụ trách là một đàn ông họ Mưu, đeo kính, tóc chải thẳng, mang chút hơi hướng nghệ thuật, tiếng nói vừa phải, âm thanh thận trọng, nhẹ nhàng, nghe đặc biệt có cảm tình, vừa nói vừa đứng lên làm bọn nhỏ xôn

xao theo, hắt từ đâu lấy ra một cái khăn tay, cúi đầu lau nước mắt cùng nước mũi.

“Thầy Mưu, chúng tôi có vài vấn đề cần anh hợp tác một chút.....”

Người này cùng nước đường như giống nhau, lúc đầu còn bình thường, vừa nghe Thẩm Dạ Hi là cảnh sát, đặc biệt đến đi đầu tra vụ án của bọn nhỏ, liền giống như những người thân của bọn nhỏ, nói khóc liền khóc, kêu la đầy ủy khuất, thương tâm, hướng về Thẩm Dạ Hi mà ôm nhằm tìm kiếm sự an ủi, bất quá Thẩm cảnh sát thân thủ nhanh nhẹn né tránh kịp thời, vì thế hắt chỉ có thể dựa vào cửa: “Những đứa nhỏ đáng thương, ngài cảnh sát, anh nói xem còn gì là tính người a, ai lại mất trí mà làm thương tổn đến bọn nhỏ đáng thương như thế kia a?”

Thẩm Dạ Hi vội ho một tiếng: “Thầy Mưu trước tiên nên bình tĩnh một chút, chúng tôi có vài việc cần anh hợp tác một chút.”

“Tôi hợp tác, toàn lực hợp tác.....” Thầy Mưu khóc một hồi lại nấc lên, một nước tràn ông cao lớn như thế, bờ vai lại một chút một chút rung lên, Thẩm Dạ Hi cảm thấy lương tâm mình cũng dần dần bị kéo theo: “Anh cứ nói, tôi phải hợp tác như thế nào, chỉ cần bắt được tên xấu xa đó là được. Anh nhìn xem bên ngoài, giờ bọn nhỏ cũng không dám đến đây.”

“Chúng tôi để ý thấy những đứa trẻ trước khi mất tích một hai ngày đầu có tham gia diễn xuất cho dàn đồng ca, các anh có phải hay không nên ngừng các buổi diễn lại.”

Thầy Mưu dằn sức khịt khịt mũi một cái: “Này rõ ràng là phải dừng lại hả, anh xem còn có vài người vẫn kiên trì đến luyện tập, đầu là tại những kẻ xấu kia, anh nhất định phải bắt được hắt nha, tôi thật muốn lột da hắt ra a.”

Thẩm Dạ Hi bình tĩnh nói: “Trong các thành viên của dàn đồng ca, anh có thấy ai đáng nghi không?”

Thầy Mưu sửng sốt: “Trời ơi, nói cho cùng, người biểu diễn của chúng tôi đều tốt lắm, làm sao ta có thể nghi ngờ ai chứ.”

“Trong lúc mấy đứa nhỏ mất tích có cái gì đặc biệt xảy ra sao?” Thẩm Dạ Hi hỏi.

Ánh mắt của thầy Mưu thoáng sắc lên rồi nhanh biến mất, sau đó ra sức lắc đầu: “Không có...Không có, tôi không thấy có gì đặc biệt xảy ra, chỉ là hằng ngày chúng tôi đều đến đây huấn luyện bọn nhỏ.”

Thẩm Dạ Hi quan sát vẻ mặt của hắn, nhíu mày: “Tốt nhất anh nên nghĩ lại cho kỹ? Chuyện này liên quan đến rất nhiều mạng người.”

“Thật không có, anh đừng nghe những lời đồn bên ngoài, đều là bọn nhỏ tự đoán mò, tôi nào dám lấy việc này ra đùa giỡn chứ?” Thầy Mưu nói với vẻ mặt buồn khổ.

“Trước mắt cứ như vậy đi, anh cứ từ từ suy nghĩ, nếu có nghi ngờ nhân viên nào trong dàn đồng ca có liên quan đến thì hãy viết ra danh sách rồi đưa cho ta, kể cả những việc nhỏ nhất nhất, tôi cho anh số điện thoại, có đột nhiên nhớ tới cái gì thì gọi cho tôi.”

“Ai, không thành vấn đề.” Thầy Mưu hoàn toàn đồng ý “Cảnh sát tiên sinh, anh cảnh sát, anh nhất định phải tay nhóm tôi làm chủ, nhất định bắt tên xấu xa kia.”

“Đó là nhiệm vụ của chúng tôi.....”

“Thực sự, trời ơi, anh không biết đứa nhỏ kia, rất ngây thơ nha, trước khi đi, tôi đã dặn là không an toàn nên tốt nhất nên chờ ba ba tới, nó không phải nghe, mà chính là không tốt, không nên bỏ lại nó như thế, lúc về tôi có gọi điện thoại cho ba của nó, kết quả là họ nói đang đứng ngay đường bên kia chờ, vì kẹt xe mà không thể đi qua nên phải kêu nó tự đi qua, đường dài và lớn so với đứa nhỏ như thế, đứa nhỏ cứ thế mà đi, đi...”

“Thầy Mưu anh lên bình tĩnh một chút.”

“Anh nói đi, nếu tôi đưa nó đi một chút thôi thì nó đâu có đi mất? Chính là tôi vẫn còn phải chờ người thân của đứa nhỏ khác, tôi là không nên đi,

tôi...” Thầy Mưu lại gắng sức khịt khịt cái mũi “Tôi hối hận quá, thật sự rất hối hận a.”

“Anh cứ yên tâm, chúng tôi nhất định sẽ nhanh chóng bắt lấy người đáng nghi, tìm được bọn nhỏ.”

“Anh cảnh sát.....” Thầy Mưu nắm lấy tay của Thẩm Dạ Hi – lại chùi nước mũi – Đôi mắt ngập nước chớp liên tục, Thẩm Dạ Hi đúng là người có ý chí vững chắc, toàn thân nổi da gà.

Người này có gì cũng tốt, thái độ hợp tác cũng không kém, chính là có điểm nói hơi nhiều, lôi kéo Thẩm Dạ Hi kêu la, trước tiên bắt đầu chửi tên hung thủ vương bắt đản, đến than vãn đầu năm nay người đến xem quá ít, rồi đến tự trách về bọn nhỏ, lo lắng tên vương bắt đản xấu xa kia sẽ trở lại.

Thẩm đại đội trưởng phải cố gắng cả buổi mới thành công mà đem tay áo mình ra khỏi ma trảo của Thầy Mưu, cố gắng duy trì bộ dáng lịch sự, giả vờ như không có gì xảy ra, cắt ngang lời đối phương đang nói: “A, đúng rồi, anh xem, chúng tôi còn nhiều việc phải làm, anh chắc cũng muốn tôi nhanh chóng phá được án mà phải không? Cứ như vậy đi, chờ anh nhớ tới cái gì thì cứ gọi điện thoại cho tôi, đã phiền anh rồi, tôi đi trước.”

Nhanh chóng đi khỏi chỗ này...

Anh thật vất vả lắm mới thoát khỏi Thầy giá Mưu, lúc ra đến nơi thì vừa vặn thấy Khương Hồ đang ngồi dưới đất, vây quanh là một đám trẻ con – phỏng chừng tuổi tác gần gần nhau, thành một khối ồn ào, lại như còn có tiếng nói chung. Thẩm Dạ Hi gõ vào cửa xe, đối bác sĩ khương gật đầu: “Bác sĩ Khương, đi thôi.”

Khương Hồ gật đầu, cùng nhóm trẻ con đang vây quanh cậu nói lời tạm biệt, trong chốc lát, đám trẻ vẫn có chút không nỡ để cậu đi, nắm lấy tay áo, lôi kéo tay cậu, ôm thắt lưng cậu, mặt mày méo mó, bên cạnh có một đứa bé gái, môi cong đến mức có thể đặt đồ vật lên đó, vì thế cậu phải nhượng mà nói lần tới sẽ còn chơi đùa,

Thẩm Dạ Hi tựa vào cửa đợi vài phút, ngáp một cái, nhìn cảnh tiền đưa thú vị phái bên kia, ngày đầu tiên phục chức, hẳn thật muốn đắm ngực thở dài.

Khó khăn lắm mới thoát ra khỏi đám tiêu tông, Khương Hồng Ỗ ở trên xe, sửa lại áo sơ mi bị kéo lung tung của mình, cậu chắc hẳn là có huyết thống người Anh, giờ tay nhắc chân quả thật có chút bộ dáng thân sĩ ngày xưa, áo sơ-mi phải được giữ cẩn thận, quần áo phải đúng chuẩn, nói chuyện không nhanh cũng không chậm.

Cậu rút những bức hình chính mình đặc biệt xếp lại rút ra, do dự một chút, mới khẽ nói với Thẩm Dạ Hi: “Thẩm đội trưởng, vừa nãy ta có cùng bọn trẻ nói chuyện...”

Thẩm Dạ Hi sững sốt, sắc mặt chùng xuống: “Chuyện gì?”

Tấm hình chụp những đứa trẻ của dàn đồng ca đứng thành một hàng, thật giống như những tiểu thiên sứ, cầm trong tay nhạc phổ, mạnh mẽ theo nụ cười, ánh mắt trong suốt, Khương Hồng chỉ vào đứa thứ hai ở giữa nói: “Đầu của hai đứa nhỏ mất tích, đầu là đứng ở vị trí này, vừa nãy những đứa trẻ ở dàn đồng ca đã nói cho tôi biết, đứa nhỏ đầu tiên mất tích chính là người lãnh xướng, về sau có thể cô cũng tìm đứa khác thay thế, không bao lâu, đứa nhỏ thay thế này cũng mất tích, có khả năng các giáo viên cũng cảm thấy có gì không được hợp lý lắm, nên đem đổi vị trí của đứa nhỏ lãnh xướng, kết quả là đứa nhỏ đứng ở vị trí này, dù không phải là người lãnh xướng thì cũng bị mất tích.”

Cậu dừng lại một chút, dùng tay khẽ lấy kính của mình ra: “Chúng nó đầu nói vị trí này bị nguy hiểm rửa.”

PHÔI ĐẠO - HOẠI ĐẠO

Priest

dtv-ebook.com

Chương 3: Vụ án thứ nhất – đôi cánh thiên sứ

Người đàn ông trong miệng hát những khúc gián đoạn, trên mặt lộ ra một tia cười ấm áp: “Đừng sợ, sẽ nhanh kết thúc thôi, mẹ yêu mình, mẹ thương mình, tiểu thiên sứ...”

Trước ngực hắn phát ra âm thanh cái gì đó va chạm vào nhau, hắn ôm lấy nó như bảo bối của mình – Đó là một đoạn xương sườn của người: “Mẹ sẽ thích mình, sẽ thích mình...”

Hắn đi từ cửa vào đến góc nhà, lại từ góc nhà đi ngược trở lại, lúc đầu biểu cảm trên mặt bình thản, tĩnh lặng, chính là các quá trình cứ như vậy lặp đi lặp lại, cứ thế mà ngày càng bức bối, ngày càng sốt ruột, sau đó chân hắn đá đến đồng quần áo ở góc tường, là quần áo trẻ em, đầu là váy ngắn thuôn trắng, nhiễm đầy vết máu, hắn dừng lại, cẩn thận đem xương sườn đang ôm trong ngực để xuống, chậm rãi ngã xuống, hai tay nâng lên cái váy đầy máu “Ô ô” khóc mà đứng dậy, miệng nói lung tung: “Tôi không phải là cố ý, tôi là người có lỗi, người xấu, tôi không phải cố ý, không phải cố ý, không phải cố ý,.....”

Lúc này, cảnh sát đang đứng một vòng xung quanh cổng thoát nước, trong tư thế sẵn sàng.

Thịnh Diêu đem nửa liều thuốc từ đâu lấy ra, liếc mắt nhìn Dương Mạn đang xem bản báo cáo khám nghiệm tử thi của pháp y ở bên cạnh, rồi lại nhìn trở về hai tay ôm ở trước ngực, tựa vào cột điện, mọi người rất cố gắng ngấm tuấn nam mỹ nữ trước mắt, có đi đâu đây lại là miệng cổng thoát nước đầy ghê tởm nên khó mà tập trung ngắm được.

Một nhóm cảnh sát đã xuống phía dưới tìm kiếm những thi thể khác.

Dương Mạn khoát tay: “Cậu lấy ra thêm đi, cho tôi hút nữa, mùi vị này — cậu nói xem, tên vương bát đản hại con gia đình người ta không nói, còn đem thi thể ném tại đây, đây không phải là cố tình sao?”

“Chị từ lúc nào lại như thế này? Em nhớ rõ trước kia chị không hút thuốc mà, ít hút một chút đi, mùi thuốc lá đối với phụ nữ không tốt đâu” Thịnh Diêu nở nụ cười một cái, châm thuốc rồi đưa qua cho Dương Mạn: “Chị đứng xa một chút, đi đến hướng gió thổi mà hút, đừng để bị ngạt thở.” (có lẽ là do khi hút ngược chiều gió nên bị gió thổi ngược trở lại làm cho bị ngạt =.=)

Dương Mạn liếc sang, nhìn cậu bối rối: “Thịnh Diêu thiếu gia, cậu thật đúng là sống trong sung sướng quen rồi, cả nước miếng cũng như xuân dược ấy, ngay cả hô hấp, nháy mắt đều cũng không rõ ràng, rất dễ làm người ta hiểu lầm.”

Thịnh Diêu chớp chớp nhãn tình: “Người đẹp, chị đang hiểu lầm cái gì à?”

Dương Mạn hai mắt tròn trảng: “Cút đi!”

Cô nhìn thoáng qua xung quanh một chút, gần đó có vài tòa nhà lầu, đường bên kia là khu phố nhỏ cùng nhà trệt của dân cư chi chít, con đường chứa cống thoát nước này chính là ngõ cụt, vài ngày này cũng không thấy có người lui tới: “Thịnh Diêu, cậu nói ở nơi này xem nơi này, tên đó lại đem thi thể những đứa nhỏ ném ở đây, phải chăng rất dễ khiến người khác chú ý?”

Thịnh Diêu nhíu mày mà nhìn cống thoát nước tối om: “Ban ngày bên này cũng có người qua lại, em nghĩ thời gian vứt thi thể là đêm khuya hoặc là sáng sớm.”

“Phía sau có một công viên, tôi nghe nói sau bốn giờ sáng mỗi ngày đều có những ông bà cụ tới đây tập thể dục, mang chim đi dạo, bên kia là nhà máy điện, có rất nhiều công nhân viên trực vào ban đêm ở đó.” Dương Mạn lật lật một tài liệu khác trong tay “Cậu nói có thể hay không có người thấy được.”

Thịnh Diêu ngẩng đầu lên, cùng nhìn nhau, chính lúc này, phía dưới cổng thoát nước truyền đến một giọng nói “Tìm được rồi, mọi người tới đây xem! Tìm được rồi! Thực con mẹ nó...muốn nôn.....”

“Chị cứ ở trên đây chờ, em đi xuống dưới nhìn xem.” Thịnh Diêu đem áo khoát cởi ra đưa cho Dương Mạn “Đừng đi xuống phía dưới, ở dưới rất dơ.”

Dương Mạn thuận tay đem áo khoát của cậu để ở một bên, sau đó đi theo: “Tôi tuy có phần khiết phách, nhưng là tôi không phải là người không công hưởng lợi, có cái gì phải ngại. Ở cục, con gái cứ như đàn ông, còn đàn ông chỉ có thể làm súc vật, một cái gia súc như cậu làm sao có phong độ một người đàn ông như tôi.”

Thịnh Diêu lắc đầu phì cười, chính là tiếng cười này cũng rất nhanh nghẹn lại ở cổ họng, Thịnh cảnh sát thân kinh bách chiến(đã qua rèn luyện kĩ càng)cuối cùng cũng đứng sững sờ một chỗ, Dương Mạn theo sát đi xuống, theo ánh mắt cậu đi qua, sắc mặt qua trang điểm cùng ngũ quan xinh xắn vắn vẹo một chút, một viên cảnh sát còn trẻ cố gắng che miệng cười, dẫn hai người cùng đi, đến nơi phát hiện xác chết thì bước sang bên cạnh nửa bước, khiến cho hai người họ có thể thấy được rõ ràng.

Dưới ánh sáng yếu ớt, đủ loại mùi vị thối rữa tràn ngập trong đó, dưới cổng thoát nước sắp xếp bộ xương của bốn đứa trẻ. Tất cả bộ xương đều tách rời, một khối mới nhất cũng đã bị ăn mòn, phần da lưng bị lột xuống dưới, xương sườn thì tìm không thấy, lộ ra nội tạng bên trong, xung quanh có vài con chuột đang gặm thức ăn, đứa trẻ này không có đầu.

Thịnh Diêu nhìn không được quay đầu đi, cúi đầu mà nói: “May mắn Quân Tử không có ở đây.”

Hình ảnh này chắc chắn sẽ là kích động rất lớn đối với gia đình nạn nhân.

Thẩm Dạ Hi sau khi nhận được điện thoại, liền xem ô tô như phi cơ mà đi đến nơi xảy ra án mạng, Dương Mạn ở trên mặt đất chờ bọn họ, sắc mặt có phần phát thanh(màu xanh lá). Thấy bọn họ tới, gật đầu: “Ở trước mặt

Thịnh Diêu, thi thể pháp y vẫn chưa đung vào, chờ cậu tới hình hiện trường một tý — tiểu Khương, cậu cứ ở trên chò, đừng đi xuống dưới.”

Khương Hồ do dự một chút, dừng lại, Thẩm Dạ Hi đến chỗ pháp y chờ ở bên cạnh chào một cái, không chùn bước mà nhảy xuống đường cống, Khương Hồ suy nghĩ một chút: “Chị Dương..... em cũng muốn đi xuống dưới để nhìn.”

Dương Mạn khoát tay: “Thật sự, đừng nên đi xuống, cậu sẽ không chịu được cái này đâu, chúng tôi nhìn xác chết nhiều năm như thế, trông thấy cái này tâm lý vẫn không tài nào tiếp nhận được, chút nữa cậu chỉ cần giúp chúng tôi giải tỏa cái gánh nặng tâm lý này là được, cậu còn không thấy sắc mặt Thịnh Diêu lúc này à.”

Khương Hồ hỏi: “Chính là em cái gì cũng không biết, làm sao có thể giúp mọi người được.”

Dương Mạn nói: “Không có việc gì, cậu chỉ cần biết ở dưới có người chết là được.” — Dương tử nói ngắn gọn lưu loát, quả nhiên danh xứng với tên.

Khương Hồ cũng không lên tiếng, liền như thế hết đứng nhìn cô rồi đến nhìn cống thoát nước, vẻ mặt có phần bối rối.

Mỗi lần nhìn thấy vẻ mặt bối rối của cậu, Dương Mạn đều cảm thấy mình giống như loài lang sói, bị đôi mắt mong chờ của đối phương nhìn, cảm giác giống như cô vừa mới cướp lấy một cây kẹo của đứa nhỏ mười tuổi, cảm giác tội lỗi cứ như một ngọn lửa nhỏ, không ít thì nhiều hành hạ lương tâm cô, vài giây sau, Dương Mạn lại một lần nữa bị đánh bại, không biết làm cách nào mà khoát tay.

An Di Ninh nói “Bao giờ cũng như vậy hết”, Thịnh Diêu lại nói “Vỏ quýt dày có móng tay nhọn.”

Khương Hồ lập tức cởi bỏ áo khoát, liền xắn ống quần cùng tay áo sơ mi lên, nhảy xuống — cậu trước đây chưa từng làm việc nhanh nhẹn như thế này — Dương Mạn còn muốn ngăn cản nhưng đã không còn kịp rồi,

chỉ có thể nhún vai thờ dài, đi sang bên cạnh cậu, chờ năm giây sau Khương Hò sẽ từ bên trong lao ra nôn mửa.

“Anh xem những đứa trẻ này đâu bị ném ở nơi đây, không bằng nói là cố tình tạo thành một bãi như thế này.” Thịnh Diêu ngẩng xồm bên cạnh thi thể, mang theo gắng tay, ngẩng đầu nhìn Thẩm Dạ Hi nói “Em thật không muốn nói như vậy, nhưng là... em cho rằng tên hung thủ này dường như rất để ý đến bọn nhỏ, trong lòng thấy ray rứt hay là gì đó giống như vậy, hẳn đem thi thể nhẹ nhàng mang tới đặt ở nơi này.”

Thẩm Dạ Hi gật đầu, cũng xắn ống quần ngẩng xồm xuống: “Thi thể đâu được đặt song song ở nơi này, khoảng cách mỗi người dường như đều được đo lường tỉ mỉ, rất giống.”

Thịnh Diêu nhíu mày: “Anh cảm thấy tên hung thủ này có khả năng tâm lý không bình thường không?”

“Theo phân tích tâm lý học thì kẻ tấn công người khác hay là tự ngược đầu là do bản năng, nhưng tôi nghĩ, tâm lý người này chính là luôn trong trạng thái kiềm nén mãnh liệt bất ngờ gặp phải kích động, bệnh trạng tâm lý sẽ giống như trên.” Thẩm Dạ Hi chưa kịp lên tiếng, chợt nghe phía sau phát ra âm thanh, không cao không thấp mà nói.

Anh quay đầu về phía sau, nhìn thấy Khương Hò đang đứng ở đó, dưới ánh đèn mờ không thể nhìn rõ ánh mắt của Khương Hò, bộ dáng người thanh niên đứng ở đó có chút gầy yếu, có chút bi thương.

Thịnh Diêu sửng sốt một chút: “Tiểu Khương, em như thế nào lại xuống đây?”

Thẩm Dạ Hi kinh ngạc mơ mơ màng màng nhìn người trẻ tuổi này, cậu ở trong cống thoát nước đây ô vật này không những thích ứng, còn như là đã quen nhìn thấy thi thể, không cảm thấy lo sợ, cũng không nôn mửa.

Mạc cục đã làm nhiều chuyện không hợp với lẽ tình, chính là năm đó thành lập tổ đi điều tra những vụ án đặc biệt, chính là khi đó năm ấy Thẩm Dạ Hi hai mươi sáu tuổi là người dẫn đầu, về sau còn có rất nhiều chuyện

khác, chính là lần này cũng chứng tỏ người kia đã làm đúng — để Khương Hò đi theo làm việc, chẳng lẽ việc cậu bình tĩnh như vậy cũng là một trong những đi đầu nằm trong tính toán sao?

Thẩm Dạ Hi cố ý quan sát đồng sự mới của mình, ngay sau đó liền giữ im lặng mà đi sang một bên một chút, nhường Khương Hò nhìn rõ hơn.

Khương Hò trầm mặc một hồi, hỏi Thịnh Diêu: “Không gọi Tô Cát ở sao?”

Thịnh Diêu hiểu ngầm mà cười cười, lắc đầu: “Không, bên kia tôi có nói chuyện với Di Ninh, vừa lúc bốn chuyên gia kia phải đi vội, hai người bọn họ cũng phải vội vàng theo, chưa có quay lại.”

Thẩm Dạ Hi chân có chút tê, hoạt động vài cái: “Bác sĩ Khương, cậu có thể hiểu được tâm lý tội phạm sao?”

“Tôi đã từng học qua phương diện này.” Khương Hò chần chừ một chút mới trả lời.

“Vậy cậu cũng có thể đoán được hoạt động tâm lý?”

Khương Hò ngừng đầu nhìn nhanh liếc mắt một cái, lắc đầu: “Lý luận về hoạt động tâm lý cùng thực tiễn hiện nay vẫn chưa thống nhất, trong nước vẫn chưa có chính thức áp dụng đến hình phạt dành cho loại tội trạng này, hướng hò không phải là một đoàn thể làm việc mà chỉ có phỏng đoán của riêng tôi, quá mức chủ quan, có thể sẽ tạo ra một sai lệch rất lớn, ảnh hưởng đến phán xét của mọi người.”

“Nói cách khác cậu có thể làm được.” Thẩm Dạ Hi trầm giọng nói, vẻ mặt hư tình giả ý trên mặt hắn biến mất, lộ ra mùi vị sắc nguy hiểm đặc biệt “Không sao, bác sĩ Khương, cậu có thể thử một lần.”

Khương Hò cùng Thịnh Diêu đều có chút giật mình, Thẩm Dạ Hi người này, cho dù là người vô cùng hiểu rõ, vô cùng thân cận, nhưng đôi khi cũng cảm thấy tâm tư của anh có điểm khó dò, giống như vừa rồi vẫn chưa để tâm, lúc này lại đột nhiên đứng lên một cách nghiêm chỉnh.

Thấy Khương h ồ còn đang do dự, Thẩm Dạ Hi lại bổ sung thêm một câu: “Không cần lo lắng, tôi có phán đoán riêng của mình, không dễ dàng bị cậu hướng đi sai đường được, nói ra đi, tựa như lúc trên xe cùng tôi đi đến dàn đ ồng ca.

“Chuyện gì đã xảy ra ở dàn đ ồng ca.”

“Bác sĩ Khương phát hiện ra những đứa nhỏ bị mất tích khi tham gia biểu diễn đ ầu đứng cùng một vị trí.”

“Kỳ thực...tất cả đ ầu là...” Khương H ồ chỉ chỉ thi thể trên mặt đất “Đứa trẻ thứ nhất, cô bé mất tích sau này gọi là Lư Tuệ, buổi biểu diễn dàn đ ồng ca vừa thay đổi người lĩnh xướng, đứa nhỏ này đã từng ở vị trí đó qua, nhưng không bị bắt cóc. Tôi lúc đ ầu không nghĩ ra, hiện tại đã biết rõ.”

Thịnh Diêu như là trông thấy cái gì đó thú vị, mở to mắt hoa đào, cũng đứng lên, l ẳng l ẳng mà nghe h ắn nói.

“Là bởi vì đứa nhỏ kia rất cao.” Khương H ồ nói “Tôi đã xem bức hình vào thời điểm biểu diễn, cảm thấy đội hình lần đó sắp xếp ko được tốt, có thể nguyên nhân là do micro hay là do âm thanh các loại, đứa nhỏ bên cạnh đứa bé nam lĩnh xướng kia cao hơn so với những người còn lại, cơ h ồ đem những đứa trẻ phía sau che khuất, v ề sau giáo viên của dàn đ ồng ca mới đem cô đến bên kia, thay đổi vị trí với người lĩnh xướng khác, đứa bé lĩnh xướng đó chính là cái thi thể đứa nhỏ thứ hai.”

“Ý cậu nói là những đứa nhỏ này sở dĩ bị bắt cóc, trừ bỏ nguyên nhân ở vị trí đó ra, còn có nguyên nhân khác?” Ánh mắt Thẩm Dạ Hi chuyển qua thi thể những đứa nhỏ nằm song song với nhau trên mặt đất, h ắn đứng lên r ồi t ầm nhìn chuyển đến hướng cao hơn, lúc này h ắn phát hiện một chuyện rất kỳ lạ, chính là chân và đ ầu cùng thân thể của các xác chết đ ầu được sắp xếp theo khoảng cách có chút bất đ ồng, kỳ thực là được sắp xếp theo thứ tự.

Thẩm Dạ Hi chỉ vào thi thể đang há miệng nằm trên mặt đất, có phần bu ồn nôn: “H ắn đem người chặt thành hai khúc, là vì là cho nhưng đứa trẻ

này triệt để có chiều cao giống nhau?”

“Không...tôi cho rằng phải đổi lại là theo chiều cao chuẩn, làm cho thi thể của những đứa trẻ này được ngay ngắn.” Khương Hồ theo ánh mắt của hắn nhìn qua “Hung thủ này có chứng ngại suy nghĩ nhất định, như là chứng ép buộc, bệnh nhân của chứng ép buộc sẽ ép bản thân làm một số chuyện sai trái, giống như thời điểm đi lại trên đường gặp phải vết nứt trên mặt đất, ví dụ như sở hữu cái gì đó đều phải theo một quy tắc nhất định, bọn họ đối với ‘trật tự’ có kích thích đặc biệt.”

“Anh...vẫn chưa hiểu.” Thịnh Diêu hỏi.

“Anh vẫn chưa hiểu? Nguyên nhân chứng ép buộc đến bây giờ vẫn chưa có hiện trạng thống nhất, bọn họ sẽ không tự chủ được mà làm một việc hay nghĩ một việc gì đó, nếu không thì sẽ đặc biệt lo lắng, bất an.”

Thịnh Diêu cùng Thẩm Dạ Hi liếc nhìn nhau một cái, Thẩm Dạ Hi hỏi: “Có thể nói cụ thể một chút không?”

Khương Hồ suy nghĩ nửa buổi, đang lúc bọn họ cho rằng cậu sẽ nói cái gì đó mang tính chất chuyên nghiệp, thời điểm chuẩn bị rửa tai lắng nghe, chợt nghe cậu dùng một loại tốc độ thông thả để ý kết luận ban đầu của Thịnh Diêu: “Tôi là muốn nói, người có thể là không bình thường.”

Có bao nhiêu bất ngờ a.

PHÔI ĐẠO - HOẠI ĐẠO

Priest

dtv-ebook.com

Chương 4: Vụ án thứ nhất – đôi cánh thiên sứ

Pháp y cùng Tô Quân Tử và An Di Ninh đã đến phía trước bắt đầu làm việc, ba mùi mồ hôi của đàn ông lẫn phụ nữ hòa vào nhau, cùng nghiên cứu một cái vấn đề Dương Mạn đối với hình tượng chính mình mà hoàn toàn cam chịu, không được tự nhiên mà ngã dưới đất, một bên lật xem những tấm hình mà Khương Hồ chọn ra, một bên nghe Thịnh Diêu giải thích.

“Tôi không rõ.” sau khi nghe xong cô nói: “Cậu xem những đũa nhỏ này, đứng thành từng hàng, tuổi tác đều không sai biệt lắm, chỉ chiều cao cũng không có khác biệt lắm, vì sao hung thủ lại chỉ chọn ở vị trí này?”

“Có thể hay không là do vị trí cùng lý do chiều cao, cả hai cùng thỏa mãn cái ảo tưởng của hung thủ.”

Thẩm Dạ Hi cau mày, hắn cũng cẩn thận mà nhìn những tấm hình này hỏi Khương Hồ “Cái gì là ảo tưởng?”

“Khương Hồ suy nghĩ thật lâu: “Này.....”

Ba người – Ba đôi mắt mở to mà chờ cậu.

“Tôi cũng không thể nói rõ.”

Biểu cảm của Thịnh Diêu trống rỗng một hồi “Bác sĩ, mới như thế một chút thì tài năng của cậu lần thứ hai đã muốn lãng phí cảm tình của tôi.”

Trong giây lát, Thẩm Dạ Hi nhớ tới một đoạn Khương Hồ đã nói với hắn ở trên xe.

“Dù đã đem người lĩnhxướng đổi đến vị trí khác, kết quả là đứa nhỏ đứng ở vị tríđó vẫn bị mất tích.....” Hấn cứ thế đọc ra thành tiếng, ba người khác đều là sửng sốt “Vậy thứ đã làm cho hấn nảy sinh ra ảo tưởng chính là cái này?”

Thịnh Diêu nhanh chóng lấy lại tinh thần “Ngay từ đầu việc những đứa trẻ mất tích mới là mấu chốt vấn đề, tại sao sau khi biểu diễn xong mới mất tích?”

Dương Mạn ngay lập tức lên tiếng: “Đứa nhỏ mất tích đầu tiên gọi là Lư Tuệ, mười tuổi, trước khi mất tích đã có biểu diễn, biểu diễn vào ngày quốc tế thiếu nhi. Biểu diễn vào lúc 8h30 tối, dù là biểu diễn vào ngày quốc tế thiếu nhi, cho nên thu nhập không cao vì dàn đồng ca cũng không được ai biết đến nhiều lắm, có phải hay không hung thủ đúng lúc thấy được đợt biểu diễn kia?”

“Tám hình đâu? Hình buổi biểu diễn đó.” Thẩm Dạ Hi hỏi.

Dương Mạn đưa qua cho hấn, Lư Tuệ đứng ở giữa, đứa nào cũng giống như, ngay cả quần áo cũng vậy, nhưng là đứa nhỏ này lại khác – cô mặc một cái váy ngắn màu trắng, trên đầu có một vòng hào quang, sau lưng lại có một đôi cánh thiên sứ.

Thẩm Dạ Hi nhận lấy bức hình nhìn chừng hai phút, mới hít một hơi sâu, chậm rãi nói: “Mọi người vẫn chưa phát hiện ra, nếu như thế này nhìn qua, đôi cánh thiên sứ mà đứa nhỏ này mang, vừa vặn đúng ngay xương sườn?”

“Hấn giống như là đang sưu tầm cánh?” Thẩm Dạ Hi nói.

Một hồi im lặng.

Dương Mạn cảm nhận được một làn gió thổi qua, sờn cả gai ốc, cô đến gần Thịnh Diêu một chút, nhẹ giọng nói: “Thịnh thiếu gia, em sợ.”

Thịnh Diêu vẻ mặt anh dũng: “Người đẹp, nếu như không phải trong người anh đang có mùi khó ngửi, thì anh chính là phi thường sẵn lòng để cho

người đẹp dựa vào.”

“Em đương nhiên không chê mùi của anh.”

“Chính là kẻ hèn mọn này sợ ô nhiễm mái tóc của người đẹp.”

Màn trình diễn của những tiếng xe cảnh sát cắt ngang, An Di Ninh cùng Tô Quân Tử theo từ bên trong đi ra, pháp y lấy cái miếng phủ màu trắng trên thi thể màu trắng ra, Tô Quân Tử nhìn nhìn một chút, ng ẩng xồm trên mặt đất đầy hình, bốn người như thế l ề m ề làm theo: “Tình hình thế nào?”

“Có thể là một tên tâm thần.” Thẩm Dạ Hi nói “Thi thể của bốn đứa nhỏ này đều tìm được ấ, thân thể bị tách rời, nhưng mà trừ bỏ cái cuối cùng bị hư hại là Trương Tinh, chân cùng đầu của mỗi người đều sắp thành một hàng thẳng tắp, mặt khác khoảng cách của mỗi người đều đặc biệt giống nhau, xương sườn người người chết bị mất đi...Hung thủ rất có thể là đang sưu t ầm xương sườn, hơn nữa còn ảo tưởng chúng nó là cánh.”

An Di Ninh cùng Tô Quân Tử nhìn những bức hình Thẩm Dạ Hi đưa tới.

An Di Trữ hỏi: “Vậy tại sao đầu của những đứa nhỏ l ằm ở ngoài kia.?”

“Chị nhìn nơi này xem.” Thịnh Diêu nói “Em cùng Dương Mạn vừa r ấ có dạo qua một vòng mọi nơi, có khả năng rất lớn là có người nhìn thấy, cố gắng thoát nước nằm dưới lòng đất rất phức tạp cùng rắc rối, em cảm thấy thời điểm hung thủ vứt thi thể bị người khác nhìn thấy, vội vàng nhảy vào cống thoát nước, không cẩn thận lưu lại, lúc sau lại lo lắng bị người khác bắt được, hoang mang đi ra khỏi cống thoát nước để chạy trốn.”

Lúc này Khương H ồ như ẩn như hiện khẽ cau mày một chút, Thẩm Dạ Hi vậy mà cũng thấy, quay đầu hỏi cậu: “Làm sao vậy? Bác sĩ Khương, có cái gì không đúng sao?”

Khương H ồ lắc đầu, do dự một chút: “Không, không có, tôi chính là đột nhiên nhớ tới một chuyện.”

“Chuyện gì?” Người này nói, có chuyện gì không nói luôn một lần? Thâm Dạ Hi sợ cậu nói muốn đi vệ sinh, nên bổ sung thêm một câu “Cùng vụ án có liên quan?”

Khương Hồ gật đầu.

Thật là, nói chuyện một hồi, Thâm Dạ Hi hiểu được bản thân mình tính tình không phải là nóng nảy, chính là hiện giờ cùng lò lửa cũng giống nhau, lúc này thật muốn cho tên gốc nghênh chậm chạp này một cú.

“Nói đi.” Thịnh Diêu nhìn thấy sắc mặt Thâm Dạ Hi, vội nhanh chóng nhẹ giọng nhắc nhở.

“A, vừa nãy có nói người này có chứng ép buộc, hẳn thật sự bị sợ mà vội vàng bỏ chạy, lại không mang thi thể để theo thói quen của hắn, như vậy đối với hắn chính là áp lực, hắn sẽ phải lo lắng, bất an, rất có thể hiện tại đang ở một nơi nào đó có thể nhìn thấy chúng ta, chờ chúng ta đi rồi sẽ trở về đêm đầu thi thể đặt lại, chính là.....”

“Pháp y đã đem thi thể mang đi rồi.” Thâm Dạ Hi đồng ý, hắn suy nghĩ một lúc, dừng một chút, trầm giọng hỏi Khương Hồ “Cậu cho rằng hắn sẽ làm gì?”

Khương Hồ nói “Hắn sẽ lo lắng, cho đến khi giới hạn, hắn sẽ tìm cách giảm bớt lo lắng của mình.”

Ánh mắt Thâm Dạ Hi chợt sáng lên “Tôi chỉ sợ hắn không..... Quân Tử, anh mang theo vài người đi tìm hiểu xem có nhân chứng nào không, chị Dương, gọi điện thoại về gọi thêm người đến đây đứng giám sát, Di Ninh, em nói cho anh nghe một chút về lời khai của người thân nạn nhân.”

Anh có khả năng đi đầu động rất mạnh, Khương Hồ đứng ở bên cạnh, theo góc của người nhìn, Thâm Dạ Hi quả thực là không để ai vào mắt, bất luận là Dương Mạn, Thịnh Diêu hay là An Di Ninh và Tô Quân Tử, người nào cũng là tinh anh, chính là bọn họ mỗi người đều bằng lòng chịu làm việc cho người này.

Thậm chí trong thời gian Thẩm Dạ Hi nằm trong bệnh viện, trong đội cơ h ồ luôn trong trạng thái rắn mất đầu. Không phải lạ khi mà Mạc Thông coi trọng h ắn như thế.

An Di Ninh ngắn gọn mà kể v ề thông tin mà cô cùng Tô Quân Tử tìm được, cô cảm thấy rất kỳ quái, bởi vì tình huống gặp chuyện của các gia đình dường như giống nhau, kẹt xe, đường cách đó không xa, chờ con của mình tự đi qua, một chút sơ suất, đứa nhỏ bị bắt mất.

Lớp học tốt xấu gì cũng tan học vào giờ cao điểm, kẹt xe cũng là chuyện bình thường, vì thế nên cũng yên tâm bảo đứa nhỏ tự mình đi qua đường, đường cũng không phải là quá dài, thậm chí phụ huynh có thể chứng kiến sự việc, hơn nữa lớp học ra v ề vào giờ cao điểm, người đi đường cũng nhiều, hung thủ làm thế nào có thể mang những đứa nhỏ đi mà không bị phát hiện?

“H ắn nhất định là đối với đường xá gần dần đ ồng ca vô cùng quen thuộc, hoặc là.....” An Di Ninh nhíu mày “Là người bọn nhỏ quen thuộc, đứa nhỏ mười tuổi nhất định là đã có khả năng nhận biết, sẽ không giống những đứa nhỏ khác mà dễ dàng bị bắt cóc, người nhiều như vậy, thời điểm h ắn mang đứa nhỏ đi nếu có gì không đúng, nhất định sẽ bị người đi đường nhìn thấy.”

Thẩm Dạ Hi “Được, phạm vi đã được thu hẹp lại.”

Thịnh Diêu bổ sung “Hơn nữa tôi cho rằng nơi h ắn sống chắc cách nơi này cũng không xa, hay có thể nói là h ắn đã từng sống cách nơi này không xa, đối với nơi này rất quen thuộc, hung thủ hốt hoảng đem đầu đứa nhỏ để ở ngoài này, h ắn rất có thể là đã bị dọa đến giết mình, cho nên nơi h ắn ném thi thể chính là nơi mà h ắn quen thuộc nhất, nơi có thể mang đến cho h ắn cảm giác an toàn.”

Khương H ồ đứng ở bên cạnh h ắn không lên tiếng, có chút không tập trung.

Thẩm Dạ Hi nhìn cậu một cái, sau đó nói với Thịnh Diêu “Tình hình dân cư xung quanh đây như thế nào?”

Thịnh Diêu im lặng một chút “Vừa vặn trong lúc chờ mọi người, em cùng Dương Mạn đã xem xét qua một vòng, trừ bỏ những ngôi nhà cũ cách âm không được tốt chính là một khoảng sân đã lâu không tu sửa, hẳn nếu muốn giết những đứa nhỏ này, còn muốn lấy xương sườn xa, khẳng định là phải ở một chỗ quen thuộc cùng bí mật cực kì — Em đã nói chuyện với cảnh sát địa phương, không bao lâu dự đoán ra một bản danh sách, có đi đâu chỉ sợ rằng người này không hành động đơn lẻ.”

Thịnh Diêu không hổ danh là người xuất thân từ tổ trình sát, bình thường làm việc rất không cẩn thận, nhưng là người cực kì sâu sắc cùng tỷ mỉ.

Thẩm Dạ Hi gật đầu “Di Ninh, em thu thập thêm chút thông tin, chúng tôi trước cùng chị Dương kết thúc công việc quay về, thay quần áo, sẽ tiếp tục sắp xếp bước tiếp theo — mùi vị này một chút cũng có thể làm người khác thất thờ.”

Trên mặt anh bởi vì vụ án tiến triển mà lộ ra một nụ cười nhẹ nhõm, quay đầu lại nhìn Khương Hồn nói “Bác sĩ, cậu ở đâu? Tôi đưa cậu trở về”

Người này thay đổi nhanh quá, có phần làm cho người khác đoán không ra.

Trên thế giới có rất nhiều người có khả năng vô hạn, bọn họ ban đầu đều giống như có bệnh, không đáng để lưu tâm, nhưng mà giữa thế giới thường sinh ra rất nhiều chuyện, dần dần trói buộc bọn họ, bọn họ vì đó mà hoạt động cũng chậm chạp theo, người có chút để ý sẽ nhận ra bọn họ.

Khương Hồn ngay từ đầu cảm thấy được Thẩm Dạ Hi chính là bị trói buộc trong một phạm vi rất nhỏ, mỗi một lần đối mặt với tội ác, đều đánh vào bản tính nghiêm khắc của anh, thậm chí ngay cả anh em, bạn bè thân thiết của anh, tất cả mọi người hoài nghi anh vẫn chưa vượt qua được vết thương lần trước.

Nhưng mà kỳ quái chính là anh một lần lại một lần mà thông qua các loại kiểm tra, hơn nữa nhìn qua..... làm cho người ta phi thường không nắm bắt được.

Là bởi vì anh theo lệnh đuổi theo Mã Tư Lạc sao? Điều này bao gồm tự hỏi cùng triết học thậm chí là cả vấn đề chủ nghĩa nhân bản trộn lẫn vào nhau, vì thế khiến cho Khương Hồn hết cả đầu, nở nụ cười “Phiền anh rồi, Thảm đội trưởng.”

PHÔI ĐẠO - HOẠI ĐẠO

Priest

dtv-ebook.com

Chương 5: Vụ án thứ nhất – đôi cánh thiên sứ

Tăng ca.....đúng là vĩnh viễn không biết chừng mực mà, hơn nữa người lãnh đạo lại chính là Thẩm đội trưởng, căn bản là không có thời gian nêu ý kiến.

Giờ cơm chiều đã tới rồi, mọi người – trừ bỏ Tô Quân Tử còn đang đi hỏi quần chúng xung quanh, bao gồm Khương Hồ ở bên trong vẫn ngồi trên bàn làm việc, vừa ăn cơm trong hộp vừa sắp xếp lại tài liệu người dân.

Thịnh Diêu ở bên làm trò, chẳng trách nào trước giờ hoa hoa công tử (công tử bột) luôn nhiều, lúc nào cũng rảnh rang như vậy, thật đúng là thể lực bình thường.

Thẩm Dạ Hi dễ dàng nhận thấy công việc này không nên vừa ăn vừa xem tài liệu. Thịnh Diêu lại so sánh tỉ suất hiệu quả, theo tiêu chuẩn mà so sánh, một đôi mắt quét qua, có vẻ sắc bén, cơm trong hộp vẫn không vơi được bao nhiêu, thoáng thoáng vẫn còn mùi vị cống thoát nước vẫn cứ tiếp tục dây dưa trong tiềm thức mọi người.

Dương Mạn là đang giảm béo nên cái gì cũng không ăn, mọi người đoán là do cô bị buồn nôn lại mắc cỡ không nói, An Di Ninh đi đến văn phòng cục trưởng để báo cáo tiến độ làm việc.

Khương Hồ.....Thẩm Dạ Hi chia ra mà lén lút đánh giá, hộp cơm của cậu vẫn hoàn chỉnh mà đặt ở một bên, lúc nhận thì lễ phép cảm ơn, nhưng lại không đụng tới chiếc đũa, nói là làm xong mọi việc sẽ ăn, cậu ngồi ở đó thất lực rất thẳng, phi thường chỉnh tề nhìn lại một bên khuôn mặt, lại sinh ra cảm giác người này vài phần quý khí, không cần phải nói bộ dáng này chính là đã từng chịu qua giáo dục đảng hoàng.

Thẩm Dạ Hi vẫn còn chú ý đến cậu, Khương Hò làm cho người khác có cảm giác tính tình người này vừa chậm lại vừa mờ mông, cho đến bây giờ nói cũng không nhiều lắm, tính hiếu kỳ cũng không nhiều, hoàn toàn không giống như lần đầu tiên tiếp xúc với vụ án giết người.

Cậu nói ra suy nghĩ chính mình, hơn nữa còn nhiều lần do dự, chần chừ, năm lần bảy lượt nhấn mạnh đây chỉ là suy nghĩ cá nhân, hi vọng mọi người không nên bị chính mình dẫn dắt sai hướng, tuy là như thế nhưng mà giọng điệu lại vòng vo, Thẩm Dạ Hi nghe được, thấy người này có một loại bình tĩnh cùng tự tin nhất định.

Không.....Cậu không giống như Thịnh Diêu, Thịnh Diêu tinh tế còn người này giờ tay nhấc chân đều tỉ mỉ, cẩn thận làm cho người ta nhìn không ra sơ hở nào. Cả người đều sản sinh ra một loại cảm giác xa cách rõ rệt, song chính loại cảm giác này lại rất tự nhiên, hờn nhiên tựa như sẵn có, nhìn không ra dấu tích đang cố gắng hết sức làm việc.

Mạc cục trưởng vì sao đi đâu cậu đến đây? Thực sự là do sợ mọi người bị áp lực tâm lý quá nặng mà đi đâu bác sĩ tâm lý vào? Thực sự vì lợi ích của mọi người?

Lúc này có tiếng gõ cửa ở ngoài, một nhân viên trực ban đẩy cửa vào “Thẩm đội trưởng, có người đến tìm Mạc cục.”

Vài người đang vui đùa vào làm việc chợt ngừng đầu lên nhìn, chỉ thấy đứng phía sau nhân viên trực ban là một người đàn ông, trong tay đang cầm một bình giữ ấm, mang theo một chút ý cười. Người đàn ông này cơ hồ làm cho người khác cảm thấy trước mắt sáng ngời, bộ dáng lớn lên thật tốt, nhưng là nhìn kĩ bộ dáng cùng vẻ mặt của cậu có thể nhận ra tuổi cũng không phải là nhỏ, khó mà đã có vài đường chân chim, nhưng cũng không phá hỏng khuôn mặt dễ nhìn của cậu.

Thẩm Dạ Hi lễ phép đứng lên: “Thầy An, thầy đến đây ngài chờ một chút, Di Ninh đến báo cáo với Mạc cục, lát nữa mới quay trở về”

Người đàn ông cười cười: “Dạ Hi, đã khỏe rồi sao?”

Thẩm Dạ Hi cho mang cho ông một cái ghế: “Ồn r ấ, mời th ầy ng ấ.”

Dương Mạn ở bên tai Khương H ồ nói: “Người kia là bố của Di Ninh, là.....Mạc cục, Ân, em hiểu không? Gọi là An Tiệp, là một phiên dịch viên, giáo sư ngoại ngữ của một trường học.” Cô tạm dừng một chút, r ấ thở dài một cái “Đầu năm nay, như thế nào đàn ông phong độ như thế này đầu có chủ?”

Cô trò chuyện với thanh âm rất nhỏ, gần như cần phải tai của Khương H ồ, tuy ng ấ khá xa nhưng dường như An Tiệp vẫn nghe được, quay đầu nhìn cô nháy mắt mấy cái, cười cười, Dương Mạn trong truyện thuyết vốn là da mặt rất dày, mũi khoan cũng khoan không được cứ nhiên lại đỏ mặt một chút.

Sau đó cô nghe An Tiệp đối Khương H ồ nói: “Ở trong nước đã quen chưa? Hôm nào rảnh cùng Di Ninh đến ăn một bữa.”

Dương Mạn mở to hai mắt, chột Khương H ồ một cái: “Tiểu tử chết tiệt, em đã biết? Hại chị.....”

Khương H ồ chịu đựng, cười: “Được, cháu thích nhất là đi ăn do chú An làm — Chị Dương, chính chú An là người giới thiệu em vào đây công tác mà.”

An Tiệp trừng mắt nhìn cậu một cái: “Chú cũng đoán ra, trong mắt con chú vốn dĩ chỉ là một mâm đồ ăn, suốt ngày trong đầu con chỉ có ăn thôi sao?”

Chính lúc này, An Di Ninh đẩy cửa đi vào, thấy An Tiệp li ền sửng sốt: “Bố, sao bố lại đến đây?”

“Hai người đầu tăng ca, bố mới đến đây hỏi thăm một tý.” An Tiệp dùng một bên mặt tựa vào bình giữ nhiệt, “Bữa ăn khuya này một h ấ bố lại đưa đến cho con một phần khác. Ông ta hai ngày nay dạ dày không được tốt lắm.”

An Di Ninh biểu môi, trong lòng lên tiếng người này kỳ thực chỉ nghĩ đến người kia, mình chỉ là nhân tiện thôi à. Cô liếc mắt nhìn quanh rồi ghé vào tai An Tiệp, lét lét lên tiếng: “Bố chỉ mang một phần cho ba (ý nói Mạc Thông) được rồi, còn lo cho con làm cái gì? Hơn nữa bố như thế mà coi được à, vợ chồng nhiều năm như thế lại còn thẹn thùng sao?”

An Tiệp ít nhiều gì cũng có vài năm kinh nghiệm, bị đánh trúng điểm yếu khuôn mặt cũng có thể bình ổn, tâm không loạn mà lên tiếng: “Con nói như vậy thật oan uổng cho bố nha, tên kia tay chân vốn là người đã trưởng thành, cần bố phải lo lắng sao, ngay cả hắn cũng chỉ là thuận tiện thôi.”

(Vì chú An Tiệp với Mạc Thông quan hệ vốn phức tạp...nên ta để tiểu Ninh gọi An Tiệp là bố, còn Mạc Thông là ba)

An Di Ninh ghen một tý.

“Hơn nữa không phải con hay ăn mấy thứ vớ vẩn sao? An tiểu nhị, trước đây còn nhỏ con không phải vì một cây kem mà đuổi theo chiếc xe qua vài khu phố? Phải làm cho cảnh sát đuổi mới chịu về”

Khương Hồ công nhận ngừng càng già càng cay nha.

Thẩm Dạ Hi vội ho một tiếng, giả vờ cố gắng làm việc, khước miệng Thịnh Diêu kéo lên, cúi đầu ăn cơm cho nhanh, Dương Mạn quay đầu nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, Khương Hồ biểu tình mê mang mà nhìn qua hai người phụ nữ, muốn hỏi giờ nhưng nhìn về mặt họ liền im lặng quay đi.

An Tiệp nở nụ cười, ông cười rõ lên, lại còn mang theo một chút trẻ con tinh nghịch, néo mũi An Di Ninh, cùng mọi người chào đón một cái rồi liền tạm biệt rời đi.

Khương Hồ lúc này mới cẩn thận hỏi: “Di Ninh, chú An vì cái gì mà gọi cô là tiểu nhị? Chẳng phải nó có nghĩa là nhân viên phục vụ ở thời cổ sao?”

Không ai trả lời, ngừng vài giây, căn phòng lúc này mới tràn ngập tiếng cười, từ từ lớn dần lên. Ngay cả Thẩm Dạ Hi cũng nhịn không nổi mà nhìn cậu lắc đầu, đứa nhỏ này quả nhiên đúng là hết thuốc chữa.

An Di Ninh liếc mắt xem thường: “Bác sĩ từ nước ngoài về, cậu không biết tiếng Trung Quốc rất phong phú sao? Ở phương Bắc loại người giống như cậu thì chúng tôi gọi là ‘nhị’(bé con, dễ thương).”

Nói xong cậu lấy bình giữ nhiệt, thô lỗ mà mở ra, tùy tiện lấy đồ trong đó ra: “Tiểu Triệu, cho cậu cơ hội lớn để nịnh bợ cục trưởng, đem cái này đến văn phòng cục trưởng đi, nói là do đích thân gia(người nhà, vợ hoặc chồng)nhà hắn đưa tới.”

Thịnh Diêu quay đầu, đối bóng lưng An Di Ninh nói: “Chị gái thiên thần à, giờ em mới biết rằng hời hợt chỉ dễ dụ như thế, vì muốn mua kem mà phản ứng như thế, hiện tại có thể giả bộ là một người hiền lành dễ thương đi.”

“Cút, với các người thì mà không cứng rắn cũng không được.” An Di Ninh quan sát từ trên xuống dưới Thịnh Diêu một chút “Tôi nếu như còn nhỏ đã biết cậu, chắc chắn sẽ đem cậu đánh chết khi còn ở nhà trẻ, để cậu ở đây chỉ làm môi trường thêm ô nhiễm!”

Như thế này xem ra, miệng lưỡi An đại tiểu thư này đúng là không buông tha cho bất kỳ ai, có lẽ là theo ông ba đấu trí nhiều năm mà luyện thành.

Thẩm Dạ Hi cười cười, đột nhiên phát hiện cái gì đó, nhíu mày: “Xe bán kem?”

Anh ngẩng đầu nhìn Khương Hân “Bác sĩ Khương, cậu có nhớ hay không, trên đường chúng ta đi đến dàn đồng ca gia đình thiên sứ, có hay không có xe bán kem.?”

“Không có.” Khương Hân nói chắc chắn.

“Cậu xác định?”

“Trên đường đi tôi có thấy vài tiệm bánh ngọt hay là vài tiệm bán đồ chơi của trẻ em, đều là món bọn nhỏ ưa thích, nhưng là không có nơi nào bán những thức uống lạnh.” Khương Hân nói.

Tất cả mọi người nhìn cậu, Khương Hồ bị những ánh mắt tựa như lang sói này nhìn chăm chăm, hơi rụt người lại “.....Tôi chắc chắn mà.”

Một người đi ra ngoài pha một ly cà phê lại không tìm được đường đến cửa ban công để quay về, lại đem một nơi xa lạ trên dọc đường đi có cửa hàng gì đâu nhớ rõ ràng như thế? Thẩm Dạ Hi ánh mắt có hơi nheo lại, đánh giá Khương Hồ— Vẫn là không biết, cậu lúc đó đã nghĩ đến cái gì lại đến hết tâm trí quan sát như thế?

Ánh mắt Khương Hồ ở sau cặp kính thần nhiên mà tiếp nhận cái nhìn chăm chăm của hắn, không hề tránh né, không sợ hãi, lại đặc biệt bình tĩnh, cuối cùng Thẩm Dạ Hi dời ánh mắt trước rồi nói “Học viên trong dàn đồng ca kia hình là rất cũng nhiều, rất nhiều trẻ em thích thú với chương trình học ở nơi này, nơi có nhiều trẻ em như thế này, lại không có chỗ nào bán kem, không thấy có gì lạ sao?”

“Cho nên anh cho rằng vốn dĩ là có một xe kem mà bọn nhỏ rất thích, chẳng qua là ngày hôm nay không có bán?” An Di Ninh đồng ý “Hắn không có buôn bán là bởi vì.....giống như suy đoán trước đó của chúng ta?”

“Còn không có kết quả, nếu thật sự có người này, nên ngay lập tức tìm đến hắn.” Thẩm Dạ Hi nói cực nhanh.

Lúc này điện thoại cang lên, Thịnh Diêu trả lời, nói mấy câu sau đó nói vài câu rồi bỏ xuống, đối Thẩm Dạ Hi nói: “Bên Quân Tử có tin tức, vào khoảng bốn giờ sáng hôm nay có một ông cụ đem chim đi dạo, thời điểm đi qua nơi đó loáng thoáng thấy một người ngẩng chằm chằm ở miệng cống thoát nước, thị lực của ông lão không tốt lắm, nhìn xa nên tưởng là một người lang thang, nên bỏ đi, chính là thế nhưng người ngẩng ở miệng cống thoát nước nghe thấy có người đến lại có vẻ rất sợ hãi, liền trốn vào bên trong cống thoát nước.”

“Có thể đây là nguyên nhân làm cho hung thủ đem đầu Trương Tinh đến ở phía ngoài.” Thẩm Dạ Hi nói “Bên ngoài có đặc điểm gì không?”

“Đàn ông, không cao, có thể là từ một thước bảy trở xuống, rất gầy, cho nên dễ bị nhận lầm là kẻ lang thang.”

“Mau, có được những manh mối này, nói không chừng đêm nay có thể sẽ bắt được hắn.” Thẩm Dạ Hi đứng lên, cầm lấy áo khoát “Bác sĩ Khương, không ngại lại cùng tôi đi đến dàn đồng ca chứ?”

Khương Hồng gần người, vội đứng lên chạy theo.

An Di Ninh nhướn mày: “Có phải.....Thẩm đội trưởng mang theo Trương Hồng đến nghiệm rỗi hả?”

“Chị muốn hỏi.” Dương Mạn cười hềnhềm mà tiếp cận nói “Ai ta nói, người cha dễ nhìn kia cùng Khương Hồng là cái quan hệ gì? Tiểu tử kia đến đây là vì nguyên nhân gì?”

“Bố em trong thời gian đi du lịch ở Chicago đã gặp được cậu ta, nghe nói hai người đều cùng yêu thích du lịch, không thích lập kế hoạch, tính toán, có điểm hợp tính, cùng bị kẹt trên một ngọn núi lửa đã tắt, ở tới hai ngày, coi như là bạn cùng chung hoạn nạn, thấy rằng người này là một.....ách, nhân tài, nên bố ta mới khuyến khích cậu ta về nước làm việc. Làm sao vậy?”

Dương Mạn nhún nhún vai.

Thịnh Diêu lắc đầu: “Bác sĩ Khương này thật đúng là nhìn không ra mà, thật đúng là, có chút.....” Cậu lắc đầu không nói gì nữa, cũng cầm lấy áo khoát ngoài, “Tôi đi thay ca cho Quân Tử, để cho anh ta có thể trở về nhà sớm.”

PHÔI ĐẠO - HOẠI ĐẠO

Priest

dtv-ebook.com

Chương 6: Vụ án thứ nhất – đôi cánh thiên sứ

“Con lại làm sai, mẹ ời” Ánh mặt trời đã biến mất, trong phòng d ần d ần tối đi, tất cả đồ vật đều bị bao phủ bởi một màu đen, hoàn toàn yên ắng. Một người đàn ông đứng lui ở một góc tường, trong lòng ngực g ắt gao ôm lấy một bộ quần áo đầy máu, trong miệng phát ra thanh âm nức nở rất nhỏ “Con đã làm chuyện xấu, con đã làm chuyện xấu.....”

Hắn dùng tay đánh vào đầu của mình, dùng một miếng vải lau lên khuôn mặt thô ráp, nước mắt theo đường nét khuôn mặt mà chảy xuống.

Lúc này cái đồng hồ lớn trên tường vang lên, là một loại đồng hồ kiểu cũ ít thấy, trải qua nhiều năm nhưng nó vẫn ở đó làm tiếp tục làm việc của mình, tận sức mà đếm thời gian trôi qua. Hành động của hắn đột nhiên dừng lại, hắn cùng con chó dường như giống nhau, tiếng chuông đồng hồ báo đã sáu giờ, hắn đột nhiên phản xạ như một người khác.

“Không.....” Hắn đứng lên “Không, mẹ ời, đừng đánh con, đừng đánh con, đừng đánh con!” Hắn như là từ trong hư không đang có cái gì đang tấn công mình, ra sức mà vùng vẫy, sau đó dùng sức đẩy mạnh một cái, li ền chạy ra khỏi cửa chính.

Góc tường lộ ra một bức hình cũ, là ảnh chụp một đám trẻ khoảng tám chín tuổi cùng một người phụ nữ xinh đẹp đang mỉm cười, như là vừa mới kết thúc một buổi biểu diễn, trên mặt bọn nhỏ vẫn còn trang điểm, quần áo giành cho diễn xuất trắng tinh, sau lưng là đôi cánh giả trắng như tuyết, như là một đám tiểu thiên sứ.

Ai cũng cười tươi đến sáng lạn, ánh mắt nhìn chăm chăm vào ống kính.

Có đôi khi địa ngục thật sự có tồn tại, chính là ở ngay trong lòng người, đi theo ta suốt cuộc đời này, vương vấn không đi, không có chết đi cũng

không có kết thúc.

Xe cộ qua lại trên đường phố cũng bởi vì màn đêm buông xuống mà giảm bớt đi nhiều, cuộc sống về đêm cũng bắt đầu, xe của Thẩm Dạ Hi chạy từ trong cục ra cũng không nhanh lắm, không gian vẫn trầm lặng, cho đến khi đến được nửa quãng đường, hắn mới từ từ mà mở miệng hỏi: “Bác sĩ có nhớ rõ đường tiếp theo đi như thế nào không?”

Khương Hò thành thực lắc đầu.

Thẩm Dạ Hi cười cười: “Vậy cậu như thế nào lại đem các cửa hiệu nhỏ trên đường đến dần dề ca nhớ rõ ràng như thế?”

Không phải đang thăm dò mình chứ, Khương Hò quay đầu nhìn Thẩm Dạ Hi một cái, người này thật đúng là suy nghĩ kỹ rồi mới hỏi, dọc đường luôn im lặng, không lên tiếng, đợi đến lúc đối phương gần như không chịu nổi im lặng nữa thì mới hỏi.

Đáng tiếc là đi đâu hắn hỏi cũng khác đặc biệt vô cùng, Khương Hò nháy mắt mấy cái, bình tĩnh mà nói: “Hả? Di Ninh không phải nói đối tượng hung thủ nhắm đến là trẻ em sao, hơn nữa còn đối với người dân xung quanh quen thuộc sao? Tôi cho rằng những đi đâu này dường như ăn khớp, giống như người phụ trách của những đứa trẻ, hay là ông chủ của những cửa hàng.”

“Cậu để ý là do sau khi nghe Di Ninh nói sao?”

“Àn” Khương Hò vô cùng thản nhiên mà gật đầu “Đúng, tôi để ý với quan điểm của chị ấy.”

Việc này.....Thẩm Dạ Hi cảm thấy chính mình hôm nay số lần thất vọng đặc biệt nhiều hơn ngày thường, nhất là khi cùng bác sĩ Trương Hò này trao đổi, dò hỏi cũng tốt, cố tình cũng tốt, đầu làm cho người ta có cảm giác như dùng tay đánh vào cây bông vậy. Khương Hò thật đúng là người cũng như tên, cả người cứ như tượng hồ mị lại dính dính, nhìn vào như trong suốt, cái gì cũng không có, nhưng lại không ai biết được bên trong đó chứa cái gì.

Anh nói được một lúc, nghĩ muốn tiếp tục, lại thấy có điểm.....kỳ quái.

Thẩm Dạ Hi thấy rằng bản thân mình suy xét con người này còn nhiều hơn suy xét về tình tiết vụ án, phải nhanh chóng ngừng lại thôi, đó là một dấu hiệu không tốt.

Hai người vừa đến nơi, Thẩm Dạ Hi lập tức đi đầu tra hết các cửa hàng nhỏ ở nơi gần đó, đem thẻ ngành để trên bàn, hỏi một cách nhanh chóng, gần đây có hay không một chiếc xe bán kem, người bán hàng bộ dáng như thế nào.

Ông chủ cửa tiệm nhỏ này đầu bỏ hết công việc mà chào hỏi, có lẽ là chưa gặp qua cảnh sát mang súng bao giờ? Căng thẳng mà mở miệng trả lời, còn xem chút cần phải lưu ý mình: “Có.....có.....có a.”

Ông chủ cửa hàng hô hấp khó khăn, tự an ủi đầu lưỡi bị thương của mình.

Thật là có — Thẩm Dạ Hi quay đầu nhìn qua Khương Hò, không nghĩ là người đầu tiên hỏi đã có kết quả như vậy chứ? Hẳn là không thể như thế, mặc dù có điểm không đúng, chính là vẫn phải phân biệt đâu là đúng là sai, người này hẳn là sẽ không dám nói láo.

Lại phát hiện Khương Hò như không để tâm lắm, hoàn toàn không nói gì về việc trên, mà chỉ phát ngốc mà nhìn chằm chằm ngoài cửa sổ, nường theo đèn đường mà nhìn bên ngoài cửa sổ. Chỉ để lộ đường nét nửa bên mặt hướng Thẩm Dạ Hi, đi đầu này làm cho Thẩm Dạ Hi thấy được ánh mắt Khương Hò phía sau mắt kính — có lẽ do huyết thống mà mắt cậu có màu ngọc lưu ly (xanh dương) nhạt, hiện ra vẻ trong suốt đặc biệt, cũng có nét lạnh nói không nên lời.

Anh trong đầu nhìn không được mà nghĩ đến bộ dáng cậu khi tháo kính xuống, ý thức được suy nghĩ của mình, anh nhanh chóng đánh bay suy nghĩ đó, quay đầu trở lại, ho nhẹ một tiếng: “Cái xe bán kem đó bình thường sẽ bán ở vị trí nào?”

“Là ở chỗ đó.” Ông chủ đưa tay chỉ, Thẩm Dạ Hi theo hướng tay của ông nhìn qua, sững sốt phát hiện, chính là chỗ mà Khương Hồ đang nhìn chăm chăm. Ông chủ liền thu tay lại “Là một người nam, ba mươi tuổi, không cao, lại ốm, bình thường không cùng người khác nói chuyện, nhưng là quan hệ cùng bọn nhỏ rất tốt, buôn bán đồ uống lạnh rất tốt, nếu không phải tại xe của hắn được nhiều người ủng hộ, thì tôi đã để một cái tủ lạnh ở đây.”

Thẩm Dạ Hi hỏi: “Người này mỗi ngày đều bày bán sao?”

“Thường thì sẽ bày bán mỗi ngày, không biết hôm nay như thế nào lại không buôn bán. Bình thường sáng sớm đã bày ra, tôi khi mở cửa đã thấy hắn, buổi tối dọn hàng rất sớm, mỗi ngày khoảng năm giờ bốn mươi thì đi về, một người rất quái dị.”

“Vì cái gì quái dị?” Khương Hồ một mực im lặng không lên tiếng lúc này mới xen vào một câu.

“Khụ, cậu nghĩ đi, quanh đây có rất nhiều đứa nhỏ đứng chờ phụ huynh tới đón, có một nửa phụ huynh là vừa tan sở, từ sáu giờ trở đi, có phải sẽ có rất nhiều đứa nhỏ ở trên đường rất muốn ăn những đồ lạnh? Hắn chẳng phải một người ngốc sao, chờ một tý có thể làm cho việc buôn bán tốt hơn.” Ông ngừng một chút “Hơn nữa, thời gian chúng tôi làm ăn đều dựa trên một tiêu chuẩn riêng, buôn bán tốt thì làm thêm giờ, còn nếu buôn bán không tốt thì đóng cửa sớm, về nhà sớm một chút, nhưng là tên kia hắn mỗi ngày cứ năm giờ bốn mươi là rời khỏi, so với đồng hồ báo thức còn chính xác hơn.”

Lúc này An Di Ninh gọi điện thoại đến, Thẩm Dạ Hi nhìn Khương Hồ liếc mắt một cái rồi đi ra ngoài tiếp điện thoại.

An Di Ninh nói: “Đã tra được biển số xe của xe kem kia, từ đó biết được địa chỉ nhà hắn, em liền gọi cho anh, chị Dương hiện tại đã mang theo người tới đó, cách chỗ hai người không xa, nếu nhanh xuất phát thì đến nơi mất khoảng hai mươi phút. Tôi sẽ gọi điện báo cho Thịnh Diêu.”

Thẩm Dạ Hi cúp máy rồi nói “Khương Hồ, đi!”

Ân, từ bác sĩ Khương biến thành Khương Hồ.

Khương Hồ thoáng nở nụ cười, liền đi theo hắn lên xe, vì thông tin đến hơi bất ngờ nên cậu chủ động nhấn nhủ: “Tôi cảm thấy nơi để xe kem ấy có phần kỳ quái.”

“Ân?”

“Anh xem, chỗ này là đường đang sửa, chỗ đó lại có một cái lỗ.”

“Lỗ.” Thẩm Dạ Hi vừa lái xe vừa nhú mày, trầm ngâm một chút “Hắn dùng xe kem của mình, đặt trên cái lỗ kia?”

Khương Hồ hình như bị kinh ngạc mà nhìn thoáng qua, năng lực lĩnh ngộ của người này thật đáng kinh ngạc, Thẩm Dạ Hi thấy được sự biến đổi biểu tình của cậu, không còn mê mang nữa, vội trêu đùa, cười cười: “Tôi làm cảnh sát nhiều năm như vậy, loại biến thái nào mà chưa gặp qua? Bác sĩ Khương, nói thật đi, chuyên ngành của cậu là gì?”

“Học về.....toán học”

Thẩm Dạ Hi thiếu chút nữa đâm vào hàng rào chắn trên đường.

“A, thạc sĩ cùng bác sĩ y khoa, chuyên ngành tâm lý học.” Xe bị chấn động khiến Khương Hồ hoảng sợ, nhanh chóng bổ sung thêm.

“Y khoa tâm lý học, cái loại này là chuyên khai được cho người khác?” Thẩm Dạ Hi liếc mắt nhìn cậu một cái “Một thầy thuốc bình thường, lại bình tĩnh khi gặp phải loại án này, tâm lý bác sĩ Khương thật là vững vàng.”

Khương Hồ như là không có nghe ra hàm ý mỉa mai trong những lời này “Nga” một tiếng “Cám ơn! Đúng rồi, tôi còn chưa nói xong đâu, kỳ thực còn có tội phạm học.”

Thẩm Dạ Hi nói trong lòng, may là người này vào cục cảnh sát chứ không phải đội phòng cháy chữa cháy, nếu không thì đội người này dập lửa

xong, chắc toàn bộ thành phố đều bị đốt thành tro. Hắn cười cười: “Tiến sĩ Tội phạm học? Cậu thật là giỏi giả bộ ngớ ngẩn.”

“Toán?” Khương Hòisững sờ, nghi ngờ vào cái mình vừa nghe, nhìn nhìn Thẩm Dạ Hi, có chút mờ mịt hỏi “Anh nói là.....cái loại toán hay dùng vào lúc ăn sủi cảo?”

(toán trong câu của tiểu Hi là “tính toán” (vờ ngớ ngẩn) còn toán của tiểu Hòilà “tội”)

Thẩm Dạ Hi im lặng.....quên đi.

Thời điểm hai người bọn họ đến nơi, Dương Mạn đã dẫn người tới lục soát rồi, cửa nhà đã mở sẵn từ trước, giống như là chờ bọn họ tới lục soát vậy.

Dương Mạn diện vô biểu tình đem những chiếc váy nhỏ ngắn đầy máu và những bộ sườn xường rơi trên mặt đất cho vào túi đựng vật chứng, Thẩm Dạ Hi đứng tựa bên cửa sổ nhìn bọn họ làm việc, thời điểm hắn tới thì đã thấy sắc mặt hai cô gái này có phần lạnh.

Dương Mạn gật đầu: “Chính là nơi này, vào xem đi, nơi này đúng là thử thách tính kiên cường của người ta mà.”

Thẩm Dạ Hi nhìn cô một cái, lại quay đầu nhìn Khương Hòiliếc mắt một cái, không nói gì liền đi vào trong, Khương Hòiliều ý đứng ở bên ngoài, đẩy kính lên, nhẹ nhàng hỏi “Chị Dương, làm sao vậy?”

Dương Mạn miễn cưỡng kéo lên khóe miệng, đi đến chào hỏi cậu “Lại đây, mau mau giúp chị đi.”

Dương Mạn khi dẫn người vào cửa, cái đầu tiên thấy chính là những chiếc váy trắng nhỏ đầy máu, cô đương nhiên nhận ra đó là gì, giống như cái mà mẹ Trương Tinh đã cung cấp, ảnh chụp một bé gái với trang phục dễ thương, trong tay cầm món đồ chơi.

Ảnh chụp này là khi cô còn nhỏ, cười một cách hạnh phúc, ngọt ngào mức thời điểm Dương Mạn lần đầu tiên trong thấy bức hình, cần thật lâu mà cũng không thể buông xuống được. Mà hiện tại đứa nhỏ này đang nằm trong phòng pháp y lạnh như băng, thân thể bị mổ xẻ, quần áo tiểu công chúa dường như không còn nguyên vẹn, dính đầy bụi cùng máu mà nằm lộn xộn trên mặt đất.

Khương Hồn nói: “Chị Dương, cảm xúc của chị đã bị ảnh hưởng.”

Dương Mạn nhướng mi, cười cười: “Tôi đoán là do tình yêu đặc biệt tôi dành cho những đứa nhỏ?”

“Tôi cũng rất yêu thích những đứa nhỏ” Khương Hồn nói “Các bộ lạc hay một quần thể đều có bản tính bảo vệ những đứa nhỏ, lấy máu thù với chủng tộc của mình, từ rất lâu rồi, những hành vi làm hại đến những đứa trẻ đều coi như là đạo đức suy đồi, cho nên chúng ta nhất định phải bắt được người này.”

Cậu đi tới cửa, quay đầu lại đối Dương Mạn nói: “Lại đây đi, chúng ta cùng nhìn xem người này đến tột cùng là bệnh tới trình độ nào.”

PHÔI ĐẠO - HOẠI ĐẠO

Priest

dtv-ebook.com

Chương 7: Vụ án thứ nhất – đôi cánh thiên sứ

Khương Hồ đứng ở trong phòng nhìn tấm hình cũ gầy đờng hồ lớn suy nghĩ thật lâu, ảnh chụp thực sự rất cao, cậu phải ngửa đầu để nhìn, lộ ra cái cằm nhọn nhọn, mặt không có biểu cảm, vì thế mà Thẩm Dạ Hi cảm thấy rằng, người này khi bình tĩnh thật có điểm kỳ lạ.

Anh đi đến bên cạnh Khương Hồ “Cậu nhìn ra cái gì hả?”

Khương Hồ lắc đầu: “Cái gì cũng không có.”

Cái gì cũng không có, trong gian phòng nhỏ chật chội này trừ bỏ một cái đèn nhỏ ra thì còn có một cái đờng hồ lớn chiếm giữ gầy hết một bên tường, giống như là luôn quan sát mọi người một cách hờ hững. Tất cả đều bày ra một cách trật tự đến khó hiểu, giống như tất cả đều được đo đạc đến chuẩn xác. Trên vách tường có ảnh chụp một người phụ nữ cùng bọn nhỏ, trang phục của những đứa nhỏ cùng đứa nhỏ mất tích đầu tiên cực kỳ giống.

Có người dùng bút màu đen vẽ một con mắt thật to, tấm hình vừa lúc lại ở trong tầm con mắt kia.

Cứ như là người nào đang nhìn vào người ở bên trong tấm hình, hoặc như là người ở bên trong tấm hình nhìn ra bên ngoài, hai bên canh chừng lẫn nhau, hai bên nhìn về nhau, hai bên oán hận nhau.

Đã không còn bình thường nữa, chính là bệnh về tâm lý. Khương Hồ nói: “Có lẽ tôi biết tiếp theo hẳn muốn làm gì.”

Thời điểm bọn họ đang lục soát, Thịnh Diêu cùng Tô Quân Tử đang lái xe hướng đến nơi này, Tô Quân Tử thỉnh thoảng nhìn ra ngoài cửa sổ, trên mặt không hề hiện ra nét nôn nóng, Thịnh Diêu nói: “Nếu không muốn

đi thì em chở anh về nhà, Dương Mạn bên kia chắc là đã làm xong rồi, cũng đã đủ người rồi.”

Tô Quân Tử vân vê mũi, nở nụ cười: “Về nhà anh cũng không bình tĩnh được, vẫn chính là cùng mọi người đến xem sao, sau khi Dạ Hi trở về, hiệu suất làm việc như được tăng lên, tối nay nói không chừng có thể bắt được người.”

Thịnh Diêu nhìn anh một cái: “Được rồi, đừng cho là em không phát hiện anh đã nhiều lần lên gọi điện thoại về nhà nha. Trở về đi, tất cả mọi người đều hiểu cho anh, hơn nữa việc truy bắt đã có nhiều người lo, thiếu anh cũng không sao.”

Tô Quân Tử nhìn sang, lúc này trong xe thực rất tối, mơ mơ hồ hồ, anh chỉ nhìn thấy một bên mặt xinh đẹp của Thịnh Diêu, ngũ quan tinh tế như là chạm trổ, người nọ là được một phụ nữ chăm sóc lớn lên, gia cảnh tốt, diện mạo tốt, thật sự, cho dù là kiêu ngạo thì cũng sẽ không ai dám nói gì, chính là cậu ta như thế nào lại ôn nhu như thế này chứ?

Ngay sau đó Tô Quân Tử liếc nở nụ cười: “Thịnh Diêu, em không có ý định đến chỗ người yêu sao?”

Thịnh Diêu sửng sốt: “Hả?”

Tô Quân Tử lắc đầu: “Em cho rằng anh không thấy hả? Cô gái nào có thể được em chăm sóc cẩn thận như thế, coi như là có phúc phần.”

Thịnh Diêu lộ ra một cái cười cứng nhắc: “Được rồi, em không có vì một cây mà bỏ cả khu rừng đâu.....Anh gọi điện thoại cho chị dâu đi, dù sao em cũng tiện đường chở anh về, phía trước có đường giao nhau, quẹo bên trái đúng không?”

“Phía trước không được, phải.....” Tô Quân Tử một câu nói chưa xong, điện thoại hai người đồng thời vang lên.

“Cái gì?” Tô Quân Tử ngẩng thẳng lên, chau mày.

Thịnh Diêu trằn mặc một h ầi, nói câu “Đã biết r ầi.”, sau đó nằm chặt vô lạng, thuận tay mở còi báo hiệu lên.

“Di Ninh gọi điện đến báo vừa có người tới báo án, lại thêm một đứa nhỏ mất tích, lại là đàn đ ồng ca của gia đình thiên sứ, tuổi cùng đặc điểm giống nhau.” Tô Quân Tử hiếm thấy nói có ph ần nhanh.

“Rõ.” Thịnh Diêu gật đầu “Vừa vặn Thẩm đội trưởng bên kia vừa mới báo nơi ở của hung thủ, không nghĩ tới h ần lại cùng lúc đi bắt cóc đứa nhỏ khác.”

Tối hôm nay, khu dân nơi này có ph ần náo nhiệt, một chuỗi xe cảnh sát từ một hướng chạy đến, cùng đứng ở dưới l ầu, còi cảnh sát nổi lên bốn hướng, đèn đủ mọi màu sắc ánh lên trong đêm. Vô số người dân đứng từ trên cửa sổ nhìn xuống — cảnh sát lại bắt tội phạm nữa r ầi, còn mang theo cả súng!

Thẩm Dạ Hi mở cửa bước ra: “Khương H ồ, cậu khẳng định?”

Khương H ồ vẫn duy trì thanh âm chậm như rùa, nhưng lại chắc chắn cùng bình tĩnh nói “Àn.”

Thẩm Dạ Hi nhìn cậu một cái, li ền vung tay “Lục soát!”

Anh nghĩ rằng tin tưởng người này có lẽ là quyết định mạo hiểm nhất của anh, thế nhưng hiện tại anh quyết định li ều một phen, không phải là do giáo dục của Khương H ồ tốt, mà là tin vào nhãn lực của Mạc Thông.

Mạc cục trưởng mặt dày lợi dụng quan hệ với người yêu của h ần để tìm người này về, nhưng ngàn vạn l ần đừng làm cho mọi người thất vọng.

Từ trong tai nghe đột nhiên truyền đến một tiếng thì th ầm: “Phát hiện mục tiêu, các tổ chú ý, phát hiện mục tiêu.”

Ánh mắt Thẩm Dạ Hi chợt lạnh: “Nhận được, vị trí.”

“Trong căn nhà phía sau Tứ Hào Lâu.”

Thẩm Dạ Hi lập tức bố trí: “Thịnh Diêu Quân Tử, dẫn người từ phía sau đi tới, Dương Mạn, chúng ta ở phía trước, Khương Hồ câu không mang theo súng, đi phía sau tôi, mau, hành động.”

Phía sau Tứ Hào Lâu là một cái ngõ nhỏ hẹp, tối om, nơi này rất vắng vẻ, rất ít người lui đến, có rất nhiều nhà trệt bỏ hoang, Dương Mạn một cước đạp toàn bộ các cánh cửa xuống, loại võ Nhật Bản này thật sự có phần.....dũng mãnh quá mức.

Cánh cửa rơi xuống tạo ra một tiếng vang, đồng thời người trong phòng lộ ra trước mặt mọi người.

Chỉ có hai người cũng ngồi trên một cái ghế nhỏ, một người là đàn ông nhỏ gầy cùng một đứa nhỏ mặc quần áo màu trắng, phía sau lưng đứa bé gái là một đôi cánh thiên sứ nhỏ, hai người ngồi đối diện, trên mặt đất là một vòng tròn bằng đèn cầy, còn có đủ loại màu sắc hoa tươi, người đàn ông bị tiếng vang làm hoảng sợ, nhảy ra phía sau lưng đứa bé gái.

Lúc đầu đứa bé có phần không rõ, nhìn những người vừa đến, lại còn mang theo súng, sau lại có phần hoảng sợ, lại hướng đến Khương Hồ phía sau Thẩm Dạ Hi, nháy mắt mấy cái, từ từ mà nói: “Anh là người ngày đó đến dần dần ông ca.”

Tình hình này có phần kỳ lạ, Dương Mạn nâng khẩu súng lên, nhắm ngay người đàn ông phía sau đứa bé — một bàn tay của đặt đặt lên cổ đứa nhỏ, tay kia từ trong ngực lấy ra một con dao “Các người, các người không được phép qua đây!”

Dương Mạn cười lạnh một tiếng: “Tôi nói chứ, nguyên lai anh là như vậy, người không ra người, quỷ không ra quỷ, anh là đàn ông sao? Anh còn tính người sao? Chỉ dám làm hại đến những đứa nhỏ, khi gặp người lớn liền không biết làm gì mà lúng túng?”

Thẩm Dạ Hi lại đem khẩu súng cất vào thắt lưng, khoát tay, đứng bên cạnh Dương Mạn trầm giọng nói: “Hạ súng xuống đi, có đứa nhỏ ở đó, tôi tin chị cũng không muốn chọc giận hắn.”

Dương Mạn nghiêng đầu nhìn anh một cái, lúc này Thịnh Diêu cùng Tô Quân Từ vừa lúc dẫn người vòng ra sau đến, tên bắt cóc bị bao vây từ nhiều phía.

Thẩm Dạ Hi nói: “Nó không phải là người anh muốn tìm, nó không có cánh, anh cũng không muốn làm hại nó, đúng không?”

Lực chú ý của tên kia bị anh thu hút nhìn qua, ánh mắt tràn đầy tơ máu mê mang mà nhìn anh, chậm rãi gật đầu: “Anh như thế nào biết rõ nó không có cánh?”

Thẩm Dạ Hi nở nụ cười: “Nó đương nhiên không có cánh, đôi cánh giả phía sau lưng nó cũng là do anh đưa cho, đúng không?”

Tên này nhìn Thẩm Dạ Hi, lại nhìn đứa nhỏ bị dọa đến khóc trước ngực, chần chừ một chút, lực tay trên cổ đứa nhỏ cũng nới lỏng đi nhiều.

Thẩm Dạ Hi tiếp tục nói: “Vậy buông nó ra đi, anh thật ra cũng không muốn thương tổn đứa nhỏ này, đúng không? Anh yêu thích những đứa nhỏ đúng không?”

Hắn nhíu mi, dường như bị Thẩm Dạ Hi làm cho mê mang, hắn từ từ đưa tay cần dao xuống, nhẹ nhàng buông cổ đứa nhỏ ra, mọi người cũng hạ dần phòng bị.

Đúng lúc này, ngõ nhỏ mờ ám có một người phụ nữ say bí tỉ bước đến, nhìn thấy nhiều cảnh sát mang súng cùng bầu không khí căng thẳng như vậy, sợ đến mức lập tức tỉnh rượu, túi xách rơi trên mặt đất, phát ra tiếng thét chói tai, tuy rằng có một cảnh sát viên nhanh chóng bịt miệng cô lại nhưng đã không còn kịp nữa rồi.

Người này nghe được một tiếng thét chói tai, như là bị dọa cho sợ, một tay kéo đứa nhỏ đứng lên, dao sáng chói đặt tại cổ trắng nõn của đứa nhỏ, nõn nóng mà di chuyển vòng quanh tại chỗ “Không, không cần, đừng tới đây! Đừng tới đây! Tôi đã làm sai, đã làm sai! Đừng tới đây, đừng tới đây!”

Đứa nhỏ ngay cả khóc cũng không dám lên lên tiếng, đứt quãng mà nước nở, thiếu chút nữa là thành công, Thẩm Dạ Hi hung hăng mà trừng mắt nhìn cảnh sát viên vừa phạm lỗi kia.

Lúc này Khương Hồ đột nhiên thở dài, vỗ vỗ tay, nhẹ nhàng mà kêu một tiếng “Lâm Lâm”

Thanh âm của cậu rất nhẹ, không chú ý thì gần như không thể nghe thấy, nhưng là lại thành công mà đem người đang sốt ruột bất an kia bình tĩnh trở lại, Khương Hồ vỗ vỗ bờ vai của Thẩm Dạ Hi, vượt qua anh, đi tới phía trước, Thẩm Dạ Hi theo bản năng mà vươn tay ngăn lại, không để cậu vượt lên.

Khương Hồ đối anh gật đầu, sau đó chuyển hướng nhìn sang người kia: “Lâm Lâm, anh gọi là Lâm Lâm có phải hay không?”

Hắn có phần đề phòng mà lui về phía sau vài bước: “Cậu.....cậu là ai? Vì sao lại biết rõ tôi gọi là cái gì?”

Khương Hồ thoáng nở nụ cười: “Tôi biết rõ anh gọi là Từ Lâm, anh học ở trường tiểu học trên đường Thái Bình có đúng hay không? Tôi thật ra có đến đó, còn cùng nói chuyện với một giáo viên của anh?”

Dương Mạn liếc mắt nhìn Thẩm Dạ Hi — này chẳng phải là đang tán dóc sao.

Thẩm Dạ Hi dùng tay ra hiệu với cô, bảo cô cứ yên tâm mà chờ.

Người đàn ông này liền gật gật đầu, lực chú ý từ trên người đứa nhỏ chuyển sang Khương Hồ, hắn cảnh giác mà đánh giá Khương Hồ một cái: “Cậu là cảnh sát?”

“Tôi không phải, tôi chỉ là một bác sĩ.”

Thẩm Dạ Hi ở sau lưng nhẹ nhàng nói “Cậu không thể bước đến phía trước nữa, nguy hiểm.”

“Bác sĩ?” Hấn có phần hoang mang.

Khương Hồ gật đầu, liền nhanh chóng nói: “Tôi vừa nhìn thấy anh liền biết anh là ai, anh có biết vì sao không?”

Người đàn ông vẫn tiếp tục phòng bị mà lắc đầu.

“Bởi vì giáo viên tiểu học của anh có cùng tôi nói về anh, rất nhiều rất nhiều thứ, cô ấy nói anh là một người vô cùng ưu tú, là một đứa nhỏ rất ngoan, những đứa nhỏ khác đều học tập ở anh.” Khương Hồ càng nói càng đúng sự thật, thanh âm lúc nặng lúc nhẹ vô cùng “Hoàn mỹ”.

Người kia như đã muốn bình tĩnh lại đột nhiên như phát điên mà hét lên, cắt ngang lời Khương Hồ “Tôi không phải! Tôi không phải, cậu nói bậy!”

Thẩm Dạ Hi liền kéo cánh tay Khương Hồ, đem cậu lùi về hai bước, vốn nghĩ rằng người này nhất định sẽ sợ, nhưng nhìn lại trên mặt Khương Hồ chỉ là một dáng biểu tình bình tĩnh, theo bản năng mà buông lỏng lực đạo trên tay, chỉ nghe Khương Hồ vẫn dùng thanh âm nhẹ nhàng nói: “Tôi không biết, chính là do giáo viên của anh nói anh phải....”

Thanh âm nhẹ nhàng nhưng lại lấn áp tiếng gào thét, hấn dừng lại, ngỡ ngác mà nhìn Khương Hồ “Thật sự?”

Khương Hồ gật đầu.

Hấn quay đầu nhìn xung quanh như là tìm kiếm cái gì đó, có điểm vội vàng: “Nhưng là, thực ra bà ta nói.....mẹ tôi nói.....”

“Mẹ anh?” Ánh mắt Khương Hồ nhanh chóng dời sang người phụ nữ đang bị nắm chặt bởi một cảnh sát viên, nhướng mi một cái “Mẹ anh nói không đúng, tôi biết mẹ anh, bà ta đúng là một người xấu.”

Lúc này toàn thân hấn như ngây dại, giống như vẫn không thông được cái gì, quay đầu nhìn sang một bên nói “Mẹ tôi là người xấu?”

“Đúng là người xấu, anh xem cảnh sát nhiều như vậy, đâu là vì để bắt bà ta mà đến” Khương Hồ quay đầu nhìn qua Thẩm Dạ Hi, không biết vì sao, Thẩm Dạ Hi chính là nhanh chóng hiểu được ý của cậu, thấp giọng nói: “Giả vờ đem người phụ nữ kia đến đây.”

Bị dọa đến nói không nổi chỉ biết làm theo những điều mà cảnh sát viên kia nói, Khương Hồ hướng về phía nàng nâng cằm lên nói: “Không tin anh xem.”

PHÔI ĐẠO - HOẠI ĐẠO

Priest

dtv-ebook.com

Chương 8: Vụ án thứ nhất – đôi cánh thiên sứ

Hắn quay đầu nhìn, trời đã tối rồi nhưng ánh mắt lại rất sáng, từ xa có thể nhìn thấy có vài người đang áp một cô gái lên xe cảnh sát.

Khương Hồn nói: “Bà ta đúng là một người xấu, Lâm Lâm, anh mới là một đứa nhỏ ngoan.”

Trên mặt hắn lộ ra một chút khó tin, lại có điểm ngượng ngùng mà cười: “Tôi là...”

Khương Hồn nhìn Thẩm Dạ Hi, người sau gật đầu một cái, liền đưa tay: “Thả đứa nhỏ kia ra, anh cũng không chuyện sai trái, đúng không?”

Anh chần chừ một chút, xem xét ý tứ trong lời Khương Hồn, ánh mắt của cậu chỉ là thản nhiên cùng bình tĩnh, hỏi một câu: “Đúng không?”

Hắn nhìn xuống đứa nhỏ đang khóc, vội vàng buông tay mình ra, có phần không biết làm sao: “Tôi.....tôi.....thực xin lỗi.....”

Đao nhỏ rơi trên mặt đất, Khương Hồn một phen ôm đứa nhỏ lại, khó ai có thể ngờ, đây là ‘Văn chúc’ a, sao tay chân lại có thể nhanh chóng như vậy a.

Thịnh Diêu cùng Tô Quân Tử lập tức từ phía sau đem hắn chế trụ, đá dao sang một bên, trận này thật sự khôi hài, cuối cùng cũng kết thúc.

Đứa nhỏ cúi đầu dựa vào ngực Khương Hồn, vừa run vừa khóc, hơi thở từ từ bình ổn trở lại, An Di Ninh đã gọi điện thông báo cho người nhà đứa trẻ, phỏng chừng có thể tới ngay lập tức. Dương Mạn chỉ chỉ người phụ nữ xui xẻo trong xe cảnh sát: “Dạ Hi, người kia làm sao bây giờ?”

Người kia là do vô tình bắt được, không đợi hỏi đã sợ đến mức khai ra trong túi có một gói thuốc lắc, không những bắt được hung thủ còn bắt được một con nghiện, như mua một tặng một.....

Thẩm Dạ Hi nhướn mi: “Cứ mời đến cục cảnh sát, để cho các nhân viên ở đó lo liệu, cũng là đóng góp một phần sức lực.”

Này, chỉ là một chuyện cũ, trước khi đi ra khỏi nhà là phải coi lịch một cách cẩn thận.

Tô Quân Tử nhanh chóng chào hỏi, vội vàng đi về, Thịnh Diêu đang áp nghi phạm Từ Lâm vào xe, mắt lại nhìn chăm chú vào bóng lưng của Tô Quân Tử, trên mặt thoáng hiện lên một mặt cô đơn.

Xe cảnh sát lần thứ hai vang lên, như là đoạn nhạc kết thúc vở kịch.

“Từ Lâm, hai mươi lăm tuổi” An Di Ninh ngồi trên bàn làm việc, mặt bàn toàn là tài liệu của Từ Lâm, thuận tay kéo ngăn bàn ra, lấy ra một bịch khoai r ễ bắt đầu ăn, đón lấy ánh mắt kinh ngạc của người kia: “Nhìn không ra, tôi còn tưởng người này phải ba, bốn mươi tuổi.”

Từ Lâm trong phòng thẩm vấn có phần cẩn thận, hấn cong lưng, giống như cố sức đem chính mình khóa trên ghế, giống như là một đứa nhỏ điên cuồng, một đứa nhỏ điên mà nguy hiểm.....

“M ồcôi cha, được mẹ nuôi dưỡng từ nhỏ, lúc nhỏ bị bắt ở tại tiểu khu, thường hay bị vớt ở cái sân gần nhà, mẹ là Lý Tiểu Phương, nguyên là một giáo viên dạy thanh nhạc ở cung thiếu niên, đã từng luyện tập tiết mục ‘Đôi cánh thiên sứ’, còn được nhận thưởng — Ân, chỉ là người này trong tấm hình.”

“Còn nữa không?” Thẩm Dạ Hi hỏi.

“Về sau Lý Tiểu Phương tinh thần có vấn đề đã từng tiếp nhận trị liệu một thời gian, sau khi cung thiếu niên biết được thì khai trừ bà ta, mẹ con hai người họ bị chặt đứt nguồn lợi kinh tế, cũng không thể tiếp tục chữa

trị.” An Di Ninh thở dài, “Tôi nghe nói bệnh về tinh thần này cũng có di truyền, có đúng hay không bác sĩ Trương Hỡ?”

Khương Hô từ lúc đầu vẫn theo dõi Từ Lâm trong phòng thẩm vấn, nghe có người hỏi cậu, mới gật đầu nói: “Nhân tố di truyền cũng là một nguyên nhân, nhưng mà em cho rằng hẳn trở thành người như bây giờ, lại cùng một người mẹ có bệnh tâm thần sống chung một nơi, có thể đối với hẳn ảnh hưởng vài phần.”

“Bà Lý kia là tinh thần có chứng ngại không ít, còn có chứng ép buộc, nghe nói bà ta khi để đồ vật thường hay đo lường các khoảng cách một cách ỉm, người khác mà làm loạn một tý thì sẽ phát cáu ngay, hơn nữa thời điểm bệnh cũ tái phát sẽ có khuynh hướng bạo lực. Báo cáo nói rằng Từ Lâm lúc còn nhỏ đã từng chịu qua ngược đãi trên cơ thể, chỉ tiếc nước chúng ta đối với phương diện này vẫn chưa có phương pháp giải quyết tốt.”

An Di Ninh tiếp tục nói, trong khoảng thời gian cô ở trong cục đã đem tất cả sự thật của tên hung thủ tra xét một lượt, cô thoáng nhìn qua biểu cảm trăn mặc của Thẩm Dạ Hi, bĩu môi: “Mọi người có thể cảm nhận được hẳn một bên bị người mẹ ruột ngược đãi, trong mắt lại nhìn thấy tấm hình bà ta ôm lấy những đứa trẻ khác cười đến mức sáng lạn như thế?”

Thẩm Dạ Hi trăn mặc một hồi: “Mẹ hẳn về sau sống bằng nghề gì?”

“Về sau kinh tế khó khăn, bà ta đem nhà mình đi bán, mang theo con mình tới một cái phòng nhỏ để ở, làm việc tại một trạm thu phí gần đó. “An Di Ninh cúi đầu nhìn cái gì đó “Mỗi ngày buổi tối sau giờ tan ca về nhà, nhân chứng mục kích không phải nói xe kem của Từ Lâm vào thời điểm năm giờ bốn mươi nhất định phải đi sao? Hẳn chạy xe khoảng hai mươi phút, vừa vặn đúng sáu giờ thì tới nhà, em cho rằng như là thói quen của mẹ hẳn lưu lại cho hẳn.”

“Động cơ hẳn bắt cóc cùng sát hại những đứa trẻ là gì?” Dương Mạn bất vì sở động, hai tay khoanh lại trước ngực, người này vốn không phải là người quá để tâm vào người khác, có cũng không bao giờ lãng phí trên loại người như vậy.

An Di Ninh lắc đầu: “Em không biết, phải đợi bên pháp viện đưa chuyên gia đến kiểm tra xem hấn rốt cục là điên tới mức độ nào.”

“Tôi nghĩ.....có thể liên quan đến cái gọi là “Hoàn mỹ” đi?”
Khương Hồn nhẹ nhàng mà tiếp lời “Mẹ của Từ Lâm bởi vì tinh thần có vấn đề nên không thể tiếp tục làm việc, đem lo lắng của chính mình cùng tính nóng nảy chuyển đến trên người đứa con, đồng thời những tấm hình chụp của bà vẫn được lưu trữ lại ở cung thiếu niên, bà đối với công việc của mình vô cùng yêu thích, có lẽ do quá yêu thích nên mới đem hết tình cảm lên hết những đứa nhỏ đã từng học qua thanh nhạc. So sánh về mặt nhu cầu cùng hạnh phúc đối với những đứa nhỏ, cùng với việc ngược đãi đối với chính đứa con của mình, tôi nghĩ đứa nhỏ sống trong tình trạng như thế này chắc hẳn là không bình thường.”

Bà ấy đem tấm hình chụp dán ở trên tường, chứng tỏ bà vì đi đầu đó mà thấy hạnh phúc, bà hằng ngày luôn kĩ lưỡng mà lau chùi khung hình, trên mặt lộ ra ý cười dịu dàng, lần bàm mà nói: “Các tiểu thiên sứ của ta.” Đứa bé trai nhỏ gầy ở cách đó không xa mà căn cứ dục dục(căn thận tỉ mỉ)mà nhìn mẹ của nó, nó là con ruột mẹ nó.

Nó luôn nghĩ, là bởi vì chính mình không tốt sao? Chính mình không thông minh sao?

Vì cái gì mẹ không thích nó? Có phải bởi vì nó không có cánh không?

Thẩm Dạ Hi nhìn nhìn người ở trong phòng thẩm vấn: “Một người có bà mẹ tinh thần thất thường, đứa nhỏ ngày ngày bị ngược đãi.....Hắn dùng xe kem đến lấp vào cái lỗ trên đường, theo bản năng mà bù đắp vào thiếu sót nào đó. Tôi cho rằng người này như là rất sợ mẹ của hắn, chuyển thành oán hận, sau đó càng ngày càng căm ghét dẫn đến cực đoan mà theo đuổi tình thương hoàn mỹ. Cảm giác sau khi giết một người là vừa đau khổ vừa tiếc nỡ, bởi vì những đứa nhỏ này.....lại tin tưởng ở hắn, vì thế ngay sau đó hắn đem tội nhỏ từng đứa từng đứa một mà đền bù, nên mới canh sắp xếp bọn nhỏ theo hàng, để thể hiện sự đền bù, hắn còn đem đầu những đứa nhỏ cắt bỏ, để không tạo thành sự chênh lệch của chiều cao.”

Thẩm Dạ Hi thở dài, vừa quay đầu lại, phát hiện Khương Hồ đang dùng ánh mắt kì lạ nhìn mình, loại ánh mắt có thể khiến hắc tim đập mạnh cùng lệch nhịp một chút, ngay sau đó lập tức lắc đầu: “Hắc cả đời đầu cố gắng nỗ lực tìm cách bù lại khuyết điểm của chính mình.”

Dương Mạn mặt nhăn mày nhịu, cười lạnh: “Trên thế giới còn có rất nhiều người gặp hoàn cảnh rủi ro đi, như thế nào hắc lại đặc biệt như vậy, từ đâu nhảy ra bắt cóc cùng giết hại những đứa nhỏ?”

Khương Hồ theo bản năng mà suy nghĩ, theo lời cô nói, tình huống như thế này cũng là tùy trường hợp, thậm chí còn do nhiều lý do tạo thành, như là cái gì đó muốn nói ra miệng, lại đột nhiên có cái gì đó chặn lại. Đối với thương tổn đã được hình thành, đôi khi bản vậ ngu ần gốc của nó, làm cho người khác cảm thấy trong lòng không biết làm thế nào

Cậu yên lặng mà nghĩ, đại khái là bởi vì.....sự đoàn kết ở người đúng là không nhiều lắm.

Mọi người lại trầm mặc, cuối cùng Thịnh Diêu hỏi: “Kia mẹ hắc hiện tại đang làm ở đâu?”

An Di Ninh ngẩng đầu nhìn hắc: “Các bản đi đầu tra viết sau khi đi kiểm tra xung quanh đã nói, ở dưới nền đất trong sân tìm thấy xương cốt của một người phụ nữ, bước đầu giám định là khoảng bốn mươi đến năm mươi tuổi, nguyên nhân chết là do bị bắn trúng đầu.”

Liễu Thanh nói: “Tâm lý mỗi người đầu có rất nhiều nhánh cây tình cảm đối với cha mẹ, tín ngưỡng, lý tưởng, bạn thân cùng nhánh cây tình yêu. Vô luận chặt đứng nhánh nào, đầu rất đau lòng.”

Tam tự kinh nói: “Nhân chi sơ, tính bản thiện, tính tương cận, tập tương viễn.”

(Con người lúc còn nhỏ, bản tính vốn là tốt, tính tình cũng gần như giống nhau, nhưng do học tập tùy theo từng môi trường khác nhau mà thay đổi.)

Đối với việc bàn bạc về nhân cách con người, từ xưa đến nay có rất nhiều trường phái, có thể vẫn chưa toàn diện, chúng ta chỉ biết là, đây là một loại có đôi khi làm cho người ta cực kỳ cảm động, có đôi khi còn làm cho trái tim người ta đóng băng.

Thịnh Diêu khoát áo ngoài: “Tôi đi về” Dương Mạn cũng đi theo sát, An Di Ninh lắc đầu: “Tôi đi viết báo cáo.”

Khương Hồng vẫn ngồi ở đó, một tay nâng cằm, ánh mắt thản nhiên nhìn về đồng tài liệu của về cuộc đời của Từ Lâm.

Đứa nhỏ cuối cùng, vị trí ở dàn đồng ca cũng bình thường, cho nên Thẩm Dạ Hi mới có thể căn cứ vào đôi cánh giả sau lưng nàng mà kết luận, nó vốn không phải là mục tiêu của Từ Lâm.

Như vậy hẳn vì cái gì phải mang đứa nhỏ này đi?

Cho nó mặc bộ quần áo thiên sứ màu trắng, đốt đèn cầy màu trắng, thả hoa tươi, giống như là ở lễ tế, giống như thiên sứ bảo vệ những linh hồn thuần khiết, đưa lên thiên đường. Như vậy là vì chuộc tội sao? Trước đó vì cái gì lại không làm qua chứ?

Khương Hồng nghĩ chính mình có thể hiểu được, hẳn không phải muốn chuộc tội giết người, mà là bởi vì đầu Trương Tinh bị hắn đánh mất, hắn không chăm sóc thi thể đứa nhỏ kia tốt, hắn không đem đồ vật để một cách ngăn nắp, ở trong ý thức của hắn, chính mình làm việc không tốt, không đem đồ vật để theo quy định ngăn nắp, so với tội giết người còn không thể tha thứ.

Thẩm Dạ Hi nhìn thấy biểu tình ngờ ngác của hắn, liền đưa tay vỗ vỗ vai Khương Hồng “Hồi hồn, hồi hồn, hết giờ làm rồi.”

Khương Hồng giống như là phản ứng trở lại, ngẩng đầu ngờ ngác nhìn hắn — người này cứ phản ứng chậm như vậy. Thẩm Dạ Hi cho rằng luôn có hình dạng trơ mặt ra, đặc biệt làm cho người khác phải luôn suy nghĩ đến. Vì thế hắn bèn đưa tay gõ nhẹ vào Khương Hồng một cái.

Khương H ồ như là bị hấn gõ đến choáng váng, che đầu mình, suy nghĩ xem đây là tình huống gì.

Thẩm Dạ Hi nở nụ cười, động tác người này giống như hấn h ồi còn nhỏ gặp phải con chuột trong kho gạo, sợ hãi mà đứng một chỗ: “Phát ngốc cái gì? Đi, buổi tối không có việc gì đi, cũng đừng ăn hộp cơm kia nữa, đầu lạnh cả, tôi biết có một nhà hàng không t ối, tôi mời cậu ăn khuya!”

Ánh mắt Khương H ồ lập tức sáng lên: “Ăn cái gì?”

Cậu bình thường dù là vui mừng cũng không hiện ra trên mặt, thật không biết có phải người Mĩ cũng có bộ mặt như vậy, người khác không biết làm thế nào lại đào tạo ra loại người này, chỉ có khi nói tới ăn, nét mặt dường như được sống lại, ngay cả tốc độ nói chuyện cũng động tác so với bình thường cũng nhanh hơn — An Tiệp nhìn người thật chuẩn xác, người này chính là bị đồ ăn thu ần hóa mà, chắc là lúc đó thầy An cần đồ ăn đến dụ dỗ cậu quay về làm việc.

Thẩm Dạ Hi cảm thấy chính mình giống như là người cần đồ ăn, Khương H ồ thì chỉ chăm chú đi theo sát đồ ăn trên tay hấn.

Anh nghìn lần cho rằng Khương H ồ người này không phải chỉ vài dòng là nói hết được, thâm tàng bất lộ (giống giống như thâm sâu khó lường), Khương H ồ có thể có bản lĩnh đánh vỡ suy nghĩ của anh một nghìn lẻ một lần, với một loại ngốc như thế, du đang trong phạm vi t ần mắt của anh, sau đó làm hoa chết, tưới chết cây xương r ồng, không cần thận làm nát búp bê sứ bỏ vào một cái túi lớn r ồi đem bỏ đi, sau đó quay trở về phòng, làm biểu tượng chứng tỏ mình đã hết sức vì công việc. (phần này không hiểu lắm)

Về phần Khương H ồ.....xét về nhân tính cùng tội lỗi đã sớm được rửa sạch, cậu khi còn nhỏ, đã nghe mẹ mình nói qua ở Trung Quốc có một câu nói, từ đó về sau luôn nghe theo lời răn dạy đó — Dân dĩ thực vi thiên (dân lấy ăn làm đầu). Vì thế mà vui mừng để Thẩm Dạ Hi lừa đi.

Tối nay, một người khác vẫn ở bên ngoài đi dạo — Thịnh Diêu đang lái xe, không có nơi nào đặc biệt muốn đi, chỉ là đi lòng vòng trên phố hóng

gió, thời gian cao điểm đã qua, mức độ kẹt xe trên đường cũng không nghiêm trọng lắm, chính là không khí thực sự không tốt, vì bị khói xe hơi làm thở không nổi.

Anh nhớ tới một câu của Tô Nhiễm – con gái nhà Tô Quân Tử: “Ba ba, ba có biết không khí vì sao không tốt không?”

“Vì sao?”

“Bởi vì trên đường phố xe chạy thật nhiều, vừa chạy xe vừa đánh rắm thúi lắm.”

Phía trước đèn đang đỏ, Thịnh Diêu dừng lại, quay đầu nhìn sang, giống như là người kia vẫn còn ng ẩ ở bên cạnh, vẻ mặt hiện lên ý cười nhớ tới lời anh nói — ngày nào đó anh để cho em chăm sóc một tý được không? Cô gái nào có thể tìm được người chăm sóc mình cẩn thận lại chu đáo như thế, coi như là có phúc ph ần.

Lắc đầu, khước miệng d ần lộ khổ ý — ngay từ đầu vào cục, Tô Quân Tử chính là người hợp tác với cậu, về sau hai người lại cùng nhau chuyển đến tổ của Thẩm Dạ Hi, chính cậu cũng không biết khi nào thì bắt đầu, ánh mắt chính mình đã bị người đã kết hôn này, hơn nữa tình cảm vợ chồng người ta tốt đến mức làm cho người khác ng ầm lại đầu cảm thấy câu dẫn người cũng là một cái tội.

Vì cái gì chứ? Thịnh Diêu không nghĩ ra, có lẽ bởi vì thời điểm anh cúi đầu nói chuyện điện thoại, trên mặt lộ ra ý cười ôn nhu khiến cậu cảm thấy được sưởi ấm đặc biệt? Có lẽ anh nhìn thấy những đứa nhỏ bị hại mà tinh thần không yên, nên không ngừng gọi điện thoại cho vợ cùng con mình, cái loại này vừa yêu thương, vừa như ghen tị, rồi lại như vậy làm khổ người.

Ghen tị.....Thịnh Diêu nghĩ, bản thân mình thật đúng là xấu xa, cứ nhiên có một ngày trong lòng lại có cảm giác này.

Có đôi khi lụy tình, thật ra là bởi vì một nơi thật sâu thật sâu trong lòng, có ph ần nào đó si mê một ai khác.

PHÔI ĐẠO - HOẠI ĐẠO

Priest

dtv-ebook.com

Chương 9: Vụ án thứ hai – Hồ phách

Các người tin rằng, con người đúng là sẽ bị thuần hóa sao?

Thứ hai, sáng sớm Dương Mạn liền gục trên bàn công tác mà ngủ, công khai mà nằm, Thịnh Diêu đi ngang qua, chỉ chỉ Dương đại mỹ nhân đang mê man bất tỉnh, đối Thẩm Dạ Hi làm biểu tình kinh ngạc. Thẩm Dạ Hi quay đầu nở nụ cười, nhỏ giọng nói: “Còn có thể là chuyện gì, đúng là tối qua bị mẹ chị ấy buộc đi xem mắt, không nghỉ ngơi tốt, nhìn đôi giày dưới chân chị ta kia, cũng không giống phong cách bình thường đi? Thật khó coi.”

Thịnh Diêu làm mặt quỷ, tỏ vẻ đồng tình, kỳ thực trong lòng có phần vui sướng. Bất quá mặc dù như thế này, thói quen vốn có làm cho cậu không thể để người đẹp ngủ như thế này, nhẹ nhàng đem áo ngoài của mình khoát lên người Dương Mạn.

Khương Hồ hỏi: “Xem mắt là làm gì?”

Thẩm Dạ Hi một miệng toàn nước trà, thiếu chút nữa phun ra, Thịnh Diêu im lặng mà làm động tác gõ nhẹ trên bàn.

Tô Quân Tử thở dài, kiên nhẫn đối với cậu mà giảng dạy như đứa trẻ: “Xem mắt là một loại hoạt động, chính là nam nữ độc thân được sắp xếp gặp mặt, hai bên nhận biết một chút, ăn bữa cơm, có thể ăn ở với nhau một lúc, rồi mới quyết định có hay không yêu nhau sau đó tiến tới hôn nhân.”

Giải thích rõ ràng như vậy, Khương Hồ lại cái hiểu cái không mà gật đầu, chỉ vào Dương Mạn nhỏ giọng hỏi: “Vậy ăn bữa cơm, chung sống một hồi? Kia chị Dương vì cái gì mệt thành như vậy?”

Ngoài ánh mắt ba người đàn ông trên người Dương Mạn, đầu mang theo ý khó nói, không biết làm sao. Cuối cùng đương sự rầu rĩ phát ra âm thanh từ trong hai khủy tay: “Bởi vì ngày hôm qua cả đêm tôi xem mắt đến bốn đối tượng.”

Ánh mắt Dương Mạn đại ra mà ngẩng thẳng lên, không chút nào chú ý đến hình tượng mà ngáp một cái, đem áo khoát Thịnh Diêu từ từ ôm vào trong ngực: “Thịnh thiếu gia, mùi hương cùng hơi ấm của anh khiến tâm hồn em vốn tổn thương được an ủi một chút nha — mẹ nó, ngày hôm qua, người thứ tư kia chính là một con cú đêm đích thực nha, ước chừng nửa đêm mười hai giờ hẹn tôi ở quán bar gặp mặt, nói là một tác gia, bóng đêm có thể cho hắn linh cảm.”

“Trong thời gian chờ đợi đối đối tượng gặp mặt tại sao lại không xem xét kĩ, chị thật đúng là cứ vậy mà tới à?” Thẩm Dạ Hi hỏi.

“Tôi không ngờ ấy chứ, đang ngủ một lúc, mẹ tôi liền cầm dép xông thẳng vào cửa, như đòi nợ vậy.” Dương Mạn rầu rĩ thở dài “Kéo lỗ tai của tôi, đem tôi kéo vào nhà vệ sinh, ấn vào trong nước, thiếu chút nữa chết đuối, sau đó đem quần áo cùng đồng trang điểm lên hết người tôi, rồi mạnh bạo mà đem tôi nhét vào taxi!”

Vài người ở đây run lên một chút, kỳ thực.....Dương đại mỹ nhân đó không đi chuyện này, có hơn phân nửa là do mẹ cô ép đi sao?

Thịnh Diêu tiến đến bên cạnh cô ngẩng xuống: “Tốt chứ? Chất lượng như thế nào?”

“Chất lượng?” Dương Mạn cảm thấy mí mắt có điểm nặng, dùng sức chớp mắt, lại ngáp một cái: “Mấy người kia cũng cố gắng có tinh thần, nửa đêm mười hai giờ, phân tích cái tiểu thuyết mới, uống rất nhiều sau đó liền đếm cừu trên đồng cỏ lớn, tôi xem tám phần là rất vui sướng. May mà quán bar hai giờ là đóng cửa, thật may mắn nha, thiếu chút nữa làm cho tôi chết đuối với đồng nước miếng của y.”

Thịnh Diêu chế giễu cô: “Thật có nhiều tinh thần nha, chị cứ tạm chấp nhận đi.”

Dương Mạn mở to mắt trừng lớn: “Đừng đừng, tôi chỉ là một người bình thường, chịu không được cuộc sống tinh thần phong phú như vậy, hơn nữa người kia dường như khuôn mặt cùng diện mạo bình thường, tối đến đáng sợ, khiến cho tôi nghĩ muốn dùng chút rượu để khiến thần kinh mình ổn hơn.”

Mọi người nhìn không được phì cười, chị Dương mở miệng nói chuyện, tuy là mức độ thâm độc thua kém An Di Ninh, nhưng là được cái đem tình hình hạ xuống kinh khủng hơn so với thực tế, nhưng cũng rất có tác dụng gây cười đối với mọi người.

“Con gái thời này đẹp nhưng dữ kinh khủng.” Thịnh Diêu nhận xét.

Khương Hồn nở nụ cười: “Em ngày hôm qua cũng trông thấy một chuyện giống vậy.”

Mọi người dùng ánh mắt đáng thương như đối với những đứa trẻ thất học mà nhìn Khương Hồn, Khương Hồn bổ sung nói: “Thật sự, em ngày hôm qua thừa dịp cuối tuần đi tham gia một buổi hoạt động từ thiện ở bệnh viện nhi đồng do một người trên mạng đề nghị, mọi người trong phòng tham gia hoạt động đó đều nhìn thấy.”

“Cậu hồi bé hay làm cái gì?”

Vùng giữa đôi lông mày của Khương Hồn nhẹ nhàng mà nhú một cái, sau đó lập tức giãn ra, nhanh tới mức làm cho người khác khó thể phát hiện ra, lại nhanh trở lại bộ dáng bình thường: “Em hồi nhỏ đi học rất sớm, chưa từng xem qua những truyện dành cho trẻ em.”

Cái này được gọi là ‘Giai đoạn đầu giáo dục thiên tài’, những đứa nhỏ không may bị hủy đi tuổi thơ.

Dương Mạn dựa vào trên bàn, đối Khương Hồn nói: “Tâm chị rất đau rất đau nha, đứa nhỏ đáng yêu này! Đúng rồi, cậu có người yêu rồi sao? Cậu nghĩ thế nào về chị nha?”

Khương Hồ đột nhiên bị điểm đích danh, đối với việc đột ngột chuyển đề tài như vậy, về mặt vô tội mà nhìn Dương Mạn, Thẩm Dạ Hi cười, thay cậu giải vây: “Chị Dương, chị nhấn tâm khi để đứa nhỏ này sao?”

Dương Mạn không chịu bỏ qua: “Gặp qua rất nhiều người, chị thật sự rất thích đứa nhỏ đáng yêu này nha.” Cô hướng Khương Hồ đá mắt “Cậu không chê người lớn tuổi này chứ?”

Khương Hồ cứ nhiên nghiêm chỉnh mà cúi đầu suy nghĩ một hồi, mọi người ở đây toàn bộ chờ nhìn cậu cười, cậu đột nhiên ngẩng đầu lên nói một câu: “Chị Dương, chị kỳ thật hay nói giỡn đi?”

Thịnh Diêu tay chống cằm rơi ở trên bàn, ngơ ngác nhìn Khương Hồ, đầu Thẩm Dạ Hi đã muốn cúi thấp lắm rồi, bả vai kích động mà run lên, Tô Quân Tử vừa lắc đầu vừa cười, Dương Mạn một lúc sau mới phản ứng lại, bắt đầu nện vào bàn.

Lúc này cửa bị mở mạnh ra, An Di Ninh ôm một tập tài liệu trong ngực, tức giận mà đem thả trên bàn làm việc của Thẩm Dạ Hi. Dương Mạn trong mắt vẫn còn mang theo ý cười còn có nước mắt: “Ninh Ninh, em đi tới văn phòng cục trưởng lâu như vậy làm cái gì?”

“Lão nhân chết tiết, mượn công việc gây trở ngại việc cá nhân của em.” An Di Ninh sắc mặt khó coi cùng kỳ quái, “Phải chú ý hình tượng cảnh sát, không cần bày ra cho xã hội thấy bộ mặt khó coi như vậy, ai mà không chú ý đến hình tượng cảnh sát? Như vậy người đó quả thực giống như tên du côn trà trộn vào cục cảnh sát.....” Rốt cuộc là ai trong lòng cùng thế lực trong bóng tối cấu kết!

An Di Ninh cuối cùng đem những lời bức tức chưa nói nuốt hết vào bụng, dù sao nội dung cũng không tốt, không thích hợp ở chỗ đông người nói ra.

Tô Quân Tử cùng Thẩm Dạ Hi liếc nhau, hiểu rõ An Di Ninh kia trong lòng thầm có một người bạn trai, chắc là do ba của cô mở miệng nhắc đến.

“Được rồi, không đề cập tới, nhắc tới liền thôi.” An Di Ninh khoát tay, chỉ chỉ tài liệu trên bàn Thẩm Dạ Hi “Vừa rồi lão nhân vừa ném cho tôi một vụ án, Thẩm đội trưởng, nhìn thử đi.”

Thẩm Dạ Hi sắc mặt nghiêm trọng: “Làm sao vậy?”

Vài người đầu thu lại ý cười quay về cùng một hướng, An Di Ninh nói: “Mọi người có nhớ hay không thời điểm tổ chúng ta mới thành lập, từng bắt qua một người, sát thủ hồ phách, gọi là Ngô Cư?”

“Cái kẻ ngược đãi điên cuồng?” Tô Quân Tử nhíu nhíu mày.

Thẩm Dạ Hi đối Khương Hồn nói: “Là chuyện cách đây ba năm, một người biến thái ngược đãi điên cuồng, giết chết sáu nam nữ thanh niên.”

Khương Hồn gật gật đầu: “Tôi có biết đến.”

.....Cậu biết rõ sao không nói sớm, lãng phí nước bọt.

“Ngô Cư thích cái loại con gái tóc dài, khuôn mặt vui tươi hoặc là con trai nhỏ tuổi, cao gầy, sạch sẽ, mỗi lần giết chết một người, liền moi nội tạng bọn họ lấy ăn, sau đó đem thân thể bọn họ lưu giữ trong chất bảo quản, tin tưởng như thế có thể làm cho bọn họ vĩnh viễn lưu lại.” Thịnh Diêu nói xong, lộ ra một cái biểu cảm gê tởm, lại hỏi: “Loại biến thái này là sao đây?”

An Di Ninh mở ra túi hồ sơ, từ bên trong rút ra những tấm ảnh chụp, đầu là những cô gái trẻ, sắp xếp theo hàng trên bàn làm việc: “Những cô gái này đã chết một năm, trước sau lần lượt bị mất tích, tổng cộng bốn người, là vụ án của cục cảnh sát địa phương, vẫn luôn tìm kiếm, nhưng không hề có manh mối, thẳng đến vài ngày trước, một công nhân ở công trường đang thi công đi kiểm một nơi để đi vệ sinh, vừa vặn trong thấy nhà kho bỏ hoang bên cạnh, cho rằng rất thuận tiện, liền tiến vào, kết quả phát hiện bên trong có mấy cái bình thủy tinh lớn, bên trong là thi thể người ngâm trong nước.”

An Di Ninh tạm dừng một lúc, giống như có phần không khỏe: “Thật sự, nội tạng đầu bị móc đi, cơ thể được giữ rất tốt trong chất bảo quản.....”

“Là người hâm mộ chẳng? Bất chúc giết người?” Dương Mạn hỏi.

An Di Ninh rút những tấm ảnh khác, mặt trên cái bụng chỉ có một khối trắng bệch trăn trụi, trên bụng được may cẩn thận, thậm chí còn rất tinh xảo, mọi người đều ngây ngẩn.

Thủ pháp khâu lại làm da cùng Ngô Cư trước đây giống nhau như đúc.

Tô Quân Tử cảm thấy cuống họng có phần khô: “Nhưng mà, Ngô Cư đã bị phán.....Hơn nữa hai năm trước đã thực thi tử hình.”

An Di Ninh gật đầu: “Lúc đầu chỉ là vụ mất tích bình thường, sau thành một chuỗi nên mới chuyển sang đội chúng ta. Có một phóng viên cũng không biết như thế nào nghe thấy được vài chuyện, viết một lời nhận xét, gọi là ‘Hung thủ chết đi sống lại, vẫn là tinh thần ngược đại diện cu ồng’. Hừ, dù sao lão nhân hiện tại cả người không ổn, gặp được chuyện khó khăn tính tình cũng cấu kỉnh không tốt, đầu trút hết lên người tôi.”

Thẩm Dạ Hi đã nói, chính mình hôm nay sáng sớm ngủ dậy mí mắt đã bắt đầu giựt, quả nhiên không phải chuyện tốt, anh thở dài đứng lên: “Thịnh Diêu, còn có Quân Tử, hai người các anh chịu khó đến nhà giam phía nam nhìn xem thời điểm Ngô Cư còn sống có cùng người nào nói chuyện, chị Dương, chị cùng Di Ninh trước ở lại trong cục, đem vụ án năm đó xem xét lại, thu thập những tin tức về những người mất tích mới đây, đối chiếu so sánh với vụ án trước đây. Khương Hồ, hai ta đi đến kho hàng bỏ hoang kia.”

Dương Mạn lên tiếng kiến nghị: “Tôi nói đội trưởng, cậu như thế nào gần đây đều mang người yêu Khương Hồ của tôi đi theo a? Vất vả như thế nào cũng không nên chia rẽ uyên ương nha, tôi này ngày nào cũng bị bà mẹ hành hạ, không có người an ủi đây.”

Thẩm Dạ Hi đầu không quay lại: “Không có việc gì, chị trước cứ đem tâm cất vào, chờ kết án rồi hãy nói, hiện giờ không ai còn tâm trí hết.”

Mọi người cùng nhau hét lên.

PHÔI ĐẠO - HOẠI ĐẠO

Priest

dtv-ebook.com

Chương 10: Vụ án thứ hai – Hồ phách

Khương Hồ cảm thấy thời điểm này tốt nhất nên im lặng.

Duỗi theo người kia, không nói cậu cũng biết là không nên lên tiếng, thật không biết tính cách như vậy làm sao làm bác sĩ được chứ, có khi nào khám cho bệnh nhân trong phòng bệnh chỉ là mắt to trừng mắt nhỏ? Hơn nữa làm thế nào lại nhìn không ra cậu làm cái gì, mong muốn cái gì, cũng không nhìn ra cậu không muốn đi, kêu đi theo liền đi theo, cũng không hỏi vì sao, là người hoàn toàn nghe lời.

Mấy ngày nay tới giờ anh đều cân nhắc, rốt cục Mạc cục là có ý gì? Dem một chuyên gia tội phạm học như vậy tiến vào trong cục, làm cho cậu theo làm việc bên ngoài, lại còn đưa súng cho cậu, vì cái gì lại luôn sợ hãi nhưng cũng không nói thẳng?

Còn đặt ra lý do là vì “Tâm lý của các nhân viên.”

Thẩm Dạ Hi cho rằng Khương Hồ người này, có cái gì nói thẳng chẳng phải là tốt sao, hơi chút là bỏ cuộc, cậu nhất định là không hay đem người xuyên tạc đi: “Tiểu Khương, với việc làm của cậu trong cục, chuyên gia cố vấn của cảnh sát hình sự, có lẽ là cũng tham gia qua đào tạo một chút, so với làm cảnh sát cũng không khác biệt lắm, tại sao lại không làm bác sĩ tâm lý?”

Anh hỏi quá đột ngột, Khương Hồ dừng một chút: “Công việc của mọi người có áp lực tâm lý quá lớn, tôi chỉ cần đúng lúc giúp họ giải tỏa vấn đề tâm lý của mình, còn về phương diện khác Mạc cục không cho tôi nói.”

Thật sự, thật sự làm làm người ta nhức đầu mà, Thẩm Dạ Hi lắc đầu, tiếp tục dò hỏi: “Không cho cậu nói với tôi hay là không cho nói với mọi người?”

Bị người nhìn thấu thật đáng ghét, Khương Hòl lần đầu tiên có cảm giác này, lúc đầu còn định dùng cách nói thẳng cho qua chuyện, không nghĩ tới cùng Thẩm Dạ Hi ở gần với nhau gần như vậy, chỉ khoảng một tháng, người này dường như đã đem cách suy nghĩ cùng cách nói chuyện của mình mà suy xét.

Đây là lần đầu tiên ở trước mặt Thẩm Dạ Hi cậu bị hỏi mà không thể lên tiếng, phát hiện biểu tình Khương Hòl có điểm bối rối, liền nở nụ cười: “Là chỉ thị không nói cho tôi biết?”

Khương Hòl bối rối mà nhìn anh, miễn cưỡng gật đầu.

Đáng tiếc Thẩm Dạ Hi không phải là Dương Mạn, anh không dễ dàng bị dụ như vậy, đối với việc khi dễ một người giống đứa nhỏ như vậy, người nào đó lại không hề có chút xú cảm giác tội lỗi nào.

Thẩm Dạ Hi nhướn mi, cười cười, chiến lược “Trêu người” này nhìn như là khó dò, thật ra là chỉ cần mở miệng nói thôi.

Mà cùng lúc đó, Khương Hòl đã âm thầm đánh giá người này, Thẩm Dạ Hi khi gặp qua, so với người bình thường không khác biệt lắm, cười hềnh ề một cái thật nham hiểm, có phần giống như Mạc cục, càng đáng ghét hơn chính là hắn có năng lực nhìn thấu cùng có phần nhạy bén, không cần đợi người khác lộ ra sơ hở, lộ ra một cái lông ngựa thôi hắn cũng có thể nghĩ ra ba bốn năm sáu cái.

Nghĩ nghĩ một chút, Khương Hòl quyết định chủ động thẳng thắn, cậu nói: “Sau vụ án 725 lần trước, người cộng sự của anh hi sinh vì nhiệm vụ, Mạc cục đoán anh bị mắc chứng PTSD, làm cho tôi đặc biệt lưu ý anh. Ân, PTSD chính là chứng rối loạn do căng thẳng sau chấn thương, chính là một loại.....”

(PTSD hay còn gọi là chứng rối loạn do căng thẳng sau chấn thương [Post-Traumatic Stress Disorder], rối loạn về cảm xúc, hành vi và tâm lý. Phát sinh sau khi gặp phải biến cố gây chấn động nặng. Ví dụ, các biến cố gây chấn động bao gồm hãm hiếp hoặc lạm dụng tình dục, hành hung, chứng kiến cảnh giết người hoặc bị thương tích nghiêm trọng, hoặc gặp sự

tàn phá trên diện rộng do thiên tai hoặc chiến tranh. Những người là nạn nhân hoặc đã chứng kiến những biến cố gây chấn thương nặng nề như vậy sẽ có nguy cơ mắc bệnh PTSD

Không phải tất cả mọi người đã gặp hoặc chứng kiến một biến cố gây chấn thương sẽ mắc bệnh PTSD. Một số người phục hồi mà không cần chữa trị, còn những người khác có thể không phát triển PTSD cho tới nhiều năm sau khi xảy ra biến cố đó. Tuy nhiên, nếu không được chữa trị, bệnh có thể làm ảnh hưởng xấu tới công việc, học tập và giao tiếp xã hội của người đó)

“Được rồi, tôi hiểu cái gì gọi là PTSD, là một trong những bệnh tâm lý mà tỷ lệ những người như chúng tôi dễ bị mắc phải nhất.” Thẩm Dạ Hi sửng sốt một chút, không nghĩ Khương Hồ liền như thế nói cho anh, đi đâu này càng làm cho anh có phần suy xét kỹ càng hơn về người này “Chẳng phải Mạc cục trưởng không cho cậu nói cho tôi biết sao?”

Khương Hồ trầm mặc không nói.

“Làm sao vậy?”

Khương Hồ giọng nói chậm rãi, lông mi ít thấy mà cau lại, sau đó thả lỏng thân thể mà dựa vào ghế: “Anh không tin tưởng tôi, cho dù thật sự có vấn đề cũng sẽ không cho tôi trị liệu, cho nên tôi cũng không muốn quản.”

Thẩm Dạ Hi thiếu chút nữa trào nước bọt — Chúa ơi, người này thật đúng là nghĩ thoáng nha.

Tuy rằng lúc đầu chính là vòng vo, nhưng là bị đối phương cứ như vậy không e dè nói thẳng ra, Thẩm Dạ Hi thấy không thoải mái, trong lòng thật đúng là có điểm khó chịu, trách không được trên thế giới này người nói thật rất ít thấy. Hơn nữa Thẩm Dạ Hi tự nhận là chỉ số IQ cùng tình thương của chính mình lúc cao lúc thấp, tình cờ đụng phải một bác sĩ ngốc như vậy khiến anh phải khiêm nhường như thế sao?

Anh cười ngược một tiếng: “Tôi thật không biết.....”

“Anh vừa e ngại mạc cục trưởng, qua ánh mắt tôi biết anh muốn tin tưởng ông ta, lại vừa không ngừng dò xét, suy đoán đến mục đích của Mạc cục, đâu được một tháng đi?” Khương Hò dùng lời nói chậm rãi cắt ngang hẳn, giọng điệu không có gì đặc biệt, nghe không ra cậu có hay không sinh khí hay phần nộ, nhưng Thẩm Dạ Hi dùng đầu cam đoan, trong nháy mắt, trên mặt người này lộ ra một mặt biểu tình tự tiếu phi tiếu, nhưng trong chớp mắt thì biến mất.

Thẩm Dạ Hi trong lòng có hơi hơi lệch nhịp, cảm giác tất cả bí mật trong lòng đều không có chỗ nào che giấu, anh không biết vì cái gì, trong chốc lát, lại cảm thấy người bên cạnh rất.....nguy hiểm.

Loại cảm giác này không sao nói rõ được, anh đã từng chỉ có cảm giác này với một người, chính là người yêu của Mạc cục – An Tiệp. Về sau này anh cũng từ từ mà làm quen, lúc ẩn lúc hiện mà cảm giác ra được.

Chính là Khương Hò.....

Bầu không khí dần dần căng thẳng lên, mãi cho đến khi xuống xe, hai người cũng chưa nói cái gì.

Này thật đúng là một kho hàng vút đi gần công trường, kho hàng đã bị cảnh sát phong tỏa, mà kiến trúc công trường rõ ràng thấy được chỉ là mới cách đây khoảng nửa tháng, chắc là ngoài dự liệu của hung thủ.

Đến gần cái kho hàng, trừ bỏ chỉ có cát bụi thì chính là những tạp âm xung quanh, vị giác thính giác đều được “tiếp đãi”, Khương Hò bịt lỗ tai lại, nhắm mắt nhìn thoáng qua công trình đang thi công cách đó không xa.

Thẩm Dạ Hi đã nghĩ tên hồ phách sát thủ kia nổi lên, rõ ràng chính là như vậy một tên biến thái bệnh thần kinh, hẳn tưởng rằng mình chính là cái nhà nghệ sĩ gì chứ, nếu đúng là người kia, hẳn sẽ hy vọng bộ sưu tập của mình sẽ không ai nhìn thấy được, người bình thường sẽ không quấy rầy đến nơi đó của hắn.

Trong đầu anh đột nhiên lóe lên một suy nghĩ không tốt, sắc mặt thay đổi, lấy điện thoại ra gọi cho An Di Ninh: “Di Ninh, cô xem lại những tấm

hình của người mất tích xem, có đúng toàn bộ đầu là ngâm trong bình thủy tinh không?”

An Di Ninh sửng sốt một chút: “Đúng vậy.”

“Lập tức đem vụ án những người mất tích trong vòng một tháng gần đây đưa vào phạm vi, nơi này hẳn là một nơi hung thủ vứt bỏ đi, tôi nghĩ hẳn là vẫn có một cái khác.”

Có phải hay không rất khó khăn khi mà từ đội cảnh sát chuyển thành đội đi điều tra hiện trường, tìm tòi xung quanh thi thể ở trong bình thủy tinh? Hồ phách số hai, rốt cuộc là có đến mấy người a? Buông xuống điện thoại, An Di Ninh rung mình một cái khi nghĩ đến tên hung thủ.

Vào kho hàng, cảnh sát đã dò xét cùng dọn dẹp hiện trường rồi, thi thể trong những bình thủy tinh vẫn còn ở nguyên đó, dù sao cái vụ án này rất có khả năng cùng hồ phách sát thủ cách đây ba năm có liên hệ với nhau, pháp y ở một bên chờ, nhìn vào bình thủy tinh và những thi thể trong đó.

Khương Hồ cũng đứng ở bên cạnh pháp y xem xét những thi thể.

Pháp y là một người đàn ông đã già, tóc hoa râm, trông rất chuyên nghiệp, nhìn Khương Hồ “Mới tới à?”

Khương Hồ gật gật đầu.

Pháp y liếc mắt đánh giá một cái: “Được a chàng trai trẻ, mới tới liền được đi theo Thẩm đội trưởng vào hiện trường vụ án kích thích như vậy, nhìn cậu cũng không có chút sợ hãi gì, tâm lý được rèn luyện không tồi.”

Kích thích...Khương Hồ kỳ thật muốn hỏi từ này là có nghĩa gì nhưng nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Thẩm Dạ Hi, trực giác mách bảo là không nên, liền nuốt trở về— không nghĩ đến cùng lão pháp y này nói chuyện lại khó khăn như vậy.

Người pháp y lớn tuổi thấy cậu vẻ mặt bình thường, thản nhiên, không có phản ứng gì, còn tưởng rằng người trẻ tuổi này bình tĩnh, vì thế càng

thêm ca ngợi, liền bắt đầu ba hoa: “Mấy năm trước kia khi bắt cái tên hổ phách sát thủ, cũng chính là do tôi nghiệm thi, còn tưởng rằng bắn chết cái tên bệnh tâm thần kia sẽ không còn gì, cậu nhìn xem, mới vài năm a, lại tự nhiên lòi ra một tên giống vậy, cậu nói xem, bệnh biến thái này cũng có thể lây nhiễm sao?”

Khương Hồng nhĩ, cứ để người lớn tuổi nói như vậy, chính mình không lên tiếng thì rất vô lễ, nhưng mà nếu trả lời, cậu không biết trả lời như thế nào, người kia rõ ràng là đang nói một mình, vì thế cậu nghĩ một chút, cố gắng suy sết cuối cùng cũng nói được một câu: “Cái kia.....sóng sau đê sóng trước đi.”

Người pháp y già bị cậu chọc cười: “Thật đúng là, chết trên bão biển mà — chàng trai trẻ rất hài hước, ân, đừng nói, tuổi trẻ thật đúng là so với những người già trước đây thú vị hơn, cố gắng đi theo học hỏi Thẩm đội trưởng, tương lai sau này sẽ rất phát triển.”

Tiếng Hoa của Khương Hồng chỉ giới hạn trong giao tiếp hằng ngày, cùng ông nói chuyện với những từ ngữ chuyên môn, nên cũng không hiểu rõ cho lắm, về phần cổ văn địa phương, vân vân và vân vân, trên cơ bản là không biết gì hết: “Thái sơn mà có sụp thì thần cũng bất động”, cậu đem những lời này lập đi lập lại hai lần, ý tứ của vị pháp y hẳn là nên nghe theo, nhưng là nghe những lời này có phần giống như.....có điểm nói cậu phản ứng chậm chạp.

Cậu có điểm khó xử mà nhìn pháp y: “Cảm ơn, bất quá nếu thái sơn ở trước mặt tôi sụp xuống mà thần bất động thì tôi chắc là ngất đi rồi.”

Người pháp y ôm bụng cười, cảm thấy người này, đeo một cái kính đen, nói chuyện còn có chút mang theo ý đùa, đặc biệt là giọng điệu là từ từ nói ra, nếu như chỉ nói ba câu, cậu nhất định là nửa câu nói mãi cũng không xong.

Thẩm Dạ Hi tai đặc biệt thính, nghe hết toàn bộ mà không bỏ sót một chữ, anh quay đầu liếc mắt nhìn Khương Hồng một cái, ánh mắt kia có thể làm người ta sợ nha — tai họa này, lại gây chuyện nữa rồi à?

Ngay sau đó liền vẫy tay kêu Khương Hồ đến gần, nhẹ nhàng mà gõ vào bình thủy tinh: “Thế nào? Cậu có cảm nhận gì không?”

Khương Hồ sửng sốt, ngẩng đầu, thì thê cô gái lơ lửng giữa nước bảo quản, nhìn cẩn thận một khoảng thời gian thật lâu, mới lắc đầu, như là muốn đem những hình ảnh này ra ngoài, Thẩm Dạ Hi liền hỏi cậu: “Như thế nào, muốn ới r ồi?”

“Không có.” Khương Hồ nhú mày, nhăn mặt, lại nhìn sang Thẩm Dạ Hi, nếu mình mà ới ra, thì mọi người sẽ thấy đi ầu đó mới là ghê tởm: “Tôi nhớ rõ vụ án của hồ phách sát thủ ba năm trước đây, truy ền thông đã công bố ra không ít tin tức nội bộ, nghe nói thời điểm bị móc nội tạng ra thì những người này vẫn còn sống, đó là lý do vì sao mặt của họ ầu rất hoảng sợ.”

Thẩm Dạ Hi gật đầu, hắn cũng thấy được vẻ mặt của họ có điểm không bình thường, theo t ầm mắt Khương Hồ nhìn qua, những thì thê cô gái kia vẻ mặt kỳ thật có kì lạ, nhưng cẩn thận nhìn, thì có thể nhìn ra cảm giác bình yên cùng tĩnh lặng, như là.....đang ngủ.

Thẩm Dạ Hi mặt nhăn mày nhú, hồ phách sát thủ làm người người kinh sợ, kỳ thật có rất nhiều nguyên nhân, là bởi vì hắn giải phẫu người một cách tàn nhẫn, sưu t ầm người cùng vẻ mặt hoảng sợ của họ, ngay lúc đó chuyên gia tâm lý học tội phạm đưa ra lời giải thích là vẻ mặt hoảng sợ của người bị hại có thể cho hắn cảm thụ được chính mình rất mạnh mẽ, nhưng cái này.....

Chợt nghe Khương Hồ dùng một loại giọng điệu sâu kín nói: “Anh xem, vẻ mặt của các cô gái, giống như là đang ngủ — kì thật ngày hôm qua tôi trừ bỏ nhìn thấy cô gái đẹp nhưng rất dữ, còn nhìn thấy người đẹp ngủ có râu nữa, cảm thấy truyện thiếu nhi có đôi khi cũng rất đáng sợ.....”

Mấy cái đó là ý văn ti ền tàng bên trong, nhưng cũng không cần phải nói thẳng ra như thế.

PHÔI ĐẠO - HOẠI ĐẠO

Priest

dtv-ebook.com

Chương 11: Vụ án thứ hai – Hồ phách

Thịnh Diêu cùng Tô Quân Tử ở trong ngục hỏi một vòng, nghe nói sát thủ hồ phách Ngô Cư này, khi còn sống rất được lòng người, thật sự có rất nhiều người trong lúc chờ hẩn tử hình đã tặng cho hẩn rất nhiều đồ.

Những người này bao gồm cả mẹ Ngô Cư — bất quá bà đã qua đời năm ngoái, người em trai cùng mẹ khác cha tên gọi là Ngô Chí Đạt, Dương Mạn cùng An Di Ninh đã gọi điện thoại đến hỏi, phát hiện Ngô Chí Đạt vẫn ở trong nhà cũ của họ, chưa kết hôn, sau khi mẹ chết thì sống một mình.

Còn có mấy học sinh trường nghệ thuật nói rằng Ngô Cư có hành vi ‘Nghệ thuật’ cực đoan, tuy rằng cảm thấy chán ghét nhưng cũng không muốn mất đi người dẫn đầu, có ý muốn học theo tên hung thủ biến thái, bất quá cách ăn mặc quá đáng quá mức nên cảnh ngục không cho vào.

Ngoài ra, còn nghe người cảnh ngục phụ trách trông chừng Ngô Cư năm đó nói, có một người giấu tên gửi đến một giỏ hoa, bởi vì người gửi không rõ ràng, cho nên được giữ tại đây, sau đó cũng không rõ.

Nhà giam là một trong những nơi đi đầu tra dễ dàng nhất, chỉ cần tới hỏi người ghi chép, Thịnh Diêu cùng Tô Quân Tử không khó lắm để dò ra tên và số chứng minh của đám học sinh trường nghệ thuật, giao cho An Di Ninh cùng Dương Mạn đi thăm dò, nhìn thấy không còn việc gì nữa liền nhanh chóng lên đường trở về cảnh cục.

Mới chạy xe đến cửa, Thịnh Diêu liền thấy một người phụ nữ đứng ở cửa, đang đứng nghiêng về phía họ, xem chừng cũng còn trẻ, nhưng là trên người mặc một bộ đồ đen nổi lên vẻ người lớn.

Cậu cảm thấy người phụ nữ này có chút nhìn quen mắt, chính lúc này, người phụ nữ nghe thấy tiếng động, quay đầu lại.

Đó là một người phụ nữ nhìn cũng được, nhưng đôi mắt kia không biết vì sao, trên mặt trẻ trung trắng nõn lại là nét âm trầm, trên mặt cô không có chút gì là còn trẻ, Thịnh Diêu sững sốt một chút, đem cửa xe hạ xuống: “Là cô?”

Tô Quân Tử bên cạnh nhìn kỹ, cũng hiểu được có điểm quen mắt, bất quá chỉ là không nhận ra là ai: “Thịnh Diêu, người này là ai?”

“Anh không nhớ sao? Ba năm trước khi chúng ta bắt hồ phách sát thủ, cô ấy chính là người sóng sót duy nhất nếu chúng ta đến không kịp, gọi là....” Thịnh Diêu dừng một chút, nghĩ không ra tên của người này thì thật là thất lễ, làm cho cậu có chút xấu hổ.

May mắn là cô lên tiếng: “Tôi gọi là Kim Thu, cảnh sát Thịnh, cảnh sát Tô.”

Tô Quân Tử vừa nhìn, gật đầu, thời điểm khi cứu được Kim Thu ra, thì cô đã bị tên biến thái kia giầy vò kinh khủng, hai má đầu lõm vào trong, trên người đầy vết sẹo, hiện tại sắc khí có vẻ tốt hơn một chút, tuy là giống như vẫn có một bóng ma bao phủ trên người cô, không giống người bình thường, nhưng mặt cũng đã có được chút thịt, cũng khó trách anh ngay từ đầu không nhận ra.

Tô Quân Tử nhanh chóng xuống xe, khiến cho Thịnh Diêu chạy đến một chút, rồi anh mở cửa đưa Kim Thu vào trong xe.

Bọn họ trong lòng đều có chút mơ mơ hồ hồ hiểu được một chút, Kim Thu đến là vì cái gì, trước đây vụ án còn không có chuyển đến tay thuộc cấp bọn họ, An Di Ninh nói qua, ngày phát hiện ra kho hàng chứa thi thể, còn có truy vấn thông can dự vào, muốn nói nghề nghiệp nhà báo kia thực sự là tốt thì quá đỗi cao rồi, cũng chưa đi đến được hiện trường, cũng không nhìn thấy thi thể, cái rắc gì cũng không biết, dựa vào khi cảnh sát tán dóc không chú ý, tiết lộ một hai mấy chốt ‘Bình thủy tinh’, Hồ phách sát thủ’ vân vân và vân vân, liền làm loạn mà nói bậy.

Cái gì mà ‘Người từ địa ngục trở về’, ‘Nguồn gốc nỗi sợ của các nam nữ thanh niên’, các phóng viên nhà báo này, vì muốn người ta chú ý tới bài

báo của mình thì làm gì cũng được, rõ ràng là họ nên đi viết tiểu thuyết khủng bố đi, ít nhất công lực khủng bố người ta là hạng nhất nha.

Tuy rằng sau đó Mạc Thông lập tức ngăn chặn truyền thông, nhưng mà mọi việc đều bị lộ ra, vì thế mà truyền thuyết về tên hồ phách sát thủ bị truyền ra bên ngoài, vấn đề càng trở nên rối rắm.

Tựa như một đóa hoa, thời gian càng lâu thì càng nở ra.

Về sau tuy cô may mắn được sống sót nhưng cả đời này, e rằng đều bị người kia ám ảnh. Hiện tại cô gái Kim Thu này ở trước mặt bọn họ, độ khoảng hai mươi tuổi, lại giống như một người già, nói chuyện thất thẩn, hai tay đan vào nhau, vẻ mặt đại ra, làm cho người ta nhớ đến Tường Lâm tẩu dưới ngòi bút của Lỗ Tấn.

Tô Quân Tử đau lòng, đem cô chở về phòng làm việc, theo An Di Ninh đi lấy một chút sữa bột, dùng nước ấm pha cho cô.

Kim Thu hai tay cầm lấy cái ly nóng ấm, ngửi một chỗ, hơi hơi cúi đầu.

Bốn người vây xung quanh cô, đều cẩn thận, thở cũng không dám thở mạnh, lo sẽ làm cô gái hoảng sợ, ngay cả Dương Mạn cũng nghiêm túc.

Tô Quân Tử nhẹ giọng hỏi cô: “Kim thu, vì sao cô lại đến đây, phát sinh chuyện gì sao?”

Kim Thu lắc đầu, cắn môi dưới.

Tô Quân Tử dò xét mà hỏi thêm một câu: “Có phải hay nghe những tin tức kia nói nhảm?”

Kim Thu run rẩy đứng lên, cả buổi mới khàn giọng hỏi: “Cảnh sát Tô, là thật sao?”

Tô Quân Tử nghĩ nghĩ một chút, quyết định chỉ nói trọng điểm: “Trong tay chúng tôi đang có một vụ án đặc biệt, nhưng không phải người kia làm,

hắn đã chết rất nhiều năm.”

Khi cậu nói đến từ ‘Chết’ này, Kim Thu đột nhiên ngẩng đầu lên, ánh mắt không linh động lắm mà nhìn thẳng vào Tô Quân Tử: “Cảnh sát Tô, anh tin trường trên thế giới này có quỷ không?”

Tô Quân Tử trong lòng nói, có quỷ tôi cũng không sợ, đầu lười lộ ra ngoài, toàn thân lại đang mặc bộ đồ màu trắng, bộ dạng thật giống một con quỷ.

An Di Ninh lúc này ngẩng đầu đối diện, kéo tay Kim Thu, cô gái này như là nhiều năm rồi chưa ra ánh sáng, ngón tay gầy cùng tái nhợt, lạnh đến dọa người, đoán chừng cô gái này bằng tuổi mình, An Di Ninh có điểm đau lòng, nhẹ nhàng nói: “Không thể nào, trên thế giới này như thế nào lại có quỷ chứ? Chúng tôi đều là người theo chủ nghĩa vô thần, hơn nữa cho dù thật sự có quỷ thì chắc cũng sẽ có thiên thần, chắc chắn sẽ không để loại biến thái này xuất hiện gây họa cho người.”

Kim Thu một tay bị lôi kéo, vì thế bắt đầu nắm quần áo chính mình, sau một hồi, mới cúi đầu mà nói: “Các người hiểu sao? Thời điểm trông thấy tiêu đề trên tờ báo, tôi liền bị dọa ngây người, mỗi ngày đều mơ thấy ác mộng....thấy hắn quay trở về, mơ thấy những cô gái kia....cùng tôi....giống nhau....” Cô rút mạnh tay chính mình đang ở tay An Di Ninh về che mặt.

“Kim Thu, đừng suy nghĩ bậy bạ.” An Di Ninh an ủi cô.

“Tôi không có, tôi không có suy nghĩ bậy bạ!” Kim Thu đưa tay xuống, hai mắt đỏ rực nhìn An Di Ninh, “Cảnh sát An, tối qua, sau khi tôi bị ác mộng làm tỉnh lại, từ trên giường tỉnh dậy, đi ra ngoài uống nước, sau đó tôi thấy, thấy.....”

Cô đề thấp thanh âm: “Thấy một người đứng trên ban công! Tôi hét ầm lên, đem mọi người trong nhà đánh thức, bọn họ liền chạy vào phòng của tôi, nhưng mà người kia lại biến mất, bọn họ ở nơi đó tìm được dấu giày! Thật sự, các người phải tin tôi, nếu không như vậy, tôi sẽ không đến cục cảnh sát! Tôi không có điên, không có điên, không có điên!”

Dương Mạn từ bên cạnh rút ra một cuốn sổ, bắt đầu ghi chép, hỏi: “Dấu hài khoảng bao nhiêu?”

Kim Thu nhỏ giọng nức nở nhìn lên: “Khoảng bốn.....bốn mươi một hoặc có thể là bốn mươi hai.....”

Vài người có mặt nhìn thoáng qua — Hồ phách sát thủ Ngô Cư, chính là mang giày số bốn mươi hai.

Dương Mạn đứng lên: “Tôi đi báo cho Thẩm đội trưởng.”

Tô Quân Từ đối Kim Thu nói: “Tôi đưa cô về nhà, chúng tôi sẽ cho người bảo vệ cô, yên tâm.”

Kim Thu yên lặng theo sát anh đứng lên, nghe thấy những lời này, nhẹ nhàng lắc đầu: “Các người không bảo vệ được tôi, hắn đã trở lại, các người làm sao cũng không bảo vệ được tôi.”

Cô gái này đã bị dọa đến chỉ biết làm nham thôi, Dương Mạn trong lòng cân nhắc, bằng không đợi Khương Hồ quay về kiểm tra cho cô? Chỉ nghe Kim Thu âm u mà nở nụ cười một chút: “Tôi sớm hay muộn gì cũng phải chết, sắp chết nói cho các người những đi đâu này, hy vọng đối với các người có ích, thật sự tôi cũng không sợ, kỳ thật những năm qua tôi sống cùng chết không có khác biệt lắm.”

Tô Quân Từ âm thầm thở dài, kêu người, hộ tống Kim Thu trở về

An Di Ninh chờ đám người đi rồi mới thở dài: “Thực mụ nội nó điên rồi, tôi cho rằng cô gái này đã điên rồi.”

Vừa ngược đầu, Thịnh Diêu chính là tự tiểu phi tiểu đang nhìn cô, An Di Ninh nói: “Chuyện gì?”

Thịnh Diêu mờ ám mà nở nụ cười một cái: “Chị gái tiên nữ, bộ dáng chị bắt đầu mắng chửi người khác rất khả ái, làm em đây rung động nha.”

An Di Ninh mắt tròn trắng: “Cút đi, cưng không có chuyện gì làm nữa sao?”

Thịnh Diêu cười nhảy dựng lên, nhặt lên áo khoát chính mình mặc vào: “Em đây đi xem đám thanh niên bên trường nghệ thuật như thế nào, người đẹp An nếu như không có việc gì, buổi tối chờ em cùng nhau ăn cơm chiêu đi?”

“Được, lột da của cưng, ăn thịt của cưng, uống máu của cưng.” An Di Ninh âm trầm mà cười.

Pháp y cuối cùng cũng được như mong muốn, được phép đụng thi thể để kiểm nghiệm, hiện trường thấy cũng không sai biệt lắm, sau khi nhận điện thoại của Dương Mạn, Thẩm Dạ Hi quay đầu đối Khương Hồn nói: “Kim Thu đến, nói là đêm hôm qua có một người đàn ông mang giày số bốn mươi hai đứng trên ban công nhà cô ấy.”

Khương Hồn sửng sốt: “Kim Thu là ai?”

“Là người bị hại năm đó, từ dưới tay kẻ điên Ngô Cư kia cứu về” Thẩm Dạ Hi nói “Loại chuyện này, người làm chuyện xấu so với người bị hại thì người bị hại vẫn là nhớ rõ ràng nhất.”

Khương Hồn suy nghĩ một chút: “Nhưng mà năm đó, thời điểm hồ phách sát thủ bị xét xử, người này không có ra làm nhân chứng.”

Có cậu cũng đâu có biết, Thẩm Dạ Hi nói thầm trong lòng, suy nghĩ một chút, nói: “Cô ta lúc đó tình thần cùng thân thể tổn thương khá nặng, ở trong bệnh viện, còn đang điều trị, hơn nữa người cũng mơ mơ màng màng, cho nên không thể ra làm nhân chứng — số bốn mươi hai, thật đúng là trùng hợp đi, chúng ta cùng đi đến chiêm ngưỡng, dấu chân của tên biến thái truyền thuyết.”

Chiêm ngưỡng?

Khương Hồn vừa đuổi theo vừa nghĩ, cái từ kia không phải thường dùng ở trường hợp ‘Nhìn ngắm chân dung người có công đã chết’ hay gì sao?

Chính mình quả nhiên là không có giỏi về mặt lời nói mà, hóa ra là nhớ lần?

PHÔI ĐẠO - HOẠI ĐẠO

Priest

dtv-ebook.com

Chương 12: Vụ án thứ hai – Hồ phách

Họ chia thành ba hướng hành động, Tô Quân Tử đưa Kim Thu về nhà, sẵn tiện đến hỏi thăm tổ kỹ thuật, bởi vì lần này đột nhiên xuất hiện manh mối, làm cho người ta có chút lẩn lộn, cho nên Thẩm Dạ Hi cùng Khương Hò từ hiện trường đi thẳng đến nhà Kim Thu.

Dương Mạn cùng Kim Thu đến nhà em trai Ngô Cư – Ngô Chí Đạt hỏi thăm, Thịnh Diêu một mình đến khu nghệ thuật. Năm đó trong nhóm nghệ thuật của Ngô Cư có ba người, trong đó một người đã xuất ngoại, còn một người say rượu gây ra tai nạn giao thông, bây giờ còn ở trong bệnh viện bị liệt nửa người, chỉ còn lại một người, gọi là Phong Hiểu Bân, nghe nói người này còn có nghệ danh gọi là Phong Thần.

Ngay trong khu nghệ thuật này, nghe nói hẳn có một cái phòng tranh nhỏ, kiếm sống qua ngày.

Thịnh Diêu nghĩ thầm, cái gọi là nghệ thuật, thật là phi thường không dựa vào bất cứ quy luật nào. Cậu tại đây nhìn vòng vo một hồi, phát hiện phương hướng của chính mình bị lệch đi, thật sự là có rất nhiều chỗ ngoặc, đúng là một nơi kì quái.

Cậu ban đầu có thấy một người chàng trai trẻ cặm trong tay một bức tranh sơn dầu vẽ người đi qua, liền hỏi cái ‘Phòng tranh dục hỏa đốt người’ đi như thế nào, không nghĩ đến thanh niên trẻ kia vừa thấy cậu liền dường như thấy hứng thú, một phen giữ chặt cậu, luôn miệng hỏi Thịnh Diêu có nguyện ý hay không làm người mẫu khỏa thân cho hắn.

Thịnh Diêu có điểm đau đầu, sâu sắc mà cảm thấy tuổi xuân chính mình vừa mất đi, bằng không suy nghĩ của nghệ nhân này, như thế nào cậu cũng không lý giải được chứ?

Thật vất vả, cầ n thẻ ngành đưa ra, mới thoát khỏi người đang liên tục nói chuyện đó, Thịnh Diêu đi đến một quán cà – phê bị che khuất, bên trong xuất hiện một bóng đen, hướng về phía đối diện cậu tấn công, Thịnh Diêu theo bản năng mà đem vật thể không rõ này ném đi, kết quả chợt nghe bóng đen ghé vào lỗ tai cậu có chút khẩn thiết mà nói một câu: “Người cứu mạng.”

Từ ‘Người cứu mạng’ này.....đối với cảnh sát mà nói, có điểm nhạy cảm, Thịnh Diêu nhìn thử người này, ai biết li ền như thế bị người này mạnh tay đẩy vào trên trường bên cạnh một cái hẻm nhỏ, tiếp theo cảm thấy cổ họng có loại chất lỏng đi vào, một đạo mùi vị phả vào mặt, Thịnh Diêu mở to hai mắt — bởi vì vừa r ồi người này còn kêu cứu mạng, giờ cư nhiên cúi đầu hôn cậu!

Cảnh sát Thịnh trong lòng chỉ có một câu, quả nhiên đây là cái gọi là khu nghệ thuật, chính là một khu rừng của những người bình thường hay giả bộ kì quái.

Đó là một cái hôn rất ôn nhu, xúc động nhất thời, không đợi cậu đẩy ra, người nọ đã buông ra, Thịnh Diêu lúc này mới thấy rõ ràng, cái gọi là ‘Bóng đen’ này là một người đàn ông đeo kính mát, toàn thân mặc một bộ quần áo màu nâu, so với chính mình cao hơn một chút, người g ầy g ầy, dáng người đặc biệt đẹp. Còn có làn da toàn thân một màu tiểu mạch, cho dù ko nhìn thấy ánh mắt, cũng biết đó là một người đàn ông đáng vẻ anh tuấn.

Người nam đeo kính đối cậu nhếch môi cười cười, thâm tình mà kéo tay cậu: “Thân ái, em như thế nào giờ mới đến, vậy là tin tưởng anh sao?”

Thịnh Diêu nhìn một cách hài hước người đàn ông này, khước mắt cậu nhìn thấy phía sau đối phương, có một người phụ nữ chạy đến, vẻ mặt kinh ngạc cùng không.....thể tin mà nhìn.

Người phụ nữ trang điểm xinh đẹp, ngũ quan dễ nhìn, chính là bộ dáng hiện tại hơi lạ, thật sự có điểm làm cho cảnh sát Thịnh có điểm thương hương tiếc ngọc mà tâm tư đau lòng.

Người phụ nữ dùng sức mà lắc đầu, từ trong cổ họng sắp xếp vài chữ: “A Lâu, này không phải là.....”

Người đàn ông đeo kính mát một bên cầm tay Thịnh Diêu, một bên quay đầu lại, bình tĩnh nhìn người phụ nữ kia, ôn nhu nói: “Mai Lăng, em không phải không tốt, là anh.....” Hắn ‘lưu luyến’ mà quay đầu lại nhìn Thịnh Diêu, “Là vấn đề của anh, anh không thích phụ nữ, không yêu em. Hơn nữa anh đã có người yêu, cho dù là đến bạc đầu cũng không rời đi.”

Thịnh Diêu cho dù chính mình trong miệng đã nói ra vô số lời tỏ tình mà lúc này cũng thấy bối rối, từ lúc chào đời đến nay lần đầu tiên cảm giác ghê tởm đến vậy.

Người phụ nữ liều mạng lắc đầu, từng bước lui về sau, lui được vài bước, liền lấy gậy cao gót ném qua hướng về phía người đàn ông đeo kính mát: “Thư Lâu! Khốn nạn! Anh đi chết đi!”

Sau đó bỏ chạy, Thịnh Diêu đau lòng — Người đẹp, để ý dưới chân nha.

Người phụ nữ chạy xa rồi, Thịnh Diêu lúc này mới đẩy đẩy người đàn ông đeo kính mát trên người mình ra: “Người đi rồi.” Anh không phải lợi hại đi?

Người đàn ông đeo kính quay đầu lại, nhìn kỹ cậu, trong miệng ‘Di’ một tiếng, nói: “Vừa nãy không chú ý, không nghĩ đến bộ dáng cậu chính là như vậy.”

Thịnh Diêu phi thường thành thạo mà đem người này từ trên người mình ‘hái’ xuống, phủ bụi dính trên người mình, nở nụ cười một cái: “Cám ơn, tôi rất ít được đàn ông khen như vậy.”

Cậu nhắc chân muốn đi, người này liền theo cậu tiến vào ngõ nhỏ, mà cậu tại đây liền thấy ‘Phòng tranh dục họa đốt người’, nhưng lại bị bắt được một cánh tay. Công vụ trong người, Thịnh Diêu cho dù tốt tính cũng

có chút phiền, hơi hơi nhăn lại mi, quay đầu nhìn người này liếc mắt một cái: “Còn có chuyện gì?”

Chỉ thấy người này ngạc nhiên mà nhìn cậu, vô cùng háo sắc mà nói: “Mỹ nam, ánh mắt của cậu rất gợi cảm, có muốn hay không cùng tôi lên giường?”

Lúc này Thịnh Diêu cũng dùng ánh mắt ngạc nhiên thoáng qua người này, quả nhiên toàn bộ người có não thối trên thế giới đều chạy đến nơi này.....Tuy rằng, người này bộ dáng không tã, bất quá chỉ là cậu vốn yêu thích thân thể mềm mại của phụ nữ. Vì thế liền rút tay mình về bình tĩnh mà nói: “Nga, không cần, cảm ơn.”

“Kỳ thật, tôi có thể.....” Người nào đó không nghe theo mà đi theo đến.

Thịnh Diêu từ túi lấy ra thẻ ngành, ở trước mặt người kia đưa lên: “Xin lỗi, cảnh sát làm việc, thỉnh không nên gây trở ngại.”

Người kia quả nhiên dừng lại, Thịnh Diêu sửa sang quần áo, xoay người bước đi.

Người kia tháo kính xuống, đôi mắt màu đen đặc biệt, ngũ quan anh tuấn, thân thể cường tráng, khó trách có nhiều phụ nữ dây dưa, y nheo mắt nhìn chăm chú bóng dáng Thịnh Diêu, nhẹ nhàng mà nói một câu: “Ngô, tên gọi Thịnh Diêu.....Sách, không nghĩ đến nơi này lại có người đàn ông như vậy.”

Cười cười, đi đến hướng người kia bước đi.

“Chị Dương nói Ngô Chí Đạt mang giầy số bốn mươi hai, hơn nữa tối hôm qua không ở nhà lại không nói được đã đi đâu, hiện đã mang về cục cảnh sát đi điều tra.” Thẩm Dạ Hi cúp điện thoại, Khương Hò từ bên ngoài đánh giá kết cấu nhà Kim Thu, nhà họ Kim này cũng chỉ có một tầng, cửa sổ cũng không có thiết bị chống trộm, nửa đêm lơ là tí là sẽ bị đột nhập, cửa sổ ngoài ban công không đóng, trên mặt đất liền để lại như thế một

dấu bunn, một nhóm người đang tụ tập kiểm tra dấu vết đó “Không biết Thịnh Diêu bên kia thế nào?”

Vì cái gì tên hung thủ mới này chọn người bị hại đầu như là đang ngủ, nhìn không giống như từng chịu qua cái gì là ngược đãi nghiêm trọng? Vái cái gì tên hung thủ mới này hơn nửa đêm lại chạy đến nhà Kim Thu?

Khương Hồn bỗng nhiên chỉ vào cửa sổ có phòng trộm bên cạnh hỏi: “Cái kia là cái gì?”

Thẩm Dạ Hi thuận miệng nói: “Thiết bị chống trộm, tên trộm chắc là đã phá hỏng, có thể nói nơi này trị an không được tốt.”

Khương Hồn nhìn sát vào tủ mĩ mà nhìn, có điểm hoang mang: “Khu này không có bảo vệ sao?”

“Khu lớn như vậy, buổi tối thì chỉ có một bảo vệ, nếu cậu là bảo vệ thì có giữ được nhiều nhà thế này sao?” Thẩm Dạ Hi mang theo ý cười liếc mắt một cái “Như thế nào? Chưa thấy qua?”

Khương Hồn thành thật lắc đầu: “Nhà của tôi không có cái này.” Dừng một chút, cậu vẫn có một chút lo lắng “VẬY.....nếu như cháy hay là động đất thì làm sao?”

Người này lo lắng đúng là nhiều.

“Không phải còn có cửa sao?” — Xin cậu, tôi đây đang suy nghĩ về vụ án, đừng ngắt đoạn suy nghĩ của tôi chứ lão đại Tương Hồn

“Kia lối cửa mở không ra đi?” Khương Hồn còn đang rối rắm vấn đề này “Anh có biết, động đất rất dễ làm cho kiến trúc các tòa nhà biến dạng, nếu như khung cửa biến dạng, yêu cầu phải đập vỡ cửa sổ chạy trốn hoặc là.....”

Cậu không nói tiếp. Bởi vì Thẩm Dạ Hi mặt không chút thay đổi nhưng nhìn trong ánh mắt của anh rõ ràng là đang nói — Câm miệng.

Tại chỗ im lặng nửa ngày Khương H ồ vẫn không từ bỏ, cẩn thận mà nhìn vẻ mặt Thẩm Dạ Hi, muốn nói gì đó, một bộ dạng muốn nói lại thôi, Thẩm Dạ Hi bị cậu nhún cả buổi, lúc đầu còn giả như không biết, sau lại thấy khó chịu: “Bác sĩ Trương H ồ, có cái gì cứ nói, không cần xin phép.”

Rốt cục, Thẩm Dạ Hi cũng chỉ là giả bộ mang đuôi sói, bên ngoài như không nhẫn nại được, lúc này ở trên xe đã rõ ràng, hiện giờ thì lại rối rắm, Khương H ồ cười cười, sau đó chỉ vào nhà Kim Thu hỏi: “Cái song sắt ở cửa sổ kia, vì cái gì người khác có, nhà cô ta không có?”

Một kiểm tra viên đang đứng ở ban công trên nhà xem xét quay đầu: “Thẩm đội trưởng, bác sĩ Khương H ồ hỏi thật đúng, nhà cô ta nơi này thật ra là có một cái, về sau lại hủy đi. Anh nói ban công này, bên cạnh phòng ngủ của cô ta, cô ấy không sợ sao?”

Thẩm Dạ Hi nhíu mày, lúc này Tô Quân Tử từ trong đi ra, tiếp tục câu chuyện: “Anh có hỏi qua mẹ Kim Thu, nghe nói năm đó Kim Thu xảy ra chuyện không may, sau khi trở về lại chịu không được cửa sổ như vậy, vì nó giống như với cái hàng rào sắt, nói là làm cho cô ấy nhớ tới thời điểm bị giam trong lồng sắt, lúc đi ngủ cũng mở ra một cửa sổ.”

Thẩm Dạ Hi hỏi: “Cô ta còn bị nhốt trong cái lồng sắt, vì cái gì tôi không biết?”

“Có thể về sau nhớ tới, năm đó tinh thần cô ấy có điểm không bình thường.” Tô Quân Tử dừng một chút đem câu phía sau nuốt xuống — Kỳ thực anh cảm thấy hiện tại cũng không bình thường.....thường lắm lắm một mình.

Lúc này điện thoại Thẩm Dạ Hi vang lên, hắn bắt máy “Ừ” hai tiếng, mặt nhăn lại: “Trước tiên tìm người theo dõi đi.”

“Như thế nào? Tô Quân Tử hỏi.

“Là Thịnh Diêu, tìm được một thanh niên trẻ năm đó đi đến ngục thăm Ngô Cư, hôm qua cũng không biết rõ là đã đi đâu, nhưng người này vừa gầy lại nhỏ, số giày cũng không phù hợp, hơn nữa Thịnh Diêu nói, nhìn bộ

dạng người đó, như là một con nghiện.” Thẩm Dạ Hi nói “Cứ như thế này Trương Hồn, chúng ta về trước, Quân Tử anh.....”

“Anh ở lại Kim gia xem cô ta thế nào.” Tô Quân Tử nói.

“Vậy được, chúng ta.....” Thẩm Dạ Hi nói đến một nửa. Phát hiện biểu tình Trương Hồn như là còn muốn nói cái gì, lúc ấy đầu liền thấy đau “Cậu còn muốn làm gì?”

“Tôi muốn đi xem qua người bị hại.”

PHÔI ĐẠO - HOẠI ĐẠO

Priest

dtv-ebook.com

Chương 13: Vụ án thứ hai – Hồ phách

Ánh sáng trong phòng khách nhà Kim gia lơ mờ, thời điểm Khương Hồ bọn họ đi vào, mẹ cô cùng Kim Thu đang ng ồi trên ghế sofa. Cô gái trẻ chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn thấy Tô Quân Tử mang theo hai người đi vào, ánh mắt có phần đại ra.

Ánh sáng không được tốt lắm, Khương Hồ hình như là có điểm thấy không rõ, theo bản năng đem kính tháo xuống, dùng góc áo chùi chùi.

Thẩm Dạ Hi đột nhiên thấy bộ dáng Khương Hồ không mang kính, sửng sốt một chút, anh nghĩ nếu như người nọ là cái dạng này xuất hiện trước mặt mình, kia tuyệt đối là muốn được đặc biệt chú ý.

Khóe mắt Khương Hồ rất thú vị, con mắt nói chung là bởi vì do pha trộn nhiều loại cảm xúc, màu sắc rất đơn giản, nhìn thấy rất trong sáng, nhưng mà.....nói thế nào chứ, chính là làm cho người ta cảm thấy rất lạnh.

Kim Thu mạnh mẽ ngẩng đầu lên nhìn, không biết vì sao lại có người lại một chút, ngón tay theo bản năng mà nắm lấy tay áo mẹ cô.

Khương Hồ lần nữa đem kính đeo vào, đối Kim Thu cười cười, nhẹ nhàng nói: “Cô Kim, không biết tôi có thể hỏi cô mấy vấn đề không?”

Cậu dùng loại giọng điệu nhẹ nhàng, còn mang theo dáng cười xấu hổ lễ phép khi nói chuyện, cũng chính cách nói chuyện đối với những người trong cục, Dương Mạn thì lập tức đỏ ngay, còn An Di Ninh có lẽ giãy dụa một chút li ền rơi vào tay giặc.

Nhưng mà Kim Thu lại rút lui về phía sofa, thân thể như theo bản năng mà muốn cách xa Khương Hồ xa một chút, sau đó do dự một chút,

hai tay ôm trước ngực, cảnh giác mà đánh giá cậu, lúc này mới gật đầu.

Khương Hò bị cô nhìn đầy căm thù cùng đề phòng khiến cho ngẩng người, Thẩm Dạ Hi đứng một bên nhìn thấy trộm cười, đáng đời, cho tiêu tử cậu không có việc gì lại hay giả bộ ngờ ngẩn, cho chừa đi?

Khương Hò hỏi: “Cô ngày hôm qua gặp ác mộng sao?”

Kim Thu sững sốt, ngập ngừng gật đầu.

“Có thể nói tôi nghe một chút?”

“Tôi.....tôi mơ.....hắn tra tấn bọn họ, đánh bọn họ, nghe bọn họ kêu thảm thiết, đem bụng bọn họ xé ra.....” Kim Thu ngừng một chút, nhìn Khương Hò “Sau đó.....sau đó hắn từng bước mà hướng tôi đi tới, tôi bắt đầu hét, hét.....sau đó liền tỉnh dậy.”

Thẩm Dạ Hi thu lại vẻ mặt trêu đùa, nhú mi.

“Ở trong mơ, cô ở đâu?” Khương Hò tiếp tục hỏi.

Kim Thu cúi đầu, thấp giọng nói: “Hắn đem tôi bỏ vào một căn phòng, chung quanh tất cả đều là lưới sắt, lưới sắt ở cửa sổ, lưới sắt ở cửa chính.....”

“Lưới sắt rào quanh căn phòng?” Khương Hò hỏi.

Kim Thu không hề mở miệng, cúi đầu mà khóc, mẹ Kim Thu ôm lấy bả vai của cô, đôi mắt hờn hờn mà ngẩng đầu đối ba người nói: “Tôi van cầu các cậu, đi bắt cái tên tội ác tà trời ấy đi, đừng hỏi, đừng hành hạ nó nữa!”

Khương Hò héch miệng, không nói gì nữa, Thẩm Dạ Hi gật gật đầu, đối hai mẹ con trên sofa nói: “Thật xin lỗi, làm phiền rồi, chúng tôi sẽ đi — Quân Tử, anh cùng tôi đi ra ngoài một chút.”

Đi đến phòng ngoài, Thẩm Dạ Hi nghiêng đầu nhìn cửa sổ nhà Kim Thu trơ trụi, nói khẽ với Tô Quân Tử: “Anh ngày hôm nay cứ ở đây cùng bọn

họ, ngày mai tôi tìm người đến đổi cho anh...nếu như có thể, thay tôi hỏi Kim Thu, tôi cảm thấy cô ấy như là đang che giấu cái gì đó.”

Tô Quân Tử sừng sờ: “Cậu hoài nghi cô ta à?”

Thẩm Dạ Hi lắc đầu: “Tôi cảm thấy cô ta có chút kì lạ, cũng có thể là chúng ta làm cô ấy sợ, nhưng mà nhìn qua cô ấy vẫn là cố gắng cùng nói chuyện, cố gắng? Tôi sẽ để vài người canh giữ ở ngoài.”

Tô Quân Tử gật gật đầu, thời điểm Thẩm Dạ Hi trước khi đi vỗ vỗ anh, ánh mắt nhìn nhìn sững như ẩn như hiện ở trên thắt lưng anh rồi mang theo Khương Hồ quay về cảnh cục.

Thịnh Diêu từ phòng tranh đi ra, liền đi vào quán cà phê bị che khuất, gọi người đến, chờ họ bố trí ổn thỏa theo dõi phòng tranh, An Di Ninh đã gọi điện thúc giục cậu vài lần, lúc này mới đứng lên trở đi về, sắc trời đã có chút hơi tối.

Ra khỏi khu nghệ thuật rắc rối, ở trước cổng là một chiếc Bentley, Thịnh Diêu không nhìn, trực tiếp hướng chỗ bên cạnh đi tới, không biết vì cái gì, về vụ án này, cậu trong lòng đặc biệt có loại cảm giác quái dị, vừa vặn khi ngồi chờ người trong quán cà-phê, cảm giác kia dường như càng mãnh liệt hơn nữa.

Lúc này, phía sau cửa kính xe đột nhiên được hạ xuống, có người ở phía sau cậu gọi: “Hắc, a sir.”

Thịnh Diêu lúc đầu không để ý, cho đến đi thấy chiếc Bentley đang chần chạp theo sát cậu, mới quay đầu lại.

Người đàn ông đeo kính mát ngồi ở bên trong, đối cậu cười như ánh mặt trời chói chang: “A sir, việc gấp xong rồi à?”

Sir cái gì mà sir, anh cho là đang đóng kịch à? Thịnh Diêu thần nhiên mà đánh giá người đàn ông đeo kính mát này, bộ dáng có chút thú vị, xem ra là kẻ có tiền, nhưng là.....tại sao lại đi làm phiên một cảnh sát như mình?

“A sir nha, thời điểm tôi ôm lấy thắt lưng của anh, phát hiện có điểm cứng cứng, sẽ không phải là súng đi nha!” Kỳ thật thắt lưng cũng rất nhỏ.

“Ân, cảm ơn.” Nơi chính mình đứng cách xe không xa, bình thường không có việc gì, thời điểm này lại bị làm phiền, thật đúng là.....ân, khiến cho người ta dở khóc dở cười.

“A sir như thế nào xưng hô? Về sau gặp mặt cứ a sir a sir như thế này cũng quá xa lạ đi?” — tuy rằng khi đối phương lấy ra thẻ công tác, người nào đó đã thấy được.

Thịnh Diêu quay đầu lại, nở nụ cười: “Anh sẽ không muốn nhìn thấy tôi đâu.” Hiện tại cậu chẳng còn tâm trí lo những chuyện như thế này, nhất là trong lúc đang xảy ra vụ án t ồi tệ kia.

Người đàn ông đeo kính đem bị nụ cười của cậu làm lung lay, dùng sức chớp chớp mắt: “A sir a, anh không cảm thấy nhìn tôi có vẻ quen mắt sao? Tôi là Thư Lâu, về sau dự định phát triển thành phố này, được biết anh chẳng phải là được nhiều lợi sao?”

Tôi là Thư Lâu? Không phải ‘Tên của tôi là Thư Lâu’, hoặc là ‘Tôi gọi là Thư Lâu’, giống như người khác trời sinh nên nhận biết hẳn, Thịnh Diêu đánh giá người này, cho dù da dẻ toàn thân một màu lúa mạch, nhưng là rõ ràng có thể nhìn ra là được chăm sóc vô cùng tốt, thậm chí còn được sống sung sướng, ân.....màu sắc làn da có lẽ là tắm nắng hay gì đó, bàn tay để ở trên cửa sổ cũng bình thường, vẻ mặt nói chuyện cùng giọng điệu còn có kính mát.....

Thịnh Diêu hỏi: “Như thế nào, anh là nghệ sĩ?”

Thư Lâu thở ra một hơi thiếu chút nữa tắt thở, nghĩ không ra chính mình ở đây còn có người không biết, sau một lúc lâu, mới run rẩy hỏi: “A sir, anh không xem TV sao?”

Thịnh Diêu trong lòng nói, tôi nào có thời gian xem TV.....

“Vậy anh như thế nào biết tôi là nghệ sĩ?”

“Tôi là cảnh sát, nên đối với thân phận người có chút nhạy cảm.” Thịnh Diêu cười híp mắt lấy lệ, mở ra xe chính mình, chuẩn bị bước vào trong.”

“Đợi một chút, a sir, anh thật sự không suy xét đề nghị của tôi?”

“Suy xét cái gì?”

“Làm bạn giường của tôi. Thời điểm anh làm bạn giường tôi nhất định sẽ không lãng nhăng nha, tuyệt đối không ra ngoài làm loạn, hơn nữa thân thể tôi khỏe mạnh, tôi.....”

Thịnh Diêu lắc đầu.

“Vì sao?” Thư Lâu được rất nhiều người nịnh bợ, rất ít bị người như thế lặp đi lặp lại mà từ chối.

Thịnh Diêu còn thật sự mà suy nghĩ một chút, sau đó cũng chăm chú mà nhìn nhìn Thư Lâu, phi thường nghiêm túc nói: “Tôi yêu thích người nhỏ xinh một chút, láu lỉnh một chút, anh đây như vậy, đến trên giường tôi sợ chính mình chịu thiệt.”

Nói xong đóng cửa xe chạy đi.

Thư Lâu sững sờ tại chỗ, sau một lúc, mới có điểm chịu đã kích mà nhắc mãi: “Ai nói người Trung Quốc luôn bảo thủ?”

Thịnh Diêu? Thịnh Diêu dĩ nhiên sẽ không giận, đối phương không có ác ý, cậu cũng không phải không nghĩ đến, nếu người này không xuất hiện vào lúc chính mình đang vội vàng, hoặc là người này xinh xắn một chút, nói không chừng cậu sẽ gật đầu. Thoát khỏi bầu không khí êm đềm, mở ra còi cảnh sát chạy như bay trở về, ngoài Tô Quân Tử, mọi người đều tụ tập đông đủ.

Dương Mạn cùng An Di Ninh thay phiên nhau thẩm tra Ngô Chí Đạt, một người đập bàn mắng chửi đe dọa, một người nghe nhàngh khuyên bảo, đến bây giờ cũng không hỏi ra cái gì chỉ có thể tạm thời giam giữ, bất quá không có bằng chứng, tạm giữ cũng không được bao lâu.

Dương Mạn từ phòng thẩm tra đi ra, nổi giận mà uống nước, thấy Thịnh Diêu trở về liền cười: “Đi lâu như vậy? Vui đến không biết đường về bị mấy cái đẹp nghệ thuật nho nhỏ quyến rũ à?”

Thịnh Diêu bĩu môi: “Người đẹp xinh xắn thì không có, ngược lại bị một người đàn ông cao lớn từ đâu nhảy ra tự tiến cử.”

Dương Mạn phun nước, một đôi mắt phượng trừng lớn, Thịnh Diêu cho rằng cô chính là muốn lấy mình ra đùa, kết quả nghe Dương đại tiểu thư “Grào” một tiếng lớn: “Vì cái gì chuyện này ông cũng không để cho tôi gặp phải? Sớm biết như thế tôi đi rồi! Ở lại thẩm tra cái tên này, làm cho tôi một bụng đầy lửa.”

Thẩm Dạ Hi vừa lúc đi vào, nghe rồi cười: “Đi cái gì mà đi, em tôi chính là học về nghệ thuật, nhận xét về người, sách, chỉ xem, trên mặt Thịnh Diêu bây giờ còn có vẻ xanh xao đi.”

Thịnh Diêu cười cười không nói tiếp, chỉ hỏi: “Quân Tử đâu?”

“Ở nhà bảo vệ Kim Thu.” An Di Ninh nói.

Thịnh Diêu đột nhiên nhú mày, Thẩm Dạ Hi nhìn thấy: “Như thế nào?”

“Không.....Kim Thu.” Cảm giác quái dị kia dường như lại nổi lên, Thịnh Diêu muốn ngừng lại, nhưng như thế nào cũng không kiềm chế được “Có điểm kì lạ.”

Thẩm Dạ Hi quay đầu nhìn Khương Hồ liếc mắt một cái, sau sững sờ, trầm mặc. Sau đó đem chuyện cả ngày này tóm tắt cùng Thịnh Diêu nói một lần. Thịnh Diêu suy nghĩ một chút, cần lấy chìa khóa xe đi ra ngoài: “Cứ như thế này đi, tôi tối hôm nay đi đến cùng Quân Tử, nếu có chuyện gì cũng có thể ứng xử, mọi người tiếp tục kiểm tra, có phát hiện cái gì thì gọi điện cho tôi biết.”

Nói xong vội vã rời đi, An Di Ninh nhướng mày, lắc đầu thở dài: “Đến như gió, đi như mưa.....”

“Trở lại vấn đề chính, Ngô Chí Đạt thế nào?” Thẩm Dạ Hi đánh gãy những lời vô nghĩa của cô.

“Là một người thô lỗ.” An Di Ninh suy nghĩ một chút “Tốt nghiệp trung học liền ra ngoài làm công, cùng anh trai Ngô Cư quả thực không giống nhau, cảm giác cho tôi.....không giống như là người sẽ làm ra những việc tử tử.”

Thời điểm cô nói ba chữ ‘Sống cẩn thận’ có điểm cực kỳ giận dữ.

“Hơn nữa không có đối với người bị hại làm hành vi ngược đãi, sau khi pháp y kiểm tra, những người bị hại trước khi chết đều bị ảnh hưởng của thuốc, đều là vô ý thức.” Thẩm Dạ Hi nói “Này xem như cùng Ngô Cư không giống, động cơ giết người của Ngô Cư chính là ngược đãi, tên sát thủ mới dường như không có loại động cơ này, cơ hồ chỉ vì muốn giết người là giết thôi.”

“Như thế nào anh cho rằng động cơ của hắn là cái gì?” Dương Mạn hỏi.

Thẩm Dạ Hi trầm mặc một hồi, chậm rãi nói: “Cảm giác nói cho tôi biết, như là hắn đang tưởng niệm Ngô Cư, giống như hướng Ngô Cư gửi lời chào.”

“Còn có một điểm địa phương không giống.” Khương Hồ đột nhiên lên tiếng “Người bị Ngô Cư hãm hại nam có nữ có, đối với hắn mà nói, phụ nữ càng dễ dàng khống chế tựa hồ như chỉ là đồ chơi, mục tiêu chính là đàn ông, mà người này.....”

Cậu hạ giọng nói, bởi vì tất cả mọi người hiểu được — người bị hại của hồ phách sát thủ số 2, tất cả đều là phụ nữ trẻ tuổi xinh xắn.

PHÔI ĐẠO - HOẠI ĐẠO

Priest

dtv-ebook.com

Chương 14: Vụ án thứ hai – Hồ phách

Vì cái gì?

Hắn là xuất phát từ loại tâm lý gì? Muốn làm chuyện như vậy?

Vài người cũng trăn trở, vụ án này không phải không có manh mối, mà là manh mối rất nhiều, nhiều đến như hàng loạt đường, xoắn lại cùng một chỗ, ngay cả trên mặt Khương Hồhiêm thấy biểu lộ cũng có vài phần suy nghĩ.

Thẩm Dạ Hi thở dài, trời ạ hôm nay lại tăng ca. Anh đứng dậy đi vào nhà vệ sinh, dùng nước lạnh rửa mặt, để nâng cao tinh thần, nhanh tỉnh táo trở lại.

Thẩm đội trưởng ngồi xuống, gõ gõ trên bàn, đem lực tập trung của mọi người dồn trên người mình, hai tay đan vào nhau: “Chúng ta nhanh suy nghĩ một chút.”

Anh quay đầu lại đối Khương Hồkhông chút khách khí mà nói: “Bác sĩ Khương, nói cho tôi biết vụ án này có nơi này không đúng hay không.”

Khương Hồsửng sốt.

Thẩm Dạ Hi nhìn ánh mắt cậu một cách kiên quyết, thản nhiên mà nói: “Nói cho chúng tôi biết những đi đâu trong lòng cậu đi. Bác sĩ Khương Hồ, chúng tôi sợ dĩ nhiên người như vậy cùng một chỗ làm việc, chính là bởi vì mọi người đều tin tưởng lẫn nhau, cậu đến bây giờ còn không có thói quen như thế này, như vậy tôi cũng không thể tiếp nhận lời trách móc về ‘Tôi không tin tưởng cậu’”

Khương Hồng Ồi ở trên ghế, so với nơi của Thẩm Dạ Hi thấp hơn một chút, hơi hơi ngẩng đầu lên, mới nhìn thấy ánh mắt của người đàn ông mang theo khí thế, biểu tình có chút kinh ngạc, mở to hai mắt.....cư nhiên bị trách móc?

Thẩm Dạ Hi không thềm nhắc lại, chính là theo dõi cậu, sau một lúc lâu, Khương Hồng mới dời đi ánh mắt, giọng nói trong trẻo, dùng loại giọng điệu đặc biệt nói: “Nơi không đúng chính là có. Đầu tiên là về động cơ hung thủ mới này, chính là, giết người như vậy không phải là khiêu khích, mà là cách để hung thủ thỏa mãn tinh thần nào đó chính mình, ví dụ như Ngô Cư, hấn thông qua bắt cóc cùng làm hại, thỏa mãn mong muốn dục vọng của mình, mong muốn kiểm soát cùng chinh phục, hấn đòi hỏi người bị hại phải biểu hiện ra vẻ phục tùng cùng sợ hãi, cất giữ thi thể bọn họ, sau đó xem lại tình hình sau khi giết người, để nhớ đến cảm giác vui sướng.”

Khi Khương Hồng nói đến đây hơi dừng lại một chút, Dương Mạn cùng An Di Ninh lấy một loại ánh mắt phi thường kì lạ nhìn cậu.

Khương Hồng hạ mắt xuống, mười ngón tay đan vào nhau mà đặt ở trên bàn, sắp xếp lại suy nghĩ, tiếp tục nói: “Mà tên hung thủ mới không có sở hữu hết những nhu cầu trên, hấn hết thấy là bắt chước Ngô Cư, hơn nữa ở kho hàng gần công trường, bởi vì do môi trường xung quanh, rất nhanh liền ‘vứt đi’ những thứ mà hấn cất giữ, nói lên những thi thể này đối với hấn mà nói không có giá trị, hấn cũng không hy vọng dựa vào thi thể để ôn lại quá trình giết người. Hấn giống như là trong quá trình tìm cách giết người, đem chính mình trở thành giống như Ngô Cư. Đồng thời đem người bị hại gây mê, sau đó mới thực hiện kế hoạch, chứng tỏ hấn đối với những người bị hại này mờ mờ ảo ảo mà dâng một tâm lý không ổn. Còn kiểu người bị hại, điểm giống nhau duy nhất đó là phụ nữ, đều là có điểm yếu yếu, trẻ tuổi, trừ đi đầu đó ra, các cô ấy bên ngoài cũng không có mối liên hệ nào, tôi nghĩ.....chỉ sợ là bởi vì các cô càng dễ dàng ‘đạt được’”.

Khương Hồng một hơi nói xong, lẳng lặng mà ng Ồi ở một chỗ, lấy một loại ánh mắt bình tĩnh mà nhìn lại Thẩm Dạ Hi: “Tôi nói xong rồi.”

Thẩm Dạ Hi nở nụ cười, An Di Ninh và Dương Mạn phi thường ngưỡng mộ, tròn mắt há mồm mà liếc nhìn hai người kia, nghĩ Thẩm lão đại như vậy lại cười, cư nhiên lại mang theo mùi vị thích thú. Thẩm Dạ Hi nói: “Trẻ con dễ dạy.”

Khương Hồ lập tức nhú mày, nhướng mi, lại một bộ dáng mê mang — nghe được mới phản ứng lại.

Cũng may bác sĩ Trương Hồ vẫn nhanh mà thở ra, không có làm phiền mà hỏi đến vấn đề này. Thẩm Dạ Hi ngay sau đó liền bắt đầu tổng kết: “Hiện tại chúng ta có hai thông tin, thứ nhất, hung thủ là người có quan hệ thân thiết với Ngô Cư, thứ hai, hung thủ hoặc là tình hình cơ thể mình trong tình trạng vượt quá giới hạn, hoặc là tâm lý là một kẻ nhu nhược không dám chống lại kẻ mạnh, lại càng không khống chế được mục tiêu của mình.”

Khương Hồ lập tức cảm thấy thất vọng, chính mình nói rất nhiều đầu trở thành vô dụng.

“Sở giày bốn mươi hai thì sao?” Dương Mạn hỏi.

“Đó là giày, không phải là chân.”

An Di Ninh có chút phản ứng lại, nhu nhược mà nói: “Ngô Chi Đạt, cùng người họ Phong mà Thịnh Diêu nói, đầu là tình nghi thứ nhất, người trước tâm lý có bệnh người thứ hai chính là tri kỉ nối tiếp giết người.”

Cô nói xong, phát hiện ba người đều lấy loại ánh mắt chán ghét nhìn cô: “Làm sao vậy?”

Khương Hồ về mặt cứng lại: “Tri kỉ nối tiếp giết người, ý tứ chính là tựa như người yêu nối tiếp giết người sao? Nhưng mà tài liệu không có ghi Ngô Cư cùng Phong Hiểu Bân là có quan hệ tình yêu.”

Dương Mạn thở dài, lời nói sâu xa: “Trữ Trữ, chị nói với em mấy câu, ít xem tiểu thuyết có hại lại đi, không tốt,” Sau đó quay đầu lại gõ Khương Hồ một cái, trách mắng: “Đừng nghĩ vớ vẩn, không nên học theo.”

Khương Hồ không hiểu gì hết: “Nhưng mà chị Dương, người yêu của hồ phách sát thủ, không phải là đối tượng quan trọng cần được theo dõi sao?”

Cậu vừa mới xây dựng lên một lớp cảm giác huyền bí, nháy mắt như thủy tinh bị vỡ ra.

Thẩm Dạ Di theo thói quen mà bỏ lơ cậu, mở ra bản ghi chép của pháp y: “Pháp y nói, vô luận là thuốc gây mê thường thấy ở người bị hại hay thủ pháp khâu lại, chứng minh hung thủ chính là người trong ngành y, nếu tôi nhớ không lầm, Ngô Cư đã từng làm ở khoa ngoại, về sau bởi vì say rượu mà bị thu giấy phép, như vậy xem ra, Ngô Chí Đạt cùng Phong Hiểu Bân đều không phải hung thủ.”

Dương Mạn lấy một loại dị thường nhìn nhìn hắn, dùng loại giọng đi đầu từ tốn nói: “Vì vậy anh liền đem bọn họ gạt đi, giỏi quá, chúng tôi đã vất vả đến bây giờ.” — Cô gái này chính là do tăng ca mà biến thành người nào đó không giống bình thường nữa rồi.

Một bên An Di Ninh đã muốn nửa sống nửa chết mà nâng cằm lên, bắt đầu bắt tay vào đi đầu tra bối cảnh Phong Hiểu Bân cùng Ngô Chí Đạt, Dương Mạn hỏi: “Nếu như chúng ta chỉ có hai người đáng nghi này, các người cho rằng ai đó sẽ có khả năng hơn.”

Thẩm Dạ Hi: “Phong Hiểu Bân.”

Khương Hồ: “Ngô Chí Đạt.”

Hai người liếc nhau, hai cô gái bên cạnh trầm mặc, không khí lần thứ hai kì lạ dâng lên, ngay sau đó Khương Hồ ho nhẹ một tiếng: “Không.....kỳ thật tôi là muốn nói, người nào cũng không giống hết.”

— Cậu có thể đừng không có lập trường như vậy, Dương Mạn trừng Thẩm Dạ Hi: “Anh xem anh đem đứa nhỏ này hù cho sợ rồi.”

Thẩm Dạ Hi ở bên cạnh sờ sờ cái mũi, An Di Ninh vốn lúc đầu nhìn hai người bạn họ liền cười, đột nhiên, cô cứng người lại, bởi vì thức đêm mà

mắt có quầng thâm liền tròn tròn lên, sắc mặt tái nhợt, biểu tình có điểm kinh sợ.

“Người nào đó cứu tôi một chút?” Cô hỏi.

“Làm sao vậy?” Vài người đầu đi đến.

An Di Ninh run lên mà nói: “Phong Hiểu Bân cùng Ngô Chí Đạt đầu chưa từng có gì liên quan đến y học, nhưng mà có một người có — ” Cô dừng một chút, bị đả kích không nhẹ “Kim Thu.”

Giấy số bốn mươi hai, là giấy không phải chân.....

Dương Mạn nói: “Mọi người, cơm có thể ăn vậy, nói cũng không thể nói vậy. Lúc trước là chính chúng ta đem Kim Thu từ trong tay tên khốn kia cứu ra, là một cô gái, các người hiện tại nói cho tôi biết, cô ấy trở thành tên giết người?”

Thẩm Dạ Hi sắc mặt trầm xuống: “Tương Hề, cậu có nhớ hay không chuyện hôm qua sau khi cậu hỏi về cơn ác mộng, Kim Thu là nói như thế nào?”

“Tôi mơ thấy hắn tra tấn bọn họ, đánh bọn họ, nghe tiếng thảm thiết của bọn họ, đem bụng bọn họ xé ra, sau đó hắn từng bước một mà hướng tôi đi đến, tôi bắt đầu thét chói tai, sau đó liền tỉnh dậy.” Khương Hề một chữ cũng không sai mà kể lại.

“Cô ấy cùng chúng tôi không phải là nói như vậy.” Dương Mạn lập tức phản ứng lại “Cô ấy nói chính là buổi tối gặp ác mộng tỉnh dậy, sau đó đi ra ngoài uống nước, hướng ban công nhìn thoáng qua, phát hiện một bóng người, mới hét lên một tiếng đánh thức mọi người.”

“Cô là vì cái gì hai lần nói không giống nhau?” An Di Ninh hỏi.

“Tôi nghĩ.....cô ấy lúc đó bị tôi dọa, có thể đã quên sắp xếp lại từ đầu trong lời nói.” Khương Hề nói, ba người khác đều lấy một loại ánh mắt dị

thường nhìn cậu — cậu? Có thể đem người làm sợ? Người nọ là có thần kinh thổ đi?

“Thật sự, tôi cảm thấy là cô ấy không có thích tôi.” Khương Hồn nói.

“Đợi một chút, vì vậy mà mọi người nghĩ là Kim Thu lúc trước bị tên hỗn đản kia làm sợ thành tình hình như vậy, vì kỉ niệm người kia đã từng làm hại chính mình, vì vậy tiếp tục thay hắn giết người, còn để dòi đi sự chú ý của chúng ta, mà chạy thật xa đến cục cảnh sát, cung cấp manh mối giả?” Dương Mạn trừng mắt ba người khác “Tôi nghĩ các cậu chính là chưa tỉnh ngủ.”

Thẩm Dạ Hi suy xét một hồi, quay đầu hỏi Khương Hồn “Cậu còn nhớ hay không, cậu hỏi tôi vì cái gì nhà người khác đều có cửa sắt phòng trộm, chỉ có nhà Kim Thu không có?”

Khương Hồn sửng sốt một chút, trong đầu sắp xếp mọi việc, mới nhẹ nhàng nhàng lắc đầu: “Hội chứng Stockholm.”

(Hội chứng Stockholm: là thuật ngữ mô tả một trạng thái tâm lý, trong đó người bị bắt cóc lâu ngày chuyển từ sợ hãi và căm ghét sang thông cảm và quý mến chính người bắt cóc mình).

Tô Quân Tử nói cô chính là sợ trở lại trong hoàn cảnh bị giam giữ như vậy, mà giờ nghĩ đến, phòng của cô, giống như là bảo vệ tất cả những gì bên trong, duy nhất đem phòng ngủ chính mình dỡ xuống, lộ ra nội tâm mềm yếu – cô mở rộng cửa, giống như là....ở đấy chờ đợi người nào đó.

Thẩm Dạ Hi trầm giọng nói: “Lập tức thông báo cho Thịnh Diêu cùng Tô Quân Tử, mau.”

An Di Ninh không cần hắn nói đã gọi rồi, buông xuống điện thoại, sắc mặt khó nhìn nói: “Thẩm đội trưởng, anh Tô không bắt máy.”

“Gọi lại, không có gì, đừng hoảng hốt, Thịnh Diêu là đang trên đường, triệu tập mọi người, chúng ta lập tức đến đó!”

Bên kia Thịnh Diêu chính là đã bắt máy, Dương Mạn dùng vài ba câu hướng cậu nói rõ sự tình, tốc độ Thịnh Diêu tiếp nhận sự việc so với cô nhanh hơn nhiều, không cắt ngang lần nào, một mực yên lặng không lên tiếng mà nghe, phi thường trầm mặc, sau đó nói: “Đã biết, cũng sắp đến rồi.” Liền tắt điện thoại.

Dương Mạn một câu: “Chờ chúng tôi đến hãy hành động, không nên tự ý.....” liền như vậy bị ngắt đi, cô đột nhiên cảm thấy, báo cáo tình hình với Thịnh Diêu, tuyệt đối là một việc làm sai lầm.

Thời điểm Thịnh Diêu nghe Dương mạn nói đến một nửa đã hiểu rõ ràng ý tứ của cô, chân dùng sức lên bàn đạp, nếu có người bên cạnh cậu nói, sơ lược thì cậu chính là vẫn hiểu hết ý nghĩ bên trong.

Cảm giác kỳ quái trong lòng cậu nghĩ mãi không ra, rốt cuộc cũng có thể thông suốt hết thấy mọi thứ. Khi đó Kim Thu nói “Tôi mơ thấy mình giống với những cô gái kia” – Tất cả mọi người đều biết hồ phách sát thủ là nam nữ đều không tha, lúc ấy khi phát hiện thi thể các phóng viên phòng báo nhỏ đều nói vậy, tuyệt không hề biết người chết đều là con gái, như vậy cô làm sao biết được?

Tiểu ý quanh năm trên mặt Thịnh Diêu toàn bộ biến mất, sắc mặt có chút trắng bệnh, Quân Tử.....

PHÔI ĐẠO - HOẠI ĐẠO

Priest

dtv-ebook.com

Chương 15: Vụ án thứ hai – Hồ phách

Tôi cho dù là rất rất rất nhiều năm về sau, đầu nghĩ đến ánh trăng năm ấy ngoài cửa sổ, cũng rất rất rất nhiều năm về sau, đầu nhớ đến người đã xông vào giữa màn đêm.

Tựa như kỵ sĩ không sợ tối, tựa như thân thiết, không sợ mà xé tan màn đêm, để cho ánh sáng lọt vào.

Tôi nghĩ mình đã hóa thân thành hồ ly, tôi nghĩ....tôi đã bị người này thuần hóa.

Tay chân không thể di chuyển, có thể nghe được, có người ở gần đang đi qua đi lại, mối liên hệ giữa đại não vào cơ thể đã bị cắt đứt, phải.....cơ thể vô lực sao? Hẳn là do thuốc gây tê đi.

Tô Quân Tử sau khi tỉnh lại chính là lâm vào tình huống này, nghĩ đến trước đó đã xảy ra chuyện gì đó, tâm tình đột nhiên trầm xuống vô tận – Kim Thu nói mọi người đứng canh cổng vất vả, nếu như không ngại thì vào ăn cơm chiều, mời uống ly trà, ly trà kia.....

Có người nhẹ nhàng thở dài: “Cảnh sát Tô, anh nên tỉnh đi?”

Tô Quân Tử mở to mắt, anh chỉ có thể làm được cái động tác đơn giản này, không chế thành âm chính mình – nói không nên lời – đó là một nơi tối đen như mực, kín không kẽ hở, chỉ có Kim Thu đang từng bước đốt đèn cầy, cô gái vẫn y như trước, một thân màu đen, khuôn mặt trắng bệch như những người từ trong phim kinh dị bước ra.

Tô Quân Tử im lặng mà nhìn cô – Kim Thu, cô vì cái gì?

Kim Thu đốt xong ngọn đèn cuối cùng, hướng cậu cười lớn: “Cảnh sát Tô nhất định rất ngạc nhiên đi? Tôi biết anh sẽ không nghi ngờ tôi, anh là cảnh sát tốt, thật rất tốt. Anh biết không? Thời điểm tôi đến cục cảnh sát, anh cho tôi sữa, cứ thế ôn nhu theo sát bộ dáng nói chuyện của tôi, làm cho tôi lập tức nghĩ đến anh ấy, lúc đó tôi đã nghĩ, chính là anh, anh cùng bọn họ không giống nhau.”

Ánh mắt Quân Tử vẫn dõi theo cô – Tôi không rõ.

Kim Thu tiếp tục nói một mình: “Thẩm đội trưởng của các người trong mắt chỉ có vụ án, một chút sơ hở đâu có thể làm cho hắn nhìn ra tôi có cái gì đó, còn cảnh sát Thịnh kia, dáng tươi cười của hắn làm tôi chán ghét, ở ngoài mặt là người tốt, kỳ thực trong lòng không biết đang nghĩ đến cái gì, còn có...bác sĩ Khương H ồ người cuối cùng tới hỏi chuyện, tôi không thích ánh mắt sắc bén của hắn, chỉ có anh mới thật tâm đối tốt với người khác.” Trên mặt cô giương lên một nụ cười ngây ngô “Rất giống anh ấy. Về phần hai nữ cảnh sát xinh đẹp, tôi nghĩ muốn ra tay, nhưng cuối cùng vẫn là từ bỏ, tôi đã ra tay với rất nhiều phụ nữ rồi, nếu không thay đổi đối tượng, anh ấy sẽ mất hứng.”

Cùng tên giết người biến thái Ngô Cư kia giống nhau? Tô Quân Tử cảm thấy nhưng lời này cho dù là nghe thì cũng phải đảo ngược lại mới đúng, cũng không phải là đang khen chính mình.

Kim Thu đến gần anh, gần như ghé vào bên tai anh, nhẹ nhàng nói: “Tôi nói cho anh nha, tôi luyện tập thật lâu, chuẩn bị cho tốt mới quay về tìm các người báo thù, cảnh sát Tô, tuy rằng tôi thật thích anh, nhưng mà tôi thật sự thật sự rất hận các người, các người đã giết anh ấy.”

Tô Quân Tử đã từng nằm vùng, đã từng chịu qua huấn luyện về các loại thuốc, anh một bên nghe cô gái điên này lắm nhảm, một bên cố gắng khôi phục thể lực chính mình – toàn bộ sức khỏe đều tập trung ở trên tay, đối với tay đang bị thân thể che khuất kia, nâng một chút, mọi sức lực đều tập trung ở nơi này, có thể nâng một chút.....

Kim Thu không chú ý tới anh, cô phát điên mà cười cười, đứng lên, chuẩn bị vật dụng giải phẫu.

Thịnh Diêu đem xe chạy đến dưới nhà họ Kim, lập tức phát hiện không đúng – phía trước không hề thấy một nhóm tuần tra nào! Cậu lấy súng ra, một cước đá văng cánh cửa, trong phòng có bảy tám người nằm lộn xộn, bao gồm cả mẹ Kim Thu, Thịnh Diêu cẩn thận kiểm tra mọi người ở trong phòng, không có dấu vết của người ngoài, cậu sờ mạch của bọn họ, phát hiện chỉ bị gây mê, xem ra mục tiêu của Kim Thu không phải bọn họ..... đó chính là, Quân tử.

Thịnh Diêu nhắm mắt lại, hít thở thật sâu, nhanh chóng gọi cho trung tâm cấp cứu. Anh hung hăng mà bấm vào da thịt chính mình, tính toán lấy cái đau thân thể để giảm bớt nôn nóng của mình.

Bình tĩnh....hiện tại cần phải bình tĩnh, Chính là Quân Tử, anh rốt cuộc ở nơi nào?

Trên bàn bày một bình trà, Thịnh Diêu lấy tay thử, còn ấm, chứng tỏ bọn họ rời đi không lâu. Lại nói đến Quân Tử, cũng là một người đàn ông vóc người không nhỏ, Kim Thu chỉ là một cô gái, như thế nào đem một người đàn ông to lớn kéo đi? Thịnh Diêu ở trong phòng dạo qua một vòng, đột nhiên, ánh mắt cậu hướng đến một nơi, ở chỗ quẹo, ở đó có dấu vết rõ rệt do bụi bẩn để lại, chứng tỏ nơi này từng có cái gì giống với xe lăn đi qua – đúng, khi Kim Thu vừa mới được cứu ra đi đứng không tiện, đã từng có một thời gian ngất trên xe lăn.

Nhưng ở đây không có nơi nào đủ lớn để cất giữ chiếc xe lăn, cậu cũng không nhìn thấy chiếc xe bị vứt ở nơi nào, như vậy là ở một nơi nào đó không xa. Tay chân Thịnh Diêu càng ngày càng lạnh, máu toàn thân đều tập trung lên đỉnh đầu.

Lúc này điện thoại cậu ở trên tay vang lên, Thịnh Diêu không nói chuyện, đem điện thoại để ở bên tai nghe.

Thẩm Dạ Hi nóng nảy: “Thịnh Diêu cậu ở nơi nào?”

“Trong nhà Kim Thu, tất cả đều bị gây mê, xe cứu thương một hồi sẽ đến, Kim Thu cùng Quân Tử chẳng biết đi đâu, xe lăn bị đẩy đi rồi.” Thịnh Diêu bình thường mà nói: “Đi không xa.”

“Khương H ồ” Thẩm Dạ Hi gần nhẹ một tiếng, bên kia sơ lược vừa đúng.

Khương H ồ lấy một loại tốc độ cực nhanh khác với bình thường nói: “Về Kim Thu mà nói, chúng tôi có thể cho rằng là nhân cách của cô, tình cảm của cô đều hoàn toàn hướng vào Ngô Cự, sau khi cô giết nhiều người như vậy, lá gan lớn đến mức chạy đến cục cảnh sát tính toán báo thù, như vậy cô liền đem anh Tô xem như tặng quà cho Ngô Cự, nơi đó đối với hai người bọn họ chắc chắn có ý nghĩa gì đó.”

Bên kia truyền đến tiếng lật xem đồ vật, Khương H ồ nhỏ giọng nói: “Đem vụ án Ngô Cự trước đó xem lại, nhìn xem người bị hại khi đó có hay không cùng Kim Thu có liên lạc, mau.”

“Nếu Thịnh Diêu đã nói bọn họ đi không xa, có thể hay không anh Tô bọn họ ở những nơi ngay gần nhà cô, ví dụ như nhà để xe hay gì đó, có nói nào còn.....” Đây là An Di Ninh đang nói.

Cô còn chưa nói hết, đã bị Khương H ồ ngắt lời: “Không có khả năng, mau tìm.”

An Di Ninh đột nhiên bị cậu áp đảo trở nên sửng sốt, Khương H ồ lập tức phản ứng lại, cúi đầu ân hận nói: “Thật xin lỗi, ý của tôi là Kim Thu chính là một người phi thường thông minh, có lá gan rất lớn, cô ta chính là dám ở ngay trong nhà mình tạo ra chứng cứ giả, dẫn chúng ta mắc lừa, sẽ không để anh Tô ở lại nơi đó, như vậy.....”

Đúng là Khương H ồ người như vậy không thể nói chuyện quá nhanh, lời nói không theo kịp suy nghĩ, bởi vì từ ngữ trong đầu không biết nói ra làm sao mà lắp bắp.

An Di Ninh nở nụ cười một cái, không để bụng, cũng giúp cậu: “Có người giúp.”

Thẩm Dạ Hi hỏi: “Vì cái gì phải đi đầu tra những người bị hại có hay không quan hệ với Kim Thu? Có căn cứ gì sao?”

Khương Hồn nhanh chóng lật xem tài liệu, đọc thật kỹ, chính là khả năng biểu đạt không tốt, ở Mĩ cũng là “Cầm điếu tiếng Hán” nghe thấy hần hỏi, sắp xếp xong từ ngữ, mới nói: “Ngô Cư bị người cảm hóa, sau khi hần bắt được người bị hại sẽ nhanh chóng đem họ trở thành công cụ thỏa mãn ham muốn của mình, sẽ không cùng bọn họ sống chung lâu, mà thời gian Kim Thu bị trói rất lâu, cuối cùng cô cư nhiên lại có thể ở trên tay Ngô Cư mà sống sót, tôi đoán bọn họ trong lúc đó đã từng tiến hành qua một.....Ân, trao đổi.....yêu cầu gì đó.”

“Giao dịch.” Thẩm Dạ Hi đưa lên gợi ý.

“Đúng, giao dịch.” Khương Hồn liên tiếp quên từ, vẻ mặt có chút chán nản.

“Câu cảm thấy Ngô Cư để cho Kim Thu sống sót, là bởi vì cô cung cấp cho hần cái gì? Ví dụ như.....người?”

“Tôi từng nghiên cứu qua vụ án của hồ phách sát thủ, đây là khả năng hợp lý nhất tôi có thể giải thích, có thể làm cảm động ít nhiều đến Ngô Cư.”

Thời gian tựa như con dao nhỏ, một chút một chút mà cứa vào Thịnh Diêu. Đột nhiên Dương Mạn hét lên một tiếng kinh hãi: “Tìm được rồi, người này gọi là Lý Tô, là bạn cùng học đại học với Kim Thu, là bạn từ nhỏ, sau khi Kim Thu mất tích nửa ngày, cũng bị mất tích, về sau thi thể của cô được phát hiện vào ngày.....kế tiếp!”

Dương Mạn dùng sức lắc lắc đầu, can đảm như cô cũng nhin không được mà toàn thân run lên.

“Di Ninh, liên hệ với người nhà Lý Tô, vô cùng khẩn cấp. Hy vọng bọn họ phối hợp, mau.” Thẩm Dạ Hi nắm tay lái, ánh mắt gắt gao mà nhìn về phía trước “Thịnh Diêu đừng tắt máy.”

An Di Ninh làm việc tương đối nhanh, có đôi khi bọn họ hoài nghi trong đầu cô gái này chứa toàn bộ hồ khẩu của cả thành phố. Làm cho bọn hơi tò mò, tuy rằng nhà họ lý đối mặt với cuộc gọi đột xuất, cùng tiếng còi

cảnh sát bên kia có điểm không biết làm sao, nhưng cuối cùng vẫn là hợp tác.

Một lát sau, An Di Ninh nói: “Bố của Lý Tô nói cho tôi biết, Lý Tô lúc nhỏ là bạn thân của Kim Thu, còn Kim Thu khi đó bởi vì cha mẹ chỉ âu chuộng qua mức, không cùng những đứa nhỏ cùng tuổi khác kết thân, luôn luôn bị bài xích, thẳng cho đến khi dọn đến môi trường mới gặp phải Lý Tô, khi đó có hai người con trai thường xuyên đến chơi với bộ cụ già sống dưới nhà họ Lý, về sau cụ ấy qua đời, đứa con đem phòng ấy cho thuê, nhưng là trước đó cụ đã đem nhà mình biến thành nhà để xe và giao chìa khóa cho Kim Thu, vì thế.....”

“Di Ninh, vị trí nơi đó ở đâu?” Thẩm Dạ Hi cắt ngang lời cô.

An Di Ninh nhanh chóng nói ra vị trí, trong lúc nói có thể nghe được Thịnh Diêu bên kia đã tắt điện thoại.

Thẩm Dạ Hi một cước đem chân ga giẫm lên.

Kim Thu bình như thường ngẩng đầu lên, đối Tô Quân Tử một nụ cười ngây thơ kì dị, Tô Quân Tử nhân lúc không phát hiện, vẫn tiếp tục đem lực chú ý tất cả tập trung trên người mình, sau đó ngón tay có hơi nâng lên nửa thước!

Anh trong lòng vui vẻ, này chứng minh chính mình đang chậm rãi đoạt lại quyền khống chế cơ thể.

Kim Thu phát hiện Tô Quân Tử nhắm hai mắt có điểm không hài lòng, lại bắt đầu nói chuyện: “Cảnh sát Tô, anh mở mắt nhìn xem nơi này đi? Tôi sẽ nói cho anh biết một chút về chuyện của tôi cùng Cư?”

Cảm giác bàn tay dần dần trở lại, kế tiếp là cánh tay..... Tô Quân Tử một bên mừng thầm, một bên mở to mắt, làm bộ chăm chú nghe cô nói chuyện.

Kim Thu một lần nữa thu hút được sự chú ý của anh rất vui mà cười cười: “Ngay từ đầu, anh ấy có điểm dọa người, tôi và các người giống

nhau, đầu nghĩ anh ấy là một người xấu.”

Tô Quân Tử cảm thấy chính mình thật may mắn nghe được một cô gái là như thế nào mắc bệnh tâm thần. Thân thể tê tê cảm thấy đỡ hơn một chút, anh thậm chí có thể cảm giác được, mắt cá chân chính mình do bị đối phương kéo đi mà có điểm đau.

Kim Thu hình như hiểu lần dĩ sắc lóe lên trên mặt Tô Quân Tử, lắc đầu, thở dài: “Ai, các người hiện tại đầu còn cảm thấy anh ấy là một người xấu sao? Thật sự toàn là một đám ngu, chỉ nhìn thấy bên ngoài, lại không nhìn được nội tâm bên trong, Cự là một người cực kì ôn nhu, u mê nghệ thuật, hiểu được lòng người, phi thường có phong độ.”

Càng ngày càng có nhiều bộ phận cử động được, Tô Quân Tử bình tĩnh, trong lòng chưa có có lòng biết ơn như vậy đối với cục trưởng cấp cho mình quyết định huấn luyện thuốc.

Kim Thu nghiêng đầu, giống như ca ngợi mà đánh giá hẳn, cười khẽ, đem toàn bộ công cụ ra, ngồi xổm bên cạnh Tô Quân Tử, nói nhỏ: “Chúng ta bắt đầu, nhắm mắt lại đi, tôi cho anh một mũi gây tê nữa, sẽ không để cho anh chịu đau đớn, vừa vặn chính là muốn cùng anh nói một chút.”

Tô Quân Tử ánh mắt chăm chú mà nhìn cô cấn kim lên tới gần tay mình, lấy tình huống hiện tại chính mình, có lẽ chỉ có một lần cơ hội.....

Lúc này một tiếng gì đó vang lên, cánh cửa ga-ra bị người từ bên ngoài một chân đá văng, đèn cầy nhất thời bị gió thổi tắt gần hết, Thịnh Diêu dùng súng hướng về Kim Thu trong bóng tối, biểu tình cực kì lạnh, từng chữ rõ ràng nói: “Cách anh ta xa một chút, giơ tay lên, dựa vào tường, ngồi xổm xuống.”

PHÔI ĐẠO - HOẠI ĐẠO

Priest

dtv-ebook.com

Chương 16: Vụ án thứ hai – Hồ phách

Tô Quân Tử trong lòng thả lỏng, nhanh chóng nâng ngón tay một chút, Kim Thu ngẩng đầu nhìn Thịnh Diêu, bầu không khí nơi đây trở nên căng thẳng, Thịnh Diêu nói tiếp: “Tôi lặp lại lần nữa, tránh xa anh ta, giơ tay lên, sau đó dựa vào tường ng ồi xồm xuống. Cô Kim, tôi muốn nhanh một chút, nhưng nếu cô không nghe theo, tôi sẽ làm nhiệm vụ của mình.”

Kim Thu cười nhạt, cúi đầu nhìn Tô Quân Tử nói: “Anh xem, tôi nói r ồi, cảnh sát Thịnh không phải là người tốt gì hết, nụ cười trên mặt anh ta là giả, lúc nào cũng có thể thu h ồi lại được.”

Thịnh Diêu sắc mặt bất động, tay Kim Thu để ở cổ Tô Quân tử, đèn c ầy còn lại chiếu vào những đầu ngón tay nàng, ánh sáng lập lờ, cô đè thấp âm thanh, nhẹ nhàng nói: “Cảnh sát Thịnh, anh biết không? Đối với một người học y mà nói, giết người thật sự rất dễ dàng, chỉ c ần một chút, li ền có thể nhanh chết đi, có thể làm cho máu trong người đầu chảy ra ngoài, dù có ấn chặn thế nào cũng không ngừng được, anh có muốn thử xem qua không?”

Cô nhanh chóng bắt đầu, cười “khanh khách” như tiếng một con cú đêm, khuôn mặt xinh đẹp vắn vẹo đứng lên.

Thịnh Diêu dừng một chút, cúi đầu nhìn thoáng qua Tô Quân Tử nằm trên mặt đất, súng trên tay dao qua một vòng, hòng súng hướng về phía trước, dùng ngón trở sẵn sàng. Thân thể dựa trên khung cửa, tỉnh táo lại: “Những người khác đầu lập tức đến, bọn họ đầu biết nơi này còn mang theo một nhà tâm lý học, cô trốn không thoát, nhưng mà hiện tại, cô có thể đầu hàng tôi sẽ cố gắng giảm nhẹ tội cho cô.”

“Trốn?” Kim Thu yếu ớt mà lập lại, nhanh chóng ổn định lại nhìn cậu “Anh nói tôi..... trốn? Ha ha..... ha ha ha ha, cảnh sát Thịnh, anh vẫn

chưa rõ sao? Tôi đã nói với các người rồi, không nhớ rõ sao? Tôi nói, tôi hiện tại sống, thực ra là sống không bằng chết!”

Ánh mắt của cô đen trắng rõ rệt, thời điểm nhìn người lại mang theo chút tà ác không nói nên lời: “Chính là tôi muốn mang theo quà tặng, mới đi gặp Cư của tôi, cảnh sát Tô, chính là món quà của tôi, anh ấy sẽ thích, anh nói đúng không?”

Thịnh Diêu nhướn mi, nheo mắt, áp chế nỗi sợ: “Tôi có thể dùng mình để đổi cho anh ta.”

Kim Thu không có nghe rõ: “Cái gì?”

Tô Quân Tử giương mắt nhìn Thịnh Diêu, Thịnh Diêu cúi đầu nở nụ cười, gió đêm thổi lên tóc mái cậu, khuôn mặt kia trong bóng đêm, càng có mị lực làm cho người ta tim đập nhanh hơn, cậu nói: “Cô không cảm thấy, đối với anh ta mà nói, tôi hẳn là càng phù hợp với sở thích của Ngô Cư nhà cô sao?”

Kim Thu sửng sốt một chút, nhìn Tô Quân Tử, lại ngẩng đầu nhìn Thịnh Diêu, vẻ mặt dao động trong nháy mắt, nhưng lập tức một mặt ghen ghét hiện lên mặt, tay nắm chặt con dao không ngừng được mà run run, răng cắn vào nhau mà “cách cách” vang lên.

Có mấy lần, con dao cứa trong tay run lên mà lướt qua làn da Tô Quân Tử, anh cảm giác được sát ý lạnh lẽo, từ nơi đó xẹt qua, anh cố gắng kiềm chế chính mình – Thời cơ chưa đến, không có chắc chắn sẽ chế trụ được cô, Thịnh Diêu, hãy kéo dài thêm một chút.

Thịnh Diêu cảm thấy tim mình dường như muốn theo dao của Kim Thu mà ngừng đập, cậu ngậm miệng lại, cẩn thận để ý người phụ nữ nguy hiểm này, cả người đều căng cứng.

Kim Thu đột nhiên sắc bén mà nở nụ cười: “Đúng vậy, hợp khẩu vị của anh ấy... đều là các người! Tất cả các người! Các người có cái gì tốt? Anh ấy chẳng qua đem nhóm các người trở thành tư liệu tham khảo, các người

căn bản không đáng nhắc đến, căn bản không có tư cách để anh ấy chú ý đến!”

Thì ra động cơ giết người ban đầu của cô chính là từ đổ kỵ mà ra.

Tô Quân Tử cảm thấy các bệnh tâm lý có thể nghĩ ra được trên toàn thế giới, tất cả mình đều đụng phải.

“Không ai có thể thay thế tôi!” Kim Thu hung hăng mà trừng mắt về phía Thịnh Diêu.

Thịnh Diêu cười lạnh một tiếng: “Việc này tôi không đồng ý, cô đừng tự lừa dối mình, Ngô Cư người kia từng có biết bao biết nhiều nam nữ, cô không phải chính mắt mình thấy qua sao?”

“Anh nói bậy.....”

“Cô tận mắt nhìn thấy ánh mắt hắn không biết chán mà nhìn những người đó, tận mắt thấy hắn giống như say mê mà vuốt ve cơ thể bọn họ, giống như là cất giấu những hàng thủ công hoàn mỹ nhất, đem thi thể bọn họ tỉ mỉ giữ gìn... A, đúng rồi, tôi thiếu chút nữa quên, thủ pháp khâu của cô, chính là cùng hắn học đi?” Thịnh Diêu trên mặt lộ ra một dáng tươi cười quỷ quyệt.

“Câm miệng! Câm miệng!”

“Làm sao vậy? Cô chẳng phải đã giúp hắn bắt cóc từng người một, đã quên sao? Ngay tại nơi này, khuê phòng bí mật của cô, bạn thân của cô. Cô đem người đó lừa đến nơi này, đem cô ấy hiến cho Ngô Cư. Cô Kim, thời điểm hắn xé rách thân thể Lý Tô, hắn cho phép cô đi dạo khắp nơi sao?”

“A!” Kim Thu hét lên. “Anh câm miệng! Câm miệng! Bằng không tôi giết hắn!”

Cô giống như điên rồi gắt gao mà trừng mắt nhìn Thịnh Diêu, kiếm sắc cổ Quân Tử, đúng lúc này, người vốn là nằm trên mặt đất không nhúc nhích được, đột nhiên hướng bên cạnh lui khoảng năm centimet, sau đó

xoay người đứng lên, nắm lấy cổ tay Kim Thu, Kim Thu đau đớn, dao trong tay rơi xuống mặt đất, người bị ấn vào nền nhà.

Tô Quân Tử cho Thịnh Diêu một cái tươi cười yếu ớt, khàn giọng nói: “May là cậu đến.”

Kim Thu mở to hai mắt: “Không có khả năng..... Không có khả năng.....”

Kỳ thực thời điểm Thịnh Diêu nhìn thấy Tô Quân Tử nháy mắt với cậu, sau đó nhìn thấy tay anh trong bóng tối nhẹ nhàng cử động, liền hiểu được thuốc trên người anh đã muốn giảm, vừa lúc nắm được trong lời nói Kim Thu, vì thế liền dây dưa quấy nhiễu cô ta. Lúc này mới có thể thở nhẹ ra, lấy ra còng tay đi qua: “Anh thật là hù chết người nha.”

Rất xa đã có thể nghe được tiếng còi cảnh sát cùng tiếng xe cứu thương, tốc độ bọn người Thẩm Dạ Hi thật đúng là rất nhanh.

Mất thấy vụ án này có thể như vậy kết thúc, ai ngờ đúng lúc này, đột nhiên phát sinh biến cố, có người nói, sức lực người điên đặc biệt lớn, là bởi vì hắn không biết cái gì hết, sức lực toàn thân đều tập trung vào việc giãy giụa, Tô Quân Tử vốn là còn chịu tác dụng của thuốc nên chân có chút nhuyển, vì sắp bị cô cho một dao nên mới theo bản năng mà phản ứng, chính là một cước đem con dao trong tay Kim Thu đoạt được đá đi, nhưng ai biết Kim Thu không có ý nghe theo, hạ thấp thân mình, mạnh mẽ dùng thân thể đẩy mạnh anh.

Nhanh như chớp Thịnh Diêu một phen kéo Tô Quân Tử, hai người lăn lộn một hồi, Kim Thu hung hăng mà đánh vào trên người Thịnh Diêu, sau đó, Tô Quân Tử nghe được tiếng lưỡi dao sắc bén đột nhiên đâm vào thân thể của Thịnh Diêu.

Trong phút chốc Tô Quân Tử cảm thấy trong đầu có cái gì đó nổ tung.

Thịnh Diêu cắn răng giờ súng lên, hướng vào đùi Kim Thu, nhanh chóng mà bóp cò, đùi của cô bị bắn hai phát, máu chảy ra, người theo tiếng ngã xuống, lại như là không cảm thấy đau mà cười ha hả.

Thân thể Tô Quân Tử vô lực chống đỡ Thịnh Diêu, trượt trên vách tường phía sau lưng, bụng dưới chính mình, máu ấm không ngừng dính vào – Một con dao cắm ở nơi đó.

Kim Thu cả người đầy máu, giống như là nữ quỷ từ trong địa ngục đi ra: “Tôi còn có thể sống, không nghĩ tới đi? Ha ha ha ha, không nghĩ tới đi? Không nghĩ tới đi?!”

“Thịnh Diêu! Thịnh Diêu!”

Còi cảnh sát hết vang, nghe được tiếng súng, Thẩm Dạ Hi liền dẫn người đến, đem Kim Thu đứng dậy. Nhân viên cấp cứu chạy đến, nhanh chóng cầm máu cho Thịnh Diêu rồi đưa lên xe cấp cứu. Tô Quân Tử mơ màng muốn đi cùng cậu, lại đứng không nổi, một nhân viên chăm sóc càng không ngừng hỏi anh vấn đề, anh lại thần thờ mà một chữ cũng không thể nghe được.

Thịnh Diêu...

Thịnh Diêu.....

Thịnh Diêu..... Cậu vì cái gì.....

Kim Thu vì cái gì? Thịnh Diêu lại vì cái gì? Trên thế giới này, có lẽ không có cái gì huyền diệu, phức tạp hơn so với lòng người.

Adolf Hitler nói: “Để được quần chúng yêu mến thì phải thống trị nghiêm khắc, chứ không phải đi cầu xin tình yêu của người dân.”

Bệnh viện giống như là vĩnh viễn đều là một hình dạng – Hành lang thật dài, chỉ có ở cuối mới nhìn thấy cửa sổ, không hề có ánh mặt trời. Chỉ thấy bác sĩ vội vàng qua lại, mang theo một cỗ lạnh lùng trên mặt, dụng cụ y tế lạnh như băng kêu lên. Xung quanh tràn ngập mùi vị bệnh tật, còn có mùi thuốc gay mũi cùng mùi khử trùng.

Đèn phòng giải phẫu đang sáng, Khương Hồng Ồi ở trên ghế ngoài phòng, cơ thể được phủ trong cái áo khoác màu xanh đen, cúi đầu, hai cánh

tay gác trên đầu gối, mười ngón tay đan vào nhau, chống lên trán.

Thẩm Dạ Hi mang đến hai ly cà phê, nhanh chóng ngồi xuống bên cạnh cậu, đưa cho Khương Hồ một ly: “Quân Tử không có việc gì, bác sĩ nói anh ta hiện tại thuốc trong người vẫn còn hiệu lực, tinh thần có điểm mờ mờ, ngày mai thì tốt rồi, tôi đã kêu Dương Mạn về trước, Di Ninh ở cục sắp xếp lại công việc, trễ một chút có thể cùng cô trở về, cũng an toàn.”

Khương Hồ chờ đợi mà gật đầu, nhận lấy ly cà phê, nhưng không uống, chỉ là cầm ở trong tay. Thẩm Dạ Hi vỗ vỗ vai cậu: “Cậu làm sao vậy?”

Khương Hồ nhẹ nhàng nở nụ cười, vẻ mặt mệt mỏi không nói nên lời, Thẩm Dạ Hi cho đến bây giờ chưa từng gặp qua cảm xúc hiện trên vẻ mặt của cậu như hiện tại. Sau một lúc lâu, cậu mới thấp giọng nói: “Tôi..... Không biết..... Là lỗi của tôi sao?”

Thẩm Dạ Hi sửng sốt: “Cậu nói cái gì?”

“Anh Tô bị trói, Thịnh Diêu bị đâm, là bởi vì tôi không nghĩ đến vẫn để nằm ở Kim Thu sao?” Khương Hồ nhẹ giọng hỏi “Tôi trước kia..... Trước kia đầu là một mình, chưa từng cùng rất nhiều người làm việc chung qua, tôi xem mọi người giống như là.....” Cậu nhăn mặt, như là tìm không thấy từ ngữ thích hợp, sau một lúc lâu, mới thở dài “Như là những người đứng xem.”

“Cậu cho rằng là bởi vì cậu không hợp tác tốt, cho nên mới ảnh hưởng đến năng suất làm việc của mọi người.”

Khương Hồ gật gật đầu.

Thẩm Dạ Hi khẽ cười một tiếng, giống Dương Mạn mà đưa tay xoa đầu của cậu, tóc màu nâu trên đỉnh đầu của Khương Hồ liền giống như cái ổ gà lộn xộn, ngớ ngàng mà nhìn anh, Thẩm Dạ Hi nói: “Kia cũng có thể là chúng ta và mọi người cùng nhau gánh vác trách nhiệm, cậu vẫn là không hiểu cái gì gọi là hợp tác sao?”

Khương Hồ không lên tiếng.

“Hợp tác chính là muốn mọi người cùng nhau cố gắng, sau đó cùng nhau chịu trách nhiệm với mọi kết quả có thể xảy ra.” Thẩm Dạ Hi suy nghĩ một lúc, lúc này có một y tá đẩy chiếc xe đi ngang qua mặt nên anh rút chân về, nhẹ giọng nói: “Chúng ta mỗi người là một cá thể độc lập, tạo nên một bộ phận hoàn chỉnh, khi chúng ta là việc là một người, khi không làm việc là người một nhà, hiểu chưa?”

Khương Hồ về mặt lộ ra một chút xúc động, Thẩm Dạ Hi vỗ vỗ vai cậu, anh đứng lên: “Đi thôi, phẫu thuật phải mất chút thời gian, ở đây chờ cũng không có tác dụng, hai ta trước tiên đến cửa hàng ăn, buổi tối còn phải giúp tôi nhiều lắm. Người một nhà, dù sao vẫn tốt hơn là để con gái ở đây giữ, cậu liên tiếp tiếp chịu khổ theo tôi đi.”

Khương Hồ lúc đầu cười cười, đột nhiên nói: “Thẩm đội trưởng, anh có lẽ từng chịu qua cảm giác này, nhưng mà tuyệt đối không hề phải là bệnh trạng của chứng ngại tâm lý sau đả kích.”

Thẩm Dạ Hi sửng sốt, quay đầu nhìn cậu, kính mắt Khương Hồ bị ánh đèn phản quang, đem đôi mắt của cậu giấu đi, chỉ nghe cậu nói: “Nhưng mà nghe nói anh bị mất một đoạn trí nhớ... Lý do vì sao thì tôi nghĩ không phải là anh quên, hẳn là do sợ che giấu đi?” Sau đó cậu cũng đứng lên, cười tủm tỉm mà nói: “Yên tâm đi, anh đã muốn giấu, tôi sẽ không tìm hiểu, không phải nói là người một nhà sao?”

Thẩm Dạ Hi biểu mô, trừng mắt nhìn cậu liếc một cái: “Những người tìm hiểu về tâm lý học, thật đáng ghét.”

PHÔI ĐẠO - HOẠI ĐẠO

Priest

dtv-ebook.com

Chương 17: Vụ án thứ ba – Thân sĩ cuối cùng

Thượng Đế nói, phải có ánh sáng, từ nay về sau ánh sáng và bóng tối phân biệt rõ ràng. Nhưng nếu chỉ có một thứ có thể xâm nhập vào trong đó, tràn ngập cả hai thế giới như trong lời nói, như vậy ta hi vọng, đó là tình yêu.

.....

Lúc Khương Hồn mang hoa đi vào phòng bệnh, liền trông thấy người phụ nữ bên cạnh Tô Quân Tử, và thấy cô đang nắm tay một đứa bé gái. Kia thật sự là một người – không thể nói là cô có bao nhiêu xinh đẹp, nhưng khi cô cười lên, khuôn mặt giống như là tỏa sáng, như là ánh mắt trời, làm cho người ta cảm thấy vô cùng ấm áp.

Đứa nhỏ trong tay người phụ nữ nghe thấy tiếng động, quay đầu lại trong thấy cậu, mắt liền sáng lên: “Chú Khương Hồn!”

Khương Hồn nửa ngẩng xuống, vừa tần với nó. Nó liền đưa tay bụ bẫm nắm lấy quần áo cậu, oán trách: “Chú từng hứa sẽ đến nhà tìm con để chơi, con đã chuẩn bị rất nhiều sách cũ, nhưng mà chú lâu rồi vẫn chưa đến!”

Khương Hồn giải thích: “Này.....thật là có lỗi.....” Cậu lấy từ bó hoa đang cầm trong tay ra một đóa hoa bách hợp, đưa cho nó “Tiểu mỹ nhân Tô Nhiễm, chú dùng cái này để thay lời xin lỗi có được không?”

Cô bé liền nhận lấy, nâng mặt nói: “Này tuy không nhiều lắm, nhưng con vẫn tha cho chú!”

Người phụ nữ nở nụ cười: “Tiểu Nhiễm, đừng không lễ phép như vậy.”

Tiếng của cô thật là dễ nghe, Khương H ồ nghĩ, quả nhiên có một số người trời sinh li ền mang theo đặc tính có thể trị bệnh cho người khác. Tô Quân Tử chỉ chỉ cô: “Đây chính là chị dâu của cậu nha, Mẫn Mẫn, người này chính là bác sĩ Khương, lần trước sau khi đến cục, cậu ta chính là người mà con gái của em cả ngày cứ nhắc đến.”

Khương H ồ rõ ràng, đây là vợ của anh Tô, H ồ Mẫn, cậu cố ý mà nhìn qua Thịnh Diêu một cái, người đằng sau đang dựa đầu vào tường, nghiêng đầu đối với bọn họ cười, vì thế li ền ngoan ngoãn nghe lời mà kêu một tiếng: “Chào chị dâu.”

H ồ Mẫn cẩn thận đánh giá cậu, lắc đầu: “Chị sớm nghe nói bác sĩ Khương rất tài giỏi, không nghĩ đến còn trẻ như vậy.”

Khương H ồ có điểm xấu hổ: “Kỳ thực không phải, bộ dáng so với tuổi, có phần khác biệt.”

Cả phòng đều cười lên. Khương H ồ đem bó hoa cắm vào bình ở đầu giường Thịnh Diêu, Thịnh Diêu hít thật sâu mùi hoa, say mê mà thở dài: “Mùi nước hoa Lan tây, cô gái gói hoa cho cậu nhất định là một người xinh đẹp lại dịu dàng.”

Khương H ồ nghĩ một chút, li ền nói rõ: “Nga, không, nếu như anh nói đến người bán hoa, thì đó là một ông cụ đã lớn tuổi.”

Thịnh Diêu vẻ mặt đại ra mà nhìn cậu: “Hả?”

“Ân, em không biết rõ đường, chính mình phải đi bằng phương tiện công cộng mới đến đây được, trong xe rất đông, có người làm vỡ chai nước hoa,” Khương H ồ cứ tiếp tục nói ra sự thật “Ân, người làm vỡ chai nước hoa cùng không phải là một cô gái, hình như đã có tuổi, em đã quên xưng hô như thế nào.....tuổi cùng mẹ chị Dương lần trước đến kéo chị Dương đi không sai biệt lắm?”

Thịnh Diêu thấy lòng mình như miếng thủy tinh, lần nữa vỡ vụn.

Đứa nhỏ Tô Nhiễm dường như lại đưa tay kéo quần áo Khương Hề
“Chú Khương Hề, đừng nói nữa, nhìn xem, chú Thịnh Diêu đầu nhanh mê
man rồi.” Nói xong, nó cố gắng mà leo lên đến giường Thịnh Diêu, đưa
tay đặt lên trán cậu, nghiêm túc mà nói: “%*#.....#\$!”

Sau đó gật đầu nói: “Được rồi!”

Cả phòng đầu hứng thú mà nhìn nó, Thịnh Diêu kéo tay cái tay nhỏ bé
của nó xuống: “Tiểu tiên nữ, con làm phép gì với chú thế?”

Tô Nhiễm nói: “Ba ba con nói, chú là trong lúc bắt người xấu vì bảo vệ
cho ba ba mới bị thương, con tối qua lén hỏi bí đồ bà bà, bà dạy cho con
một câu thần chú, nói sau khi niệm, thúc thúc sẽ không đau nữa. Chú Thịnh
Diêu còn đau không? Thần chú của bí đồ bà bà dùng có hiệu nghiệm
chưa?”

Thịnh Diêu vẻ mặt cảm động, ôm lấy Tô Nhiễm: “Rất linh, thật sự rất
thần kì, chú hiện tại một chút cũng không đau, con là thiên sứ nhỏ trong
truyền thuyết sao?”

“Con là bà đồng nhỏ.”

“Nga, vậy con nhất định là bà đồng nhỏ đáng yêu nhất thế giới.”

Hồ Mẫn ánh mắt nhu hòa mà nhìn đứa nhỏ cùng người đàn ông anh
tuấn này: “Thịnh Diêu, thật sự, chúng tôi lần này thật sự không biết nói cái
gì cho phải, nếu không có cậu....”

Thịnh Diêu ngẩng đầu đối cô nở nụ cười: “Chị dâu đừng nói như vậy,
tình hình Quân Tử lúc đó nguy hiểm như vậy, đổi lại là một người nào đó
đầu làm như vậy, hơn nữa em cũng không có gì nặng lắm, còn được ăn rất
nhiều đồ bổ, có phải hay không tiểu bảo bối Nhiễm Nhiễm?”

Tô Nhiễm nghe không hiểu lắm, nghĩ nghĩ một chút, quyết định nghe
theo lời người bệnh, vì thế liền mạnh mẽ gật đầu.

Tô Quân Tử vỗ vỗ tay: “Nhiễm Nhiễm, mau xuống, con heo béo, con đã hơn hai mươi cân, đừng nằm trên người chú Thịnh Diêu như vậy?”

Tô Nhiễm bị chạm đến nỗi đau, hừ một tiếng xoay qua nhỏ giọng nói: “Ba ba thật đáng ghét.”

Thịnh Diêu cười to: “Quân Tử, anh tích đức một chút được không, cứ nhiên lại lấy cân nặng của con gái ra nói đùa.”

Khương H ồ ở bên cạnh phi thường ngạc nhiên mà tiếp nhận Tô Nhiễm, đem cô đang hướng đến mình mà ẵm lên, cô bé cười “khanh khách” ôm cổ cậu, ghé vào bên tai cậu nói cái gì đó, Khương H ồ do dự một chút: “Thật sự nói cho chú biết?”

Tô Nhiễm nghiêm túc mà nhỏ giọng nói: “Không cho chú nói cho người khác, không được phép ‘bán ra’ con!”

Khương H ồ nghĩ, kia không phải nên là ‘bán đứng’ sao? Nhìn những người khác cũng không có phản ứng gì, có lẽ là cô bé nói đúng, chính mình nhớ lầm, vì thế bác sĩ Khương được cho là thiên tài ngôn ngữ tự nhiên thấy tự ti, hoàn toàn không có nghĩ đến sợ hãi không ai sửa lại, đó là bởi vì không ai nghe thấy nó nói cái gì.

Tô Nhiễm thì thầm, Khương H ồ liền tiếp gật đầu. Cô bé bởi vì bị ba ba đập lên nỗi đau, sống chết cũng không nói cho Tô Quân Tử biết mình vừa lén lút nói gì đó. Người nhà Tô lại ng ẩng một lúc mới đứng lên tạm biệt, Khương H ồ kéo một cái ghế đến, ở bên cạnh giường Thịnh Diêu ng ẩng xuống.

“Anh có khỏe không?” Khương H ồ hỏi.

“Không sao, vốn là cái cô gái điên đó không dám phải những phần quan trọng.” Thịnh Diêu cười cười “Tôi nghe nói cái đêm cấp cứu, cậu cùng Thâm đội trưởng ở lại bệnh viện b ởi tôi một đêm.”

“Àn, anh ấy cùng em nói chuyện rất nhiều.” Khi Khương H ồ nói đến những âm c ần uốn lượn, đầu lưỡi có phần cứng nhắc, vì thế liền nói lại

một lần “Là anh.....ta, em cùng anh ta.....”

Thịnh Diêu cuối cùng cũng hiểu vì cái gì từ Thẩm Dạ Hi đến Dương Mạn An Di Ninh xuống dưới, hiện tại đều lấy việc trêu chọc vị bác sĩ này làm vui, đứa nhỏ này như thế nào lại ngốc như vậy chứ?

Khương Hò do dự một chút: “Nhưng mà anh không vui, cần nói chuyện không?”

Thịnh Diêu sửng sốt, nghiêng qua nhìn cậu, vẻ mặt Khương Hò thật rất bình tĩnh, ánh sáng mặt trời theo từ cửa sổ đi vào, vừa lúc chiếu vào mặt cậu, ánh mắt kia trong suốt cực kì, thật là có điểm giống như bác sĩ, đường như cậu lẳng lẳng mà ngồi ở chỗ đó, liền có thể làm cho người ta bình tĩnh trở lại.

Thịnh Diêu lúc này mới nhớ đến, Khương Hò là vì ‘phúc lợi nhân viên’ mà được Mạc cục sắp xếp vào trong đội.

“Cậu nhìn ra?”

Khương Hò thành thật gật đầu.

“Vậy cậu có hay không nhìn ra, tôi là vì cái gì?”

Khương Hò ngừng một chút, lại gật đầu, đón lấy vẻ mặt kinh ngạc của Thịnh Diêu, há mồm chưa nói gì, chỉ làm khẩu hình miệng một chữ “Ô”

Hắc, trước kia không nhìn ra, người này như vậy lại có thể nhìn thấu mọi việc, cùng Thẩm Dạ Hi kia trong lòng đều có suy nghĩ khác, thật đáng ghét như nhau.

“Vậy cậu cảm thấy, tôi cần phải làm cái gì mới có thể đứng lên được?”

Khương Hò nở nụ cười, bắt chéo chân, thân thể có hơi dựa về phía sau, hai tay đặt ở trên đùi, bộ dáng trong nháy mắt như là trở nên già đi rất nhiều, mang một loại mùi vị thanh thản mà tĩnh mịch: “Thật xin lỗi, cố vấn gia cũng được, bác sĩ tâm lý cũng được, có thể giúp anh phân tích, đưa ra ý

kiến, nghe anh nói hết tâm sự, nhưng mà không thể thay anh đưa ra bất cứ quyết định gì.”

Thịnh Diêu bĩu môi: “Vậy cậu muốn làm gì?”

“Giúp anh lắng nghe tiếng nói ở trong lòng anh.” Khương Hồn nói “Anh nghĩ tình cảm của anh ấy giống anh sao?”

Thịnh Diêu không lập tức nói lại, im lặng mà ngồi dựa trên giường bệnh, ánh mắt lướt nhanh về phía bình giữ nhiệt Tô Quân Tử mang đến, ở trong đó là canh gà của Hồ Mẫn làm, mới nhẹ nhàng cười lên, lắc đầu: “Không, tôi không nghĩ như vậy.”

Khương Hồn nhướng mi: “Vì cái gì?”

“Cậu cũng đã nhìn thấy Hồ Mẫn cùng Tiểu Nhiễm?” Thịnh Diêu nhẹ nhàng nói, mắt khép hờ quan sát, kì thật có đôi khi, thật sự cần một người như vậy, dù cho chỉ ở một bên im lặng không lên tiếng cũng tốt – nghe mình nói đến những ngổn ngang trong lòng “Cậu nói, người nào mới có thể nhẫn tâm tổn thương đến hai mẹ con họ như vậy? Huống chi Quân Tử là một người bố có trách nhiệm, là một người chồng tốt, nếu không phải như thế này, nếu anh ta không phải.....”

Nếu như anh ta không phải chính mình, tình cảm kia được đáp trả cũng không có tác dụng gì nữa.

Thịnh Diêu thở dài: “Người giành được, không phải là quá ích kỉ, quy luật ấy tôi đều hiểu rõ.”

“Anh cho rằng như thế này lòng sẽ bình an, và dù anh có đau cũng không sao ư?”

“Không” Thịnh Diêu dừng một chút: “Tôi là tiến thoái lưỡng nan.” (dù tiến hay lùi đều khó)

“Tiến thoái lưỡng nan” Từ này quá văn vẻ, Khương Hồn nghe không hiểu, cậu sững sốt một chút, khi ở nước ngoài thật đúng là chưa từng bị qua

loại xấu hổ này, chỉ có thể ho nhẹ một tiếng che đi: “Nếu như anh tiếp tục kìm nén mong muốn của mình, nó sẽ càng lớn hơn.”

Thịnh Diêu quay đầu đi: “Vậy phải làm sao bây giờ?”

“Trút ra hết, trút ra hết những gì khó chịu ra.”

“Trút ra hết?” Thịnh Diêu nhướn mày cười ra thành tiếng “Cậu cũng có nghe chuyện của tôi rồi, việc tôi trút ra hết cũng không phải là ít.”

“Nhưng mà anh không phải thật lòng, Thịnh Diêu, ý em không phải là trút ra hết bằng cơ thể, anh tự hỏi tâm chính mình đi, nó hiện tại không phải rất trống rỗng sao?” Khương Hồn nói, Thịnh Diêu kinh ngạc nhìn cậu, giống như là nỗi lòng bị nhìn rõ, Khương Hồn tiếp tục nói: “Anh từng nghe qua trạng thái thôi miên chưa? Thôi miên không phải là giấc ngủ, người trong trạng thái thôi miên, khu vực vỏ đại não bị đè xuống, nhưng ở lớp bên ngoài vẫn có một chút kích thích, ý thức bị hạn chế trở nên rất nhỏ, lực chú ý được tập trung lại. Mà những chuyên gia cho rằng tình yêu cũng là một loại tương tự như thôi miên. Khi thời điểm người kia xuất hiện, sẽ tự nhiên mà đem lực chú ý đặt ở trên người đó, cũng sinh ra khuynh hướng quên mất đi những người xung quanh, cảm giác bị thu nhỏ lại.”

Thịnh Diêu sợ run một lát: “Cho nên.....cậu ở lại làm tôi thức tỉnh?”

“Anh vừa không muốn đến gần anh ấy, tổn thương anh ấy, nhưng vì bị anh ấy thu hút hết tất cả lực chú ý, rồi không nhìn thấy người khác, cho nên anh chỉ có thể đem chính mình bức đến một nơi rất hẹp, rất chật, nên mới không vui.” Khương Hồn nói “Thịnh Diêu, anh vì cái gì không lùi một bước, làm cho tầm nhìn rộng hơn một chút? Đến lúc đó, anh sẽ biết chính mình nên làm như thế nào.”

Thịnh Diêu suy nghĩ thật sâu một lát, nở nụ cười: “Bác sĩ Trương Hồn, Tôi hiện tại có thể hiểu vì sao Mạc Cự đem cậu đi đầu vào trong này, cùng việc tăng tiền lương.”

Thịnh Diêu chỉ là suy nghĩ qua nhiều, nhưng là một người thông minh, dù thế nào đi nữa, Khương Hồn đều cảm thấy Thịnh Diêu đối với lòng

mình hiểu rất rõ. Sự thật chứng minh, Mạc cục đã cấp cho mọi người một chuyên gia rất có năng lực, đúng lúc này, di động Khương H ồreo lên, một tin nhắn đến, Thẩm Dạ Hi lời ít ý nhiều chỉ có ba chữ: “Xem TV.”

Trong phòng bệnh của Thịnh Diêu cũng có TV, hai người mở TV, tất cả các kênh đều cập nhật chung một tin: “Bản tin buổi sáng hôm nay, giao thông công cộng đường chính mười bảy phát sinh một vụ nổ, bốn người bị thương, trong đó có một đứa trẻ, may mắn chính là không có người chết, nguyên nhân vụ nổ đang được bộ phận chuyên ngành đi đầu tra. Theo những đi đầu được biết, tính đến nay đã là vụ nổ thứ hai, cảnh sát tiết lộ, nguyên nhân của hai vụ án có thể là cùng một loại bom.....”

PHÔI ĐẠO - HOẠI ĐẠO

Priest

dtv-ebook.com

Chương 18: Vụ án thứ ba – Thân sĩ cuối cùng

Bình thường đã tăng ca, cuối tuần còn bị Thảm đội trưởng gọi liên tục, thật bất hạnh. Đi ra ngoài cùng người yêu hẹn hò cũng phải trở về, người thật vất vả lắm mới ở nhà một ngày để ngủ cũng phải trở về, cùng vợ con chơi đùa cũng phải trở về, ở bệnh viện cũng là một hình thức ‘tăng ca’. Người giúp đỡ người khác trong trở ngại tình yêu cũng phải trở về.

Thảm Dạ Hi đối mặt với một đồng oán khí này, cảm thấy chính mình thật ra cũng vô tội mà.

Các nhân viên cảnh sát làm việc cũng không dễ, ngoài việc đi điều tra, chính là muốn nói cho mọi người biết các phần tử phạm tội chuyên nghiệp cho dù là trời nắng ngày mưa, quốc lễ ngày nghỉ, bất cứ lúc nào nghĩ muốn phạm tội liền có thể làm.

Ngày và đêm, tiền lương của ngành đầu cao, trách không được trong cục nhiều tuần nam mỹ nữ như vậy đều là tự làm tự tiêu, nguyên là những người làm việc cùng nhau không có nói chuyện yêu đương, sau khi Mạc cục lên nắm quyền thì mọi người mới im lặng, lúc này mới cho tất cả các nhóm cảnh sát giải quyết vấn đề cá nhân.

Lúc này bọn họ cũng không phát điên nếu không phải do chuyện vụ nổ xe buýt cùng chuyện khủng bố, tương đương nhau, ngay cả bên Thị trưởng cũng gọi điện thoại sang.

Khi Mạc Thông mặc vào áo khoát, đã đem cái kẻ đặt bom kia ân cần hỏi thăm mười tám đời nhà hắn, hờn giận mà nhìn An Tiệp đang cầm lấy bình tưới hoa – thật vất vả lắm An Di Trữ nhóc con kia không ở nhà, có thể cùng người yêu gần gũi một chút.

Mạc Thông lộ ra khuôn mặt mẹ ghẻ, đích thân tham dự cuộc học khẩn cấp, mọi người được cho là nhóm tinh anh đầu đã nổi điên, không khí văn phòng nổi lên một luồng khí đen, Mạc Thông đập lên bàn: “Đến ta cũng phải tham dự mà còn uất ức, bằng không tới cuối tuần sau, tuần sau, tuần sau và sau nữa đầu tăng ca, cho chết các người!”

Mọi người im lặng....cái kia, phòng hồ sơ, còn thiếu người không?

“Cục, cục trưởng.....” Một nhân viên ở cửa im lặng mà nhìn một phòng toàn người, thận trọng mà gõ gõ cửa.

Mạc Thông hí mắt quay đầu đi – Ngô, cuối cùng đã hiểu được cái gì gọi là ánh mắt như dao.

“Kia, cái kia, Thị trưởng, Thị trưởng lại gọi điện đến, tìm ngài.....nói.....”

“Nói cái thí, cậu nói với ông ta, hối cái gì mà hối? Còn hối nữa có chết người tôi cũng mặc kệ, để cho lão tự đi đi đâu tra!”

“Nhưng mà.....” Nhân viên nhỏ thật muốn khóc, cho y một lá gan cũng không dám như vậy cùng Thị trưởng nói chuyện a.

An Di Ninh đến, một lần nói: “Cậu nói cho Thị trưởng, nói cục trưởng hiện tại đang tập trung mọi người bàn bạc, một khi có kết quả nhất định sẽ hướng bọn họ báo cáo.”

Nhân viên nhỏ như được cứu sống, chạy như bay đi, An Di Ninh vừa quay đầu lại, bắt gặp ba đang lờm mình, chẳng biết làm sao: “Chuyện gì?”

Mạc Thông: “Con ở đâu học được cái này?”

An Di Ninh trở mình xem thường: “Con cùng cha đã nhìn quen cái này đi.”

Mạc Thông bĩu môi: “Thí, hấn năm đó so với ba còn d ần độn hơn, v ề điếm này phải là ba nhìn quen mới đúng.”

Thẩm Dạ Hi vội ho một tiếng, nhắc nhở hai người nào đó đang quan tâm đến vấn đề cuộc sống riêng của mình mà quay v ề trọng điếm.

Mạc Thông không nói gì thêm, năm sáu người li ền nghiêm nghị: “Mọi người không c ần căng thẳng, có thể phát biểu ý kiến.”

Vốn cũng không có ai mất tự nhiên, mọi người đã quá quen thuộc.....

Ngay sau đó Dương đại tiểu thư bị phá giấc ngủ cũng nói đùa một câu: “Công việc quản lý thành phố kia là của bọn người lịch sự kia đi, chưa từng gặp qua bọn phần tử phá hoại hay là bom sao? Hận đ ầu ngón tay không thể dài tý để có thể bắt được bọn chúng? Bọn chúng rãnh rỗi đem hai trái bom để trên xe, một con chuột cũng không bị nổ chết đi?”

Lấy tình huống các loại xe đang chen chúc nhau, dưới tình hình này chỉ có vài người bị thương không nguy hiểm đến tính mạng, có lẽ uy lực của trái bom không mạnh lắm.

Mạc Thông chấp nhận, nhưng dù sao thân là cục trưởng, không thể cố vũ cấp dưới thuận miệng đùa giỡn như vậy được, vì vậy mở miệng li ền nói: “Tình huống này tôi đã cùng Thị trưởng nói rõ, bất quá Thị trưởng đ ồng chí cho là, cho dù trái bom uy lực quả thật không lớn, nhưng mà để lại thiệt hại nặng nề, rất có thể ảnh hưởng đến đoàn kết xã hội, dễ dàng ảnh hưởng đến trật tự xã hội, làm cho người dân hoảng sợ. Hơn nữa, phải luôn trong trạng thái phòng bị chuyện chưa xảy ra, chúng ta không thể chờ ‘Khát nước mới lo đào giếng’...Bác sĩ Khương, làm sao vậy?”

Về mặt Khương H ồ càng ngày càng mê man, Mạc Thông ho nhẹ một tiếng, dù sao cũng là bạn bè của ‘Người kia’ nhà mình, nên về mặt li ền ôn hòa nói một câu.

Khương H ồ nói: “Mạc cục trưởng, theo lời ngài nói, tôi có vài điếm không rõ, chẳng hạn như, cái gì gọi là ‘Khát nước mới lo đào giếng? Còn có cái gì là phòng bị chuyện chưa xảy ra?”

Mạc Thông thiếu chút nữa bị cậu làm cho nghẹn chết, dừng một chút mới thở đầu lại: “Việc này sao? bác sĩ Khương có thể nhờ từ điển giúp đỡ, người trẻ tuổi cần phải nhập gia tùy tục, có rất nhiều tiếng Hán cần học nha.”

Khuông Hồ cả kinh, nghĩ thần từ ‘Nhập gia tùy tục’ này hẳn là có nghe nói qua, ý là một ai đó đi đến nơi nào đó, nên làm theo tập tục nơi đó, vì vậy rất xấu hổ mà nhìn nhìn Mạc Thông, thật cẩn thận hỏi: “Tôi là không phải muốn nói vậy? Thật xin lỗi, tôi không biết mấy thói quen khi mở cuộc họp ở đây.....”

Thẩm Dạ Hi liếc mắt thấy vẻ xanh xao trên mặt cục trưởng, muốn cười như không dám, liền ho khan: “Quay về chủ đề chính, Trương Hồ đừng quấy rối.”

Khuông Hồ lập tức ngậm miệng không nói, Mạc Thông nhìn cậu một cái, lại nhìn Thẩm Dạ Hi liếc mắt một cái – Được nha tiểu tử, như thế hai ngày, liền đem bác sĩ nước ngoài này thu phục?

Thẩm Dạ Hi trực tiếp đem cậu không để ý tới, vẻ mặt nghiêm chỉnh: “Vô luận có phải hay không là phần tử khủng bố, trên giao thông công cộng trong thành phố đều là phi thường nguy hiểm, ai cũng không biết hai lần trước có đúng hay không chỉ là tập luyện, vạn nhất lần tới trở lại với quy mô lớn hơn nữa chứ?”

“Nếu như chỉ là luyện tập, đối phương không sợ ‘đả thảo kinh xà’ hay sao?” Tô Quân Tử hỏi.

“Ý của anh là?”

“Ở trên xe công cộng sắp xếp trái bom, là hành vi phi thường cao ngạo, nếu như người tình nghi không phải là vì tạo thương vong cho người trên xe, mà chỉ là vì làm cho hoảng sợ thì sao?”

“Tạo khủng hoảng xã hội là vì cái gì? Mục đích chính trị sao? Nếu là như vậy, vì cái gì không có một tổ chức nào nhảy ra trình bày là mục đích chính trị gì?” Dương Mạn nói, cô nghiêng đầu chào hỏi Di Ninh “Trước

kia chưa từng bắt được nghi phạm, an toàn nghề nghiệp của chúng ta có thể đến mức nào?”

An Di Ninh để tay sang hai bên: “Xe công cộng không giống như xe điện ngầm, tuyến đường nhiều, trạm dừng nhiều, số xe cũng nhiều, phần lớn đều đông người. Huống hồ nghe nói cái gọi là sự số bom, thật ra càng giống như là đồ chơi trẻ em nào đó, thể tích đặc biệt nhỏ, có lẽ đặt ở trong túi xách bí mật mang theo, chúng ta chỉ có thể gia tăng tuần tra, cảnh báo người dân đi ra ngoài cẩn thận, cũng không có thể thật sự từng bước mà đi lục soát người từng hành khách.”

“Hai nơi phát sinh ra vụ nổ có cái gì quan hệ với nhau sao?” Khương Hồ hỏi.

“Chiếc xe thứ nhất là từ nhà ga đến vườn thực vật đường số sáu, chiếc thứ hai là từ công viên Ngọc Thủy ra ngoại thành đường chín mươi bảy.” An Di Ninh ở trên bàn đưa ra tuyến đường đi, mặt trên dùng bút làm ký hiệu “Tôi đã đánh dấu, sau trạm đường số sáu và số chín mươi bảy, chính là trạm ngã tư Hàm Dương và Ngân Kiều.”

“Gọi người lưu ý đến ba trạm xe trên, mặt khác đến nơi phát sinh ra vụ nổ đánh dấu.” Thẩm Dạ Hi nói: “Người bị hại đâu?”

Chủ yếu là người này một câu, người kia một câu, Mạc Thông khoanh hai tay trước ngực, phát hiện chính mình đã hoàn toàn trở thành dư thừa. Ông hướng đến gần cái ghế phía sau, lộ ra một nụ cười, sau đó nhẹ nhàng mà đứng dậy, mở cửa đi ra. Cửa vừa lúc mở ra gặp phải một viên cảnh sát, há mồm vừa muốn chào hỏi, thấy Mạc Thông đưa ngón trỏ lên miệng liếc im. Sau đó cục trưởng đại nhân hình như tâm tình tốt lấy mang theo áo khoác.....nhanh rời đi.

Mặt trời ngày càng đi xuống, hiện tại có Thẩm Dạ Hi vẫn chống đỡ, nếu Thẩm Dạ Hi chống đỡ không được? Thẩm Dạ Hi chống đỡ không được, còn có Khương Hồ đây.

“Người bị hại trong lúc đó một nửa quan hệ với nhau đều không có.” An Di Ninh nói, mắt thấy vài người còn huấn hỏi, thần tiên tỷ tỷ cũng

không muốn làm, đập bàn: “Tôi họ An tên Di Ninh, không phải bách khoa toàn thân! Các người có gì không biết, liề n tới hỏi tôi, trên tay có tài liệu sao không chính mình xem a? Con mắt to như thế dùng làm gì hả?”

Thẩm Dạ Hi, Khương H ồ, Dương Mạn, Tô Quân Tử mắt to trừng mắt nhỏ.

“Cái kia.....” Khương H ồ yếu ớt mà nói một câu, An Di Ninh thất độ hung tợn mà nhìn cậu, vẻ mặt Khương H ồ giống như vô tội “Tôi kỳ thật là muốn nói, người bị hại trong lúc đó, có một chút liên hệ.”

“Cái gì?”

“Vụ án hai chiếc xe bị nổ, mọi người bị thương không nhi ều lắm, nhưng mỗi l ần đều có một đứa nhỏ.” Khương H ồ nói.

Như thế nào mỗi l ần trông thấy máu chốt đầu là cậu? Thẩm Dạ Hi dùng ánh mắt thăm dò nhìn cậu một cái, nở nụ cười, cảm thấy người nào đó tóc mề n thật vui, liề n đưa tay l ần thứ hai xoa đầu cậu, nói: “Không t ối, bốn mắt quả nhiên dùng tốt.”

“Di Ninh, cô cùng Quân Tử triệu tập mọi người đi đến ba trạm, chú ý người qua lại, thuận tiện liên hệ với bọn họ, làm cho bọn họ cảnh giác. Chị Dương ở lại phối hợp tổ phá bom, nhìn xem có thể từ trái bom kia phát hiện được cái gì, Khương H ồ, theo tôi đi, chia nhau hỏi thăm những người bị nạn trong hai vụ án trên.” Không đợi Khương H ồ kháng nghị, Thẩm Dạ Hi liề n ra lệnh: “Làm việc theo phân công, hôm nay mặc nhi ều đồ một chút, dự báo thời tiết nói hôm nay có gió, nhiệt độ giảm.”

Vài người đầu đứng lên, lúc này Dương Mạn bỗng nhiên “Di” một tiếng, nhìn xung quanh: “Mặc cục đâu? Đi từ khi nào vậy?”

“Thiết!” Mọi người trăm miệng một lời, Mặc cục ông thật quá khách sáo.

Vừa bước ra khỏi cửa, Khương H ồ liề n run một chút, văn phòng mùa đông có lò sưởi, mùa hè có máy điề u hòa, nên bốn mùa đều như xuân. Ông

trời cũng không nể mặt như thế, đặc sản trong thành phố phương Bắc này là tiểu hàn phong, đang ở khắp mọi nơi đùa giỡn, ý đồ tiến vào trong quần áo từng người, vừa lạnh vừa khô, sáng sớm ánh mặt trời chiếu ở khắp mọi nơi, lúc này liền trở lên âm u.

Thẩm Dạ Hi mở cửa xe, nhặt một cái khăn cũng không biết của ai đưa cho cậu: “Lạnh sao? Nói các người mặc nhiều một tý, không nghe lời, giờ chịu thiệt.”

Khương Hồn nở nụ cười, tiếp nhận.

Thẩm Dạ Hi dị thường thận trọng, mà Khương Hồn phát hiện, hẳn cần thận như vậy, kỳ thật không chỉ thể hiện khi làm việc mà còn trong lời nói.

Sau khi bắt đầu mùa đông, bọn họ thường xuyên ngẩng lên trên những chiếc xe đi xa, thường xuyên xuất hiện một vật – găng tay, có đôi khi còn chuẩn bị thêm vài cái khác như là áo khoát để dự phòng.

Máy nước nóng trong phòng làm việc mấy ngày nay bị hư, khi sáng sớm đến, chỉ thấy một tờ giấy dán ở phần trên: mở nước nóng, chú ý. Mà không biết dán khi nào, cửa sau văn phòng là bản đồ giao thông thành phố cùng tàu điện ngầm, sau khi Thịnh Diêu bị thương, đường từ cục đến bệnh viện đặc biệt được đánh dấu đỏ, không cần phải nói, đều là chuẩn bị cho người nào đó không biết đường.

Đều nói Thẩm Dạ Hi thật hiểu sự tình, tuy rằng cao giọng, cũng không làm cho người khác khó chịu. Nhưng mà Khương Hồn nghĩ, thật ra Thẩm đội trưởng người này, đối với những người tiếp thu chính hắn, thật là phi thường phi thường tốt, làm cho người khác lúc nào trong lòng đều ấm áp.

PHÔI ĐẠO - HOẠI ĐẠO

Priest

dtv-ebook.com

Chương 19: Vụ án thứ ba – Thân sĩ cuối cùng

“Tôi không biết lúc đó xảy ra chuyện gì, đột nhiên nghe vài tiếng nổ, sau đó trên người bị vật gì đập phải, mọi người chen lấn lẫn nhau, còn tôi cả người nóng lên.....Thật xin lỗi, tôi nhớ không rõ, người nhiều lắm, sau đó có một cô gái chỉ vào người của tôi hét lớn, tôi mới phát hiện cả người mình đều là máu, thật sự, tôi cái gì cũng không biết...đừng hỏi tôi.....”

Hầu như lời khai của những người bị hại đều nói mấy câu giống nhau – người nhiều lắm, không biết, rất loạn.

Là một thành phố có dân số đông thật sự là một hũ bi kịch, Thẩm Dạ Hi nghĩ. Lại hỏi tiếp, căn bản là không có một chút tin tức hữu ích, hai người con trai bị thương, một người được cha mẹ đem về nhà giấu đi, một người đang ở trong phòng cấp cứu.

Hai người im lặng mà đi ra khỏi phòng bệnh, đột nhiên, từ cuối hành lang truyền đến một giọng nữ đang khóc thật lớn, có lực tác động tới màng nhĩ rất mạnh, hai người liền bất giác mà dừng lại.

Một y tá vừa đúng lúc từ hướng đó đi sang, đã từng phối hợp đi điều tra, cũng biết bọn họ là cảnh sát, trông thấy hai người bọn họ liền nhin không ược mà thở dài, giải thích: “Tình hình là hôm nay mới đưa đến một đứa nhỏ. Mẹ nó, chỉ mới bốn tuổi, khuôn mặt đều cháy không nhìn ra hình dạng lúc đầu, bác sĩ mới nói, những thiết bị hiện giờ vẫn không thể giúp gì được, trên cơ bản là hết hi vọng, nghiệp chướng mà.....Anh nói nó làm sao đây! Hiện tại là người nào lại thiếu đạo đức như thế chứ?”

Thẩm Dạ Hi chú ý tới cô là nói ‘thiếu đạo đức’ chứ không phải là ‘biến thái’ hay là ‘bệnh thần kinh’ đại loại như vậy, nhin không được hỏi một

câu: “Người nào thiếu đạo đức? Kẻ đặt bom sao?”

“Đó là thiếu đạo đức à? Ở trên xe buýt công cộng cho nổ bom chính là phạm pháp! Cảnh sát chắc chắn đầu đi bắt hắn! Tôi nói chính là người bên cạnh đứa nhỏ ở trên xe ấy.”

Khương Hồ cùng Thẩm Dạ Hi liếc nhau – có tin tức.

Bên kia mẹ đứa nhỏ vẫn còn đang đứt quãng mà khóc, bên này y tá đè thấp âm thanh: “Tôi cũng là nghe từ mẹ đứa nhỏ vừa khóc vừa nói ra, lúc ấy đứa nhỏ vừa được xếp chỗ ngồi xuống, cách chỗ trống bên cạnh có một người đang đứng, bom nổ ngay dưới chân người nọ, lẽ ra sau khi bom nổ, đứa nhỏ không phải là người đầu tiên bị ảnh hưởng, nhưng người nọ lại lui sang bên cạnh, thuận lợi đem người đứa nhỏ che đằng trước mình, anh nói có hay không thiếu đạo đức?”

Y tá nói xong, chờ đợi phản ứng, Thẩm Dạ Hi im lặng, Khương Hồ trừng mắt, im lặng nửa ngày, mới chậm rãi hỏi: “Bom nổ không phải chỉ là chuyện trong nháy mắt sao? Hắn như thế nào có thể trong thời gian ngắn làm nhiều động tác như vậy?”

Y tá bị hỏi, sửng sốt, nghĩ nghĩ một chút, đúng rồi, thật đúng là khó hiểu, vì thế cũng miên mang: “Tôi chỉ là nghe mẹ đứa nhỏ nói như vậy, lúc ấy rất rối loạn, ai biết được?”

Khương Hồ nhìn Thẩm Dạ Hi liếc mắt một cái, Thẩm Dạ Hi liếc nhìn, hai người bước nhanh ra khỏi bệnh viện.

“Làm sao vậy?” Vừa ra cửa lập tức đặt câu hỏi.

“Anh có nhớ hay không, người bị hại đầu nói là ‘vài tiếng nổ’? Có nói hai tiếng, ba tiếng, có nói nhiều tiếng đến không nhớ được?” Khương Hồ nói.

“Bom chỉ có một, không nên có nhiều tiếng động như vậy, tôi lúc đó có nghĩ đến, có thể là tiếng cái gì đó rơi xuống hay là tiếng ghế dựa bị gãy đi?”

“Mẹ đưa nhỏ kia nói như vậy có phải là vì để trốn tránh việc mình không coi chừng, mà nghĩ ra chuyện này để nói dối, để có người chịu tội thay?” Khương Hồn đứng chí, người ba câu không rời khỏi ghế hiện tại nhà.

“Nếu không thì người đã đẩy đưa nhỏ trong lời nói kia chính là kẻ tình nghi đặt bom.” Thẩm Dạ Hi nói “Nếu không phải hẳn biết trái bom sẽ nổ thì trong nháy mắt sẽ không có khả năng làm ra loạt hành động này – bất quá nếu như cậu là người đặt bom, cậu sẽ đem trái bom đặt bên chân mình sao?”

Khương Hồn nhún mi.

Thẩm Dạ Hi nhìn thấy cậu, xoay người sang mở cửa xe, bản thân mình lại cười cười. Kỳ thật Thịnh Diêu bị thương, trừ bỏ làm cho mọi người lo sợ một phen ra, lại có điểm có ích, ít nhất có thể đọc được suy nghĩ của ‘bác sĩ’ Khương, cậu khi tỉnh không hỏi thì sẽ không lên tiếng.

Cái bộ dáng chuẩn mực kia đâu không còn, nhìn đến cái cằm sắc bén ở đằng sau cái khăn choàng màu xám, mắt kính hơi mờ, lại mang một bộ dạng suy nghĩ – nhìn như vậy thật sự là thuận mắt hơn.

Anh vươn tay, Khương Hồn lại như phản xạ có điều kiện mà lui về sau, rút lại cổ, một tay bảo vệ tóc mình, đề phòng mà nhìn Thẩm Dạ Hi, nhìn đưa nhỏ này như vậy – Thẩm Dạ Hi cười, đưa tay cài lại một cái nút ngay cổ áo của cậu, không biết là mở ra từ khi nào: “Trốn cái gì mà trốn? Sự tôi làm gì cậu sao? Quần áo cũng không mặc kĩ, muốn bị cảm sao? Lên xe, đi.”

Ngày này, mọi người đều là vôi vàng chân không chạm đất, nhưng mà vôi vàng nửa ngày đều vô ích.

Chỉ có tổ kiểm định bom mới có chút xíu tiến triển, Dương Mạn vô cùng mừng mà báo cho mọi người – trái bom bị nổ đó không hề cái đặt thiết bị tính giờ, kíp nổ là một cái điều kiện từ xa, phụ kiện đầu dễ dàng tìm thấy ở bất kỳ đâu, nhưng mà kỳ quái chính là, khi bom nổ xe cũng không ở trạm, mà là trên đường tới trạm kế tiếp.

Dương Mạn nói, lúc đo các nhân viên tổ giám định chỉ ngây ngốc mà ngẩng đầu nói một câu: “Nói các khác, khi nghi phạm kích nổ trái bom kia, bản thân hẳn chính là không may ng ẫ trên xe đó. Chị Dương, người này có bệnh gì vậy?”

Cái bệnh gì đó bọn họ là không biết, dù sao chạy tới chạy lui cả ngày, khi trở về mọi người đều có cùng suy nghĩ, chính là trong đội bọn họ chắc chắn đã bị nguy ền rửa. Còn không vì cái gì vụ án chuyển đến bọn họ đều quái lạ như vậy chứ? Tình trạng hiện tại quả thật là giống như đi bộ trên đá, có thể biến thành tâm lý biến thái bất kỳ lúc nào nha.

Khi xe Thẩm Dạ Hi còn chưa có trở về cục, Khương H ồ đã dựa vào ghế phó lái mà ngủ, sáng sớm thức dậy mua hoa đi bệnh viện, sau đó khuyên bảo Thịnh Diêu, còn chưa xong thì đã bị gọi về nghiên cứu tên khốn kia, cậu có chút mệt, nhất là lúc bây giờ, đối với bác sĩ Khương mà nói, chính là một chuyện vô cùng mệt mỏi.

Thẩm Dạ Hi tranh thủ trong lúc đèn đỏ, đem áo khoát cởi ra, nhẹ nhàng mà khoát lên người Khương H ồ.

Nói như thế nào.....khi gặp người này vẫn là mùa thu, đảo mắt một cái đã tới mùa đông, thời gian đi thật nhanh. Anh cũng đã theo thói quen sáng sớm thức dậy đến cục cảnh sát mở cửa, li ền thấy có một người không cao lắm, ng ẫ trên bàn làm việc trong góc phòng. Khi không có việc gì thì rất ít nói, bình thường có thể vui đùa cùng mọi người, hay làm những việc ngốc nghếch khiến cho mọi người trêu chọc, nhưng khi gặp việc, mỗi lần quay đầu lại, có thể nh iền thấy được khuôn mặt trấn định đang suy nghĩ.

Người này không mang theo vũ khí, thân thể mảnh khảnh và tiếng nói dịu dàng trầm thấp, lại luôn làm cho người khác cảm thấy không thể không tin tưởng cậu.

Giống như là không nhìn thấy được giới hạn của biển, ở trên bờ cát cạnh biển, khi trời trong nắng ấm thì ánh mắt lại yên tĩnh, nhưng ai cũng không biết, khi có một cơn bão, cậu sẽ biến thành bộ dáng gì.

Thẩm Dạ Hi do dự một chút, lái xe đi, ra lệnh mọi người ngưng việc đang làm, để họ trở về nghỉ ngơi thật tốt, nhanh lấy lại sức, ngày mai lại tiếp tục nghiên cứu vụ nổ này, sau đó trực tiếp chạy xe đến nhà Khương Hồ.

Dù sao cả ngày đầu không có thu hoạch gì, không bằng mọi người trở về sớm nghỉ ngơi – liên cùng Khương Hồ với bộ dạng tương hồ (bộ dạng mền nhũn), trực tiếp đưa cậu về nhà, cũng tiện đường.

Kỳ thực người nào đó thật ôn nhu, thật dịu dàng chăm sóc người khác, lại không biết chính mình thật ra có bao nhiêu ôn nhu.

Đáng tiếc Thẩm Dạ Hi không ngờ chính mình từ khi nào luyện thành miệng quạ như thế, cho dù cứ như thế này, sáng sớm ngày hôm sau Khương Hồ đến. Chính là cảm thấy cả người khó chịu, tóc ướt, giọng nói cũng khàn đi, khi nuốt đồ ăn sáng có điểm khó khăn, cái mũi cũng đỏ lên – đây chính là bị cảm.

Cậu lấy cho mình một gói rẽ bản lam (một loại thuốc Bắc dùng giải nhiệt, tiêu độc và phòng bệnh), dự định uống xong thì khoát áo đi ra ngoài, có đi đâu áo khoát tuy dày, nhưng vẫn cảm giác cái lạnh thấu xương.

Rõ ràng sau khi về nước thì làm việc giống như văn chức, trên cơ bản Trương Hồ luôn đánh giá cao về thân thể mình chỉ làm lao động về trí óc.

Những ngày này trên bầu trời rõ ràng có thể thấy vài hạt tuyết rơi xuống, một lạnh một nóng, bệnh cảm lúc này là hoạt động mạnh nhất, liên khiến cậu đến trưa vẫn thế thảm như vậy mà đi tới đi lui trong phòng làm việc, trong tay cầm một ly cà phê nóng. Toàn thân đều khó chịu và nhức mỏi, đầu càng ngày càng nặng, gật đầu lắc đầu hay chỉ làm một động tác nhỏ, đầu có thể cảm giác những dây thần kinh bên trong đang nhảy lên kịch liệt.

Đột nhiên có một bàn tay lạnh lẽo xuất hiện trước mắt, ở trên trán cậu mà thử độ nóng. Khương Hồ chậm chạp mà ngẩng đầu, trông thấy Thẩm Dạ Hi trong tay đang cầm một ly nước ấm cùng vài viên thuốc.

Thẩm Dạ Hi không nói nhiều mà đem ly cà phê của cậu đoạt đi, đem nước nóng cùng thuốc để trong tay cậu, mở miệng nói: “Cậu không muốn hết bệnh sớm à?”

Khương Hồ có điểm cố gắng mà nháy mắt mấy cái “Nga” một tiếng, vốn là có hơi mệt mỏi nên phản ứng cũng chậm, đối phương dù có làm hại cậu cậu cũng không biết, sau một lúc lâu, mới lên tiếng nói cảm ơn.

“Cậu như thế này, bị bệnh cũng do chuẩn bị không tốt, còn phải đợi người khác đưa thuốc?” Thẩm Dạ Hi nở nụ cười, nhu thuận mà xoa đầu cậu, bất quá lo lắng cho người này cũng bình thường, chỉ là thuận tay mà thôi, “Uống thuốc xong cậu liền trở về đi, tôi đưa cậu về, trong cục nhiều việc lắm, lại đến thêm một con rùa nóng như lửa lại chậm chạp, tôi chính là bầy không nổi.” Anh dừng một chút, nheo mắt nhìn nhìn Khương Hồ, “Tuy rằng cậu không nóng tới mức thiêu cháy thì cũng là một đồng tương hồ.”

Khương Hồ nở nụ cười, cũng không lên tiếng, cậu thân thể không thoải mái, ở đây cũng không giúp được gì.

Nhanh nhẹn uống thuốc, chỉnh nhanh quần áo, đi theo Thẩm Dạ Hi ra ngoài.

Ai ngờ chỉ mới bước nửa chân ra ngoài ban công, đã thấy An Di Ninh đang chạy nhanh về hướng này, thiếu chút nữa đụng phải Thẩm Dạ Hi, vùng giữa chân mày cô cau chặt, cả người đều mờ hồ, vừa thấy sắc mặt Khương Hồ liền sửng sốt: “Làm sao vậy bác sĩ Trương Hồ?”

“Phát sốt, tôi đưa cậu ta trở về, sợ cậu ta mơ mơ màng màng, lại ảnh hưởng đến nhiều người xung quanh” Thẩm Dạ Hi cầm lấy đồ vật trên tay An Di Ninh, “Lại làm sao vậy?”

An Di Ninh lấy tay lau trán, thở dài: “Vụ án diệt môn, hai vụ xảy ra cùng lúc, vụ án trái bom kia còn chưa có phá xong, con bà nó, thật là càng gần đến tết, bọn nào tàn này đều đi ra làm đủ chuyện như vậy?”

“Hai vụ án diệt môn xảy ra cùng lúc?” Ngay cả Khương Hồ cũng nhận không được tiến lại.

Trong hồ sơ là tấm ảnh máu chảy đẫm đìa. Thi thể ông chủ và bà chủ song song nằm ở trên giường, cũng không biết bị chém bao nhiêu nhát, máu và thịt lẫn lộn, đứa con thì bị bóp chết trong phòng ngủ của mình. Một nhà khác chỉ có ông chủ cùng một cô gái còn nhỏ ở nhà, người đàn ông dường như bị chém rất nhiều nhát dao, còn cô gái không biết có phải do còn nhỏ không chịu đựng được, bị một cây dao xuyên qua tim dính ở trên giường.

“Cùng một hung thủ?”

“Hẳn là đúng” An Di Ninh nói, “Bởi vì ở phòng khách hai nhà đều có dấu vết dùng dao nhỏ điên cuồng mà chém lên tường, bên cạnh còn có hai chữ viết bằng máu.”

“Chữ gì?”

“Thăm lý và xét xử.”

PHÔI ĐẠO - HOẠI ĐẠO

Priest

dtv-ebook.com

Chương 20: Vụ án thứ ba – Thân sĩ cuối cùng

Thẩm Dạ Hi cuối cùng hiểu được cái gì gọi là một đầu làm hai việc, cả buổi, mới từ kẽ răng nói ra một câu: “Di Ninh, vụ án trái bom kia, có thể hay không cùng cục trưởng bàn bạc thương lượng, chuyển cho tổ khác được không?”

An Di Ninh lấy một loại giọng nói phi thường trong sáng vô tội mà nói: “Anh cảm thấy được ư?”

Đối với mọi người mà nói, diệt môn hay gì gì đó, đó chỉ là một đám mây nhỏ rất xa vời, nhiều nhất làm cho người khác rãnh rỗi xúc động một cái – Trật tự xã hội hiện tại nha trật tự xã hội, lòng người không hiềm lạnh nha lòng người không hiềm lạnh, không có ảnh hưởng gì đặc biệt. Nhưng mà vụ nổ trên xe buýt không giống như vậy. Với tần suất vụ nổ hiện tại, không những làm cho người khác bất an, mà còn có thể làm cho chín mươi bảy tuyến đường vốn đông người chen chúc cũng trở nên vắng vẻ, ảnh hưởng lại càng rộng hơn nữa, các nhóm nhân viên thị chính(quản lý thành phố)lại càng nhức đầu.

Trước loại tình huống này, cho dù thật sự vội vàng cũng khó phá, nhưng vụ án diệt môn cũng là một án kiện quan trọng.

Thẩm Dạ hi thở dài: “Cứ như thế này đi, Di Ninh, cô làm cho Quân Tử chịu vất vả chút, trước đến hiện trường nhìn xem, rồi cô dùng chị Dương tiếp tục nghiên cứu vụ nổ, tôi đem Trương Hồn về nhà, chốc nữa đến giúp đỡ Quân Tử.....”

“Tôi tự đi về được.” Khương Hồn nói.

“Cậu tuy không nóng nữa nhưng vẫn còn mơ màng đi, bây giờ còn có thể phân biệt rõ đông tây nam bắc sao?”

“.....” Lẽ ra cũng chia không rõ,

“Chia không được đi.” Thẩm Dạ Hi mở to hai mắt.

“Tôi có thể ng ẫ taxi.....” Khương H ồ nói.

Thẩm Dạ Hi im lặng, An Di Ninh lấy một loại ánh mắt khinh thường nhìn đội trưởng sáng suốt uy vũ, Khương H ồ cười cười, đưa tay chào r ẫ đi ra ngoài: “Hơn nữa tôi cũng biết vài tuyến đường, Thịnh Diêu không có ở đây, mọi người lại có việc gấp như vậy, tôi nghỉ ngơi nửa ngày sẽ trở lại.”

Anh Di Ninh cười: “Thế là mất cơ hội đưa người ta v ề nhà r ẫ, đội trưởng, có thể làm phiền anh đi đến hiện trường toàn máu kia không, tốt nhất là nghe theo ý trời đi nha.”

“Đi chết đi!”

Khương H ồ đang mặc áo khoát, ở cảnh cục chờ xe, người ta nói ‘Khi đang xui xẻo, uống nước cũng mắc nghẹn’, Khương H ồ trước đó không lâu làm việc tình nguyện trong viện dưỡng lão, từng nghe một bà cụ nói qua lời này, cảm thấy rất thú vị, hiện tại mới hiểu được ý nghĩa chính xác của câu nói này.

Mười phút sau, cậu cảm thấy tay chân có điểm cứng lại, gió lạnh bắt đầu thổi làm cho hai hàm răng cậu đánh vào nhau liên tục.....

Mười lăm phút sau, cậu cảm thấy gió lạnh tuy nhẹ nhưng đã muốn thổi vào trong áo khoát mình, mỗi một tấc da đều đang ở trong trạng thái tê tê. Mỗi ngày quay tới quay lui đều là taxi, cũng không biết hôm nay xảy ra chuyện gì, xe đều bị bão thổi đi hết sao, thỉnh thoảng cũng có hai ba chiếc đến, nhưng đều có người.

Khương H ồ quyết định không chờ nữa, ng ẫ xe công cộng trở v ề cũng không chết – Không phải là chỉ khoảng hai đường sao, mỗi ngày đi tới đi lui nhiều lần như vậy, còn có thể không nhận ra? Thật là mù đường mà, còn không phải ngốc sao.

Kỳ thực Tương Hò là có điểm choáng váng do sốt... Bằng không ra ngoài vừa nhìn thấy không có Taxi thì liền đi xe công cộng, làm gì cứ như vậy thành thật mà đứng chờ xe chứ?

Xe công cộng chắc là sẽ không có không nề mặt như vậy, ít nhất sẽ không có lười biếng chạy, Khương Hò đi lên, người thật đúng là không ít, liền ng ẫ vào một chỗ. Không biết có phải hay không bị gió lạnh thổi qua, cậu cảm thấy đầu càng đau, bước đi có điểm không vững, nhìn mọi thứ đầu mờ mờ, lắc lư mà ng ẫ một chỗ, nghe báo giờ.

Sau khi đến ba trạm, một bà cụ dẫn theo một đứa nhỏ lên xe, bà cụ tuổi cũng không phải lớn, chẳng qua do đứa nhỏ kia thoát nhìn khoảng ba, bốn tuổi, trong độ tuổi hoạt bát, được bà cụ lôi kéo như một con khỉ, đứng trên xe có phần lảo đảo.

Khương Hò nhìn nhìn một chút, bốn hướng đều là người đi làm, như đang ngủ, giả bộ như không phát hiện, vì vậy liền đứng lên, nhẹ nhàng mà vỗ đầu đứa nhỏ, đối với bà cụ cười cười, chỉ chỉ chỗ chính mình.

Người nọ liền nhìn người thanh niên này, vừa nhìn chính là bộ dáng không lớn, tay người nọ vừa vịn vào ghế vừa run run, còn biết kính già yêu trẻ. Bà cụ cảm ơn cậu một h ẫ, mới ôm đứa nhỏ ng ẫ xuống.

Khương Hò mơ màng mà nhớ đến lời nói của y tá kia, khi chiếc xe kia nổ tình hình giống hệt như lúc này, chính là một đứa nhỏ đang ng ẫ, một người lớn đứng, sau đó.....

Tiếp theo điện thoại cậu rung lên vài cái.

Khương Hò nhìn, là tin nhắn của Thẩm Dạ hi: “Lên xe chưa? Về đến nhà chưa?”

Mới đây liền hỏi như vậy, lại làm cho người ta thấy rằng, người này giống như là một mực thương nhớ đến mình, ngực cảm thấy đặc biệt ấm áp.

Khương Hò trả lời tin nhắn, nói bên ngoài có điểm lạnh, không đợi taxi, mà đi xe buýt rồi, sẽ nhanh đến nhà.

Một hồi, tin nhắn Thẩm Dạ Hi lại đến: “Cái gì?! Cậu ngồi xe buýt? Ngồi trên xe nào? Tuyến đường nào?!”

Khương Hò có điểm khó chịu, chính mình là có một chút không biết đường, một chút không để ý, một chút thiên phú ngôn ngữ, chính là làm sao mà người này coi mình cứ như có chỉ số IQ ba mươi trở xuống, dường như không có khả năng tự lo cho mình?

Lại đến trạm, có người đi lên, Khương Hò nhích qua, còn chưa kịp trả lời tin nhắn, Thì Thẩm Dạ Hi lại nhắn tin, người này quả thật rất nhanh nhả: “Xe công cộng chung quanh đâu có khe hở để gió lùa vào. Còn người nhiều như vậy. Không nên ngồi hai vòng cũng muốn đông chết! Trước ngày mai tôi không muốn nhìn thấy cậu ở cục, bằng không, tiền thưởng tháng sau của cậu sẽ đưa cho mọi người làm tiền trợ cấp!”

Khương Hò nở nụ cười, nghiêng người: “Được.”

Ách.....Thật ra, thời tiết cũng không lạnh như vậy.

Ngay lúc này, Khương Hò cảm thấy dưới chân mình có một đồ vật đang phát ra tiếng động rất nhỏ, cứ như là một loại máy móc nhỏ đang kêu ‘tích tích’ vang lên, liên tục làm cho cho cậu muốn nổi tung, trong phút chốc trong đầu liên tục thanh tỉnh, nhanh hướng sang bên cạnh né đi, sau đó một tiếng nổ mạnh ở nơi cậu vốn đứng cang lên, trên xe nháy mắt im lặng, tiếp đó là tiếng thét chói tai, mọi người vội vàng đứng lên, Khương Hò nhanh chóng suy nghĩ – cậu thấy rõ ràng, trong nháy mắt, chỉ có tiếng nổ mạnh, chứ chưa có nổ.

Chuyện gì xảy ra?

Mọi người chen chúc hỗn loạn đứng lên, tài xế khẩn trương thắng gấp làm thùng xe rung mạnh, đứa nhỏ được bà cụ ôm trong lòng ngực sợ hãi, bà cụ bị người đứng phải, không giữ chặt đứa nhỏ, đứa nhỏ trong tay rơi ra ngoài, bị một người chen qua, liên tục ngã.

Khương H ồ li ền kéo nó, ngay sau đó, lại một tiếng nổ mạnh vang lên, lúc này cậu có thể cảm thấy được một luồng khí nóng, tiếng nổ phát ra rất gần, làm đau cả tai cậu, ngay cả tiếng thét chói tay cùng tiếng người huyên náo đều không thể nghe, Khương H ồ chỉ kịp đem đĩa nhỏ gắp gạo mà ôm vào trong lòng, dùng mình che chắn cho đĩa nhỏ trước ngực.

Trời đất tối s ầm – cậu có thể cảm nhận được một lực đang đẩy cậu lên phía trước, sau lưng truy ền đến trận đau như bị xé rách, đĩa nhỏ khóc lớn lên, sức lực cùng máu giống như rất nhanh mà từ cơ thể cậu đi ra, cậu cảm thấy tay chân chính mình rất nhanh mất đi kiểm soát, đầu gối mềm nhũn quỳ trên mặt đất, sau đó ngã v ề phía trước.

Khoảnh khắc sắp mất đi ý thức, Khương H ồ nhớ đến đĩa nhỏ trong lòng mình, li ền đem khí lực còn sót lại làm cho chính mình ngã v ề hướng ngược lại, không đề lên nó.....

Người đàn ông chân chính là cái dạng gì chứ? Chỉ có tác phong nhẹ nhàng, ăn nói tao nhã, ở gần cũng làm cho người ta thoải mái, chăm sóc chu đáo hoặc là.....cũng có người nói, cái gọi là người đàn ông phong độ bất quá chỉ vì để quảng cáo này kia nhằm nâng cao giá trị của mình, là cách để theo đuổi đàn bà, đạo đức giả làm cho người khác ghét bỏ.

Nhưng mà nó có lẽ cái gì cũng không đúng, chính là một loại bản năng xuất phát từ đáy lòng, là một người trưởng thành, bảo vệ trẻ con cùng người già, là một người đàn ông, bảo vệ nư ời yêu của mình. Ở thời điểm gặp tai họa thì che chở cho bọn họ, còn không có gì, thì quan sát bọn họ một cách tỉ mỉ, như là che chở cái gì đó đẹp nhất trên thế giới này – linh h ồn.

Chỉ có hiểu rõ cái gì là đẹp, cái gì là yêu, mới có thể biết làm sau quý trọng cùng bảo vệ.

Một giọt nước mắt, không biết là từ người nào, mùi thuốc súng tràn ngập không khí, dính vào trên người Khương H ồ, trên ngón tay tái nhợt.

Lúc này người bên kia không biết đã xảy ra chuyện gì.

Đáng lẽ người trong tổ đã ít, còn phân ra hành động, Thẩm Dạ hi cùng Tô Quân Tử chia nhau làm việc ở hai vụ án diệt môn xảy ra cùng lúc, mùi tanh tươi trong phòng còn chưa tán đi, pháp y nói trên thi thể có dấu vết gây mê bằng súng, suy đoán là dùng M99 – một loại thuốc mê dùng cho động vật.

Rất nhiều dấu hiệu cho thấy, người bị hại bị giết trong tình trạng mất đi ý thức.

Này cũng rất bình thường, tình hình ở nhà của người chủ, có khả năng giết người tài giỏi đến đâu, hay tổ chức có tàn bạo đến đâu, đều cần đến thuốc mê làm hỗ trợ.

Người bị hại bị chém quá mức, mà chữ trên tường cũng chứng tỏ, hung thủ ở trong trạng thái phần nộ cực độ. Tình trạng của đứa nhỏ, lại cho thấy hẳn bình tĩnh rất nhiều, hung thủ giống như không mong muốn trút giận sang đứa nhỏ, miệng vết thương cũng không nhiều, hơn nữa chết rất nhanh sau đó, biểu tình cũng bình thản.

Làm cho người khác hoài nghi.....hung thủ này, hoặc là tâm thần phân liệt, hoặc là hai người.

Là loại ân oán gì, có thể làm người ta làm ra cái loại chuyện phần nộ này?

Thẩm Dạ Hi ở hiện trường vụ án, vừa im lặng nghe pháp ý báo cáo, vừa thấy lo lắng. Lúc này điện thoại reo lên, cắt ngang suy nghĩ của anh, Thẩm Dạ Hi không để ý mà bắt máy: “Di Ninh, chuyện gì?”

“Đội trưởng, vừa mới nhận được báo án, nói một chiếc xe khác lại nổ.”

Thẩm Dạ Hi nhíu mày, nhìn hiện trường đầy máu, cảm thấy vụ án kia có điểm đáng ghét, kéo dài thanh âm hỏi: “Nga, thật không? Có người bị thương không? Tuyên đường xe nào?”

An Di Ninh trầm mặc một hồi.

“Di Ninh?”

“Đội trưởng, là đường số hai.....”

Thẩm Dạ Hi cảm thấy máu toàn thân trong nháy mắt đều dồn lên đỉnh đầu, tay chân lạnh ngắt, sau nửa buổi, anh mới gắng hỏi lại: “Cô nói.....là đường nào?”

“Đường số 2!” An Di Ninh nóng nảy, “Đội trưởng, bác sĩ Khương rất cuộc là nghĩ cái gì về? Cậu ta.....”

Thẩm Dạ Hi không nghe hết, lập tức tắt máy, rất nhanh mà bấm số Khương Hòa “Mẹ nó, tiếp a! Mau tiếp! Nếu không tiếp lão tử trừ tiền lương của cậu nha.....”

“Số máy quý khách vừa gọi điện đang tắt máy.....”

“Thao!” Pháp y trợn mắt há mồm mà nhìn cảnh sát Thẩm về mặt vừa suy nghĩ vừa gọi điện thoại, sau đó mặt hung dữ mà mắng một câu, rồi nhanh như chớp mà chạy đi.

PHÔI ĐẠO - HOẠI ĐẠO

Priest

dtv-ebook.com

Chương 21: Vụ án thứ ba – Thân sĩ cuối cùng

Có người làm việc ác, cũng có người làm việc thiện.

Tính người cho tới bây giờ chưa nói tới có bao nhiêu vĩ đại, nhưng mà có đôi khi, cũng không giống với chúng ta tưởng tượng, được như thế cần bao nhiêu ti tiện. Nãy như lúc này Khương Hồn tình, cậu sẽ nói ra rất nhiều lý luận ‘Sự khác nhau về phẩm chất’.

Ở Trung Quốc cổ đại, vấn đề này đã từng rất phức tạp. Mạnh Tử nói ‘tính bản thiện’, Tuân Tử nói ‘tính bản ác’, Cáo tử lại nói ‘mọi người tính không thiện đều bị thiện, lòng người nông sâu bí hiểm, tính có thể vì làm thiện có thể làm ác’.

Chúng ta tìm kiếm mấy ngàn năm, đọc qua những sự kiện lịch sử, bằng chứng một chút cũng không có chỗ đáng ghét, dễ thương, khả kính, đáng khinh, nhưng cũng không có được bất kỳ kết luận nào. Mà có lẽ, chúng ta chẳng qua chỉ thuộc về một chủng tộc, đem tinh thần cùng sinh mệnh dựa trên máu và thịt, lại đem linh hồn cùng mưu trí rong chơi ở thế giới bên ngoài, luôn luôn chờ đợi, lại luôn luôn bất đồng.

Hoặc là có lẽ, việc phân chia thiện ác là ở vườn địa đàng, nhân gian vốn không thiện ác.

Tuy vụ nổ chỉ là ở quy mô nhỏ, rất nhanh liền bình ổn trở lại, tài xế dừng xe lại, người bán vé đang gọi cấp cứu vẫn chưa hoàn hồn, các nhân viên y tế đang trong trạng thái thần kinh khẩn trương, đem người bị thương nâng lên xe cứu thương, bà nội đưa nh3o đã muốn ngưng khóc mà đi theo, sai đó ng ấ một chỗ xa xa, nhìn mọi người không biết mà ra ra vào vào.

An Di Ninh bị Thẩm Dạ Hi không nói trước mà tắt điện thoại, lập tức hiểu rõ chuyện gì xảy ra, ngay lập tức gọi điện thoại cho những người còn đang làm việc, Tô Quân tử cùng Dương Mạn lập tức ngưng việc trong tay, leo lên xe cảnh sát chạy thẳng đến bệnh viện, chỉ để lại một mình An Di Ninh, lo lắng mà ng ờ chờ mệnh lệnh, để phòng có tình huống phát sinh,

Thẩm Dạ Hi không biết cái cảm giác sốt ruột, lo lắng càng ngày càng khó chịu trong lòng mình là cái gì, anh tự hỏi, cái người bác sĩ tâm lý kia chỉ vừa bắt đầu tham gia vào tổ bọn họ thật sự chiếm vị trí quan trọng trong lòng anh như vậy sao?

“Vẫn chưa có đầu mối?” Thịnh Diêu nhăn mặt, cậu ở bệnh viện không có việc gì làm, đã chú ý đến vụ án nổ xe ền ào “Lúc này là đường nào?”

“Số hai.” Thẩm Dạ Hi nắm chặt hai tay, cố sức làm cho biểu tình nôn nóng biến mất, anh không nghĩ thời điểm Thịnh Diêu bị thương vào viện người này luôn quan tâm cùng lo lắng, trong lòng cậu luôn giấu rất nhiều chuyện, giọng điệu luôn ra vẻ ung dung, “Còn đang tra, bắt quá đến bây giờ vẫn không tra ra được một người, tình hình thật rất nghiêm trọng, nhất định đám lão già bên thị chính kia sẽ đốc thúc làm việc.”

Anh vừa nói chuyện vừa vô ý mà nhìn hướng đèn phòng cấp cứu nhìn lướt qua – đến bây giờ vẫn chưa xong, Khương H ồ.....Không có chuyện gì nghiêm trọng đi?

Vừa chuyển biểu cảm, Thịnh Diêu cau mày nhìn anh, Thẩm Dạ Hi miễn cưỡng cười cười: “Thịnh Diêu, cậu đừng ng ờ đây nữa, rất lạnh a, quay về phòng cậu nằm đi, một h ồi bọn họ đầu đến, không có việc gì, đừng lo lắng.”

Thịnh Diêu suy nghĩ, mới nhẹ giọng hỏi: “Các người có đủ người làm việc không?”

“A?”

“Sáng sớm hôm nay tôi gọi điện cho Quân Tử nói, hỏi anh ta về tiến độ của vụ án, kết quả biết được anh ta đang ở một hiện trường vụ án khác, tôi

hỏi lại úp úp mở mở không chịu nói, các người trong tay có phải hay không còn có một vụ án nghiêm trọng khác?”

Tô Quân Tử người hiền hậu như vậy, sống bao nhiêu năm như vậy, ngay cả một câu nói dối cũng chưa từng nói qua, muốn gại Thịnh Diêu tình quái, thật là có điểm khó khăn nha.

“Tôi đã làm báo cáo, nhờ Mạc cục từ nơi khác đi đầu người giúp đỡ, không có việc gì.” Thẩm Dạ Hi nói.

Thịnh Diêu lắc đầu: “Coi như hết, người nơi khác đi đầu tới cũng chỉ có thể giúp việc, mọi ngu ǎi ai cũng không quen, công tác còn phải hợp tác. Hiện tại tiểu Khương đã ở bệnh viện, cứ như thế này đi, anh âm thầm cho tôi một chỉ thị quay về, tôi cái khác không làm, chỉ giúp các người sắp xếp tài liệu.”

Không chịu ng ǎi yên – hình như là đặc trưng của mọi người trong đội. Thẩm Dạ Hi hiểu tâm tình của cậu, nhưng cách làm của cậu không thể chấp nhận, chợt nghe phía sau có người cười lạnh một tiếng, âm thanh này rất quen thuộc, lập tức Thịnh Diêu cảm thấy cổ phía sau mình lạnh lên.

Đầu cậu giống như máy móc mà quay lại, các đốt ngón tay cứng ngắt mà ‘rắc rắc’ vang lên. Một người đàn ông mặc đồ trắng đang đứng ở phía sau bọn họ, dáng người không cao không thấp, mang theo một ánh mắt nghiêm nghị, hé ra khuôn mặt còn đang khó chịu, nhưng lại mang theo tiêu ý, nhưng thấy thế nào cũng khiến người ta hoảng sợ,

Đây là bác sĩ Hoàng, gọi là Hoàng Kỳ, một bác sĩ đông y, rất xứng với thân phận của y, cùng Mạc Thông quan hệ không t ǎi, cho nên cũng không biết là cục trưởng bọn họ có cố tình hay không mà mỗi lần vị cảnh sát nào công tác bị nhập viện, đều do vị bác sĩ này chủ trị. Nói thật nhìn y cũng không thấy có gì là hung ác, nhưng mà những người từ tay y trở về đều nhắc đến trong miệng, một loại hoảng sợ phát ra từ nội tâm.

Thẩm Dạ Hi cũng là mấy tháng trước mới từ trong tay y trở về

Thẩm Dạ Hi thấy y, nhanh đứng lên: “Bác sĩ Hoàng, cậu ta – người vừa mới được đẩy đi cấp cứu thế nào rồi?”

“Nga, tôi nhớ rồi, người bên trong kia là cộng sự của cậu đúng không?” Hoàng Kỳ ngoài cười nhưng không không cười, khóe miệng cong lên như là bị rút gân: “Rất tốt, phía sau lưng bị gãy một đoạn xương sườn, đâm vào trong phổi, bọn họ vẫn đang cấp cứu, không có gì lớn, rất nhanh liền xong, hơn nữa cậu ta cũng rất may mắn, vị trí đang bị thương, chỉ là một đoạn cột sống, nơi ấy cũng không sử dụng đến.”

Thẩm Dạ Hi cùng Thịnh Diêu đều rút một ngụm lương khí, Thẩm Dạ Hi cảm thấy đang cần đầu óc chính mình, nói chuyện cũng khó khăn: “Bác bác bác sĩ, cậu cậu cậu ta có hay không nguy hiểm?”

“Nguy hiểm?” Hoàng Kỳ lạnh lùng nói, “Sao có thể chứ?” Cậu ta thật là đáng kính trọng, ngày xưa có người lấy cái khiên chống đỡ, cậu ta lại đem lưng chống đỡ trái com, người bình thường làm được sao? Quên mất một chút cũng không có lộ ra bên ngoài đi?”

Nói xong xoay người định đi, Thẩm Dạ Hi là thật nóng nảy, ôm lấy cánh tay Hoàng Kỳ: “Bác sĩ Hoàng!”

Hoàng Kỳ dùng khóe mắt nhìn cậu, nhìn không được sửng sốt một chút, Thẩm Dạ Hi từ trước đến nay đều cẩn trọng, rất ít khi thấy anh có bộ dáng thất lễ như vậy, cần lấy tay y rất chặt, thậm chí làm cho y có điểm đau nhức. Thẩm đội trưởng nha, chuyện lớn nha, người này trên trán, như thế nào đều xuất hiện tầng lớp mờ mờ.

“Bác sĩ Hoàng, ông có thể hay không nói cho tôi một lời xác định? Cậu ta rốt cuộc có hay không nguy hiểm?”

Hoàng Kỳ dừng một chút, lúc này mới ‘Hừ’ một tiếng: “Tính cậu ta mạng lớn.”

Mất thấy Thẩm Dạ Hi biểu tình thả lỏng, Hoàng Kỳ tranh thủ rút tay mình ra, như rồi như, có đi đâu không hài lòng: “Thẩm đội trưởng các người quá khách khí, hiện tại trị an xã hội cơ bản đã tốt, thật sự không cần

phải cả trăm nhóm cảnh sát giành thời gian kéo đến bệnh viện chúng tôi trực ban.” Y liếc Thịnh Diêu một cái, bổ sung “hay thay phiên đổi ca.”

Thịnh Diêu uất ức mà không nói được câu nào, giả chết.

Bác sĩ Hoàng tươi cười nắm tay nhìn Thịnh Diêu nói: “Cảnh sát Thịnh nha, cậu như vậy không thể chạy lung tung được, vạn nhất miệng vết thương nhiễm trùng, bị loét hay gì gì đó, chúng tôi mỗi ngày nhì ầu nhất chỉ truy ền cho cậu hai chai nước biển, cậu thấy quá lâu à hay không thoải mái, mà cô y tá thực tập kia vẫn chưa thu ần thực, không nhẹ không nặng đem cậu tiêm tới tiêm lui rất khổ sở đi? Có đúng hay không?”

Ánh mắt Thịnh Diêu nhìn nhìn tay mình xoa xoa, vẻ mặt muôn màu.

Hoàng Kỳ nói: “Như thế nào còn ng ẫ ở đây? Tới giờ uống thuốc r ẫ, chúng ta đi đến phòng đi ầu trị thôi!”

Thịnh Diêu một lời chưa nói, ngoan ngoãn mà đứng lên, thừa dịp Hoàng Kỳ xoay người, ánh mắt li ền hướng Thẩm Dạ Hi c ầu cức, người sau giạt mình, giả bộ nhìn trời.

Hoàng Kỳ như có mắt sau lưng, tiếp tục nói: “Cảnh sát Thịnh, không phải tôi nói cậu, thân thể có bệnh, có thương tích thì phải phối hợp đi ầu trị thật tốt, mọi ngày đừng xem tin tức gì đó, tốt nhất thả lỏng một chút, càng nhanh khỏi bệnh, nhưng mà cậu vẫn như đến việc tăng ca sao? Cả ti ền tăng ca nữa?”

“Đúng, đúng.” Thịnh Diêu là anh hùng thức thời.

Hoàng Kỳ gật đầu nhắc nhở: “Bác cậu phục chức của cậu đâu, phải được tôi ký tên thông qua chứ, cậu nên dưỡng thương thật tốt, thương thể tốt r ẫ, cũng mau chóng trở v ề công tác không phải sao?”

Thịnh Diêu hiểu được, nếu chính mình nói cái chữ ‘Không’, thì lời ng ầm của con sói long trắng này chính là ‘Cả đời không ký cho cậu’, vì thế đầu cúi thấp, xám xịt chán nản mà theo Hoàng Kỳ quay v ề phòng bệnh.

Còn lại Thẩm Dạ Hi một người, ngồi trên ghế bệnh viện lạnh lẽo, giày vò.

Hoàng Kỳ, người tuy rằng không bình thường, nhưng nói không sai, y nói Khương Hồ không nguy hiểm thì chính là không nguy hiểm, Thẩm Dạ Hi cảm thấy khí lực chính mình trong nháy mắt được thả lỏng. Bỏ xuống lo lắng trong lòng, nhưng ngực vẫn còn đau.

Một lúc sau, Tô Quân Tử cùng Dương Mạn bọn họ đến đây, An Di Ninh khá chu đáo, làm cho bọn họ hai người dẫn theo không ít người đến, Thẩm Dạ Hi đối bọn họ gật gật đầu, dùng khẩu hình nói câu ‘Không có việc gì rồi’, Tô Quân Tử cùng Dương Mạn vẻ mặt căng thẳng lập tức thở phào. Thẩm Dạ Hi đi qua, ánh mắt cùng nhìn về phòng cấp cứu chờ đợi tin tức một người, thấy được một bà lão đang ôm đứa nhỏ, vẻ mặt đang khóc, gặp người liếc mắt nhấm ‘Người tốt a người tốt’

“Quân Tử, dẫn bọn họ đi lấy lời khai.”

Tô Quân Tử cũng trông thấy đứa bé kia, hạ mi: “Lại là một đứa nhỏ? Lại là bom sắp xếp ở người bên cạnh đứa nhỏ?”

Thẩm Dạ Hi gật gật đầu, thấp giọng nói: “Đừng quên đem bọn họ tách ra lấy lời khai.”

Tô Quân Tử gật đầu, dẫn người đi.

Dương Mạn ở bên cạnh nhìn chằm chằm Thẩm Dạ Hi, anh nghi hoặc mà nhíu mày: “Chị nhìn cái gì?”

Dương Mạn giống như phát hiện ra châu lục mới, chỉ vào khuôn mặt Thẩm Dạ Hi: “Dạ Hi.....đôi mắt anh như thế nào lại đỏ?”

Thẩm Dạ Hi phản ứng, khó xử, ý thức bảo phải dùng tay dụi mắt, liếc xem biểu tình cười như có như không của Dương Mạn, vội ho một tiếng, trừng mắt: “Bụi bay vào, làm sao vậy?”

PHÔI ĐẠO - HOẠI ĐẠO

Priest

dtv-ebook.com

Chương 22: Vụ án thứ ba – Thân sĩ cuối cùng

Có người nói, chờ đợi là một loại đẹp, nhưng mà hiện tại Thẩm Dạ Hi lại cảm thấy chờ đợi là một loại hành hạ dài vô tận, mỗi một giây đối với anh đều được kéo dài ra.

Để được cái gì đó mà chờ đợi, là nhẫn nại, sợ mất đi cái gì đó mà chờ đợi, là chịu đựng.

Hai vụ án trong tay, thật vội vàng mà đến, cho dù Mạc Thông gọi điện sang, nói tìm người giúp bọn anh, Thẩm Dạ Hi vẫn là ghi chép lại hết lời khai, sau đó liền đem Dương Mạn cùng Tô Quân Tử trở về, một người lưu lại.

Công việc cảnh sát này thật sự là tính nguy hiểm cao, không bao nhiêu ngày trước kia, anh cũng ngồi ở ghế dài bệnh viện, khi đó bên cạnh vẫn có một người, chờ tin tức Thịnh Diêu, hiện tại anh lại ngồi ở chỗ này, mà người lúc đó ngồi bên cạnh anh, bây giờ lại bị người khác đưa vào trong đó.

Lần này người bị thương trong vụ nổ cũng không nhiều lắm, cũng chỉ có Khương Hò, nhưng khá nghiêm trọng, còn lại đều là vết thương nhẹ, trên cơ bản là băng bó xong đều có thể xuất viện, Thẩm Dạ Hi nâng cằm, có chút không rõ ràng.

Vụ nổ ở xe đường số hai cùng lần trước không có bất luận cái gì cùng xuất hiện, trái bom điện cuồng kia chẳng lẽ chính là tùy tiện để lên xe, mỗi ngày đối tới lui ngay trong thành phố sao? Như vậy thì hẳn hẳn là nên ngồi trên rất nhiều chiếc là, là cái gì làm cho hắn chỉ chọn ba chiếc như vậy chứ?

Là bởi vì trên xe có đĩa nhỏ ba, bốn tuổi sao?

Nhưng mà trong thành phố đứa nhỏ ba bốn tuổi quả thật nhiều vô số kể, chẳng lẽ hung thủ chỉ gặp được những đứa này chẳng? Hay là trên người đứa nhỏ có cái gì đó kích thích tới hắn?

Không, trái bom kia rõ ràng là không muốn giết người, đến bây giờ chỉ là nổ mà thôi, có đi đâu ngoài người bị thương nghiêm trọng ở ngoài ra, còn không có người nào chết đi, hơn nữa cái thiết bị lắp đặt đi đâu khiến từ xa vẫn không thay đổi, xe dừng lại nửa đường rồi nổ, nói rõ được người sắp đặt trên xe.

Nhưng trừ khi là người chế tạo bom, bằng không không ai lại muốn đen chính mình cùng bom nổ chết.

Tại sao? lại là bom? Hay là muốn nhìn thấy cái gì?

Thẩm Đại Hi cảm thấy chính mình có chút bình tâm không được, thời gian dài như vậy tới nay, hành vi này thật khiến người khác cảm thấy không thể tin tưởng được, bất luận là vì lý do gì, đều như là thiếu cái gì đó một chút. Lúc này đèn phòng cấp cứu cuối cùng cũng tắt, một bác sĩ đi tới, thấy y gật đầu: “Khương H ồ?”

“Đúng, tôi là đồng sự của cậu ta.”

So với bác sĩ Hoàng Kỳ thì nhìn phúc hậu hơn, cho anh một cái nụ cười yên lòng: “Nga, không có việc gì, đưa lên phòng giải phẫu may một chút là được, có thể buổi tối sẽ tỉnh, anh cứ yên tâm.”

Thẩm Đại Hi cuối cùng cũng lộ ra một nụ cười miễn cưỡng trong ngày.

Khương H ồ không có mắt kính nằm yên một chỗ, thời điểm Thẩm Đại Hi nhìn thấy cậu, phần lưng đầy thương mình mà nằm dựa vào giường bệnh, phần tóc mềm mại buông xuống, dừng lại ở lông mày. Một phần tư huyết thống Anh quốc trên người cậu biểu hiện cũng không rõ ràng, chính là làn da càng thêm trắng, đường nét khuôn mặt càng rõ ràng, đuôi mắt rất dài, đoán chừng là do trước đó đeo kính nên không thất. Ánh mắt băng lãnh đó đang nhắm nên không nhìn thấy được, nhìn qua khuôn mặt một chút, quai hàm kiên nghị, thật ra là một người nhỏ tuổi phi thường tuấn tú.

Không phải cái loại này có thể không phải là làm cho người ta thấy sáng ngời, mà là liếc mắt nhìn một cái, khiến cho người khác cảm thấy dễ chịu, còn muốn nhìn thêm lần thứ hai, càng nhìn càng cảm thấy khó lòng kiềm chế để không nhìn tiếp.

Thẩm Dạ Hi thở dài, nhẹ nhàng ngồi ở bên cạnh, khủy tay chống ở trên ghế, nắm tay hờ chống đỡ khuôn mặt, híp mắt đánh giá Khương Hồ ân... khắp nơi, cha mẹ cậu chẳng lẽ là một loại mê kiếm hiệp? cha mẹ mê kiếm hiệp luôn khát vọng có thể sinh ra một người mạnh mẽ, sáng khoái, tính chậm chạp như vậy, cũng chỉ có thể là là tương hồ.

Thuốc mê trên người Khương Hồ dường như không mạnh, cuối cùng cũng thấy đau, vùng giữa lòng mày cau chặt, sắc mặt càng mỗi càng ngày càng trắng, ngón tay không tự nhiên mà nắm lấy khăn trải giường, nhưng cậu dưới tình huống này lại không rên một tiếng, giống như việc kiềm chế chính mình đã thành bản năng.

Lúc này Hoàng Kỳ đi vào, cho Thẩm Dạ Hi một cái liếc mắt, lại nhìn Khương Hồ một chút, gật đầu: “Cậu ta ngay lập tức sẽ tỉnh.”

“A?” Lúc này không phải bác sĩ kia vừa nói đến tối mới tỉnh.....?”

“Người bình thường đúng là rất lâu mới tỉnh, bất quá ai biết được nghiệp các người lúc trẻ có từng được huấn luyện qua cái gì, thuốc gây mê đối với cậu ta hiệu quả so với người bình thường giảm đi rất nhiều – ta nói, có phải hay không trông đợi các người không có người bình thường?” Hoàng Kỳ bĩu môi, “Thật lạ mặt, mới tới?”

Thẩm Dạ Hi gật gật đầu: “Mới được đi đầu đến vào đầu mùa thu, làm một nửa nghề”

Hoàng Kỳ nhướng mi: “Nửa nghề? Thật là, tôi cùng ngành đầu biết nói quý trọng mạng sống, không có thông minh như người này.”

Thẩm Dạ Hi vội ho một tiếng, quay đầu giả vờ quan sát cảnh đẹp ngoài cửa sổ – Thật ra chỉ có khoảng đất cũng vài cây cỏ dại.

Lúc này trên diuờng bệnh tràn ra mọt tiếng kháng nghị m ền mại: “Bác sĩ, cũng không phải tất các các bác sĩ đều có gia đình a.”

Hiển nhiên người nào đó mơ mơ màng màng mới tỉnh lại, không có ý thức được thuật ngữ ‘Thông minh’ trong lời của y. Hoàng Kỳ một chút đồng cảm cũng không để trên người Khương H ồ mà vỗ đầu cậu một cái, thấy rằng cảm giác thật đúng, nâng tay này lên lại muốn nâng tiếp tay kia, bị Thẩm Dạ Hi lo lắng mà giữ chặt tay: “Bác sĩ Hoàng xin nhẹ tay, cậu ta là người bệnh...!”

“Không có việc gì, đánh không chết, đánh chết thì tính là tai nạn đi đâu trị.”

Thẩm Dạ Hi lập tức cảm thấy mình từ trong tay y còn có mạng trở về, là việc rất không dễ dàng.

Khương H ồ nhìn người bác sĩ này, ánh mắt ngay lập tức mang vẻ kính nể, h ồi lâu mới đủ can đảm: “Bác sĩ, tôi có thể hay không cùng Thẩm đội trưởng nói vài câu?”

Hoàng Kỳ nói: “Không có việc gì, cậu nói một lát cũng không chết được, không cần gấp để lại di ngôn.”

Khương H ồ suy nghĩ một chút: “Tôi hiểu rõ tôi chết không được, không nghĩ sẽ để lại di ngôn gì, tôi chỉ muốn nói về vụ án.”

Hoàng Kỳ biến sắc: “Hả? Cậu còn muốn làm việc?”

Khương H ồ cảm thấy người bác sĩ trước mặt này không nên chọc vào, vì vậy li ền ngậm miệng, nhìn Thẩm Dạ Hi cầu cứu.

Thẩm Dạ Hi nháy mắt mấy cái: “Bác sĩ Hoàng, chúng ta đánh cuộc đi.”

“Đánh cuộc gì?”

“Khi buổi trưa lúc Thịnh Diêu đưa ra ý kiến về bản báo cáo muốn tôi ký, cậu ta hiện tại chắc chắn đã làm cho các y tá đều bảo đảm phải giữ im

lặng, ông tin không?”

Hoàng Kỳ đằng đằng sát khí mà trừng Thẩm Dạ Hi một chút, trong lòng cân nhắc một chút, cảm thấy với hiểu biết của y về Thịnh Diêu, thì việc này có khả năng rất cao, liền hừ lạnh một tiếng, bước đi ra ngoài, tiếng đóng cửa vang lên.

Thẩm Dạ Hi hai tay tạo hình chữ thập trong lòng, xin lỗi người anh em, vì công tác, vì tính mạng tài sản và sự an toàn của người dân, vì để chúng tôi không bị người này làm khó.....hy sinh một chút đi, chỉ một chút.

Khương Hồ sau khi thấy Hoàng Kỳ đi ra, lập tức định từ giường đứng lên, bất quá xương sườn bị thương đã cản trở cậu, thuốc gây mê tan dần, đau nhức thừa dịp lỏng hành, cậu gần như lập tức nằm úp sấp trở về trên trán mồ hôi lạnh đầu chảy ra.

“Đừng nhúc nhích!” Thẩm Dạ Hi lại càng hoảng, vội vàng đè cậu lại, hung dữ mà trừng cậu liếc mắt một cái “Còn di chuyển lão tử liền đánh cậu!”

Đáng tiếc là đồng chí Khương Hồ không có mắt kính liền nhìn mọi vật trở nên mờ lung, không nhận thấy được ánh mắt hung thần của Thẩm Dạ Hi, nhưng lại cảm giác được cái tay đỡ mình, ôn nhu cẩn thận cực kỳ.

“Chúc mừng cậu trở thành xác ướp đầu tiên của Trung Quốc, đồng chí Trương Hồ.” Thẩm Dạ Hi nhu nhu đầu cậu, “Nói đi, tình hình gì?”

Khương Hồ hít một hơi thật sâu để xoa dịu cơn đau của mình, sau đó mới khó khăn mà nói: “Chỉ nổ một lần, nhưng có đến hai tiếng nổ. Tôi nghĩ cái kia là thiết bị ghi âm cỡ nhỏ, có thể được gắn vào trái bom, cho nên khi nổ bị mất đi, nên tổ kiểm tra cũng không tìm thấy.”

Thẩm Dạ Hi nhăn mi: “Cậu nói cái gì? Chắc chắn?”

“Chắc chắn, ngày đó y tá nói chính là sự thật. Khoảng cách hai tiếng nổ mạnh thật rất ngắn, lúc đó người hoảng sợ lại nhiều, đại đa số đầu ngay trong tiếng nổ đầu tiên vang lên mà bắt đầu chạy loạn, cũng không chú ý

đến lần thứ hai phát ra tiếng nổ.” Âm thanh Khương Hò rất nhẹ, nhưng mà từng chữ phát âm vẫn rất chuẩn, “Tôi không biết có phải do tính đa nghi của con người làm thành như vậy, nhưng mà hần giống như.....thật giống như là đứng ở bên cạnh quan sát hành động của người trên xe.”

Thẩm Dạ Hi nghe âm thanh suy yếu của cậu, chỉ biết người này đang gắng sức, bị thương không nhẹ, phỏng chừng lúc này cũng đau không ít, vì vậy liền nhẹ nhàng vỗ cậu: “Không có việc gì, không có việc gì, từ từ nói, không cần vội.”

Khương Hò không nặng không nhẹ giữ lấy tay anh, Thẩm Dạ Hi kinh ngạc cảm thấy tay cậu lạnh như người chết, may Khương Hò vẫn còn có thể kìm nén một cơn run rẩy, cúi đầu trầm giọng nói: “Không, thật rất cấp bách. Hãy nghe tôi nói, người tình nghi cho dù là chuyên gia, cái túi kia cũng không như chúng ta tưởng tượng, hần tuyệt đối không có khả năng mỗi ngày làm một cái, sau đó cằn lên xe. Cho nên bên kia sẽ không phải chỉ có một người, là một tập thể, hoặc là, hần có rất nhiều trái bom dự phòng.”

“Vậy rất có thể là một tập thể.....” Thẩm Dạ Hi nói.

“Nếu như là tập thể, bọn họ sẽ thống nhất thời gian nổ, với mở rộng ảnh hưởng, nhưng mà chúng ta bắt đầu không đúng chỗ, hơn nữa hần quan sát hành vi của mọi người khi vụ nổ bắt đầu. Có khuynh hướng tình cảm nào đó.”

“Ý của cậu là, đó là một kẻ điên, hơn nữa sẽ chuẩn bị làm tiếp?”

“Khoảng thời gian hần gay án quá ngắn.” Khương Hò gật gao mà nắm chặt tay Thẩm Dạ Hi, không biết cậu có phải là vì để giảm bớt cái đau, hơi thở cậu có điểm run, rõ ràng mới tỉnh dậy lại nói nhiều đi đầu như vậy, làm cho thân thể cậu chịu đựng thật nhiều áp lực, “Nói như vậy thần kinh của hần hần là hỏng rồi, trước kia nhất định từng có vụ án tương tự như vậy.”

“Nếu thật sự có, sẽ chuyển tới tôi, có thể cậu không có nghe qua.” Thẩm Dạ Hi cố gắng giữ thân thể cậu, không cho cậu lộn xộn.

“Không nhất định là vụ án làm nổ xe, có thể là một số tình huống khác, được sắp xếp như tai nạn, hoặc là.....hắn vốn là không ở trong thành phố của chúng ta.” Khương Hồn nói “Người này rất có thể là từ nơi khác đến, mỗi ngày ng ồi trên một phương tiện khác nhau chờ mục tiêu của hắn.....”

Cậu nói không được nữa, sắc mặt trắng bệch ảm đạm, cắn răng, tay kia gắt gao nắm lấy ra giường: “Xương của tôi.....có phải hay không.....bị gãy?”

“Gãy xương sườn.” Thẩm Dạ Hi cuối đầu nhìn cậu, “Cậu như thế nào, tôi lập tức gọi bác sĩ?”

“Không cần.....cảm ơn, tôi không muốn thuốc giảm đau.” Khương Hồn nói từ kẽ răng “Người kia.....hắn rất nguy hiểm, rất nhanh sẽ có hành vi quá khích hơn nữa, hắn.....”

“Hừ – Đừng nói nữa, tôi hiểu, một hồi tôi liền nói cho bọn họ, cậu đừng di chuyển, tôi gọi bác sĩ Hoàng lại đây một chuyến.”

Khương Hồn nhắm mắt lại, gắt gao mà ngậm chặt miệng, cảnh nào làm cho khuôn mặt thanh tú của cậu lệch đi, hiện ra một loại cảm giác ảm nhảm chịu đựng, Thẩm Dạ Hi bấm chuông gọi bác sĩ, một bàn tay còn lại bị Khương Hồn vô thức nắm lấy, có điểm đau.

Anh bỗng nhiên nhớ tới, Hoàng Kỳ từng nói Khương Hồn đã chịu qua việc huấn luyện thuốc, người này – Tiến sĩ tội phạm học này, thật ra là làm cái gì? thật là bác sĩ tâm lý sao?

Nhưng mà cậu không nói là tâm lý là có rèn luyện, chỉ là các loại hành vi, cũng có thể xem như là cùng nghề – cái loại này là cảnh sát ưu tú nhất.

PHÔI ĐẠO - HOẠI ĐẠO

Priest

dtv-ebook.com

Chương 23: Vụ án thứ ba – Thân sĩ cuối cùng

Thật là một cơn ác mộng lại nối tiếp một cơn ác mộng khác, Khương Hồnghĩ, chính mình thân thể do quá đau đớn nên mà làm cho thần kinh cũng suy yếu, tất cả những chuyện này đều chưa rõ ràng, thừa dịp não vẫn chưa xử lý được mà rối lên, những khuôn mặt dữ tợn, không được người giúp đỡ, thi thể trong cống ngầm, mở to hai mắt cầu cứu người.

Cậu giống như từ một lối đi tối đen đi ra, khắp khiêng, lão đạo, vô số người hăm sau trong đó khát cầu ánh sáng trợ giúp trên tay cậu, nhưng cậu tự mình cũng khó bảo toàn. Cậu nhìn bọn họ một đám đang từ từ đi xuống, cậu nhìn những người cùng gian khổ, ở nơi tối thấp hèn giãy dụa không ngớt.

Nhưng mà mỗi người đều có thể sa lầy, cậu không thể.

Khương Hồnghĩ, nguyên lại đây chính là bất hạnh của chính mình, bởi vì cậu là bác sĩ, hẳn là mọi người trong lúc chờ đợi trợ giúp của người khác, cậu lại không thể chờ đợi.

Trung y(Bác sĩ Trung Quốc)nói, bác sĩ không thể tự chữa cho mình, Khương Hồnghĩ cảm thấy, chính mình cũng là đang trải nghiệm qua câu nói này.

Cậu cảm thấy sau lưng mình như là bị lửa thiêu cháy, nhưng cậu phải cắn chặt răng, không phát ra một tiếng, thật lâu thật lâu trước kia, cậu đã thành thói quen như thế – những người phạm tội, người bị hại, bọn họ đều đang nhìn cậu, đợi cậu, nên không thể tỏ ra yếu đuối, chỉ có thể đem sinh mệnh mình kéo dài ra. hoặc là giảm đi.

Dưới ánh sáng nhỏ nhoi có thể nhìn thấy một chút đường đi, cậu trông thấy một đốm nhỏ, có thể bảy tám tuổi, hay có thể nhỏ hơn, như là một

người chưa bao giờ gặp qua, hoặc là nó – đang ở nơi này, ánh mắt thẳng mắt mà theo dõi cậu. Khương Hòe cảm thấy chính mình cũng trở nên rất nhỏ, rất nhỏ, tay cậu bắt đầu mất đi sức lực, thân thể co rụt lại, cho đến khi giống đứa nhỏ kia. Sau đó cậu vươn tay, định nắm lấy đứa nhỏ bị nhốt đó, nhưng cậu với khôn tới, mặc cho thân thể cố gắng bao nhiêu cũng không được, Khương Hòe liều mạng chạy về phía trước, nhưng mà.....

Giống như ánh sáng và ảo ảnh, ánh sáng chạy đi, ảo ảnh cũng mờ dần đi, Khương Hòe dừng lại, nhìn đứa nhỏ nước mắt dâng rơi xuống, cậu ý thức được – kỳ thực bọn họ càng ngày càng xa.

Bỏ lỡ gì đó, vĩnh viễn không thể bù đắp được. Hồi hận chưa bao giờ dùng qua, những quá khứ đó sẽ trở thành một vực thẳm, chờ cậu một ngày nào đó cảm thấy mệt mỏi, khi từ từ buông lỏng, thì sẽ có một nguồn lực nào đó, đem cậu kéo xuống.

Thân ảnh đứa nhỏ càng ngày càng tối đi, Khương Hòe cảm thấy dưới chân mình bắt đầu buông lỏng, như là giẫm lên cái gì đó mềm mại, giống như đám mây.....Cậu mơ màng nghĩ, cái đó chẳng phải luôn là thứ cậu sợ hãi sao?”

Thân thể càng không ngừng bị vùi lấp, chân, đùi, eo, ngực, cổ..... hít thở không được, Khương Hòe cảm thấy chính mình đặc biệt mệt, đặc biệt uể oải, cậu cố gắng cam chịu mà nghĩ, cứ như thế nào nữa, thật ra.....cũng không có gì đi?

Bất quá trên đời này cũng có một loại gọi là cách sinh tồn.

Nhưng đột nhiên, trong hư không đưa ra một bàn tay, nắm mạnh lấy cậu, Khương Hòe mở to hai mắt, nhưng không nhận ra chủ tay đó, trong nháy mắt cậu cảm thấy, đau đớn một lần nữa lại bao phủ lấy cậu, lực lượng kỳ quái nào đó đang giãy giụa.

Cái tay kia rất lớn, nhưng khớp xương rất rõ ràng, phi thường mạnh mẽ, trong lòng bàn tay khô ráo mà ấm áp, có loại cảm giác làm cho người ta không tự chủ được mà tin cậy vào nó.

Là ai.....

Cái tay kia dùng sức mà tóm lấy cậu, dãn dãn mà kéo cậu ra khỏi đần lầy, như là bước ra khỏi đêm tối, ánh mặt trời đột nhiên hiện ra, một đạo ánh sáng phá hủy tầm nhìn của cậu.

Khương Hò mở nửa con mắt, thì ra là ánh sáng từ cái đèn trên đầu giường chiếu vào người cậu.

Thẩm Dạ Hi đang dựa vào một bên mà ngủ, áo khoát đắp ở trên người, nhưng dường như vẫn lạnh, thân thể to lớn co lại, bả vai rung lên, nhưng vẫn đưa một bàn tay ra, nắm lấy chính mình.

Khương Hò vẫn không có sức để di chuyển, nhưng cậu vẫn thấy an tâm, giống như là chính mình đã đi rất lâu rất lâu, đột nhiên trông thấy đống loại, người nhà, có loại cảm giác thật cô độc.

Cậu nhớ Thẩm Dạ Hi từng nói – chúng ta chính là người một nhà, cùng cố gắng, cùng gánh chịu hậu quả.

Tôi thật may mắn...

Ngày hôm sau khi Khương Hò tỉnh lại, Thẩm Dạ Hi đã đi rồi, dù sao hiện tại lại xảy ra một vụ nổ trên xe, trên đầu mỗi người dường như đang đeo một thanh kiếm.

Vụ án diệt môn vốn là chuyện siêu cấp quan trọng, đáng tiếc hiện tại cũng chỉ có một mình Tô Quân Tử, mang theo vài người mượn từ đội khác sang đang ở bên kia vội vàng đi điều tra.

Bác sĩ Hoàng dù sao cũng không giữ nổi Thịnh Diêu, y chỉ có một người, không có khả năng ở tới già trong phòng bệnh Thịnh Diêu được, mà các nữ y tá hiện tại đều bị cảnh sát Thịnh dùng lời nói dụ dỗ.

Cậu kiên quyết quấy rầy mà làm cho Tô Quân Tử đáp ứng đưa cậu cái máy tính, sau lại đối với việc con gái cứ vây lấy xung quanh mà xem như bình thường, đối phó với Thịnh Diêu này thật quá khó.

“Trên đường giao thông số hai có máy theo dõi, nhân viên kỹ thuật, nói giữa trưa trước khi nổ thì xảy ra huyện gì?” Thẩm Dạ Hi bắt đầu tiến hành đi đầu tra, “Di Ninh, giao cho cô, mau.”

“Trên xe người chen chúc rất nhiều, như thế nào tra nha?” An Di Ninh hỏi.

“Trái bom chết tiệt kia ngay ở trên xe, có lẽ có thể bắt được hần.” Thẩm Dạ Hi suy nghĩ một chút, “Đem máy quay đến xem có thể thấy được gì, đám người nào xuất hiện trong đó thì đi đầu tra hết.”

An Di Ninh le lưỡi, Thẩm Dạ Hi liếc mắt: “Le lưỡi cái gì? Làm không xong thì lên MSN tìm Thịnh Diêu, cậu ta khẳng định có thể giúp.”

“Thịnh Diêu được tự do rồi?” Dương Mạn xen vào một câu.

Thẩm Dạ Hi cười: “Thịnh Diêu cùng Hoàng Kỳ đầu là người chuyên làm bậy, tôi đoán Thịnh Diêu đã tốt hơn. Đúng rồi chị Dương, giao cho chị một chuyện, lập tức liên hệ với giới truyền thông, nói chúng ta cần sự trợ giúp của quần chúng, gom lại người chứng kiến vụ nổ, nếu có ảnh chụp hay cái gì tương tự như thế càng tốt, cho dù là trước hay là sau khi xảy ra vụ án, chỉ cần là ở hiện trường xảy ra vụ nổ đầu được, sẽ có thưởng.”

“Có thưởng?” Dương Mạn mở to hai mắt, “Thật hay giả?”

“Thật” Thẩm Dạ Hi đặc biệt bình tĩnh, “Chờ phá được vụ án này. Chúng ta cũng làm cho Mạc cục hao tổn không ít. Thuận tiện thông qua truyền thông nhắc nhở mọi người, sắp tới đi ra ngoài cẩn thận, giảm bớt đi xe công cộng, đừng nói có bao nhiêu người bị thương, cứ nói hiện tại không có chết người là được rồi. Tôi đi xem Quân Tử bên kia như thế nào.”

Anh nói xong đứng lên đi ra ngoài gọi điện thoại, An Di Ninh Dương Mạn liếc nhau, An Di Ninh lén nói: “Một người Thẩm đội trưởng đang thời lo hai cái vụ án, chị nói anh ấy có hay không tinh thần phân liệt?”

Dương Mạn khoát tay: “Không có việc gì, chúng ta có bác sĩ.”

An Di Ninh làm biểu tình thương tiếc: “Bác sĩ tâm lý chỉ là nghỉ ngơi một chút.”

“Nga không” Dương Mạn cười đến rất tiện, “Em phải tin tưởng, bất luận cậu ta là đứng hay nằm, vĩnh viễn là ngọn đèn chung của chúng ta...nhất là người nào đó.”

Thẩm Dạ Hi đưa một cái đầu tiến vào: “Hai người nói th ần gì đó? Còn không mau làm việc, chút nữa lại nổ thêm một chiếc, thị trường li ền nhanh tiến đến đây giết chúng ta!”

Hai cô gái li ền làm mặt quỷ, đầu gấp gáp mà đứng lên.

Thẩm Dạ Hi liếc mắt khinh thường, chuyển sang nói chuyện với Tô Quân Tử: “Quân Tử, như thế nào r ồi?”

“Không được tốt lắm, có một đứa nhỏ vừa mới tiến vào hiện trường vụ án, đầu tiên chạy ra ngoài ới một vòng r ồi quay về Dạ Hi, đây là việc báo thù điển hình, còn có hiện trường lộn xộn, còn có hai chữ trên tường, cho dù là nợ máu trả bằng máu, nhưng đúng là kỳ dị, hai nhà xảy ra vụ án này đến một nửa quan hệ cũng không có.

“Anh khẳng định?”

“Khẳng định, một người ở thành Đông, một người ở thành Tay, vợ chồng ở gia đình thứ nhất đầu là công nhân bình thường, làm việc trong một xưởng thực phẩm, đứa nhỏ trong nhà tám tuổi, học tiểu học. Còn một nhà khác, người vợ là lãnh đạo cấp cao, lúc vụ án xảy ra thì đang ở nước ngoài công tác, người chồng là giáp viên đại học, đứa con gái là học sinh cấp ba, sắp thi vào cao đẳng, đã thông báo cho người vợ r ồi, hiện tại bọn họ đang hỏi chuyện, nhưng mà tâm tình hiện tại rất suy sụp, chỉ sợ hỏi không ra cái gì, duy nhất xác định chính là, bà ta không biết gia đình kia.”

“Thông tin đã kiểm tra hết chưa?”

Tô Quân Tử thở dài, dừng một chút, giống như xác định xung quanh không có ai, lúc này mới kh ẽ giọng nói: “Đúng, đầu tra qua, anh lo lắng

nên tự mình đi tra.”

“Quân Tử, vụ án này anh thấy thế nào?”

Tô Quân Tử nghĩ nghĩ một chút mới nói: “Anh cảm thấy, cùng vụ nổ xe có điểm tương tự, nhưng mà không thể tưởng tượng được. Dạ Hi, hiện trường này rất rối loạn, cũng quá sạch sẽ rồi, rối loạn chính là đồ vật này nọ, thì thể đầu nát, sạch sẽ chính là cư nhiên tìm không được dấu vân tay cùng một dấu chân nào hết.”

“Anh nghi ngờ....”

“Xem thủ pháp có thể đoán đó là kẻ phạm tội nhiều lần, nhưng anh không rõ vì sao.” Tô Quân Tử nói, dừng một chút, lại đề thấp âm thanh, “Đúng rồi dạ Hi, Thịnh Diêu muốn một cái máy vi tính, tôi không chịu cậu ta liền năn nỉ, sáng sớm thức dậy liền giúp cậu ta chuẩn bị....”

Thẩm Dạ Hi bĩu môi: “Hừ, em còn không rõ cậu ta sao, ai trụ được cậu ta chứ? Được rồi không có việc gì, yên tâm, Thịnh Diêu có chừng mực.”

Hai vụ án đầu giống như mò kim đáy biển, Thẩm Dạ hi hít một hơi thật sâu, cảm thấy đầu mình như muốn phình to ra.

Anh cúp máy với Tô Quân Tử, lên lầu tìm Mạc Thông, vừa bước vào liền nói: “Mạc cục, chúng ta cần sự phối hợp cả người dân.”

Mạc Thông vẻ mặt bất động: “Cậu nói phối hợp cái gì?”

“Tôi muốn bọn họ đem hết tất cả những việc gần đây xem như là ngoài ý muốn, chuyện có người bị thương, còn có toàn bộ tài liệu, để khiến cho bọn họ bình tĩnh hơn.”

Mạc Thông cười: “Nói đùa, chỉ cần cậu có thể phá vụ án cho tôi, sẽ không có chuyện tôi không có phép làm.”

Cái này được rồi! Thẩm Dạ Hi xoay người trong nháy mắt bước đi. Mạc Thông sửng sốt: “Cậu đi đâu?”

“Đến bệnh viện!” Thẩm Dạ Hi hùng hèn, đầu cũng không quay lại.

Mạc Thông bật cười, ở phía sau rống lên một câu: “Cậu tốt nhất đặt nhiều tâm tự lên vụ án, thị trưởng nói chúng ta còn không phá án, hẳn liền ngẩng lên trong cục, chờ đến năm sau!”

PHÔI ĐẠO - HOẠI ĐẠO

Priest

dtv-ebook.com

Chương 24: Vụ án thứ ba – Thân sĩ cuối cùng

Một ngày trôi qua, trái tim mọi người như bị kẹp chặt.

Vụ nổ đúng là thật phiền, so với vụ nổ phiền hơn chính là việc chờ đợi vụ nổ xảy ra.....

mấy ngày này từ sáng sớm đến giữa trưa, lại từ trưa đến tối, Thẩm Dạ Hi từ cục chạy đến bệnh viện, lại từ bệnh viện chạy về cục, lập đi lập lại tổng cộng hai ba lượt, cho đến khi hết giờ làm, lại lần nữa cắm rễ ở bệnh viện, vụ nổ cũng không có gì tiến triển mới.

Thời gian này Khương Hồ sống khá dễ chịu, trong phòng bệnh đầy lẵng hoa, bó hoa còn có thiệp do người đưa tới, bà nội đưa nhỏ đích thân mang nó đến tạ ơn, tuy rằng lải nhải nửa ngày cũng làm cho người ta không hiểu được chủ đề của bà là cái gì, sau lại bị Hoàng Kỳ nhìn thấy, nghiêm mặt mà mời ra ngoài.

Hoàng Kỳ nhìn con ong nhỏ đang lượn quanh bó hoa của Khương Hồ, đặc biệt có đạo đức nghề nghiệp hỏi: “Cậu không có dị ứng phấn hoa đi?”

“Không có.” Khương Hồ thành thật mà trả lời.

“Không có là tốt rồi, cậu tiếp tục chơi với hoa đi, tôi đi tuần phòng.” Hoàng Kỳ bĩu môi, xoay người đi, người mới tới này thật sự là rất thành thật, cho dù là làm sao, làm thế nào, cũng không có kháng cự tạo náo, bác sĩ Hoàng nhìn không được tưởng tượng, nếu như người khắp thiên hạ đều thành thật như vậy, người chữa bệnh làm tốt việc chữa bệnh, người dưỡng thương thì lo dưỡng thương, đừng có người ở trong bệnh viện mà lòng thì ở cục, sớm một chút trở về, sớm một chút làm cái này cái kia thật tốt?

Ai, bác sĩ Hoàng Nha, này vận là ban ngày mà, tỉnh tỉnh nhanh.

Cũng giống như Thịnh Diêu này, vĩnh viễn cũng không cho cậu ta ra viện!

Hoàng Kỳ khí thế dạt dào đẩy cửa, Thịnh Diêu giống như là sớm có chuẩn bị, ngón tay ung dung, nhưng mau lẹ gõ lên bàn phím vài cái, chờ tới khi bác sĩ Hoàng bay tới trước mặt cậu, chứng cứ đã bị tiêu hủy sạch sẽ, trên màn hình chính là một người nào đó được trao giải trong buổi tiệc, vừa đúng lúc tiến đến giữa trung tâm, một ngôi sao ca nhạc màu sắc rực rỡ, ở trên sân khấu vừa nhảy vừa hát.

Thịnh Diêu ngẩng đầu chớp mắt mấy cái, biểu tình như người vô tội: “Bác sĩ, đến kiểm tra phòng à?”

“Àn, nhìn xem cậu còn thở hay không.” Hoàng Kỳ thông thả nói – các người nói cái này gọi là tiếng người sao?

Thịnh Diêu cũng không tức giận, hiển nhiên là quen bị ức hiếp, rất biết nghe lời mà đem ngón tay đến mũi chính mình kiểm tra, báo cáo: “Còn thở này.”

Hoàng Kỳ hừ lạnh một tiếng: “Tai họa ngàn năm.” Xoay người đi.

Thịnh Diêu tâm tình tốt, đối với y tá cười thật tươi, mặt cô liền đỏ bừng cúi đầu, chợt nghe âm thanh phẫn nộ của Hoàng Kỳ từ xa truyền đến: “Thịnh Diêu, cậu nên tích đức một chút không được sao?! Coi chừng tinh thần nhân vong!”

Thịnh Diêu nhún nhún vai, cúi đầu – ngôi sao trên màn hình kia đã ngừng nhảy múa, người chủ trì đi lên nói: “Bắt đầu phát thưởng, ọi người vỗ tay mời khách quý ra trao giải – ảnh đế Thư Cửu.”

Mọi người liền nể mặt mà vỗ tay như sấm rền.

Thư Cửu? Thịnh Diêu nghĩ thầm, tên này có phần quen tai. Sau đó cậu chăm chú nhìn màn hình, yêu, ko chỉ quen tai a, đây chẳng phải là đồng gốc

đeo kính râm ngày đó. Thịnh Diệu đưa ngón tay lên chà chà quai hàm, ân...thì ra được gọi là ảnh đế, hiện tại hình ảnh quả nhiên là rất đẹp.

Anh ta đem cửa sổ bên trên đóng lại sai đó sắp xếp một chút, tiếp tục làm việc. Quả nhiên là da mặt có nét của công tử bột, bất quá trời sinh mệnh vất vả.

Có y tá ái tâm trong phòng bệnh Khương H ồ sắp xếp lại hoa, đem mỗi tấm thiệp mở ra đọc cho cậu nghe, Khương H ồ tinh thần có điểm không tốt, rất ngại để người khác giúp, nhưng khi mở lại chống lại hảo tâm của người ta, chỉ có thể cố gắng nghe.

“Ân nhân cứu mạng của cháu, cảm ơn chú – Lâm Lâm. Ân, chữ này nghiêng ngả chắc là do đứa nhỏ viết dưới sự hướng dẫn của người lớn.”

“Hạnh động của cậu làm cho chúng tôi đều phi thường cảm động, chúc cậu sớm tốt hơn – hành khách có duyên ngồi cùng xe với cậu.”

“Đứa nhỏ, hảo hảo giữ gìn thân thể – người xem truyền hình.”

“Chúng tôi đều hi vọng cậu mong chóng tốt lên – người chúc phúc im lặng.”

Khương H ồ nghe thấy, trong lòng cảm động, khóe miệng càng nhếch cao.

Cô y tá trong lòng trộm nghĩ, người này thật là xinh đẹp, ngay từ đầu không phát hiện, thấy một thời gian dài, ánh mắt như là bị thôi miên luôn hướng về cậu. Đôi mắt lạnh như băng, nhưng khi nheo mắt, lại rất ấm áp.

“Di, bó hoa này thật lạ.....” Cô y tá nhìn bó hoa trên tay, “Đây là hoa gì nha? Sẽ không phải là hái trong vườn nhà mình đi?”

Khương H ồ nhìn không rõ lắm, nheo lại con mắt: “Là cái gì?”

“Ách, tôi xem xem, trên thiệp này viết là – cậu là một người đặc biệt, chẳng qua là tôi không hiểu, đến tận cùng cậu là giả, hay thế giới này là giả

– ách.....Vẫn như thế này, đây là ý gì? Còn không có ký tên.”

“Có thể đem bó hao kia lại đây cho tôi xem được không?”

Y tá đem hoa đến trước mặt cậu, đây là một bó hoa rất đặc biệt, tuy dùng giấy gói bừa bộn gửi tới, nhưng hoa cũng không lớn như là từ ở cửa hàng hoa mua tới – là hoa loại kết hợp, một bên là một chuỗi màu phấn nhạt, giống như hoa chuông, bên kia là màu tím, tâm hoa là màu vàng cao ngất, như quả như là hoa dùng để ăn.

Thoạt nhìn phi thường quái dị.

Y tá nhìn một chút, chỉ vào hoa màu tím nói: “Cái này tôi biết, ở nhà bà nội lúc nhỏ, tôi đã từng thấy trong nhà bà, là hoa cà.”

“Cà? Ăn được?”

“Àn, chính là cái này, không biết bên kia hoa là gì.”

Khương Hồng ngón tay xẹt qua bó hoa, mới nhẹ nhàng nói: “Là hoa mao địa hoàng, một loại thực vật có độc, làm thuốc rất có giá trị. Trong truyền thuyết holly lấy hoa này bao ở trên chân mình, ý để làm giảm âm thanh để kiếm ăn, cho nên cũng có người gọi đó là găng tay holly, là một loài hoa đại diện cho lời nói dối, cô đoán.....hoa cà là ý nghĩa gì?”

“À? Một loại hoa đỏ ăn cũng có ý nghĩa?”

Khương Hồng lắc đầu: “Tôi cũng không biết, cho tới bây giờ chưa thấy qua hoa cà, nhưng mà tôi nghĩ, hẳn là nên có ý là chân thật đó.”

“Thật hay giả?” Y tá choáng váng.

“Không biết nha, tôi là đoán.” Khương Hồng chớp chớp mắt, rất vô tội mà cười cười, nháy mắt làm làm cho y tá muốn chết đi “Ngoài phòng bệnh của ta hẳn là có nhân viên từ cục pháp tới, có hay không làm phiền cô? Có thể đưa cho bọn họ đem về kiểm tra vân tay, thuận tiện hỗ trợ bọn họ, đem đưa

họ những bó hoa này bao gồm có cả dấu vân tay của cô, tôi nghĩ.....có thể hung thủ của vụ nổ có thể sơ xuất mà lưu lại dấu tay trên này.”

Ý tá mơ màng mới từ từ tỉnh lại, ý thức được sự tình quan trọng, nhanh chóng đem hoa cùng thiệp chạy đi.

Chuyện hung thủ đưa hoa đến phòng bệnh Khương Hồ, trong nháy mắt đã lan truyền khắp nhân viên canh giữ ở bệnh viện, Thẩm Dạ Hi lúc này dẫn theo một đám người trở lại, đem phòng Khương Hồ vây kín. Thịnh Diêu thuận tiện đi thăm dò ý nghĩa của hoa cà, đúng là mang ý nghĩa ‘chân thật’.

Một người đặt bom điên cuồng, đưa đến bó hoa thay cho lời ‘chân thật’ cùng ‘giả dối’ đến phòng người bị hại?

Thẩm Dạ Hi cảm thấy đối phương chắc chắn là rất điên.

Không lâu sau, An Di Ninh cùng Dương Mạn cũng tới, ngay cả Thỉnh Diêu từ phòng bệnh cũng ôm bút giấy sang góp vui. Hoàng Kỳ giận gõ cửa rống: “Đây con mẹ nó là bệnh viện, không phải chỗ các người làm việc nghiên cứu kẻ biến thái cùng sát nhân!”

Vài người liếc nhau, cuối cùng ánh mắt đều đặt ở trên người Dương Mạn, Thịnh Diêu: “Người đẹp!”

Dương Mạn e thẹn: “Thiếu gia!”

Thịnh Diêu cao hứng: “Tiểu sinh hãm sâu vàng hang cộp, không được tự do, rất khó chịu.”

Dương Mạn che mặt, làm vẻ rơi lệ: “Thiệt gia chính là hòng nhan bạc mệnh nha.”

Thịnh Diêu: “Người đẹp có nguyện khiến tôi giải sầu?”

Dương Mạn: “Nếu có thể giúp, tôi đây đương nhiên không từ chối.”

Thịnh Diêu chỉ tay về phía Hoàng Kỳ: “Người đẹp, thu phục y!”

An Di Ninh dùng sức xoa xoa cánh tay chính mình, như là muốn xóa đi từng trăn da gà, rùng mình một cái: “Chị Dương, chúng tôi dựa vào chị.”

Thẩm Dạ Hi vừa ng ẫ xuống cách ra hai người bọn họ, tỏ vẻ không có quan hệ gì, lại vừa nhin không được nói: “Chị Dương, đêm Tôn đại phật này mời đi ra ngoài, ngày khác tôi sẽ đem nhiều nhang thơm đốt cho y a.”

Dương Mạn cho tới bây giờ, là người duy nhất chưa rơi vào tay Hoàng Kỳ...Còn có, lão ba của Dương Mạn cô trước khi về hưu, là viện trưởng bệnh viện này.

Vì thế Dương Mạn từ trong mơ mộng mà tỉnh lại, trở mình một cái xem thường, tùy tiện đưa tay chụp lấy vai Hoàng Kỳ: “Anh em, đi ra ngoài một chút, hai ta tâm sự.” – Sách, tốc độ thay đổi này.

Hoàng Kỳ lui một bước, né tránh tay cô, khuôn mặt vạn năm không thay đổi cư nhiên trên da lại xuất hiện phiếm hồng: “Dương tiểu thư, các người loại tình huống này là trái ói quyu định, tôi và cô không có gì để nói.”

Dương Mạn hau tay bày ra, li ền xoay mặt, khoát lên người hình dạng mỹ nữ lưu manh, neoh lại ánh mắt không có ý tốt mà cười cười, một phen ôm lấy bả vai Hoàng Kỳ lúc này đối phương cũng không né tránh, bị nữ tặc mạnh mẽ mà kéo ra ngoài, Thịnh Diêu mất tinh, trộm quay đầu cùng vài người nói: “Có nhìn thấy tai bác sĩ Hoàng kia không, đều đỏ cả.”

Nói xong đề thấp âm thanh mà cười, bị Thẩm Dạ Hi cùng An Di Ninh mỗi người gõ đầu một cái.

Cười xong, Thịnh Diêu hỏi Khương H ầ “Thiên thần tâm linh, cậu nói một chút về chuyện người tặng hoa kia đi?”

Thẩm Dạ Hi nhanh chóng bổ sung: “Cậu nói chậm một hút, không nên nóng, nói một li ền nghỉ một lát.”

Một câu nói ra, làm cho An Di Ninh cùng Thịnh Diêu đều lắt một loại ánh mắt khác thường nhìn anh, ngay sau đó vội ho một tiếng: “Nhìn cái gì vậy, đem lực chú ý tập trung trên hồ sơ vụ án không được sao?”

“Tôi hôm nay cảm thấy khá hơn nhiều, cảm ơn.” Khương Hồ cũng cười, Thẩm Dạ Hi đột nhiên cảm thấy, người này bộ dáng cười lộ lên có phần.....ân, có phần....nói như thế nào đây? Có phần câu nhân.

Khuôn mặt loan loan, phối với mái tóc mềm mềm, thật không phù hợp với hình tượng cảnh sát nhân dân, hôm này hẳn là nên khiến cậu thể hiện mặt nghiêm khắc để nhìn xem.

Chỉ nghe Khương Hồ tiếp tục nói: “Nếu như người gửi hoa này là người thả bom, tôi đây cảm thấy, người này có thể là phụ nữ.”

Trần mặc trong chốc lát, Thẩm Dạ Hi hỏi: “Cậu biết.....từ tâm lý tên này có thể nói, loại trái bom này tuy điên cuồng nhưng cũng nhỏ, có thể là người đàn ông nhu nhược. Vậy cậu căn cứ nói là phụ nữ?”

“Tôi cả ngày hôm nay một mực đầu nghĩ đến tẩm thiếp kia ‘Cậu là một người rất đặc biệt, chính là tôi không biết, đến tột cùng cậu là gia, hay thế giới này là giả’, hung thủ vụ nổ này hình như rất mê man, hành vi của hắn tựa hồ không giống với đang miêu tả vụ nổ.”

“Miêu tả cái gì?” An Di Ninh xen vào một câu.

“Giống như Thẩm đội trưởng nói, đàn ông thi hành theo cách khác, bình thường có án, đa số là vì có ý định gây thiệt hại. Cùng tên phóng hỏa rất giống chính là, cỗ thể thành nghiệm. Ở trong mắt hắn, đem người cùng đồ vật nổ tung, chính là thoả mãn nhu cầu tâm lý nào đó, có thể nói, là phát tiết tâm tình của mình. Đương nhiên còn có một loại người ném bom thông thường, là vì hướng về phía công chúng tuyên truyền lý tưởng hoặc là chủ trương chính trị của bọn họ, tôi nghĩ người này không giống như vậy.”

Khương Hồ dừng lại, giọng nói có phần thở hổn hển, Thẩm Dạ Hi phi thường tự nhiên mà đưa qua một ly nước nóng đút cho cậu, đem đề tài nhận lấy: “Người này dùng bom do chính mình tạo ra cũng không phải đẹp mắt, phi thường bình thường, không cần kỹ năng nhiều, chỉ cần lấy vài đồ chơi trẻ em cùng cái điếu khiến từ xa liền có thể hoàn thành, mà qua ba lần, cũng không có dấu vết gì, nói rõ kết quả vụ nổ cũng không phải như hắn muốn.”

“Hắn ở một bên quan sát phản ứng của mọi người.” An Di Ninh nhìn xuyên qua tấm thiệp trong túi vật chứng, “Có thể nói, hắn xuất phát từ thắc mắc nào đó mà suy đoán mọi mặt. Cho nên hắn đem đặt bên cạnh đứa nhỏ, rồi quan sát đến phản ứng người lớn xung quanh? Loại biến thái này có kết luận gì đây?”

“Vô luận là kết luận gì, lúc này đây hắn chưa có đạt được, cho nên hắn lâm vào mê mang càng sâu.” Thẩm Dạ Hi nói, “Tôi đoán đó là lý do hôm nay không có vụ nổ nào – cái này là vụ nổ điên cuồng khó khăn trước nay chưa từng có.”

Thịnh Diêu thu hồi khuôn mặt tươi cười, màu sắc tối xuống: “Tiểu Khương, nói thật, cậu có thể hay không gặp nguy hiểm?”

Khương Hồ sững sờ.

Cậu còn không kịp nói, Thẩm Dạ Hi trước liềm đánh gãy: “Tôi hôm nay buổi tối ở lại đây cùng cậu, ngày mai khi tôi không có, sẽ tìm người ở bệnh viện tuấn tra.”

PHÔI ĐẠO - HOẠI ĐẠO

Priest

dtv-ebook.com

Chương 25: Vụ án thứ ba – Thân sĩ cuối cùng

“Hắn là không nên như thế.” Khương Hề suy nghĩ một chút, không nhanh không chậm mà nói, “Nếu như tôi là kết quả thí nghiệm khác thường, như vậy đối phương hẳn là đối với tôi cũng có hứng thú tìm hiểu, mà không phải xóa bỏ.”

Thẩm Dạ Hi mặt không thay đổi, không biết vì sao, Khương Hề giống như không để chuyện này trong lòng, khẩu khí giống như chuyện này không liên quan tới mình làm cho anh đột nhiên phần nộ, vì thế cứng người mà đánh gãy lời Khương Hề “Về vấn đề an toàn tôi tự có tính toán, nói tiếp về việc lúc này, vì cái gì cậu cho rằng người này là nữ?”

Khương Hề bị khuôn mặt đột nhiên u ám của anh làm cho không biết làm sao, không biết chính mình có hay không nói sai cái gì rồi.

“Bởi vì bó hoa sao?” Thịnh Diêu ho nhẹ một tiếng, như giảng hòa, thành công mà đem lực chú ý của mọi người dồn lên người mình, “Tôi tra qua tài liệu, có người nói hoa cà bảy tháng sẽ nở một lần, còn về hoa mao địa đàn còn có một vài tài liệu cho thấy có thể làm thuốc, còn việc hoa cà làm sao trồng ra, tôi cảm thấy rằng một người đàn ông bình thường sẽ không đi chú ý.”

“Trong rừng chim lớn loại nào cũng có. Có phụ nữ như chị Dương, như thế nào sẽ không có đàn ông chú ý đến hoa?” An Di Ninh nói.

“Phụ nữ như tôi thì làm sao?” Vừa nhắc đến, Dương Mạn đang cười híp mắt đứng ở cửa, đợi mọi người làm động tác ‘thu phục’.

An Di Ninh le lưỡi: “So với người già thì còn cao tay hơn.”

Dương Mạn cười, ng ồi ở một bên: “Mặc kệ tôi, các người cứ tiếp tục nói, tôi ng ồi đây là được.”

“Còn có tờ giấy kia viết? Thịnh Diêu tiếp lời, “Nếu như tôi là người ném bom, nếu như tôi có bó hoa đến tặng cho tiểu Khương, tôi sẽ không viết thiệp, mà chỉ viết một câu đầu tiên ‘Cậu là một người đặc biệt’. Bởi vì tôi biết rõ, viết càng nhiều, đối với cảnh sát mà nói, lại càng là tiết lộ tin tức của mình.

Thẩm Dạ Hi suy nghĩ một lúc, gật đầu.

Khương H ồ tiếp tục nói: “Cô ta đem nghi vấn chính mình giao cho tôi, ‘Thế giới này là giả’ làm cho tôi thấy rằng cô ta trong phút chốc rất cảm giận, nhưng mà trong lại phần nộ này pha trộn rất nhiều loại khác, như là thất vọng cùng bi thương, sau đó lại vừa mê mang vừa chán nản đem vấn đề này chuyển dời cho tôi. Hơn nữa hãy nhìn kỹ bó hoa kia.”

Ánh mắt mọi người nhanh chóng chuyển đến vật chứng kia, đáng lẽ màu sắc hoa cà cùng hoa mao địa đằng không hợp, hai cái này đặt cùng một chỗ rất kỳ quái, nhưng mà giấy gói hoa là màu sắc nhu hòa cùng hoa văn, vừa hài hòa vừa cân đối, thậm chí thùng giấy được đóng gói vào, đầu phi thường dụng tâm chọn lựa, nhìn qua phi thường hài hòa.”

“Người đàn ông bình thường sẽ không chú ý đến vẻ ngoài như vậy, bọn họ chỉ để ý đến đồ vật này có có lợi hay không với chính mình. Hoa đưa đến nơi này, không có dấu vết khô héo, tôi nghĩ là có người dùng bình tưới hoa vẩy lên liên tục.” Khương H ồ nói, “Hoa của cô ta không phải mua đến, cho nên không có khả năng là người bán hoa đưa đến. Các người có thể tưởng tượng ra không? Cô là vừa đi đường vừa dụng tâm chiếu cố đến bó hoa này.”

“Nếu như từng chịu qua cái gọi là giáo dục quý tộc, đặc biệt theo đuổi hoàn mỹ cùng hương vị đàn ông đi?” Dương Mạn hỏi, cô nhún nhún vai, “Thật sự có loại người này, tôi đã thấy qua.”

“Rất kỳ quái” Khương H ồ nói, “Là nổ bom trên xe công cộng là hành động tương đối nguy hiểm, hơn nữa xe trong nước luôn đông người, bình

thường đầu có người bị chết...nhưng mà, đến bây giờ cũng không có.”

Thẩm Dạ Hi nhìn thấy Khương Hồ mặc quần áo bệnh viện, cổ áo lộ ra lớp băng vải, sắc mặt lạnh xuống: “Cậu bị thương thành như vậy còn không tính nghiêm trọng sao?”

“Không, ý của tôi là, nếu như cô ra chỉ là đơn thuần muốn nhìn phản ứng mọi người lúc nổ. Cô luôn thấy khó chịu trong người, tôi cảm thấy trong tình huống người nhiều như vậy, vụ nổ có người chết so với không có người chết dễ dàng hơn nhiều.”

“Nhưng mà cô ta không ở trên xe sao? Nãy như cô ta là vì sợ lỡ tay làm tổn thương chính mình thì sao?” An Di Ninh hỏi.

“Thời điểm tiếng nổ mạnh đầu tiên vang lên, tôi vẫn không nghĩ ra, nếu như cô ta ở một nơi khác làm nổ hai trái bom, không có khả năng cô ta có thể thấy được kết quả muốn nhìn đi?” Khương Hồ ngẩng đầu lên, mi tâm hơi hơi nhăn lại, “Cô ta thậm chí còn tặng hoa cho tôi.”

“Kết luận của cậu?” Thẩm Dạ Hi sắc mặt nhìn vẫn không được tốt, nhưng không có ngắt lời cậu nữa.

“Tôi cảm thấy đây là một người rất mâu thuẫn, cô ta dường như trong tiềm thức không ứ đọng thương tổn ai, nhưng có cái gì khiến cô ta đi làm ‘thực nghiệm’ như vậy. Anh xem cị ta thậm chí hết lòng chiều cổ một bó hoa, tôi cảm thấy cô ta gần như phải.....” Ôn nhu. Cảm thấy được Thẩm Dạ Hi có thể không thích nghe như vậy, Khương Hồ đem mấy chữ còn lại nuốt trở vào, cậu có đôi khi cảm thấy Thẩm đội trưởng người này tinh thần chính nghĩa quá mạnh mẽ, đối với tội phạm luôn luôn tỏ thái độ căm ghét.

Thẩm Dạ Hi trăn mặc một xuống, cúi người, đem mền của cậu kéo lên, sau đó cẩn cẩn dực dực mà ôm lấy nửa người Khương Hồ, đem đầu gối kéo lên, làm cho Khương Hồ quay về nằm thẳng trên giường: “Tôi đại khái nắm rõ, cậu nghĩ ngợi đi.” Sau đó anh quay đầu lại, “Chúng ta đem trọng điểm phân tích đặt trên người phụ nữ này.”

“Không thành vấn đề” Thịnh Diêu cúi đầu nhìn mấy vi tính trong lòng, “Di” một tiếng, “Vừa mới cùng các người nói chuyện, có kết quả phân tích mới xuất hiện.....không phải video ở đường số hai, này hình như là ảnh chụp lúc mọi người đang xoay sở? Là đường chín mươi bảy?”

“Là một người nam à?” An Di Ninh đi tới nhìn, “Nam chính là không có khả năng không chú ý? Ân? Đợi một chút...gọi Trương Kiện? Trương Kiện?!”

Con mắt của cô đột nhiên trừng lớn, ngay cả Thẩm Dạ Hi cũng một chút không kịp phản ứng, này ‘Trương Kiện’ là ai, sừng sốt một chút.

Trí nhớ An Di Ninh quả thật kinh khủng, hễ là cô chỉ cần liếc mắt nhìn qua hồ sơ trên cơ bản đều có thể nói ra hết: “Đội trưởng, Trương Kiện nha! Không phải là người bị hại trong vụ án diệt môn thứ hai a, cái kia là giáo viên đại học! Tôi nhớ rõ!”

Gọi điện thoại cho Quân Tử, nói anh ta lập tức đi điều tra hành trình của người bị hại một chút.” Thẩm Dạ Hi ngữ tốc cực nhanh mà nói, “Thịnh Diêu tiếp tục tra, đem những việc có liên quan đến hiện trường vụ án tra ra hết.”

Có manh mối.

Mọi người giống như bắt được con gà, lập tức đi làm ăn, trong chốc lát, phòng bệnh chỉ còn lại Thịnh Diêu đang ôm bản ghi chép cùng Khương Hồ.

Bản ghi chép của Thịnh Diêu được sắp xếp rất trình tự, một chút nối tiếp một chút, nhìn thấy từng người đều bận rộn, nhìn không được không có việc gì làm hỏi một câu: “Anh làm như thế nào?”

“Ân?”

“Chính xác là từng tâm tư của nghi phạm, biết trước hành động bọn họ hay là suy nghĩ?”

Khương Hồ suy nghĩ thật lâu, một nửa khuôn mặt cậu được mái tóc mềm ngăn trở, tùy tiện che lại ánh mắt lóe lên cảm xúc bị thương, sau một lúc mới thấp giọng nói, “Chui vào trong đầu bọn họ, đem chính mình thâm nhập vào chính bọn họ, giả vờ có thể hận bọn họ, tuyệt vọng cùng điên cuồng. Một lão sư tôi kính trọng từng nói với tôi, chỉ trong vào lý luận gì đó cùng thông kê số liệu, vĩnh viễn cũng sẽ không trở thành một nhà tâm lý học tội phạm giỏi, bởi vì nếu muốn phân tích linh hồn người khác thì phải trả giả linh hồn chính mình.”

Thịnh Diêu trầm mặc, sau một lúc, mới thở dài, cậu cũng đủ thông minh đủ biết không có đi hỏi vấn đề khác, giọng điệu Khương Hồ còn vững vàng như bình thường vậy, nhưng Thịnh Diêu có thể nghe ra được bên trong chứa đựng áp lực nhiều năm ở trong lòng, rất nhanh biến thành khổ sở.

Cậu nhớ tới Thẩm Dạ Hi, không có quen hay là không biết ai, Thẩm đội trưởng trước kia là người coi trọng chứng cứ cùng manh mối, nguyên lai cũng không phải là một chuyên gia tâm lý học tội phạm, nhưng mà cậu sau khi từ bệnh viện trở về, lại đối với các loại khái niệm cùng ý tưởng trong lời nói Khương Hồ, có khả năng vượt mức lý giải. Lại là cái gì đó như đã thông suốt qua?

Có lẽ cuộc sống trước sau là rất nghiêm khắc, nó dạy cho chúng ta gì đó, chúng ta không cần hiểu.

Vụ án có chuyển biến làm nâng cao năng suất làm việc của mọi người, không giống ruồi nhặng bay loạn mọi người tựa như tìm được phương hướng rồi, Tô Quân Tử bên kia nhanh chóng xác định người bị hại Trương Kiện, cũng như một người bị hại khác Lý Minh Huệ. Trương Kiện cùng Lý Minh Huệ trước khi bị hại đã từng đi qua xe công cộng từng bị nổ.

Thẩm Dạ Hi cầm ảnh chụp do Thịnh Diêu tìm thấy, trực tiếp đi tới phòng bệnh của đứa nhỏ bị thương trong vụ nổ đường chín mươi bảy, không nói hai lời đem ảnh chụp đưa ra cho ba mẹ đang bế đứa nhỏ nằm trên giường, người mẹ trẻ tuổi kia trong nháy mắt phần nộ mà đứng lên, hai

má trắng bệch chứng minh phỏng đoán của anh – Trương Kiện chính là ‘Không thông qua khảo nghiệm của tội phạm đặt bom’.

Ngón tay mẹ đưa nhỏ có phần run rẩy, bà chỉ vào người đàn ông trên ảnh chụp, ngón tay trên không có phần run rẩy: “Chính là hần, chính là hần, anh cảnh sát, các người có thật tìm được người này không? Hần là ai vậy?! Chúng tôi muốn kiện hần!”

Thẩm Dạ Hi dừng một chút: “Hần đã chết.”

“Cái gì?”

“Sau ngày xảy ra vụ nổ trên xe, hần đã bị phát hiện chết trong nhà mình, vợ hần đi công tác nước ngoài nên may mắn thoát khỏi nguy hiểm, hần cùng con gái mình đều bị người chém chết ở nhà.”

Tin tức này dẫu sao cũng có mức vô cùng chấn động, sau một lúc lâu, mẹ đưa nhỏ mới run rẩy miệng, nhẹ nhàng mà hỏi một câu: “Anh cảnh sát, anh nói chính là sự thật?”

Thẩm Dạ Hi nhìn kĩ vợ chồng trẻ tuổi này, chậm rãi gật đầu: “Mạng người quan trọng, chúng tôi cần các người phối hợp. Bà có thể nói cho tôi nghe tình hình cụ thể trên xe ngày hôm đó không? Nhớ tới bao nhiêu thì nói bấy nhiêu.”

Người chồng đỡ lấy vợ mình, hai người chậm rãi ở một bên ngồi xuống, cách tấm thủy tinh thật dày, đưa nhỏ nằm trên giường hoàn toàn thay đổi, trên người cắm đầy các loại ống, tuổi nhỏ vô tội.

Bố đưa nhỏ vươn tay, chậm rãi vỗ vỗ vợ mình, vẻ mặt rất phức tạp, Thẩm Dạ Hi chỉ nhìn y liếc mắt một cái, liếc nhìn ý kiến hiện tại người chồng trẻ tuổi này – tức cùng đau lòng cho vợ mình, biết chuyện kia chỉ là ngoại ý muốn, trong lòng lại nhìn không được nên vì đưa nhỏ mà trút sang người vợ, trách bà lúc ấy có mặt, nhưng không chiều cố tốt đưa con.

Một giọt lệ từ trong ánh mắt vô thần của người mẹ đưa nhỏ chảy xuống, theo khuôn mặt gầy gò chảy xuống quai hàm, sau một lúc lâu, mới nhẹ

nhàng nói: “Ngày đó trên xe rất nhiều người, lúc đấy tôi không biết chuyện có xe công cộng bị nổ.”

“Tôi ôm đứa nhỏ, rất nhiều người chen chúc, nó sợ, lớn tiếng khóc, sau đó người kia...chính là hấn, “Ánh mắt của nàng dừng lại trên tấm hình của Trương Kiện trong chốc lát, “Đứng lên, nhường chỗ ng ồi cho đứa nhỏ, tôi lúc ấy thực sự rất cảm kích, còn bảo đứa nhỏ cảm ơn chú đi, tưởng hấn là người tốt...”

“Sau đó sao?” Thẩm Dạ Hi nhẹ nhàng mà hỏi.

“Tôi liền đứng ở bên cạnh đứa nhỏ, người đàn ông úng ở bên kia đứa nhỏ, chính là ở giữa hai hàng ghế, nười rất nhiều, khi xe lay động, tôi bị mọi người đẩy đi, tôi nghĩ...tôi nghĩ may mắn là có người hảo tâm lúc nấy, để cho đứa nhỏ có chỗ ng ồi. Nhưng, đột nhiên...”

Bà cắn chặt răng cũng không thể kiềm chế tiếng nước nở chính mình, bả vai kịch liệt mà co rút, người ch ồng yên lặng mà nắm vai của bà, sau một lúc lâu, mới tiếp tục nói: “Đột nhiên chợt nghe thấy tiếng nổ mạnh, tên hỗn đản vì để chính mình thoát thân, cư nhiên đem đứa nhỏ đây xuống mặt đất, hấn.....”

Bà đánh gãy lời ch ồng mình, người đàn ông hai mắt hơi đỏ lên, hung hăng mà nhìn khuôn mặt Trương Kiện trên tấm hình, “Cảnh sát, lời tôi nói với anh là vô cùng chân thật, loại c ần thú này, nếu có một ngày bị tôi tìm thấy, nếu không ai đi giết hấn, tôi cũng đi giết hấn! Hấn đáng chết!”

“Con gái hấn mới mười bảy tuổi cũng chưa trưởng thành cũng nên?”
Thẩm Dạ i lạnh lùng hỏi một câu.

Người ch ồng ghen lời.

Thẩm Dạ Hi đứng lên: “Cảm ơn hợp tác.”

Anh nhanh chóng rời khỏi phòng bệnh đứa nhỏ, lấy ra điện thoại thông báo mọi người: “Có thể đi đầu tra hai vụ án song song, chúc mừng mọi người, vụ án trên tay chúng ta cuối cùng bớt đi phiền phức.”

PHÔI ĐẠO - HOẠI ĐẠO

Priest

dtv-ebook.com

Chương 26: Vụ án thứ ba – Thân sĩ cuối cùng

Thịnh Diêu vừa mới rời đi, quay trở về phòng bệnh chính mình, Thẩm Dạ Hi liền bước vào, mở cửa hỏi: “Tương Hề, trước khi có vụ nổ cậu có hay không nhường chỗ ngồi cho một đứa trẻ?”

Khương Hề sửng sốt, gật đầu.

Thẩm Dạ Hi trước hết thở dài, sau đó sắc mặt không mấy dễ chịu mà trừng cậu: “Cậu có phải ngốc không vậy? Tên xe nhiều người, đâu tới cậu tỏ vẻ phong độ? Chính mình còn lao đảo lắc lư đi đường còn chưa xong.”

Khương Hề không để ý tới thái độ của anh, dừng một chút: “Anh là nói, đây là động cơ mà tên tội phạm sắp xếp trái bom, chính là chuyện có người nhường cho đứa nhỏ chỗ ngồi? cô ta cảm thấy loại hành động này đâu là hư tình giả ý, cho nên để trái bom ở bên cạnh người nhường chỗ ngồi cho đứa nhỏ, để chứng minh người đang trong thời gian sống chết trước mắt vẫn như cũ là một người chỉ lo đến chính mình?”

“Tôi hỏi cha mẹ đứa nhỏ bị hại ở trong xe trên đường chính mười bảy, người nhường chỗ ngồi chính là Trương Kiện, cũng là người bị hại của vụ án diệt môn.”

“Cho nên.....căn cứ vào mối liên hệ này, anh hoài nghi tội phạm của án đặt bom cùng án diệt môn là cùng một người?” Khương Hề hỏi.

Thẩm Dạ Hi ngoài ý muốn gật gật đầu.

“Không có khả năng.” Khương Hề không hề nghi ngờ gạt bỏ, “Không có khả năng là cùng một người.”

Thẩm Dạ Hi chỉ nhìn cậu: “Nói tôi không đúng, lý do của cậu là gì?”

“Tình hình vụ án diệt môn tôi cũng có từ Thịnh Diêu nhìn qua, có vài điểm quan trọng, tính cách kẻ giết người này vô cùng cực đoan, mà hấn đối với người bị hại có oán hận thật lớn, khiến cho hấn ngay cả đứa nhỏ cũng không muốn bỏ qua. Chém giết quá độ chứng minh hấn đang trong tình trạng điên cuồng, mà chữ bằng máu trên tường, càng như là đang đặc ý đào dật tự khoe hai chữ ‘Thâm lí và phán quyết’, thật giống như tuyên bố chính mình ở vị trí rất cao, có quyền thống chế cực lớn, có thể tùy ý lên án tội ác của bất kì ai cùng chấp hành phán xét. Hung thủ có mong muốn khống chế cực mạnh, bình tĩnh, máu lạnh, tàn khốc. theo ý của tôi, đó là một người đàn ông hung tàn cố chấp.”

Thâm Dạ Hi không có cất lời cậu, mi nhắm lại, giống như đang cân nhắc lời nói của Khương Hồ.

“Mà tội phạm đặt bom trên xe, là một người phụ nữ có cái loại cảm tình rất mạnh liệt, căm phẫn, hoang mang, cô làm ra hành vi tổn thương người khác, cô ôn nhu, cẩn thận, làm việc do dự, mê mang không đành lòng.”

“Tôi lần đầu tiên nghe thấy một người dùng từ ngữ tốt như vậy đi hình dung một tội phạm đặt bom.” Sau một lúc lâu, Thâm Dạ Hi mới nhẹ nhàng nói.

“Dạ Hi, tôi chỉ đang phân tích sự thật.”

Thâm Dạ Hi sửng sốt, sau một lúc lâu, mới chỉ vào Khương Hồ nói: “Cậu.....cậu vừa gọi tôi là cái gì?”

Khương Hồ không hiểu nháy nháy mắt: “A?”

“Cậu gọi tôi ‘Dạ Hi’?”

“Ách.....Nga, thực xin lỗi, Thâm.....”

“Không, đã gọi tên của ta cũng được” Thâm Dạ Hi trên mặt lộ ra dáng tươi cười mà Khương Hồ khó có thể tươi cười., đối với Thâm Dạ Hi anh mình thẫn thờ mà nói, không thể không nói, dáng tươi cười có điểm ngốc, “Ân, nghe rất xuôi tai.”

“.....” Khương Hồ không hiểu ra sao cả.

Lúc này cửa phòng bệnh bị người gõ vang, Khương Hồ quay đầu nhìn sang, vừa lúc thấy một người đàn ông, trong tay ôm một bó hoa cùng một bình giữ ấm đứng ở nơi đó, “Chú An, sao chú lại tới đây?”

“Ân, chú đến xem con.” An Tiệp cười đối hai người gật đầu, “Dạ Hi nếu như có việc gấp thì đi trước, ta cũng không có việc gì khác, thừa dịp các học sinh đang nghỉ đông, nên người thích hợp ở chỗ này chăm sóc vẫn là ta.”

Thẩm Dạ Hi đột nhiên cảm thấy người đàn ông tươi cười xinh đẹp này có điểm chói mắt, nhìn xem cái đám người không có triển vọng gì, chưa bao giờ thấy qua ai giống người này đi?

Được, trên kia vẫn còn một vị – Mạc cục nha Mạc cục, chưa bao giờ nhìn thấy ông rối loạn, nhìn ông đội mũ xanh cũng không biến sắc đi.

Anh có điểm miễn cưỡng cười trừ một cái, đứng lên: “Vừa lúc Di Ninh gọi điện bảo tôi quay về cục, nói là phần tài liệu đã được sắp xếp lại, tôi phải quay trở lại nhìn xem, vậy phiền thầy An rồi.”

An Tiệp nhìn bóng dáng Thẩm Dạ Hi, hơi hơi nhướng mi.....Ân, Dạ Hi đứa nhỏ này ánh mắt lúc cuối khi nhìn về phía mình, chẳng phải giống như bạn tốt sao. Người đàn ông vô cùng nhàm chán này e sợ thiên hạ bất loạn trên mặt lộ ra một cái tươi cười thật ác liệt, việc này, sự tình rất thú vị nha.

Ánh mắt An Tiệp rất lớn, cũng không muốn mở hết, mang theo bộ dáng vài phần lười biếng híp mắt, làm cho khuôn mặt ông lộ vẻ thanh tú gia tăng vài phần không đứng đắn. Ông đem hoa cùng bình giữ ấm đặt trên đầu giường Khương Hồ “Không đến nửa năm liền vào bệnh viện, trong nước nguy hiểm như vậy nha?”

Khương Hồ hơi nhún nhún vai, chỉ là một động tác đơn giản, nhưng bởi vì động đến vết thương, khiến cho mặt cậu trắng ra: “Phải nói như thế nào đây, do sống nhiều ‘thuyền’ thì càng có nhiều thử thách nha?”

“Con muốn nói do số ko tốt, do sống nhiều sai trái?” An Tiệp ngồi ở cạnh giường cậu, cau mày, “Năm mới đến nhà chú ăn đi, chú sẽ giúp con bỏ bớt tiếng Hán, người ta nói tiếng trung của một người cảnh sát là văn hóa”

(Do từ 船 [chuán]: thuyền với từ 舛 [chuǎn]: sai trái giống giống nhau nên tiểu Tương phát âm sai)

Khương Hồng nở nụ cười: “Con không có thiên phú về ngôn ngữ như chú, có thể học được từ ngữ dùng hằng ngày là đã giỏi lắm rồi.”

An Tiệp trở mình xem thường: “Không có chí cầu tiến – Không thì cứ đến nhà chú ăn sủi cảo đi.”

“Được.” Lúc này Khương Hồng không nói hai lời, liếc đồng ý – dù là gì thì người này cũng là một kẻ tham ăn, còn không thèm suy nghĩ đến nhiều phương diện khác, không thèm giả bộ gì nữa.

“.....” An Tiệp chợt thấy mình quen bạn hình như không được tốt lắm, nhưng ngay lập tức, ánh mắt của ông dừng lại ở phần băng vải lộ ra trên ngực Khương Hồng, vẻ mặt có chút nghiêm lại, mi tâm hơi động, liếc mắt đến cửa phòng bệnh, đề thấp âm thanh: “Con lần này bị thương là ngoài ý muốn, hay là.....”

Khương Hồng sửng sốt, lập tức hiểu được ý ông, lắc đầu: “Con nghĩ là ngoài ý muốn, theo như lời người kia, sau đó hẳn sẽ không phách lối như thế, không có hiệu quả, về việc hung thủ đặt bom cùng tên giết người, con hiện tại trong lòng cũng có chút hình dung được. Không có chuyện gì, chú yên tâm.”

An Tiệp nhẹ nhàng thở dài: “Chú có lằng cũng không được, già rồi, có lòng nhưng không đủ sức, hiện tại là thế giới của người trẻ tuổi, chú bất quá chỉ là mỗi ngày tưới hoa, đọc vài sách giải trí, chỉ cần biết rõ lão nhân kia cùng các người bình an liền thỏa mãn rồi.”

Khương Hồng đánh giá ông một phen: “Theo con thấy, chú còn rất trẻ.”

Nếu là người khác nói ra lời này, An Tiệp cũng chỉ cười cho qua, cho dù là quanh quẩn bên tai, cũng không tiến vào được, nhưng mà biểu tình Khương Hồn nói ra lời này, đều làm cho người khác cảm thấy rất chân thật, An Tiệp cư nhiên lại bị một câu nói làm cho cả người lâng lâng dễ chịu, ông nhin không được cười rộ lên, nhẹ nhàng vôn vê tóc Khương Hồn “Tiểu Khương ngọc, con thật biết làm người ta thích.”

Khương Hồn cố gắng trốn tay ông, tâm nói chính mình không có làm ra cái chuyện gì giả ngậy a, như thế nào ai cũng cảm thấy cậu ngọc chứ?”

“Đúng rồi, chú có mang cho con một vài vật dụng.” An Tiệp nói, Khương Hồn nhìn ông vừa ngẩng xuống vừa bắt đầu nói chuyện, một bàn tay liền đưa ra, người đàn ông này tao nhã xinh đẹp, đem cái gì đó trong tay đưa tới, đó là một súng lục nhỏ kiểu 84, 7.62 mm, “Súng ống trong nước bị quản rất chặt, bất quá chú nghĩ.....có đôi khi mọi người không cần để ý tới quy tắc cũ đó, người càng có ít bí mật thì càng dễ dàng được sống an toàn, con nói phải không?”

Mi Khương Hồn nhẹ nhàng nhịu, liền lập tức buông ra, nhìn nhìn vũ khí trên tay An Tiệp, nhưng không có nhận lấy, có điểm không đồng ý mà nói: “Chú An, Mạ cục sẽ không đồng ý cho chú vướng vào, này rất nguy hiểm.”

An Tiệp cười nhạo một tiếng, đưa tay chen vào chặn Khương Hồn, trực tiếp đem lễ vật nguy hiểm này để vào trong tay Khương Hồn ở mép chặn: “Chú còn gì mà nguy hiểm? Cần đi, chính là lễ vật nhỏ cho con, chú đâu có làm cái gì đâu. Con cứ yên tâm, con so với.....người kia kiên cường hơn.”

Khương Hồn nghi hoặc nhìn ông.

An Tiệp hướng cậu chớp mắt, nở nụ cười: “Chú nhiều năm ăn muối như vậy tích lũy rất nhiều trực giác, tin tưởng chú đi.”

Đi ăn muối cùng trực giác có cái gì quan hệ, Khương Hồn suy nghĩ cẩn thận, nhận thấy mỗi lần cậu hỏi ra vấn đề này liền bị mọi người chê cười, vì thế cậu quyết định bỏ qua, im lặng không lên tiếng mà đem cây súng đưa

lên, cậu nói: “Chú An, chú nếu không có việc gì, liền giúp con một chút đi?”(Ý là rừng càng già càng cay, ăn muối nhiều hơn ăn cơm = đi đâu tra nhiều nên trực giác nhạy bén, tiểu Khương lại nghe không hiểu a~)

An Tiệp nhìn thấy ánh mắt của cậu, đột nhiên cảm thấy.....ngay có chút lạnh nha.

“Con có chút việc phải đi ra ngoài, chú giúp ta đi đến phòng Thịnh Diêu tìm bác sĩ Hoàng, kéo dài thời gian của y một chút.”

Còn về phía bên kia, Khi Thẩm Dạ Hi quay về cảnh cục đám người kia là đang trong tình hình không mấy vui vẻ, An Di Ninh trong lời nhắc không hề khoa trương, phải nói Mạc cục người này một chút trách nhiệm cũng không có, đem một đống văn kiện xuống cho bọn họ. ngay cả phân loại cũng chưa, vài người hít sâu một hơi, lấy một loại tư thái ‘làm việc nghĩa không cho phép chùn bước’, mang sắc mặt xanh xao đi vào trong.

Cái gì? Phí tăng ca cùng cơm trưa và tối? Nga, đừng nghĩ, đó chỉ là phù du thôi.

PHÔI ĐẠO - HOẠI ĐẠO

Priest

dtv-ebook.com

Chương 27: Vụ án thứ ba – Thân sĩ cuối cùng

An Tiệp hỏi: “Con như thế nào biết y ở chỗ Thịnh Diêu?”

“Con thấy y vừa ghé qua chỗ chúng con một chút, sau đó sắc mặt không tốt mà hướng đến phòng bệnh Thịnh Diêu đi qua, t ằng này ngoại trừ Thịnh Diêu không ai dám thách thức kiên nhẫn với bác sĩ Hoàng.” Khương H ồ nói.

Ân, xem xét thật cẩn thận tỉ mỉ, An Tiệp lại hỏi: “Y vừa không có ở phòng của con, con tại sao lại kêu ta giữ chân y trong phòng Thịnh Diêu?”

Nét mặt Khương H ồ tự nhiên mà nói: “Nga, bác sĩ Hoàng bình thường ở chỗ Thịnh Diêu trở về, đầu đến liếc nhìn con một cái, chú đi đem y kéo dài thời gian, đến khi y phản ứng lại, chắc chắn nghĩ là do Thịnh Diêu làm ra, khi đó mục tiêu của y chính là phòng của Thịnh Diêu. Hơn nữa, con đoán, lấy tính nết Thịnh Diêu, khẳng định sẽ thừa dịp làm chút chuyện tốt nào đó, tốt nhất có thể làm cho bác sĩ Hoàng cực kì giận dữ, y khi giận quá mức thường quay về phòng làm việc, con để cửa cẩn thận, chặn m ền biến thành một đồng, y nh ều lắm liếc mắt một tý, sẽ không tiến vào nhìn.”

An Tiệp im lặng mà nhìn Khương H ồ một h ồi, không nói chuyện.

Khương H ồ nháy nháy mắt: “Chú An, không được sao?”

Khương H ồ mở miệng, muốn nói lại thôi, sau đó thở dài, đứng lên, biểu tình ngưng trọng nói: “Bạn nhỏ Trương H ồ, chú quyết định về sau cách con xa một chút.”

Khương H ồ không hiểu rõ, về mặt vô tội mà nhìn ông.

An Tiệp nhìn trời, vì cái gì người này đem người khác tính kế toàn bộ, còn có thể bày ra một bộ dạng ‘Tôi cái gì cũng chưa làm’ như thế này? Trên thế giới này còn có người hiên lành không vậy?

Nhìn thấy An Tiệp rời đi, Khương Hồ lập tức từ trên giường đi xuống, cho dù thân thể thành niên khả năng hồi phục tốt, nhưng bằng một thân như xác ướp, cũng đủ chứng minh hành động người này bất tiện, nhưng mà ở thế kỷ mới cái gì mới là quan trọng nhất?”

Sáng ý cùng nghị lực.

Sáng ý chỉ dùng để tránh khỏi bác sĩ sát tinh, nghị lực còn lại dùng để chịu đau đứng lên, giả như bộ dạng người không có việc gì.

Khương Hồ mặc thêm một kiện quần áo, thật cẩn thận mà đi ra ngoài, tình cờ gặp một y tá nhỏ, cậu đem ngón trỏ dựng thẳng lên môi, dùng ý tứ ngưng ngưng, lại mang theo ánh mắt khẩn cầu hướng tới cô, giây đầu tiên, cô y tá chần chừ lay động, đến giây thứ ba, cô y tá thở dài, tránh đường.

Khương Hồ toàn thắng.

Bệnh viện địa hình đơn giản, vài ngày trước Khương Hồ không ngừng quan sát cùng suy đoán, hơn nửa ngày đó cùng Thẩm Dạ Hi đến thăm dò tình hình các nạn nhân trong vụ nổ có một chút ấn tượng, Khương Hồ từ lúc chào đời tới nay lần đầu tiên, sau khi đi qua một lần, lại lần nữa thành công mà tìm được đường – người bị hại trong vụ án thứ hai, phòng bệnh của đứa nhỏ đáng thương.

Cậu nhẹ nhàng gõ gõ cửa, cha mẹ đứa nhỏ như là chim sợ cành cong đứng lên, khẩn trương đề phòng mà theo dõi cậu.

Khương Hồ thả nhẹ âm thanh: “Hai vị đừng lo lắng, tôi là cảnh sát.”

Mẹ đứa nhỏ đánh giá cậu, ngoại hình Khương Hồ làm cho người ta phi thường dễ dàng hạ thấp cảnh giác, người vợ chần chừ một chút, tựa như buông lỏng một chút: “Các người còn có gì muốn hỏi?”

“Tôi có mấy vấn đề, muốn hỏi con của bà, đương nhiên các người có thể ở bên cạnh giám sát.” Khương Hồn chần chừ nói thật nhỏ nhẹ, cậu cùng Thẩm Dạ Hi không giống nhau, Thẩm Dạ Hi cho dù thái độ tốt, nhưng cũng mang theo một chút thái độ đi đầu tra dò xét, làm cho người ta có cảm giác áp bách, mà Khương Hồn này khoác quần áo nhẹ nhàng, dựa vào cánh cửa, liếc có loại cảm giác làm cho người khác cảm thấy trầm tĩnh lại.

Nhu hòa, nội liêm.

Bố đứa nhỏ dừng một lúc, cúi đầu nhìn đứa con được gói kỹ càng trong đồng vải, hốc mắt đỏ lên: “Nó còn nhỏ như vậy, biết cái gì?”

Khương Hồn nói: “Đứa nhỏ biết những thứ chúng ta không biết, xin cho tôi thử một lần, chỉ có mấy vấn đề, đối với vụ án phi thường trọng yếu, các người không muốn bắt được hung thủ giết người sao?”

Cha mẹ đứa nhỏ liếc mắt nhìn nhau một cái, Khương Hồn tiếp tục nói: “Có vài tình huống các người có thể không rõ, lúc tên tội phạm đặt bom, chuyên tìm nơi có những đứa nhỏ bốn, năm tuổi để đặt bom, bà ta cùng đứa nhỏ có loại cảm giác đặc thù, chúng tôi đều cảm thấy có mối liên hệ. Nếu chúng ta không nhanh chóng bắt hung thủ, có thể sẽ có nhiều đứa nhỏ bị hại hơn nữa.” Cậu tạm dừng ở đây, ánh mắt cũng không nháy mà nhìn vợ chồng còn trẻ này.

Cha mẹ đứa nhỏ trầm mặc một hồi, hướng bên cạnh đi qua, Khương Hồn cười cười: “Cảm ơn các người.”

Cậu chậm rãi đi qua, ngẩng đầu bên giường đứa nhỏ, đưa tay nhẹ nhàng chạm vào phần tay không bị băng của đứa nhỏ: “Này, tiểu bảo bối, cháu hiện tại cảm thấy thế nào?”

Đứa nhỏ một hồi lâu mới đáp lại, thanh âm tinh tế, có chút run rẩy, giống như con mèo nhỏ: “Đau....”

Mẹ đứa nhỏ ở bên cạnh phát ra một tiếng nức nở, nắm chặt tay, đem mặt chôn trong lòng người chồng nói: “Con là đứa nhỏ dũng cảm nhất, bị

thương không khóc cũng không nháo, đau cũng không lên tiếng, là sợ ba mẹ lo lắng sao?”

Đứa nhỏ nhẹ nhàng mà ‘Ân’ một tiếng: “Chú bác sĩ nói, nếu con ngoan, không nháo, chú ấy có thể chữa khỏi mắt của con, là thật sao?”

“Là thật, chỉ cần con ngoan, tin tưởng vào lời chú bác sĩ, thì sẽ có hi vọng.” Khương Hòlo lắng một hồi mới nói, “Bảo bối, hãy nghe chú nói, chú là cảnh sát, muốn đi bắt người xấu, cần con trợ giúp, con có thể chứ?”

Đứa nhỏ tiếng nói như muỗi kêu: “Có thể.”

“Giỏi quá.” Khương Hò nở nụ cười, sau đó cậu lấy một loại tốc độ thật chậm nói: “Chú muốn con nhớ lại một người, lúc ấy cũng ở trên xe, một người phụ nữ, có thể so với mẹ con thấp hơn một chút, gầy một chút, từ lúc bắt đầu lên xe, bà ta không ngừng nhìn chăm chăm con, sắc mặt của bà phi thường không tốt, trong mắt có tơ máu, thoạt nhìn phi thường không khỏe mạnh. Có thể có điểm lôi thôi.”

Đứa nhỏ trầm mặc trong chốc lát: “Chú cảnh sát, con không nhớ rõ.”

Khương Hò không chút hoang mang mà nói: “Con nhất định nhớ được, bà ta nhìn con với ánh mắt không giống với người khác, cho con cảm giác rất không thoải mái, con không thích bà ta nhìn con, có ấn tượng không?”

Ngay cả mẹ đứa nhỏ cũng ngừng khóc, nhú mày, giống như là nhớ lại cái gì đó.

Đứa nhỏ chần chừ một chút: “Chú cảnh sát, con thật sự không nhớ được, con rất sợ.”

“Không sợ, đã qua.” Khương Hò dùng lòng bàn tay ấm áp nắm lấy cánh tay nhỏ bé, như là muốn đem hơi ấm truyền cho đứa nhỏ, “Mọi người đều ở trong này, không ai có thể làm hại con, hơn nữa người xấu cũng sắp bị bắt.”

Cậu suy nghĩ một hồi, lại hỏi: “Vậy con có hay không nhớ được một người, khi con lên xe vẫn luôn muốn tới gần con, sau đó khi con nhìn đến, bà ta đang vươn tay đến, giống như đang muốn sờ tóc con, lại giống như không dám đụng vào, một lát liền thu tay về...”

Mẹ đưa nhỏ phát ra tiếng thét ngăn ngừa, Khương Hồ quay đầu lại nhìn bà, chững nằng dùng sức giữ bờ vai của bà: “Làm sao vậy? Không có việc gì đi?”

Bà mở to hai mắt, trên mặt mang theo một chút hoảng sợ: “Cảnh sát, cảnh sát, người kia cậu nói, tôi có ấn tượng!”

Bà chậm rãi nói

“Có một phụ nữ như vậy.....Khoảng ba mươi tuổi, tóc dài, vừa gầy lại vừa nhỏ, sắc mặt vàng như nghệ, bà ta nhìn chằm chằm tôi với cục cưng, sau còn muốn đi sang, định sờ đầu cục cưng, bị tôi chặn được! Tôi nghĩ bà ta là người điên! Trời ạ, là bà ta, là bà ta!”

“Bà còn nhớ rõ bà ta còn có bộ dáng gì nữa không?”

Người vợ gật đầu.

Khương Hồ đứng lên, có phần mạnh mẽ, thân thể lung lay một cái, sắc mặt có điểm trắng bệch: “Tôi đây muốn mời bà giúp đỡ, có thể hay không chờ người phụ trách đến, miêu tả cho anh ta bộ dạng người phụ nữ đó để làm phác họa? Bà ấy có thể chính là hung thủ mà chúng tôi muốn tìm. Xin lỗi, có thể hay không phiền ông gọi vị cảnh sát họ Thẩm kia, nói cho anh ta một tiếng, để anh ta phái người đến?”

Bố đưa nhỏ lập tức gật đầu đi ra ngoài.

Khương Hồ nhìn nhìn đưa nhỏ nằm ở trên giường, âm thầm thở dài, cố hết sức hạ thấp lưng, đối đưa nhỏ nói: “Bảo bối, chú cảnh sát phải đi về, con nên dưỡng bệnh cho tốt, ngoan ngoãn, nhanh khỏe lên, được không?”

“Chú cảnh sát.....”

“Ân?”

“Con hình như có nhớ dì đó.” Đứa nhỏ yếu ớt giơ tay lên, dựng đứng bàn tay, “Trên người dì có mùi rất khó ngửi.”

“Mùi như thế nào?” Khương Hò trong lòng nhẹ nhàng khẽ động.

“Thối thối, con trước kia từng ngửi qua người có mùi hương này.”

“Giống như mùi trong WC sao?”

“Ân....không phải, là một loại mùi thối khác.”

“Rau củ hư sao?”

“Cũng không phải.” Đứa nhỏ có điểm luống cuống “Chính là.....chính là cái loại thối thối! Giống như Lâm Đậu Đậu béo phê nhà Miêu Miêu.”

“Mùi tanh tưởi?” Khương Hò dừng một chút, mắt híp lại, nghĩ nghĩ một chút, lại hỏi: “Có phải hay không giống mùi trong vườn bách thú?”

“Đúng, đúng! Chính là cái loại thối thối giống như trong sở thú!”

Nếu không phải đứa nhỏ này toàn thân bị thương, Khương Hò quả thực muốn đem nó ôm đến hôn hai cái, cậu cười rộ lên: “Con giúp được việc lớn rồi, tiểu anh hùng. Chú cam đoan, bọn chú sẽ bắt được người xấu.”

PHÔI ĐẠO - HOẠI ĐẠO

Priest

dtv-ebook.com

Chương 28: Vụ án thứ ba – Thân sĩ cuối cùng

Hoàng Kỳ dù sao cũng là từng cùng rất nhiều người bệnh đấu trí một thời gian dài, chính là An Tiệp vị này cũng là có chút giao tình, cũng không có mất bao nhiêu thời gian.

Ngay lúc An Tiệp chuyển sang đê-tai thức ăn dinh dưỡng, bác sĩ Hoàng nhận ra có điểm không phù hợp, mắt híp lại, có điểm phòng ngừa mà nhìn ông: “Thầy An hôm nay như thế nào có thời gian rảnh như vậy?”

An Tiệp hiển nhiên cũng là một người có đạo hạnh, miệng tuy bịa chuyện nhưng mà vẻ mặt vẫn rất tự nhiên, còn thần nhiên mà đối y nháy mắt mấy cái: “Hôm nay tôi không có lên lớp, được dịp đến bệnh viện nhìn xem hai đứa nhỏ.”

Ánh mắt Hoàng Kỳ giống như dao nhỏ đảo trên mặt ông, sau đó như nhớ tới cái gì đó, hung hăng mà trừng mắt An Tiệp, nhanh đi đến phòng bệnh Thịnh Diêu. Theo lý mà nói âm mưu đã được hoàn thành An Tiệp ở phía sau nâng mắt, liếc mắt về một hướng khác mà cười thâm sâu, nở nụ cười.

Quả nhiên, một lát nữa ở địa phương nào đó, Hoàng Kỳ dùng tiếng Hoa bác đại tinh thâm công kích, đem Thịnh Diêu mắng cầu huyết lâm đầu. An Tiệp rất không phúc đậu mà nhàn nhã ở hành lang nghe, từ góc độ chuyên môn về ngôn ngữ phán xét, nhìn không được ở trong lòng khen bác sĩ Hoàng trình độ tiếng Hoa thật tốt – nghe một chút, này cũng rít gào cũng đã nửa ngày, khí cũng không suyễn, cũng không có lạc giọng.

Thịnh Diêu đáng thương.

An Tiệp ở trong lòng đang cảm xong, từ đâu móc ra vài đồng xu, ở máy tự động trên hành lang mua một chai nước, trở lại phòng Khương Hồ

không một bóng người, theo người nào đó nói, đem cửa phòng khép hờ, gối đầu kéo xuống, chăn kéo lên, sau đó chính mình ngồi ở một bên, cầm một quyển tạp chí, vừa uống vừa đọc.

Một lát sau, Hoàng Kỳ quả nhiên nhìn đi qua, hơn nửa đúng là ở cửa liếc mắt một cái, An Tiệp hướng y dựng ngón trỏ lên miệng trừng mắt, Hoàng Kỳ xem như cái gì cũng chưa từng thấy, hừ lạnh một tiếng, xoay người quay về phòng làm việc.

Thật là, Khương Hồn này không chỉ là cật hóa, còn tính kế người thật tinh.

Lại qua một hồi lâu, Khương Hồn mới tay chân nhẹ nhàng mà quay trở về, đề thấp thanh âm hỏi: “Chú An, bác sĩ Hoàng đã quay về phòng làm việc?”

An Tiệp gật đầu – con lại tính làm gì?

“Con tính sang Thịnh Diêu.” Khương Hồn nói xong bỏ chạy, ngay cả cửa cũng chưa tiến vào.

An Tiệp nhìn theo hướng cậu đi, trong lòng thập phần xúc động – Hoàng Kỳ à Hoàng Kỳ, ông thật đúng là tầm mắt hạn hẹp, có mắt như mù, vị bên kia dù có gây sức ép cũng có chừng mực, vị bên này ông bỏ mặt mới là kẻ nguy hiểm, không lưu ý có thể đem nóc bệnh viện cho ông ném đi.

Bất quá nếu chưa có trải qua sự đời thì vẫn chưa có thể bình tĩnh được, An Tiệp cảm khái một chút, cảm khái xong rồi xem không có việc gì, tiếp tục bắt cheo chân đọc tạp chí.

Cái gì? Cùng người nào đó nói qua phải chăm sóc ai đó? Lúc nào nhỉ? Ai, người xem, người già rồi, trí nhớ cũng không tốt lắm.

Thịnh Diêu vẫn chưa hoàn hồn được từ kinh hoàng Hoàng Kỳ cho cậu, liền thấy cánh cửa phòng mình bị mở ra, một người lét lút mà tiến vào, Thịnh Diêu mở to hai mắt nhìn – bởi vì đi vào, là một người bệnh thông minh nhất trong bệnh viện!

Khương Hồ đưa tay ra ý im lặng giữ cửa: “Tôi thâm do qua, bác sĩ Hoàng một lát sẽ có ca mổ, tôi đoán hẳn sau khi hết giận có thể trực tiếp đi đến phòng mổ, một chốc sẽ không tới được.”

Thật chu toàn – tuy rằng Thịnh Diêu thập phần muốn hỏi một câu, cậu như thế nào biết hẳn từ chỗ tôi tức giận đi ra?

“Mau, giúp tôi tra một chút, nhìn xem xung quanh trạm xe có vườn bách thú, hoặc là bác sĩ thú y hay chẳng hạn có nơi nào đó liên quan đến động vật chẳng hạn?”

Thịnh Diêu từ nhỏ ngay tại thành thị này lớn lên, đường đi bình thường đều biết, trực tiếp khẳng định với cậu: “phòng bác sĩ thú y thì không biết, bất quá cuối đường có vườn bách thú.”

“Để bọn họ kiểm tra xem, vườn bách thú này gần đây có người nào tự nhiên bỏ việc, phụ nữ, tóc dài, hơn lớn tuổi, nhỏ gầy, ít cùng người liên hệ.”

“Làm sao?”

“Tôi đi hỏi qua đứa nhỏ bị hại trên đường chính mười bảy, nó cùng tội phạm ném bom từng tiếp xúc qua, nói cho tôi biết, trên người kẻ đó có mùi khó ngửi.”

Thịnh Diêu bỗng dừng mở to hai mắt: “M99.....”

“Hả?”

“Thuốc mê ở án diệt môn, nghe nói là súng dùng gây tê chuyên cho động vật, thuốc bên trong là M99. Kẻ ném bom cùng án diệt môn thật sự là một người làm?!” Thịnh Diêu nhanh chóng mở hộp thoại gọi cho An Di Ninh, ngữ tốc cực nhanh mà nói ra suy luận của hai người.

An Di Ninh lập tức bỏ xuống tài liệu trên tay, lập tức gọi cho vườn bách thú.

Khương H ồ lẳng lẳng mà đứng tại chỗ, mi càng nhăn càng chặt: “Đi ầu đó không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng! Đây hai vụ án không có khả năng là một người làm!”

Chỉ một lát, An Di Ninh tra được kết quả, quay về trước máy tính nói: “Tìm được người này, Trịnh Ngọc Khiết, nữ, ba mươi hai tuổi hơn, là người chăm sự tử Châu Phi, đã li dị, vườn bách thú nói thuốc mê cùng súng gây mê gần đây mất đi không ít, vụ án đã lập hồ sơ, chính là vẫn chưa có kết quả.....còn có.....”

“Làm sao?” Đây là thanh âm Thẩm Dạ Hi.

“Đại khái hơn nửa năm trước, có một rạp chiếu phim nhỏ từng xảy ra sự kiện giẫm đạp lên nhau, các người có nghe nói qua chưa?”

“Chính là cái rạp chiếu phim nhỏ ở vùng ngoại ô phải không?” Tô Quân Tử vừa vặn đi vào, nghe được nói một câu, “Nghe nói rạp chiếu phim còn có cuộn phim rất cũ, chiếu lệch giờ, cho nên đặc biệt tiện nghi, bên trong an toàn nhưng thật ra có rất nhiều tai họa ngầm.”

“Chính là lần kia, Trịnh Ngọc Khiết cùng chồng và con gái năm tuổi ra vùng ngoại ô, con gái nói muốn xem phim, mẹ con hai người đi đến, kết quả thì xảy ra hỏa hoạn, nhưng thực ra là không có cháy chỉ là chút xú khí nhỏ, khán giả đã bị kinh sợ, cửa ra vì quá an toàn mà không mở ra được, mọi người xô đẩy nhau, thành ra sự kiện giẫm đạp lên nhau, sau đó có ba người trọng thương, mười người bị thương nhẹ, còn có một đứa gái nhỏ, bị giẫm chết.” An Di Ninh dừng một chút, “Chính là con gái của bà ta.”

Sau một lúc lâu không ai mở miệng, thẳng cho đến khi Thịnh Diêu thờ dãi: “Chẳng trách.....”

“Di Ninh, tra được địa chỉ Trịnh Ngọc Khiết không?” Khương H ồ hỏi một câu.

Thẩm Dạ Hi nước miệng toàn bộ phun ra: “Tương H ồ, cậu muốn chết, không nằm nghỉ, chạy đến làm gì?!”

— — — — —

Khi cừu hận cùng đạo đức giao triền lẫn nhau, khi ác mộng cùng sự thật tuy hai mà một. khi nói dối cùng sự thật làm bạn mà sống.

Trong ngực tràn ngập bi thương mà tan vỡ, ác ma gào thét đi vào, thần linh trăn mặc thờ dài, không ai có thể trách mắng hắc ám. Chúng tôi sinh hoạt tại một không gian nhỏ hẹp cùng nhau chen lấn, hai bên va chạm, thương tổn lẫn nhau.

Xã hội loài người giống như nước, từ không độ đến một trăm độ không giống nhau, có người tâm lạnh như sắt, có người dịu dàng, có người mang trong lòng minh hỏa (lửa địa ngục).

Đến tột cùng là ai từ bỏ cái gì? Đến tột cùng thế giới này xảy ra chuyện gì?

Khuông Hông nghe xong kết quả điều tra của An Di Ninh, đứng lên, xoay người muốn đi, Thịnh Diêu nhanh chóng gọi lại cậu: “Cậu muốn làm gì?”

“Trở về thay quần áo đào tẩu.” Khuông Hông làm một cái mặt quỷ, “Tôi muốn đi gặp bà Trịnh kia.”

Thịnh Diêu cảm thấy có điểm hăng hái, đào tẩu à! Nhiều năm như vậy, vị đồng chí trẻ như ghé con mới sinh này chính là người đầu tiên dám không coi đại ác ma bác sĩ Hoàng ra gì! Đây thực sự là trái đất quay chẳng phân biệt được trái phải, mặt trời như muốn từ phía Tây mọc lên. Thịnh Diêu lập tức canh chừng cùng xem xét toàn bộ cấp cho người đằng sau: “Chờ một chút anh hùng, chạy cũng phải mang theo một người!”

Thẳng cho đến khi ngã trên xe An Tiệp, Thịnh Diêu vẫn cảm thấy có điểm không thật, rõ ràng chuyện chạy trốn này, bác sĩ Khuông đúng là sớm có chuẩn bị, quần áo, đường đi, tuyển chọn thời cơ, viết ra chắc là sẽ được một tác phẩm kinh điển cho người đời sau.....cậu vô cùng thận trọng hỏi Khuông Hông “Nói thật đi, Khuông anh hùng, cậu không phải ngay từ đầu vào bệnh viện liền đã dự định hết đi?”

Khương Hồn nói: “Phía dưới gối của tôi có một bản công tác gài đây của bác sĩ Hoàng, trở về có thể cho anh mượn một phần.”

An Tiệp vừa lái xe vừa cười ra tiếng: “Tương Hồn con là một cái tai họa, trong một chốc liền liền làm chú đắc tội hai người, Hoàng Kỳ còn chưa tính, dù sao chú cũng không làm việc gì có nguy hiểm cao, có khả năng rơi vào tay y không cao, mấu chốt chính là Thẩm đội trưởng của các con.”

Khương Hồn bình tĩnh mà nói: “Không có việc gì chú An, con từng nghiên cứu qua văn hóa xã hội trong nước, căn cứ vào văn hóa lý luận của những người này, Trung Quốc là quốc gia quyền lực hạn chế, có Mạc cục ở đó, Thẩm đội trưởng sẽ không làm gì chú, nhiều nhất sau lưng mắng vài câu, dù sao chú cũng nghe không thấy.”

An Tiệp trầm mặc một lúc, mới sâu kín mà nói: “Chú đời trước nhất định thiếu con rất nhiều tiền.”

Thịnh Diêu vỗ vỗ vai Khương Hồn “Anh hùng cậu thật giỏi che giấu, tiểu nhân về sau liền cùng cậu lẫn lộn – bất quá trước khi lão Hoàng làm xong giải phẫu, chúng ta phải trở về sao?”

Khương Hồn nhìn cậu không nói lời nào, ánh mắt mang vài phần thương hại, Thịnh Diêu cảm thấy lạnh, run rẩy hỏi: “Ý của cậu là, chúng ta không cần trở lại đúng không?”

Khương Hồn im lặng mà gật đầu.

Thịnh Diêu ôm một phần vạn hi vọng: “Y làm xong giải phẫu nhất định một chết đi, sẽ trực tiếp tan ca đi?”

Khương Hồn rất không nhẫn tâm mà nói cho cậu: “Bác sĩ Hoàng là một người theo chủ nghĩa hoàn mỹ, y trước khi tan ca nhất định sẽ đem phòng bệnh tuần tra một lần, yên tâm mới đi về”

Thịnh Diêu cảm thấy chính mình như muốn đập đầu vào một khối đậu hủ. Khương Hồn an ủi cậu: “Anh cũng đã đi, hiện tại trở về cũng không hợp

với tình hình, bằng không.....anh cứ giả vờ không biết y sẽ tuấn phòng đi.”

Đây là có thể giả vờ sao? Thịnh Diêu chỉ cảm thấy một cổ bị phần nẩy lên trong lòng.

An Di Ninh bên kia cũng chưa từng thấy ghét chính mình lỗ miệng như vậy, Khương Hồ vừa hỏi, không đợi Thẩm Dạ Hi phản ứng, cô đã nhanh chóng nói ra địa chỉ, kết quả là bị Dương Mạn khinh thường, Thẩm Dạ Hi nhìn chần chẫn, máu trực tiếp hạ xuống.

Tô Quân Tử ôm một chút hi vọng: “Bọn họ có thể hay không chỉ vừa hỏi, có thể sẽ không thật sự đi qua đi? Hơn nữa không phải còn có thầy An sao? Sẽ không để bọn họ hai người làm càn đi?”

An Di Ninh bắt đầu nhảy dựng: “Lão cha bình hoa của tôi cũng ở? Vô cùng không thể tin tưởng được, ngàn vạn lần đừng hi vọng ở lão, liều chết cũng không mặc quần đi!”(Ta edit chương này đã lâu, giờ đọc lại cũng không hiểu lắm nghĩa câu cuối nha *cúi đầu tạ lỗi*)

Thẩm Dạ Hi hai lời chưa nói kịp cô, Dương Mạn thở dài: “Nha đầu kia tuy là kinh điển, nhưng mà càng ngày càng thô bạo, chị chờ mong ngày nó gia nhập vào đại quân nữ nhân.”

Tô Quân Tử cảm thấy chính mình thật sự già rồi.

An Tiệp không phụ sự mong đợi của mọi người, quả nhiên là một người không đáng tin cậy, vừa lái xe vừa lắng nghe hai người phía sau phân tích vụ án.

Thịnh Diêu như đối với vụ diệt môn quan tâm hơn, cậu nói: “Nếu đúng như cậu phân tích, hung thủ này bị xã hội ảnh hưởng tuy là ít, nhưng người vô cùng hung ác như vậy thậm chí hiểu được hối lỗi áy náy, nếu như bắt được bà ta, có thể chế ngự được. Nhưng mà cái người diệt môn.....cậu nói hẳn là một người vô cùng cực đoan, người phần nộ cùng tàn bạo, người như thế vì cái gì đến bây giờ mới....., chúng ta một chút cũng không có thông tin?

Khương Hồ sững sốt, nhẩn mi.

“Tội phạm đặt bom cùng kẻ giết người ở cùng nhau sao? Có thể hay không hai người là chủ tố hay là có quan hệ gì khác?”

Khương Hồ lúc đầu đang suy tư, nghe thấy Thịnh Diêu nói một câu như vậy, mở to hai mắt nhìn: “Chú An, chạy xe nhanh một chút, con..... con nghĩ tới một khả năng!”

PHÔI ĐẠO - HOẠI ĐẠO

Priest

dtv-ebook.com

Chương 29: Vụ án thứ ba – Thân sĩ cuối cùng

Thẩm Dạ Hi cảm thấy, chính mình có lẽ vĩnh viễn không quên thời điểm khi họ xông vào, người đàn bà bỗng nhiên quay đầu, cái loại vẻ mặt kì lạ này.

Giống như Khương Hồn miêu tả, bà nhỏ gầy, tóc khô vàng, hai gò má lõm vào trong, môi khô ráp. Chính là miệng người này lại gắt gao ngậm thành một đường, cảnh này khiến đường cong khuôn mặt đều sắc bén hẳn, phía trên có một đôi mắt không che giấu vẻ hung tàn, ác độc, đáng sợ.

Trong phòng rất mất trật tự, trên mặt đất còn có kíp nổ chưa kịp thu thập sạch sẽ, bà không nhúc nhích, liền như vậy không hề sợ hãi mà nhìn vào đội cảnh sát đang vây lại.

Vẻ mặt Thẩm Dạ Hi rất lạnh, cùng nhóm đồng nghiệp cùng một chỗ làm động tác chọc cười, bộ dáng tùy tiện kia không còn sót lại chút gì, ánh mắt của anh như là muốn đem người phụ nữ này đâm thủng, khẩu khí cơ hồ không có gấp gáp mà nói: “Trịnh Ngọc Khiết, bà hiện tại là kẻ tình nghi có dính líu đến việc làm hại sự an toàn của công cộng cùng mưu sát, có cái gì muốn giải thích, có thể mời luật sư, mời theo về phòng thẩm vấn nói chuyện.”

Người phụ nữ bình tĩnh mà đánh giá anh, sau đó bỗng nhiên lộ ra một cái tươi cười, có điểm châm chọc, lại có khinh thường không nói nên lời.

“Cảnh sát?” Thanh âm của bà vừa trầm vừa thô, giống như là của đàn ông, “Thật là uy phong nha.”

Thẩm Dạ Hi đối Dương Mạn cùng Tô Quân Tử ra hiệu: “Lục soát.”

Hai người theo lệnh làm việc.

Thẩm Dạ Hi trầm giọng nói: “Đem tay bà giờ lên.”

Trịnh Ngọc Khiết vẫn chằm biếm lạnh lùng mà nhìn anh, bất vi sở động. Thẩm Dạ Hi đem âm lương phóng lên một chút, một chữ lại một chữ nói: “Tôi nói giờ tay bà lên!”

Lúc này Trịnh Ngọc Khiết chậm rãi đưa tay từ trong túi áo vờn ra, người xung quanh con người đều không ngoại lệ mà co rút lại một chút, nháy mắt, bốn năm hòng súng tối om nhắm ngay vào người phụ nữ gầy yếu này – bà cằm trong tay chính là một cái điếu khiên từ xa cực nhỏ.

“Bà không nên làm chuyện điên rồ.” An Di Ninh từ phía sau chậm rãi tiếp cận, cô trong lòng kỳ thật có chút đáng tiếc đối với người phụ nữ trở mặt mất nhìn đứa nhỏ bị thương, vẫn là có một chút đồng tình, “Để nó xuống, bà có làm gì cũng không nhanh như chúng tôi nổ súng!”

Trịnh Ngọc Khiết chuyển tầm mắt qua nhìn cô, chậm rãi mà nói: “Cô nổ súng cũng là cong ngón tay, tôi bấm thuốc nổ cũng là cong ngón tay. Ai biết được?”

An Di Ninh sửng sốt một chút, cô đột nhiên chú ý tới, Trịnh Ngọc Khiết thời điểm khi đối mặt với chính mình, biểu tình trên mặt có điểm vắn vẹo, như là người chịu thống khổ cực độ, giống như tuyệt vọng mà liều mạng.

Thẩm Dạ Hi cắt lời bà, hừ nhẹ một tiếng: “Vậy bà cứ làm thử xem, là ngón tay bà mau hay là tay tôi mau. Tôi đếm đến ba, bà không hạ cái thứ đồ chơi kia xuống, tôi liền cho là bà muốn làm nổ trái bom, chấp hành theo luật mà bắn chết.”

“Một.” Anh nói.

Trịnh Ngọc Khiết trong mắt giống như có ánh sáng lóe ra, ánh mắt bà không né không tránh mà nhìn thẳng Thẩm Dạ Hi, bộ dáng không sợ chết.....tựa như bà là vô tội.

“Hai.” Tay Thẩm Dạ Hi cằm súng cực ổn, giọng không hề gấp gáp.

“Không! Đừng nổ súng!” Lúc này ở cửa một người mạnh mẽ chạy vào, các nhóm cảnh sát canh giữ ở đó thấy rõ người chạy tới, do dự một chút, không ngăn cản cậu. An Di Ninh vừa lúc đối diện cửa, cô cảm thấy chính mình chưa từng có gặp qua Khương Hò thất thố như thế này – những sợi tóc hỗn độn, mồ hôi làm dính tóc trên trán, trên mặt tái nhợt mang theo một chút đỏ do sau khi chạy nhanh.

Trịnh Ngọc Khiết khẽ cười một tiếng, ngón tay di chuyển, muốn ấn vào cái nút đi đầu khiển. Cứ mặc việc Thẩm Dạ Hi bị tiếng kêu của Khương Hò làm phân tâm, trên tay lại giống như phản xạ có đi đầu kiện, tiếng súng trong phòng vang lên không lớn, người phụ nữ cả người run lên, nhưng là cái máy móc bị cắt điện tất cả động tác đều đình chỉ, ngón tay cách xa nơi nguy hiểm kia.

Sau đó phần hận, khiêu khích, trào phúng trên mặt tất cả đều không thấy nữa, thế nhưng nụ cười giống như được giải thoát rồi lại hiện lên.

Khương Hò chỉ kịp tới thấy thân thể bà dường như ngã xuống, nhất thời phát ngốc.

Thẩm Dạ Hi mặt không chút thay đổi mà thu hồi súng, đỡ lấy Khương Hò, thuận tiện hung hăng mà trừng mắt tới An Tiệp – ánh mắt tiếp theo nhìn đến người phụ nữ trên mặt đất, trên mặt quanh năm khó thấy một chút ngưng trọng.

Khương Hò như là bùng nổ trong nháy mắt sau liền giống như mất đi sức lực, gần như là ngã phịch ở trong lòng Thẩm Dạ Hi, trên người như không phân ra được là đau ở chỗ nào, tựa hồ có rất nhiều miệng vết thương nứt ra, nóng nóng mà đau nhức, cậu nhìn người phụ nữ nằm trên mặt đất, theo bản năng mà nắm lấy ngón tay chính mình.

Trịnh Ngọc Khiết hiện tại xem như bình tĩnh, sự yên lặng, không ai hiểu rõ, vì cái gì một người vô cùng hung ác, tội phạm đặt bom lại có vẻ mặt như vậy, sau đó bà như cũng thấy Khương Hò “Là cậu.....”

Khương Hò trên mặt nổi lên ửng đỏ do chạy quá mức dần lui đi, giống như lấy mất thường có thể thấy rõ tốc độ thay đổi sắc mặt. Thanh âm có

phần yếu, cậu chậm rãi lắc đầu: “Hắn cho bà thuốc gây mê hắn lấy ở vườn bách thú, cho bà vì hắn làm ra bom, đặt trên xe công cộng, cho bà vì hắn lựa chọn con mồi, bà không thể chống lại hắn, đúng không? Thật ra.....bà cũng không có giết người, đúng người?”

Thẩm Dạ Hi một bàn tay đặt trên lương Khương Hò, một bàn tay nắm lấy vai Khương Hò, người trong lòng rất gầy, ôm trong vòng tay, như vẫn còn dư một khoảng. Anh nghe được những lời này của Khương Hò, đột nhiên da đầu bùng nổ, cúi đầu khó tin nhìn người phụ nữ toàn thân nhiễm máu.

– Kẻ giết người này bỗng nhiên mất đi hung ác.

Người phụ nữ không có trả lời Khương Hò, chỉ là nhẹ nhàng mà nở nụ cười.

“Không phải lỗi của bà, bà thậm chí nghĩ muốn bảo vệ người trên kia, đúng không?”

“Tôi.....không thể cãi lời hắn, chỉ có thể giết hắn.....làm cho hắn và tôi cùng nhau xuống địa ngục.....Khương.....đúng không.....”

Bà nhen ngào, con mắt liền như vậy nửa mở, làm cho ánh mắt ghi lại hình ảnh Khương Hòin vào đó, sau đó ánh sáng trong đó biến mất, cuối cùng trống rỗng, cái gì cũng không còn nữa

Khương Hònhớ tới một câu làm cậu vẫn cảm thấy rất bi thương: Người chết như đèn tắt.

Số mệnh như đao, có đôi khi biết rõ chống lại nhất định máu tươi đầm đìa, vẫn nhìn không được lại lấy thân mình chống lại. Khương Hòđột nhiên cảm thấy chính mình tiếng Hoa thiếu thốn, một khắc kia, cậu hình dung không ra tâm tình của mình, chỉ cảm thấy toàn thân bất lực.

Sau đó Thẩm Dạ Hi giống như thở dài, im lặng không lên tiếng ôm lấy cậu, nửa đỡ nửa ôm dìu ra ngoài.

Ánh mắt Khương Hồ vẫn nhìn chăm chú vào mặt người chết, cậu nghĩ chính cậu cũng khó lấy từ ngữ để nói, vừa nhìn đến kết quả nơi đó, là hối hận, cảm phẫn, giãy giụa, tuyệt vọng, mê mang, thống khổ, hoặc.....ôn nhu cùng yêu?.....

Dương Mạn từ trong phòng người kia đi tới, trong tay mang hai túi xách chứng cứ, bên trong chia ra hai ảnh chụp của hai nhà bị hại, xem chừng đều là ảnh chụp được trộm từ nhà người chết, ảnh gia đình thay mặt cho hạnh phúc, trên người mỗi người đều dùng bút đỏ vẽ lên vô số đường, giống như là vết máu trên người bọn họ.

Hung thủ kia, đã từng lặp lại quá trình hành hung của mình một lần lại một lần.

Một lát sau, người của tổ phá bom đem hiện trường kiểm tra xong xuôi, bọn họ mang theo biểu tình khó tin, hướng về đi đâu khiến trong tay Trịnh Ngọc Khiết – bên trong không có pin. Trong phòng cũng không có gì đó có thể phát nổ.

Thịnh Diêu vẫn đứng ở ngoài quan sát trầm mặc nhìn không được thấp giọng hỏi một câu: “Vì cái gì?”

Vì cái gì bà ta muốn tìm cái chết? Về mặt cuối cùng của bà là có ý gì? Người rốt cuộc có phải hay không bà giết? Bà....

Sắc mặt Khương Hồ chậm rãi dịu đi, cậu nhìn Thẩm Dạ Hi liếc mắt một cái: “Đừng lo lắng, anh không giết sai người.”

Thẩm Dạ Hi tuy rằng trừ bỏ kinh ngạc ban đầu lúc sau liền luôn bất động thanh sắc, ai cũng không hiểu được đi đâu lo lắng không yên trong lòng anh, nghe thấy Khương Hồ nói một câu như vậy, Thẩm Dạ Hi ánh mắt chợt lóe lên, anh dừng một chút: “Vậy cậu vì cái gì nói, người không phải bà ta giết?”

Khương Hồ có phần cố gắng mà ngẩng xuống trên ghế An Tiệp đưa cho: “Cùng kẻ giết người ở cùng một chỗ là rất khủng bố, nhưng mà các người có biết đi đâu kinh khủng hơn là gì không?”

“Cái gì?”

“Đó là tội phạm bị nhốt lại trong lòng chính mình, như là bị nguyền rủa, không bao giờ chết.”

Thẩm Dạ Hi giống như hiểu được cái gì, hỏi cậu: “Lúc trước cậu nói kẻ đặt bom cùng hung thủ giết người không phải một người, chẳng lẽ bởi vì ba ta là có hai nhân cách?”

An Di Ninh mở to hai mắt: “Trên thế giới thực sự có đa nhân cách sao? Giống như là một người có hai não sao?”

Khương Hồ khloe miệng đưa ra một dáng tươi cười, nhưng là ánh mắt vẫn như cũ trống rỗng: “Một người không có khả năng có hai não, tôi chỉ là nói có khuynh hướng, nhiều nhân cách là không tồn tại. Bả chẳng qua không thể thừa nhận được sự thật, cho nên tạo ra cho chính mình một hình ảnh giả dối, càng giống với ảo tưởng hơn.....nhưng mà lại hãm trong giả dối không thoát ra được.

Vẻ mặt của cậu rất mệt mỏi, mơ hồ mà có điểm suy sụp: “Vì vậy bà chỉ có thể luôn sống trong sợ hãi, không ai có thể cứu, không ai có thể đem bà từ nơi đó kéo ra, chỉ có đồng quy vu tận.”

Bà một bên thấy nguy hiểm, vì để sinh tồn mà ích kỷ cùng lạnh lùng quanh mình, một bên ác ma trong ý thức luôn truy đuổi, có lẽ đối với bà mà nói, còn sống chính là ác mộng.

Thẩm Dạ Hi đem áo khoác cởi ra mặc vào cho Khương Hồ, thấp giọng nói: “Tôi tra được ở nông thôn ngoại thành có một đứa nhỏ rơi xuống nước, bên cạnh có hai du khách đang câu cá lại thờ ơ, sau nghe nói hai người du khách kia ở khách sạn của địa phương chết một cách kỳ lạ, lúc ấy người trong thôn đều nói là báo ứng, vẫn không có phá án. Về sau tôi bảo Di Ninh tra xét một chút, thời gian ấy Trịnh Ngọc Khiết đang ở nơi đó, thăm viếng cha mẹ mình. Là cái đó kích thích bà ta sao? Thời điểm đó bà cũng là đã không thể kiểm soát thân thể mình sao?”

“Tôi không biết.” Khương Hò tr ần mặc một h ồi, một l ần nữa nhắm mắt lại, giống như nói mớ, “Tôi không biết.....”

Bà là oán hận thế giới này, nhưng thiện lương cùng phẩm hạnh làm cho bà khó có thể làm ra chuyện thương tổn người khác.....thậm chí bọn tôi tìm không ra người phụ trách cái chết của con gái bà, oán hận kia vô cùng mạnh mẽ, một lần lại một lần ý đồ không chế bà, bị lý trí đánh quay về lại giữa giũa.....

Sau đó “Hắn” xuất hiện ở trong ý thức của bà, lúc đầu, ý thức chính bà cũng không nhận thấy được nguy hiểm, ngược lại dung túng xuất hiện của “Hắn”, bởi vì đó là bộ dáng mà bà muốn biến thành, có thể tùy ý mà phát tiết phần nộ, kia cảm giác được phóng thích cùng cảm giác an toàn mạnh mẽ cùng điên cuồng đến nỗi làm cho cảm thấy lạ lẫm – Đó là ch ồng trước đã vứt bỏ mẹ con bà.

Đó là một ác ma toàn diện, không ai hiểu rõ, không có lương tâm, tàn nhẫn thềm máu, chậm rãi, “Hắn” thậm chí mưu toan không chế bà, chỉ đạo ý thức của bà, thao túng bà đi đặt bom thương tổn đứa nhỏ, chém chết người lớn cho đến chết.

Đúng vậy, bà chống cự, bà chỉ có khả năng đem thương vong trên xe giảm xuống, bà còn tính để cho thi thể đứa nhỏ trong nhà người chết có một kiểu chết an tường cùng mỹ lệ, nhưng bà cũng thỏa hiệp, bà không thể kìm nén phần nộ trong lòng, phần nộ đối với thế nhân lạnh lùng ích kỷ, phần nộ đối với ch ồng trước không có trách nhiệm.

Làm cho bà một lần lại một lần bị “Hắn” không chế, giao ra quy ền không chế thân thể mình.

Mãi cho đến khi.....

Mãi cho đến khi.....

Bà cuối cùng cũng không có cách nào thừa nhận mâu thuẫn trong lòng mình, quyết định dùng phương pháp dứt khoát nhất, đi đấu tranh chống lại ‘Ác ma’ kia một lần.

PHÔI ĐẠO - HOẠI ĐẠO

Priest

dtv-ebook.com

Chương 30: Vụ án thứ tư – hắc lam

“Dừng! Dừng! Dừng!” Đạo diễn Lưu râu ria bắt đầu chạy qua, người đàn ông té trên mặt đất sắc mặt trắng bệch, mồ hôi lạnh từ trên trán chảy xuống. Các nhân viên công tác tụ lại đi đến, có người thét chói tai, có người nói nhảm, rối tinh rối mù.

Thư Cửu dựa lưng vào ghế, chớp chớp con mắt bĩu môi: “Không phải chứ, như vậy cũng được?”

Đây là hình ảnh cảnh sát bắt tội phạm buôn thuốc phiện ở phim trường, người dễ nhìn ngã trên mặt đất kia chính là nhân vật đóng vai phản diện, minh chủ ‘Dưới ánh trăng sáng’, tên gọi của tổ chức xã hội đen rất có ý thơ, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú khí chất lạnh lùng, mang theo chút u buồn cùng xa cách hiển nhiên là làm việc xấu, dù sao cũng là buôn bán thuốc phiện, mà vị ‘Minh chủ’ này chính là vì tập trung nhóm người xem là phụ nữ.

Thư Cửu chính là cảnh sát tuần lãng bất phàm trong phim.

Lần này diễn rất đơn giản, Thư Cửu cũng không cần làm gì nhiều, vì vậy hắn vừa chờ xem ‘Minh chủ’ dùng chân chống lại tên phía dưới, lãnh khốc vô cùng mà nói một đoạn lời thoại, cảnh tượng một cước đem người đá đi, nhưng vấn đề bắt đầu xảy ra, lòng bàn chân hạ xuống không biết như thế nào lại trượt một chút. Lại như đối phương trọng lượng khá lớn, ngược lại trọng tâm chính mình có chút không ổn, sau đó.....

“Có thể là gãy xương, mau mau! Đem y nâng lên, mau!”

Cứ như vậy.

Vị này mỹ nam dễ thấy là cỡ nào yếu ớt làm cho người ta tan nát cõi lòng a, Thư Cửu nhả khói, lắc đầu cảm thán, vừa duỗi cổ đến người đại diện vừa thấp giọng nói: “Nếu như lão đại xã hội đen đầu như vậy bị đảo lộn, nhóm cảnh sát sẽ làm ít việc đi đúng không? Tôi thấy lão ‘mình chủ’ này rất có tâm có đạo đức.”

Người đại diện không nói gì mà liếc mắt nhìn vị Đại minh tinh, hiện tại không phải thời điểm quan tâm sao?

Thư Cửu thông thả mà nhả khói thành vòng, nói tới cảnh sát, hẳn không hiểu sao mà nghĩ đến ngày đó khi lét lút chạy đi ra, gặp phải vị cảnh sát Thịnh Diêu kia.

Nguyên lai cảnh sát cũng có dễ nhìn như vậy, bất quá thành thật mà nói, bộ dáng người kia tự tiếu phi tiếu trêu chọc, khéo mắt liếc lên thật là.....rất không có một chút chính nghĩa, cảnh sát bảo vệ người dân an toàn. Thật ra có phần giống như một cuộc sống an toàn, hoa hoa công tử lưu luyến bụi hoa.

Đáng tiếc làm cho cậu chạy không bắt lấy được, sau đó vẫn chưa thấy được nam nhân xinh đẹp đó.

Về phần Thịnh Diêu đang được nhắc đến, này.....kì thật là một chuyện cũ rất thâm.

Bác sĩ Hoàng không phụ sự mong đợi của mọi người mà sau khi làm xong giải phẫu, đi qua phòng bệnh hai người nhìn thoáng qua, kết quả....Đó là không cần nói rõ cùng biết.

An tiếp sau khi gây họa, liền lập tức ẩn hình không thấy nữa, còn lại hai vị tiểu đồng chí đau khổ, từ tâm lý đến thân thể đều trải qua khảo nghiệm nghiêm khắc.

Xem ý tứ bác sĩ Hoàng Kỳ này, sẽ làm theo hai người xui xẻo ở bệnh viện đến sang năm, thời khắc quan trọng lại bị Thẩm đội trưởng cùng Mạc cục hai người cùng nhau ngăn cản.

Dưới sự thúc đẩy của Mạc cục, bệnh viện cấp Thịnh Diêu làm một lần kiểm tra sức khỏe toàn diện, bác sĩ Hoàng rốt cục xem kết quả kiểm tra thân thể với xu hướng đang trở nên bình thường, lấy một loại ánh mắt oán giận như đang nói ‘Lần sau cậu chờ xem’, không hề vui vẻ nhìn Thịnh Diêu xuất viện.

Mà Khương Hồ lại là Thẩm đội trưởng ra mặt. Thấy rằng thân thể Khương Hồ khôi phục không sai lắm, Thẩm đội trưởng hứa chăm sóc thật tốt cho tiểu mơ hồ không biết đường này, người đàn ông phúc hắc khôn ngoan tính toán để người này về nơi ở của mình, trong thời gian này có thể toàn quyền theo dõi cuộc sống bình thường.

Bác sĩ Hoàng đưa ra kháng nghị, Thẩm Dạ Hi cũng là người độc thân, có thể chiếu cố chính mình cũng là một vấn đề.

Lại là Mạc cục ra mặt làm người hòa giải, hiểu lấy nhu để đổi tình – Tiểu Khương một mình trong nước ăn tết đã rất thê lương, ông như thế nào trong ngày mọi nhà đoàn tụ đem cậu nhốt lại chứ? Bác sĩ Hoàng à, đối đãi với đồng chí phải ấm áp như mùa xuân, ấm áp của ông đâu? Phiền ông có chút tình yêu được không a?

Khụ khụ, kỳ thực chủ yếu là người nào đó trong nhà bảo ông trong ngày tết, đem Khương Hồ về nhà ăn sủi cảo. Cái gì chứ? Mạc cục là thế nô? Nga, không không, nói nhỏ chút, cho dù người địa cầu đầu biết, này cũng là một bí mật.

Dương nhiên, bác sĩ Hoàng cũng không phải là mặc người chỉ trở, tuy rằng cuối cùng đáp ứng thả hai người về nhà, chỉ là nói “Cần phải nghĩ ngợi thật tốt”, liên ký đơn phục chức cho cả hai, có liên quan đến danh hiệu nhân sĩ, này so với tiện chiêu năm đó Tần Cối hãm hại Nhạc Phi thì ‘Có lẽ có’ sáng tạo hơn.

Mà Khương Hồ không nghĩ đến, Thẩm Dạ Hi thật đúng là nửa bắt buộc mà đem cậu dẫn về.

Nhà Thẩm Dạ Hi kỳ thật rất giống như tưởng tượng của Khương Hồ – không lớn không nhỏ, sạch sẽ, gọn gàng, đồ trang trí gì đó không nhàn,

đại đa số đều lấy vật có thể dùng vào thực tế. Dù sao cũng phải nói, đây là một người đàn ông độc thân có cuộc sống rất trật tự.

Cái thiếu duy nhất chính là ảnh chụp gia đình, trên tường phòng khách là những hình ảnh của một nhóm người cùng với ngày tháng, rất nhiều trẻ em ng ồi xung quanh một người trung niên, hoặc xấu hổ mà nhìn ống kính.

Ánh mắt Khương H ồ rơi trên tấm hình, Thẩm Dạ Hi nhẹ nhàng mà giải thích một câu: “Tôi h ồi nhỏ lớn lên ở cô nhi viện, ở giữa kia chính là viện trưởng, chúng tôi đều theo ông mang họ Thẩm.”

Khương H ồ có hơi sững sốt, lúc sau mặt mới giãn ra một chút: “Nhà anh rất vui vẻ.”

“Đúng rất náo nhiệt.” Thẩm Dạ Hi xoa xoa tóc của cậu, tựa như anh từ bé đã có thói quen làm anh cả vậy, kéo Khương H ồ vào nhà, “Cậu ở phòng hướng Nam này, ấm áp, tôi trước đã thu dọn cho cậu r ồi, có cái gì không quen thì nói một tiếng, buổi tối tôi giúp cậu thay thuốc. Vì cậu l ần trước li ều trốn khỏi bệnh viện, bác sĩ Hoàng nói trong thời gian này cậu không thể làm việc nặng, nếu không xương sẽ bị lệch vị trí.

Khương H ồ phản đối: “Bác sĩ Hoàng hù dọa anh.”

“Đừng ép tôi đánh cậu, tử tiểu tử.”(đứa nhỏ đánh chết, ta thấy dễ như thế này dễ thương hơn)Thẩm Dạ Hi không nhẹ không nặng vỗ lên cái ót của cậu một cái, xoay người đi vào nhà bếp, “Muốn ăn cái gì nói ca(ta thấy dễ vậy nghe cưng hơn nga~)một tiếng, tuy rằng không ngon bằng chú An của cậu, bất quá làm ra cũng có thể ăn.”

Tử tiểu tử.....Khương H ồ bị cái xưng hô này làm choáng r ồi, ngơ ngác ở cửa một h ồi, mới bật cười chỉnh lại tóc một chút. Cảm giác bị người chăm sóc như đứa trẻ, có điểm kỳ lạ a.

Sau đó An Tiệp hỏi Mạc Thông: “Anh để Dạ Hi đem người dẫn về là vì để tính tình tiểu ngốc của Khương H ồ làm khổ nó sao?”

Mạc Thông khó hiểu: “Làm sao? Em như thế nào cho rằng tính tình Dạ Hi làm khổ nó?”

An Tiệp tổng kết nói: “Thẩm Dạ Hi tuổi trẻ mạnh khỏe, vừa là người có thói quen ra lệnh, em sợ nó bị thiệt.”

Mạc Thông chỉ là cười cười, lắc đầu, nhẹ nhàng nói: “Người bị thiệt cũng không phải là Thẩm Dạ Hi, em tại sao không cảm thấy anh là để tính tình Dạ Hi làm khó Khương Hòe chứ?”

“Khương Hòe cũng gây khó dễ sao? Như thế nào?”

“Thẩm Dạ Hi tuy là quen chỉ huy, nhìn qua luôn bộc lộ tài năng, nhưng mà trong những việc quan trọng không phải nghe không vào lời người khác khuyên, người bảo thủ, ý kiến có phần không đồng nhất, nó sẽ nghe em nói lý do, nếu như em nói đúng, nó cũng sẽ tiếp nhận, đúng là một người lãnh đạo không tồi. Khương Hòe người này, bình thường làm cái gì, với ai đều ôn hòa và nhã nhặn, nhưng mà nội tâm của nó luôn mang theo cảm giác tự cho mình hơn hẳn người khác, việc nhỏ không thèm để ý, là nó không muốn chấp nhận với người khác, cho đến khi nó quyết định làm chuyện gì, em thấy nó cùng ai thương lượng qua chưa?”

An Tiệp vì đánh giá của ông nhú mày một chút: “Khương Hòe là có điểm.....nhưng mà cũng không phải nói là người theo nguyên tắc.”

Mạc Thông thở dài: “Nó không phải là không nói đạo lý, mà căn bản là không để người khác giảng đạo lý.”

Mạc cục trưởng bị thời gian mài giũa qua, đã sớm không còn là thanh niên cực đoan lúc trước, cực đoan đã sớm biến mất, càng muốn trở thành một loại sắc bén. Thật lâu về sau, An Tiệp không thừa nhận cũng không được, người đàn ông này đem chính mình chìm xuống đáy, nhìn người có thể nhìn đến tận linh hồn người ta.

Bất quá đây là nói sau, dù sao Mạc cục ‘thông minh’ đến như vậy rất thích hợp làm công tác bù đắp cho tổ đội, là dẫn dắt vô số người dẫn đầu khả nghi cùng ngoại tình.

Xét thấy Thẩm đội trưởng dẫn dắt nhóm tinh anh làm công tác mang tính đặc biệt, bình thường chỉ có vụ án lớn mới chuyển đến bọn họ, tuy rằng từ sau khi Khương Hồng người này đến, trong đội giống như bị nguyền rủa mà vội vàng một hồi, thời gian này rốt cục cũng bình ổn trở lại.

Nào có nhiều người như vậy cả ngày vội vàng giết người phóng hỏa, lại không lo tăng GDP!

Thời điểm mọi người làm thêm giờ tự nhiên tỉnh, thời điểm nhận đi làm ban ngày chân cũng muốn chuột rút.

Vừa lúc cũng mau đến năm mới, các loại hoạt động cá nhân cũng bắt đầu nổi lên. An Di Ninh sáng sớm liền cùng bạn trai đi hẹn hò, Tô Quân Tử mang vợ con nghỉ định kì, được ba ba lấy cớ không có ca làm hết sức tự nhiên. Mẹ Dương Mạn lại bắt đầu lôi kéo cô đẩy mạnh coi mắt nhiều hơn. Thẩm Dạ Hi lấy chiêu cố người bệnh làm lý do, quang minh chính đại bộc lộ. Khương Hồng.....được chăm sóc đặc biệt.

Chỉ còn lại Thịnh Diêu một người rảnh rỗi, về nhà cũng không có ý nghĩa, không có chữ ký được phục chức của bác sĩ, cũng không có việc gì làm, liền cả ngày đi lung tung trong văn phòng trống không, đi một mỗi thì ôm máy tính đánh tài liệu về khung hoảng chi tiêu, âm lượng mở rất lớn, thật xa chợt nghe thấy tiếng cậu gào khóc thảm thiết.

Cuối cùng nhóm đồng chí văn phòng bên cạnh bạo phát trong im lặng, sau cùng Mạc Thông đích thân đi xuống, đem Thịnh Diêu xách ra, lấy “phải dưỡng thương chú ý thân thể” làm lý do, nhẹ nhàng mà đem tạp âm đá bay đi.

Vì thế ngay sau đó Thịnh Diêu hoàn toàn buồn chán, đi đi lại lại trên đường cái, hay tay để trong túi. Buổi sáng tháng một, tuy là nhiệt độ không khí không cao, nhưng ánh mặt trời không tệ, phơi nắng ở trên người, làm cho người ta có loại ấm áp dào dạt muốn đứng yên mãi như vậy. Cậu trong đầu lập đi lập lại danh sách bạn gái, muốn tùy tiện tìm một người đi ra ngoài cuốn cà phê, thả lỏng một chút.

Nhưng mà nghĩ tới nghĩ lui vẫn không bỏ xuống được. Có lẽ là bởi vì một đoạn thời gian trước ở bệnh viện người đầu lười biếng, chuyện gì đầu không để tâm, có lẽ bởi vì nhớ tới lời Khương H ồ, không giao trái tim bỏ vào việc yêu đương, bất quá là gặp việc vui, tuy nhiều nhưng đổi lại chính mình trống rỗng.

Thật lâu về sau, mới có người nói cho cậu, ngày đó chính là ngày bắt đầu duyên phận, đúng lúc khiến cậu trong lúc này, với khuôn mặt mang theo một loại lười nhác nhàn nhác, giống như là từ thế giới xung quanh tách ra đi trên đường phố, sau đó gặp người đàn ông râu ria điên cuồng nghệ thuật kia.

Lý Kỳ Chí đã muốn không đếm được chính mình tại đây hút thuốc bao nhiêu ngày rồi, nghe nói khói thuốc trên người người này làm cho cây cỏ trong vòng ba thước gần như khô héo, cơ hồ vượt qua cả vũ khí sinh hóa. Nhưng mà khói thuốc nhiều cũng khiến hắn không thể hiện ra được chút đàn ông, lúc trước “lão đại xã hội đen” kia bởi vì đá người một đá mà “ác có ác báo” vào bệnh viện, nằm bệnh viện trong một năm trời ạ, ai có thể chờ được trăm ngày chứ?

Chỉ có thể thay đổi người, nhưng mà Lý đạo diễn đòi hỏi rất cao, khí chất, bộ dạng phải tốt, một đám đầu là người trẻ, không phải khí chất không thích hợp, bộ dạng lớn lên cũng.....Ách, sự thật, đến cả mơ mộng cũng một lần đả kích Lý đạo diễn. Hơn nữa đoàn làm phim lớn cùng với tiền vốn kịch xù, thời gian không thể lãng phí thêm nữa.

Lý Kỳ Chí lo âu, lo âu đầu khiến y nhanh hói đầu.

Mà ngay hôm nay, khi y mang tâm trạng buồn bực cùng khói thuốc đi dạo ở trên đường, thật xa liền trong thấy một nam tử, lưng phía sau rất thẳng, nhưng đi lại cũng có phần lười nhác, tự nhiên mang theo hương vị một cỗ tao nhã, giống như nhất cử nhất động của cậu đầu chỉ làm mình thêm đẹp, lại giống như nhất cử nhất động của cậu đầu là tự nhiên mà như vậy.

Lý Kỳ Chí ngây dại, lảng lảng mà đứng ở ven đường, nhìn người kia hoàn toàn không biết chính mình đang nhìn nhầm chú mà thần nhiên đi

qua, hai ngón tay kẹp điều thuốc rơi xuống cũng không biết.

PHÔI ĐẠO - HOẠI ĐẠO

Priest

dtv-ebook.com

Chương 31: Vụ án thứ tư – hắc lam

Lý Kỳ Chí đã từng vì ‘nghệ thuật’ của chính mình mà buông thả, đã từng tự cho mình tài giỏi, cùng tất cả người thường không hợp nhau, mà vài năm u ám, làm cho y hiểu được, chính mình không phải không có bánh mì, ánh sáng đối với nghệ thuật có thể sống sót. Thế giới này vốn có quy tắc của nó, không ai có thể áp đảo lên quy tắc đó.

Nhưng mà y dù sao cũng là có tài, cũng là do may mắn, cho nên khi y hạ xuống thân mình, đến gần với cuộc sống, thậm chí khi bình thường, thanh danh cùng thu hoạch đã không phụ cố gắng và nỗ lực của y.

Cảnh này khiến y sau khi bốn mươi tuổi, có thể lấy chính mình đi khắp khe diễn viên, thậm chí đòi hỏi đi đầu kiện khách quan, lấy được một số thành tựu về điện ảnh.

Lý Kỳ Chí khi cùng nam tử đó gặp thoáng qua, trong nháy mắt như có lỗi giác – y cảnh thấy cái kia mình chủ dưới ánh trăng sáng sống lại trong lòng.

Đương nhiên.....đầu này trở nên phi thường tốt đẹp mang màu sắc nghệ thuật, chính là Lý đạo diễn sau khi bị mùi thuốc lá làm cho trúng độc về sau đầu óc không có rõ ràng. Thịnh Diêu đi tới, liền cảm thấy được có điểm không thích hợp, là một cảnh sát kinh nghiệm phong phú, cho dù cậu biếng nhác đi tuấn, vẫn là cảm giác được có người theo dõi cậu.

Người theo dõi này có điểm không chuyên nghiệp, Thịnh Diêu ánh mắt có chút tà, liền thông qua gương nhìn thấy một người đàn ông có râu đeo kính râm có điểm đáng khinh. Đương nhiên đó là dưới cái nhìn chủ quan của cảnh sát Thịnh Diêu.

Theo kinh nghiệm mà nói, bình thường người muốn giết tiệt sẽ không đi theo người r ồi cứ nhìn chằm chằm ở khu não nhiệt như vậy, hơn nữa quần áo Thịnh Diêu tuy không phải hàng vĩa hè nhưng cũng rất đơn giản, lại không giống những người giàu có, hẳn là không phải loại người liếc mắt một cái li ền biến thành một con dê béo.

Những tên tội phạm từng bị cậu bắt qua đến trả thù? Có thể tính không lớn, trên cơ bản vụ án trên tay cảnh sát Thịnh, không phải bắt được thì bị súng bắn chết, bắt được cũng chính là ng ồi vũng chãi trong tù. Hơn nữa, phần lớn đấu tranh anh dũng đều là đám người Thẩm Dạ Hi, Dương Mạn, nếu thật trả thù thì cũng không có đến lượt cậu.

Kia.....chẳng lẽ là cướp sắc? Thịnh Diêu bị ý nghĩ chính mình đã kích, theo bản năng mà hoạt động các ngón tay cùng cổ tay, lại l ần thứ hai trộm liếc mắt người kia nhìn người đi theo không có vẻ đẹp gì kia, chính mình trong lòng không tự nhận là hoa bị đám bướm bám theo, ngược lại bị phần không dứt việc mình quá mị lực.

Lý Kỳ Chí cũng không nói rõ tâm tình của mình là cái gì, đuổi theo một người đàn ông không biết tên trên một con đường giống như trong kịch bản, cảnh tượng này là cái dạng gì, nơi kia là cái gì – rất có ý nghĩa, đột nhiên, người bị đi theo chuyển người, vào một cái ngõ nhỏ, Lý đạo diễn không chút suy nghĩ li ền đi vào, kết quả vừa nhắc đầu.....

Di, người đâu?

Sau đó bả vai Lý đạo diễn bị người không nhẹ không nặng vỗ một cái, Lý đạo diễn hoàn toàn không nghe thấy tiếng bước chân giạt mình, xoay người, trông thấy ‘minh chủ’ người sống đang đứng thẳng trước mặt, đang lấy một loại ánh mắt, ngoài cười nhưng trong không cười mà đánh giá hẳn: “Vị tiên sinh này, anh đi theo tôi làm gì?”

Giống, quá giống! Nên là thế này, thời điểm cười lên nửa thật nửa giả, như có như không có ý xấu, lại như có như không điểm yếu ớt phòng ngừa, ánh mắt linh động cùng con người thâm thúy!

Thịnh Diêu có điểm ‘đáng khinh’ mà nhìn người đàn ông râu ria này, vẻ mặt cùng nhịp tim còn mang theo một chút kích động, nhìn chăm chăm chính mình, tạo áp lực thật lớn, như thế nào nhiều người có vấn đề tinh thần như thế chứ?

Hoặc là nên tham gia cuộc huấn luyện và vân vân, làm cố vấn tâm lý, hoặc là đào tạo một chút, cùng Trương Hò làm bác sĩ tâm lý, càng về sau, nhu cầu có thể ngày càng được nâng cao hơn.

Lúc này Lý Kỳ Chí ôm lấy tay Thịnh Diêu: “Là cậu! Chính là cậu!”

Thời điểm Thẩm Dạ Hi ở trong phòng bếp, nhận được điện thoại Thịnh Diêu, anh nấu chính, Trương Hò làm trợ thủ cho cậu. Hai người vừa thấy đầu là mới bắt đầu cuộc sống độc thân vui vẻ, Thẩm Dạ Hi làm từ việc nhà đến việc bếp núc, cũng có thể nhìn ra kỹ thuật cắt rau không phải tầm thường.

Điện thoại vang một tiếng, Khương Hò nhanh mắt bắt lấy nĩa lớn trong tay Thẩm Dạ Hi, thuận tay lấy một miếng cà chua bỏ vào miệng. Thẩm Dạ Hi hiên lành mà dặn một tiếng: “Không được ăn trong nĩa.”

Khương Hò đột nhiên cảm thấy, tình trạng tự nhiên ở chung mấy ngày nay, có điểm tự nhiên quá mức.....có hơi kỳ dị.

Có điểm giống như vợ chồng.....cậu đánh một cái giạt mình, dứt khoát chỉ là ảo giác.

Thẩm Dạ Hi nghe điện thoại, nhanh chóng nói: “Thịnh Diêu, làm sao vậy?”

Thịnh Diêu ngữ tốc cực nhanh mà nói một đoạn. Thẩm Dạ Hi yên lặng, Thịnh Diêu còn nói cái gì đó, Thẩm Dạ Hi vẫn tiếp tục trầm lặng, cuối cùng Thịnh Diêu cũng yên lặng.

Thẩm Dạ Hi hít vào một hơi thật sâu, khéo miệng xúc động nhếch lên, đồng thời bàn tay đầy mỡ kích động che lấy miệng, sau một lúc lâu, anh mới tổ chức lại hệ thống ngôn ngữ của mình: “Cậu hôm nay cũng là rảnh,

đến đi ra ngoài dạo chơi cũng gây chuyện – Làm sao bây giờ? Rau trộn, không phải vụ án hình sự đừng tìm tôi.”

Sau đó phi thường không có nghĩa khí mà tắt điện thoại.

Khương H ồ từ phòng bếp nhô đầu ra: “Cà chua có cần bỏ đường không?”

Khương H ồ ‘nga’ một tiếng, nhìn nhìn biểu tình Thẩm Dạ Hi, nháy mắt mấy cái: “Thịnh Diêu làm sao vậy?”

“Không có việc gì, vẫn vui vẻ đi, làm cơm ăn thôi, mặc kệ cậu ta.”
Thẩm Dạ hi không hiểu mà thoát nhìn tâm trạng rất tốt, Khương H ồ hoang mang.

Cho dù sau khi biết Lý Kỳ Chí không phải là tay đao diễn lừa gạt, mặc dù biết rõ Lý đao diễn cũng chỉ là một chứng ảo tượng đột phát, không có ý xấu, Thịnh Diêu vẫn là dở khóc dở cười.

Mặc kệ nói như thế nào, bị một người đàn ông ‘bình thường’ lúc đầu còn bị mình cho là ‘không có ý tốt’, thèm muốn mà bắt lấy tay cậu, cảnh sát Thịnh cũng không thể phản ứng phong độ hay gì đó tốt đẹp như bình thường. Cậu không khách khí. thân thể theo bản năng, kỹ năng nhiều năm không dùng li ền thực hiện trên cổ tay nhỏ gầy của Lý đao diễn kia, hiệu quả tương đương dựng sào thấy bóng, ít nhất người này chính là một chứng cứ r ồi, Thịnh Diêu vẫn là bảo kiếm vẫn chưa mòn, thân thủ vẫn là tương đối tốt – chỉ nghe trong ngõ nhỏ hẹp truyền đến một tiếng ‘Ngao’ thật lớn.

Mọi người chắc đều hiểu chuyện gì xảy ra, thời điểm Thịnh Diêu cùng lão ‘Đậu nha đồ ăn’ ‘Tinh thần có thể có điểm không bình thường’ ‘Tự xưng là đao diễn’ đến bệnh viện, Hoàng Kỳ nghe tin tức đi qua, thù mới hận cũ đ ồng loạt nảy lên, một tiếng hừ lạnh thốt ra: “Yêu, cảnh sát Thịnh đã lâu không thấy r ồi, bạo lực chấp pháp nha?”

Không đợi Thịnh Diêu lên tiếng, làm ra bộ mặt người dạ thú vỗ ót: “Ta nhớ ra r ồi, báo cáo phục chức kia của người cũng không có thông qua đâu?

Vậy đó thật không phải là chấp pháp, hẳn là tính ầu đả.”

Người này tâm lý nhiều đen tối nha.

Thịnh Diêu làm bộ không biết ý, vừa quay đầu lại, Lý đạo diễn khi chờ bác sĩ kiểm tra, ánh mắt vẫn trông mong mà nhìn cậu. Thịnh Diêu cảm thấy trái đất thật nguy hiểm, cậu thở dài một hơi, phi thường thành khẩn nói: “Cái kia là cái gì đạo diễn.....”

“Lý.....” Lý Kỳ Chí bị phần, đạo diễn nổi tiếng gặp phải một cái người không xem TV, thế là liền cảm thấy thành người qua đường Giáp.

“Lý đạo diễn, rất cảm ơn ngài yêu thích, ngài xem, trong cái kịch bản đó, tôi xem như chỉ làm nền, kết quả còn bị cười nữa, thực không có tốt như ngài nói.”

“Tôi tin tưởng ánh mắt của tôi.”

Ánh mắt của ngài là sao a....

“Thật sự Lý đạo diễn, tôi cảm thấy được công tác hiện tại rất tốt, không tính toán đổi.”

Lý Kỳ Chí vẻ mặt thương tiếc mà nhìn cậu: “Chỉ một bộ phim này, cậu thử xem, thử xem nói không chừng cậu sẽ thích đó.”

“Tôi cho rằng tôi sẽ không thích được.....”

“Không ai cự tuyệt được cái loại cảm giác này, tin tưởng ta!” Lý Kỳ Chí không hiểu, nhiều tiết mục tuyển chọn như vậy, nhiều nam nữ trẻ tuổi trẻ già măng mọc đều có giấc mộng một đêm thành danh như vậy, như thế nào không thể thực hiện được? Ý nhìn xuống tính nóng, ân cần dụ dỗ. “Còn còn trẻ, có thể còn chưa biết chính mình muốn cái gì, loại cơ hội này tới, như thế nào có thể buông tha chứ? Tê.....da của ta, thầy thuốc ngài điểm nhẹ, người trẻ tuổi cậu hãy nghe tôi nói.....”

Thịnh Diêu cảm thấy giống như chính mình là gà áp vịt, nếu không nhìn thấy cổ tay đối phương là do mình làm bị thương, vẫn là nhin. Còn chưa tính cái khác, lão tử là một cảnh sát nhân dân tận chức tận trách (trách nhiệm), anh kêu tôi diễn một cái xã hội đen? Còn nói thật đẹp “Khí chất thật hợp”, quả thật là vũ nhục đối với chức nghiệp cảnh sát vĩ đại.

Bác sĩ rất nhanh xử lý tốt ‘trọng thương’ của Lý đạo diễn, bệnh viện cũng nhanh để cho người đàn ông quý giá này rút đi, đừng ở chỗ này gây trở ngại giao thông. Thịnh Diêu kia cũng có một chút hù dọa người, xuống tay thấy nặng.

Lý Kỳ Chí mặc kệ, thật vất vả tìm được một cái ‘minh chủ sống’ như vậy, phải nhanh chóng dụ dỗ, sống chết cũng phải dụ dỗ quay về trong tổ kịch.

“Cậu là cảnh sát, như thế nào có thể trốn tránh trách nhiệm chứ? Cậu phải chịu trách nhiệm với tôi!” Lý Kỳ Chí âm lượng thật lớn hô lên, vừa lúc có một y tá nhỏ đi đến bên cạnh, nhìn thấy ánh mắt Thịnh Diêu không bình thường.

Này ai có thể nói rõ là chuyện gì đi a.....

“Tôi giúp ngài gọi xe taxi được chưa?”

“Không được!” Ý nghĩa ngay trên lời nói.

Thịnh Diêu thở dài, Lý Kỳ Chí một chút cũng không chừa, rốt cục, do xung quanh có quá nhiều người ngượng ngùng vây xem, biểu tình muốn đánh nhau cũng phải hạ xuống, Thịnh Diêu đầu hàng, bị Lý Kỳ Chí lừa cùng đi taxi quay về tổ kịch.

Khi đạo diễn không kiên nhẫn gì tìm kiếm người tài, người trong kịch tổ cũng không nhiều bởi vì vấn đề nam diễn viên, Thư Cửu diễn sau cũng thành diễn trước, hắn ng ẩ ở một cái góc sáng sửa xem kịch bản. Cộng sự lần này của hắn là người mới, cô gái nhỏ có chút khẩn trương, có chút chăm chỉ, bình thường chưa từng trải qua vấn đề lớn như thế này.

Lý Kỳ Chí chính là dưới tình huống như vậy kéo Thịnh Diêu tới, vừa tiến vào liền ào ào: “Mau mau mau, chuẩn bị quay thử!”

Thịnh Diêu mắt tròn trắng, cậu cảm thấy được tổ kịch này chính là bị lây bệnh không bình thường, khi cậu vừa tiến vào một khắc, đã muốn có ánh mắt với năm lục đạo khác thường theo dõi cậu, còn có âm thanh cảm thán nhỏ nhỏ nổi lên ở bốn phía, vì thế liền miễn cưỡng áp chế tính tình, bất đắc dĩ mà nói: “Xin lỗi, tôi khi nào thì nói qua quay thử với ông? Nếu không buông tay tôi liền buộc ông giam giữ trái phép.”

Thư Cửu nghe thấy âm thanh này liền nhấc đầu, dừng hỏi hấn vì cái gì cách lâu như vậy, vẫn nhớ rõ âm thanh người này, hấn chính là nhớ rõ, luôn luôn khắc sau người để lại cho hấn ấn tượng đặc biệt, tỷ như nói.....cảnh đẹp của người đẹp.

Hấn liền thốt lên: “Là cậu?”

(Rốt cuộc lại gặp, anh công này chính thức lên sàng:)))

Thịnh Diêu sửng sốt, lập tức nhớ đến, người này chính là bệnh thần kinh lần trước ở trên đường thực thực giả giả mà bảo cậu làm tình nhân của hấn, lập tức cảm thấy được chính mình từ lúc chào đời tới nay hôm nay là xui xẻo nhất, chuyện gì cũng đều xảy ra.

Không đợi cậu trả lời, Thư Cửu liền phi thường thành thực mà tiến lên, nắm lấy tay kia của cậu: “Thật trùng hợp nha – Lý đạo diễn, người này chính là bạn tôi, các người như thế nào nhận thức?”

“Tôi ở trên đường nhìn thấy cậu ta, cậu không cảm thấy được cậu ta chính là Kỉ Cảnh?” Kỉ Cảnh chính là ‘minh chủ’ kia, Lý Kỳ Chí hoa chân mua thấy mà nói ra hình tượng diễn viên trong tưởng tượng của y, còn không quên kéo tay Thịnh Diêu, “Thế nào, có phải hay không?”

Phải cái rắm – Thịnh Diêu nghĩ.

“Thật phải nha.....” Thử Cửu xoa cằm chính mình.

Lý Kỳ Chí vỗ đùi: “Chính xác đó nha, còn chờ cái gì? Kỉ chủ cậu liề n ủy khuất giúp đỡ đi, cậu xem cậu đem cổ tay tôi làm gãy như vậy.”

Ai bảo là gãy? Không phải chỉ bị thương một chút sao? Không nên bẻ cong sự thật như vậy!

“Tôi.....”

Thời điểm Thịnh Diêu nghĩ muốn mở miệng giải thích, một người đàn ông hoang mang rối loạn mà chạy vào, cầm trong tay một cái phong thư. Người đàn ông sắc mặt khó xem, như là sợ hãi, ánh mắt hoảng hốt: “Lý đạo diễn, đồ vật này lại tới nữa!”

Trên mặt Lý Kỳ Chí nhanh chóng xẹt qua một vẻ lo lắng, ánh mắt đảo qua gì đó trên tay người này, khẩu khí có điểm không tốt: “Tôi không phải đã nói rồi sao, loại đồ vật này không cần đem tới tôi, trực tiếp ném đi!”

“Nhưng mà.....” Tiểu trợ lý chần chờ một chút: “Lý đạo diễn, tôi cảm thấy lần này thật sự nghiêm trọng, vẫn là báo cảnh sát đi?”

Thịnh Diêu thấy phong thư trên tay người này cầm đến, trên mặt dường như có một loạt vết máu màu đỏ sẫm, đồ này suốt một mặt, mang theo một loại hương vị quý dị tà ác không nói nên lời, cậu nhăn mặt nhíu mày, từ Lý Kỳ Chí cùng Thư Cửu giã ra, lại từ đâu lấy ra một cái bao tay: “Cho tôi xem, tôi chính là cảnh sát.”

PHÔI ĐẠO - HOẠI ĐẠO

Priest

dtv-ebook.com

Chương 32: Vụ án thứ tư – hắc lam

Khi người trước mắt trẻ tuổi xinh đẹp sau khi nói ra ‘Tôi chính là cảnh sát’, cảm giác quanh thân cậu làm cho người ta người ta bỗng thấy thay đổi – trấn định, bình tĩnh, làm cho người ta tìm lòng không lòng không được không muốn cãi lời cậu.

Mọi người xúm lại đi tới, biểu tình khách quan mà nhìn phong thư màu đỏ kia trong tay Thịnh Diêu.

Thịnh Diêu đưa mũi vào ngửi thử, màu đỏ này chắc chắn là máu, cũng không biết là máu người hay là động vật. Sau đó đem thư đưa lên, đối với ánh mắt trời nhìn nhìn, hẳn chính là một phong thư rỗng, bên trong cũng không có thấy cái gì. Thịnh Diêu mặt nhăn mày nhú, đi đến một bên, gọi điện thoại, sau đó sắc mặt đi xuống, hỏi Lý Kỳ Chí: “Ông từ khi nào bắt đầu nhận được thư đe dọa vậy?”

Lý Kỳ Chí sửng sốt: “Tôi.....cậu nói thư đe dọa cái gì?”

“Được rồi, đừng nói dối, này khẳng định không phải là phong thư nhất.” Thịnh Diêu trực tiếp lướt qua y, hỏi trợ lý bên cạnh vẫn đang run rẩy, “Loại đồ vật này, cậu gặp qua bao nhiêu lần?”

“Khoảng.....khoảng ba bốn phong.....”

“Tiểu Tống!” Lý Kỳ Chí cúi đầu cắt lời cậu, “Không biết là trò đùa dai của ai mà thôi.”

Thịnh Diêu ánh mắt nháy cũng không nháy nhìn chăm chú y, Lý Kỳ Chí đột nhiên cảm thấy được, đôi mắt hoa đào trong lúc này, thế nhưng thấy chính mình ần ần sinh ra cảm giác áp bức.

Thư Cửu thành thực đem một cái cánh tay khoát lên vai Thịnh Diêu – ân, cảnh sát Thịnh đúng là đáng người tiêu chuẩn – ở bên cạnh chậm rì rì nói một câu: “Lý đạo diễn, có loại chuyện này ông như thế nào lại không nói một tiếng, vạn nhất có phiền toái gì gì, chúng tôi với ông có rất nhiều người làm sao bây giờ nha? Trợ lý Tổng, đến tột cùng sao lại thế này?”

Tiêu Tổng nơm nớp lo sợ mà nhìn nhìn Lý Kỳ Chí liếc mắt một cái, y do dự đảo tần mắt, nhưng mà cũng không có ngăn cản, vì thế liền thanh giọng, bắt đầu nói: “‘Sinh tử minh ước’.....cũng chính là đang chụp cho bộ phim này, thời điểm vừa mới thành lập tổ kịch, đạo diễn liền nhận được một phong thư kỳ lạ, thư nói ‘người bẻ cong sự thật, người sẽ biết hậu quả’, đóng dấu văn kiện, kí tên là ‘Hắc lam’, liền cắm ở trên của Lý đạo diễn, mặt trên có.....có.....” Cậu tạm dừng, do dự quay đầu nhìn Lý Kỳ Chí.

“Có một cái lông chim màu đen.” Lý Kỳ Chí trần mắt sau một lúc, mới trần giọng nói.

Thịnh Diêu chú ý tới vài người xung quanh, thậm chí có cả Thư Cửu ở trong đó, sắc mặt đồng loạt thay đổi đổi chút.

“Lông chim màu đen có hàm nghĩa gì đặc thù sao?”

Thư Cửu thở dài, đầu ngón tay nhẹ nhàng mà nhiễu một chút tóc bên tai Thịnh Diêu, thừa dịp không chú ý, rất có ý tứ mà chiếm một chút tiện nghi, bất quá lúc này có người không lo lắng chú ý đến hành vi lưu manh của hắn: “A sir, cậu bị Lý đạo diễn đem đến còn không có xem qua kịch bản đi? Lông chim màu đen chính là tín vật của nhân vật xấu để nhìn ‘Kỉ Cảnh’ trong phim đi. Kỉ Cảnh cảnh cáo nam diễn viên không cần xen vào việc của người khác,, cũng là đem phong thơ để trên cửa nhà hắn, mặt trên dán vào một cây lông chim màu đen, viết ‘Người lo chuyện bao đồng, người sẽ biết hậu quả’.”

Thịnh Diêu trong lòng ần ần hiểu được: “Lý đạo diễn.....kịch bản này có phải hay không căn cứ vào tiểu thuyết nào cải biên, ông có thể nói cho tôi biết, thời điểm khi tổ kịch mới thành lập, có bao nhiêu người xem qua kịch bản?”

Ánh mắt Lý Kỳ Chí ở đây đảo qua một vòng, Thịnh Diêu cười – được, người hiềm nghi không sai biệt lắm đâu ở trong này, có thể là người cùng vị đại đạo diễn này có quan hệ đặc thù, trách không được y không muốn làm lớn chuyện, giữ im lặng không chịu nói.

Tiểu Tống tiếp tục nói: “Lúc ấy chúng tôi đều tưởng là trò đùa dai của đại đó, không để ý, chính là qua thời gian dài như vậy, ngay khi chuẩn bị chụp hình, trong quá trình tiến triển hết thấy thuận lợi, lại thu được phong thư thứ hai, vẫn là khẩu khí cùng lông chim đen giống nhau, trên mặt viết.....”

“Ta thường thức người, không cần khư khư cố chấp.” Thư Cửu, Lý Kỳ Chí, tiểu Tống thậm chí bên cạnh còn có mấy diễn viên quen thuộc kịch bản đều nhận ra lời này, lời vừa nói xong, vài người nhìn lẫn nhau, cũng chưa nói gì, nháy mắt cảm thấy nhiệt độ không khí có điểm lạnh.

Lập tức Thư Cửu đối Thịnh Diêu giải thích: “Là thời điểm lông chim thứ hai xuất hiện, lúc ấy có người đi điều tra được một ít manh mối của Dưới ánh trăng sáng, hơn nữa bắt đầu hành động, Kỉ Cảnh cho hẳn phong thư thứ hai.”

Lúc này còi cảnh sát không xa không gần vang đến, Lý Kỳ Chí có chút vô lực phát tay: “Tiểu Tống, cậu đi đem thư đưa hết cho cảnh sát đi.” Tiểu Tống không lên tiếng chạy ra.

Một lát, mấy chiếc xe cảnh sát đứng trước mặt bọn họ, Tô Quân Tử, Thẩm Dạ Hi, Khương Hồ, Dương Mạn cùng An Di Ninh đều đến đây. Một đám còn mặt thường phục chưa kịp thay, hai cô gái trên mặt còn chút trang điểm tinh xảo, trách không được có người ghen tỵ, trong cục cảnh sát, văn phòng bọn họ chiếm đến hai người đẹp, như vậy vừa có mặt, cũng không so với bất cứ diễn viên nào kém hơn.

Thịnh Diêu sừng sốt, theo bản năng bỏ ra cánh tay Thư Cửu khoát trên người cậu: “Các người như thế nào đến đây?”

“Nhận được nhiệm vụ thôi.” Thẩm Dạ Hi thấy thế nào cũng không giống người vòng vo như vậy.

“Thịnh Diêu em có khỏe không?” Đây là Tô Quân Tử mang sắc mặt lo lắng.

“Như thế nào có thể đem cậu một người mặc kệ ở đây?” Đây là Dương Man híp đôi mắt say đắm, ở chung quanh tìm kiếm mỹ nam.

“Chúng tôi lo lắng cho cậu nha.” Đây là An Di Ninh mở to mắt nói dối, không có điểm thành ý.

“Di?” Khương Hồn háy mắt mấy cái, có điểm kinh ngạc hỏi, “Kia vừa rồi trong bản kí tên là ai bỏ mặc nha?”

Mọi người quay đầu, tỏ vẻ không biết cậu.

Thẩm Dạ Hi đánh vào ót cậu một cái, chỉ tiếc rèn sắt không thành: “Lại phá, tôi đập chết cậu! Tiếc thương cúi năm không muốn được cằm hả?”

Thịnh Diêu trong lòng bi phẫn, đây là ví dụ gặp phải người xấu, vô ý kết bạn cỡ nào tiêu chuẩn a!

Lúc này tiểu Tống đã muốn đem hết tất cả thư chạy đến, có điểm thờ hờn hờn: “Phong thư thứ nhất kia..... phong thư thứ nhất thiếu chút nữa trở thành rác rưởi. thật vất vả tìm được. Thư đe dọa đầu ở trong này, còn có lông chim đen cùng với phong thư máu vừa rồi đầu có trong đó.”

Vài người ‘nhân sĩ chuyên nghiệp’ lập tức xúm lại đi lên, Thẩm Dạ Hi thu lại thần sắc vui cười, thật cẩn thận xem qua một lúc sau đó mới lên tiếng: “Di Ninh. đem cái này xét nghiệm, Lý đạo diễn, nếu có thể, xin tận lực nghĩ kỹ một chút, phạm vi ngay từ lúc đầu người tiếp xúc với kịch bản, chị Dương Quân Tử, chuẩn bị ghi chép. Thịnh Diêu, cậu đem kịch bản xem qua một lần, đem trọng điểm đưa ra. Khương Hồn, cậu chờ bọn họ xét nghiệm xong rồi về cẩn thận nghiên cứu mất chút mấy phong thư đe dọa kia.”

Thư Cử một phen giữ chặt Thịnh Diêu: “Tôi giúp cậu!”

Ánh mắt Thẩm Dạ Hi trên mặt hần xẹt qua, theo sau dừng trên người Tống trợ lý bên cạnh, Tống trợ lý tuy rằng lá gan không lớn, nhưng mà phản ứng rất nhanh, lập tức hiểu ý nói: “Chúng tôi là sau khi nhận được thư đe dọa thứ hai, Thư tiên sinh mới nhận được kịch bản, tôi nghĩ, tôi nghĩ.....”

Thẩm Dạ Hi đối Thư Cửu nhẹ nhàng mà gật gật đầu: “Phiền anh.”

Thư Cửu tùy tiện hướng anh thủ thế chữ ‘V’, kéo Thịnh Diêu có ít nhieu không đồng tình đi.

Thẩm Dạ Hi quay đầu, phát hiện Khương Hò lấy một loại biểu tình suy tư nhìn chăm chú vào bóng dáng Thư Cửu, liền hỏi: “Làm sao vậy?”

“Tôi hình như ở đâu gặp qua người vừa kia ở đâu rồi?” Khương Hò hỏi.

Thẩm Dạ Hi nhíu mi, những lời này.....như thế nào giống như muốn bắt chuyện a? Anh dùng tay đỡ đầu Khương Hò, mạnh mẽ xoa đầu cậu: “Anh ta là nhân vật công chúng, hiện tại đang nổi tiếng, TV lúc nào cũng chiếu phim cùng quảng cáo của anh ta, nếu nhìn quen mắt đương nhiên không kì quái, hên tại tập trung tinh lực nghĩ đến công tác cho tôi, nghe thấy không? Bằng không trừ tiền thưởng của cậu.”

Trừ đi.....Trừ hết cũng không sao. Khương Hò nghĩ, bất quá sáng suốt chưa nói ra.

Từ ‘trừ tiền thưởng của cậu’ này từ lúc leo lên taxi đến giờ, Thẩm đội trưởng kính yêu của bọn họ luôn nói ngoài miệng với người mới.

“Mấy phong thư trước đâu có tin nhắn.” Thời gian Khương Hò tiến vào trạng thái làm việc qua ngắn, hoặc là nói không lúc nào trong trạng thái như vậy, lại không có lúc nào không sai sót, “Nhưng mà phong thư cuối cùng này thành linh lớn như vậy, cả bì bị nhuộm đỏ như máu, hơn nữa cũng không có nói gì.”

“Cậu cảm thấy được đây là không phải một người làm? Nếu không phải vậy, hẳn vì cái gì đột nhiên đổi phong cách?”

“Phần nộ, lạnh lùng, còn có một loại.....” Khương Hồnghĩ nghĩ, không nghĩ ra từ ngữ thích hợp để hình dung, “Chính là đã có quyết định nào đó, tính toán cái gì đó.”

“Liều lĩnh?” Thẩm Dạ Hi hỏi.

Khương Hồnghĩ nghĩ, đối từ này hiểu chút chút, nhưng là cảm thấy ý nghĩa không sai biệt lắm, vì thế gật gật đầu: “Hẳn cái gì cũng không nói ý là – cái gì nên nói đầu đã nói, hiện tại không còn gì, phải chờ xem đi.”

Cậu ngẩng đầu lên, biểu tình trở nên ngưng trọng, đối với chuyện đã xảy ra, thật không xong, đó là đã phát sinh, chính là bọn họ hiện tại chỉ nhìn đến phần nộ, còn không có nhìn đến người này như thế nào lại phần nộ.....Lo sợ bất an cùng chờ đợi, mới là nguyên nhân chính.

“Có cái gì kích thích tới hẳn, làm cho hẳn quyết định không kiềm nén.” Khương Hồn nói, “Nhưng mà anh xem, cho dù là như vậy, hẳn đầu không quên có cái lông chim đen kia.”

PHÔI ĐẠO - HOẠI ĐẠO

Priest

dtv-ebook.com

Chương 33: Vụ án thứ tư – hắc lam

Ghi chép của Dương Mạn cùng Tô Quân Tử còn chưa có hoàn, những người khác đã tụ tập lại, tìm một cái văn phòng tạm thời, Thịnh Diêu sắp xem qua kịch bản cùng bày ra mấy phong thư.

Thịnh Diêu đem những lời trong kịch bản giống với trong thư đe dọa đầu tìm ra: “Người gửi thư này tuy rằng không cố ý bắt chước lời thoại trong kịch bản, nhưng cho dù lúc trước có uy hiếp, cũng đầu rất lãnh tính, hơn nữa làm cho người ta cảm thấy có một loại cảm giác thâm thúy, cảm giác càng ngày càng khó hiểu. Tôi hoài nghi, phong thư cuối cùng ghê tởm này không phải cùng một người trước đó gửi đến.”

“Tựa như ra oai cùng uy hiếp, lúc trước lại là người văn minh tự phụ, sau này lại...có điểm rất trắng trợn.” An Di Ninh tổng kết, lại bổ sung một câu, “Bất quá phong thư may mắn chỉ là máu gà, không phải máu người.”

“Nếu là máu người hẳn là sẽ dễ tra hơn một chút.” Khương Hồn nói.

Mọi người không hện mà cùng cho cậu một cái biểu tình ‘Cậu không được lên tiếng’.

Chỉ nghe Khương Hồn không chút hoang mang mà nói: “Đến bây giờ, chỉ có một mình Lý Kỳ Chí tiên sinh nhận thư đe dọa, theo thống kê mà nói, chúng ta có thể phỏng đoán toàn bộ thư đe dọa là hoàn toàn nhằm vào y. Giả thiết người gửi thư vẫn là một người không thay đổi, thì loại thư này từ đầu chính là đe dọa, đến bây giờ thì là tức giận, ở giữa có cái gì kích thích hẳn kịch liệt, chính là cho dù như vậy, lông chim màu đen cũng không có thay đổi.”

“Lông chim màu đen không phải là tín vật ở trong kịch bản của boss kia sao, đại biểu cái gì?” Thẩm Dạ Hi hỏi.

“Công bằng, lẽ độ, tao nhả cùng đạo nghĩa.” Năng lực sửa sang lại tin tức của Thịnh Diêu không phải giỏi bình thường, lập tức đem đề tài nói đến, “Người này theo lời của tiểu Khương nói hử là một tên tự kỷ cu ồng, tuy rằng là xã hội đen, nhưng mà hử cảm thấy được chính mình đại biểu cho ‘giang hồ đại nghĩa’, không giết ‘người vô tội’, ân...Đương nhiên có đi đâu đặc biệt là, vô tội hay có tội là do vị đại ca này định đoạt. Cho dù nhận được thư có lông chim màu đen, cũng hứa hẹn sẽ không có nguy hiểm đến người nhà của người bị hại.....từ từ, ý của cậu là?”

Khương Hồ gật gù: “Hử là bắt chước Kỉ Cảnh, hơn nữa bao thư bằng máu cùng lông chim màu đen, chứng tỏ hử đối Kỉ Cảnh là tôn sùng nhiều hơn phần nộ, nói cách khác hử chỉ nhằm vào một mình Lý tiên sinh, trong tình huống này sinh mệnh Lý tiên sinh hử không có bị uy hiếp, tôi cảm thấy được hử cho dù thật sự nghĩ đến dùng máu người, chắc chắn là sẽ dùng máu của mình.”

“Di Ninh, gọi người đến đặc biệt bảo vệ Lý Kỳ Chí.” An Di Ninh lập tức lên tiếng trả lời đi an bài, Thẩm Dạ Hi hỏi tiếp, “Khương Hồ, cậu còn nhìn ra được cái gì không?”

“Tôi không có xác định được.....” Khương Hồ đem tấm giấy cùng thư đe dọa trong túi vật chứng giơ lên để cùng một chỗ, kích thước lớn nhỏ đều giống nhau, Thịnh Diêu không hiểu, liền hỏi: “Sau đó sao?”

“Có loại giấy tiêu chuẩn A4 không? Để cho tôi so sánh một chút.”

“Tôi giúp cậu tìm thử.” Một người đi đến, Khương Hồ kinh ngạc nhìn các đồ không xa, Thư Cửu nguyên bản đứng ở góc tường im lặng không lên tiếng, lại nhìn thoáng qua Thẩm Dạ Hi – Người này như thế nào đến đây được?

Thẩm Dạ Hi trừng Thịnh Diêu – Cậu lại chọc mèo dụ chó a.

Thịnh Diêu làm bộ nhìn trời, đột nhiên phát hiện không trung cảnh đẹp ngàn dặm không hề có mây.

Một lát, Thư Cửu cần một xấp giấy cỡ A4 chuẩn có đánh chữ đem ra, đưa cho Khương Hồ, hơn nữa cảm thấy hứng thú mà nhìn qua, “Cảnh sát, cậu định làm gì với cái này?”

Thẩm Dạ Hi bất động thanh sắc mà đứng một bên Khương Hồ, đem Thư Lâu ngăn cách – người đàn ông này tích cực tham gia đi đầu tra như vậy, có điểm khả nghi.

“Từ từ,” Thịnh Diêu nhanh chóng xem lại kịch bản, ngón tay dài nhỏ xẹt qua từng trang giấy, đọc nhanh như gió, “Nơi này, tìm được rồi. Trong này nói Cảnh sát là người phi thường nghiêm khắc với những chi tiết, cơ hồ đến mức thành bệnh hơn nữa không chế dục rất mạnh, tất cả những thứ hấn muốn, cho dù người là người khác chế tạo ra, cũng phải trải qua xử lý đặc thù của hấn, tỷ như đem mặt thư đổi, hoặc là đổi bì sách, không thì nhân hiệu quần áo sau đó ký tên mình lên.....Trang giấy mất bên bên, cậu hòa nghi đã bị cắt ra?”

Khương Hồ đem giấy A4 so với thư đe dọa một chút – Quả nhiên lớn hơn một vòng.

Thẩm Dạ Hi nhìn Khương Hồ liếc mắt một cái, trầm tư không nói.

Mấy ngày nay Khương Hồ ở trong nhà anh, anh biết người này không có chứng bắt buộc. Tuy rằng trên cơ bản miễn cưỡng có thể xem là người sạch sẽ, chính là người đàn ông bình thường có tật xấu dùng qua cái gì đó liền tùy tay quăng Khương Hồ cũng có. Nhưng không biết vì cái gì, Khương Hồ lại giống như người có chứng ngại nhân cách bắt buộc, nhìn ra chênh lệch thật nhỏ mà người thường không thấy. Tỷ như lần trước đổi lịch, Thẩm Dạ Hi nhìn miếng trên tường thuận miệng hỏi Khương Hồ một câu “Có bị lệch hay không?”. Khương Hồ nhìn lướt qua liền nói cho anh: “Cơ bản là được rồi, hơi lệch về phía bên trái vài thước.”

Thư đe dọa quả thật chỉ so với A4 chuẩn bình thường chỉ hơi nhỏ hơn một vòng, cũng chỉ là một vòng nhỏ nhất, người ở đây ai cũng chưa ý thức được.

Thư Cửu nháy mắt mấy cái, e sợ thiên hạ không loạn mà kéo kéo tay áo Thịnh Diêu: “Đồng sự của cậu thật lợi hại a, trong đây có phải hay không có con chip nào đó, khác nhau nhỏ như vậy cũng nhìn ra được.”

Lúc này An Di Ninh đã an bài tốt người bảo vệ đạo diễn cũng nghe thấy, ánh mắt quét một vòng, phát hiện biểu tình mọi người đều đang nói, người này có điểm không thích hợp, vì thế đối Thư Cửu cười: “Thư tiên sinh, em gái tôi thích anh đã lâu, muốn nhờ tôi giúp xin chữ ký của anh, có thể hay không nhờ anh...”

— — Tạo việc làm cho đại minh tinh làm, để hắn không ở đây quấy rối.

Thẩm Dạ Hi khinh bỉ nhìn An Di Ninh liếc mắt một cái – Cô ngày hôm qua mới sinh ra thêm em gái sao?

Khương Hòe hiển nhiên cũng muốn hỏi vấn đề giống vậy: “Di.....” Bị Thẩm Dạ Hi ở dưới néo một cái, nuốt trở về

Khương Hòe có điểm mờ mịt quay đầu nhìn tên đầu sỏ đã néo mình, anh mắt kỳ dị kia làm cho trái tim Thẩm Dạ Hi nhảy lên. Thẩm đội trưởng anh minh thần võ dùng sức mạnh ý chí đem thần trí đang phiêu tán nơi đâu của mình kéo lại, đứng đắn đối Khương Hòe nói: “Tĩnh lực tập trung.”

Đồng Thời cấp Thịnh Diêu nháy mắt ra dấu – Dem người kia xách đi.

Thật sự là một cái nhiệm vụ vinh quang mà gian khổ. Thịnh Diêu bĩu môi, đi đầu chỉnh lại tâm tình của mình, quay mặt mỉm cười đối Thư Cửu nói: “Một hồi có thể phải phiên thư sinh hỗ trợ làm chút ghi chép, giúp đỡ đi đầu tra, có thể chứ?”

Cười rộ lên càng đẹp mắt – Thư Cửu nghĩ vậy, bộ dạng như thế, công việc lại tàn khốc như vậy, đã bao lâu không có gặp qua người có hương vị đàn ông như vậy? Còn để cho mình gặp hai lần, buông tha cơ hội quả thực có lỗi với với ông trời cùng ông bà! Vì thế hắn quyết định vô liên sỉ một chút: “Thỉnh cảnh sát muốn làm ghi chép sao?”

Tôi còn có nhiệm vụ khác – Thịnh Diêu muốn nói.

“Không thành vấn đề, vừa lúc Quân Tử bọn họ chưa có vội vàng lắm, Thịnh Diêu cậu đi đi.” Thẩm Dạ Hi một lời đáp ứng.

Được lắm, Thẩm Dạ Hi, tôi nhớ kỹ anh! Thịnh Diêu một bên ở trong lòng la hét, một bên cố gắng tỏ ra là một người cảnh sát có thái độ đúng đắn: “Xin theo tôi đến bên này một chút.”

Thư Cửu phi thường cao hứng mà bị bắt cóc. An Di Ninh chăm chú nhìn vào bóng dáng hắc thực lâu, nâng cằm có chút dăm chiêu nói: “Tôi như thế nào cảm thấy được.....sao kim này có điểm không bình thường chứ? Các người có thấy ánh mắt hắc đánh giá Thịnh Diêu ba đường hạ ba đường không?”

“Cái gì gọi là ba đường hạ ba đường?” Khương Hồ hỏi.

“Chính là.....”

“An Di Ninh, năm nay thời gian nghỉ phép của cô tích lũy gần đủ để lên chức đấy.” Thẩm Dạ Hi buông xuống suy nghĩ, mặt không chút thay đổi nói.

“Cảm ơn đối với em tín nhiệm, cô hội này để lại cho đồng chí khác đi!” An Di Ninh hiên ngang lắm liệt, lúc sau trừng mắt nhìn Khương Hồ liếc mắt một cái, “Làm việc cho thật tốt, hỏi lung tung cái gì — đúng rồi, cậu vừa nói cái này là đại biểu cho cái gì? Người gửi thư đem bìa giấy cắt rớt, chứng tỏ hắc có chứng bắt buộc? Chứng ngại nhân cách? Tinh thần phân liệt hay là.....”

“Hắc là không phải chứng bắt buộc.” Khương Hồ ghé vào trên bàn nhỏ, đem thư đe dọa đưa lên, cẩn thận xem xét, “Thô thô, không có trật tự đặc biệt, có cùng lắm chỉ là.....Chị có biết người bị chứng bắt buộc khi làm chuyện gì đó, hắc là xuất phát từ nguyên nhân bên trong, tựa như Kỉ Cảnh mà Thịnh Diêu nói, hắc làm loại chuyện này hắc là phải cần thận tỉ mỉ. Chính là người này giống như cái trình tự như vậy mà qua loa hoàn thành, hắc tựa hồ cũng không rõ nguyên nhân vì sao Kỉ Cảnh làm như vậy.”

“Chính là làm đi ầu thừa?” An Di Ninh hỏi, “Nếu hấn làm như vậy không phải nguyên nhân bên trong, kia chẳng lẽ là làm cho người nào xem? Người bình thường như thế nào chú ý đến điểm khác biệt ấy?”

“Trừ phi cảm tình hấn đối với nhân vật hư cấu rất mãnh liệt.” Thẩm Dạ Hi trầm giọng nói, hỏi Khương H ồ, “Đây là tình huống gì?”

“Chứng vọng tưởng.” Khương H ồ nói ngắn gọn, “Vấn đề bình thường không lớn, bất quá rất nhanh chuyển biến xấu.”

“Di Ninh, đi thăm dò kịch bản này là ai viết.”

“Được.” An Di Ninh lập tức đứng lên đi làm việc.

Khương H ồ ở tại chỗ cân nhắc một chút, mới dùng âm lượng cực thấp đối Thẩm Dạ Hi nói: “Trong lời nói của Di Ninh đã nhắc nhở tôi.”

“Àn?”

“Nếu người gửi thư làm như vậy – Chính là cắt giấy cùng lông chim đen, không phải xuất hiện từ ý nguyện nội tâm, mà là làm cho người nào đó xem, người này nhất định có thể dễ dàng thu thập tin tức người kia.”

“Cậu là nói.....” Ánh mắt Thẩm Dạ Hi rơi trên người Thịnh Diêu, ghi chép bên kia tựa hồ không thuận lời lắm, bởi vì đại minh tinh Thư Cửu tiên sinh rất có thành ý hợp tác, một mực hướng bên người Thịnh Diêu cộ, mà nhiệt tình của hấn cũng làm cho Thịnh Diêu có điểm ‘thụ sủng nhược kinh’, bất động thanh sắc mà thoát khỏi cao dán này.

“Cậu nói người này có thể hay không ảo tưởng Kỉ Cảnh là chân thật tồn tại, thông qua phương pháp này chào hỏi? Kia.....Chẳng lẽ Thịnh Diêu chính là cái kích thích làm cho hấn đột nhiên thay đổi phong cách làm thư?”

Khương H ồ nhẹ nhàng mà nhú mi, ánh mắt nhìn xa xăm, đảo qua khắp nơi.

Mà Thịnh Diêu đang bị người làm phiền, giống như vội vã tính toán thoát khỏi tên kia: “Cám ơn anh phối hợp, có vấn đề gì tôi sẽ tìm anh...”

Không có kết quả, bởi vì Thư Cửu một phen giữ chặt y, trên mặt lộ ra một cái tươi cười mang theo điểm vô lại cùng tính kế: “Thịnh cảnh sát, chuyện tôi lần trước hỏi, cậu không có để tâm suy nghĩ một chút sao?”

Thịnh Diêu sững sốt, không phản ứng lại cái gì gọi là ‘sự tình’

Thư Cửu giống như có điểm thất bại mà nhấn lại mặt, xem ra chính mình bị coi thường. Ánh mắt hấn đảo qua, vừa lúc không có người chú ý đến nơi này, mà cảnh sát cũng làm cho truyề thông không có khả năng vào đến nơi này, vì thế mạnh mẽ kéo Thịnh Diêu vào mình, nhẹ nhàng ở bên tai đối phương nói: “Chính là.....suy nghĩ một chút, chuyện muốn hay không làm tình nhân của tôi.”

Nói xong còn hướng lỗ tai Thịnh Diêu thổi một hơi.

Thịnh Diêu giãy dụa, kinh ngạc phát hiện ‘gối thêu hoa’ này khí lực cự nhiên không nhỏ.

Thư Cửu bổ sung: “Cậu lần trước nói, sợ cùng tôi ở một chỗ, ở trên giường sẽ có hại.....Không bằng chúng ta làm có hiệp định, trên giường chỉ cần ‘a a’ được rồi, kỹ thuật tôi tốt lắm, cậu có muốn hay không.....”

Thịnh Diêu ngón tay lạnh như băng uy hiếp để lên cổ tay hắn, Thư Cửu nhún nhún vai, biết đi đâu buông tay ra, giơ lên hai tay mình, biểu tình có điểm bị tổn thương: “Tôi không thể nhập vào mắt cậu sao?”

Rất giống con chó to bị vứt bỏ.....Thịnh Diêu luôn luôn ăn mềm không ăn cứng, thật đúng là chống đỡ không được loại ánh mắt này của đối phương, vì thế thở dài: “Thư tiên sinh, tôi không phải.....”

Thư Cửu dựng thẳng một ngón tay ở bên miệng cậu, ngắt lời cậu, nhẹ nhàng mà lắc lắc: “Đừng phủ nhận, trên người cậu có hương vị đồng loại, tôi thấy được.”

Ánh mắt Thịnh Diêu chuyển qua bên cạnh, liếc mắt nhìn thấy Tô Quân Tử đang ở một bên, lời nói phản bác đột nhiên có điểm nói không nên lời.

Thư Cửu bắt lấy cơ hội, tiếp tục nói: “Không bằng cậu cho tôi một cơ hội đi? Tôi cam đoan sẽ xử lý thật tốt, sẽ không bởi vì thân phận của tôi mà mang đến phiền toái cho cậu, mặt khác.....Chúng ta cũng không phải người theo nguyên tắc cũ, cảnh sát Thịnh chắc hẳn cũng nhân tri kỷ cũng không ít? Thật sự không được, sau khi chia tay, mọi người vẫn là bạn bè, thử xem cũng không có tổn thất gì?”

Thịnh Diêu có điểm buồn cười mà nhìn hắn: “Sao anh biết tôi không theo nguyên tắc cũ? Hay anh biết tôi không phải là người mạnh mẽ phản đối tình dục trước hôn nhân?”

Thư Cửu nở nụ cười: “Hương vị, Tôi đã nói rồi.”

Thịnh Diêu trầm mặc một hồi, ánh mắt từng chút từng chút di chuyển trên mặt đất, cuối cùng dừng ở trên ánh mắt đặc biệt chuyên chú chân thành, nhẹ nhàng mà nói: “Xem ra về sau trước khi đi ra ngoài, hẳn là trước nên tắm rửa cho sạch ‘hương vị’ trên người.”

PHÔI ĐẠO - HOẠI ĐẠO

Priest

dtv-ebook.com

Chương 34: Vụ án thứ tư – hắc lam

Ánh mắt Khương Hồn đảo qua nơi có người, ghi chép Dương Mạn cùng Tô Quân Tử cũng mau làm xong, tất cả mọi người đều bày ra ngôn ngữ tứ chi cùng nhiều biểu tình biến hóa rất nhỏ, có rình, có tò mò, có lo sợ bất an.

Mà trong đó có vài cái đặt ở trên người Thịnh Diêu.....

“Khương Hồn” Thẩm Dạ Hi đột nhiên mở miệng đánh gãy cậu. Khương Hồn sững sốt, cậu nghe được ngữ khí Thẩm Dạ Hi đột nhiên nghiêm túc.

“Làm sao vậy?”

“Theo suy đoán của cậu, người gửi thư đe dọa rất có thể là bởi vì sự xuất hiện của Thịnh Diêu mà đột nhiên bị kích thích, cậu cho rằng trong ảo tưởng của hắn, đem Thịnh Diêu trở thành cái gì chứ?”

Không biết vì cái gì, trong lời nói Thẩm Dạ Hi có loại suy xét tỉ mỉ, mi Khương Hồn nhẹ nhàng nhú một cái, lập tức nhanh chóng giãn ra, trề trề ngâm một chút, hỏi lại: “Nếu hắn đối nhân vật trong kịch bản có cảm tình bệnh hoạn, như vậy hắn đối với đạo diễn đã kéo đến diễn viên, thì có thái độ gì?”

Thẩm Dạ Hi dừng một chút, mọi nơi nhìn thoáng qua, An Di Ninh xem ra đã muốn tìm được người viết kịch bản, đang ở cùng người biên kịch nói chuyện, Thịnh Diêu vẫn đang bị Thư Cử dây dưa, nơi này chỉ có hai người bọn họ. Lúc này mới đề thấp âm thanh đối Khương Hồn nói: “Kỳ thật có một câu, tôi đã sớm nghĩ theo hướng của cậu, Khương Hồn, tâm lý học không phải phạm thức khoa học, thực dễ dàng xuất hiện khác biệt, loại phân tích này thủy chung chỉ là phiến diện, mà loại phương thức suy nghĩ này rất dễ dàng đi đến cực đoan.”

Khương Hồ chỉ là nhìn anh, không tỏ thái độ, cũng nhìn không ra gì lý do khiến cậu giận dữ như thế, chờ cậu nói ra. Không biết thời gian cậu làm bác sĩ tâm lý bao lâu rồi, giống như ngựa trang với mặt nạ đã muốn trở thành thái độ bình thường của cậu. Nhưng Thẩm Dạ Hi chính là có thể cảm giác ra được, lời nói của mình, đối phương không có nghe vào được.

Phân tích tâm lý tội phạm cũng tốt, trong lòng tưởng tượng ra cũng tốt, đều phải làm thật cẩn thận, nếu không làm thì khó có thể thu nhỏ phạm vi tìm tòi tội phạm, còn có thể trở thành điếu tra viên. Cho nên đối với công tác bình thường này mà nói phải có rất nhiều người cùng nhau hợp tác, điếu tra bổ sung khuyết điểm cho nhau, hạ thấp điểm sai biệt với thực tế thấp nhất, nhưng mà vẫn không thể làm thành trăm phần trăm chính xác.

Thẩm Dạ Hi vô lực thở dài, anh biết người này không phải chỉ là học giả lý luận suông, tuy rằng không có tư liệu cụ thể của đối phương, nhưng Khương Hồ tuyệt đối có kinh nghiệm công việc bên ngoài cùng kinh nghiệm điếu tra phong phú, nói không chừng sự từng trải so với chính mình còn muốn già dặn hơn.

Tuy nhiên, có một số điếu có thể nhìn thấy, hay là có thể nói. Thẩm Dạ Hi không phải là người không nói, chính là thời điểm đối mặt Khương Hồ, anh đột nhiên có chút không biết phải biểu đạt như thế nào: “Tôi chỉ là cảm thấy được..... tâm lý học lĩnh vực này thật huyền diệu, quá nhiều điếu chưa biết, cho dù thật là mặt đối mặt, cũng không nhất thiết có thể khám phá ra tâm lý không bình thường kỳ quái này, hướng chỉ chính là thông qua một ít dấu vết đứt quãng để lại chứ? Đôi khi, không có bằng chứng mà phải cẩn thận đối đảo, đương nhiên, tôi không phải nói.....”

Khương Hồ nở nụ cười một chút: “Cám ơn, tôi đã biết.” Cậu buông mắt, che dấu suy nghĩ chợt lóe bên trong.

Đã qua..... bao lâu thời gian không ai nghi ngờ qua cậu, Thẩm Dạ Hi thẳng thắn, cậu kỳ thật cũng không có cảm giác bị mạo phạm, cho dù có chút chói tai, cũng có thể nghe ra được đây là đối phương thực tâm nói.

Giống như thật lâu trước kia, cũng có người đối cậu nói không khác cho lắm — Khương Hồ, cậu rất thông minh, cũng quá tự phụ thông minh,

tin tưởng phán đoán chính mình, kiên trì suy nghĩ bản thân, đây là đúng, chính là nếu cậu phạm phải sai lầm thì sao? Không cần phản bác — mỗi người đều có thể phạm sai lầm, quá mức tin tưởng chính mình, quá mức chủ quan, một ngày nào đó cậu sẽ bị hãm trong cái vòng lẩn quẩn.

Cậu có chút xuất thần, Thẩm Dạ Hi từ trong sắc mặt cậu nhìn không ra manh mối, nhiều ít có chút hối hận chính mình nhanh mồm nhanh miệng: “Cậu đừng để trong lòng đi, tôi chỉ là nói.....”

“Không sao, thật sự, anh nói đúng, tôi nhận, cảm ơn.” Khương Hồ lại ngẩng đầu đối anh nở nụ cười, tuy rất nhẹ, nhưng lại giống như gió ở trên mặt đất lướt qua, lại dẫn theo hồi ức cùng thương cảm không dễ phát hiện. Cậu như là đang nhìn Thẩm Dạ Hi, ánh mắt như có như không tiêu cự, giống như xa xa nhìn người nào đó.

Thẩm Dạ Hi không biết vì cái gì, bị cậu cười đến trong lòng co rúm một chút, anh đột nhiên cảm thấy được ngực mình nảy lên một loại phản nộ cùng xúc động, muốn đào bới hỏi đến, nghĩ muốn đem thân sắc như không có gì lôi hết ra ngoài, cậu nhìn tôi, nhớ đến ai?

Nhưng mà cuối cùng vẫn là nhịn xuống. Không khí bắt đầu cổ quái.

“Em đã đi đầu tra xong, tác giả kịch bản là.....” An Di Ninh dừng lại, nâng lên ánh mắt xinh đẹp nhìn hai người trong lúc đó quét qua, có điểm kỳ quái, “Làm sao vậy?”

Khương Hồ cười cười, Thẩm Dạ Hi quay đầu, phi thường có tác phong làm việc công, cứng ngắt đối đãi: “Tác giả là ai?”

Hai người trên mặt đều là biểu tình ‘Không nói cho cô’ không khác nhau lắm, An Di Ninh trong lòng rút rút, giác quan thứ sáu, thứ bảy, thứ tám, thứ chín đều trăm miệng một lời nói cho cô – có chuyện!

Khương Hồ liền cảm thấy được, ánh mắt cô gái này giống như đột nhiên thay đổi, lóe ra một cổ tà ác quang mang. Cậu vì thế có một loại dự cảm không rõ, nhanh nhẹ nhàng khụ một tiếng đánh gãy cô: “Di Ninh, chị vừa rồi nói tác giả kịch bản là ai?”

“A.....nga, vừa lúc chính là biên kịch.”

Khương Hồnnương theo ánh mắt của cô nhìn qua, có mấy người cảnh viên đã chú ý qua bên kia. An Di Ninh nói: “Cậu nhìn ông giả diện mạo xấu xí có bụng bia kia thử đi? Gã ở trong vòng lẩn quẩn này rất có danh, cùng đạo diễn Lý Kỳ Chí quan hệ rất tốt, nghe nói cũng không phải lần đầu tiên hợp tác rồi, kịch bản này không phải thay đổi, là gã chuyên môn viết cho Lý đạo diễn.”

“Trách không được.....” Vừa lúc Thịnh Diêu đi đến. “Trách không được Lý Kỳ Chí rõ ràng bị người viết thư đe dọa còn giấu đi không chịu nói.”

An Di Ninh theo bản năng muốn nói Thịnh Diêu, Thư đại minh tinh vì sao không đi theo y, vừa chuyển đầu nhìn thấy Thư Cửu bị người đại diện của mình lôi đi, còn đối bọn họ vẫy tay chào, vẻ mặt đắc ý thoải mái. An Di Ninh sờ cằm, đánh giá Thịnh Diêu.....cái kia, Thư Cửu động tác thật nhanh, đã muốn thuận lợi?

Bất qua là ai đắc thủ ai?

Thẩm Dạ Hi ngắm An Di Ninh liếc mắt một cái, cô liên tiếp thất thần lập tức le lưỡi: “Lý đạo đã đưa tôi danh sách, thời điểm thu được thư đe dọa thứ nhất, là khi kịch bản mới vừa viết ra không lâu, ách.....người hiền nghi này thật đúng là gần a, bỏ qua các nhân viên công tác trong công ty giải trí cực kỳ xa, nhân viên có liên quan, ở đây cũng chỉ có biên kịch Trương Tân cùng trợ lý đạo diễn mới tiểu Tống.”

“Tiểu Tống là người đầu tiên phát hiện thư đe dọa.” Thịnh Diêu nói, sau đó dừng một chút, “Biên kịch là người viết chuyện này. Như thế nào đầu khả nghi như vậy?”

“Có thể hay không đi đầu tra.....” Khương Hồnn nói một nửa, đột nhiên dừng lại, hướng về phía sau Thịnh Diêu nở nụ cười, “Xin chào, có chuyện gì sao?”

Một người trẻ tuổi có đeo kính trên tay đang bưng một cái khay đứng ở một chỗ không xa, thời điểm bị hỏi có chút hoảng sợ:

“Ách.....tôi.....” Hắn thật cẩn thận mà đánh giá Khương H ồ một chút, sau lại tươi cười ôn nhu, người trẻ tuổi cúi đầu, c ần khây cà phê đi đến, hắn nhẹ giọng nói, “Th ầy Trương bảo tôi đem đến cho các anh.”

Vừa lúc Dương Mạn cùng Tô Quân Tử làm xong ghi chép đi lại, Dương Mạn vui vẻ: “Nha, đãi ngộ thật tốt, lần đầu tiên đi ra ngoài làm việc còn được tặng quà.” Khi nói chuyện một đôi mắt mê mang nhìn chăm chăm tiểu thanh niên bưng đồ vào....Nhìn kỹ, tiểu thanh niên này da thịt thật nộn nha.

Người trẻ tuổi c ần khay cà phê dưới ánh mắt X quang cường đại có vẻ đặc biệt quần bách, bối rối mà lui về sau từng bước, như là tránh né ánh mắt mang tính xâm lược của cô gái này, tùy tay đưa một ly cà phê cho Thịnh Diêu ở bên cạnh: “Các người vất vả.....Th ầy Trương, Trương nói, nên uống lúc nóng.”

“Th ầy Trương là biên kịch Trương mới sao?” Thẩm Dạ Hi hỏi.

Người trẻ tuổi vội vàng mà gật đầu, Dương Mạn dính sát vào hỏi: “Ai, cảm ơn th ầy Trương nga. Tiểu dễ nhận, cậu tên gì nha? Năm nay nhiều tuổi? Là diễn viên hay là.....” Không đợi cô hỏi xong, người, người trẻ tuổi đã bị cô làm cho sợ đến mức lui lại vài bước, cuối cùng cuống quýt đem khay đưa cho chị r ồi chạy mất.

Dương Mạn cười đến vui vẻ, cúi đầu, phát hiện tất cả mọi người đang nhìn cô.

Tô Quân Tử lắc đầu thở dài, Thẩm Dạ Hi xem như không biết cô, An Di Ninh nhận xét: “Chị Dương thật cơ khát.” Thịnh Diêu li ền ôm tim: “Không có ai chị li ền vút bỏ chính mình sao?”

Khương H ồ thở dài: “Chị dương đừng cười, cà phê đầu đồ ở trên người chị.”

Thực không hài hòa.

“Bạn không thể làm bộ không nhận ra sao?” Dương Mạn trừng mắt nhìn Khương Hòeliếc mắt một cái. Đem cái khay đặt trên bàn, để cho mọi người tự lấy: “Nói đến vị thầy Trương kia.....không có gì lại xum xoe, ân, phi gian tức đạo.”

“Làm sao vậy?” Thẩm Dạ Hi tay cầm cà phê ngừng lại, quả nhiên Trương Tân.....

Dương Mạn cười lạnh một tiếng: “Còn có thể có cái gì? Giới giải trí này, thực con mẹ nó toàn bần...

“Dương Mạn đừng nói thô tục.” Tô Quân Tử theo bản năng mà sửa lại, cùng khẩu khí giống như giáo huấn Tô Nhiễm.

Dương Mạn trở mình xem thường: “Bình thường cùng một chỗ dạy cái này cái kia, nên thường hay gây ra tranh luận, cái chuyện xấu gì cũng biểu hiện ra hết. Vừa mới có người cùng tôi nói, một đoạn thời gian trước Trương Tân bị phát hiện ra chuyện lúc trước ở bệnh viện tâm thần, bị chó săn chụp được, tuy rằng ảnh chụp không rõ ràng, nhưng mà cũng nháo một trận sống chết, sau lại bị người ép xuống.”

Thẩm Dạ Hi cùng Khương Hònhìn nhau liếc mắt một cái: “Chị xác định?”

“Không xác định, chỉ là chuyện truyền từ người này sang người khác thôi, ai biết được?”

“Thịnh Diêu, lập tức đi xác minh một chút.” Thẩm Dạ Hi đứng lên, “Thịnh vị Trương tiên sinh kia quay vềcục một chuyến, hỗ trợ đi điều tra.”

Thịnh Diêu không lên tiếng, một hơi đem cà phê trong ly bỏ vào miệng, thiếu chút nữa phun ra.....Phi, thực ngọt, đường ở đây có phải là không cần tiều hay không?

Y để lại cái ly rồi đứng lên mồn đi làm việc, đột nhiên nhớ tới cái gì, quay đầu, về mặt ủy khuất: “Thẩm đội trưởng, yêu quái Hoàng Kỳ không

chịu ký tên cho tôi.....” Ý tứ là nói, tôi hiện tại chỉ là công dân bình thường.

Thẩm Dạ Hi vung tay lên: “Mặc kệ nó!”

Khương Hồn hướng nhướng mi, thật có khí phách a, ngài có bản lĩnh làm trò trước mặt bác sĩ Hoàng như vậy không a.

“Được, nghe lời anh!” Thịnh Diêu hai lời chưa nói, xoay người đi, thần sắc thoải mái cực kì, từng tế bào đều kêu gào vui vẻ, trời có sụp xuống, có họ Thẩm chống.

PHÔI ĐẠO - HOẠI ĐẠO

Priest

dtv-ebook.com

Chương 35: Vụ án thứ tư – hắc lam

“Tốt, Thịnh Diêu, tôi đã biết.” Thẩm Dạ Hi buông điện thoại, sau đó anh ng ồi xuống, khủy tay đặt ở trên bàn, hai tai chống cằm. Nhẹ nhàng mân môi, trên mặt không có biểu tình gì nhưng ánh mắt phá lệ sâu sắc, không nói lời nào, li ền như vậy lảng lảng nhìn chằm chằm người đàn ông ng ồi đối diện anh.

Trương Tân cũng không biết là mình bị anh nhìn chăm chú như thế, vẫn là bởi vì phòng thẩm vấn này tất nhiên không thể tốt, có chút phi ền toán, vị đang ng ồi luôn luôn thấy bất an, rốt cục nhin không được: “Cảnh sát tiên sinh, anh rốt cuộc muốn hỏi cái gì? Tôi bận rất nhiều việc như vậy không tốt?”

Thẩm Dạ Hi nhẹ nhàng cười cười, c ần lên ly trà, chậm rãi uống: “Thầy Trương, tôi mới vừa nghe nói, ngài định kỳ sẽ đi trung tâm thần kinh, thật không?”

Trương Tân sửng sốt, môi vắn vẹo một chút, hung hăng mà trừng mắt Thẩm Dạ Hi, thấp giọng rít gào: “Đây là vấn đề riêng tư của tôi.”

Thẩm Dạ Hi ngoài cười nhưng trong không cười mà nói: “Xin lỗi, ngài hiện tại là người hi ền nghi, có nghĩa vụ hỗ trợ cảnh sát đi ều tra.”

Trương Tân đập bàn đứng lên, trên mặt hiện lên nếp nhăn dữ tợn...Thẩm Dạ Hi cảm thấy cơ thể người này không nhanh nhạy lắm: “Anh có cái chứng cứ gì nói tôi là người hi ền nghi?!”

“Bởi vì tôi không có chứng cứ gì anh mới chỉ là người hi ền nghi, bị giữ trong này hỏi chuyện, tôi nếu có chứng cứ, anh li ền trực tiếp vào tù r ồi!” Nụ cười Thẩm Dạ Hi biến mất, ánh mắt trở nên nguy hiểm, “Ng ồi xuống.”

“Anh.....”

“Tôi nói ng ời xuống.” Thẩm Dạ Hi lập lại một lần.

Trương Tân thật đúng là có dáng anh hùng, tỷ như không ăn một trước mắt, dưới ánh mắt cùng khẩu khí có lực áp bách như Thẩm đội trưởng, nặng nề mà thở ra, sau đó ng ời trở lại.

“Tôi muốn gặp luật sư.” Trương Tân hai tay để cùng một chỗ.

“Tùy anh, sau khi gặp xong chúng tôi có quyền làm theo luật giam giữ anh trong thời gian nhất định.” Thẩm Dạ Hi tựa vào ghế, hơi hơi nhướng mi, mắt liếc hắt: ” ‘Th ầy’Trương, Vậy anh hiện tại có thể trả lời tôi, anh đi bệnh viện tâm thần làm gì?”

Tô Quân Tử, Dương Mạn, Khương H ồ đứng vây quanh ở bên ngoài xem thẩm vấn, Dương Mạn đột nhiên thờ dài: “Thẩm đội trưởng của chúng ta, thật là.....”

Tô Quân Tử không hờn giận mà liếc cô một cái, Dương Mạn đem lời thô tục nuốt trở về “Thật rất tuấn tú! Muốn tìm đàn ông, nhất định phải tìm loại ôn nhu cẩn thận như thế này, có thể ra phòng khách vào nhà bếp, thời khắc mẫu chốt lại khí thế mười phần, nhận được cái gì thì nhận!”

Tô Quân Tử cười: “Hoặc là chị nói với anh ta, nam chưa cưới nữ chưa gả, đều lớn như vậy rồi, cùng một chỗ rất tốt.”

“Tới địa ngục đi, tôi nghĩ là được thông qua, người ta thì sao? Trong lòng hình như đã sớm có người khác.” Dương Mạn cười cười, khóe mắt tinh xảo liếc qua nhìn biểu tình Khương H ồ liếc mắt một cái, ánh mắt rất không có ý tốt.

“Thật hay giả?” Tô Quân Tử chậm nửa nhịp không có phản ứng lại. “Dạ Hi đang yêu sao? Như thế nào không có nghe anh ta nói đến?”

Lực chú ý cũng bị hấp dẫn trở lại, cậu nháy nháy mắt, có điểm nghi ngờ: “Có sao? Không có đi? Tôi ở cùng nhà với anh ta, hình như không

thấy anh ta đang nói chuyện yêu đương.....chẳng lẽ là tôi không chú ý?”

Dương Mạn hung hăng trở mình xem thường, này dùng sức thật lớn, làm cho hai người đàn ông ở đây đều lo lắng cô không trở lại bình thường nữa. Dương Mạn ghen một lúc lâu, mới nghiêng răng nghiêng lợi mà cứng ngắt mở miệng: “Cậu chú ý? Cậu chỉ chú ý đến ăn đi? Thảm đội trường nấu ăn như thế nào?”

“A.....cũng không tệ lắm.” Khương Hò biết Dương Mạn không phải hỏi cái này, nhưng lại không biết đối phương có ý tứ gì, chỉ có thể mờ mịt trả lời một câu như vậy.

Tô Quân Tử thực nể tình mà cười, Dương Mạn đem đầu Khương Hò kéo qua, hung tợn mà nói: “Nghiên cứu việc của mình đi, đừng để cho tôi lại nhìn thấy đôi mắt to không biết gì của cậu.”

“Thế nào, cậu cảm thấy người gửi thư này chính là Trương Tân sao?” Tô Quân Tử chen vào một câu, “Người này cho tôi cảm giác không tốt. còn có hấn vì cái gì khẩn trương như vậy?”

“Chân hấn luôn cọ vào chân bàn, dùng không được, trên mặt thật hung ác, chính là ánh mắt cũng rất phiêu, không dám cùng Dạ Hi tiếp xúc, mà khi bị hỏi một ít vấn đề, tay dưới bàn của hấn lại đột nhiên nắm chặt lại, giống như là phải bảo vệ bí mật gì.”

Khương Hò hít mắt đánh giá Trương Tân, Dương Mạn lại đánh giá cậu, tâm nói đã muốn từ ‘Thảm đội trường’ thành ‘Dạ Hi’, khi nào thì bắt đầu thân cận như vậy.....

“Khi bị hỏi đến vấn đề nào thì tay hấn nắm chặt lại với nhau?” —— Đây là Tô Quân Tử cái gì cũng không chú ý đến, không thể không nói, có đôi khi anh Tô thật rất ôn nhu sẵn sốc, nhưng thần kinh thật rất thô.

“Lần đầu tiên là khi Dạ Hi nhắc đến khoa thần kinh, lần thứ hai là.....” Thanh âm Khương Hò thấp xuống, “Kỳ quái, vì cái gì khi hấn bị hỏi ‘Thấy nhân vật Kỉ Cảnh này như thế nào’ cũng rất khẩn trương?”

“Có tật giật mình.” Thân thể Dương Mạn dựa vào trên bàn, hai chân bắt chéo, “Cậu không phải nói hắn có cái gì.....ân, chứng vọng tưởng, vì vậy sau đó, hắn liền gửi thư đến ông bạn già cùng hắn hợp tác nhiều năm sao?”

“Chính là khi Dạ Hi hỏi hắn ‘Anh chắc không biết là Lý đạo diễn tìm thấy Thịnh Diêu, làm cho y diễn vai Kỉ Cảnh’, hắn lại không có phản ứng gì, trả lời cũng rất quy củ.” Khương Hồn mặc dù đang giải thích, nhưng ngữ khí cũng giống như lần đầu tiên, “Hơn nữa tôi cũng không thấy hắn là người mắc bệnh chứng vọng tưởng này, người có bệnh này bình thường rất thiếu tín nhiệm với người khác, rất khó cùng người khác thiết lập mối quan hệ bình thường giữa người với người, có đôi khi thậm chí phân không rõ mình cùng người khác, bởi vì ảo tưởng của hắn làm cho hắn cùng người xung quanh không hợp nhau, cho nên bình thường thoát nhìn rất cô đơn. Chính là Trương Tân người này.....”

Cậu lắc đầu, nhăn mi, làm cho giữa mi tạo thành nếp nhăn, Dương Mạn đột nhiên cảm thấy, bên mặt người trẻ tuổi này thực con mẹ nó gọi cảm.

“Nếu không phải hắn, vậy hắn vì cái gì lại nói dối chứ?” Tô Quân Tử hỏi.

“Có lẽ có chuyện gì khác, tôi cũng không rõ ràng.” Khương Hồn như nói cho có lệ, cậu suy nghĩ đến đi đâu Thẩm Dạ Hi nói với mình — Tâm lý học là một ngành tương đối chủ quan, mà chính cậu, là một người tương đối chủ quan, cảm giác của mình có điểm tốt bụng quá phận, “Tôi sai rồi sao.....”

“Cái gì?” Tô Quân Tử không có nghe rõ. Khương Hồn trầm mặc mà lắc đầu.

Vừa đúng lúc này Thẩm Dạ Hi từ trong phòng thẩm vấn đi ra, liếc mắt một cái thấy sắc mặt Khương Hồn không được tốt, tay hắn liền vén tóc trên trán Khương Hồn, đặt tay trên đó: “Làm sai vậy? Không thoải mái?”

Khương Hồn phục hồi tinh thần, miễn cưỡng nở nụ cười: “Không có.”

“Không có gì nha.” Thẩm Dạ Hi ôm lấy vai cậu, đem cậu từ chỗ ngã đứng lên, tha đi, “Đi thôi, về nhà, mấy thứ khác, để cho hấn trước ở trong phòng thẩm vấn.”

“Không được.....” Dương Mạn vừa định gọi lại, chỉ thấy Thẩm Dạ Hi quay đầu lại đối cô ra hiệu: “Nói với Thịnh Diêu, để cho y trực tiếp trở về nhà đi, còn có Di Ninh.....Nga, ba Di Ninh ở đâu, hôm nay tan ca.”

“Đây là bỏ rơi nhiệm vụ.” Dương Mạn nhỏ giọng nói, Tô Quân Tử há to mồm, còn không có kịp phát biểu ý kiến, chợt nghe chị gái xinh đẹp hung dữ này lại muốn nói liền ra hiệu, “Quên đi không có việc gì, dù sao loại thư đe dọa lông gà vỏ tỏi này cũng không có do chúng ta quản, tìm mấy anh em quan sát Lý Kỳ Chí, chúng ta rút quân, nói cho Di Ninh, ngày mai đem vụ án chuyển đi.”

Nói như vậy.....bọn họ hôm nay đi ra giành việc với người khác sao, hoàn toàn là do ăn no không có việc gì làm, muốn đi xem trường quay như thế nào thôi.

Tô Quân tử nhìn chăm chú vào phương hướng Thẩm Dạ Hi cùng Khương Hò đi, biểu tình có chút không rõ: “Tôi như thế nào cảm thấy được.....tôi như thế nào thấy hai người bọn họ.....có điểm kỳ quái nha?”

Anh hai, anh rốt cục phát hiện.

Dương Mạn hít một hơi thật sâu: “Anh Tô, chúc mừng anh, trình độ si ngốc về già không còn nghiêm trọng, không còn thuộc loại không thể trị được.” Say đó dưới ánh mắt ngạc nhiên của Tô Quân Tử, xoay người, giậm dầy cao gót bước đi.

=====

“Buổi tối muốn ăn cái gì?” Sau khi về tới nhà, Thẩm Dạ Hi lấy một loại khẩu khí phi thường tự nhiên mà hỏi.

“Cái gì cũng được.” Khương Hồ thuận miệng nói, kỳ thật căn bản không có nghe Thẩm Dạ Hi hỏi cái gì.

Hắn không nghĩ ra, nếu không phải chứng vọng tưởng, đến tốt cùng là cái gì làm cho người kia lặp đi lặp lại nhiều lần loại giấy mà người bình thường đều không thể phát hiện được mà gửi thư đe dọa cho Lý Kỳ Chí, sau lưng chắc có lý do, có một chút xuất phát từ tâm lý, có chút xuất phát từ lợi ích.

Dương Mạn cùng Tô Quân Tử hỏi một vòng, trên cơ bản trừ vì lợi ích dẫn đến tranh cãi, không có phát hiện bất luận kẻ nào có động cơ gì lại đối Lý Kỳ Chí làm ra cái loại ‘trò đùa dai’ nhằm chán như vậy.

Còn có Kỉ Cảnh.....Nhân vật này được tạo ra đến tốt cùng là có nơi nào đặc biệt? Khương Hồ lấy kịch bản trong túi ở bên cạnh ra, tính xem lại một lần.

Thẩm Dạ Hi bị xem nhẹ cũng không nổi giận, xoay người vào phòng bếp, điện thoại trong túi quần đột nhiên rung lên, Thẩm Dạ Hi lấy ra nhìn.....Da, Dương Mạn?

Là tin nhắn từ Dương đại mỹ nhân –Thẩm đội trưởng, có rảnh không?

Thẩm Dạ Hi từ trong tủ lạnh lấy ra một khối thịt đông lạnh, đặt ở trên thớt, sau đó thu tay, trả lời Dương Mạn –Có, chuyện gì?

Dương Mạn nửa ngày cũng không có động tĩnh, Thẩm Dạ Hi đều đem đồ ăn rửa sạch sẽ, chuẩn bị đặt vào nồi, di động lại một lần nữa rung lên, hắn không chút để ý cầm lấy, sau khi nhìn thấy thì ngừng lại, bởi vì Dương Mạn nói –Có chút việc muốn hỏi cậu. Tôi hôm nay đột nhiên coi trong một người, có điểm tâm dương muốn xuống tay, chính là sợ cậu có gặp đến.

Những này rất khó hiểu, người bình thường thấy cũng không biết cô đang nói cái gì, chỉ là người người nào đó, lại chính là Thẩm Dạ Hi không biết vì cái gì, vừa đọc đã hiểu, anh theo bản năng mà ngừng đầu hướng phòng khách nhìn thoáng qua – đèn mở, ánh sáng ôn nhu chiếu vào trên người Khương Hồ, người nọ ngay cả áo khoát cũng chưa kịp cởi ra, hai

chân đặt cùng một chỗ, trên đó đặt một quyển kịch bản có chút cũ, ngón tay xinh đẹp xẹt qua trang giấy.....Thẩm Dạ Hi mạnh mẽ xoay người, miễn cưỡng áp chế tức giận nháy mắt dâng lên trong lòng.

Tim anh đập kịch liệt như muốn từ trong ngực nhảy ra, bởi vì dạng tức giận này thỉnh thoảng xảy ra không phải là làm cho người ta khinh thường mà lại giống như thống hận đối với người xấu, mà là anh đối Dương Mạn tín nhiệm như vậy, hơn nữa là đồng sự rất kính trọng, chiến hữu vô số lần sống vai sinh tử.....Cái loại nổi lòng xa lạ này làm cho người ta sợ hãi.

Bởi vì câu nói kia của Dương Mạn, cũng bởi vì.....người đang ngồi ở trong phòng khách kia.

Anh không biết là ở góc bao lâu, di động rung lên mới kéo lại thần trí của anh, tin nhắn Dương Mạn lại đến nữa –Không để ý đến tôi? Sinh khí? Tôi chỉ nói đùa.....bất quá cậu thật là thích người kia a?

Thẩm Dạ Hi hoàn toàn ngây dại.

PHÔI ĐẠO - HOẠI ĐẠO

Priest

dtv-ebook.com

Chương 36: Vụ án thứ tư – hắc lam

Từ trong khe hở cửa sổ phòng bếp tiến vào một trận gió, rét lạnh, mang theo hơi thở mát lạnh, sau khi ở trong phòng xoay quanh một vòng, nhanh chóng hòa tan trong ấm áp, nhàn nhạt mà lan rộng, như là một bông hoa ở một góc sáng, sau đó đem hương hoa lan tỏa khắp phòng.

Cái loại này có điểm ngọt, nhưng mà sau khi tản ra lại mang hơi thở khô cực.

Thẩm Dạ Hi cứng ngực mà xoay người sang chỗ khác, nghĩ thầm, đi đâu này thật vớ vẩn.

Anh để điện thoại sang một bên, không nghĩ đến Dương Mạn nữa, suy nghĩ đến vụ án chắc ngày mai nên chuyển đến tổ khác, muốn mượn cơ này để suy nghĩ dời đi lực chú ý của mình. Khói từ đờn bốc lên, đờn ở trong n ấ, khói cùng hơi nóng phả vào mặt, sau đó mùi đờn tràn đến, nhưng Thẩm Dạ Hi lại vẫn chưa có cách nào quên được đôi mắt kia.

Đôi mắt kia có một chút màu xám long lanh, thời điểm nhìn người không hề thay đổi, giống như đôi mắt vĩnh viễn mang theo ý cười. Anh nhất thời hỗn loạn, là bởi vì anh nghĩ không ra chính mình nên làm gì bây giờ, Dương Mạn thành linh nhắc nhở làm cho anh bừng tỉnh, nhận ra rằng địa vị người nọ trong lòng mình đã rất quan trọng, chính là.....

Thẩm Dạ Hi không rõ ràng lắm, tay chân hẫ là vẫn đủ đi, vậy mà vẫn yên lặng mà lui về phía sau từng bước, đem tâm tình giam c ần trong bóng tối, làm cho nó chậm rãi đông cứng lại.

Nếu tiến thêm một bước, anh không có tin tưởng trong hoàn cảnh công tác đầy áp lực như vậy, có thể cùng người này, đem tình cảm tiếp tục phát triển, nếu không thể, bọn họ về sau nên như thế nào ở một chỗ.

Chính là nếu lui từng bước.....Thẩm Dạ Hi cảm thấy được chính mình rất không cam tâm. Anh hiểu biết chính mình, biết mình không phải Thịnh Diêu, không có ẩn nhẫn cao thượng gần như vĩ đại như Thịnh Diêu, không có vì đối phương, có kiên nhẫn chịu đựng áp lực cùng bao dung. Thì thể bị xé rách, sát thủ điên cuồng, linh hồn tối tăm, mọi thứ tốt đẹp bị phá hủy, đầu làm cho anh cảm thấy mệt mỏi, anh thấy hết thảy, sau đó rất kỳ lạ, trong lòng lại dâng lên nỗi cô đơn nào đó.

Anh không hy vọng cái loại rất gần mà không thể cầu được tạo thành một loại áp lực mới. Đây có lẽ sẽ làm cho anh không thể khống chế được, thậm chí có thể hỏng mất.

Hoặc là.....Thẩm Dạ Hi quay đầu lại nhìn, Khương Hồ bình thường trong lúc anh làm việc nhà hay nấu cơm, sẽ lại đây giúp đỡ, lúc này đại khái là đang nghiên cứu kịch bản, không biết từ nơi nào tha đến một quyển từ điển, lâu lâu lại lật xem — Thẩm Dạ Hi không tiếng động nở nụ cười, hoặc là tự mình hiểu được, chính mình không có khả năng vứt bỏ loại người ấm áp như vậy được.

Anh đã gặp qua rất nhiều loại người ghê tởm thậm chí có cả trái tim băng giá, chẳng lẽ không có tư cách nắm lấy một sinh mệnh ôn nhu sao?

Đột nhiên, Khương Hồ vốn thành thành thật thật mà ngồi ở kia đột nhiên đứng dậy, đầu gối thiếu chút nữa đụng vào bàn trà, cậu cúi lưng, che lại cái miệng đang nhe răng, hình như cái chân sau đã bị đứng phải bàn trà, Thẩm Dạ Hi không biết vì cái gì, khóe miệng không khống chế được cong miệng: “Cậu đột nhiên nghĩ muốn thoát khỏi lực hấp dẫn của địa cầu sao?”

“Tôi rất cực hiểu được kịch bản này kỳ quái ở chỗ nào.”

“Chỗ nào?” Thẩm Dạ Hi thuận miệng hỏi, đem đồ ăn để lên bàn.

Khương Hồ nhắm mắt nhắm mũi, giống như muốn đem mùi thơm trong mũi đui đi ra ngoài, bản năng nói cho cậu, chính mình hiện tại phi thường khát vọng muốn ngồi xuống ăn cho thật no, chính là lý trí lại nói, còn có chính sự chưa có giải quyết, cậu nhin, tận lực làm cho biểu tình của mình thoát nhìn nghiêm túc một chút: “Đầu mối cả câu chuyện phi thường đơn

giản, từ xưa chính là cảnh sát chính nghĩa trải qua đấu trí liên tiếp mấy lần cùng dũng khí đánh bại kẻ xấu, cuối cùng chính nghĩa chiến thắng tà ác, đại đoàn viên, đúng không?”

“Ân.” Thẩm Dạ Hi gật gật đầu

“Chính là này ‘lão đại hắc bang tà ác’, tôi từ đầu xem đến cuối cùng, cũng không có một chút từ ngữ nói hắc là người xấu.” Khương Hồn nói, “Cho dù là miêu tả thẳng nhân vật, lại ngay cả một chút nghĩa xấu cũng không có, cũng không có bình thường đi?”

Thẩm Dạ Hi cặm chén dưa để cho tốt, nghĩ nghĩ: “Nếu không phải không cố ý để vào, thì hẳn là trong lòng tác giả đối với nhân vật trong chuyện này là có một loại tình cảm đặc biệt, lớn đến mức có thể che chắn hết thấy tin tức phản đối về người này, như là.....”

Yêu say đắm.

Bởi vì loại tình cảm này, tất cả khuyết điểm trên người đối phương đều có thể làm như không thấy. Tỷ như người nào đó ngốc, thì đó có nghĩa là đáng yêu, người nào đó phản ứng chậm, thì có nghĩa là có lối suy nghĩ cẩn thận, người nào đó luôn hỏi mọi người cho đến khi có được đáp án vừa lòng, đó hẳn là cẩn thận. người nào đó đôi khi đối với chuyện của mình giữ kín như bưng.....được rồi, điểm ấy hẳn không có gì quan trọng, miễn cưỡng có thể xem là cảm giác thần bí, hấp dẫn người.

“Trương Tân.....” Thẩm Dạ Hi dừng một chút, “Không phải hẳn, hẳn đối Kỉ Cảnh tên này không có phản ứng đặc biệt gì chứ.”

“Tôi cũng nhìn không ra hẳn có bệnh trạng của người bị bệnh vọng tưởng.” Khương Hồn nói.

“Cho nên, cậu cảm thấy được kịch bản này không phải hẳn viết?”

“Hoặc là hẳn tự mình viết, sửa lại kết cục cứng ngắt của chuyện cũ.” Khương Hồn nhẹ nhàng nói, “‘Bề cong người thật sự, người sẽ biết hậu quả.’ ”

“Từ từ, nếu theo như vậy suy đoán, cái người gọi lại ‘bể công sự thật’ hẳn là Trương Tân, vì cái gì thư đe dọa lại gửi đến Lý Kỳ Chí?”

“Tôi không biết.....có thể là có cái gì kích thích hắn.” Khương Hồ chần chờ một chút, ngẩng đầu hỏi, “Anh có thể gọi điện thoại cho người bảo vệ Lý Kỳ Chí không? Người gửi thư đe dọa kia hôm nay bị kích động đến cực điểm rồi, tôi lo hắn sẽ có hành động.”

Lý Kỳ Chí cũng không có chuyện gì, bình an trở về khách sạn ăn cơm chiều nghỉ ngơi, trong lúc đó không có người không rõ thân phận đến gần, không có gì ngoài ý muốn.

“Xem ra là không có hành động gì, cho dù có hành động, mục tiêu của hắn cũng không phải Lý Kỳ Chí.” Thẩm Dạ Hi buông điện thoại nói, anh cảm thấy vụ án này có thể buông xuống, đầu tiên là chuyện thư đe dọa, trừ bỏ nhân viên trong ngành giải trí bị ảnh hưởng, không có nơi nào đặc biệt đáng chú ý.

Thật muốn xử lý, cũng không hẳn là bọn họ không xử lý được. Chính là Khương Hồ không bỏ xuống được, người này thật dễ dàng nhận biết, giống như chỉ cần việc cậu tiếp nhận, sẽ không có ý định bỏ giữa nửa chừng.

“Ăn cơm đi, ngày mai sẽ có người xử lý chuyện này.” Thẩm Dạ Hi xới cơm cho cậu, “Nhanh ngủ xuống, một hồi sẽ bị lạnh.”

Khương Hồ chần chờ một chút, ngồi ở trên ghế, dừng một chút, cậu vẫn nói: “Tôi không yên tâm, gọi....điện thoại cho Thịnh Diêu nữa đi?”

Thẩm Dạ Hi nhu nhu giữa mi, bởi vì anh phát hiện chính mình không biết khi nào thì bắt đầu, có điểm khó cự tuyệt yêu cầu của người này, cũng may Khương Hồ là người bình thường hay được cho qua, chỉ cần không đề cập đến công tác, yêu cầu nhỏ gì đó. Vì thế Thẩm đội trưởng thỏa hiệp”

Được rồi, gọi xong liền thành thật ăn cơm, ngày mai đem vụ án chuyển đi.”

Khương Hồ gật đầu, gọi điện thoại cho Thịnh Diêu. Kêu bốn năm tiếng, Thịnh Diêu không tiếp, mi Khương Hồ có xu thế nhẫn lại, tiếp tục kêu, bên kia vẫn không có động tĩnh, Thẩm Dạ Hi cũng ý thức được có chuyện lớn, mãi cho đến khi điện thoại tự động cắt, Khương Hồ lại gọi một lần, vẫn không ai bắt.

Hai người liếc nhau, đồng thời nhảy dựng lên, Thẩm Dạ Hi cần lấy điện thoại của mình vừa để một bên, một bên mặc áo khoác một bên gọi điện thoại liên hệ mọi người. Sắc trời đã muộn tối, chính là công việc của họ lại không có lúc chấm dứt.

Thịnh Diêu mới đến phía dưới khu nhà trọ của mình, liền phát hiện có một chiếc xe có điểm quen mặt đậu ở chỗ này, y cũng không chú ý, trực tiếp đi qua, chính là lúc đi qua, cửa xe đột nhiên bị người mở ra từ bên trong, một người đàn ông đeo kính râm dựa vào cửa xem, đối với y tươi cười sáng lạn.

Thịnh Diêu cảm thấy được dạ dày đau: “Anh như thế nào ở đây?”

Thư Cửu trên mặt tươi cười lập tức biến thành ủy khuất, biến hóa thật lớn, biểu tình u oán, làm cho dạ dày Thịnh Diêu càng đau, Thư Cửu oán giận nói: “Em vừa mới đồng ý với tôi, nhanh như vậy lại không giữ lời rồi?”

Anh là làm bộ hay là đang nói giỡn — Thịnh Diêu thật tình nghĩ như vậy.

Thư Cửu đóng cửa xe lại, phi thường tuấn tú bước đến, ôm bả vai Thịnh Diêu: “Diêu, tôi có thể mời em đi ăn cơm chiều không?”

Mặt hắn thực dày, một chữ ‘Diêu’ mềm mại này, thành công làm cho Thịnh Diêu hung hăng đánh cái rùng mình, nội tạng phi thường cảm thấy chua — đơn giản mà nói, chính là cảm giác muốn nôn.

Thư Cửu giống như càng vui vẻ, đắc ý ở trên người y cọ cọ, nhân cơ hội ăn một chút đậu hủ. Đáng tiếc vị này đối với y hoàn toàn không giống nhau, vì thế Thịnh Diêu căn cứ theo nguyên tắc thua người không thể thua

trận, vươn tay nâng cằm Thư Lâu, đầu ngón tay nhẹ nhàng gãi gãi đường nét góc cạnh nơi đó, nhẹ giọng nói: “Tuy rằng Thư mỹ nhân thịnh tình mời, chính là gia hôm nay mệt mỏi.....”

Thư Cửu giật mình, nhanh chóng buông ta Thịnh Diêu, quỳ củ đứng một bên.....Thịnh Diêu nhướng nhướng mi, cười khẽ một tiếng, xoay người đi vào nhà, Thư Cửu nghĩ một hồi, quyết định khởi động ‘hệ thống đa mặt dày’ độc đáo của mình, xem như được đối phương mời, vì thế liền cuống mà chạy vào.

Ra thang máy, Thịnh Diêu lại phát hiện đèn hành lang lại bị hỏng, y nhăn mặt nhíu mày, tâm nói sáng sớm đi đèn vẫn còn nguyên đâu có bị gì chứ, như thế nào đột nhiên bị hư? Trong bóng đêm Thư Cửu tiếp cận đến, một cánh tay không thành thật ôm lấy thắt lưng Thịnh Diêu, cơ hồ dán trên tai y nói: “Nơi em sống sao lại tối như vậy, cẩn thận dưới chân.”

Thịnh Diêu không khách khí bắt lấy cổ tay Thư Cửu, lại đổi lấy bên tai thành linh bị một cái hôn nhẹ nhàng lướt qua, Thư Cửu bất mãn nói: “Em đã đáp ứng rồi, ôm một chút cũng đâu sao?”

Thịnh Diêu vừa định nói lại, đột nhiên cảm thấy da đầu nhu bị nổ, cảm tạ nhiều năm qua ra vào nhiều loại hiện trường vụ án khiêu chiến cực hạn của nhân loại, kinh nghiệm cùng các loại cực phẩm nhân loại đấu trí, thần kinh nhạy cảm đối y cảnh báo. Thịnh Diêu Mạnh tay nắm cổ Thư Cửu, không chút nào ôn nhu mà đem người ném qua một bên, Thư Cửu bất ngờ không kịp phòng thủ kêu lên, một nhát gió sắc bén đánh úp lại, đánh qua thân thể Thịnh Diêu làm y đánh vào vách tường.

Người đánh lén phần nộ thở dốc cùng thanh âm cái gì đó nện ở trên tường giao tạp cùng một chỗ, Thư Cửu đem tiếng la nửa gia nửa thật này nuốt vào, không biết là cố ý hay vô tình dùng nửa thân thể ngăn trở Thịnh Diêu.

Sau đó nương theo một chút ánh sáng nhỏ nhoi, hẳn có thể thấy rõ người đánh lén, Thư Cửu mở to hai mắt: “Như thế nào là cậu?”

PHÔI ĐẠO - HOẠI ĐẠO

Priest

dtv-ebook.com

Chương 37: Vụ án thứ tư – hắc lam

“Tiểu Tống.....như thế nào là cậu?” Thư Cửu kinh ngạc quay đầu nhìn thoáng qua Thịnh Diêu, người sau nhẹ nhàng nhún mày — người đánh lén, dĩ nhiên lại là Tống trợ lý ban ngày khóc một cách uất uất, run run cằn thừ đe dọa muốn tìm cảnh sát.

Tống trợ lý trong tay cằn theo một cây kim loại vừa lớn vừa thô, đôi mắt gắt gao nhìn chăm chăm Thư Cửu. Thư Cửu sau một thời gian dài cũng cảm giác ra, đối tượng trên người tràn ngập sát ý: “Tống trợ lý?”

Di động Thịnh Diêu từ đâu điên cuồng vang lên, Thịnh Diêu ngón tay vừa động, ko bắt, một lát, điện thoại ngừng. Ngay sau đó lại một lần nữa vang lên, Thịnh Diêu vẫn không tiếp, y quyết định đánh cá một phen, cá người này không muốn tổn hại người khác.

“Tống trợ lý.” Thanh âm của y cực nhẹ, nhưng là đối phương nghe thấy, chậm rãi ngừng đầu, nhìn về phía Thịnh Diêu, trên mặt tràn đầy phần nộ cùng sát ý dần dần biến mất. Thịnh Diêu hỏi, “Cậu vì sao ở trong này?”

Tống trợ lý nhìn y, chậm rãi lộ ra tươi cười có điểm ngượng ngùng lại có điểm kích động: “Là anh?”

Thịnh Diêu chỉ cười, không nói chuyện, hai má y giấu trong chỗ tối, chỉ để ra cái bóng, gầy, hiện ra một loại tái nhợt có chút bệnh, khóe mắt hoa đào cười lên đặc biệt lợi hại. Thư Cửu đột nhiên cảm thấy được Lý đạo diễn tuy rằng ngẫu nhiên lại phát ngốc, nhưng là ánh mắt đích xác không tời, hẳn thực sự chưa từng thấy có người nào so với Thịnh Diêu thích hợp với vai Kỉ Cảnh này.

“Thật là anh.....” Tống trợ lý buông xuống cái cây trong tay, “Anh rút cuộc bằng lòng gặp em, em.....em.....em thực xin

lỗi.....em làm anh mất hứng phải không? Tên Lý Kỳ Chí kia, còn có người kia.....” Hấn ngẩng đầu nhìn về phía Thư Cửu, “Còn có người này, Cảnh, hấn là kẻ lừa đảo, không cần tin tưởng hấn!”

Thế nào lại cảm thấy người anh em này hôm nay không bình thường như vậy chứ? Thư Cửu không biết nên khóc hay là nên cười, cao thấp đánh đối phương một chút, lại về mặt vô tội quay đầu nhìn Thịnh Diêu: “Cậu ta nói tôi là gì?”

Thịnh Diêu trừng mắt liếc hấn một cái — Đừng thêm phiền!

“Cảnh, hấn là nguy quân tử! Hấn là những người đó phái tới lừa gạt anh, anh không cần tin tưởng hấn!”

“Những người đó?” Thịnh Diêu lấy một loại âm thanh cố ý đè thấp lại kéo dài.

“Lý Kỳ Chí, Trương Tân, còn có đồ giả kia!” Tiểu Tống mạnh mẽ tiến lên từng bước, Thịnh Diêu không nhúc nhích.

Thư Cửu cũng không lên tiếng, không nặng không nhẹ cầm tay Thịnh Diêu, đem y kéo đến trong lòng mình: “Đừng đến gần, tôi với cậu lại không quen.” Hấn người này cái gì cũng tốt, giống như vậy, đại khái là ngậm vàng sinh ra, lớn lên rất thuận lợi, vì thế có thể so với người khác không giống.

Người khác đi du học, trở về thuận lợi nối nghiệp công ty lão ba, làm ông chủ, hấn đi du học, trở về cứ nhiên làm về điện ảnh, lão ba tức giận đến một năm rưỡi cũng không cùng hấn nói chuyện; người khác thích mỹ nữ xinh đẹp, hấn lại thích đàn ông, loại dẻo dai trên thân thể đàn ông mới có thể nổi lên hormone nam tính trong hấn; người khác gặp phải người bị bệnh thần kinh, đương nhiên lấy chỉ số thông minh của một người bình thường là sẽ không đi chọc giận đối phương, hấn lại e sợ thiên hạ chưa đủ loạn mà.....

Vì thế bệnh thần kinh nổi giận, cảnh sát Thịnh cũng nổi giận, một phen bỏ ra tay Thư Cửu đang nắm, nắm lấy cổ áo hấn, đem hấn quăng ra, thuận

tay đem chân mình đạp lên lưng Thư Cửu, thành công đem miệng quạ đen trở thành tiếng kêu thảm thiết. Không đợi Tống trợ lý nói chuyện, Thịnh Diêu ngắt lời, đem đề tài kéo ra ngoài: “Tiểu Tống, hôm nay người bởi vì nhìn thấy tôi, mới đem phong thư toàn máu kia lấy ra sao?”

Tiểu Tống kinh hoàng, hẩn nghĩ ‘Kỉ Cảnh’ đang trách cứ hẩn làm việc bất lợi: “Không phải Cảnh, lá thư này em đã sớm chuẩn bị tốt, vốn tính toán sau khi tên giả mạo kia trở về, nếu Lý Kỳ Chí không nghe lời khuyên, tiếp tục quay bỏ phim kia, em li ền.....em li ền.....”

“Cậu làm thế nào?” Thư Cửu nhin không được hỏi.

Tống trợ lý dừng một chút, hô hấp không ổn định, nói chuyện như theo bản năng: “.....Nếu anh hy vọng, nếu anh muốn.....Em có thể đem hẩn loại bỏ khỏi trái đất này.”

Người này cũng không có ý nguyện đả thương người — Thịnh Diêu lập tức có được kết luận này, nhẹ nhàng nói: “Không ai hy vọng cậu đi giết người.”

Tống trợ lý nhìn y, Thịnh Diêu tiếp tục nói: “Tôi nói rồi tôi ghét bạo lực, nhớ rõ không?” Hẩn nói ra một câu trong kịch bản, quả nhiên, biểu tình Tống trợ lý dịu xuống, lại khôi phục nét vui vẻ ngượng ngùng: “Đúng, anh.....anh chính là như thế này.”

“Như vậy vì sao cậu hôm nay đem lá thư này lấy ra?” Thịnh Diêu tiếp tục hỏi, phong thư có máu, xem ra là viết đầu tiên, y đột nhiên nghĩ đến một loại khả năng vì thế tiếp tục hỏi, “Bởi vì cậu nghe nói Lý đạo diễn tìm người mới đến, cảm thấy được không đúng.....cho nên tính hành động trước?”

Ba chữ ‘kẻ giả mạo’ Thịnh Diêu vẫn chưa nói ra, dù sao chính y trong lòng rõ ràng, chính mình ngay cả kẻ giả mạo cũng không được tính, bất quá không muốn d ần ép tinh thần Tống trợ lý, hẩn gật đầu, có điểm kích động: “Chính là em không nghĩ đến là anh, anh thật sự đến đây!” Hẩn bỗng nhiên gật đầu, có chút ảo não, “Anh sẽ không cảm thấy em thực vô dụng, mắt thấy bọn họ chửi bới anh, bề cong anh, lại cái gì cũng không làm được?

Cảnh.....em.....anh cho.....em một chút thời gian, em cam đoan sẽ đem sự việc làm thực rõ ràng!”

Người này quả nhiên là hoàn toàn đắm chìm trong ảo tưởng của mình, Thư Cửu ôm cánh tay đứng ở phía sau xem náo nhiệt, tâm nói nếu có người hiểu được ảo tưởng tiểu Tống hay là gì đó, nói không chừng còn cảm thấy cảnh này rất ăn khớp.

Thịnh Diêu khẽ cau mày, bởi vì y không rõ đem sự ‘việc’ làm cho rõ ràng là ‘việc’ gì, vì thế thử hỏi: “Cậu có thể dừng lại, tôi tới là bởi vì tôi có kế hoạch khác.”

Tống trợ lý nghi hoặc nhìn nhìn y, Thịnh Diêu lắc lắc chìa khóa trong tay, đề thấp âm thanh: “Muốn hay không đến nhà của tôi nói chuyện? Nơi này có điểm.....không an toàn lắm.”

Tống trợ lý dường như bừng tỉnh mà gật gật đầu: “Thực xin lỗi, em thực kích động, em.....” Hắn dường như nhớ đến cái gì, giơ lên cây gậy chỉ về Thư Cửu, “Còn có người này, hắn tuyệt đối không thể giữ!”

Cậu như thế nào còn nhớ rõ chuyện này chứ.....Thịnh Diêu trong lòng nhanh đưa ra một câu: Thư Cửu làm việc thất bại còn nhiều hơn thành công.

Tống trợ lý kích động nói: “Cảnh, hắn không phải người tốt, em tận mắt nhìn thấy, hắn cùng Lý Kỳ Chí đầu là người xấu! Hôm nay không diệt trừ hắn, chuyện chúng ta nói sớm hay muộn cũng bị lộ ra ngoài!”

Thư Cửu cảm thấy chính mình thật sự vô tội, hắn nghe từ đầu đến cuối cũng không hề thấy lời nói của hai người này ăn ý. Thịnh Diêu bất động thanh sắc mà đi sang bên cạnh, ngăn cản Thư Cửu, không né không tránh mà đối diện Tống trợ lý: “Nếu hắn có vấn đề tôi sẽ không ở trước mặt hắn nói những lời vừa rồi?” Y tận lực nhớ lại lời miêu tả Kỉ Cảnh trong kịch bản, ngữ khí lạnh xuống, “Cũng là cậu nghi ngờ tôi?”

Thư Cửu mở to hai mắt, nhìn thấy người đàn ông ‘trong truyện thuyết’ từ trong kịch bản bước ra này, ánh mắt cùng ngữ khí cũng gần giống

vậy, một chút ý xuyên thấu, quả thực rất tuyệt.....không đi đóng phim quả thực là uổng phí nhân tài a! Ba mẹ y như thế nào đem một người đàn ông xinh đẹp đáng lẽ phải ở học viện điện ảnh nuôi lớn thành cảnh sát?

“Anh.....anh đừng giận.....em không phải có ý kia.....” Tổng trợ lý cuống quýt nói.

Thịnh Diêu hơi hơi nheo mắt, dùng cằm hướng về cây gậy trên tay hắn: “Tôi lặp lại lần nữa, đem cái đồ chơi kia ném đi, đừng để cho tôi lãng phí nước bọt.”

Tổng trợ lý theo bản năng đem cây gậy ném đi — đã nhìn ra, người này chính là một M, nói chuyện đằng hoàng với hắn là không được.

Thịnh Diêu đem cái chìa khóa ném cho Thư Cửu: “Là cánh cửa màu bạc kia, gian phòng phía sau anh chính là nhà của tôi, mở cửa đi.”

Thư Cửu đột nhiên phát hiện mình cũng có chút thể chất M, vô cùng mừng rỡ mà cầm chìa khóa, điên cuồng mở cửa.

Mà bên kia, Thẩm Dạ Hi cùng Khương Hồ động tác cũng nhanh hơn, Thẩm Dạ Hi gọi điện thoại, dùng mấy câu ngắn gọn giao lại, trong một chút thời gian, hai người đã muốn xuống lầu khởi động xe.

“Rất xa?” Khương Hồ hỏi.

“Không xa lắm, đi xe không đến 10 phút, tôi thường đi đến nhà y.” Thẩm Dạ Hi nói, “Thịnh Diêu không bắt điện thoại, có thể hay không có việc gì khác?”

“Cái này có thể, nhưng mà hôm nay tốt nhất không nên mạo hiểm. Xác suất không cao lắm, chính là nếu thật sự có chuyện xảy ra.....” Khương Hồ liếc nhìn Thẩm Dạ Hi, không tiếp tục nói.

Thẩm Dạ Hi rút cuộc nhấn ga.

Lấy tốc độ này của anh, lộ trình 10 phút cũng biến thành 5 phút, xe còn con có dừng ổn Khương Hòliên chấy ra ngoài, đem giấy tờ cứng mình cho bảo an tiểu khu: “Cho anh 30 giây, nói cho tôi biết tất cả tất cả lộ tuyến cùng cách lên xuống nơi này.”

Bảo an bị hù đến sững sốt: “Đi.....đi thang máy.....hoặc là đi cầu thang bên cạnh.....”

Khương Hòlao đi cũng không quay đầu lại: “Dạ Hi, anh đi thang máy lên, tôi chặn đường chạy trốn.”

Thẩm Dạ Hi: “.....”

Rốt cuộc ai là đội trưởng?

Thư Cửu mở cửa, quay đầu đối hai người nói: “Được rồi, vào đi.”

Bản năng của Thịnh Diêu không nghĩ đến phía sau lưng cho người có tình thần không ổn định lắm, lại lo lắng người có tình trạng không ổn định này, rõ ràng đối Thư Cửu có địch ý hơn chính mình. Chần chờ một lát, y chậm rãi bình tĩnh lại, thử hướng Tống trợ lý cười: “Vào đi.”

Nói xong dẫn đầu xoay người sang chỗ khác, đối Thư Cửu làm cái khẩu hình ‘đi vào’. Thư Cửu làm mặt quỷ, lúc này, hắn vô tình ngẩng đầu, lướt qua bả vai Thịnh Diêu, vừa lúc nhìn thấy tầm mắt của Tống trợ lý. Ánh mắt Tống trợ lý từ trên người Thịnh Diêu rời đi, bên trong có mê luyến dày đặc sương mù cùng hỗn loạn, chống lái ánh mắt Thư Cửu, đột nhiên hiện ra hận ý thấu xương cùng ghen tỵ.

Thư Cửu không rõ chính mình làm sao từ trong nơi tối tăm như vậy, mình lại có thể nhìn thấy rõ thần sắc đối phương như vậy, có lẽ biểu tình Tống trợ lý quá rõ ràng, xảm xúc lộ hết ra bên ngoài. Điệu này làm cho hắn đột nhiên sinh ra một loại cảm giác nguy hiểm, biểu tình cợt nhả rút đi — hắn nhìn liền hiểu, bệnh thần kinh này thật sự muốn giết hắn.

Thịnh Diêu ở khoảnh khắc biểu tình Thư Cửu biến hóa liền hiểu, mạnh mẽ xoay người lại, đồng tử rút lui — Tống trợ lý từ đâu lấy ra một khẩu

súng, mà họ súng hướng về Thư Cửu,

Mồ hôi lạnh của Thịnh Diêu lập tức chảy xuống, hắn không nên có thứ này?!

Tay Tổng trợ lý run run, cả người ở trong trạng thái không ổn định:
“Cảnh.....anh, anh tránh ra.....”

“Cậu muốn làm gì?” Thịnh Diêu đem Thư Cửu che chắn cẩn thận, hắn mở miệng, cười lạnh một tiếng: “Như thế nào, ném cây gậy kia, lại thay bằng súng? Cậu muốn dùng để bắn ai? Đến, bắn ở đây.”

Tay y nhẹ nhàng chỉ trên ngực mình: “Kỹ năng bắn súng như thế nào? Thấy rõ ràng không? Cần tôi đến gần một chút cho cậu bắn không?”

“Thịnh....” Thư Cửu phun ra nửa âm liền ngậm miệng, sửa lại: “Kỉ Cảnh!”

Thịnh Diêu cười lạnh một tiếng, không nói gì, không lên tiếng, trong khóe mắt nhìn thất thang máy có người dùng, từ ở dưới lầu đi lên.....Hình như là có ai đến đây.

PHÔI ĐẠO - HOẠI ĐẠO

Priest

dtv-ebook.com

Chương 38: Vụ án thứ tư – hắc lam

Không thể nói y vận khí không tồi, bởi vì người đi lên chính Thẩm Dạ Hi.

Mà cùng lúc đó, Khương Hòitốc độ đi lên bằng thang bộ còn muốn nhanh hơn một chút, cậu nhìn thân thể đơn bạc như vậy cư nhiên sức lực không hề nhỏ, chạy lên 10 tầng, ngẩng cả tiếng thở dốc đầu không có, cước bộ nhẹ nhàng giống như mèo. Thân thể dựa sát vách tường, thời điểm từ cầu thang đi lên, vừa lúc nghe thấy Thịnh Diêu nói câu ‘Cần hay không tôi đến gần một chút cho cậu bắn.’

Khương Hòiliếc mắt liếc thấy trong tay Tổng trợ lý là một cây súng, cậu dừng lại, chậm rãi đưa tay vào trong túi áo kháo, lấy ra khẩu súng lục An Tiệp lên đưa cho cậu.

Tốc độ rút súng của cậu rất chậm, không giống Thẩm Dạ Hi quả quyết như vậy, tựa hồ do dự cái gì, chính là ánh mắt không nhìn đến phía sau lưng Tổng trợ lý, giờ súng ngấm ngay ống nước chữa cháy, cực ổn, tựa như đó là một phần thân thể của cậu.

Sau đó súng của cậu nhắm ngay trái tim Tổng trợ lý, trong súng chỉ còn một viên đạn, nhưng này đối với Khương Hòimà nói, chỉ cần người này là đủ rồi, trừ phi đối phương có hai người —

Thẩm Dạ Hi hỏi qua cậu, trong ảo tưởng người có chứng vọng tưởng, đem Thịnh Diêu trở thành cái gì?

Khương Hòitrả lời bằng một câu hỏi, nếu hắc đối với người trong kịch bản có cảm tình, như vậy đối với đạo diễn kéo đến một ‘kẻ giả mạo’, hẳn là có rất nhiều bất mãn?

Mà tình cảnh hiện tại, quả thực giống như lời cậu đoán, ngón tay Khương Hồ cong lên, chế trụ cò súng, chỉ cần.....

Nhưng mà trong chớp mắt, cậu phát hiện thân thể Tổng trợ lý run rẩy nho nhỏ, người này khó có thể nắm chặt súng, cánh tay cố ý dựa vào trên tường, dưới chân còn có một cây gậy thật lớn, tay Khương Hồ nhanh chóng buông ta, cậu do dự một lát, lại lấy tốc độ thật chậm thu súng lại, nhẹ chân, đi qua.

Tổng trợ lý bị tiếng động làm cho sợ hãi, mạnh mẽ xoay người lại, hòng súng ngắm ngay cậu: “Anh, anh là ai? không cần lại đây!”

Khương Hồ hai tay hơi hơi giơ lên, ánh mắt nhìn về Thịnh Diêu phía sau: “Kỉ Cảnh, anh không cùng cậu ta giới thiệu tôi là ai sao?”

Quả nhiên Tổng trợ lý tựa hồ do dự một chút, quay đầu nhìn qua Thịnh Diêu, hòng súng hướng Khương Hồ hơi hơi hạ xuống, lúc này cửa thang máy mở ra, Thẩm Dạ Hi từ bên trong đi tới, phản ứng đầu tiên của anh là đưa tay chạm đến bên hông của mình, lại thấy biểu tình Khương Hồ cùng Thịnh Diêu liếc buông tay xuống.

Thịnh Diêu hiểu ý, lập tức tiếp nhận đề tài, y không giải thích Khương Hồ là ai, cũng chưa nói đến chuyện gì khác, chính là sắc mặt tối xuống, trầm giọng hỏi: “Như thế nào? Kế hoạch có biến?”

“Không quá thuận lợi.” Khương Hồ buông tay, trực tiếp đi qua, cùng Tổng trợ lý nhìn thoáng qua, liếc cũng không thèm liếc, như là xem nhẹ sinh vật cấp thấp này, ba người khác trong lòng đồng thời chảy mồ hôi lạnh, Thẩm Dạ Hi cảm thấy tim mình đập đến độ mau chóng đem thân thể cách khỏi mặt đất. Ngửi khí Khương Hồ truyền đến một chút lực không giống bình thường, mang theo hơi thở dồn dập, “Anh tốt nhất nên nhanh rời khỏi nơi này, bọn họ hình như đã biết nơi anh ở.”

“Xe của tôi ở ngay dưới lầu, cậu thu dọn một chút, mau chóng theo tôi đi.” Thẩm Dạ Hi cũng đến, đối Thịnh Diêu nói, khóe mắt lại không hề rời khỏi Tổng trợ lý nguy hiểm.

Cổ quái chính là, Thịnh Diêu rõ ràng nói cho Tổng trợ lý, Thư Cửu không có vấn đề, hẳn hoàn toàn không đi, ngược lại cùng Khương Hồn nói mấy câu cũng không biết là nói chuyện gì, lại làm cho Tổng trợ lý dễ dàng hạ vũ khí.

Hắn thậm chí còn vội vàng giữ chặt cánh tay Khương Hồn— Động tác này làm cho đồng tử Thẩm Dạ Hi nhanh chóng co rút lại — sau đó hỏi: “Làm sao vậy? Các người đang nói về kế hoạch của Kỉ Cảnh sao? Xảy ra chuyện gì? Cảnh có nguy hiểm sao?”

Khương Hồn nhẹ nhàng liếc anh một cái, cố ý dừng một chút: “Tôi bây giờ còn không rõ lắm, chính là hoài nghi...”

“Hoài nghi? Hoài nghi cái gì? Đến tột cùng là xảy ra chuyện gì?” Tổng trợ lý nói đến đây, lại đột nhiên dừng lại, lắc đầu: “Không, không đừng nói cho tôi, vẫn là đừng nói cho tôi, nói cho tôi biết không an toàn, bọn họ có thể thấy đầu óc của tôi.....”

Khương Hồn kêu ngạo thay thành vẻ sợ hãi, quay ngược lại ôm tay Tổng trợ lý: “Cậu nói cái gì?”

Thư Cửu cảm thấy được ngày hôm nay của mình không có cách nào quên, diễn viên nghiệp dư còn tài hơn chuyên nghiệp nha?

Thẩm Dạ Hi luôn chú ý đến đồ vật nguy hiểm trong tay hắn, hòng tuy rằng hướng xuống dưới, chính là bởi vì Khương Hồn quá gần, Thẩm Dạ Hi cảm thấy được chỉ cần gần một chút, tim anh liền co rút lại.

Tổng trợ lý như cần nhần nói: “Bọn họ, chính là người giám thị tôi, có loại đồ vật gì đó, có thể thấy đầu óc của tôi, thật sự!” Hắn quay đầu dùng loại ánh mắt cầu xin nhìn Thịnh Diêu, “Là thật! Cảnh, chuyện của anh em không phải cố ý lộ ra ngoài, là bọn họ đọc từ trong đầu của tôi!”

Khương Hồn lập tức nghĩ đến, đây là lý do tác phẩm của hắn bị lấy trộm, vì thế hỏi: “Bọn họ.....là những người đó sao?”

“Đúng vậy, chính là ác ma ẩn hình, bọn họ không có chỗ ở.....” Hắc rùng mình một cái, “Cảnh, anh mau cùng họ đi, em sợ.....em sợ chậm một chút bọn họ sẽ tìm được anh!”

“Vậy Lý Kỳ Chí là xảy ra chuyện gì?” Thẩm Dạ Hi hỏi.

“Lý Kỳ Chí là tay sai của bọn họ, hắc cùng Trương Tân đầu chịu sai khiến của bọn ác ma, bẻ cong sự thật, đem Cảnh nói thành một người có tội ác tày trời, sau đó tính toán dùng cái này đi lừa gạt mọi người!”

Thật phức tạp a — Đây là Thư Cửu cảm thán.

Này tưởng tượng thật rộng a — Đây là Thịnh Diêu trợn mắt há mồm nghĩ.

Rốt cục cũng biết phương hướng hắc vọng tưởng rồi — Đây là Khương Hồ đối với bước tiến triển rất hài lòng.

Đem cái súng kia tránh xa Khương Hồ đi nha — Đây là Thẩm Dạ Hi trong lòng sợ hãi.

Khương Hồ đối hắc ra hiệu tạm dừng: “Tôi đã biết, việc này để tôi giải quyết. Dạ Hi Thư Cửu, các người mang Kỉ Cảnh đi trước.”

“Từ từ! Lâm Tín kia.....”

“Hắc không gọi là Lâm Tín, Lâm Tín thật sự đã bị chúng ta dọn dẹp, hắc là Thư Cửu, là cơ sở ngầm bên cạnh Kỉ Cảnh.” Khương Hồ phát hiện trong mắt Tống trợ lý nhanh xẹt qua một tia chần chờ, vì thế kéo hắc qua, chỉ vào Thư Cửu nói, “Cậu xem hắc như vậy, Lâm Tín nếu không có bộ dáng tin cậy, Lý Kỳ Chí cùng đám người kia làm sao mà tin?”

Thư Cửu ghen lời.....Uy, tiểu thanh niên kia, cậu nói cái gì?

Thịnh Diêu như là hiểu được trong lòng hắc nghĩ cái gì, nghiêng đầu trán đầy ý cảnh cáo trừng mắt liếc hắc một cái, ý là, anh mà còn quậy, lão tử khiến cho anh biết vì sao hoa lại đỏ.

Thư Cửu thành thành thật thật mà cảm miêng.

Không biết vì cái gì, giống như Tổng trợ lý luôn tin tưởng vào lời nói của Khương Hồ hơn, nghi ngờ nhìn thoáng qua Thư Cửu, người sau lập tức dưới ánh cảnh cáo của Thịnh Diêu mà tươi cười vô cùng ngốc nghếch, ngốc đến ngay cả người bị tâm thần cũng thấy ghét, ánh mắt đề phòng của Tổng trợ lý chuyển sang khinh thường, không thèm nhìn hắn, chuyển qua Thịnh Diêu: “Cảnh, anh trước cùng họ đi, tôi đến giúp các người cản phía sau.”

Khương Hồ quay đầu lại ý bảo Thẩm Dạ Hi, Thẩm Dạ Hi trừng mắt: “Nghĩ cùng đừng nghĩ, Khương Hồ cậu trở về đây cho tôi!”

Khương Hồ lúc này ngày cả đầu cũng lười quay lại, lôi kéo Tổng trợ lý liền hướng cầu thang bên kia chạy: “Các người đi thang máy xuống, chúng tôi đi bên kia có thể dẫn dắt tầm mắt bọn họ.”

Thịnh Diêu há mồm, Khương Hồ à Khương Hồ, cậu không phát hiện mặt Thẩm đội trưởng đầu tái rỗ sao?

Thẩm Dạ Hi lúc này mới phát hiện Khương Hồ hành động kinh người, hoàn toàn không kịp ngăn cản, liền thấy cậu túm lấy tên tâm thần kia chạy nhanh về phía cầu thang, trong lúc đó đồng chí tâm thần kia còn quay đầu lại đối Thịnh Diêu làm biểu tình bí tráng: “Cảnh, bảo trọng!”

Khương Hồ, cậu chết chắc rồi.....

Thịnh Diêu trộm nhìn thoáng qua Thẩm Dạ Hi cả người áp suất thấp, thật cẩn thận mà đi về hướng Thư Cửu. Ba người đều trầm mặc, thời gian chậm rãi trôi qua, Thẩm trại trưởng đột nhiên bùng nổ, đi nhanh về hướng cửa cầu thang.....trực tiếp đánh lên Khương Hồ, sau đó lấy ra một khẩu súng, mẹ ơi, hay thật!

“Người đang ở trong góc, bị tôi đánh hôn mê.” Khương Hồ nói, nở nụ cười, “Bất quá tôi còn muốn nói, Dạ Hi, cảm ơn anh.....”

Nếu không phải cậu lên tiếng, tôi chắc chắn sẽ nổ súng.

Một trong những thứ lớn nhất trong lòng, trong linh hồn, đối với những người có thể nhìn thấy linh hồn người khác, theo thời gian, trong lòng luôn có một phần tự phụ, biết bí mật đối phương, thậm chí bao trùm mọi người xung quanh, trở nên không giống chính mình.....Lúc này cũng cần có người tài năng ở bên cạnh bình tĩnh mà nhắc nhở, cho dù là nghi ngờ, là mắng thẳng mình cũng không sao.

Cậu muốn nghe tiếng của Thẩm Dạ Hi, vô luận là răn dạy thoát nhìn rất hù dọa người, chiếu cố sẵn sóc cẩn thận, hay là bình tĩnh chất vấn, đều làm cho người khác cảm thấy ấm áp, làm cho người ta cảm thấy.....có một loại cảm giác nói không nên lời, chỉ muốn đến gần anh.

Thẩm Dạ Hi không để ý đến cậu, đề nặng lửa giận đi xuống cầu thang, đem Tổng trợ lý đang hôn mê ở trong góc tường kéo lên. Thịnh Diêu vỗ vỗ bả vai Khương Hồ, lắc đầu thở dài: “Tiểu đồng chí, cậu chọc phải tổ ong rồi.”

Khương Hồ không hiểu ý ‘chọc tổ ong’ là gì, nghĩ đến muốn hỏi lại y, vì thế cũng rất kỳ quái trả lời: “Tôi không chọc nha, mùa đông không nên chọc tổ ong nha?”

Thịnh Diêu vì thế quyết định tìm một cái hồ có phong thủy tốt, chờ đến lúc đó tiện cho Thẩm đội trưởng quăng xác.....

Lại một lát sau, tiếng còi cảnh sát vang lên, mọi người đều đến góp vui đầy đủ, Lý Kỳ Chí cư nhiên cũng đến đây, không biết là ai nói hấn, hoặc là, hấn vốn biết cái gì.

Lão ngoan đồng, kẻ đã kéo Thịnh Diêu vào mấy chuyện phức tạp như vậy mang về mặt mệt mỏi, đứng ở phía sau Tô Quân Tử, ngờ ngác mà nhìn nhóm cảnh sát đem Tổng trợ lý áp lên xe cảnh sát, há miệng thở dốc, ba chữ ‘Thự xin lỗi’ lập đi lập lại trong cổ họng, chỉ nhìn thấy môi hấn đang khô khốc run động.

Tổng trợ lý không có nhìn hấn, cũng không có nhìn bất kì người nào, ánh mắt nhìn chăm chăm vào giày mình.

Thịnh Diêu bỗng nhiên cảm thấy được trong lòng có điểm khó chịu, y dựa vào trên cửa xe cảnh sát, hỏi Khương H ồ “Hai chúng ta có phải hay không cũng là một kẻ lừa đảo? Cậu nói.....hắn có thể nào sẽ nghĩ như thế?”

“Đại khái sẽ nghĩ chúng ta cùng ‘bọn họ’ là cùng một bọn, mà anh chỉ một một người ‘rất giống’ Kỉ Cảnh, cố ý lừa gạt hắn.” Khương H ồ nhẹ nhàng nói.

“.....Cảm giác làm nhân vật phản diện thực đáng ghét.” Thịnh Diêu dừng một chút, l ần b ần nói. Y nhớ đến ly cà phê ngọt đến kinh người ở trong tay, người khác uống hẳn không có gì đặc biệt, hẳn là do ly của mình có quá nhiều đường. Là Tiểu Tống đặc biệt làm sao? Bởi vì Kỉ Cảnh thích đường?

Hai người tr ần mặc, bỗng nhiên, Lý Kỳ Chí đứng ở cách đó không xa lại đột nhiên mở miệng, hắn nói: “Tôi vốn nghĩ muốn đợi chuyện này lắng xuống, là tôi sai r ồi sao? Tôi.....tôi không biết hắn bệnh nặng như vậy...”

“Lý đạo diễn, v ề kịch bản sinh tử mình ước ông có cái gì muốn nói sao?” Tô Quân Tử nhẹ nhàng nhíu mày, ngữ khí có chút cường ngạnh.

Lý Kỳ Chí lắc đầu, sau một lúc lâu, mới nhẹ giọng nói: “Tiểu Tống vốn là học sinh hệ biên đạo của học viện, chính là sau khi tốt nghiệp vẫn buồn vì không có cơ hội phát triển, sau lại được người giới thiệu làm trợ lý chọn tôi.....”

Hắn mừng rỡ như điên, bởi vì hắn cho tới nay đều cảm thấy được mình là người có tài hoa, chính là bất hạnh không người thưởng thức, công tác này cho hắn có cơ hội gần gũi với danh tiếng, là ước mơ của bao nhiêu người.

“Hắn cho ta xem qua kịch bản chính mình viết.” Lý Kỳ Chí nhắm mắt lại, nắm chặt mi tâm của mình, “Chính là cậu có biết....có một số việc, không phải vì cậu có tài hoa là có thể làm, một cái kịch bản tốt, không nhất định phải từ ý tưởng thâm sâu, nhiều triết lý, mà là phải hấp dẫn người

xem, nếu có thể ra phòng vé, tôi nghĩ nếu hấn không rõ điểm ấy, vĩnh viễn cũng không trở thành biên kịch chân chính.....”

Hấn không nghĩ đến tâm huyết chính mình cùng với vui mừng tràn đầy trong lòng, chờ đợi đạo diễn tán thành, đối phương lại nhẹ nhàng phủ định hết thấy ý tưởng của hấn. Tựa như đang trong giấc mộng, bị người dùng nước xối lên đầu.

“Vậy Trương Tân đâu?” Khương Hò hỏi.

“Hấn là bạn già của tôi.” Lý Kỳ Chí nói, “Vợ hấn năm xưa chạy theo người đàn ông khác, chỉ còn lại mình hấn nuôi nấng đứa con gái, chính là cô gái năm kia bị tai nạn giao thông, sống như người thực vật, bây giờ còn nằm trong bệnh viện. Từ đó về sau, tôi liền cảm thấy được hấn viết cái gì cũng thay đổi phong cách.”

Mọi người ở đây đều biết hấn đang ám chỉ cái gì, Lý Kỳ Chí lại thờ dãi, hấn cảm thấy được chính mình từ lúc quay bộ phim này, tâm suất thờ dãi nhiều hơn bình thường: “Tôi tin tưởng hấn bị đả kích, tính tình thay đổi. Bởi vì sau khi con gái gặp chuyện không may, thần kinh có đôi khi không được ổn định, ban đêm luôn ngủ không được, còn uống qua thuốc ngủ, may mắn được phát hiện sớm.....”

“Cho nên hấn mới đi khoa tâm thần, phải uống thuốc khám bệnh sao?” Khương Hò hỏi.

Lý Kỳ Chí gật gật đầu: “Tốc độ ra tác phẩm của hấn, phong cách cùng cảm giác, thậm chí lời đồn này..... kỳ thật tôi đã sớm hoài nghi, chính là.....”

Ngại với nhân tình, ngại với cảm tình, không phải tất cả mọi chuyện đều có thể hỏi ra bằng miệng.

“Tôi hoài nghi hấn có mấy người viết hộ, chính là tôi lại không biết, trong đó còn có trợ lý của tôi.”

Tổng trợ lý tài hoa, cùng Trương Tân nhiều năm qua đối thị trường nắm chắc.....đây chính là một nhóm vô cùng hợp, nhưng mà đi đâu kiện tiên quyết không nên là, có một người trẻ tuổi bị người khác mai một, dùng linh hồn làm vụn vụn nhân vật, thay đổi hoàn toàn một câu chuyện cũ đầy tâm huyết.

Đối với Tổng trợ lý mà nói, bọn họ mỗi người đều là kẻ lừa đảo.

Chính là người hấn âm thầm yêu say đắm tặng ly cà phê, cũng lấy thói quen trên danh nghĩa Trương Tân.

Bầu trời trong thành phố đêm nay dưới ngọn đèn dầu, ảm đạm thất sắc, có bao nhiêu nhân tài ở phía sau bóng tối, an tâm mà nằm ở trên giường, một đêm không mơ mà có một giấc ngủ ngon chứ?

Đúng rồi, Dương Mạn nói: “Tổng trợ lý từng dùng qua bút danh Hắc Lam, tên thật của hấn chính là Tống Hiểu Phong.”

Hấn cũng là người có tên a.

PHÔI ĐẠO - HOẠI ĐẠO

Priest

dtv-ebook.com

Chương 39: Vụ án thứ năm – trò chuyện trong đêm

Khương Hồ cảm giác tay chân không phải là của mình, giống như bị cái gì trói buộc, muốn động cũng không thể, sau đó cậu lại thất lạc đứa nhỏ kia, trong khoảng thời gian này đứa nhỏ luôn lặp đi lặp lại trong giấc mơ của cậu.

Nó tái nhợt, nhỏ gầy, mày cây đay, đôi mắt xanh da trời, khóe mắt hơi hơi rủ xuống, còn có một cái mũi nhỏ nhỏ. Cứ như vậy đứng lẳng lẳng trước mặt cậu, Khương Hồ đột nhiên sinh ra một loại tuyệt vọng, ngay cả cậu đã xem qua rất nhiều chết chóc cùng hủy diệt, cũng không thể chết lẳng dưới tình huống này.

Cậu thậm chí có thể cảm thấy được, chính mình đã muốn bắt đầu mê mang với sự tồn tại của sinh mệnh đặc thù này.

Sau đó trong bóng đêm xuất hiện một bóng dáng, không có mặt, không có biểu tình, chỉ là một hình người, toàn bộ bóng dáng đều là màu đen, trong tay cầm một cây búa thật lớn.

Đứng từ Khương Hồ đột nhiên co rút lại, cậu hé miệng: “No, don’t...” Nhưng mà không có bất cứ tiếng động gì, cậu ngậm miệng lại, ý thức vừa có được lại một lần nữa bắt đầu nhận tra tấn.

Cậu nghe thấy tiếng cười, sau đó cây búa thật lớn cực nhanh mà dừng lại trên đầu đứa nhỏ, Khương Hồ không có nhắm mắt lại, cậu thậm chí cảm thấy được dòng máu ấm nóng rơi vào trên mặt, trên người mình, đầu đứa nhỏ giống như cái khí cầu vỡ tan ra, phần đầu toàn bộ bị phá hủy, chính là thân thể vẫn như cũ huyết nhục mờ mờ mà đứng ở trước mặt cậu.

Tiếng kêu bén nhọn giống như lợi kiếm, tạo ra một loại âm thanh có thể đâm thủng màng nhĩ mà hướng về Khương Hồ, thân thể cậu lùi về phía

sau, cậu cảm thấy được mình giống như một con búp bê không có dây, như hình với bóng theo sát hẳn, không chế hẳn, nhìn hẳn đi từng bước về phía vực sâu.

Sau đó cậu tỉnh lại, trong đầu chỉ có một cái đồng hồ báo thức trên tủ đầu giường đang phát ra âm thanh mỏng manh, xung quanh yên tĩnh cực kỳ, một chân đã muốn thoát ra khỏi chăn, sau đó lại cảm thấy lạnh mà rút trở về, đưa tay mở ra thảm điện, lại nằm một hồi, nhưng không có buồn ngủ, vì thế xốc chăn lên đi xuống giường.

Bởi vì ngày đó cậu tự chủ trương một mình dẫn dắt Tống Hiểu Phong rời đi, Thẩm Dạ Hi đã muốn vài ngày không để ý đến cậu, cái đáng quan tâm chính là khẩu súng kia của Tống Hiểu Phong. Đó là khẩu súng thật, tương đối nguy hiểm, hơn nữa bên trong có đạn, thậm chí Tống Hiểu Phong còn mở chốt. Nhưng mà lúc trước, đến tận cùng khẩu súng kia từ đâu đến, vẫn không có manh mối.

Trống rỗng giống như Tống Hiểu Phong, hẳn ảo tưởng đến mức đó, trong lúc thích hợp còn có người đưa hung khí cho hẳn. Khương Hồ không biết có phải hay không do mình nhạy cảm, cậu cảm thấy được chuyện này có chút cổ quái.

Cậu vừa nghĩ vừa đi vào giấc ngủ, lại mơ thấy đứa nhỏ kia. Khương Hồ đang chìm chén nước ấm ngả xuống trên ban công, lẳng lặng, tâm mắt mơ hồ không rõ xuyên thấu qua cửa sổ, mọi nhà đều tắt đèn, ngoại trừ tiếng gió, động tĩnh gì cũng không có.

Cậu giống như quay lại chính mình năm đó, phân tích tâm lý của mình. Cậu biết bóng dáng đen tối kia là ai, cũng biết bộ dạng đứa nhỏ xấu xí kia là của ai, nhưng mà cho dù biết, cậu vẫn khó có thể tự an ủi mình.

Cái gọi là bác sĩ không thể tự trị cho mình, kỳ thật cậu đang ở trạng thái giống như vậy, mỗi khi tĩnh tâm, những khi mình làm cố vấn cho người người khác, sẽ nghe thanh âm có người phản đối.

Cậu cảm nhận được, mình giống như tinh thần phân liệt.

Thẩm Dạ Hi sau khi ngủ rất dễ bị kinh động, mơ hồ nghe thấy một chút động tĩnh, anh nhu nhu mắt ng ỡ dậy, muốn đi ra xem, thuận tiện lấy cái gì để uống, trong lúc vô ý nhìn lướt qua, phát hiện cửa phòng Khương H ồ mở ra, chần ch ờ một bên, người cũng không thấy.

Thẩm Dạ Hi nhíu mày, đi qua phòng bếp, vừa lúc thấy Khương H ồ đang ng ỡ trên mặt đất ngoài ban công, chỉ mặc một cái áo sơ mi mỏng, dưới là quần ngủ, nhìn xuyên qua bên ngoài bằng cửa sổ, trong tay đang cầm một ly nước, ngọn đèn bên ngoài chiếu vào, tiến vào ly nước, ánh lên đầu ngón tay cậu giống như trong suốt.

Cậu không mang mắt kính, hình như đang xuất thần, bả vai hơi hơi cong, có vẻ đặc biệt cô đơn.

Thẩm Dạ Hi cảm thấy trong lòng như bị cái gì đâm, anh đi qua, hạ thấp âm thanh, nhẹ nhàng mà hỏi: “Như thế nào hơn nửa đêm vẫn chưa ngủ?”

Khương H ồ thất thần, bị anh đột nhiên lên tiếng dọa sợ, Thẩm Dạ Hi chú ý đến bờ vai của cậu run một chút, khuỷu tay cong lên, theo bản năng làm động tác chuẩn bị công kích, lập tức phản ứng lại mà thả lỏng thân thể, tựa như vừa rồi chỉ là ảo giác.

Khương H ồ có điểm ngượng ngùng đối anh nở nụ cười: “Tôi đánh thức anh à? Ngại quá?”

Thẩm Dạ Hi xoay người trở về phòng khách, lấy hai cái gối, đưa cho cậu một cái: “Không ngại lạnh sao? C ần lấy.”

Khương H ồ ngoan ngoãn tiếp nhận. Thẩm Dạ Hi ng ỡ ở bên cạnh cậu: “Nói một chút đi, hơn nửa đêm không ngủ được ra đây làm gì?”

“...Đột nhiên ngủ không được.” Khương H ồ nhẹ nhàng nói. Nhưng mà Thẩm Dạ Hi hiểu được đây là ý gì, mỗi người bọn họ đều trải qua như vậy, lúc đêm khuya đột nhiên gặp ác mộng bừng tỉnh, sau đó tùy tiện tìm vài chuyện, từ từ trải qua đêm dài, không ngủ.

Sau khi Khương Hồ đến đây, nếu có ai bị áp lực tâm lý không thể thừa nhận, sẽ tìm cậu nhờ một chút, người này mỗi lần đều là thật sự nghe, sau đó dùng một loại ngữ khí thực bình tĩnh nói chuyện, làm cho người ta nghe thấy, cũng liền theo cậu bình tĩnh trở lại. An Di Ninh thậm chí nói qua, cho dù Khương Hồ việc gì cũng không làm, ngồi yên bên cạnh, cũng làm cho người ta có cảm giác được chữa khỏi.

Thẩm Dạ Hi đột nhiên nghĩ, mỗi người đều có phần nợ không thể không chế được, nhưng mà chỉ người này không có. bởi vì cậu là bác sĩ. Vì thế cậu chỉ có thể vào đêm gặp ác mộng tỉnh lại, lặng yên không tiếng động mà ngồi dưới đất, sáng sớm ngày hôm sau tiếp tục sửa lại tinh thần mình, đóng vai diễn của mình.

Tịch mịch như vậy, kiên nhẫn như vậy, rồi lại cố tình làm tư thế cự tuyệt như vậy. Thậm chí trong đêm khuya tự mình liếm vết thương bị người quấy rầy, cũng có thể thực nhanh đi đến bình thành trạng thái bình thường.

Không phải xuất phát từ mục đích gì, thậm chí không phải xuất phát từ không tín nhiệm, chính là thói quen không cho phép, chính là...cậu tựa hồ không tin có người nào có thể giúp cậu, có thể cứu cậu.

Thẩm Dạ Hi đã không còn nhận ra cảm giác của mình là đau lòng hay là phần nợ.

“Thực xin lỗi.” Khương Hồ đột nhiên đánh vỡ trầm mặc, Thẩm Dạ Hi sửng sốt, chỉ nghe cậu tiếp tục nói, “Ngày đó tôi không nên tự chủ trương, có phải hay không làm anh rất khó xử?”

Khương Hồ thật là sau đó mới cảm nhận được, biểu hiện của cậu ngày đó trên cơ bản là hoàn toàn xem nhẹ chuyện Thẩm Dạ Hi mới là đội trưởng, nhất thời liền hiểu được Thịnh Diêu nói ‘Chọc tổ ong vò vẽ’ là so sánh cái gì, nếu đổi lại là một thủ trưởng lòng dạ hẹp hòi một chút, phỏng chừng sẽ sống không yên, tuy rằng cậu biết Thẩm Dạ Hi không phải người như vậy, nhưng cũng cảm thấy được ngại ngùng.

Nhất là gần đây Thẩm Dạ Hi không rõ nguyên nhân mà giận.

Thẩm Dạ Hi cảm thấy gân trên trán giật giật đau nhức, chính mình không phải vì chuyện này tức giận được không? Anh thở dài thật sâu, thả lỏng thân thể dựa lên tường, lắc đầu, muốn nói cái gì, hoặc như là cảm thấy được không biết nên khóc hay nên cười, có điểm cổ quái mà nở nụ cười: “Khương Hồ cậu nha trong đầu đang suy nghĩ cái gì...?”

Khương Hồ sửng sốt một chút, tuy rằng chính mình cũng không phải thực hiểu được Thẩm Dạ Hi suy nghĩ cái gì, nhưng mà mình lúc này lo lắng xem ra là dư thừa, vì thế cũng không tính toán đem lời xấu hổ nói ra, chỉ nở nụ cười, không nói cái gì.

Thẩm Dạ Hi dừng một chút, như là hình như nhớ lại: “Bác sĩ Khương, dù sao cậu cũng ngủ không được, vậy thì tăng ca đi?”

“A?”

“Mặc cục không phải ngay từ đầu nghi ngờ tôi bị chứng ngại sau khi bị thương sao, muốn nghe hay không chuyện gì đã xảy ra?”

Khương Hồ nghĩ nghĩ, nói: “Tôi đại khái nghe nói qua, trước khi tôi đến, các anh từng tiếp nhận qua vụ án buôn lậu thuốc phiện vô cùng quan trọng, nghe nói thương vong trong đội rất thảm, anh ở bệnh viện hơn một tháng, các anh còn mất đi một người đồng sự. Là việc này sao?”

“Cậu có biết, ai nói cho cậu biết?” Thẩm Dạ Hi nhướng mi.

“Ngay từ đầu mỗi người đều cùng tôi nói qua một lần, trừ anh ra, người cảnh sát hi sinh nhiệm vụ kia gọi là Phương Cảnh đi, ngay cả chị Dương lúc cùng tôi nói cũng khóc qua một lần, tất cả mọi người thực hoài niệm hẳn, hơn nữa trong một thời gian dài vẫn chưa có chấp nhận được việc hẳn hi sinh. Bọn họ nói cảnh sát Phương khi còn sống là bằng hữu tốt nhất cùng anh hợp tác, khi bọn họ đuổi đến, thấy anh ôm thi thể hẳn, ng ồi yên trên mặt đất. Nhưng mà sau đó anh lại không hề đề cập đến người chết đó, chỉ nói trí nhớ trống rỗng, cho nên Mặc cục mới hoài nghi anh bị chứng ngại sau khi bị thương.”

“Tôi không đề cập đến hắn, là không muốn nhớ đến hắn.” Thẩm Dạ Hi mười ngón tay đan cùng một chỗ, ánh mắt hạ xuống, giống như đang ngăn người nhìn mặt đất, “Có đôi khi cậu rõ ràng biết có một số chuyện có thể bỏ qua, có thể thoải mái, nhưng mà làm không được.”

Càng là chuyện muốn quên, lại càng không thể quên được.

Khương Hồng Ỗi thẳng, cho dù nhìn thấy không rõ ràng, cậu vẫn tận lực đem ánh mắt đặt trên biểu tình của Thẩm Dạ Hi, lại nhớ tới trạng thái chuyên nghiệp, chuyên chú cực kỳ: “Anh có thể chậm rãi nói.”

“Cậu cái gì đâu có thể rõ ràng đi?” Thẩm Dạ Hi cười, quay mặt đi, nghiêng mắt nhìn cậu: “Bác sĩ, cậu từng ở thời điểm mạng sống nằm trên một sợi dây chưa?”

Khương Hồng sửng sốt, nghĩ nghĩ: “Đại khái có đi, tôi cùng chú An chính là nhận thức như vậy.”

“Cậu cùng một người xa lạ đi chung, sau đó các người trải qua tai nạn, sau lại thành bằng hữu, không phải rất may mắn sao?” Thẩm Dạ Hi nhẹ nhàng nói.

Khương Hồng trầm mặc trong chốc lát, giống như tự hỏi mà biểu đạt: “Mọi người không thể quyết định may mắn hay là bất hạnh, chỉ có thể trong tình trạng xấu nhất làm ra chuyện tốt nhất.”

“Vậy vì sao có người tới thời điểm mấu chốt, lại trở nên làm cho người ta cảm thấy xa lạ chứ?”

“Nói đơn giản, do hoàn cảnh bên ngoài tác dụng lên con người, sau đó mọi người đem tính chất đặc biệt chuyển hóa thành phản ứng bất đồng,” Khương Hồng nhẹ nhàng nói, “Giống như cái hộp màu đen. Nói như vậy, tính chất đặc biệt của mọi người là sẽ không thay đổi, nếu anh cảm thấy được ở dưới tuyệt cảnh, mỗi cá nhân cho anh cảm giác xa lạ, vậy chính anh còn chưa có thông qua kết giao bình thường, hoàn toàn hiểu biết tính chất đặc biệt của người đó.”

Thời điểm cậu nói lời này, biểu tình như có điểm bu ãn chán trong nháy mắt, như là bi thương, hoặc như là cách thời gian thật lâu, không gian thực rộng, thản nhiên, trào phúng mà nhìn người nào, cảnh này khiến cậu có vẻ chẳng có chuyên nghiệp.

Có lẽ ban đêm rất dễ dàng làm cho người ta quên nguy trang, Thẩm Dạ Hi nghĩ.

PHÔI ĐẠO - HOẠI ĐẠO

Priest

dtv-ebook.com

Chương 40: Vụ án thứ năm – trò chuyện trong đêm

“Chúng tôi lúc ấy đối với thực lực bọn họ là đoán sai, chờ đến khi phản ứng được, tôi cùng Phương Căn hai người đã muốn bị bọn họ vây quanh, bọn họ trên người đều là súng, có ý định liêu mình, một đám súc sinh vì tiền có thể đem cha mẹ mình bán đi, vốn loại mạng này của bọn họ, là không đáng giá tiền nhất, chúng tôi đều làm tốt công tác chuẩn bị, nhưng lúc này có người đứng ra, nói phải tạm giữ hai người chúng tôi, làm lợi thế bàn bạc cùng cảnh sát.”

Cái ót Thẩm Dạ Hi dựa vào vách tường, hơi hơi nâng cằm lên, cánh tay thon dài tràn ngập khí thế lộ ra bên ngoài, cũng không ngại lạnh, bàn tay có chút ồm, xương cổ tay đều lộ ra, dừng một chút, tiếp tục nói: “Lúc sau hai người chúng tôi bị cướp vũ khí, bịt kín mắt, mang đi, chờ đến sau khi khăn che được cởi bỏ, mới phát hiện mình đang ở một nơi tối đen, không có đèn, không có nước, không có đồ ăn, không có tiếng động, không có mùi, thậm chí không có người đến tuần tra. Chờ sau khi đôi mắt thích ứng với bóng tối, mới có thể theo khe hở ánh sáng mỏng manh nhìn một chút.”

“Tựa như có cảm giác bị cướp đoạt?” Khương H ồ hỏi.

“Đại khái đi.” Thẩm Dạ Hi gật gật đầu, anh mỗi lần nhắm mắt lại, đều có thể đem cảm giác trong thời gian đó có thể rõ ràng miêu tả, cái loại hắc ám này thật sự là khắc cốt ghi tâm, anh có đôi khi không nghĩ ra, vì sao con người có trí thông minh cao như vậy, lại đi phát minh ra loại phương pháp gần như thiên tài này tra tấn đồng loại của mình?

“Anh dựa vào cái gì vượt qua đoạn thời gian kia?”

“Tôi nghĩ biện pháp chạy đi cùng với tìm hiểu làm sao bọn họ đem hàng hóa vận chuyển đến.” Thẩm Dạ Hi thản nhiên nói, vết thương này giống

như đã khắc sâu khiến anh không quá khó khăn để nhớ lại, ánh mắt anh rất sáng, ánh mắt đó làm cho rất nhiều người khi nhìn gần đều nhìn không được muốn lui bước, “Tôi không thể ngủ, bởi vì tiếng tim đập quá lớn, làm cho tôi ngủ không được. Nhưng mà trước đó tôi còn chưa tìm ra kết quả, chỉ biết bên cạnh có Căn, qua một thời gian có ánh sáng chiếu đến, hai người đem hân đây đến, ánh mắt hân có điểm đại ra, trong đoạn thời gian đó, người gần đi thấy rõ.”

Thẩm Dạ Hi lắc đầu: “Tôi không biết chính mình lúc ấy có phải hay không cũng là bộ dáng giống quỷ kia. Tiếng của hai con chó mà bọn buôn ma túy nuôi làm tôi nhức đầu, bọn họ đem một con dao để ở giữa hai chúng tôi, nói chỉ có một người mới có thể được nhìn thấy ánh mặt trời bên ngoài, chỉ có một người có thể sống đi ra ngoài, để cho chúng tôi tự lựa chọn.”

Thời điểm anh nói tới đây liền ngừng lại, nhìn Khương Hồ, đại khái là vì vừa rời giường, tóc bên trán Khương Hồ có điểm vênh lên, để lộ cái trán sáng bóng, nhìn có vẻ lộn xộn, Thẩm Dạ Hi nhìn không được đưa tay chải tóc cho cậu: “Cậu đoán lúc sau thế nào?”

Khương Hồ thành thực trả lời: “Tôi không biết.”

Thẩm Dạ Hi thấy giống như có chút ngoài ý muốn: “Tôi nghĩ cậu sẽ đoán, tôi vô luận như thế nào cũng sẽ không thương tổn đến bạn của mình chứ.”

Khương Hồ còn rất thành thực nói: “Theo ý tôi, dưới lại tình huống này, anh cho dù làm ra chuyện gì, đều rất phù hợp.”

Thẩm Dạ Hi bĩu môi: “Cậu vừa rồi còn nói trong hoàn cảnh đặc biệt mọi người sẽ phát sinh ra phản ứng bản năng, tính chất đặc biệt nhất định là trong chuyện ma quỷ chứ, chẳng lẽ tôi trong lòng cậu là người sợ chết bán đứng bạn bè?”

Khương Hồ bị anh hỏi ghen lời, cảm thấy được chính mình cần phải uống cà phê để nâng cao tinh thần, nửa đêm tăng ca thật không phải là

người mà, đầu óc trong tình huống không thanh tỉnh quả nhiên dễ dàng làm lỗi.

Thẩm Dạ Hi giống như đồ dành con chó nhỏ mà vỗ vỗ đầu cậu: “Cậu thật sự như vậy sao?”

Khương Hò rất uất ức, cậu bỗng nhiên cảm thấy được loại người giống như Thẩm Dạ Hi không cần cố vấn tâm lý, chính mình ở trong mắt anh ta hoàn toàn là niềm vui, tay Thẩm Dạ Hi chậm rãi đi xuống, ôm lấy cổ Khương Hò, sau đó ôm hai bờ vai cậu, Khương Hò nghĩ muốn im lặng tránh né, lại phát hiện Thẩm Dạ Hi hình như là đắm chìm trong trí nhớ của mình.

“Tôi lúc ấy nghĩ, ý nghĩa của câu ‘thấy ánh mặt trời bên ngoài’ mà bọn họ nói là gì, hẳn là bên chúng ta đã tiêu tập tốt các chuyên gia đàm phán, tính toán cùng bọn họ chơi đùa, hai bên đùa giỡn gì đó, lại đem hai người chúng ta ở giữa đi dạo một vòng, sai đó dùng để áp chế bên kia.”

Khóe miệng Khương Hò run rẩy một chút, cậu biết thần kinh thô của Thẩm Dạ Hi rất dọa người, chính là không nghĩ đến thần kinh người này đã muốn thô đến độ có thể khiêu chiến cực hạn của con người — ở sau tình huống bị tước đoạt không bao lâu, còn có thể có tận lực mà suy đoán tình huống, loại người này, như thế nào có thể là người bị chướng ngại sau khi bị thương?

Mạc cục chẳng lẽ cũng là lão già si ngốc sao?

Thình lình gần gũi với thân thể người khác, làm cho Khương Hò cảm thấy có điểm không được tự nhiên, cậu hướng bên cạnh cọ một chút, giấy khỏi móng vuốt(sói) của Thẩm Dạ Hi, anh cũng làm bộ không để ý mà thu hồi tay mình, hợp lại cùng tay kia, giống như cái gì cũng không cảm giác được: “Sau đó tôi nhặt con dao kia, đứng lên, đi qua hướng Cần, làm bộ như đi không vững, dao đâm vào tường, bổ nhào trên người hắn. Nhóm người bên cạnh vô liêm sỉ cười lên, tôi nhân cơ hội ghé vào tai hắn nói thật nhanh tình cảnh lúc đó của hai người, muốn hắn phối hợp cùng ta diễn.”

“Anh muốn cho bọn họ thấy được hai người tự giết nhau đến kiệt sức, bọn họ nếu cần một người còn sống đem ra cho bên chuyên gia đàm phán nhìn, cho nên tự nhiên sẽ có người tách hai người ra, sau đó anh có thể thừa cơ đoạt súng sao?” Khương Hò hỏi.

Thẩm Dạ Hi cho cậu một ánh mắt kinh ngạc, lập tức cười rộ lên: “Người hợp tác cùng tôi khi đó như thế nào không phải cậu chứ?”

Nói xong anh liền trăn mặc, ý cười trên mặt dần dần lui xuống, trên mặt người nọ có điểm cô đơn, lại có điểm không biết làm sao, lông mi hơi hơi rung một chút, không biết qua bao lâu, anh mới cúi đầu nói: “Hắn cho tôi ám hiệu, tỏ vẻ hắn hiểu được ý của tôi, sau đó phối hợp với tôi, cùng tôi đánh nhau, trên mặt đất lăn qua lăn lại, con dao kia nằm ngay bên cạnh hai người chúng tôi...Sau đó hắn thở hồng hộc mà đem tôi đặt trên mặt đất, sức tay đột nhiên tăng lên, tôi không rõ cho nên ngẩng đầu lên nhìn hắn, thấy ánh mắt hắn — cậu có biết là loại ánh mắt gì không? Trong nháy mắt kia tôi liền hiểu được, hắn thật sự muốn giết tôi,”

Lúc này Khương Hò không nói chuyện, chỉ là mở to hai mắt.

“Sau đó hắn cần con dao đâm xuống, vững vàng...lại chuẩn, không có một chút do dự, ‘Xuất kỳ bất ý, một kích phải giết’, đây là lời tôi ghé vào tai hắn nói, không nghĩ đến, không nghĩ đến...”(Chi: hành động khi người ta không đề phòng, một phát liền giết: Ý anh Hi là khi thành công đoạt súng bên ác thì nhanh chóng giết hết, ko được do dự, thế nhưng người kia lại dùng đối với anh.)

Thẩm Dạ Hi nhắm mắt lại, cúi đầu mà cười thảm một chút: “Hắn ta thà rằng tin tưởng bên kia giúp họ giết người, trở thành cặn bã, cũng không chịu tin tưởng tôi, thà rằng giết tôi để đổi lấy cơ hội sống sót của mình, cũng không nguyện ý cùng tôi kề vai chiến đấu. Hắn muốn giết tôi, anh em tốt nhất của tôi, anh em đồng cam cộng khổ nhiều năm như vậy muốn giết tôi, cậu nghĩ sao?”

Tin tưởng trong nháy mắt biến mất, không cần suy nghĩ liền đem phía sau lưng giao cho hắn, thế mà hắn lại phản bội chính mình, dao là vậy

không có mắt, trong nháy mắt...trên thế giới chỉ còn lại một mình anh cô đơn, không có thể giúp.

“Tôi làm sao rồi sao?” Thẩm Dạ Hi thì thào tự hỏi, sau đó nhìn Khương Hò, lấy một loại ánh mắt mê mang cùng thống khổ chưa bao giờ hiện ra nhìn hỏi: “Tôi rốt cuộc làm sao rồi sao?”

Khương Hò nhớ lại Phương Căn mà mọi người miêu tả, một người nhiệt tình lại hướng ngoại, cùng Thịnh Diêu là một đôi dở hơi, chưa ai chưa bị trêu chọc qua, hơn 80% người trong văn phòng đều bị hai người kia trêu chọc, thời gian công tác lại là một người rất nghiêm túc, sau khi hắn rời đi, ngay cả Thịnh Diêu mà cũng phải im lặng một thời gian thật lâu.

Bởi vì trí nhớ Thẩm Dạ Hi xuất hiện chỗ trống, nói không nên lời Phương Căn là đến tốt cùng chết như thế nào, cuối cùng trong cục đưa ra suy đoán theo lệ thường, cho hắn một cái danh hiệu liệt sĩ, người nhà hưởng thụ đãi ngộ của liệt sĩ.

Hiện tại Khương Hò rất cục hiểu được, ‘Mất trí nhớ’ của Thẩm Dạ Hi kỳ thật là một loại trăn mặc, bởi vì chuyện này nói ra, đối với mọi người, Phương Căn đã mất, thậm chí đối với chính anh là một loại tổn thương.

Thẩm Dạ Hi trăn mặc, hai đầu gối cong lên, hai tay để ở trên mặt, giống như đang ôm chính mình, đây là một loại hành động cực không có cảm giác an toàn, gần như tư thế tự vệ. Khương Hò chần chờ một chút, chậm rãi vươn tay, đặt ở trên cánh tay Thẩm Dạ Hi.

Thẩm Dạ Hi ngẩng đầu đối cậu nở nụ cười, sau đó mạnh mẽ ôm chầm bờ vai của cậu, đem cậu kéo vào trong lòng. Ôm ấp cứng rắn, rộng lớn của anh, cánh tay gắt gao ôm lấy xương bả vai Khương Hò, cậu đầu tiên là cương cứng một chút, sau đó đưa tay ôm lấy phía sau lưng Thẩm Dạ Hi, hai người đều bị đối phương ôm đến đau đớn, nhưng bọn họ lại lấy phương thức trăn mặc không lên tiếng mà an ủi lẫn nhau.

Dương nhiên, tay Thẩm Dạ Hi bất tri bất giác bắt đầu đi xuống, người nào đó thực thụ khiết bị ăn đậu hủ.

Tuy rằng không mền, nhưng mà rất gọn...Thẩm Dạ Hi nghĩ.

Khi tay anh vừa đụng đến thắt lưng thì Khương Hò liền theo phản ứng tránh né, còn thập phần sát phong cảnh mà cười ra: “Hắc, tôi sợ ngứa!”

Tháng sau trừ lương cậu, trừ cho cậu hết tiền luôn, chỉ có thể để lão tử dưỡng, lão tử muốn sờ thì sờ! Thẩm Dạ Hi khó chịu buông cậu ra, trong lòng ác độc nghĩ.(Chi:Sói bắt đầu lộ ra bản tính thật.)

“Sau lại sao?” Có thể do nhìn ra sắc mặt Thẩm Dạ Hi không tốt, Khương Hò hình như cảm thấy có chút nguy hiểm liền chuyển đề tài.

“...Tôi né, chột vệt mà từ trên mặt đất đứng lên, hấn ngay phía sau ép buộc làm tôi không ngừng trốn, càng không ngừng né tránh, hai tên hỗn đản bên cạnh cao hứng, còn hét to khen ngợi. Có người đưa chân làm tôi té, hấn đứng lại, liền lạnh lùng mà nhìn tôi, khi đó tôi nghĩ, chết thì chết, tốt hơn so với hai người tự giết nhau, làm trò cười cho súc sinh xem.” Thẩm Dạ Hi nhẹ nhàng nở nụ cười, quay đầu lại hỏi Khương Hò, “Cậu lạnh hay không? Mặc thêm quần áo đi?”

Khương Hò lắc đầu.

Cậu biết chính mình kỳ thật không cần nói gì, Thẩm Dạ Hi chỉ cần nói hết, cũng không cần an ủi, Khương Hò biết, khi anh giấu diếm cái chết thật sự của Phương Cần, hay là sau khi vết thương lành mà trở về cảnh đội, bắt đầu công tác một lần nữa, chuyện này đối với anh mà nói, chỉ là quá khứ, là chuyện có thể buông, chỉ còn chờ thời gian làm cho vết sẹo đó mờ đi.

PHÔI ĐẠO - HOẠI ĐẠO

Priest

dtv-ebook.com

Chương 41: Vụ án thứ năm – trò chuyện trong đêm

“Đứng lên, đừng ngủ ở đây, tôi cũng lạnh rồi.” Thẩm Dạ Hi đứng lên, đem Khương Hò kéo dậy, đỡ cậu đi vào phòng ngủ, “Đi, vào nhà đã, trên giường có chăn.”

“.....A?” Khương Hò bỗng nhiên ý thức được, trong cuộc đối thoại, cậu vẫn không thể nắm giữ câu chuyện, mỗi lần cậu ý thức được điểm đó, sẽ bị Thẩm Dạ Hi làm cho chuyển hướng, người này đã theo thói quen ra lệnh, ngôn ngữ toàn thân đều tràn ngập cảm giác khống chế.

Bất quá ngủ ở trong chăn nghe chuyện này.....Ân, cho dù chuyện quan trọng cũng quá khoa trương đi?

Khương Hò khó xử nhìn thoáng qua cái chăn nằm trên giường: “Anh nếu lạnh thì đem đi đầu hòa mở ra đi! Chờ tôi đem ghế dựa lại đây.....”

Cậu còn chưa nói xong, Thẩm Dạ Hi đã đi lên giường, đem chăn kéo lên người, vỗ vỗ bên cạnh mình: “Nhanh lên, đến đây.”

Khương Hò bối rối mà nhìn anh.

Thẩm Dạ Hi nở nụ cười: “Được rồi, đừng bối rối, đầu là người có liên quan, lên nhanh để tiếp tục nói chuyện. Tôi vừa rồi chỉ là nói giỡn, lại không thực sự cần cậu làm cố vấn tâm lý cho tôi, nếu cần cũng phải chọn vào ban ngày nắng ấm a, cho dù không chọn vào ban ngày cũng phải chọn vào lúc cậu tỉnh ngủ chứ đúng không?” Thẩm Dạ Hi vỗ vỗ giường, “Đi lên đi lên, đem chuyện xưa nói cho cậu xong, tranh thủ hổng cậu luôn.”

Khương Hò đứng ở bên giường không nói gì, chính là dùng loại ánh mắt bất đắc dĩ nhìn Thẩm Dạ Hi, sau khi nhìn liếc cảm thấy mình trong

mắt đối phương chính là cố tình gây sự. Lại nói tiếp, thời gian dài như vậy, Khương Hồ giống như không có biểu đạt với ai, trước kia Tô Quân Tử là người tốt có tiếng, từ sau khi bác sĩ Khương đến đây, cảnh sát Tô liên vui vẻ mà lui về thứ hai.

Biến hóa rõ ràng nhất chính là, trước kia các nha đầu trong cục không có việc gì liên tục đến Tô Quân Tử làm phiền, chính là bởi vì anh Tô tính tình tốt, như thế nào ‘dày vò’ cũng không tức giận. Mà hiện tại việc gây sức ép này lại hay rơi xuống trên đầu ‘mỹ nhân’ ‘người mới tốt bụng’ Khương Hồ.

Lý do là, bác sĩ Khương không chỉ.....tính tình tốt, mà người ta vẫn còn độc thân!

Thẩm Dạ Hi cảm thấy được Khương Hồ đang nhìn biểu tình mình, biểu tình giống như cậu bị yêu cầu cần một cái danh sách dài, thay các nhóm cảnh sát đi ra ngoài mua điếm tâm ngọt cùng đồ ăn vặt, vì thế anh bị suy nghĩ của đối phương đã kích thật rồi.

Bất quá Khương Hồ cuối cùng vẫn nghe theo sắp xếp của Thẩm Dạ Hi, bởi vì hai người đàn ông cùng nằm nên giường có điếm nhỏ hẹp, Thẩm Dạ Hi mở cái đèn nhỏ trên đầu giường, xoay người sang chỗ khác, ngăn trở chính mình không nâng lên khoe miệng.

Đại khái là xuất phát từ tác dụng tâm lý, anh loáng thoáng cảm thấy được một thân thể đang dựa vào bên cạnh, giống như có một mùi cực nhẹ, có loại lực lượng có thể làm cho người ta an lòng. Thẩm Dạ Hi thay cậu đắp chăn tốt, hai tay gối sau đầu, phía sau lưng tựa hẳn vào một cái gối: “Khi nào mệt thì cậu cứ ngủ đi, ngày mai cuối tuần không cần đi làm, cứ thoải mái ngủ, muốn ngủ đến bao giờ thì ngủ, tôi sẽ không gọi cậu dậy.”

“Tôi không có buồn ngủ lắm.” Khương Hồ nở nụ cười, quay đầu hỏi anh, “Phương Căn chết, anh không phải đầu giả bộ mất trí nhớ mà giấu điếm mọi người sao, vì cái gì nói cho tôi biết? Không sợ tôi nói ra ngoài sao?”

Ngọn đèn mờ nhạt chiếu vào trên mặt cậu, ngũ quan nhu hòa của cậu, có một chút mơ hồ không rõ, mền mại mà uốn lượn, nhẹ nhàng mà lưu lại một cái bóng trên cổ, Thẩm Dạ Hi thất thần một chút, theo bản năng mà hỏi lại: “Cậu sẽ sao?”

Khương Hông ngược lại sửng sốt, cậu dừng một chút, mới nhẹ nhàng lắc đầu: “Anh biết không. nếu tôi đã biết chân tướng, lại cùng anh vùi lấp chuyện này, là không phù hợp nguyên tắc nghề nghiệp. Nhưng mà tôi nghĩ.....nếu tôi là anh, chắc cũng sẽ chọn đem chuyện này vĩnh viễn nuốt xuống.”

Đánh giá người đã chết không có ý nghĩa gì, đôi khi chỉ có thể mang đến tác dụng ngược lại đối với người còn sống.

Có người nói, chân tướng là thứ quan trọng nhất trên thế giới này, vô luận là dưới tình huống gì đều có quyền lợi được biết. Nhưng mà Khương Hông đôi khi lại nghĩ, có một vài sự thật nếu nói ra thì sao? Đến lúc đó có thể được cái gì, hay là làm mọi người mất đi cái gì?

Chôn thật sâu vào trong đất, chờ thời gian cho quên đi, hoặc là chôn sâu trong lòng. Dù sao, trên thế giới này, bí mật về sự sống hay cái chết thật sự nhiều lắm.

“Hắn thấy tôi đã muốn buông tha, chờ chết, đột nhiên ngừng lại, lấy một loại biểu tình phi thường cổ quái nhìn tôi.....Như là oán hận, như là khoáy ý, còn có nhiều tình tự hỗn loạn hợp thành một chỗ.” Thanh âm Thẩm Dạ Hi cũng không cao, giống như là đàn vi – ô – lông, ngữ tốc rất chậm, từ ngữ mang tính miêu tả đặc biệt nhiều, bởi vì mỗi một chi tiết anh đều nhớ rõ, một khi nhắm mắt lại liền có thể nhìn thấy, “Hắn nói với tôi, Thẩm Dạ Hi, anh biết không, tôi đã muốn làm như vậy.”

Khương Hông hiểu được, câu trước đó của Thẩm Dạ Hi ‘Tôi rất cuộc sai lầm rồi sao?’, thì ra là nhằm vào những lời này.

“Cậu không phải không biết được tôi là một người làm cho người ta khó có thể chịu được?” Thẩm Dạ Hi giống như đang giỡn mà hỏi, nhưng Khương Hông có thể nhìn thấy trên mặt anh chột lóe ra tia khổ ý.

“Anh có đôi khi hơi bảo thủ, lúc ra lệnh không có bận tâm đến suy nghĩ của người khác, bình thường lại có chút đưa đẩy quá.....làm cho người ta cảm thấy có chút giả, phân không rõ anh là thật lòng hay là hư tình giả ý.” Khương H ồ dừng một chút, tổng kết nói.

Thẩm Dạ Hi quay đầu đi, vẻ mặt khiếp sợ mà nhìn cậu: “Tôi hỏi cậu là khách khí, không thật tình muốn nghe phê bình — - nói tôi như vậy có quá hiểm ác không?”

Khương H ồ không tiếng động cười lên: “Sinh hoạt cá nhân của Thịnh Diêu hồng bét, không chỉ có một hai người buồn vì y, chỉ trách y không tiếp nhận tình cảm thật. Chị Dương thì không thể khống chế tính tình của mình, phát hỏa không nhìn người. Di Ninh thời điểm tâm tính không tốt, cũng không nguyên ý để người khác tốt, lời của cô chính là bạo lực mềm, tất cả các chữ Hán đều có thể bị cô sử dụng để chửi người. Còn với Quân Tử mà nói, gia đình vĩnh viễn so với công việc quan trọng hơn, một cuộc điện thoại báo con gái sinh bệnh, cho dù chủ tịch quốc gia đang ngồi trên bom hẹn giờ, cũng dừng nghĩ muốn lưu lại anh ấy.”

Thẩm Dạ Hi đột nhiên cảm thấy được nhân viên văn phòng của mình tố chất còn cần phải nâng cao.

Nhưng mà Khương H ồ tiếp tục nói: “Nhưng mà bọn họ đều là người tốt, là cảnh quan ưu tú nhất, Thịnh Diêu nhạy bén, Quân Tử cẩn thận, Di Ninh chu đáo, chị Dương mạnh mẽ. Dạ Hi, nếu chính anh còn đối với mình không tin tưởng, làm sao có thể để chúng tôi tin tưởng chứ?”

An Di Ninh lúc trước có nói, Thẩm Dạ Hi chính là hỗn đản, người để cho anh để vào trong mắt không nhiều. Trên công việc nếu có ai làm việc bất lợi, người kia tuyệt đối sẽ mở miệng mắng, dùng từ còn không tốt, chính là từ sau khi từ bệnh viện trở về, anh tựa hồ không có nói ra từ thô tục gì, tươi cười vui vẻ hơn, trước khi nói chuyện còn dừng lại một đoạn thời gian để tự hỏi.

Khương H ồ nghĩ, Thẩm Dạ Hi tuy rằng cợt nhả, khi nói về chuyện này vẫn không quên vui đùa, lại bị ảnh hưởng không nhỏ, cho dù chuyện này

thực có thể làm cho anh trở nên càng thành thực ổn trọng, người cũng dễ ở chung hơn.

“Chị Dương nói, đã có thói quen bị anh mắng, có đôi khi còn cảm thấy được nghe anh mắng chửi đặc biệt thích, chính là hiện tại mỗi lần cảm thấy được muốn ai mắng, đều chờ đến khi anh nổi giận, nhưng mà cái gì cũng không có, cảm giác hình như không tốt. Chị ta còn nói, nhìn anh đang ghen khuấy mà còn mỉm cười, chị cảm thấy đặc biệt.....” Khương Hồ bỗng nhiên ngưng lại, thiếu chút nữa trực tiếp đem lời Dương Mạn thuật lại, mạnh mẽ nuốt trở lại, cố gắng sửa lại từ ngữ, “.....dạ dày đau.”

“Chị ta nói chính là trứng đau đi?” Thẩm Dạ Hi lạnh lẽo nói.

Khương Hồ làm bộ không có nghe thấy, tiếp tục thuần khiết đặt câu hỏi: “Phượng Cần sau khi nói xong câu đó thì sao?”

Thẩm Dạ Hi cười cười, cũng không tiếp tục đùa cợt: “Sau đó tôi lại đột nhiên không muốn chết.”

“Tôi không biết làm sao để xin lỗi hần, làm cho hần hận tôi như vậy, hận đến muốn để tôi chết. Tôi cảm thấy không đáng giá.” Thẩm Dạ Hi đem gối đầu buông, vỗ vỗ đầu Khương Hồ, “Nằm cho tốt, tôi tắt đèn — kỳ thật tôi có thể để cho các người giết, tôi không cha không mẹ, càng không có thân thích gì, tiền đồ cả đời không lớn, bạn bè không nhiều lắm, có mấy người đều ở đây, tôi cảm thấy không sao cả, một mạng đổi một mạng, có chết cũng cao hứng.”

“Đối với người đã chết vì cái gì lại không nhận tình của tôi, toàn tâm toàn ý hận tôi chứ?” Thẩm Dạ Hi ngẩn ngui nở nụ cười, “Đi đâu này không có lời.”

“Sau đó anh muốn giết hần.

Thẩm Dạ Hi tắt đèn, cũng nằm xuống, sau đó nhẹ nhàng nói: “Không có, phần nộ cùng muốn hần chết là hai việc khác nhau, tôi chỉ là muốn đánh hần một chút. Sau lại.....sau lại đem hần đẩy ngã, hai người bốn tay cùng giành giật con dao nhỏ kia, cũng không biết là bao lâu, thế

lực cũng là tám lạng nửa cân. Nói đến cũng khéo, lúc này lại xảy ra nội chiến trong nhóm buôn ma túy.....Được rồi, kỳ thật cũng không trùng hợp như vậy, là anh em nằm vùng của chúng ta khơi mào, vẫn nhìn thấy hai chúng tôi chưa có ngừng lại, không bao lâu, bên ngoài đầu là tiếng súng cùng tiếng chửi bậy.”

“Nghe rất lớn, Phương Cần bị tiếng nổ làm cho hoảng sợ, thất thần, vì thế tôi nhân cơ hội đoạt dao hắt, một quyên đâm vào bụng hắt, còn quăng con dao đến góc tường. Lại ở trên mặt hắt ánh một quyên, hắt bị đánh quay đầu đi, hình như còn rớt răng, lại dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn tôi.”

“Tôi không biết hắt kinh ngạc cái gì, là tôi cứ nhiên đem hắt đẩy ngã, hay là không có nhân cơ hội đâm chết hắt?” Thanh âm Thẩm Dạ Hi từ trong cổ họng phát ra, trầm thấp mà mơ hồ.

“Tôi liếc lạnh lùng mà nhìn hắt, ai biết hắt bị tôi đánh thành như vậy, còn có khí lực đột nhiên nổi dậy, bóp cổ tôi.....” Thẩm Dạ Hi dừng lại.

“Như thế nào?” Khương Hòan nhìn không được hỏi.

“Một viên đạn từ bên ngoài bay vào trên trán hắt.” Thẩm Dạ Hi nói, “Tôi vẫn cảm thấy được việc này làm cho người ta không biết nên khóc hay là nên cười, nếu hắt không bóp cổ tôi, viên đạn kia nhất định sẽ trúng vào sau đầu tôi. Có lẽ là mệnh, có lẽ là.....”

Khương Hòan sau một lúc lâu cũng không nói chuyện, Thẩm Dạ Hi cũng trầm mặc không nói.

Ngay khi Thẩm Dạ Hi nghĩ Khương Hòan chắc đã ngủ, bỗng nhiên nghe thấy cậu nhẹ nhàng thở dài, thật chậm thật chậm mà nói một câu làm cho Thẩm Dạ Hi ngừng lại động tác muốn ngủ, cậu hỏi: “Dạ Hi, anh có hay không nghĩ đến, hắt vì sao phải dưới tình huống đó lại nói ra một câu như vậy?”

PHÔI ĐẠO - HOẠI ĐẠO

Priest

dtv-ebook.com

Chương 42: Vụ án thứ năm – trò chuyện trong đêm

Kết quả ngày hôm sau, tạo hình của Thẩm Dạ Hi hoàn toàn kinh khủng, một đầu tóc rối bù, râu ria xồm xàm, hơn nữa hai mắt xung huyết.

Khương Hò vừa mở mắt, bất động thanh sắc mà theo dõi anh ước chừng ba mươi giây, mới mơ mơ màng màng hỏi: “Dạ Hi?”

Bằng không ngài nghĩ là ai? Người ngoài hành tinh xâm chiếm địa cầu sao? Thẩm Dạ Hi không để ý đến cậu.

Khương Hò vô cùng hoang mang mà nghĩ nghĩ, sau đó hỏi: “Lúc tôi ngủ...hình như không có ngáy hay là mộng du đến mức đá người đi?”

Thẩm Dạ Hi hỏi: “Câu đêm qua cậu nói là có ý gì?”

“...A? Nói cái gì?” Khương Hò gáp một cái nhu nhu mắt, mê mang hỏi, “Tôi ngày hôm qua...”

Nửa câu sau bị nghẹn ở trong miệng, bởi vì Thẩm Dạ Hi trực tiếp đỡ cậu đứng lên đi đến phòng tắm: “Tĩnh lại cho tôi, có chuyện muốn hỏi cậu.”

“Đêm qua ai nói hôm nay ta muốn ngủ cho đến lúc nào cũng được mà?” Thanh âm Khương Hò có điểm khó chịu từ trong phòng tắm truyền đến, Thẩm Dạ Hi cần chảo tính chiêm trướng vừa nghe câu đó liền muốn chạy vào, muốn so sánh thử xem đầu Khương Hò với cái chảo cái nào cứng hơn — Thằng nhãi con, câu này như thế nào nhớ kỹ như thế?!

Năm phút đồng hồ sau, Khương Hò từ trong phòng tắm lắc lư đi qua, xem ra nước đá đối với hắn rất có tác dụng kích thích. Cậu gáp một cái thật to, khóe mắt còn có dấu vết nước mắt, cong người, đặt cằm ở trên bàn,

hai mắt vô thần mà nhìn chăm chăm khăn trải bàn đến gần người, thẳng đến khi lò vi ba vang lên một tiếng nhỏ, thanh âm Thẩm Dạ Hi từ trong nhà bếp truy ền đến: “Khương H ồ cậu như thế nào còn mộng du như thế? Dem sữa từ trong lò vi ba lấy ra đi!”

“...Nga.” Ánh mắt Khương H ồ nửa mở nửa nhắm đứng lên bay đến nhà bếp, mở ra lò vi ba, đem hai ly sữa lấy ra, sau đó tiếp tục nhìn động tác phía trước, dựa vào một chỗ ngẩng người.

Thẩm Dạ Hi bưng chén sữa trong tay, dùng khuỷu tay gõ đầu Khương H ồ một cái: “Thông minh chút, đừng giống như con cầu chết vậy, một h ồi ăn xong theo tôi đi ra ngoài.”

Khương H ồ phi thường ai oán mà nhìn anh một cái, sau đó thật cẩn thận mà nói: “Tôi có thể...”

“Không thể!” Thẩm Dạ Hi trừng cậu, “Cuối năm thưởng...”

“Ăn đi.” Khương H ồ tiếp tục tình trạng cầu chết, hiện tại ai cũng đối với Thẩm lão đại này không thể chống lại.

Thẩm Dạ Hi trở mình xem thường, “Vậy cậu có muốn ngay cả nghỉ phép năm cũng tăng ca?”

Khương H ồ lập tức ng ẩng thẳng, so với lúc này đúng là có tinh thần hơn: “Chúng ta một h ồi đi đâu?”

Thẩm Dạ Hi vỗ một cái vào ót của cậu.

Hai người nhanh chóng giải quyết bữa ăn sáng, sau đó Khương H ồ trở thành ‘con tin’ dưới sự nghỉ ngơi của mình, thành thành thật thật mà ng ồi ở trên xe Thẩm Dạ Hi. Xe r ời khỏi nội thành ngang lúc càng xa, Khương H ồ từ đầu đã dựa vào ghế nhắm mắt dưỡng thần, về sau đường xóc nảy, làm cho cậu tỉnh luôn.

Đợi cho đến lúc Thẩm Dạ Hi dừng lại đã thấy người nọ đang nhìn ra ngoài cửa xe, qua cửa kính còn có thể nhìn thấy một số tuyết còn sót lại,

hình như nhớ đến cái gì.

Thẩm Dạ Hi đưa tay ở trên tay lái vỗ vỗ, gọi về lực chú ý của Khương Hò: “Đến rồi, xuống xe đi.”

Khương Hò lại không nhúc nhích, chỉ là quay đầu lại nhìn anh, trong xe ánh sáng không tốt, Thẩm Dạ Hi nhìn không rõ ánh mắt của cậu, chỉ nghe Khương Hò cúi đầu hỏi: “Anh nghĩ như vậy tốt sao? Nhất định phải quay về tìm hiểu quá khứ đã qua sao? Dạ Hi, tiếng Trung của tôi không tốt, có lẽ nói cũng không đúng, nhưng mà cái gọi là ‘quá khứ’, chính là đã thành kết cục đã định, không thể vãn hồi cũng không thể quay đầu lại, anh nắm lấy một chút dấu vết không biết thật hay giả liền tìm lại quá khứ, làm gì chứ?”

Thẩm Dạ Hi không nói chuyện.

“Chúng ta vẫn là trở về đi? Huống hồ tôi cảm thấy được, có một số việc đến tận cùng là xảy ra chuyện gì, có thể đã muốn vĩnh viễn đi theo người chết mà chôn sâu dưới đất, anh cảm thấy được anh có thể đào nó lên sao?” Khương Hò từng chữ từng chữ nói, “Dạ Hi, là anh nói cho tôi biết làm việc phải có chứng cứ, nếu không đoán vĩnh viễn đâu là đoán.”

Thẩm Dạ Hi nhắm mắt lại một chút, lại mở: “Cậu cứ theo giúp tôi đi xuống nhìn đi, chỉ lúc này thôi.”

Hai người trầm mặc một hồi, Khương Hò đột nhiên đưa tay mở xe, đi xuống: “Đi thôi, anh dẫn tôi đi xem.”

Bọn họ một trước một sau đi lên con đường mòn ở vùng ngoài thành, Thẩm Dạ Hi mang theo Khương Hò đi theo một con đường nhỏ, đi qua kho hàng bị vứt bỏ, trên mặt đất giống như còn có một vài vết máu không rõ ràng, trong không khí tràn đầy bụi cùng mùi mục, ngay cả mùi tuyết thơm mát cũng không vùi lấp được.

“Tôi đoán về sau chắc không ai dám đến đây, khi đó chuyện rất lớn.” Thẩm Dạ Hi nở nụ cười, đưa tay vuốt ve một cây cột nhỏ nhỏ, trong phòng tối đen, “Nghe nói tôi ở bên trong này gần bốn ngày, cậu vào xem không?”

Không đợi Khương Hồ trả lời, anh trong cầnn trong tay một cái đèn pin nhỏ, kéo tay Khương Hồ, rồi đi vào. Khương Hồ chú ý nhìn, cho dù hiện tại là ban ngày, mở cửa rồi cũng mở đèn pin luôn, ngay cả cậu bị cận thị cũng nhìn thấy rõ ràng, bước chân Thẩm Dạ Hi giống như không ổn định, một bước một bước cẩn thận, tựa như anh đang ở trong bóng tối nhìn không thấy chân mình.

Không có đèn, không có thanh âm, ngay cả không khí duy trì sinh mệnh tối thiểu cũng có vẻ loãng. Khương Hồ biết bốn ngày đó tuyệt đối không phải dễ dàng đối với Thẩm Dạ Hi, cậu nhớ rõ ràng Thẩm Dạ Hi từng nói qua, bị tiếng tim đập cùng tiếng động mạch làm cho mình ngủ không được, thời gian bốn ngày không ăn không uống không ngủ...

Không phải Thẩm Dạ Hi đã trở thành người siêu việt, anh cũng có hoảng sợ cùng ảo giác, chỉ có mình không rõ tình huống mà thôi.

Không biết có phải hay không để chứng minh cho ý tưởng của mình, Thẩm Dạ Hi nở nụ cười cứng ngắt: “Hơn nữa, tôi cảm thấy hình như không giống như đã trải qua bốn ngày dài như vậy...”

“Vậy anh nhớ rõ khi mình bị nhốt tại đây đã xảy ra chuyện gì không?” Khương Hồ cắt ngang lời anh.

“Tôi...”

“Anh nhớ rõ mỗi giây mỗi giờ mình đang làm cái gì sao? Anh khi đó thật sự thanh tỉnh sao?”

Khương Hồ cảm thấy được thân thể Thẩm Dạ Hi đang run rẩy, cậu không thể nào đem tay mình rút ra khỏi tay Thẩm Dạ Hi, nhẹ nhàng mà nâng lên cánh tay Thẩm Dạ Hi, dùng bả vai đỡ thân thể Thẩm Dạ Hi.

Thẩm Dạ Hi biết bả vai Khương Hồ thật gầy yếu, mà anh hiện tại cảm thấy được nó thật cứng rắn, dựa vào đó, vĩnh viễn cũng không cần lo.

Đột nhiên trong lúc đó, bóng tối quen thuộc làm cho anh cảm thấy bất an dường như rút lui.

Khương Hồn nói: “Chúng ta đi ra ngoài đi, anh không nghĩ chính mình bị mắc kẹt trong suy nghĩ của bản thân sao?”

Thẩm Dạ Hi không tranh cãi mà nghe lời Khương Hồn đi ra ngoài. Vào mùa đông như thế nào khó mà có được ngày nắng, Thẩm Dạ Hi dựa vào một vách tường hút thuốc, Khương Hồn ở bên cạnh, đột nhiên hỏi một câu: “Anh lúc ấy nghĩ bọn họ muốn chuyển hàng hóa đến đâu?”

“Ân...ân?” Thẩm Dạ Hi ngay từ đầu chưa kịp phản ứng, dừng một lúc, mới chần chừ trả lời: “Tôi đoán là theo đường từ T thị chuyển đến? Lúc ấy bọn tôi kiểm tra rất nghiêm, cơ hồ chặt đứt bọn họ...”

Khương Hồn nhẹ nhàng thở dài, Thẩm Dạ Hi nói một lúc rồi nhỏ dãn, sau đó Khương Hồn nhẹ nhàng nói: “Dạ Hi, tôi đã nghe Thịnh Diêu nói qua, lúc ấy đã không có cái gọi là ‘vận chuyển hàng’.”

Thẩm Dạ Hi sửng sốt.

“Anh đã quên, là anh cùng Phương Căn mạo hiểm dẫn người đi chặt đứt nguồn cung cấp, bắt được một đám buôn lậu thuốc phiện, lúc sau lực lượng của đối phương quá mạnh, các anh vì giúp cho những người khác mới bị bắt lấy.” Khương Hồn nhẹ nhàng nói, “Dạ Hi, anh còn muốn tra xét nữa sao? Lúc ấy là tình huống gì? Chỉ có mình anh biết, nhưng mà anh cũng không có thanh tỉnh như mình tưởng tượng.”

“Nhưng mà tôi cảm thấy được...”

“Cảm giác sẽ ảnh hưởng đến lối suy nghĩ cùng nhận thức, ngay từ đầu anh sẽ nôn nóng bất an, tinh thần khó có thể tập trung, từ từ tình huống trở nên tệ hơn, anh sẽ sinh ra ảo giác, đầu óc, nhận thức và các giác quan của anh sẽ chết lặng, chúng nó cùng nhau lừa gạt anh, thậm chí tay anh còn phát run, không thể đi đường thẳng, còn luôn cảm thấy khó chịu, quan trọng hơn là, cảm giác bị người giam giữ, phải nghe những lời bóng gió mang tính khiêu khích.” Khương Hồn dùng thanh âm giống như thì thầm mà cúi đầu nói, ánh mắt trong trẻo xuyên qua mắt kính nhìn chằm chằm Thẩm Dạ Hi, “Anh xác định còn muốn tiếp tục đi đầu tra nữa sao?”

Thẩm Dạ Hi lấy tay đỡ trán, hung hăng chùi chùi mặt mình, đứng thẳng dậy: “Tôi lại mang cậu đi kiểm tra nơi bọn họ giam giữ Phương Căn.”

Lúc này Khương Hồ không nói gì nữa, im lặng theo sau.

Những thứ liên quan đến hắc ám cơ hồ làm anh suy sụp, có thể mỗi khi đi trên miếng đất này, đối với anh mà nói là như đang dẫm trên những bụi gai.

Anh có thể cho phép mình yêu đồng tính, kiên trì với tình yêu của mình, cũng không để ý đến suy nghĩ của người khác, nhưng không thể chịu được trong cuộc sống lại có một cái điểm mù không rõ ràng, Khương Hồ nói, đã chết chính là chết, còn quá khứ cũng đã trôi qua.

Thẩm Dạ Hi cảm thấy được chính mình vĩnh viễn cũng không có biện pháp thoải mái như vậy, tuy rằng đã chết, nhưng còn người sống, lương tâm còn sống, quá khứ đương nhiên không thay đổi, nhưng mà có quyên làm rõ sự thật.

Khương Hồ đột nhiên phát hiện, Thẩm Dạ hi là một trong những người lãnh đạo tốt nhất mà cậu đã gặp qua.

Xem ra đãi ngộ của Phương Căn cũng không tốt lắm, thậm chí còn thảm hơn. Ở nơi giam giữ Thẩm Dạ Hi, chỉ cần chờ cho sau khi ánh mắt thích ứng với bóng tối, miễn cưỡng có thể nhìn thấy chút ánh sáng, còn nơi này tựa hồ như xung quanh chỉ là bóng tối, ngay cả những mép tường cũng toàn là đinh sắt, thời điểm Khương Hồ đi vào còn xem vấp té bởi bậc cửa.

“Nghe nói nơi này trước kia là phòng tra tấn của bọn buôn ma túy.” Thẩm Dạ Hi nói, lúc này anh không cùng Khương Hồ đi vào mà đứng ở cửa chờ.

Khương Hồ lấy tay chạm lên tường một vòng: “Trên tường có vết máu.”

“Có, của rất nhiều người, sau khi kiểm tra DNA cũng thấy có máu của Phương Căn, pháp y suy đoán là hắn đã dùng đầu đập vào tường, móng tay

cũng bị xé rách.”

Khương Hồ ở bên trong đi lung tung, sau đó quay đầu lại nói với Thẩm Dạ Hi: “Anh có biết cái gọi là ‘tăng cường ám thị’ không?”

Thẩm Dạ Hi nhăn mặt nhú mày: “Cậu là nói đến chuyện thôi miên trong tâm lý học... Ồ, giống với năng lực ám thị? Mơ mơ hồ hồ à.”

“Đại não chúng ta tự động nhận lệnh và sắp xếp trình tự, người sau khi nhận thôi miên, lực tập trung càng trở nên cao hơn, nhưng tri giác lại khiếm khuyết vài chỗ, chỉ làm theo ám thị đã đưa ra, lúc này anh sẽ đối với người đó vô cùng tin tưởng, thậm chí chỉ phục tùng mệnh lệnh một mình hẳn.” Khương Hồ chỉ chỉ phòng nhỏ tối đen, “Anh biết không? Theo tôi thấy, trong hai người chỉ có một người sống là chuyện phi thường vớ vẩn, đừng bọn tay buôn ma túy tuy đã bỏ mạng nên cho dù hai anh tự giết lẫn nhau bọn họ cũng không có lợi gì, huống là lúc bắt là hai người, bọn họ cũng đã đàm phán với cảnh sát, sau đó chỉ trả lại một người, chẳng lẽ cảnh sát không hoài nghi?”

Thẩm Dạ Hi ngơ ngác nhìn cậu: “Cậu là nói...”

“Huống hồ bọn họ hình như vô cùng đắc ý, biết rằng các anh căn bản không nghĩ đến kết quả như vậy, muốn nhìn các anh giống như nô lệ thời La Mã, tự giết lẫn nhau, bọn họ như thế nào lại...”

“Bọn họ như thế nào lại chia ra hai nơi giam giữ.” Thẩm Dạ Hi thì thào nói tiếp.

PHÔI ĐẠO - HOẠI ĐẠO

Priest

dtv-ebook.com

Chương 43: Vụ án thứ năm – trò chuyện trong đêm

“Tôi...không hiểu lắm ý của cậu.” Thẩm Dạ Hi ngẩng đầu nhìn Khương Hồ, hần cảm thấy trong não xuất hiện một khoảng trống, thật lâu trước kia, hần vẫn chắc chắn rằng mình ở trong một căn phòng tối, hần nhớ rõ khuôn mặt đáng sợ của Phương Căn khi đánh mình, nhớ rõ mùi đất lúc ấy, mùi máu tươi, nhớ đến cảm giác mắt nhìn không rõ, tai không nghe, hít thở không thông, nhưng lúc này, hần đối việc này cũng không xác định lắm.

“Tôi cũng chỉ là đoán, không chính xác.”

Khương Hồ vịn vào khung cửa, cẩn thận đi trong căn phòng tối đen. “Từ sau khi trở về, anh nói lúc ấy anh ở trong này nằm vùng, khơi mào tranh đấu nội bộ.”

“Lại là quan tử ở sau lưng tôi nói.” Thẩm Dạ Hi đỡ trán, đưa tay xoa xoa mi, hít một hơi thật sâu, “Căn là bị súng của đối phương bắn ngay giữa trán mà chết, còn có hần từng đập đầu vào tường, chuyện trong móng tay có vết thương là pháp y nói cho tôi biết. Tôi bị giam bên trong bốn ngày là do Mạc cục nói cho tôi biết...Về phần tôi nói cho cậu chuyện này đều là tôi chính mình trải qua, hoặc là tôi NGHĨ mình đã trải qua.”

Khương Hồ gật gật đầu, khoanh chân ngồi ở trước cánh cửa phòng tối đen: “Nếu tôi giả thiết đứng theo góc độ của anh mà nói đó là sự thật đã từng xảy ra, như vậy chúng ta bên ấy chuẩn bị tốt việc chuyên gia đàm phán với đối phương, hần là hơn phân nửa là thật.”

“Không có kế hoạch cùng viện trợ bên ngoài, nằm vùng sẽ không có chuyện tự tiện hành động, huống hồ lại không có chuyện nội ứng ngoại hợp, chỉ dựa vào việc nằm vùng, chỉ sợ cũng không xảy ra tình trạng này.” Thẩm Dạ Hi gật gật đầu, cũng học Khương HỒng Ồi xuống, tựa vào vách

tường lạnh như băng. Hắn duỗi hai tay, đem lòng bàn tay hưởng thụ ánh nắng ấm áp, hơi hơi nheo mắt lại, cố gắng đem trí nhớ hỗn độn của mình sắp xếp lại, cùng Khương Hồ giống nhau, lấy sự bình tĩnh của một người ngoài cuộc nhìn chuyện này, “Bọn họ cảm giác được bất thường, cho nên mới đem hai người chúng tôi ra giam riêng sao?”

“Lúc này bọn họ hoặc là đem các anh cùng thả, để cùng cảnh sát đàm phán, hoặc là giết các anh, chặt đứt đường lui của mình, được ăn cả ngã về không.” Khương Hồ nói.

Thẩm Dạ Hi không tiếp tục suy nghĩ, mở to hai mắt quay đầu nhìn cậu: “Khương Hồ, cậu vừa nói một câu thành ngữ!”

Khương Hồ trở mặt xem thường, không khí nghiêm túc như vậy lại bị một cử của Thẩm Dạ Hi phá hỏng.

Thẩm Dạ Hi cười rộ lên, sau đó đưa tay đặt trên vai Khương Hồ, dùng sức vỗ vỗ: “Cám ơn cậu.” Hắn há mồm còn muốn nói cái gì, lại đột nhiên bị đôi mắt trong suốt dị thường của Khương Hồ làm cho thẹn thùng, ánh mắt ở hướng khác đảo một vòng, cuối cùng mới trở lại trên mặt Khương Hồ “Thời điểm cậu ở bên cạnh, tôi giống như đặc biệt tỉnh táo hẳn.”

Khương Hồ ngẩn ra, lúc này Thẩm Dạ Hi đột nhiên vươn tay, bao trùm lên đầu gối Khương Hồ, ngón tay có vẻ tái nhợt, tay Khương Hồ rờ ràng chần chờ co lại một chút. Không khí tựa hồ có chút tối nói không nên lời, ánh mặt trời len lỏi giữa khe hở đi ra, nhiệt độ kia đột nhiên làm cho Khương Hồ cảm thấy không được tự nhiên.

Cậu đột nhiên phát hiện chính mình đọc không hiểu ngôn ngữ cơ thể của Thẩm Dạ Hi, cái loại này mang theo loại ám chỉ nào đó, thả vào một chút xúc động, hai ba lần rồi lại làm cho người ta khó hiểu. Lại một lần nữa Thẩm Dạ Hi cầm lấy ngón tay cậu, sau lại coi như không có việc gì mà buông ra: “Cậu còn muốn nói cái gì?”

“...Cho nên tôi nghĩ hai người nhất định là phải xử lý các anh.” Khương Hồ thản nhiên nói. Cậu mắt nửa mở, kinh ngạc hay lo sợ không yên, vô thức lúc này đã nháy mắt biến mất, tựa hồ cái gì cũng chưa xảy ra.

“Chính xác, nếu không không nên chỉ có hai người, chắc phải nhiều một chút.” Thẩm Dạ Hi cười cười, trên mặt tựa hồ ẩn ẩn hiện hiện một chút cô đơn.

“Bọn họ đầu tiên là tìm được Phương Cần đi, nhưng mà không có lập tức xử lý hắn, mà là trải qua thương lượng, đem hắn đưa đến chỗ anh.” Khương Hồ bình tĩnh lại, ho nhẹ một tiếng, “Tôi có thể nghĩ đến hai nguyên nhân có khả năng cao nhất. Thứ nhất, nơi giam Phương Cần không có phương tiện động thủ, có thể nội bộ bọn họ có vấn đề, có người muốn hướng cảnh sát thỏa hiệp, lại có người muốn cùng chết. Thứ hai, nghề của Phương Cần rất nhạy cảm, nhưng chưa đến mức phải giết hắn, cho dù là có gì kích thích bọn họ cũng không đến mức chọn trò vui cho mình.”

“Vô luận thế nào, bọn họ ngay từ đầu đã không tính làm cho bọn tôi hai người chỉ còn một người sống.” Thẩm Dạ Hi cười nhạo một tiếng, “Này cũng không phải trùng hợp đi, nhưng mà lúc ấy tôi lại không nghĩ đến.”

“Rất bình thường, khi đứng dưới ánh mặt trời anh có thể rõ ràng nhìn thấu dụng ý của phương, nhưng mà ở dưới tình huống như vậy, anh đã sinh ra ảo giác, đương nhiên năng lực phán đoán cũng bị sai lệch.” Khương Hồ dùng móng tay nhẹ nhàng cắt cổ tay Thẩm Dạ Hi, “Giống như vậy, nếu hiện tại anh nhắm mắt lại sẽ không biết tôi đang làm cái gì, cũng sẽ không cảm thấy có chuyện gì xảy ra, nếu đem mắt anh bịt kín, hơn nữa nếu còn nghe tiếng nước chảy, anh chắc chắn tin cổ tay mình đã bị cắt.”

Thẩm Dạ Hi biết vụ án nổi tiếng này, hắn cúi đầu, ngơ ngác nhìn đường rạch trắng không sâu trên tay mình.

“Anh ở trong trạng thái tâm lý cực hạn giống như máy móc có những lỗ hổng, hậu quả của bốn ngày không trao đổi tin tức bên ngoài, anh sẽ dễ dàng bị ảnh hưởng bởi lời nói và hành động của đối phương, vì thế anh mới nhớ rõ ràng từng chữ bọn họ nói, động tác của từng người.”

Thẩm Dạ Hi lập tức hỏi lại: “Vậy Phương Cần kia....?”

“Tôi nghĩ trạng thái hắn lúc đó cũng không khác anh lắm, từ vết thương của hắn thì còn nhẹ hơn anh.” Khương Hồ nói, mi gian nhíu nhẹ, “Nhưng

mà có chỗ tôi cảm thấy rất lạ, anh có biết, người chịu ảnh hưởng của ám chỉ, có chút giống như thôi miên, lại giống như loại bị quỷ mê tâm mắt mà chúng ta thường hay nói...”

“Quỷ mê tâm hồn.” Thẩm Dạ Hi theo bản năng sửa lại cho đúng.

“Àn, không sai biệt lắm.” Khương Hồ không để ý, nói tiếp: “Cho nên hẳn đối với việc chính mình muốn làm, so với người thường còn tin tưởng hơn chính mình hơn, thậm chí cũng không tự hỏi đúng sai, cũng không tìm lý do, chỉ là một lòng một dạ hoàn thành mục tiêu...”

Khương Hồ đột nhiên ngừng nói bởi vì biểu tình Thẩm Dạ Hi theo từng lời cậu nói mà thay đổi, càng lúc càng khó xem.

Khương Hồ dừng một chút: “Tôi chỉ là suy đoán, không có căn cứ.”

Thẩm Dạ Hi không nói gì, sau một lúc lâu mới mở miệng nhẹ nhàng nói: “Tôi biết....”

“Tôi chỉ muốn....”

Khương Hồ mở miệng, đang muốn nói tự nhiên lại im lặng. Cậu lắc đầu, không nói gì thêm nữa, cho dù là suy đoán, cho dù chỉ có một phần vụn, cho dù...

Thẩm Dạ Hi cũng chịu không nổi ‘một phần vụn’ này.

Khi đó Phương Căn ở trong phòng tối gần như hồng mất, đầu hắn thậm chí cũng gặp trở ngại, chỉ một chút tiếng động, để che đậy ảo giác ờn ờn kéo đến mà càng rối loạn.

Ảo giác của hắn là gì chứ? Có lẽ chính là tiếng động bản của mình ở một nơi khác kêu la thảm thiết, có lẽ là khuôn mặt vụn vụn dữ tợn của tay buôn ma túy, có lẽ là các loại hình cụ khủng bố...hay có lẽ là hoảng hốt, cảm thấy được có người hướng đầu của hắn nhét đủ loại sinh vật gì vào...

Khương H ồngĩ, nếu không phải là sợ hãi vạn phần, như vậy sao có thể mất bình tĩnh không kiềm chế hành động của mình, có thể đầu vô tình đập vào tường, dùng móng tay cào lên mặt tường.

Ngày sau đó, hắn được người trong phòng dẫn ra, đưa đến nơi giam Thẩm Dạ Hi, đột nhiên nhìn thấy ánh sáng làm mắt hắn không thấy rõ phía trước, lại nghe tiếng người ta nói, cũng nghe tiếng cười bén nhọn, bọn họ nói với hắn chỉ có một người có thể sống sót, chỉ có một người có thể nhìn thấy ánh mặt trời ngày mai.

Cơ h ồ mất hết năng lực tự hỏi thậm chí tất cả giác quan đều chết lặng, lập tức ghi nhận câu này.

Chỉ có một người có thể sống.

Sau đó hắn li ền bị đẩy vào trong phòng giam, tiếng kim loại va chạm lẫn nhau vang lên ở bên tai, tiếng con dao nhỏ bị vút trên mặt đất, bọn họ nhìn hắn, dùng một loại ánh mắt trêu tức, điên cu ồng, tham lam lại biến thái. Hắn ngẩng đầu, dùng t ầm mắt mơ h ồ cố gắng nhìn rõ người nằm ở góc tường.

Hắn nhanh chóng đi đến bên người kia, không nhiều lời, giống như có gì thúc đẩy hắn, chưa bao giờ thấy đội trưởng suy sụp như vậy. Cảm giác g ầy yếu, hai mắt vô thần lui ở góc tường, nhìn vào mắt anh còn có thể thấy rõ ràng nỗi tuyệt vọng.

Hắn nghĩ, làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ....

Đến khi Thẩm đội trưởng ở bên tai hắn nói một câu, hắn kinh h ỉ phát hiện đối phương vẫn có lý trí, nhưng mà rất mạo hiểm. Phương Cần lúc này đã mất đi sức phán đoán, hắn chỉ biết Thẩm đội trưởng muốn mạo hiểm, giống như thời điểm bọn họ bị bắt đi vậy, bởi vì người đàn ông này trong tâm còn có thứ gọi là không sợ trời không sợ đất, nhưng mà.....

Chỉ có một người có thể sống sót. Vô luận thế nào, đây là kết quả.

Hắn cũng không thể tự hỏi vì cái gì chỉ có một người có thể sống sót, chỉ biết đây chính là chân lý. Hắn...hay là Thẩm Dạ Hi.

Nhưng mà từ trước đến nay chuyện mà Thẩm đội trưởng đã quyết định sẽ không thay đổi, cho nên trong lúc nguy hiểm hắn nghĩ ra một cái chủ ý, hắn hung ác đánh về phía đối phương, dùng dao nhỏ đâm hắn, đằng đằng sát khí. Lại bất ngờ Thẩm đội trưởng trở nên ngây dại, tùy hắn động tay, thậm chí còn dùng loại ánh mắt bị thương nhìn hắn, buông tha chống đỡ.

Chiến hữu nhiều năm, hiểu biết đối phương tường tận, Phương Cần làm vậy chính là chọc giận thẩm Dạ Hi, sau đó hắn thành công...Nhưng cho dù là vậy, Thẩm đội trưởng cũng không có ý muốn hắn chết. Phương Cần trong nháy mắt cơ hồ cảm động, vì hắn không nhìn lầm người.

Sau đó hắn thấy phía sau đội trưởng, mưa bom bão đạn ngoài cửa.....

Sau đó.....Sau đó.....Sau đó.....

Mặt trời chậm rãi hướng lên đỉnh, Thẩm Dạ Hi ngẩng đầu lên, lắc lắc đứng lên, tay dùng sức nện lên tường, phát ra âm thanh trầm trầm. Làn da đầy vết thương hiện ra, Khương Hồ không nói gì đem đầu chuyển sang một bên, làm bộ như chính mình cái gì cũng không phát hiện.

Thẩm Dạ Hi đem mặt chôn trong khuỷu tay, bả vai không tiếng động run lên.

Giờ khắc này, bọn họ ở trong thế giới bất đồng, Khương Hồ muốn vươn tay, lại biết đối phương ngay cả hình dáng khuôn miệng của mình cũng không thể đọc ra,

Nếu bạn tin tưởng.....

Có một loại người, khi tinh thần hắn đang trong tuyệt cảnh muốn hỏng mất, vẫn còn chút lí trí đáng thương, hy vọng bạn hắn có thể sống sót.

Có một loại người, sau khi bạn bè tổn thương, lại không nói được một lời, không sợ bị người ta nói mình bị trở ngại sau chấn thương, nghi ngờ

năng lực hình ảnh anh hùng của mình đang cố gắng cố thủ danh dự cuối cùng.

Có một loại người, hấn cho dù chết cũng không thể biểu đạt ra suy nghĩ cùng tâm nguyện của bản thân, thậm chí không có cơ hội lưu lại di ngôn để cho người ta nhớ, thậm chí còn mạo hiểm để thân bại danh liệt.

Có một loại người, khi hấn mơ hồ nhìn thấy được sự thật của câu chuyện, cho dù mâu thuẫn thật lớn, sợ hãi thật nhiều, cũng vẫn nguyện ý bước đi trên đường giống như địa ngục, đi tìm chút hi vọng xa vời cuối cùng, hơn nữa nguyện ý tin tưởng đau thương nhưng tốt đẹp, nhưng chỉ lại phỏng đoán.

Bởi vì khi quả thật không thể tìm được nguyên nhân, chúng ta vẫn lựa chọn ghi nhớ như cũ.

Nhưng khi bạn lấy ác niệm để đo lường nhân tính, cánh cửa địa ngục sẽ mở ra, yêu quái hoành hành. Nhưng nếu bạn có sự kiên nhẫn, có sự bao dung, có lẽ, thế giới này cũng không làm cho người ta thất vọng như vậy.

PHÔI ĐẠO - HOẠI ĐẠO

Priest

dtv-ebook.com

Chương 44: Vụ án thứ 6 – khẩn cấp nghĩ cách cứu viện

Ánh mặt trời ôn nhu chiếu xuống dưới, vẽ ra bóng dáng của từng mảng từng mảng kiến trúc lớn, nhiệt độ trong không khí lại tăng không ít, cảm giác mát mẻ mang theo một chút ấm áp, trong không khí đã bắt đầu có hương hoa.

Mùa đông âm trầm mà kéo dài cuối cùng đã có dấu hiệu trôi qua, hơi thở mùa xuân tựa như mang theo một chút lười biếng, giống như tốc độ chậm chạp của người đi đường.

Tiếng chuông tan học vang lên, trường học vốn im lặng nháy mắt huyền ảo. Tôn Hiểu Lệ năm ba ng ỡ cùng bàn với Từ Manh giận dữ, bởi vì trong tiết ngữ văn cô không cẩn thận đem nước mực bắn vào quần áo mới của Từ Manh, nha đầu lòng dạ hẹp hòi kia li ền khóc lớn. Giải thích cũng không được, nhất định bắt Tôn Hiểu Lệ bồi thường cô.

Cho nên Tôn Hiểu lệ quyết định ghét cô, không bao giờ...cùng quỹ hẹp hòi không coi trọng tình bạn này nói chuyện nữa. Lúc tan học còn cố ý chậm chạp một chút, quả nhiên Từ Manh không có chờ cô, tức giận mà lôi kéo nữ sinh khác cùng đi. Tôn Hiểu Lệ dị thường phẫn nộ, cô đi theo phía sau mấy nữ sinh đó, nghe loáng thoáng vài chuyện, lòng vòng mấy chuyện cũng là ‘Tôn Hiểu Lệ hai ngày không thay quần áo’, ‘Tôn Hiểu Lệ bẩn’, ‘Tôn Hiểu Lệ suốt ngày học tập, không bao giờ hội họp’.

Tôn Hiểu Lệ căm giận nghĩ Từ Manh mới là đại ngu ngốc, Từ Manh chỉ mặc quần áo thời trang vớ vẩn, đếm đến một trăm cũng không được, mỗi ngày đều chép bài tập của cô, ngu ngốc, đại ngu ngốc!

Cô li ền chậm rãi đi, đến khi lên xe mới phát hiện xe đã đầy người, Từ Manh còn cố ý dùng túi xách chiếm vị trí, không cho cô ngồi bên cạnh, cả

xe chỉ còn một chỗ gần cửa vừa lạnh vừa hư. Tôn Hiều Lệ ủy khuất đến mắt đỏ.

Lúc này tài xế mới nhẹ nhàng hỏi một câu: “Mọi người lên hết chưa?”

Tôn Hiều Lệ lúc này mới phát hiện, hôm nay tài xế không phải dì Hân Hân mập mạp đáng yêu, mà là một chút tuổi tác cùng mấy ông bố không khác nhau lắm, mang theo mắt kính kiểu cũ, mặc loại đồ kaki, tóc mái rất dài, che mất con mắt. Không biết vì cái gì, Tôn Hiều Lệ cảm thấy mình không thích ông chú này, hẩn thoát nhìn thật âm u.

“Mọi người lên hết chưa?” Chú đeo mắt kính hỏi lại một lần nữa. Một tiểu nam sinh mang khăn choàng đỏ đứng lên, lên tiếng, nhìn xung quanh xe một vòng, quay đầu lại nói: “Chú, mọi người đã lên hết.”

Chú đeo mắt kính khởi động xe, Tôn Hiều Lệ hỏi: “Chú, dì Hân Hân hôm nay như thế nào không tới?”

Xe chậm rãi rời đi, chú đeo kính giống như không nghe tiếng cô, trăn trăn mặc không nói một tiếng. Tôn Hiều Lệ cũng không hỏi, thầy giáo nói không thể quấy nhiễu tài xế lái xe, rất nguy hiểm. Nhưng mà một lúc sau, cô nghe thấy một tiếng trả lời rất nhu rất nhẹ, tiếng của chú đeo mắt kính rất thấp, cô dường như nghe không rõ, hẩn nói: “Dì Hân Hân hôm nay bị bệnh, tôi đến thay ca.”

Lúc hẩn nói cái này, ánh mắt nhìn sang kính trên đầu, vừa lúc đối mắt với Tôn Hiều Lệ, cô liếc cảm thấy sợ hãi, ánh mắt của chú đeo mắt kính thật đặc biệt, hình như có một chút tươi cười, lại giống như mang theo một chút ác ý, cô nhin không được lui về chỗ ngồi của mình.

Bọn nhỏ trong xe huyên náo, nam sinh kéo tóc nữ sinh, nữ sinh nổi giận, mạnh mẽ cầm túi sách đập đầu nam sinh, một đám bạn bè vây xem ồn ào, cô gái đỏ mặt tía tai hét “Thật đáng ghét”, thanh âm đặc biệt bén nhọn.

Bọn nhỏ vô ưu vô lo cười đùa, không chú ý tới xe đang chạy ra khỏi khu náo nhiệt.

Nhưng mà Tôn Hiều Lệ cảm thấy được có điểm không thích hợp, cô nhỏ giọng nhắc nhở chú ấy, “Chú, chúng ta bình thường không đi đường này.”

Chú đeo mắt kính nhìn cô một cái, cười cười: “Ngoan ngoan ng ấ, đây là đường tắt, chú chở các con về sớm tí.”

Tôn Hiều Lệ liền im lặng, cô có điểm sợ chú này, hơn nữa, có ai so với chú tài xế biết đường hơn chứ?

Xe càng đi càng xa, dần dần, trời cũng tối dần, bọn nhỏ phát hiện trước kia chỉ cần hai mươi phút là có thể về đến nhà, bọn họ đang đi trên con đường đặc biệt ít người. Tiểu nam sinh ng ấ bên cạnh Tôn Hiều Lệ đứng lên, lớn tiếng nói: “Chú, chú đi lầm đường!”

Bọn nhỏ an tĩnh lại, đều dùng ánh mắt hâm mộ nhìn tiểu nam sinh nói chuyện với tài xế. Sau đó bắt đầu có người nhỏ giọng nghị luận.

Chú đeo mắt kính lại một lần nữa nở nụ cười, nhưng mà lúc này hần cái gì cũng không nói.

“Chú, trời đã tối rồi! Bình thường lúc này chúng ta đã sớm về nhà, chúng ta lạc đường à, hay xuống xe tìm chú cảnh sát hỏi đường đi!” Bộ dáng tiểu nam sinh oai phong cực kì, cậu là đại đội trưởng, trên tay áo có ba vạch, cậu từ chỗ ng ấ đứng lên, lao đảo đi đến bên cạnh tài xế, tốc độ xe giống như càng lúc càng nhanh.

“Chú...” Cậu một chữ cũng chưa nói xong, liền dừng lại, vì tài xế đeo mắt kính từ đâu lấy ra một con dao, sáng chói hướng về phía cậu quơ quơ.

“Quay về chỗ ng ấ đi” Thanh âm không hề mềm nhẹ, cho dù là con nít cũng có thể nghe ra uy hiếp cùng hung ác trong lời nói của hần. Tiểu nam sinh sắc mặt tái nhợt lui từng bước, cậu hiểu được, chú này là người xấu.

Tiểu nam sinh bình tĩnh, cậu ở trong đội thiếu niên tiên phong, còn lại đội trưởng, giáo viên dạy bọn họ phải dũng cảm, cậu phải bảo vệ bạn học. Vì thế khuôn mặt cậu trắng bệch đi về phía trước một bước nhỏ, lớn tiếng

chất vấn: “Chú là người xấu! Nhưng chúng tôi không sợ chú, chúng tôi muốn báo cảnh sát! Một mình chú sao có khả năng bắt cóc cả xe! Để chúng tôi xuống xe!”

Sự dũng cảm của cậu khiến cho bọn nhỏ cổ vũ, nhóm nam sinh vừa rồi kéo tóc nữ sinh cũng lớn tiếng hét lên: “Người xấu! Để chúng tôi xuống xe! Để chúng tôi xuống xe!”

Tài xế đeo mắt kính quay đầu lại, nhìn chằm chằm tiểu nam sinh đang trừng mắt nhìn hắn, Tôn Hiểu Lệ đột nhiên có loại cảm giác bất an, càng làm cô ng ẫ nép vào trong ghế, ôm túi sách vào lòng, như là muốn bảo vệ chính mình, sau đó tài xế đột nhiên đạp thắng, mấy đứa nhỏ đầu theo quán tính dúm đầu về phía trước, tiểu nam sinh lắc lư một chút, không đứng vững, ngã về bên cạnh, bị tài xế bắt lại.

Tôn Hiểu Lệ mở to hai mắt nhìn, tiếp theo, cô nhìn thấy chuyện mà cả đời cô đầu không thể quên được, tài xế giơ con dao nhỏ trong tay lên, lập tức đâm vào ngực tiểu nam hài, trên mặt mang theo một loại khoái ý, biểu tình đặc biệt điên cuồng, con dao lại đâm vào ngực tiểu nam hài vài cái, máu phun ra như nước mưa, ở trên người, túi sách, giày của Tôn Hiểu Lệ, nam hài không thể hét ra tiếng, chỉ run rẩy vài cái, mở to mắt bất động.

Tôn Hiểu Lệ choáng váng, bọn nhỏ không lên tiếng, cả xe giống như chết lặng. Sau đó người đang ông đeo kính buông tay, đem thi thể nam hài đáng thương ném xuống đất, tay dính đầy máu tươi lau lung tung trên người, hắn quay đầu, trên mặt mang theo điên cuồng mà cứng nhắc, tươi cười, nhẹ nhàng hỏi: “Còn có ai không muốn ng ẫ ở chỗ của mình?”

“Đến giờ tan t ầm rồi, về thôi anh em!” Dương Mạn vừa nói vừa đi xuống cầu thang, người đã không còn thấy đâu. Sau Tô Quân Tử đi đón con gái đã tan sớm thì cô là người thứ hai rời khỏi phòng làm việc.

An Di Ninh cầm ly trà trong tay, trợn mắt nhìn cô sau khi tắt điều thuốc: “Tôi lấy một phần tiền lương lớn đánh cá, chị Dương có bạn trai.”

Thịnh Diêu cũng dọn dẹp xong, từ bên người cô đi qua, lúc đi đến cửa thì quay đầu lại, cười đặc biệt yêu nghiệt: “Tôi lấy phần tíên lương nhỏ đánh cá, người yêu chị ta chính là quý kiến sầu Hoàng Kì Hoàng đại tiên.

An Di Ninh phun ra một ngụm nước, kinh khủng lắc đầu: “Thật hay giả?!”

Thịnh Diêu im lặng phất tay, tỏ vẻ chính mình chỉ phụ trách tung tin đồn, không phụ trách chứng minh sự thật, rời đi.

Thẩm Dạ Hi đem khăn quàng cổ trên giá áo đưa cho Khương Hồ, cũng tính ra về, cậu nằm trên bàn ngủ trưa vừa mới tỉnh, còn dụi dụi mắt. Thẩm Dạ Hi chỉ nước ở trên mặt đất, bình tĩnh nói với An Di Ninh: “Cô, buổi tối ở lại, làm sạch mặt đất đi. Bất quá Thịnh Diêu nói không sai, tôi ngày hôm qua đi ngang qua thấy chị ấy lúc đang nhắn tin, lỡ nhìn thấy người nhận tin nhắn, chính là Hoàng Kì — Khương Hồ cậu còn chưa chịu mở mắt à, tan tằm thôi.”

Khương Hồ lão đảo đứng lên, An Di Ninh nhiều chuyện hỏi: “Di, Tương Hồ, cậu ở nhà Thẩm đội trưởng à?”

Khương Hồ chớp chớp mắt, dùng hai giây mới phản ứng lại ý nghĩa những lời này, còn trì hoãn gật đầu: “Àn, còn ở đâu nữa, đúng nga, hình như đã ở hơn hai tháng, cũng nên dọn.....”

Thẩm Dạ Hi một tay ôm lấy cổ cậu, đem cậu tha đi, hung tợn trừng mắt nhìn An Di Ninh: “Nha đầu, ngày hôm đờng nghiệp tổ bài trừ tham nhũng cùng tôi an bài hành động ‘câu cá’, bên đó thiếu nữ cảnh, cô sang trợ giúp đi? Đối đãi với đờng nghiệp phải ấm áp như mùa xuân vậy, tôi biết trong lòng cô nghĩ như vậy mà, không cần cảm ơn tôi cho cô cơ hội, cứ quyết định như vậy đi, ngày mai sáng sớm qua nhận việc.

An Di Ninh đứng tại chỗ ba giây, lúc sau nhảy lên mắng: “Thẩm Dạ Hi anh vì cái gì lại chém bạn bè hai nhát như thế hả đại hỗn đản! Trọng sắc khinh bạn!”

Cái đó gọi là họa từ miệng mà ra.

Thẩm Dạ Hi không để ý đến cô, ôm lấy Khương Hồ đi thẳng. Nói thực ra anh cũng có chút phiền muộn, Từ lần trước sau khi cùng Khương Hồ nói chuyện quá khứ, hai người hình như có gì đó thay đổi. Thẩm Dạ Hi không biết cái người mẫn tuệ – sâu sắc này có phải cảm giác được gì hay không, bắt đầu cố ý lảng tránh những hành động thân mật.

Anh lúc này mới bị ai phát hiện, tiểu tử hỗn đản này kỳ thật không ngốc, nhìn thấy chậm chạp không có vẻ gì thông minh, thực tế so với người khác khôn khéo hơn, một khi tỉnh ngủ thì chính là thành trì không có kẽ hở, một chút sơ hở liền không có.

Anh có chút cam chịu nghĩ, hoặc là không nói rõ được, Khương Hồ thấy đồng sự một lúc tự sự, phỏng chừng cũng sẽ không từ chối, nói không chừng quấy rầy đối phương suy nghĩ thật không tốt.

Khương Hồ cũng đang cân nhắc, như thế nào cùng Thẩm Dạ Hi mở miệng nói mình phải dọn đi, hai người ôm tâm sự về nhà, lúc mở miệng cơ hồ là cùng một lúc.

“Khương hồ tôi có lời muốn nói với cậu.”

“Dạ Hi tôi có lời muốn nói với anh.”

Sau đó hai người đều sửng sốt một chút, Thẩm Dạ Hi cười cười, đưa tay ôm vai Khương Hồ, hít một hơi thật sâu: “Tôi.....” Ánh mắt anh rất sang, mang theo tinh thần trách nhiệm khó nói nên lời, đã vậy còn thật sự, thật sự rất ôn nhu, Khương Hồ nhìn không được khẩn trương hẳn lên.

Đúng lúc này, điện thoại trong túi áo Thẩm Dạ Hi dõn dập vang lên. Trục tiếp đem không khí mới tốt hơn một chút phá hư hoàn toàn, nhỏ giọng mắng một câu: “Tôi khát.....Uy! Ai nha?!”

Sắc mặt anh rất thối, đặc biệt không kiên nhẫn, Khương Hồ lại âm thầm nhẹ nhàng thở ra.

“Cái gì, Ở đâu? Vào lúc nào.....Được, được, tôi sẽ gọi người đến, chúng tôi lập tức đi qua.” Sắc mặt anh càng xấu.

“Sao vậy?” Khương H ồ hỏi.

“Có người đàn ông giả mạo tài xế lái xe tiểu học, bắt cóc một xe toàn mấy đứa nhỏ.”

PHÔI ĐẠO - HOẠI ĐẠO

Priest

dtv-ebook.com

Chương 45: Vụ án thứ 6 – khẩn cấp nghĩ cách cứu viện

“Người hôm nay phụ trách lái xe kêu là Lý Vũ Hân, tài xế lớn tuổi, cùng bọn nhỏ đầu quen thuộc, giáo viên hay cha mẹ đầu yên tâm đem con mình cho bà... Mẹ ời!” Dương Mạn mang giày cao gót chưa kịp thay đạp đạp đất, đi quá nhanh làm chân cô bị đau, cô nhú mày, thấp giọng mắng một câu, cúi người đem giày tháo ra, cấn ở trong tay, may mà trong văn phòng còn có Tô Quân Tử là một người cha siêu cấp sạch sẽ, nên mặt đất luôn được bảo trì.

Thịnh Diêu thấy liền sừng sốt: “Mỹ nhân, lưu ý dưới chân!”

“Không có việc gì, bình thường luyện không thủ đạo(Chi: Một loại võ Nhật Bản)thường xuyên bị giáo viên bắt đi chân không luyện, giẫm phải mấy thứ linh tinh chính là học chưa giỏi.” Chị Dương thập phần uy vũ.

“Vậy Lý Vũ Hân đâu?” Tô Quân Tử hỏi.

“Đã chết.” An Di Ninh đẩy cửa tiến vào, “Vừa tìm được thi thể Lý Vũ Hân, ở trong nhà vệ sinh công cộng của ga ra, là bị vật nặng đánh vào gáy đến chết, hung khí ngay bên cạnh thi thể, là cây búa sắt.”

“Truy nã toàn thành, Khương Hò cùng tôi đi đến hiện trường Lý Vũ Hân bị giết xem, chúng ta cần biết tên biến thái này bắt cóc nhiều đứa nhỏ như vậy là muốn làm gì.”

“Chờ một chút Dạ Hi.” Khương Hò ngồi ở trên ghế nhúc nhích, “Trước không vội nhìn thi thể, tôi cảm thấy được tài xế đã chết kia hẳn không phải là mục tiêu của hung thủ, nói không chừng hắn chỉ muốn làm bà xỉu, căn bản không muốn mạng bà. Hơn nữa hung thủ bắt cóc nhiều đứa nhỏ như vậy, sẽ không tự nhiên biến mất, chúng ta nên chờ hắn liên hệ cùng với ba mẹ đứa nhỏ hoặc là trường học....”

Cậu tạm dừng lại, giống như từ đó khiến cậu có cảm giác không tốt:
“Truyền thông.”

“Truyền thông?” Thẩm Dạ Hi nghi hoặc nhìn cậu.

“Cái này chỉ là đoán, chỉ mong là không phải....” Khương Hồ còn chưa nói xong, đã bị tiếng chuông điện thoại đánh gãy, Thịnh Diêu bắt máy, nghe xong hai câu liền nhăn mi, vội vàng nói một tiếng: “Chờ một chút.” Sau đó anh ngẩng đầu nhìn mọi người, “Là đài truyền hình, có một người đàn ông gọi điện cho đài tự xưng là người đã bắt cóc mấy chục đứa nhỏ, bảo bọn họ đi đến nhà xưởng bỏ hoang ở đường Phụng Dương ngoại ô, chụp lại hình ảnh hắn giết người như thế nào, còn nói nếu đến chậm, người sẽ chết hết.”

Khương Hồ hít một hơi thật sâu, tình huống xấu nhất cậu nghĩ đến đã xảy ra.

Thẩm Dạ Hi trầm ngâm một chút: “Nói cho bọn họ ngàn vạn lần đừng để ý tới tên điên kia, chúng ta lập tức mang đội đặc công cùng đội súng bắn tỉa qua, Di Ninh ở lại, để ngừa có việc gì, Chị Dương, cô không tiện, nên.....”

Đang nói, cửa bị gõ vang, một cảnh viên đi vào, trong tay cầm theo một cái hộp giấy: “Tiểu Dương, có tiên sinh họ Hoàng đưa tới cho cô.”

Dương Mạn chân không chạy đến, bị Thịnh Diêu nhanh tay cản trở, An Di Ninh nhận hộp giấy nói lời cảm ơn, mở ra, bên trong cư nhiên là một đôi dép bằng. Thịnh Diêu lộ ra biểu tình ngạc nhiên, Dương Mạn cái gì cũng không nói, chỉ là cúi người, yên lặng thay giày, sau đó nói: “Đi thôi.”

An Di Ninh cảm thấy nếu mình không lờn thì trong đôi mắt hẹp dài của Dương Mạn cư nhiên chợt lóe thủy quang.

Mọi người trong đội, bao gồm cả bác sĩ Khương Hồ đều sợ Hoàng Kỳ miệng chó không mọc ra nổi ngà voi kia, nam nhân kia hoàn toàn không hiểu cái gọi là ôn nhu, lời ngon tiếng ngọt này nọ quả thật không cùng hệ với hắn mà, nhưng mà Dương Mạn sau khi nhận điện thoại rồi đi, hắn lại

có thể nhớ rõ cô mang đôi giày không hợp với đi đầu tra, nhớ rõ số giày của cô, thậm chí nhớ rõ hiệu giày cô thích.”

Mọi người nhìn thoáng qua nhau, hiểu ý mà đồng thời giữ yên lặng — Chị Dương Mạn bá vương bưng hân lại vì một đôi giày, bị nam nhân nhân buôn tao đáng khinh kia bắt làm tù binh.

Kỳ thật loại người ăn mền không ăn cứng là dễ dàng bắt lấy tâm nhất, bởi vì hơn phân nửa là họ không thể gặp người nào tốt với mình.

Vấn đề truyề thông giao cho An Di Ninh, cô gái này kỳ thật có đôi lúc rất thích hợp làm chính trị, vừa mang khuôn mặt luôn tươi cười chào đón, vừa âm thầm gọi người tiếp cận người môi giới, tất cả đều là bên ngoài. Lúc cô không ngờ, kỳ thật rất giống An Tiệp, bình tĩnh, đầu vào đấy, đây bụng tính kế.

Thịnh Diêu vừa đến hiện trường, lập tức huy động che chắn tất cả các khu vực, mọi người bắt đầu tách ra tìm kiếm, nhân lực trong cảnh cục đều được đi đầu đến, cơ hồ đem nơi hoang vu này vây quanh, để lại vô số dấu chân.

Hiệu suất tìm kiếm cũng cực cao, qua không bao lâu, tìm được một cái xe của trường trống không bên cạnh xe hàng, trên xe toàn là máu, Thẩm Dạ Hi nhìn thoáng qua lập tức xuống dưới, tìm kiếm Khương Hồ, đem cậu kéo lên xe, biểu tình dị thường nghiêm túc nói với cậu: “Thời gian của chúng ta có hạn, đại khái không còn nhiều thời gian để phân tích bối cảnh tên này, tôi cần cậu lập tức nắm bắt đặc điểm tâm lý tên này, sau khi tìm được sẽ dùng để đàm phán.”

Khương Hồ trầm mặc ng ồi xuống, nhìn nam hài nằm trên mặt đất, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, biểu tình hoảng sợ, chết cũng không nhắm mắt.

Tay Thẩm Dạ Hi đặt lên vai cậu, bởi vì sắc mặt Khương Hồ có điểm dọa người, anh hỏi: “Làm sao vậy?”

“Người này hẳn sẽ không đồng ý cùng anh đàm phán.” Khương Hồn nhẹ giọng nói. Cậu mắt nhắm rồi lại mở, nhìn bốn phía xung quanh, giống như thấy bộ dáng mấy đứa nhỏ hoảng sợ ngẩn nhìn khắp nơi. Người nam nhân kia đang cầm dao ngẩn trên ghế tài xế, như là vị vua không cần làm gì, ghế tài xế chính là vương tọa của hắn, nhóm tiểu động vật này chính là con mồi của hắn, quyên sinh sát nằm trong tay hắn.

Hắn cầm con dao nhỏ trong tay như là quyên hành vô song, Khương Hồn tựa hồ có thể thuật lại biểu tình nam nhân kia, hơi hơi nâng cằm, dùng một loại ánh mắt đặc biệt lãnh khốc nhìn bọn nhỏ đang run sợ.

Hắn biết, vận mệnh của bọn nhỏ đều nằm trong tay mình.

Đúng lúc này một tiểu phản loạn dũng cảm đứng dậy, lớn tiếng nói lời khiêu khích. Hắn bắt đầu cảm thấy phần nộ không thể nói bằng lời — Các ngươi là nô lệ ta thống trị, là sâu bọ! Tại sao lại dám phản kháng lại uy quyền của ta?”

Tay Khương Hồn trong nháy mắt run lên, cậu nắm áo khoác của mình, đứng lên, đối với Thẩm Dạ Hi nói: “Người này tự cho mình là phi thường siêu phàm không thể cùng người khác thiết lập quan hệ bình thường giữa người với người, hơn một nửa thời gian người ta dùng sự vô căn cứ nghi ngờ hắn, lợi dụng hắn, mỗi người ở trong mắt hắn đều đáng giận, hắn ghen tị người khác, dùng ác ý để đo lường kẻ khác, đồng thời đó là bệnh trạng của bệnh tự kỷ, khát vọng được người khác coi trọng cùng khẳng định bản thân.”

Đây là lần đầu tiên Khương Hồn dùng ngữ khí chân thật đáng tin nói về một người, Thẩm Dạ Hi không cắt ngang cậu, chỉ lắng lắng nghe.

“Hắn đem thất bại của chính mình đổ lên đầu kẻ khác, là một người nhu nhược, hắn điên cuồng oán hận người khác, nhưng cũng không dám đối mặt phản kháng, hắn khúm núm, nhưng trong lòng phần hận, mỗi lần chỉ có thể đem lửa giận giấu ở trong lòng, cho đến một ngày bộc phát ra ngoài, khiến hắn phải tìm một nơi phát tiết.”

Khương Hồn khẽ cười lạnh lùng, thanh âm càng nói càng nhẹ càng chậm: “Không ai chú ý hử, không ai coi trọng hử, trừ bỏ chính hử, vì thế rốt cục có một ngày, hử tìm được biện pháp làm cho người đời phải chú ý đến hử.”

Cậu xoay người xuống xe, trong xe tràn đầy máu tươi cùng xương hỗn loạn, làm cho cậu có chút muốn nôn.

“Thẩm đội trưởng, đã tìm được hử cùng bọn trẻ!” Dương Mạn chạy tới, nhìn thấy thi thể đứa nhỏ trong xe, nhíu mi, dời đi tầm mắt, “Làm sao bây giờ, phải người đến đàm phán sao?”

Thẩm Dạ Hi nghĩ: “Khương Hồn, cậu đoán hử sẽ nói nói cái gì?”

Khương Hồn dừng một chút, lấy một loại âm điệu kỳ quái nói: “Tôi không cùng các người đàm phán, đi tìm đài truyền hình đến đây, dùng camera quay, nói cho toàn bộ người dân Trung Quốc biết tôi làm sao giết người. Như vậy tôi sẽ để cho các người mất mạng, bằng không, tôi sẽ giết toàn bộ.”

Ba chữ ‘giết toàn bộ’ trong giọng cậu làm cho người ta nghe không rõ, gió lạnh đầu mùa xuân thổi đến làm cho Dương Mạn run mình một cái.

Thẩm Dạ Hi dừng một chút: “Trước gọi người thử cùng hử câu thông một chút, tốt nhất kéo dài thời gian, lập tức nói Thịnh Diêu thăm dò tên kia đang làm gì, nếu hử thật sự làm vậy... tìm đài truyền hình, để người của chúng ta ẩn vào.”

Dương Mạn lập tức đi an bài, cơ hồ gấp đến độ chân không chạm đất, Khương Hồn lúc này mới quay đầu, nhìn Thẩm Dạ Hi. “Nếu hử nói như vậy, có thể để tôi đi không?”

Thẩm Dạ Hi không lên tiếng, chỉ lặng lẽ nhìn cậu, sau một lúc lâu mới hỏi: “Để cho người khác nhớ kỹ hử có rất nhiều phương pháp, vì sao hử muốn chọn cách giết người.”

Khương H ồ nghĩ, hạ mi mắt, nhìn chăm chú mặt đất bị ánh chi ếu tà chiếu vào: “Tôi không biết, đại khái....hay là vì hắn là người yếu đuối. Hắn cái gì cũng không phải, cái gì cũng không được, chỉ có thể lựa chọn cách đơn giản nhất làm cho người ta đến kỹ đến hắn.”

“Thì ra giết người là cách đơn giản nhất sao?” Thẩm Dạ Hi đến bên người cậu, cười khở, “Hay là giết đứa nhỏ tay không tấc sắt dễ?”

“Đối với anh thì không phải nhưng đối với hắn phải.” Thẩm Dạ Hi so với Khương H ồ cao hơn một chút, phải ngẩng đầu chống lại tầm mắt của anh. “Đối với anh mà nói, thương tổn một người là chuyện rất khó khăn, nếu tay anh dính máu tinh thần của một đứa nhỏ vô tội, cả đời này anh sẽ sống trong ác mộng, lương tâm sẽ bức tử anh. Nhưng đối với người này mà nói, chính là....”

Cậu vươn tay, nhẹ nhàng ở trên ngực Thẩm Dạ Hi điểm một chút: “Đâm vào, rồi rút ra mà thôi.”

Thẩm Dạ Hi bắt lấy ngón tay Khương H ồ, lắc đầu: “Giết một người không có dễ dàng như cậu nói.”

Khương H ồ định thu tay nhưng lại bị người nọ nắm chặt, hắn ho nhẹ một tiếng, cúi đầu nhắc nhở: “Thẩm đội trưởng?”

Thẩm Dạ Hi bật cười, buông cậu ra, nghĩ thầm, cậu thật là không nề tình, từ ngữ tiếng Trung tuy không nhiều nhưng mỗi lần nói ra đều có hàm ý, một lời ý tứ nhẹ nhàng bao hàm nhắc nhở, uy hiếp thậm chí còn có phân rõ giới hạn.

“Nếu người kia giống như cậu nói cự tuyệt đàm phán, cậu có thể giả làm phóng viên đi vào can thiệp tình hình.” Thẩm Dạ Hi xụ mặt. “Tôi biết cậu không cần tôi nhắc nhở an toàn, nhưng nhớ rõ buổi tối sau khi trở về, tôi có lời muốn nói với cậu, rất quan trọng, cho nên....”

Cho nên cái gì, Thẩm Dạ Hi chưa kịp nói ra, bởi vì Thịnh Diêu từ xa hướng họ làm dấu hiệu, ý bảo người đàm phán đã chuẩn bị tốt.

PHÔI ĐẠO - HOẠI ĐẠO

Priest

dtv-ebook.com

Chương 46: Vụ án thứ 6 – khẩn cấp nghĩ cách cứu viện

Súng của xạ thủ được ôm trong ngực, lẳng lẳng đứng ở một nơi, không hề nhúc nhích, Thịnh Diêu buông xuống kính viễn vọng, ngửa đầu nhìn hắt một cái, đối phương nhẹ nhàng lắc đầu, Thịnh Diêu thở dài: “Không được, không thể nhắm trúng mục tiêu, chướng ngại vật trong kho quá nhiều, phạm nhân lại quá nhất chết, trong tay đang nắm một đứa nhỏ.

Thịnh Diêu mở ra hình ảnh chụp mờ hồ trong máy tính, không hề để ý hình tượng mà trực tiếp gõ xuống đất, ngón tay nhanh nhẹn đánh bàn phím: “Tôi hình như tìm được thông tin người này, Trương Tự Tân, nam, bốn mươi hai tuổi, chưa lập gia đình, quê ở tỉnh khác, mười lăm năm trước tốt nghiệp ở trường kỹ thuật cao cấp của thành phố B, đã thay đổi rất nhiều chức nghiệp, không biết vì sao cái gì cũng làm không lâu, mới một chút thời gian liền bị sa thải. Đây là nguyên nhân mà bác sĩ Khương nói đến sao?”

Thịnh Diêu nhướng mi, lộ ra biểu tình chán ghét khó có thể lý giải, “Đây là nguyên nhân thối tha gì?”

Thẩm Dạ Hi làm động tác bảo anh ‘nhỏ giọng’, tay cầm bộ đàm lên nghe, biểu tình ngưng trọng, Tô Quân Tử cùng Dương Mạn hắt hắt là đã dẫn người vào.

Bên trong lộ ra âm thanh ‘sàn sạt’, chậm rãi, còn có tiếng khóc đứa nhỏ truyền đến.

Một thanh âm nam nhân vang lên, tựa hồ có điểm xa xăm, hắt thực đề phòng hỏi: “Các người là ai? Đòi truy tìm hình sao?”

Còn không đợi bọn họ trả lời, hắt lập tức phản bác lại: “Không đúng! Các người không phải đòi truy tìm hình, không có máy quay, các người là

cảnh sát!”

Hắn rống lớn, sau đó là tiếng khóc bén nhọn của một bé gái, mọi người ở đây đều ngừng hô hấp, đem lực chú ý toàn bộ tập trung trên ống nghe, Khương Hò đứng lên, Thẩm Dạ Hi tựa hồ có mắt phía sau, đưa tay chế trụ cậu.

Khương Hò ngẩng đầu nhìn anh, tất cả mọi người đều ngẩng đầu nhìn Thẩm Dạ Hi, người đàn ông này hiện tại là người đáng tin cậy nhất.

“Khương Hò cậu ngồi xuống, tất cả đừng nhúc nhích, mọi người tại chỗ đợi lệnh!” Thẩm Dạ Hi ngắn gọn ra lệnh, anh buông cánh tay đang chế trụ cậu ra, “Bây giờ còn chưa phải lúc.”

Từ ống nghe điện thoại truyền đến âm thanh, lần này là Tô Quân Tử, “Anh đừng kích động, đem đứa nhỏ buông, chúng biết biết anh rất cuộc là muốn cái gì, muốn làm gì, bình tĩnh một chút, nói chuyện được chứ?”

Giọng nam nhu hòa kia thật sự là loại giọng ông bố hay kể chuyện cho Tô Nhiễm mỗi tối trước khi ngủ. Dương Mạn ở một bên chỉ là để an toàn....., cô không phải loại người có thể trấn an tình thần, vì thế không lên tiếng. Theo lý thuyết mà nói bình thường chỉ liếc mắt nhìn một cái không ai có thể nhìn thấu thân phận cảnh sát của người này, thế nhưng lại bị cái người gọi là.....Ân, Tương Tự Ân trong lời Thịnh Diêu, vừa đối mặt liền biết cảnh sát.

“Hắn thực nhạy cảm.” Khương Hò nhẹ giọng nói, “Hắn bị chứng vọng tưởng ép buộc, khiến hắn so với người bình thường nhạy cảm hơn, liếc mắt nhìn một cái có thể thấy địch ý của người khác....”

Cậu còn chưa nói xong, đã bị tiếng la hét bén nhọn từ ống nghe truyền đến đánh gãy, Tương Tự Ân la hét: “Tôi không cùng các người nói chuyện, cùng các người có cái gì để nói, các người đều là kẻ lừa đảo, tìm đài truyền hình đến!”

Trong lúc hỗn loạn còn có thanh âm có điểm lo sợ của Tô Quân Tử: “Tiên sinh, anh bình tĩnh một chút, có chuyện gì đâu có thể thương lượng.”

“Thương lượng? Thương lượng cái gì?” Bọn họ nghe thấy tiếng Trương Tự Tân bỗng lên cao, sau đột nhiên hạ xuống, sau đó là tiếng cười, đó là tiếng cười mang theo độc ác khó nói thành lời, Thịnh Diêu một tay đặt trên ống nghe, lại quay đầu nhìn ẩn nấp của xạ thủ, người nọ vẫn lắc đầu.

“Không! Không cần!” Thanh âm Tô Quân Tử bỗng phóng đại, vốn tiếng nữ hài tử đã yên lặng giờ lại khóc thét lên, hô hào: “Chú, đừng giết con, đừng giết con.....Cứu mạng! Chú ơi, cô ơi, cứu cứu con!”

“Anh đừng xúc động, chúng tôi lập tức đi ra ngoài, để người đài truyền hình tiến vào!” Thanh âm khẩn cấp của Dương Mạn vang lên, cô vội vàng nói: “Anh đừng giết nó, bằng không chút nữa phóng viên đi vào không chụp được, rất lãng phí.”

Từ tai nghe lại truyền đến tiếng của Trương Tự Tân, hắn tựa hồ cảm thấy Dương Mạn nói có lý, đứa nhỏ khóc kêu muốn hư giọng cũng yếu dần: “Mau kêu người của đài truyền hình mang theo máy quay vào, tôi biết mấy người không nỡ để đám tạp chủng này chết, tôi bắt tổng cộng ba mươi đứa, nếu có người chụp hình, tôi chỉ giết mười lăm đứa, nếu không tôi sẽ giết hết!”

“Thẩm đội trưởng, máy quay cùng micro đã chuẩn bị tốt.” Một cảnh viên đi đến. Thẩm Dạ Hi quay đầu nhìn Khương Hồ, cậu chỉ gật đầu, trên mặt không có biểu tình gì, ánh mắt thản nhiên đảo qua máy quay trên bàn, thoạt nhìn không ra cảm xúc gì.

Thẩm Dạ Hi nói: “Tôi cùng cậu vào, tôi cần camera.”

Không đợi Khương Hồ nói gì, Thịnh Diêu liền đứng lên: “Hay là tôi đi đi.” Anh tùy ý đem nút áo khoát cởi ra, lộ ra áo sơ mi hoa văn nhạt màu bên trong, cần lấy một cái mũ lưỡi trai không biết ở đâu ra đội lên đầu, hít một hơi thật sâu, nở nụ cười, “Thẩm đội trưởng khí tràng của anh quá mạnh, khiến mọi người từ xa vừa nhìn đã chảy mất dạng.”

Thẩm Dạ Hi do dự một chút, tuy rằng lo lắng, rốt cục vẫn gật đầu, từ thắt lưng tháo súng xuống đưa cho Khương Hồ “Cậu cẩn thận một chút

cho tôi, nghe thấy không?”

Khương Hồ cười cười, không biết có nghe lọt không. Thẩm Dạ Hi cảm thấy người này trong nháy mắt trở nên có điểm xa lạ, ánh mắt bấy lâu như bị ngâm nước mờ đục nay lại sáng lên, vì thế lời dặn dò đến bên miệng rồi Thẩm Dạ Hi đành phải nuốt ngược trở lại, anh suy nghĩ, chỉ là vở vai Khương Hồ, nhẹ giọng nói: “Đừng quên lời tôi đã nói với cậu, đi thôi.”

Thịnh Diêu khiêng máy quay lên, Khương Hồ hướng anh gật đầu, Dương Mạn cùng Tô Quân Tử cách đó không xa đi đến, sắc mặt hai người đều không tốt, Tô Quân Tử nhíu mi: “Tên hỗn đản thiếu muối này.”

Dương Mạn nhún vai: “Hơn nữa quá cẩn thận, nghe giọng nói có vẻ phần nộ, đã già lại không quên đem đứa nhỏ ra chống đỡ, tôi tính đánh lén nhưng tìm mãi không có cơ hội.”

Khương Hồ chỉ đối cô gật đầu, sau đó xoa vai cô nói: “Vất vả rồi.”

Dương Mạn sửng sốt, kinh ngạc nhìn bóng dáng Khương Hồ cùng Thịnh Diêu, cho đến khi Tô Quân Tử thấy kỳ quái hỏi: “Làm sao vậy?”

“Khương Hồ.....cậu ta.....” Dương Mạn chỉ bóng dáng Khương Hồ, lại quay đầu nhìn Tô Quân Tử, vuốt vuốt tóc mình, bộ dáng không biết nói làm sao.

“Tiểu Khương làm sao?”

“Không biết.” Dương Mạn có chút dăm chiêu, “Chỉ là cảm thấy được, ánh mắt vừa rồi của cậu ta có điểm dọa người, cùng bình thường khác hẳn, ài, anh nói nguyên nhân là vì tính chất công việc của Khương Hồ, lại gặp qua nhiều bệnh tâm thần, biến thái, vân vân, chính mình có thể hay không cũng có chút tinh thần phân liệt.....Ồi!”

Tô Quân Tử vỗ cái ót cô một cái: “Cô cả ngày đầu nghĩ đi đâu? Chẳng trông mong được gì.”

Dương Mạn ôm ót, nhả mặt nhú may, muốn nói cái gì cũng nuốt trở lại.

Thịnh Diêu đi theo phía sai Khương Hồ, thấp giọng hỏi: “Nếu một hồi chúng ta đi vào hắc liên bắt đầu giết người, làm sao bây giờ?”

Khương Hồ tạm dừng một lát, thấp giọng hỏi: “Hắc sẽ không, trước tiên hắc sẽ kể khổ.”

“Cậu xác định?”

Khương Hồ tạm dừng một lúc lâu, sau đó cậu gật đầu: “Tôi xác định, chúng ta chỉ cần phối hợp tốt là được.”

Thịnh Diêu quả thật so với Thẩm Dạ Hi thích hợp công tác này hơn, trong vụ án hắc lam Tống Hiểu Phong, chính anh cùng Khương Hồ kẻ xướng người họa bịa chuyện, lẫn qua lẫn lại tên siêu cấp ảo tưởng kia, hơn nữa bộ dáng anh có điểm tùy tiện, thoát nhìn không có gì uy hiếp.

Mà khi Khương Hồ bước chân vào nhà kho, Thịnh Diêu ôm máy quay chú ý đến cậu, ngôn ngữ tay chân đột nhiên hoàn toàn thay đổi, cậu bước đi, nhẹ nhàng ở cửa đi một chút, dừng lại, lui về sau nửa bước, do dự quay đầu lại nhìn Thịnh Diêu một cái, như là phía trước có cái gì đó thật đáng sợ, sau đó thật cẩn thận mở cửa đi vào, đứng ở đó mãi không chịu đi tiếp, một tay chống ở trên tường, thực dùng sức, mu bàn tay tái nhợt lộ ra gân xanh, xa xa đánh giá Tương Tự Tân.

Thịnh Diêu theo tầm mắt của cậu, đem màn ảnh máy quay chuyển qua, đối diện một người trung niên đang cầm một đĩa nhỏ. Người nọ sạch sẽ, đeo kính mắt, nhã nhặn, tóc trên trán có điểm dài, nhưng thập phần chỉnh tề, cổ áo lộ ra áo sơ mi trắng bên trong, áo sơ mi trắng không nhiễm một hạt bụi.

Thanh âm Khương Hồ giống như là nghẹn trong cổ họng, ánh mắt dừng ở trên khuôn mặt xanh tím không bình thường hiện ra trên người cô bé, lại giống như kinh hãi mở miệng: “Anh.....Là anh gọi điện thoại đến.....”

Tương Tụ Tân tiến lên từng bước, Khương Hồ theo bản năng lùi lại, thiếu chút nữa đập vào cửa, một tay bắt lấy Thịnh Diêu, anh hiểu ý, ánh mắt rời đi màn ảnh, tận lực tỏ ra vẻ không biết làm sao nhìn Tương Tụ Tân rồi lại nhìn Khương Hồ.

Không thể không nói, kỳ thật đôi khi, hành động chân thật như thế chính là trời cho.

Tương Tụ Tân dùng ánh mắt khủng hoảng nhìn người đang nơm nớp lo sợ, tiểu bạch kiểm, hận không thể lớn tiếng, đặt câu hỏi: “Các người là từ đài truyền hình đến?”

Khương Hồ gật đầu.

“Đài truyền hình cũng can đảm như thế?”

Khương Hồ lại ngốc ngốc gật đầu, Thịnh Diêu quay đầu nhìn cậu, Khương Hồ giống như phản ứng lại, nhanh chóng lắc đầu, vẻ mặt đau khổ nói: “Tôi.....tôi mới tới, bọn họ cũng không dám đến, chỉ khi để tôi.....”

Tương Tụ Tân hừ lạnh một tiếng, trong tay vẫn đang nắm tiểu hài tử, tự mình chậm rãi ngả xuống: “Các người lại đây.”

Khương Hồ cùng Thịnh Diêu liếc nhìn nhau, chậm rãi đi qua, đi không được vài bước, Tương Tụ Tân nói: “Không được đi tiếp, đứng ở đó đi.”

Hai người nghe lời đứng lại, ai cũng không nói chuyện, Tương Tụ Tân không kiên nhẫn: “Hai người có phải phóng viên hay không? Cam điếc à?”

—— Mẹ nó, cho tên bắt cóc nhà người đặc ý, lão tử chút nữa sẽ đánh nát đầu mi—— Thịnh Diêu khóe miệng rút rút, liếc nhìn đám nhỏ sợ đến choáng váng, dùng ánh mắt hỏi Khương Hồ nên làm sao bây giờ.

Chỉ nghe Khương Hồ thập phần hợp tình hình mà lắp bắp nói: “Nói chuyện, chúng ta nói chuyện, trước đó...tiên sinh, anh anh anh, anh vì sao phải bắt cóc bọn nhỏ.....”

PHÔI ĐẠO - HOẠI ĐẠO

Priest

dtv-ebook.com

Chương 47: Vụ án thứ 6 – khẩn cấp nghĩ cách cứu viện

Đánh rần phải đánh bảy tấc, Thịnh Diêu đứng ngoài quan sát Tương Tự Ân bởi vì câu nói của Khương Hồn mà biểu tình biến hóa, chỉ biết vị Tương tiên sinh bất hạnh này đã bị người nào đó đánh trúng bảy tấc.

Tương Tự Ân chờ vấn đề này cũng đã lâu, tuy rằng Khương Hồn nói lấp bắp, nửa ngậm nửa nói, nhưng không hề ảnh hưởng đến tâm tình muốn thổ lộ của Tương tiên sinh. Ánh mắt hắn lóe sáng, làm cho người ta tim đập nhanh, cuồn cuộn nhiệt không hề bình thường, đập mạnh về phía trước.

Ánh sáng mờ mờ, nét dữ tợn cùng điên cuồng hiện ra trên mặt Tương Tự Ân càng thêm làm cho người ta sợ hãi, Thịnh Diêu theo bản năng che chắn trước mặt Khương Hồn, giật mình mới phát hiện góc áo mình bị Khương Hồn kéo lại, Khương Hồn quay đầu nhìn Thịnh Diêu liếc mắt một cái, ánh mắt lợi hại dưới cặp kính hiện ra, Thịnh Diêu lập tức hiểu ý, như là cái gì cũng không xảy ra, thu hồi chân.

Thịnh Diêu không phải người có ‘tính thất thường trong người’, trường hợp nào cũng có thể làm cho anh cười hi hi ha ha cho có lệ, ai cũng nhìn không ra anh để ý cái gì hay không cần cái gì, luôn làm cho người ta cảm thấy được lòng anh có chút sâu, cũng không phải người thẳng thắn. Nhưng vào thời điểm nhất định, cùng với cảm xúc nhạy bén có thể thay đổi vào bất cứ lúc nào, cùng Khương Hồn hợp tác càng tốt, bởi vì tính cách hai người có điểm nào đó giống nhau, cho nên trong thời điểm nguy cơ luôn rất thông minh.

Khương Hồn chậm rãi buông ra Thịnh Diêu, khéo léo mà hướng bên cạnh nhích một chút, thoát nhìn như là sợ hãi Tương Tự Ân, trên thực tế là âm thầm tìm kiếm một góc độ an toàn.

Làm thế nào để bắt người này mà không làm hại đến đứa nhỏ.

Tương Tự Ân tỉnh táo làm cho người ta đau đầu cũng không chú ý đến động tác Khương Hồ, hẳn đã vì vấn đề của ‘Tiểu phóng viên’ tỏ vẻ lo sợ này kích động. Loại tâm tình này tự như đứa trẻ bị té ngã, nếu không ai nhìn thấy, hơn phân nửa là tự mình đứng lên, nhưng một khi có người lớn bên người, rồi nước mắt liền tuôn trào.

Tương Tự Ân vì một câu hỏi của Khương Hồ mà bạo phát, hẳn nói cực nhanh, nhanh đến mức nói lắp bắp, bộ dáng rít gào, nói sai ngữ pháp tôi cũng không chấp, nhưng mà anh có thể hay không đừng kích động như mà đi về bên này?

Tay Thịnh Diêu cầm máy quay nổi lên gân xanh, liều mạng chịu đựng không đem máy quay đập nát.

“Tôi vì cái gì muốn giết người? Tôi vì cái gì muốn giết mấy thằng nhãi con này?” Tương Tự Ân hung hăng nhổ nước miếng xuống đất, “Tôi dựa vào cái gì không thể giết bọn họ? Bọn họ tài trí hơn người? Nhà có tiền đồ bần thì có thể giúp thằng nhãi này tài trí hơn người?”

Hắn liên tiếp phun ra một đống câu hỏi, nhưng không mong bọn người Khương Hồ trả lời, tự mình dùng từ ngữ không ôn hòa mà biểu đạt phần nộ — Đương nhiên, nắm ‘cô bé’ kia đến mức mún tắt thở.

“Bọn họ cũng không.....” Khương Hồ mềm yếu nhỏ giọng nói, Tương Tự Ân mạnh mẽ xoay qua....Nhìn hắn như thế, nửa câu còn lại của Khương Hồ ghen ở trong cổ, lại không nghĩ đến Tương Tự Ân cư nhiên lại cười: “Không có việc gì, phóng viên sao, có thể nói.”

Thực con mẹ nó cảm ơn Chúa, Thịnh Diêu oán thầm, anh thấy Khương Hồ tuy rằng làm ra bộ dáng sợ hãi rụt rè, nhưng một bàn tay luôn để ở gần thắt lưng.

Thịnh Diêu biết, dưới vạt áo rộng thùng thình của Khương Hồ là súng Thẩm Dạ Hi cho cậu, Thịnh Diêu tuy rằng không tin Khương Hồ sẽ thật sự nổ súng đả thương người khác nhưng là đồng sự lâu như vậy, đối với tính

tình từng người cũng có hiểu biết nhất định, biết vị này cũng không có trấn định như bên ngoài, trên mặt luôn là không có gì cả nhưng trong lòng không chừng là lửa cháy bùng bùng.

“Bọn nó vẫn là đứa nhỏ, chưa làm qua chuyện gì hại người.....”
Khương Hồn nhỏ giọng nói.

“Tôi cũng chưa hại ai! Tôi làm sai cái gì?! A?!” Trương Tự Ân vừa rồi còn cười giờ lại làm khó dễ.

Chuyện này có liên quan sao – Khương Hồn tự nhiên cảm thấy, người này thật là có tính hài hước, vì thế nhẹ nhàng nhắc nhở nói: “Bọn họ nói anh đánh chết người.”

“Đó là do bọn họ ép! Tôi nói cho cậu biết, đài truyền hình phải đem chuyện của tôi nói ra ngoài, nói cho cha mẹ mấy đứa nhỏ này, mấy người muốn hận thì hận con tiện nhân Diêu Phương cùng Hoàng Tĩnh Quân đi! Đầu là lỗi bọn họ, thằng nhóc con cũng bởi vì bọn họ mà chết!”

A.....Ai?

Khương Hồn nhìn lòng không được liếc mắt nhìn Thịnh Diêu, anh lập tức cho cậu một biểu tình không rõ, người thứ hai thì anh biết, vừa rồi ở bên ngoài đã đem tư liệu cá nhân của Trương Tự Ân đi đâu tra rõ ràng. Thịnh Diêu đã nhìn qua liếc không thể quên, nhớ là Trương Tự Ân khi chuyển đơn vị, hình như là người này ký tên, phỏng chừng là quản lý gì đó, còn người đầu tiên....chưa từng nghe qua.

Biểu tình hai người trở nên mê mang, Trương Tự Ân hiển nhiên có chút không hài lòng. Hắn cảm thấy được cuộc sống mang đến cho mình thống khổ thật lớn, người khác cư nhiên ngay cả nghe cũng chưa nghe nói qua, là một loại vũ nhục đối với bất hạnh hắn gặp phải, vì thế rống giận: “Đầu là vì bọn họ! Tất cả đầu là vì bọn họ! Mấy người bảo cha mẹ thằng nhóc đã chết tìm họ báo thù đi, để cảnh sát bắt họ đi!”

Làm cảnh sát chắc rảnh....Khương Hồn cùng Thịnh Diêu đồng thời nghĩ đến.

“Bọn họ làm chuyện xấu gì?” Khương Hòhỏi, mắt liếc nhìn sự khống chế đối với cô bé của Tương Tự Ân đã thả lỏng một chút, đúng, chính là như vậy, tưởng mình là chúa tể của cả thế giới, nghe ý tứ của hắn, là kích động, hoa chân múa tay, toàn tâm toàn ý biểu hiện ra, trút giận...

Vấn đề này lại một lần nữa làm cho Tương Tự Ân quan tâm, Thịnh Diêu cảm thấy mắt của hắn ngày càng sáng.

Thẩm Dạ Hi ở bên ngoài nghiêm mặt, cần ống nghe điện thoại không ngừng đi tới đi lui, Dương Mạn cảm thấy anh sắp giẫm nát đất.

Chỉ nghe Tương Tự Ân nói: “Diêu Phương? Cô ta là cái thá gì? chỉ là một là già trung niên không được học hành! Bà tám! Một kẻ chỉ biết phát câu, bà ta dựa vào cái gì mà hất mặt sai khiến tôi? Không phải chỉ là tiều thuê nhà thôi sao? Lúc tôi có tiều thì đối với tôi cung kính, ra cửa vào nhà luôn chào hỏi, bất quá là công việc gần đây không thuận lợi, cầu xin bà ta hết lời, tôi đã đối bà ta hạ mình, bà ta là cái gì chứ?! Có tư cách gì nói tôi? Tôi mới là....tôi mới là....”

Thì ra chỉ là một bác gái thu tiều nhà, trách không được tra không ra, Thịnh Diêu trong nháy mắt cảm thấy vô cùng bị thương, trong tâm tự nhủ sau khi tan tành, liền viết báo cáo rằng ở đây có một tên tâm thần giết người chỉ vì một bác gái thu tiều nhà.

Lực chú ý của Khương Hòluôn tập trung ở trên khoảng cách của Tương Tự Ân cùng bọn nhỏ.

Cậu rất nhanh liền phát hiện, Tương Tự Ân là loại đặc biệt thích đối với người ta nói, như vậy sẽ làm hắn có cảm giác không chế, cho nên khi hắn im lặng sẽ như sợ hãi nhích về một bên, đã muốn cách bọn nhỏ xa một chút.

Thịnh Diêu đem tởn tại chính mình trở thành thấp nhất, không rên một tiếng mà trở thành phong nền, làm cho lực chú ý của Tương Tự Ân đều bị Khương Hòhấp dẫn.

Khương Hò tuy rằng thoạt nhìn rất sợ hãi, nhưng không biết vì cái gì, nhất cử nhất động đều có thể hấp dẫn chú ý của Tương Tự Ân, ánh mắt cũng ngôn ngữ thân thể đã tạo ra tâm lý ám chỉ đối với Tương Tự Ân, có một loại động lực, dụ dỗ hắn từng chút theo sát, tiếp tục nói ra mọi chuyện.

Thịnh Diêu nghĩ, bây giờ mới tận mắt nhìn thấy công lực của vị bác sĩ tâm lý luôn không hiện nguyên hình này.

“Còn tên Hoàng Tĩnh Quân kia! Là một tên vương bát đản, tự mình không có gì làm, tất cả tinh thần đều dùng trong việc làm sao để làm người có tài rời đi!”

A.....Nguyên lai anh cũng được xem là người có tài, cũng đúng, ngay cả đứa nhỏ cũng không tha.

Khương Hò tiếp tục hấp dẫn lực chú ý của hắn, di chuyển sang bên cạnh, nghĩ biện pháp để cho Tương Tự Ân cách xa đứa nhỏ một chút.

Chọc giận hắn? Chọc giận hắn thực dễ dàng, chỉ cần biểu hiện ra vẻ khinh thường cùng không cần để ý là có thể. Nhưng mà không được, loại người nhu nhược này khi tức giận sẽ không đánh về phía người đã chọc mình, mà sẽ trút giận lên đứa nhỏ bên người. Làm sao bây giờ?

“Nhưng anh như vậy, bọn họ sẽ không chịu trách nhiệm gì.” Khương Hò nói, nhìn sau lưng Tương Tự Ân liếc mắt nhìn, lại nhìn về hướng Thịnh Diêu, anh lập tức hiểu ý, cẩn thận mà di chuyển đến vị trí tương ứng, đồng thời đem máy quay trên người bọn nhỏ cùng Tương Tự Ân quay đến quay lui, làm bộ như đang quay.

“Theo luật pháp thì bọn họ sẽ không cần chịu trách nhiệm” Tương Tự Ân cười lạnh, “Đây là lý do tôi gọi các người đến, tôi muốn để xã hội biết tôi vì sao mà giết người, để cho bọn họ biết hai tên đó chính là nguyên nhân của mọi chuyện.”

Hắn nhẹ nhàng hát cảm: “Đương nhiên, đám nhãi này cũng nên chết. Khi bọn chúng lớn lên, cậu nói xem, chúng sẽ thế nào?!” Hắn nắm lấy tay đứa nhỏ kéo lên, ở trước mặt Khương Hò đưa qua đưa lại, còn hắn lại tiếp

tục phun nước miếng, “Cậu xem quần áo bọn nó này, túi sách này, dụng cụ học tập này! Cha mẹ bọn nó đâu là kẻ vô liêm sỉ, đâu có lỗi với tôi, dùng tiền dơ bẩn khi dễ áp bức tôi, sau đó lấy tiền đó lo cho đám nhãi con này, để bọn chúng ăn mặc đẹp đẽ.”

“Tôi phải làm cho bọn nó không ai có thể sống sót! Mọi người đâu phải chết!”

Thẩm Dạ Hi bên ngoài đem tai nghe điện thoại quảng đi: “Xạ thủ! Con mẹ nó có ngắm được chính xác chưa?!”

Dương Mạn cùng Tô Quân Tử liếc nhìn nhau, không ai dám lên tiếng.

Còn Khương Hò sau khi nghe những lời này, đột nhiên nảy ra ý định, ngẩng đầu, hỏi: “Anh đã muốn giết hai người, còn chưa đủ sao? Vì sao còn muốn giết nhiều đứa nhỏ như vậy?”

“Mới chết mỗi thằng nhóc và một người đàn bà? Cũng không đủ để lên TV! Ảnh hưởng không đủ lớn, không có người coi trọng.” Tương Tự Ân không chút suy nghĩ liền trả lời.

Thì ra anh là loại người vô liêm sỉ như vậy.

“Thịnh Diêu.” Khương Hò lớn giọng gọi, Tương Tự Ân sững sốt, không đợi hắn phản ứng lại, Thịnh Diêu liền đem máy quay quảng xuống dưới chân Tương Tự Ân – sớm đã muốn làm như vậy! Đương nhiên anh không quảng lên người hắn, bởi vì đứa nhỏ còn trong tay hắn, nhiều ít gì cũng ném trúng.

Thịnh Diêu từ phía sau nhảy ra, nhanh nhẹn dị thường, đứng ở giữa Tương Tự Ân và bọn nhỏ, chờ Tương Tự Ân phản ứng lại, hắn mới phát hiện ba mươi đứa nhỏ hắn khó khăn lắm mới bắt được đã ở trong phạm vi bảo vệ của người ta, người đàn ông vẫn luôn trăn mặc mà cầm máy quay đột nhiên lộ ra nét tươi cười: “Người anh em, tôi thật sự nhìn không nổi nữa, tôi tuy rằng chỉ là một nhà báo, nhưng ngẫu nhiên cũng muốn làm việc tốt một phen.”

Tiểu tử Thịnh Diêu này, thực con mẹ nó thông minh, lúc này cũng chưa lộ ra mình là cảnh sát, bởi vì một khi thân phận cảnh sát bị bại lộ, làm cho Tương Tự Ân một chút hy vọng cũng không có, mạng đứa nhỏ tròn lòng hắn nhất định sẽ chết.

Khương Hồn đệm theo, tiếp tục ra vẻ đáng thương: “Thịnh.....Thịnh Diêu, anh.....anh không muốn sống nữa à? Anh muốn làm gì?”

Tương Tự Ân đỏ mắt trừng Thịnh Diêu, nghe thấy Khương Hồn nói, lại giật mình, thì ra hai người này không giống nhau, hắn hung tợn trừng mắt nhìn Khương Hồn, sau lại đem lực chú ý dời lên người Thịnh Diêu, hươ con dao trước mặt Thịnh Diêu, biểu tình âm trầm nói: “Tiểu tử, mày không muốn sống nữa sao?”

Thịnh Diêu biết hiện tại chính mình chỉ có thể mạo hiểm, tận lực đem địch ý đối phương chuyển đến trên người mình, tên này rất yếu đuối, chỉ dám đối phó với mấy đứa nhỏ ở sau lưng anh.

Vừa rồi Khương Hồn nhắc, anh lập tức hiểu, Tương Tự Ân muốn chính là nổi tiếng, giết một hai người không đủ nổi tiếng, hắn cho rằng mình phải giết hết mấy chục đứa nhỏ này thì mới đạt được mục đích, nếu không thì chính là kiểm cũi ba năm thiêu trong một giờ, Thịnh Diêu bây giờ trở thành chướng ngại vật duy nhất trước mặt hắn, nếu hắn còn muốn có ảnh hưởng, nếu hắn còn muốn giết hết ba mươi đứa nhỏ này, hắn nhất định phải giết tên “nhà báo yếu đuối” này nha.

Thịnh Diêu không nắm chắc tốc độ cùng sự chính xác khẩu súng của mình, có thể ngay khi tay của Tương Tự Ân rời khỏi đứa nhỏ thì có thể trong nháy mắt đánh gục đối phương, chỉ có thể thử một lần.

“Lão tử vẫn còn chút chính trực a.” Vì thế anh cho Tương Tự Ân một tươi cười không hề để ý, “Làm sao vậy? Thấy người lớn thì không dám động tay đi? Nói cho anh biết, hôm nay trừ khi anh bước qua xác của tôi, nếu không anh đừng hòng đụng đến đứa nhỏ nào ở đây! Muốn nổi tiếng đến điên rồi sao? Tôi chính là không cho anh thực hiện được mong muốn đấy!”

Tương Tự Ân g ần nhẹ một tiếng, dùng con dao để ở sau gáy đứa nhỏ
giơ lên đâm v ề hướng Thịnh Diêu, có khe hở, sau đó – tiếng súng vang
lên.

Ngực Tương Tự Ân xuất hiện một lỗ thủng, hấn khó khăn cúi đầu,
miệng mở ra còn chưa kịp khép lại, một phát súng ngay tim, ngay cả suy
nghĩ đầu không có, dao nhỏ rơi xuống đất, ngã xuống.

Lúc này tay Thịnh Diêu vừa chạm tới bên hông mình, còn chưa kịp lấy
súng ra, biểu tình khó tin mà quay đầu lại nhìn....

Khương H ồ

PHÔI ĐẠO - HOẠI ĐẠO

Priest

dtv-ebook.com

Chương 48: Vụ án thứ 6 – khẩn cấp nghĩ cách cứu viện

Cả căn phòng yên lặng.

Khương Hồ đứng ở chỗ tối, Thịnh Diêu thấy không rõ vẻ mặt của cậu. Nhưng mà chỉ trong một lát, tổ chức chuyên nghiệp lập tức làm cho anh nhanh chóng hồi phục tinh thần, cúi người đem dao đoạt đi, tay đặt lên động mạch của hắn, xác định đã chết, mới cẩn thận ôm đứa nhỏ đến, hướng bộ đàm nói: “An toàn, vào đi, tình huống bé gái không được tốt, cần nhân viên chữa bệnh và chăm sóc.”

Anh quay đầu lại nhìn đứa nhỏ, người nọ đã cất khẩu súng, như không có việc gì giống như bóng ma đi đến, cúi đầu nhìn thấy người đàn ông nằm trên mặt đất không chịu nhắm mắt, thấp giọng nói: “Thực xin lỗi, làm nhiều trò trước mặt đứa nhỏ như vậy, bất quá tính huống vừa rồi, nếu không bắn chết hắn, hắn sẽ giết người.”

Thịnh Diêu cảm thấy cậu có gì không đúng lắm, nhưng không nói được là không đúng ở chỗ nào, Khương Hồ cũng không có giải thích, cũng không sợ hãi, thậm chí còn không để lộ ra cảm giác tức giận, biểu tình cùng âm điệu đều quá mức bình thản, bình thản đến mức không đúng, anh hỏi: “Cậu vẫn tốt chứ?”

Khương Hồ cười cười, không nói tiếp, Thịnh Diêu cảm thấy được đồng tử của cậu có vẻ tan rã.

Thẩm Dạ Hi còn chưa nghe xong chữ ‘an toàn’ Thịnh Diêu nói, liền quăng ống nghe dẫn người chạy vào, cũng may trừ bỏ đứa nhỏ ý thức không rõ ràng vẫn bị phạm nhân mang theo ra thì không có ai bị thương.

Sau khi giải quyết tốt mọi chuyện, nhân viên chữa bệnh và chăm sóc nâng cán đi vào, Dương Mạn chỉ đạo người đem bọn nhỏ ra ngoài, để cho

bác sĩ kiểm tra, lại qua hơn mười phút, cha mẹ mấy được nhỏ sau khi được thông báo thì chen chúc nhau đến, mấy đứa nhỏ im lặng mà nhu thuận lúc này mới phục hồi lại tinh thần, tiếng khóc nổi lên bốn phía.

Bọn chúng còn rất nhỏ, còn chưa có khái niệm ‘tử vong’ rõ ràng đã gặp phải nó. Nhìn thấy máu tươi, nhìn thấy được mặt đen tối của con người, nhìn thấy sắc mặt hung ác cùng điên cuồng. Lúc Dương Mạn đem đứa nhỏ môi xanh tím giao cho mẹ của chúng, nhìn không được nghĩ, một đứa nhỏ như thế này làm sao chấp nhận được sự thật này chứ? Bọn chúng về sau sẽ trở thành người như thế nào đây?

Có lẽ một thời gian dài về sau, đầu sẽ trở thành ác mộng của bọn chúng, làm cho bọn chúng lớn dần lên trong sự tàn khốc. Còn nhìn thấy một nam sinh bị giết một cách tàn nhẫn, bọn chúng về sau sẽ luôn sống trong sợ hãi, làm sao sống tốt đây?

Ánh đèn sáng lên, vấn đề sinh cùng tử quá mức nặng nề Dương nghĩ, bọn chúng lúc này còn quá nhỏ để nhận thức nó.

Cô bé cúi đầu dựa vào trong lòng mẹ nó, một bàn tay nắm lấy góc áo bố nó, Dương Mạn ở một nơi không xa lắm cúi nhìn mấy đứa nhỏ, cô bé gào khóc một hồi lâu, lúc này mới chậm rãi phục hồi tinh thần. Cô bé chùi chùi mặt, đột nhiên quay đầu lại, chạy đến trước mặt Dương Mạn, còn mang theo giọng mũi ãng đậm: “Cô cảnh sát ời.....”

Dương Mạn ngẩng đầu xuống nhìn bé, ôn nhu hỏi: “Như thế nào?”

Bàn tay bé nhỏ của cô bé bất an xoa bóp góc váy, Dương Mạn chú ý trên đó có một vết mực bẩn, cô bé đỏ mắt nhỏ giọng nói: “Cô ời, vừa rồi người xấu kia bắt chính là bạn con, bọn con hôm nay cãi nhau, con thực hối hận.....”. Cô bé chớp chớp mắt, nước mắt lại chảy xuống, Dương Mạn nhẹ nhàng dùng tay lau đi.

“.....Con không nên nói xấu bạn ấy, không nên không để ý bạn ấy....Cô à, Tôn Hiểu Lệ có phải hay không đã chết? Có phải con từ nay về sau sẽ không được nhìn thấy bạn ấy nữa không?”

“Sẽ không, Tôn Hiếu Lệ chỉ là bị dọa, bác sĩ nói bé chỉ cần ở bệnh viện một đoạn thời gian thôi, về sau sẽ tốt.” Dương Mạn nháy mắt hiểu được “Tôn Hiếu Lệ” cô bé nói là ai, vỗ vỗ mái tóc lộn xộn của cô bé.

“Vây....Con có thể gặp bạn ấy không?” Nghe thấy Tôn Hiếu Lệ không chết, ánh mắt cô bé liền sáng lên, đôi mắt sau khi chảy ra nước mắt còn trong suốt hơn.

Dương Mạn nhìn thấy lòng liền mềm nhũn, “Cô đưa con đi hỏi bác sĩ nha, được không?”

Cô bé dùng sức gật đầu, đôi mắt trông mong nhìn cô đi đến hỏi một người mặc áo trắng dài, một lát sau, Dương Mạn quay đầu, hướng bé vẫy tay. Cô bé lập tức nhìn mẹ mình, cũng kéo người mẹ đang khóc đi qua, một nhà ba người cùng nhau đi đến xe cứu thương, đứa nhỏ Tôn Hiếu Lệ vừa qua cơn sock cũng tỉnh táo lại, mở to mắt nhìn mọi người.

Cô bé trên váy có nước mực cúi xuống, nhẹ nhàng nói gì đó, sau đó hai người cùng nhau nở nụ cười,

Dương Mạn đột nhiên cảm thấy hốc mắt nóng lên.

Thẩm Dạ Hi sau khi thấy tất cả mọi người đều không bị thương, nhẹ nhàng thở ra, sau đó bắt đầu chỉ huy mọi chuyện, anh luôn cho rằng vết thương trên ngực phạm nhân là Thịnh Diêu bắn. Chờ lúc mọi chuyện đều ổn, Thẩm Dạ hi mới phát hiện, Khương H ồ không biết đã chạy đi đâu, mà Thịnh Diêu lại có chút ngớ ngẩn đứng một bên.

Thời điểm lúc Thịnh Diêu đi ra, nội tâm tranh đấu dữ dội, cho dù là như thế nào, bắn chết người, đương nhiên sẽ không có tâm tình tốt, cho dù người này cực kỳ hung ác.

Thẩm Dạ Hi không biết nên như thế nào an ủi, anh nhớ đến mình lần đầu tiên nổ súng bắn chết phạm nhân, nằm ác mộng suốt ba ngày, nhắm mắt liền nhìn thấy mặt người chết tái xanh cùng máu. Vì thế Thẩm Dạ Hi đi qua, tay vỗ vai Thịnh Diêu: “Không có việc gì, đừng nghĩ nhiều, báo cáo

tôi thay cậu viết, lúc đó xảy ra tình huống như vậy, nếu không bắn chết hắn, mấy đứa nhỏ liềnn nguy hiểm.”

Thịnh Diêu lúc này mới ngẩng đầu lên: “Không phải tôi nổi súng.”

Thẩm Dạ Hi sửng sốt: “Cậu nói cái gì?”

Thịnh Diêu khẽ nhún mày: “Tôi lúc ấy chưa kịp lấy súng, cậu ta...”
Thịnh Diêu hẫng tưởng lại, lưu loát, tuy rằng khoảng cách không tính là xa, nhưng mà chính xác là đã trải qua huấn luyện, một phát liềnn chết, Tương Tự Ân ngay cả cơ hội giãy dụa đều không có.

Thẩm Dạ Hi trong đầu ‘Ầm’ một tiếng, lời Thịnh Diêu nói cũng không nghe hết, anh bỏ chạy đi ra ngoài, hiện trường lớn như vậy, tại sao lại không thấy tung tích của Khương Hồ, cuối cùng vẫn là Tô Quân Tử nói cho anh, thấy Khương HỒ lên xe.

Một loạt xe cảnh sát, Thẩm Dạ Hi lòng như lửa đốt nhìn kỹ từng chiếc xe, cuối cùng mới nhớ đến Khương HỒ sẽ không ngẫng lung tung, liềnn chạy đến bên chiếc xe chuyên dụng được cấp.

Thẩm Dạ Hi ở trước cửa xe, do dự một chút, mới chậm rãi mở cửa xe, may là không khóa từ bên trong – Khương HỒ nằm ở ghế sau, đôi chân thon dài gác sang một bên, mắt kính để ở cổ áo, cánh tay che lại đôi mắt.

Tóc rũ xuống, dừng ở trên cổ áo, lộ ra chiếc cổ tái nhợt, Thẩm Dạ Hi chậm rãi kéo tay cậu, chống lại đôi mắt Khương HỒ.

Cậu đột nhiên có chút giật mình bởi vì nhìn không ra đối ánh mắt của đối phương rốt cục là muốn gì. Sau một hẫng Khương HỒ giống như nhìn ra được gì đó, khóe miệng nhẹ nhàng nhếch lên, nụ cười lại xuất hiện trên mặt, mỏng manh giả dối.

Khương HỒ nói: “Tôi trước kia chỉ bắn vào bia hình người, đó là lần đầu tiên tôi dùng súng.”

Thẩm Dạ Hi chính là có ngàn lời muốn nói, nhưng bị ý cười kia làm nghẹn lại trong cổ họng, anh phát hiện bác sĩ tâm chỉ là một kỹ năng sống, thật giống như hiện tại, anh nắm lấy bàn tay lạnh như người chết của cậu, lại nghĩ không ra từ nào thích hợp. Cho dù Khương Hò luôn bảo trì tốc độ nói chuyện, tựa như đang tổ chức lại ngôn ngữ của mình, cho dù bọn họ nói tiếng Trung, nhưng không ai lại biết trong tình huống này, phải nói như thế nào cho tốt.

Thẩm Dạ Hi nghĩ, vươn tay, xuyên qua bả vai Khương Hò, cương ngạnh mà đem cả người cậu nâng lên, còn mình thì nghiêng người ngã vào trong xe, sau đó gắt gao ôm đối phương vào trong lòng mình. Khương Hò không có giấy dựa, không có biểu tình, không lên tiếng nữa, chỉ im lặng tùy ý cánh tay cứng rắn của Thẩm Dạ Hi ôm thân thể mình.

Tình tự của Thẩm Dạ Hi, Khương Hò nghe được tiếng tim đập của anh liền hiểu được. Nhưng chỉ cần Khương Hò vẫn cố thủ sống trong thế giới của mình, sẽ không có ai đi vào được.

Nhẹ nhàng bắn ra một phát súng, hình như là dùng hết khí lực toàn thân, Khương Hò đầu độn mà trở lại nhà Thẩm Dạ Hi, cũng không nói một chữ, qua loa dọn dẹp một chút liền vào nhà vệ sinh, Thẩm Dạ Hi cảm thấy hôm nay tiếng nước so với bình thường vang lên lâu hơn.

Cậu mở vòi sen ra, một lần rồi một lần mà rửa tay, có chút điên cuồng mà đem da bàn tay chà xát, Khương Hò dừng lại, hơi hơi ngẩng đầu, nhìn khuôn mặt trắng bệnh của người trong gương, nhớ đến Thẩm Dạ Hi từng nói qua, “Giết một người, không có dễ như nói.”

Sau một lúc lâu, cậu thay quần áo đi ra, tóc còn dính nước, Thẩm Dạ Hi đang chờ cậu, trên bàn đặt một ly sữa nóng: “Cậu buổi tối muốn ăn cái gì?”

Khương Hò tránh tầm mắt của anh, trên mặt vẫn là nét thản nhiên, lắc đầu, nhẹ giọng nói: “Tôi không ăn, chỉ muốn đi ngủ trước.”

“Vậy cũng nên đem sữa uống hết đi?” Thẩm Dạ Hi kiên trì đem sữa nóng đưa tới trước mặt cậu, lúc này Khương Hò thấy được trên mặt người đàn ông này có loại muốn nói rồi thôi, lại vô cùng cẩn thận.

Cậu do dự một chút, nhận lấy, không quên tươi cười: “Cám ơn.” Sau đó xoay người vào phòng ngủ, đóng cửa, như là đem tất cả mọi người nhốt ở bên ngoài.

Khương Hồ đem chính mình chôn trong chăn, cuộn tròn thân mình, tay nắm thành quyền để ở trên tim mình, cảm giác được nhịp đập nơi đó, một nhịp lại một nhịp, cậu nghĩ nơi đó có máu từ nơi đó chảy ra, tiến vào mạch máu, chảy về toàn thân, mà viên đạn kia của cậu, chính là bắn vào nơi này của Trương Tự Ân, xuyên qua ngực hắn, sau đó huyết nhục nổ tung, mạch máu vỡ ra, sau đó máu liền tuôn trào, như là nở ra một đóa hoa cực lớn ở trên ngực.

“Cậu từng giết người sao?” Trong朦胧 lung tựa hồ có người hỏi cậu, “Cậu chưa từng giết người, như thế nào có thể lý giải được những ý tưởng về giết người chứ?”

Cậu ngủ không an ổn, qua không bao lâu liền bừng tỉnh, lại không nhớ đến rốt cùng là mơ cái gì, giống như bị bóng đè trong một cái động tối đêm, vòng qua vòng lại ở bên người cậu.

Trong bóng tối có một bàn tay đưa đến, nhẹ nhàng để trên trán cậu: “Xuyt, tôi ở đây, không cần sợ, ngủ đi...”

Giống như anh từ đầu tới đuôi đều ở nơi đó, giống như ký sĩ trong truyền thuyết, lòng bàn tay ấm áp đặt lên da cậu.

Thẩm Dạ Hi ở bên người cậu ngủ suốt một đêm.

PHÔI ĐẠO - HOẠI ĐẠO

Priest

dtv-ebook.com

Chương 48-2: Phiên ngoại : thịnh diêu

“.....Xong rồi, cảnh sát đã đem nghi phạm đánh gục, đã hết thời gian, đã có hai người chết, chính là một bé trai, ba mươi đứa nhỏ còn lại đã được cứu ra.....”

Thư Cửu nghĩ chổng cằm trên ghế sofa xem TV, ăn mặc thực hấp dẫn, không cài ba khuy áo ở cổ, khuôn ngực xinh đẹp như ẩn như hiện, đáng tiếc người hấn nghĩ đến hiện tại không ở đây.

Được rồi, ít nhất hiện tại hấn rất cực biết mấy giờ trước, vì sao Thịnh Diêu sau khi nhận được điện thoại liên vội vàng đẩy hấn ra mà chạy mất.

Lòng người thực khó hiểu, như thế nào nhiều biến thái như vậy? Làm mất hứng lão tử, đáng đánh thành đầu heo! Người nào đó phi thường bất mãn.

Sau đó tầm mắt hấn dời đến trên tường, nơi đó phi thường bắt mắt, vừa vào cửa liền có thể nhìn thấy:

– Thứ nhất, vì thân thể khỏe mạnh của hai bên, trong lúc giao kết không được tiếp xúc thân thể với người khác, phải định kỳ trao đổi báo cáo sức khỏe, cho đến khi quan hệ kết thúc.

– Thứ hai, không được can thiệp riêng tư của nhau, không nên đem công việc về (Ví dụ: đem đoạn quan hệ riêng tư này bán cho báo chí, cấm trong lúc dùng cơm hay ngủ mà xem hình chụp hiện trường huyết nhục mờ mờ.)

Thứ ba, hảo tự hảo tán, nếu tái hợp cũng không khó, tất cả mọi người đều đã trưởng thành, phải cam đoan thân thể sạch sẽ, nhưng không cần quá mức nghiêm khắc, cảm ơn đã hợp tác.

Dưới nữa là chữ ký của hai người.

Mỗi lần thấy thứ này, Thư Cửu đều cảm thấy không biết nên khóc hay là nên cười, cảm thấy được chính mình giống như là ký hợp đồng. Đại minh tinh không phải người thanh thuần gì, tình nhân so với người bình thường đa dạng hơn. Mỗi lần bắt đầu một mối quan hệ, trong lòng mọi người luôn biết rõ đây là đi đầu không thực, cuối cùng vẫn có người chịu không nổi mà dây dưa, nhưng Thư Cửu đều có thể thành thạo ứng phó.

Nhưng mà chưa từng có người nào, từ đầu đã vạch rõ ranh giới cùng hắn như vậy.

Hắn cảm thấy được, Thịnh Diêu là một người dễ dàng thân cận, chỉ cần thấy thuận mắt, lại không có hại, tùy thời liền có thể phát sinh quan hệ, nhưng anh cũng là một người không dễ thân cận, bởi vì người ôm anh, lại vĩnh viễn không nắm giữ được tâm của anh.

Thư Cửu nghĩ, hắn hình như hiểu được, tâm trạng của những tình nhân trước đây của mình. Bản thân hắn giống như bụi hoa, không có một chiếc lá dính người, Thịnh so với hắn còn lưu loát hơn, sau khi thối qua, đều làm cho người ta cảm thấy được tất cả chỉ là ảo giác.

Kỳ phòng địch thủ.

Thư Cửu cười khổ lắc đầu, rót một ly nước cho mình, là người đặc biệt luôn có thể làm người ta nhớ mãi không quên, càng nắm không được, lại làm người ta muốn đuổi theo.

Nguyên nhân ban đầu tiếp cận người này là cái gì chứ? Ân...Đại khái là xinh đẹp, có khí chất, còn có bộ dáng lúc làm việc rất khốc.

Thịnh Diêu là người đàn ông làm cho người ta vừa nhìn thấy liền khó quên, nhưng đó chỉ là suy nghĩ.

Không biết là cố ý hay là vô tình, Thịnh Diêu đối với thời gian làm việc của hắn còn quen thuộc hơn người đại diện, lúc vềkhuya, mở lò vi ba ra, bên trong sẽ có một ly sữa ấm. Nếu ngày hôm sau có đi làm, sẽ dọn dẹp

phòng hẳn thật sạch sẽ, đặt giày của hẳn tại nơi dễ nhìn thấy. Biết khẩu vị cùng sở thích của hẳn, nếu tâm tình của hẳn đặc biệt xấu, hoặc là đặc biệt mệt mỏi, khẩu vị buổi tối sẽ rất đặc biệt, giống như là ngọt vô cùng.

Nhưng mà Thư Cửu biết, đủ loại hành động như vậy cũng không đủ để chứng minh Thịnh Diêu đối với hẳn có loại tâm tư đặc biệt, bởi vì người đàn ông đào hoa này không chỉ đối với hẳn như vậy, ngay cả đối với cô hàng xóm đối diện cũng cẩn thận săn sóc như vậy. Thư Cửu đối với đi đầu này có điểm buồn khó nói.

Bạn giường hiện tại của hẳn là một cảnh sát tinh anh nhạy cảm nhìn rõ mọi việc, có thể nhìn thấu chuyện của người khác, hơn nữa còn làm người ta vui vẻ thư thái.

Làm cho người ta rõ ràng biết ôn nhu của anh tuy không đáng giá, nhưng nhìn không được đâm đầu vào...nghiện.

Thư Cửu lấy tay ôm mặt, cảm thấy mình như uống lộn thuốc, nhất là sáng hôm nay đột nhiên nổi hứng muốn đưa anh đi làm, thấy bộ dáng anh cùng một người đàn ông ở cửa cảnh cục chào hỏi, liền cảm thấy lòng mình như đột nhiên khó chịu hẳn lên.

Tại sao? Bởi vì ánh mắt Thịnh Diêu nhìn người đàn ông kia không giống! Không nên hỏi hẳn làm sao thấy được như vậy, Thư Cửu chỉ biết, đôi mắt đó liền sáng lên, khóe mắt mang ý cười, cùng với ánh mắt của Thịnh Diêu lúc nhìn mấy cô mấy dì, nhìn mấy đứa nhỏ, nhìn người đưa thư...hay là vẻ mặt nhìn chính mình, đều khác nhau.

Thư Cửu thương tâm nghĩ, cố gắng của chính mình ở trong mắt Thịnh Diêu, lại giống như nhìn mấy người kia.

Thực làm cho đại gia hẳn có cảm giác thất bại.

Tiếng mở cửa truyền đến, bởi vì trời đã khuya, Thịnh Diêu tưởng Thư Cửu đã ngủ, cho nên mở cửa rất nhẹ, sau khi vào nhà mới phát hiện TV còn mở, Thư Cửu đang dùng ánh mắt vô cùng đáng thương nhìn anh, giống như một con chó lớn bị chủ nhân bỏ đói.

“Anh như thế nào còn chưa ngủ nữa?” Thịnh Diêu nở nụ cười xoay người đóng cửa, gió xuân se lạnh, sớm muộn gì cũng bị nhiễm lạnh, một cổ gió lạnh theo anh vào phòng.

Thẩm Dạ Hi vì lo lắng cho Khương H ồ mà bỏ đi, Thịnh Diêu đành nhận chuyện còn lại, nói thực, anh rất hiểu lo lắng của Thẩm Dạ Hi, Tương Tự Ân bị bắn vào ngực ở trước mặt anh, bộ dáng máu phun ra thực kinh khủng, chính mình còn thấy buồn nôn, huống chi là Khương H ồ.

Thư Cửu đi đến, ôm lấy thắt lưng anh, làm nũng: “Tôi đói...”

Thịnh Diêu bất động thanh sắc run lên một chút, chụp lấy bàn tay bắt đầu không thành thật của Thư Cửu: “Đừng nháo, không phải đã nói với anh buổi tối có thể về trễ sao, như thế nào không gọi đồ ăn ngoài?”

“Nga, có gọi.” Thư Cửu r ầu rĩ nói, “Đã gọi hai cái Pizza, đã ăn một, còn một cái để trong lò vi ba cho em.”

“Ăn một cái không đủ?” Thịnh Diêu hoài nghi mình đang nuôi một cái thùng cơm, ánh mắt cổ quái nhìn chằm chằm Thư Cửu, “Vậy anh đem cái còn lại ăn luôn đi, tôi....” Anh muốn nói dù sao mình cũng không ăn, lại bị Thư Cửu đẩy mạnh lên tường, hôn lên.

Bình thường có thể đại chiến ba trăm hiệp, bất quá Thịnh Diêu mới vừa đấu trí với tên biến thái về thật sự là rất mệt, có điểm kháng cự đẩy Thư Cửu, không đẩy được, không biết người này uống thuốc gì mà khỏe quá mức, lại cố chấp dị thường. Hôn cho đến khi anh cảm thấy mình sắp tắt thở thì Thư Cửu mới luyến tiếc buông anh ra.

Thịnh Diêu trở mặt xem thường: “Pizza anh gọi là thịt gà?”

Thư Cửu nâng cằm anh, cúi đầu nhìn kỹ: “Như thế nào lại mệt như thế? Chúng ta làm chút vận động để em lên tinh thần nha?”

“Cút, lão tử mệt chết.” Thịnh Diêu đẩy hắn ra, lão đảo cởi áo khoác, đi vào nhà tắm, còn chưa đến một phút, cửa nhà tắm bị người đẩy ra, Thịnh Diêu cảm thấy đau đầu.

Quả nhiên, Thư Cửu tự mình lột sạch đồ, cần một cái khăn tắm, cười đến vô cùng tiện: “A sir, cùng nhau tắm.”

Lúc người nào đó bắt đầu kêu ‘A sir’ thì chính là lúc muốn làm chuyện xấu, thời gian dài như vậy, một chút sáng ý cũng không có. Thịnh Diêu trở mặt xem thường, không để ý đến hắn, Thư Cửu phi thường tự chủ mà đem anh từ trên mặc trở thành cam chịu, cọ đến, từ phía sau ôm anh: “Thân ái, tôi biết em hôm nay tăng ca rất mệt, cho nên cứ giao cho tôi đi....” (Chi: Đóng cửa tắt đèn, các hủ ôm chần tự tưởng tượng a~)

Thịnh Diêu cảm thấy mình là tự làm bậy không thể sống, bởi vì cái này làm cho người nào đó được tiện nghi mà còn khoe mẽ, hắn còn là người bắt đầu.

Tăng ca.....chính là một chuỗi bị kịch.

Vì thế lúc từ nhà tắm đi ra, Thư Cửu ăn uống no đủ vô cùng thỏa mãn, cảnh sát Thịnh đáng thương là người bị ôm ra. Điều này nếu để cho người trước đây của anh, người trước trước đây, còn người trước trước trước đây nữa, nhất định sẽ cảm thấy hết giận anh. Hoa hoa công tử một thời cũng có ngày hôm nay, trách không được người đời thường nói, ác nhân tự có ác nhân trị, rốt cục không ai có thể lọt lưới.

Thư Cửu giúp Thịnh Diêu đang mơ mơ màng màng sẩy tóc, lại uy anh ăn hết nửa chén cháo. Lúc mơ mơ màng màng, Thịnh Diêu rốt cục mất hết kiên nhẫn, đẩy hắn, nằm xuống liền ngủ.

Thư Cửu vui vẻ dọn dẹp nhà tắm cùng nhà bếp, trở về giường, đem người đang ngủ ôm vào trong lòng.

Hắn nhớ đến mình có lần tò mò hỏi làm thế nào để phát hiện tội phạm nói dối, cảnh sát Thịnh nghĩ một hồi, nói với hắn: “Suy nghĩ chân thực nhất của mọi người, 70% đều thông qua ngôn ngữ tay chân truyền ra. Freud từng nói ‘Không ai có thể che giấu bí mật, nét cái miệng của hắn không nói, thì hắn sẽ dùng đầu ngón tay để nói.’ Giống như diễn viên các anh, không chỉ nghĩ đến ngấm lời thoại, mà còn phải nghĩ đến ngấm ngôn ngữ tay chân làm sao cho thích hợp.”

Thư Cửu nghĩ, này thực con mẹ nó khoa học, tỷ như bạn giường hiện tại của hắn, thật sự là phi thường làm đúng nhiệm vụ, chỉ cần không phải đặc biệt quá phận, bất cứ ý nguyện gì của người tình anh đều tận lực thỏa mãn, thời điểm động tình cũng không gọi sai tên. Thư Cửu nhớ lại vẻ mặt của anh, mỉm cười, dễ tha thứ, ôn nhu, đùa giỡn, đủ loại hợp thành một chỗ, tạo nên một người cực kỳ thú vị, làm cho người ta cực kỳ thoải mái.

Thư Cửu cũng rất để ý đến biểu tình khi anh cao trào, đó là một loại thần sắc mà bình thường không thể thấy, ánh mắt thất thần, mi tâm hơi hơi mở ra, đuôi lông mày rũ xuống, Lúc Thư Cửu mới trở thành diễn viên, từng đối với biểu tình rất nhỏ trên mặt mỗi người nghiên cứu, cho nên hắn hiểu được, thần sắc chợt lóe qua kia của Thịnh Diêu chính là bi thương.

Chỉ cần một cái chớp mắt, những thứ xuất hiện trên người anh, đều chân thật.

Thư Cửu thở dài, hơi hơi nghiêng đầu nhìn người ngủ say – mắt hoa đào nhắm lại, tóc dính ở trên mặt, mũi thẳng, môi có chút mỏng, thấy thế nào cũng rất đẹp, nhưng nhìn thế nào cũng thấy là người hay thay lòng – nhưng mà hắn lại nhìn không được chậm rãi đến gần, ở trên mặt anh hôn một cái, trong bóng tối hiện ra đôi mắt trong sáng.

“A sir a, tôi muốn theo đuổi em, làm sao bây giờ?”

PHÔI ĐẠO - HOẠI ĐẠO

Priest

dtv-ebook.com

Chương 49: Vụ án thứ 7 – hoa song

Ngày hôm sau Khương Hồ trở lại bình thường, đến lượt Thẩm Dạ Hi tinh thần uể oải. Anh chiêu cố Khương Hồ đến hơn nửa đêm, trong khoảng thời gian đó, nhìn thấy người này không ngừng tỉnh giấc, cũng không kêu một tiếng, thậm chí tay chân co rút lại cũng chỉ phát ra âm thanh nhỏ nhất, chỉ trợn mắt nhìn trần nhà, sau đó không có việc gì mà trở mình tiếp tục ngủ.

Thẩm Dạ Hi rốt cục hiểu, tuy đây là lần đầu Khương Hồ nổ súng giết người, có chút không thích ứng nên mới nằm ác mộng. Nhưng bộ dáng của cậu, lại giống như bị ác mộng quấn thân lâu ngày, đã thành thói quen.

Trách không được bình thường lúc không có vụ án, người này đều dựa lên bàn làm việc ngủ.

Thẩm Dạ Hi cảm thấy được có loại cảm giác đau lòng cùng tức giận lại cảm thấy vô lực, quyết định phải tìm thời gian cùng đồng nghiệp cái gì cũng không nói này hảo hảo tâm sự.

Bữa sáng là Khương Hồ làm, không thể nói rõ là món gì, hương vị như thế nào, hai người bình an vô sự ăn xong, chạy xe đến cục cảnh sát, ai cũng không nói về chuyện đêm hôm qua.

Khương HỒ lái xe, Thẩm Dạ Hi nằm bên cạnh ngủ bù. Thỉnh thoảng Khương HỒ trộm nhìn hai quầng mắt thâm đen của người bên cạnh, trong lòng có điểm không được tự nhiên... Bất cứ ai được bàn tay ấm áp kia đỡ dành như đứa nhỏ cũng sẽ thấy không được tự nhiên.

Nhất là Khương HỒ phát hiện chất lượng giấc ngủ đêm qua của mình so với bình thường cao hơn rất nhiều.

Biết mình có chứng ngại giấc ngủ nghiêm trọng, còn có một ít tình trạng bệnh suy nhược thần kinh, nhưng không uống thuốc. Điều trị trên mặt tâm lý dù sao cũng chỉ trị được phần ngọn mà không trị được phần gốc, chỉ là giảm bớt, rất khó làm cho cậu từ trong bóng tối chạy ra ngoài. Cậu trước kia luôn cảm thấy tình trạng sẽ ngày càng tệ hơn, thật sự không biết khi nào sẽ hỏng mất.

Bất quá.....Khương Hồnghiêng đầu nhìn Thẩm Dạ Hi một cái, cậu chạy xe tốc độ vừa phải, vô cùng vững vàng, Thẩm Dạ Hi ở một bên ngủ mê mang. Khóe miệng Khương Hồnnhư có như không lộ ra nét cười, có lẽ hiện tại xem ra tình trạng không còn nghiêm trọng nữa, ít ra sáng hôm nay tinh thần tốt hơn bình thường một ít.

Quẹo một góc đường đã thấy được cửa cục cảnh sát, Khương HỒgiảm bớt tốc độ xe, nhẹ nhàng vỗ vỗ Thẩm Dạ Hi: “Dạ Hi, sắp đến, tỉnh tỉnh, cẩn thận xuống xe cảm lạnh.”

Thẩm Dạ Hi không biết vô tình hay là cố ý, mơ mơ màng màng nắm lay tay cậu, nắm trong tay mình, lòng bàn tay kia có chút khô nóng, hơi ấm từ làn da truyền đến, Khương HỒgiật mình, muốn rút về, nhưng không biết như thế nào rút mãi không được, lực tay người ‘ngủ mãi không tỉnh’ này thật lớn. Thẩm Dạ Hi dụi mắt ngẩng thẳng dậy, ngáp một cái, ‘mơ màng’ nhìn ngoài cửa sổ: “A, như thế nào tôi mới chớp mắt một chút mà đã đến nơi, cậu chạy xe vượt tốc độ à?”

Ngô, da tay Khương HỒxúc cảm thật tốt.

Thẩm đội trưởng đã sa đoạ đến mức đùa giỡn lưu manh mà không sáng tạo chút nào sao?

Khương HỒmuốn đem tay mình cứu vềlại cảm thấy là lạ, ngược ngùng càng rõ ràng hơn, đành phải âm thầm rối rắm. Thẳng cho đến khi vất vả đem xe dừng lại, mượn cơ hội rút chìa khóa mới có thể tách ra khỏi Thẩm Dạ Hi, nhanh chóng xuống xe.

Thẩm Dạ Hi cảm thấy buồn cười, người này làn da trắng cũng có lợi, mặt hơi đỏ lên liền có thể nhìn thấy.

Thời gian này mọi người đều đi làm, xe vừa mới dừng đúng chỗ, liền thấy Thịnh Diêu từ bên kia đi đến, người này giống như chưa tỉnh ngủ, mắt nửa mở cần ly trà sữa vừa đi vừa uống, uống hết rồi cũng không biết, chỉ vô thức hút hút.

Vì thế Khương Hồ cùng Thẩm Dạ Hi chứng kiến được toàn bộ quá trình cảnh sát Thịnh đâm đầu vào cột điện.

Thịnh Diêu ‘Ngao’ một tiếng hét thảm cúi thất lưng, Thẩm Dạ Hi e sợ thiên hạ chưa đủ loạn mà vỗ tay: “Tốt, bị đập cho tỉnh, lại đập thêm một cái!”

Thịnh Diêu tỉnh táo lại mắng: “Ngài Thẩm Dạ Hi, tôi chúc anh cả đời không có người yêu.”

“Thực độc ác.” Dương Mạn cùng Tô Quân Tử từ đằng sau Thẩm Dạ Hi đi đến, Dương Mạn chính là người vạn năm độc thân phí tuổi xuân, lúc mẹ cô không có, cũng có quen nhiều người, cho đến sau khi cùng người nào đó hẹn hò mới bắt đầu hiểu được tầm quan trọng của thân thể khỏe mạnh.

Tô Quân Tử cười tủm tỉm nói: “Chào buổi sáng nha mọi người.”

Thịnh Diêu vẫn ngẩn ngẩn trên mặt đất, phi thường oán niệm ngẩng đầu nhìn cột điện mình vừa thân mật tiếp xúc, hữu khí vô lực nói: “Chào, sớm chết tôi, tôi kháng nghị Mạc cục! Không thể như vậy, tối tăng ca mà sáng còn phải đi làm sớm, nô lệ trước đây cũng không có tùy ông sử dụng như vậy!”

Cửa sổ lầu ba mở ra, Mạc Thông đưa ra khuôn mặt tươi cười giấu dao vạn năm không thay đổi, híp mắt vô cùng hòa ái nhìn Thịnh Diêu: “Tiểu Thịnh cậu nói gì? Nói lớn một chút, tôi lớn tuổi rồi, nghe không rõ.”

Thịnh Diêu chân chó nhanh chóng sửa miệng: “Tôi nói Mạc cục ngài thật rất không đúng, chúng tôi đều có ý kiến, ngài xem mình đi, mỗi ngày buổi tối ngủ so với chó trẻ hơn, sáng dậy sớm hơn cả gà, như vậy rất không đúng, vậy là không chú ý thân thể mình a, nếu mệt đến bệnh, ai cùng chúng tôi phục vụ nhân dân a? Đó là tổn thất lớn của xã hội nha!”

Mọi người có mặt ở đây đều ăn ý rời đi.....Đi, làm bộ không biết hấn.

Mạc Thông trở mặt xem thường, không tiếp tục cùng anh dây dưa, quay đầu nhìn thoáng qua Dương Mạn, hỏi: “Tiểu Dương, Di Ninh không đi cùng cô sao?”

Dương Mạn mới đầu còn sững sốt, sau đó nhanh chóng phản ứng lại: “A...ha ha, cái đó, cái đó, Di Ninh em ấy không phải tối qua ngủ nhà tôi sao, sáng sớm cũng là cùng tôi đi làm, ai biết đến giữa đường đột nhiên nói là ăn bậy cái gì mà bị đau bụng, nhờ tôi đến nói với Thẩm đội trưởng một tiếng là hôm nay sẽ đến trễ.”

“Thật không? Ăn bậy nên đau bụng?” Tươi cười trên mặt Mạc Thông nhặt đi, ý vị sâu xa nhìn Dương Mạn.

Nữ bá vương bưng hấn cư nhiên bị ánh mắt từ trên cao nhìn xuống của ông mà không nâng đầu dậy nổi, chỉ có thể cười gượng hai tiếng: “Cái đó, ngày hôm qua mọi người đã vất vả rồi, tối hôm nay cũng không có việc gì, đúng không? Đi vào trong, đừng đứng hết bên ngoài, rất lạnh, quay vào văn phòng quay vào văn phòng.”

Mấy người đàn ông còn chưa hiểu rõ chuyện gì đã bị cô đẩy đi. Vừa rời khỏi tầm mắt Mạc Thông, Dương Mạn lập tức lấy di động ra gọi, hạ thấp giọng: “Uy, An Di Ninh hôm qua em chạy đi đâu, vì sao ba em nói em ở chỗ chị.”

Thịnh Diêu bu ồm cười, Tô Quân Tử kinh ngạc nhìn Dương Mạn, há mồm, chỉ chỉ điện thoại trên tay cô. Thẩm Dạ Hi vô cùng bất ngờ mà lắc đầu, thấy Khương Hồ vẻ mặt không rõ ràng, mờ mịt mà nhìn một đám người đủ loại biểu tình phi thường kỳ lạ, lập tức cảm thấy bất cứ biểu tình nào của người này cũng đáng yêu vô cùng, rất muốn bắt lại chà đạp một phen.

Không biết trong điện thoại nói cái gì, Dương Mạn nhanh chóng nói: “Chị nói em trên đường đi làm bị đau bụng đến trễ, đã giúp em che dấu, sau khi về đừng làm lộ a, phải nói là đi WC tới muộn.”

Khương H ồ phản ứng chậm nửa nhịp lúc này mới hiểu ra, nhìn Dương Mạn, nghiêm túc suy nghĩ, cảm thấy chị Dương không hổ danh xuất thân là quán quân võ thuật, phản ứng cực nhanh, nói dối thuận miệng, ngay cả không ai nói trước cũng có thể nói ra rõ ràng.”

Mười lăm phút sau, An Di Ninh vội vàng chạy đến, vừa vào cửa liền ôm chặt Dương Mạn: “Chị Dương em yêu chị chết mất, đêm hôm qua sau khi biết không có chuyện gì, em cùng mấy đứa bạn ra ngoài chơi, ai ngờ lại đột nhiên nhận được điện thoại từ ông cha h ồly, nên bịa chuyện ở cùng với chị, lúc sau quá muộn nên quên nói với chị, làm em sợ muốn chết.”

“Na, chị đây là ai nha, cùng tội phạm đấu trí nhiều năm như vậy, thần kinh bách chiến nha, chuyện này chỉ là chuyện nhỏ.”

Khương H ồ phi thường không nể mặt mũi mà nói một câu: “Chú An sẽ không vô duyên vô cớ gọi điện thoại cho chị.”

An Di Ninh nói: “A?”

Khương H ồ nghĩ nghĩ, dùng một loại ngữ khí giống như người có trách nhiệm nói: “Thật sự, lấy hiểu biết của tôi đối với chú An. tôi cảm thấy chú sẽ không đột nhiên gọi điện thoại hỏi chị đang ở đâu, đại khái chỉ có một lý do, chính là chú ấy đã thấy chị.”

An Di Ninh im lặng không nói, Dương Mạn im lặng không nói, Tô Quân Tử thở dài, cảm khái: “Người trẻ tuổi bây giờ a.” Thịnh Diêu cũng không mết nữa, hưng trí bừng bừng mà ở một bên xem kịch.

Khương H ồ phát hiện mọi người đều im lặng, có điểm không hiểu: “A? Tôi nói sai sao?”

Thẩm Dạ Hi trong lòng nổi lên một cỗ khí u uất, đánh lên ót cậu một cái: “Cha người ta cũng không phải cho của cậu, hiểu rõ như vậy làm gì?”

Dương Mạn đáng thương nhìn về phía An Di Ninh, quay về chỗ ngồi của mình: “Tôi, tôi tôi tôi nên viết di thư trước là được rồi.”

Thẩm Dạ Hi đem Khương Hồ tha đi, hung tợn mà ghé vào tai cậu nói: “Ngày hôm qua còn thấy tâm trạng cậu không tốt, nhìn cậu hôm nay thực có tinh thần, buổi tối sau khi trở về lão tử có chuyện muốn nói với cậu.”

Khương Hồ cảm thấy, khẩu khí anh giống như đang nói: ‘Rửa cổ chờ, buổi tối lão tử tính sổ với cậu’, trong lòng nảy lên dự cảm xấu.

Mấy ngày không có vụ án đầu giống nhau – Dương Mạn cùng Tô Quân Tử trực ca trước, An Di Ninh ngẩng chỗ của mình điên cuồng nhấn tin, Thẩm Dạ Hi đến phòng tập luyện, Thịnh Diêu đeo tai nghe chơi game, Khương Hồ dựa vào bàn làm việc cùng Chu Công học tiếng Trung. Cứ như vậy hết ăn lại chờ chết mà hết ngày.

Nhưng tất cả dấu hiệu đều làm cho người ta cảm thấy ngày hôm nay không bình thường.

Ví dụ như tinh thần Khương Hồ không tệ, ôm quyển thành ngữ bách khoa toàn thư An Tiệp đưa cho cậu, vừa viết vừa ghi chú, Thẩm Dạ Hi viết báo cáo thay cậu xong rồi, ngẩng ở chỗ không biết suy nghĩ cái gì, lúc thì cười quỷ dị, lúc lại nhăn mặt nhú mày.

Người có điện thoại không ngừng rung lên lại là Thịnh Diêu, giống như có người ngoan cố không chịu buông tha mà quấy rầy anh, làm cho anh chơi game chết mấy lần, cuối cùng cũng chơi không nổi nữa. An Di Ninh giống như đứng ngẩng không yên, đi ra ngoài gọi vài cuộc điện thoại. Ngay cả Dương Mạn cùng Tô Quân Tử bình thường nếu không có việc sẽ bỏ trốn ngay, hôm nay lại dị thường kiên định ngẩng trong văn phòng, cho đến lúc tan tãn.

Thời gian ra về vừa đến, quả nhiên không phụ chờ đợi của mọi người, giờ vàng đã đến, một chiếc Volvo đậu ngay trước cửa cảnh cục, hình như đã đợi hơn một tiếng, bảo vệ nhin không được ra hỏi.

Càng kích thích chính là lúc tan tãn, một người đàn ông xuống xe, trong tay ôm một bó hoa hồng, dựa vào cửa xe, làm cho nhiều người qua đường đều đứng lại xem. Một người bình thường giờ này vội vàng quay

về nấu cơm, đón con, giờ đâu đứng lại xem, tể bào nhiều chuyện của các cảnh sát nhân dân nổi lên.

Sau đó diễn viên đi ra, An Di Ninh bị ba cô kéo tay, cái cọ cái gì đó, theo ánh mắt của cô nhìn người đàn ông ôm hoa ở cửa, ngây ngẩn cả người, mở to hai mắt. Mặt Mạc Thông đen như đáy nồi, đem An Di Ninh kéo ra phía sau, khó chịu nhìn chằm chằm người đàn ông ôm hoa hồng.

Người nọ như là không có cảm giác gì, đi đến phía trước vài bước, quỳ một chân, hai tay nâng lên hoa hồng: “Cô An Di Ninh, hãy cho phép tôi đối với em biểu đạt tình yêu, hy vọng chư vị ở đây đều làm chứng cho tôi – Tôi thề cả đời chỉ yêu mình em, dùng tính mạng bảo vệ em, cho dù mưa to gió lớn, bần cùng bệnh tật, vĩnh viễn không rời, tôi xin thề – em có nguyện ý gả cho tôi không?”

Sau mười giây, xung quanh hoàn toàn im lặng,

Sau đó đám người ‘Ồ’ một cái nổ tung.

Dương Mạn nhỏ giọng thét: “Trời ạ, người đàn ông này lãng mạn thật a.....”

Tô Quân Tử bình luận: “Nghe xong cảm giác như mới ăn ba cân đường mai, răng rụng khắp nơi.” (Chi: Ý anh là ngọt rụng răng:v)

Thịnh Diêu không nhiều lời, lấy điện thoại ra điên cuồng chụp hình, rất có giá trị kỷ niệm!

Thẩm Dạ Hi nghĩ, nguyên lai thổ lộ cũng cần chuẩn bị đầy đủ như vậy nha, hay là... học theo hần, sau đó liền rùng mình, hay là thôi đi, mấy lời thế này, đánh chết anh cũng không nói.

Khương Hồng nhìn hết cái này lại nhìn cái kia, cảm thấy tình cảnh đặc biệt quỷ dị, vì thế nhẹ nhàng hỏi: “Chỉ có tôi phát hiện biểu tình Mạc cục giống như muốn giết người hay sao?”

Một đám quạ đen bay qua. Ánh mắt mọi người rớt cục dưới sự chỉ dẫn của bác sĩ Khương, chuyển đến bên người quan trọng nào đó.

Thanh âm Mạc cục ép đến rất thấp, mang theo chút tức giận nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Địch Hành Viễn, một tên buôn ma túy như cậu cũng dám đến cửa cục cảnh sát cầu hôn, không sợ tôi một phát bắn chết cậu?”

PHÔI ĐẠO - HOẠI ĐẠO

Priest

dtv-ebook.com

Chương 50: Vụ án thứ 7 – hoa song

Mấy chữ ‘tên buôn ma túy’ vừa ra khỏi miệng, sắc mặt mấy người đứng xem náo nhiệt lập tức thay đổi.

Địch Hành Viễn không đứng lên, vẫn quỳ một chân trên đất, đặc biệt bình tĩnh cười với Mạc Thông: “Chú Mạc đừng có đùa như vậy, lúc ông nội còn trẻ đã làm gì tôi làm con cháu không biết, cũng không có quyền nói, tôi chỉ biết, đến đời của tôi hiện tại, Địch gia đâu làm ăn hợp pháp.”

Mặt Mạc Thông không thay đổi nhìn hắn, bình thường mặc kệ Mạc cục trưởng thật lòng hay là giả ý, gặp người luôn có ba phần ý cười, lúc này làm mặt lạnh, đường nét sắc bén mới hiện ra.

An Di Ninh cảm thấy mình hiện tại mở miệng cũng sai, mà không nói lời nào cũng sai. Làm trò trước mặt Mạc Thông, chắc chắn không sống nổi, nhưng mà nhìn ánh mắt bạn trai của mình, lại không đành lòng từ chối.

Cô gái đáng thương rồi rắm không biết làm sao.

Bất quá thời gian rồi rắm cho cô cũng không dài, một chút sau, cửa cảnh cục lại chạy đến hai chiếc xe, chiếc bên trái mở ra có một người trẻ tuổi đi xuống, cung kính mở cửa xe, sau đó đỡ một ông già mắt bị mù, tay chống trượng từ trong xe đi ra.

Cùng lúc đó, một chiếc xe khác cũng mở ra, vị này ai cũng biết, là cha của An Di Ninh, An Tiệp.

Ông già cúi đầu nói gì đó với người trẻ tuổi, người nọ gật đầu, giúp ông già đi đến trước mặt An Tiệp, xem ra là người quen cũ, thái độ ông già rõ ràng không vui vẻ mấy: “Âm H ồ, gần đây khỏe chứ?”

An Tiệp tựa hồ không thích cách gọi này, trong mắt chợt lóe ra lãnh ý, nhưng cũng lười biếng gật đầu, đối ông già chậm rãi nói: “Tôi tất nhiên vẫn khỏe, bất quá lão Dịch, sao ông lại ra đây?”

Dương Mạn nhếch miệng, dùng khuỷu tay đung Khương Hồ “Ai, thầy An làm cái gì nha?”

“A? Chị không phải nói chú ấy là phiên dịch viên, được mời dạy tại học viện Ngoại Ngữ sao?” Khương Hồ không biết là ngốc thật hay là đang giả ngu.

“Tới địa ngục đi, làm gì có giáo viên nào nói chuyện như vậy, hay là chị đây cũng cải trang đi học đại học lần nữa.” Dương Mạn nâng cằm, “Ông già họ Dịch kia tôi từng nghe nói qua, gọi là Dịch Hải Đông, trước kia bọn họ đều gọi ông ta là Dịch Lão Pháo.

“Lão Pháo?” Khương Hồ chưa có nghe qua từ này, “Là làm gì?”

“Chính là con rắn độc, làm giàu lên nhờ giết người, phóng hỏa, cướp ngân hàng.” Mắt Dương Mạn sáng lên, “Nhìn bộ dáng thầy An, hình như là quen từ lâu rồi nga.”

Thịnh Diêu nhẹ nhàng cho thêm một câu: “Ông thầy An làm gì tôi không biết, bất quá ở trong thành phố này, mặc kệ là ai, làm gì đều cho Mạc cục chút mặt mũi, mấy người không thấy mấy ông Thị Trưởng đều đối với lão yêu nghiệt đó chỉ có thể tức giận trong im lặng sao?”

Dương Mạn chớp chớp mắt: “Tôi tưởng Mạc cục là người có mặt mũi.”

“Ngốc.” Thịnh Diêu phê bình.

Dương Mạn đập chân anh, còn ác ý nghiến nghiến.

An Tiệp cũng không để ý tới Dịch Hải Đông nữa, hướng về phía hai cha con đi qua, lúc đi ngang qua Dịch Hành Viễn, cười tủm tỉm vỗ lên bả vai hắn, chỉ nhẹ nhàng lại có thể làm cho người trẻ tuổi này nằm xuống đất,

sau đó không thể nào đứng dậy, Dịch Hành Viễn đã bị ông lôi từ đất đưa lên.

PHÔI ĐẠO - HOẠI ĐẠO

Priest

dtv-ebook.com

Chương 51: Vụ án thứ 7 – hoa song

Chú ý, là lời lên, Dịch Hành Viễn vừa kính sợ vừa đề phòng nhìn ông, hẳn không phải tự nguyện muốn đứng lên nha.

Ánh mắt An Tiệp quét một vòng xung quanh, mấy nhóm cảnh sát vây xem đều thấy có cỗ khí lạnh nho nhỏ nổi lên, còn Thẩm Dạ Hi cùng nhóm thuộc hạ của anh, không đợi ánh mắt của ông nhìn qua, cũng tự tìm cớ ra về không hề quay đầu lại.

Chỉ nghe An Tiệp nhẹ giọng lên tiếng, phi thường ôn nhu quan tâm hỏi: “Mọi người làm việc vất vả rồi, đã trễ thế này sao còn chưa về nhà?”

Lúc này có mấy người phản ứng chậm, đều được đồng nghiệp đẩy đi.

Đúng, không nên xem náo nhiệt, cha mẹ cũng đến đủ, người ngoài nên lui đi.

Giang hồ đồn rằng, Mạc cục là người rất nghe lời vợ, anh hùng các nơi vốn nghĩ đây chỉ là lời đồn, nhưng hôm nay vừa thấy....chỉ sợ đó là sự thật, thầy An vừa xinh đẹp vừa có khí chất kia chính là phần tử khủng bố.

An Tiệp vỗ vỗ Mạc Thông, biểu tình ông lúc này mới dịu xuống, sau đó thầy An quay đầu nhìn về hướng An Di Ninh: “Đi thôi, gọi....người bạn này của con. Có gì muốn nói, chúng ta về nhà giải quyết.”

“Chú An tức giận.” Khương Hồ ở trên xe cùng Thẩm Dạ Hi nói.

“Àn, làm sao cậu biết?” Thẩm Dạ Hi không để ý trả lời, thật ra tâm tư của anh không hoàn toàn ở đây, hỗn loạn vừa xảy ra, chắc anh là người duy nhất không làm người vây xem.

“Lúc chú An khăn trương hay là tức giận thì sẽ đem một bàn tay đặt ở trong túi không lấy ra.” Khương Hồn nói, sau đó lẳng lặng quay đầu sang, nhìn Thẩm Dạ Hi, “Anh sao lại khăn trương?”

Thẩm Dạ Hi suýt chút nữa bị nước miếng của mình làm cho nghẹn chết, lắp bắp nói: “Tôi...khụ, tôi thì làm thế nào?”

“Lúc anh thấy khăn trương, ngón cái tay phải sẽ không tự chủ được mà bấm các đốt ngón tay trở.” Khương Hồn nói.

Thẩm Dạ Hi theo ánh mắt của cậu cúi đầu nhìn xem, quả nhiên, ngón cái tay phải mình không chịu thua kém, đem mấy đốt ngón tay trở bấm đến chuyển sang màu tím xanh, anh nhứt chí trừng mắt nhìn Khương Hồn “Cậu như thế nào cái gì cũng biết?”

“Nếu tôi cái gì cũng không biết làm sao làm bác sĩ tâm lý?” Khương Hồn hùng hồn hỏi lại.

“Cậu biết thì biết thôi, nói ra làm gì?” Thẩm Dạ Hi tiếp tục trừng mắt.

Khương Hồn còn thật sự suy nghĩ: “Vì sao? Cũng không phải chuyện quan trọng, làm sao không thể nói?”

Thẩm Dạ Hi trợn trắng mắt.

“Đúng rồi, anh không phải bảo có chuyện muốn nói với tôi sao, chuyện gì?”

Thẩm Dạ Hi thiếu chút nữa dừng giữa đường, nói cũng nói không lại. Người anh em, lúc nên động não thì cậu không làm, lúc không nên ngu ngốc thì cậu cứ ngu ngốc ra.

Khương Hồn về mặt nghi vấn.

“Chúng ta...về rồi nói sau....” Thẩm Dạ Hi nhanh chóng nhìn cậu một cái, quay đầu đi. Anh bỗng nhiên cảm thấy người này cả đời chắc chỉ thông minh nhất lúc đọc tâm lý người khác, còn bình thường thì làm cho

người ta phân không rõ thật giả, người ta vĩnh viễn cũng không biết, chỉ cần mình lo lắng làm ra hành động mờ ám nào, người này đâu có thể nhìn thấu.

Nhưng anh cũng có thể nắm rõ tâm tư Khương Hồ.

Thẩm Dạ Hi không nhịn được nghĩ, người con trẻ như vậy, như thế nào trái tim có thể sâu như vậy? Cổ nhân nói ‘Tuệ cực tất thương’(càng thông minh càng nhiều đau thương), kỳ thật rất có đạo lý, cứ việc lấy Khương Hồ mà xem, có thể là một ví dụ, chúng ta thường hay nói ‘Hung hữu thành phủ’(sự khôn ngoan có ở trong lòng), thật không phải là từ được hoan nghênh.

Dừng xe xong, hai người ai cũng không nói chuyện, một trước một sau vào phòng, Thẩm Dạ Hi đóng cửa cẩn thận, lén lút để tay sau lưng, lau mồ hôi, phụng phịu đối với Khương Hồ nói: “Ngồi trước đi.”

Khương Hồ kỳ quái nhìn anh, tâm nói chính mình cũng đâu có làm gì gây ra họa? Nhìn biểu tình Thẩm đội trưởng giống như chủ nhiệm muốn dạy dỗ học sinh.

Cơ thể Thẩm Dạ Hi cứng ngắt, vì thế anh càng không ngừng tự nói với mình, biểu tình phải thật tự nhiên, nhưng công việc của anh là chuyên về tấn công, Thẩm đội trưởng không có giống như hai yêu nghiệt Khương Hồ cùng Thịnh Diêu có thể tùy ý thay đổi hành động, anh càng nghĩ như vậy, cơ thể lại càng cứng ngắt, càng cứng lại càng muốn thả lỏng....

Cứ thế lặp đi lặp lại, trương ra khuôn mặt như cái quan tài.

Khương Hồ thành thật ngồi xuống, thấy ngón cái tay phải Thẩm Dạ Hi bấm mấy đốt ngón tay trở, sau đó dường như anh nhận ra được, dùng sức đánh vỡ uyên ương, tách hai ngón tay ra, rót cho Khương Hồ ly nước, ngồi nghiêm chỉnh, tạo hình như đang thẩm vấn phạm nhân.

Hai người mắt to trừng mắt nhỏ một lát, Khương Hồ bị anh làm cho khẩn trương lên.

“Cái kia...” Thẩm Dạ Hi ho nhẹ một tiếng, mở miệng, vừa ngẩng đầu lên thấy Khương Hò đang nhìn chằm chằm anh, Thẩm Dạ Hi đột nhiên cảm thấy ánh mắt trong trẻo của đối phương có chút chướng mắt, vì thế Thẩm đội trưởng anh mình thẫn thờ, cả ngày ngẩn ngơ tổ chức ngôn ngữ chạy ầm ầm trong đầu, anh lại không biết bắt đầu từ đâu.

Dùng khi lúc đùa giỡn lừa dối anh đột nhiên biến mất sạch sẽ, Khương Hò cự tuyệt thì làm sao bây giờ? Cậu ta không muốn thì làm sao đây? Đột nhiên được một người đàn ông tỏ tình, cậu ấy sẽ nghĩ thế nào? Nếu.....
(Chi: OMG~~~)

“Thẩm đội trưởng?” Khương Hò lúc này không giả dối cũng không có diễn, là mê mang thật, cậu quan sát sắc mặt mãi cũng không nhìn ra rối rắm trên mặt Thẩm Dạ Hi là có ý gì.

Thẩm Dạ Hi hạ mí mắt, thu liễm một chút, hai tay để thành chữ thập, để tại chân, trầm mặc một chút, tận lực làm cho mình bình tĩnh một chút, lúc này mới mở miệng hỏi: “Tôi muốn hỏi, cậu nói chuyện yêu đương bao giờ chưa?”

“A.” Đột nhiên bị sét từ trên trời đánh xuống, Khương Hò cảm thấy mình bị thiêu cháy.

Thẩm Dạ Hi ho khan một tiếng, phi thường muốn tát chính mình một cái.

Khương Hò suy nghĩ, nở nụ cười: “Dạ Hi, anh có cái gì có thể nói thẳng, tôi bình thường có điểm nào làm không đúng, anh có thể nói thẳng, tôi sẽ không để ý, thật đó.”

“Tôi không phải ý đó, chính là, chính là.....” Thẩm Dạ Hi đỏ trán, sau đó nói ra một đồng câu càng làm anh muốn tát mình hơn, “Từ lúc cậu đến, cũng hơn nửa năm, chưa hề gặp qua cậu nói chuyện điện thoại với người nhà, suốt ngày chỉ lo làm việc.... Gần đây càng nhiều chuyện xảy ra, cậu tuy là bác sĩ, nhưng cái tôi lo chính là tâm tư của cậu.”

Thật ngọt a, nhưng vấn đề mình muốn nói không phải cái này, Thẩm Dạ Hi bi thương nghĩ.

Khương Hồn gây ngăn cả người.

“Đương nhiên, đây là vấn đề cá nhân, nhưng chúng ta là một tập thể, tôi hi vọng cậu cũng có thể tin tưởng mọi người, có chỗ nào không thoải mái, không cần tự mình chịu đựng.” Thẩm Dạ Hi đã muốn cam chịu, nói trôi chảy.

Khương Hồn vẫn đang không hiểu nhìn anh.

Thẩm Dạ Hi muốn hồng mắt, vì thế vội vàng đứng lên: “Vậy, buổi tối muốn ăn cái gì, tôi đi....”

“Tôi không có người thân.” Khương Hồn nhẹ nhàng nói. Động tác Thẩm Dạ Hi dừng lại, khiếp sợ nhìn cậu, Khương Hồn nhún nhún vai, “Anh không phải hỏi tôi vì cái gì không cùng người thân bạn bè liên lạc sao, tôi không có người thân, cũng không có cái gì.....vương bận.” Cậu ngừng lại một chút, mới tìm được từ thích hợp.

“Bạn bè cũng không có nhiều, chú An là một, còn lại, thân nhất chính là các anh, tuy rằng....” Không nói thêm gì nữa, bởi vì Thẩm Dạ Hi cúi người, kéo vai người nọ ôm vào trong lòng mình.

Khương Hồn không giãy dụa, có điểm ngượng ngùng: “Thật ra cũng không sao.”

Tay Thẩm Dạ Hi ôm lấy bả vai cậu càng ngày càng chạm bên tai truyền đến tiếng tim đập, làm cho Khương Hồn trong nháy mắt thất thần, cậu cúi đầu nói lại lần nữa: “Thật ra cũng không sao.”

“Chúng ta chính là người nhà của cậu, một người ăn no cả nhà cũng không đói, cậu nếu đồng ý, về sau tôi chính là anh của cậu.”

Thẩm Dạ Hi trong lòng chửi rủa, thực con mẹ nó khẩu thị tâm phi — cậu ngàn vạn lần không được đồng ý a, làm anh của cậu về sau tôi còn có

hy vọng gì nữa?

Nhưng mà Khương Hề lại nhẹ nhàng nở nụ cười, nói: “Cám ơn.”

Thẩm Dạ Hi cảm thấy mình lưng lay sắp đổ, khó khăn lắm mới đứng vững được, làm một bộ dạng anh hai ân cần mà vỗ vỗ lưng Khương Hề “Anh đi nấu cơm cho em, chờ.”

Xoay người sang chỗ khác, tươi cười trên mặt Thẩm Dạ Hi nhanh chóng biến mất, lão tử thật con mẹ nó muốn chết....

PHÔI ĐẠO - HOẠI ĐẠO

Priest

dtv-ebook.com

Chương 52: Vụ án thứ 7 – hoa song

Sáng ngày hôm sau lúc An Di Ninh vào phòng làm việc, thiếu chút nữa đụng đổ ly cà phê của Thịnh Diêu, ánh mắt nhìn qua mặt Thịnh Diêu, tiếng chào hỏi của ai đó nuốt trở lại trong bụng.

Anh thấy mắt An Di Ninh đỏ đỏ. An Di Ninh đem một cái hồ sơ mỏng để ở trên bàn Thẩm Dạ Hi, không buồn lên tiếng mà trở về chỗ của mình, cả người bị máy tính cùng bàn làm việc che chắn. Thẩm Dạ Hi mở hồ sơ ra nhìn, lập tức hiểu được vì sao An Di Ninh một chữ cũng không nói.

Vụ án phi thường đơn giản, rất đơn giản — chính là một thanh niên bị mất tích.

Diêu Giáo, nam, hai mươi sáu tuổi, nghề tự do. Người báo án chính là chủ nhà hẩn thuê, nghe nói là bởi vì trễ tiền nhà một ngày mà vẫn chưa thấy trả, người này lại không thấy xuất hiện, gõ cửa không thấy ai, mở cửa ra mới thấy đồ đạc bên trong vẫn còn nhưng lại không thấy người.

Cũng không liên lạc được, gọi điện thoại thì tắt máy.

Vì thế chủ thuê nhà báo án.

Đương nhiên người chủ thuê đó không phải lo lắng cho an toàn của Diêu Giáo, lớn như vậy rồi, ai có thể trói hẩn lại a? Bất quá nếu muốn trốn, hay chơi trò biến mất, cũng phải đem nửa tháng tiền nhà trả đúng không?

Thịnh Diêu đi đến, Thẩm Dạ Hi đưa hồ sơ cho anh coi.

Loại án này không phải để bọn họ đi điều tra, Thịnh Diêu nhanh chóng nhìn lại, cho Thẩm Dạ Hi ánh mắt bất đắc dĩ – còn có thể cái gì nữa, Mặc

cục kiêm việc để làm.

Lúc này trong văn phòng chỉ có bốn người, Thẩm Dạ Hi, Khương H ồ, Thịnh Diêu và An Di Ninh. Dương Mạn nghe nói khu thương mại bên cạnh giảm giá, còn gọi thêm một cô sinh viên thực tập bên pháp y đi cùng, hai người trốn việc đi bộ qua, Tô Quân Tử ngày hôm qua xin nghỉ, nói là nhà trẻ mở hội cha mẹ, về phần hội cha mẹ có cái gì, đám người độc thân mãi mãi không hiểu.

Buổi sáng vẫn rảnh rỗi như mọi ngày, An Di Ninh bình thường sẽ lại đây đi một vòng, r ồi không biết lại biến mất đi đâu, đến lúc tan t ần mới vội chạy về, cùng cha cô báo cáo gì đó, tỏ vẻ cả ngày mình đều chăm chỉ và thật thà làm việc. Lâu lâu Mạc Thông xuống kiểm tra đột xuất, mọi người sẽ lấy lý do là ‘đi WC’ hay là ‘cùng chị Dương ra ngoài làm việc’ giúp cô che giấu.

Có thể nhìn ra ngày hôm qua nháo một trận như vậy, cục trưởng bọn họ nổi giận thật r ồi, không phải rảnh rỗi qua sao? Không phải mỗi ngày đều không về nhà sao? Không có việc gì làm li ền bỏ đi chơi với bạn trai sao? Vậy thì ở cảnh cục thành thật đợi đi, chắc chắn sẽ có việc để làm.

Bị kịch chính là làm phiền người cả phòng, đang trong mùa xuân ấm áp vui vẻ lại phải ra ngoài tìm một thanh niên trốn t iền thuê nhà.

Thẩm Dạ Hi nhu nhu mi tâm, đôi mắt có điểm tối, hôm trước không ngủ ngon, hôm qua lại bị sự ngu ngốc của mình mà buồn bực khó chịu, lại không nghỉ ngơi được, có điểm mệt mỏi. Mạc cục còn gây sức ép như vậy....lại không phân công tư như vậy?

“Di Ninh...Di Ninh?” Thanh âm nhỏ nhỏ vang lên, An Di Ninh không để ý đến anh, Thẩm Dạ Hi lớn tiếng hơn một chút.

“Ân?” Thanh âm An Di Ninh có điểm khàn.

“Mạc cục nói với cô như thế nào? Không phải có tổ chuyên môn phụ trách chuyện người dân mất tích này sao, hướng h ồ.....” Huống h ồ một tuần không thấy người, cũng không thể xem như là mất tích a, nói

không chừng đột nhiên cao hứng, ra ngoài du lịch, quên mất chào hỏi với để lại tiền thuê nhà và vân vân, này không phải cũng thường hay xảy ra sao.

Anh nói chưa xong đã bị An Di Ninh cắt ngang: “Cha nói, nào là chiếm dụng tài nguyên, nếu bây giờ mấy người không làm việc, chính là tài nguyên để đó mà không dùng, buông thả quá rồi, nghĩ không chỉ tổ mọc nấm, không bằng chia sẻ nhiệm vụ cùng người khác, nếu ngại việc này nhỏ thì buổi tối tổ truy quét có hành động, nếu muốn làm việc ban đêm thì giờ có thể đi về, buổi tối chờ đội trưởng tổ truy quét báo tin.

Thẩm Dạ Hi cảm thấy, từ ‘mấy người’ trong lời Mạc cục, hẳn ý là ‘cô’ mới đúng.

Cửa thành cháy a, hai bọn họ làm việc nhỏ. Thẩm Dạ Hi thở dài, đứng lên, chụp Khương Hồ đang ngủ một bên, “Tĩnh tĩnh, làm việc.”

Khương Hồ mê mang nhìn anh một cái, lại nhìn An Di Ninh cũng đứng lên theo....dấu vết không hiện ra rõ ràng trên mặt làm cho cậu sững sốt một chút, ánh mắt dần sáng lên.

Thẩm Dạ Hi lấy áo khoác cùng khăn choàng cổ của cậu đến: “Mặc, hiện tại tuy đã ấm, nhưng cũng phải cẩn thận, đừng để bệnh lần nữa — Di Ninh cô theo chúng tôi cùng đi đến nơi Diêu Giảo thuê phòng nhìn thử, Thịnh Diêu — -“

“Tôi biết, tôi ở lại giữ nhà, phụ trách tìm hiểu tài liệu về thanh niên này.” Thịnh Diêu đưa khăn ướt cho An Di Ninh, ôn nhu nói, “Lau mặt đi, bên ngoài gió lớn, đừng để lạnh mặt.”

An Di Ninh miễn cưỡng cười với anh một cái.

Thật bận nga, Lương Sơn Bá Chúc Anh Đài thời hiện đại nha, đôi vợ chồng Mạc Thông thật sự là một đôi gay lớn đánh tan uyên ương.

Thẩm Dạ Hi đi ở phía trước, cùng hai người phía sau bảo trì khoảng cách, dưới loại tình huống này, anh không thể hỏi rõ ràng, Dương Mạn lại

không có, chỉ có thể trông chờ vào bác sĩ tâm lý.

Khương Hòhiếu ý, cùng An Di Ninh đi ở đằng sau, dùng thanh âm nhẹ nhàng như thì thầm nói với cô: “Di Ninh, đây là việc riêng tư của chị, theo lý tôi không nên nhiều lời, bất quá....chú An cùng Mạc cục chưa hẳn không đồng ý chuyện của chị cùng Dịch....” Dịch gì a? Khương Hòdừng lại một chút, “Àn, cùng Dịch tiên sinh ngày hôm qua quen nhau.”

An Di Ninh rầu rĩ không lên tiếng, dùng mũi chân đá mấy viên đá nhỏ trên đường đi. Khương Hòhơi nhếch miệng, trước kia thật không phát hiện ra cô có tính trẻ con như vậy: “Nếu chú An thực sự phản đối, ngày trước thấy các người, lại cùng vị Dịch tiên sinh kia là người quen cũ, đã sớm lên giải quyết chuyện này, sẽ không nháo như ngày hôm qua.”

An Di Ninh sững sốt, nghĩ lại, hình như đúng.

“Hơn nữa bình thường không có việc gì, chị cũng không ở trong cục mỗi lần Mạc cục đến đâu có đủ loại lý do cho chị vắng mặt, ông ta cũng mắt nhắm mắt mở, nghĩ lại, ông ta cũng đâu có dễ lừa như vậy.”

“Vậy ông ấy vì cái gì....”

“Bác cha chú mà, luôn lo lắng cho chị, tuổi còn trẻ như vậy, bị người ta lừa thì làm sao bây giờ?” Khương Hòonói từ từ, không biết vì sao, An Di Ninh đột nhiên cảm thấy khẩu khí người này nói chuyện lại như các bậc trưởng bối, “Hai người tiến triển quá nhanh. Hơn nữa kỳ thật....”

Khương Hòmở miệng cười, An Di Ninh dùng ánh mắt đỏ rực hỏi: “Kỳ thật cái gì?”

“Tôi cảm thấy chú An cũng ông già họ Dịch kia, hơn phân nửa là trước đây có mâu thuẫn, chú An có điểm....Àn, nói như thế nào nhỉ?”

“Mất mặt mũi.” An Di Ninh theo bản năng tiếp lời.

“Chị không phải hiểu rõ rồi sao?” Khương Hòquay đầu nhìn cô cười, An Di Ninh đè ép khóe miệng nhưng không ngăn được, cũng cười thành

tiếng.

Thẩm Dạ Hi một bên cũng đã khởi động xe.

An Di Ninh hỏi cậu: “Vậy cậu nói thử xem tôi hiện tại nên làm sao bây giờ?”

“Nên làm cái gì bây giờ thì cứ làm, cảm tình còn đó, cũng không sợ người ta tự nhiên biến mất đi? Cho dù là như vậy chị cũng không cần lo lắng. Hôm qua, tôi thấy hấn là người rất đàng hoàng, còn chưa có gì lại nháo cho tất cả mọi người đều biết chuyện, giống như hấn muốn bắt buộc chị đồng ý, nếu tôi là cha chị, tôi sẽ không cho hấn sắc mặt hòa nhã.” Khương Hò tạm dừng, chậm rãi nói: “Từ từ, chuyện tình cảm không nên vội, có đôi khi sau khi tình cảm mãnh liệt qua đi, từ từ trôi, nói không chừng sẽ có một cảm giác khác truyền đến.”

An Di Ninh kinh ngạc nhìn cậu một cái: “Cậu nói giống như kinh nghiệm rất phong phú vậy, một người đàn ông độc thân vạn năm như cậu, lại cùng tôi nói về chuyện tình cảm?”

Khương Hò nhướng mi: “Chị như thế nào biết tôi chính là...”

An Di Ninh dùng chân đá cậu một cái: “Thôi đi, nếu cậu có kinh nghiệm, như thế nào lại nhìn không ra...”

“Nhìn không ra cái gì?” Khương Hò chớp chớp mắt.

“Tôi cái gì cũng chưa nói.” Vẫn là không nên nói sau lưng Thẩm đội trưởng thì tốt hơn.

Lúc này Thẩm Dạ Hi đã chạy xe đến, dừng lại để hai người họ đi lên, An Di Ninh rõ ràng so với hồi nãy tốt hơn nhiều, Thẩm Dạ Hi giờ ngón tay cái lên với Khương Hò.

Địa chỉ của Điều Giáo không khó tìm, trên đường đi An Di Ninh đã gọi điện thoại cho chủ thuê nhà họ Triệu, vừa đến nơi, một người phụ nữ trung niên béo ục ịch liền đi ra nhiệt tình tiếp đón, cũng đúng, người ta là dân

đang sống tốt sao lại có thể nhìn thấy cảnh sát thường xuyên chứ? Bà Triệu này còn cùng đưa con cãi lộn, không nên vì tên bất hiếu đó mà mất hứng, nói chuyện này cho cảnh sát nhất định sẽ bị bỏ lơ, ai ngờ lại có người đến, còn ba người nữa chứ.

Cho nên cái gì cũng không bằng nhân phẩm tốt, nếu là bình thường, chuyện này đúng là không ai quản, vừa vặn lúc bà báo án, gặp lúc cục trưởng đang chỉnh con gái mình, lúc này chẳng những có người quản, mà còn là người phụ trách án lớn, bình thường chỉ bắt tội phạm giết người liên hoàn linh tinh.”

“Cậu trai trẻ này, rất kỳ lạ, bình thường thì thích cùng người không đảng hoàng tụ họp, ban ngày ngủ buổi tối mở tiệc, người đảng hoàng mà lại ngày ngủ đêm chơi sao? Mở tiệc còn vặn nhạc thật lớn, hàng xóm xung quanh đều lên tiếng, mặt già này còn thay hần chịu trận, mà nói hần cũng không nghe.”

Bác gái vừa mở miệng liền cần nhẩn y như cái máy hát, càng nói càng kích động, nước miếng tung bay, như tưới hoa, Thẩm Dạ Hi vì né ‘phi bột tập kích’ chỉ có thể tận lực né qua một bên, bác gái lại cố tình không hiểu, e sợ hần nghe không rõ ràng lắm, còn hướng về phía hần. Bác gái nhìn qua là biết ai là người lớn nhất, vì thế Thẩm Dạ Hi thành đối tượng nã pháo của bà.

“Cũng không thấy có công việc đảng hoàng, suốt ngày lêu lổng, nếu là con tôi, tôi sẽ đánh chết hần.” Bác gái cảm giận, lập tức đề thấp giọng, “Đề nghị cảnh sát, nói các người chắc cũng không tin, tối hôm đó tôi thấy hần mua đồ ăn trở về, thấy hần đi cùng đám người, đều là trẻ tuổi, ôi mấy khuôn mặt kia a, toàn là một đám người nhuộm đầu đủ màu, màu gì cũng có, trong đó còn có một cô gái mặc váy, tôi còn tự hỏi không biết con gái nhà ai lại làm vậy, cả đám ở cùng một chỗ, kết quả thế nào cậu đoán xem?”

Thẩm Dạ Hi lau mặt, bi thương nghĩ, ‘tôi không đoán, ai cho tôi mượn dù che đi?’

Bà Triệu vẫn kích động: “Làm gì có con gái a, toàn là nam! Lông chân không có một cọng, để tóc dài, mặc váy con gái, chặc chặc, tôi sống hơn năm mươi năm, thật chưa từng thấy qua người như vậy, thực chưa thấy qua....”

Bà Triệu mang bọn họ vào trong, hướng phía trên di, lấy chìa khóa mở cửa: “Chính là phòng này.”

Thẩm Dạ Hi lập tức chạy vào phòng, lão thiên gia a, con bà nó cuối cùng cũng thoát.

Khương Hồ cùng An Di Ninh ở một bên ghen cười, bị đội trưởng hung hăng trừng mắt nhìn: “Phân công ra kiểm tra, xem có... đồ vật gì không, làm việc, nghiêm túc!”

An Di Ninh cùng Khương Hồ lập tức làm bộ nghiêm túc, bắt đầu chia nhau ra làm.

Bà Triệu vẫn đứng một bên lảm nhảm như nhạc nền, ba người cảm thấy hoàn cảnh công việc lần này dị thường thoải mái

Đột nhiên, Khương Hồ thấy cái gì đó, biến sắc: “Dạ Hi, cái này không thích hợp, anh đến đây đi.”

PHÔI ĐẠO - HOẠI ĐẠO

Priest

dtv-ebook.com

Chương 53: Vụ án thứ 7 – hoa song

Khương H ở trong phòng ngủ Diêu Giáo dạo qua một vòng, nhìn thấy trên đầu giường có đặt hai cây bút khác màu, mở tủ ra nhìn thì phát hiện ở bên trong có một quyển nhật ký lờ lợt. Mở ra nhìn vài trang, cậu liền nhíu mi.

“Làm sao vậy?” Thẩm Dạ Hi cùng An Di Ninh đầu cùng đi đến.

Khương H mở ra một cuốn cũng không giống nhật ký lắm, hình như là một cái thời gian biểu, trên đó viết thời gian cùng việc muốn làm hoặc phải làm, bên cạnh dùng bút màu khác mô tả.

“Chị à, Diêu Giáo này mất tích lúc nào, biết cụ thể thời gian không?” An Di Ninh hỏi.

Bà Triệu nghĩ: “Khoảng bốn tuần trước, cũng chính là ngày 16, đến hạn đóng tiền nhà, tôi tới nhắc lần đầu thì đã không thấy người, còn trước đó thì không biết.”

Hai ngày 13 cùng 14 là trống, ngày 15 có viết vài thứ, nói là đi xem triển lãm mỹ thuật tạo hình.” Khương H mở ra trang đó, bên trong còn có một tấm vé, “Anh xem, trước ngày 13 phía sau mỗi ghi chép đều có dùng bút đỏ viết gì đó mô tả, lúc sau không có.”

“Cho nên đây là một quyển kế hoạch hằng ngày.” Thẩm Dạ Hi sờ sờ cằm, “Mấy ngày trước có dùng bút đỏ mô tả này nọ để phân biệt, hai ngày này lại trống, đại khái là ra ngoài hay gì đó, sau đó cũng không có trở về”

“Diêu Giáo là kiểu người rất có kế hoạch, hơn nữa đi đâu này cho thấy hẳn không có ý định ra ngoài mà không về” An Di Ninh bổ sung, “Vậy có khi nào lúc hắn ra ngoài gặp chuyện ngoài ý muốn?”

“Di Ninh cô xem thử, đồ của hắn có ở nhà hay không?”

“Em vừa mới kiểm tra rồi, không có.” An Di Ninh nói.

“Vậy cô thử liên hệ với người nhà của hắn hay ai đó thường xuyên cùng hắn liên lạc, thử xem có thấy hành tung người này không.” Thẩm Dạ Hi nói, “Khương Hò tiếp tục kiểm tra.”

“Trên đầu giường có một quyển thời gian biểu...máy tính không có, lại có mạng, nơi này hắn có notebook, chắc là mang đi, nếu là người làm nghề tự do, có thể đi du lịch, nhưng hắn không phải nơi nào xa, khoảng hai ngày đường cả đi lẫn về” Khương Hò vừa nói chuyện vừa cẩn thận kiểm tra phòng Diêu Giáo, “Người này thật sự...rất mâu thuẫn.”

“Là như thế nào?” Thẩm Dạ Hi đi theo phía sau cậu gần quá mức, lúc Khương Hò vừa quay đầu lại, thiếu chút nữa chạm vào trong ngực anh.

“Ách, ngại quá.” Khương Hò lui sau vài bước, tự cho là mình xoay người quá nhanh, sau đó tiếp tục giải thích, “Anh nhìn phòng khách Diêu Giáo xem, đa số đồ trang trí đều là màu mạnh mẽ đánh sâu vào thị giác của người khác, vừa mở cửa ra liền đập vào mắt, nhưng mà bức tranh trừu tượng trên tường phía sau sofa, ngay cả TV cùng chậu hoa nhỏ đều mang theo chủ nghĩa hiện đại.”

“Em cứ nhiên biết từ hiện đại này.” Thẩm Dạ Hi mở to hai mắt.(Chi: Người ta bây giờ đã là anh em, xưng hô thay đổi a thay đổi a)

Khương Hò bĩu môi không thèm để ý đến anh, Thẩm Dạ Hi cười cười, nói tiếp lời cậu, “Vừa tiến vào phòng khách của hắn, liền cảm thấy đây là một người đặc biệt có tính phản nghịch, như là thanh niên tai đeo dây hoa tai, tóc có đủ màu sắc.”

“Không...Kỳ thật.” Khương Hò dừng một chút, đứng ở cửa phòng khách giao với phòng ngủ, ánh mắt quét một vòng, “Màu sắc mạnh mẽ cho người ta thấy tình cảm mãnh liệt, nhưng thấy nhiều sẽ làm người ta mệt mỏi, dù sao cũng là trong nhà của mình, em cảm thấy cho dù có người thích như vậy...cũng không phải là người có thể dễ dàng lý giải, có chút gì

đó đối lập, còn trong phòng hắt không có một đường cong nhu hòa, tất cả đều sắc bén.”

“Đó là tại sao?” An Di Ninh tới hỏi, cô lắc lắc di động, “Tôi đã gọi điện cho Thịnh Diêu để đi điều tra. Anh ta nói nếu có tin tức sẽ gọi lại.”

“Là bởi vì hắt đang nguy trang phải không?” Thẩm Dạ Hi nghĩ nghĩ, chìa chìa phòng ngủ, “Trong phòng ngủ trên cơ bản là màu trắng, từ bức màn đến khăn trải giường, hơn nữa tôi thấy đồ đạc của hắt để rất có trật tự, hắt thậm chí còn viết kế hoạch cho một tuần, sau đó còn tự vẽ mô tả cho mỗi việc. Người này đúng là theo khuôn phép.

“Hắt đặt CD bên ngoài đều là loại nhạc Heavy Metal hoặc là nhạc Electronic, nhưng mà bên trong lại có rất nhiều nhạc nhẹ.” An Di Ninh nói, “Người này nhân cách phân liệt sao?”

“Không chỉ đơn giản như vậy.” Khương Hồn mở ra tủ đựng đồ trong phòng ngủ của Diêu Giảo: “Mấy người xem này.”

“Nga, trời ạ, đều năm nay còn có người đàn ông độc thân như vậy?” An Di Ninh sợ hãi kêu một tiếng, quần áo trong tủ của Diêu Giảo xếp đặc biệt chỉnh tề, chỉnh tề đến mức cẩn thận tỉ mỉ quá mức, quần áo cơ hồ không có nếp nhăn dư thừa, nhưng mà một ít quần áo đều để ở một bên, An Di Ninh cảm thấy mình cảm thấy mình cũng là một người sạch sẽ mà vẫn cảm thấy mặc cảm.

“Đó là một người rất cẩn thận, hơn nữa còn có kế hoạch, xuất phát từ nguyên nhân nào đó, ở trước mặt mọi người luôn đem mình nguy trang thành một người khác, nhưng càng áp lực càng mâu thuẫn, hắt càng như thế thì sẽ càng tuân theo quy củ nghiêm khắc của mình. Các người nhìn xem, hắt còn ghi rõ ngày 16 sẽ giao tiền thuê nhà, bản thân tôi cảm thấy, người như vậy, nếu không phải có nguyên nhân làm hắt không thể về thì chắc chắn sẽ không vô duyên biến mất.” Khương Hồn nâng mắt, nhẹ nhàng nói, “Có thể là ngoài ý muốn, hay là....”

Bà Triệu đối với mấy lời này đều nửa hiểu nửa không, chỉ có một câu cuối cùng là hiểu rõ nhất, sợ đến mức rung mình bà chỉ là một người dân

nhỏ bé có điểm tính toán chi li, nhưng tuyệt đối không phải người nhiệt tình này nọ, mở to hai mắt, thanh âm có chút run rẩy: “Cảnh sát, anh nói... tiểu tử này có thể đã xảy ra chuyện?”

“Tôi chỉ đoán chứ không chắc chắn.” Khương Hồ quay đầu lại đối với bà cười, điện thoại An Di Ninh vang lên, cô ra dấu tay, đi qua một bên, chút sau trở lại, đối với những người còn lại lắc lắc đầu: “Thịnh Diêu nói không có tin tức.”

“Không có tin tức là ý gì?” Thẩm Dạ hi hỏi.

“Diêu Giảo là Gay, mẹ hắn là tín đồ Cơ Đốc Giáo, rất bảo thủ, lúc hắn come out thì cùng người nhà nháo đến trở mặt, dọn ra ngoài không thấy trở về, mẹ hắn tuyên bố đoạn tuyệt quan hệ cùng hắn, về mỗi quan hệ đơn giản, hắn là một người viết văn tự do, bình thường đều cùng biên tập liên lạc, Thịnh Diêu đều gọi điện thoại hỏi qua, họ cũng đang tìm hắn. Nhưng còn mỗi quan hệ không đơn giản, hắn thường xuyên ra vào một Gay bar, nghe nói kết giao rất nhiều người.

An Di Ninh nhìn bà Triệu liếc mắt một cái, phỏng chừng đám người quần áo lỗ lã mà bà gặp phải chính là bạn bè ‘trong giới’ của Diêu Giảo.

“Gay bar kia gọi là gì?”

“Hoa song.”

Vì thế sau khi buổi tối tan tãn, Thẩm Dạ Hi kéo Khương Hồ đến một quán bar tên là ‘Hoa Song’. Người bên trong không nhiều lắm, hoàn cảnh cũng không sai, không biết có phải vì chưa đến giờ hay không, không có tranh cãi ồn ã, cũng không có người ăn mặc khoa trương như bà Triệu nói. Thẩm Dạ Hi ở bên ngoài nhìn thoáng qua, nghĩ nghĩ, đối Khương Hồ nói: “Em ở bên ngoài chờ anh, đừng đi vào.”

“A, tại sao?” Khương Hồ không hiểu.

Thẩm Dạ Hi trừng mắt nhìn cậu, lớn tiếng nói: “Đi vào nhiều làm gì, chỉ vào hỏi mấy vấn đề thôi, ở bên ngoài thành thật chờ đi.”

Khương H ồtrở mặt xem thường, Thẩm Dạ Hi đi hai bước lại quay đầu, hung tợn nói: “Đừng chạy loạn, đi lung tung trừ tiền lương của em.”

Khương H ồnhìn bóng lưng anh, bất đắc dĩ nhu nhu mi tâm, lại bị xem là người chưa trưởng thành.

Khương H ồkhông biết chính mình có biểu hiện sai chỗ nào không, luôn cảm thấy Thẩm Dạ Hi tựa hồ đối với cậu có chút chiều cố quá mức, giống như cậu là một đứa nhỏ đặc biệt hay gặp rắc rối, anh hận không thể đem cả người cậu đeo trên lưng qu ần để lúc nào cũng mang theo. (Chi: phải mang em như mang dây nịch chắc anh mới yên tâm ý --, đàn ông mặc qu ần mà không đeo dây nịch thì cmn tụt)

Mình đúng là không giống chị Dương mạnh mẽ, sức lực lớn dị thường, nhưng nói như thế nào thì miễn cưỡng lắm cũng là người bình tĩnh, ổn trọng cùng cẩn thận đi?

Tuy người ta là tốt bụng, nhưng nếu bản thân mình không thấy bu ần bực là không có khả năng.

B ầu trời ảm đạm d ần, đèn cùng sao trời giữa thành thị d ần hiện lên, bình thường buổi tối không thấy rõ ràng. Nhưng ở khu vực toàn quán bar, người đi tới đi lui d ần đông hơn, rộn ràng hơn, d ầu tự tìm vui.

Khương H ồcảm thấy được một mình đứng ở ngoài này rất ngốc, cũng đặc biệt không khớp. Cậu tháo xuống mắt kính xoa xoa mắt, mùa xuân nơi này làm người ta thực dễ mệt mỏi.

Đột nhiên, động tác Khương H ồdừng lại một chút, cảm giác như có ánh mắt trộm dừng lại trên người cậu, đeo lại kính, hơi hơi nheo mắt, quay đầu đi, thấy một người đàn ông đang đứng cách đó không xa đánh giá cậu, cho dù cậu quay đầu lại cũng không thu liễm, còn cười cười có chút sâu xa.

Khương H ồyên lặng, vị này hơn phân nửa là đang hiểu lầm.

Người đàn ông thấy cậu không có phản ứng vì thế li ền đi đến nói chuyện, dưới miệng hắn có chút râu, có chút tang thương, hốc mắt sâu, lúc

nhìn người khác lại mang theo hương vị có điểm u buồn: “Là ngày đầu tiên đến sao, như thế nào lại không đi vào?”

Khương Hồng nhú mày, lúc người này nói chuyện cố ý hạ giọng dựa sát người, vì thế cậu im lặng né, ngắn gọn nói: “Chờ người,”

Người đàn ông có râu không nghe ra ý cự tuyệt của cậu, vẫn nghĩ người ta có ẩn ý khác, lại đi theo hướng của cậu: “Tôi nhìn em thật lâu, người em chờ còn chưa đi ra sao? Tôi mời em uống một ly được không?”

Khương Hồng cười lạnh lùng: “Nga, cảm ơn, không cần.”

Người đàn ông có râu cảm thấy người đứng trước mặt này thật mới mẻ, trên người mang theo một loại khí chất đặc biệt, vừa nhìn thấy, là một người sạch sẽ, đứng trong bóng đêm lại giống như dung hợp lại cùng nó, có loại hấp dẫn mơ hồ, vì thế hắn kiên trì: “Một ly cũng không nỡ mặt sao?”

“Thực xin lỗi vị tiên sinh này, người này đã có bạn.” Một thanh âm tiếng nổ từ phía sau vang lên, người đàn ông có râu hoảng sợ, quay đầu lại, người nói là Thẩm Dạ Hi, vì thế hắn tiếc hận lắc đầu: “Nga, vậy thật sự đáng tiếc....”

Tay hắn đỡ trước ngực mình tìm kiếm, lấy ra một tấm danh thiếp, Khương Hồng bị mùi giấy thơm xông vào mũi mà khó chịu, chỉ thấy người đàn ông nọ nhét vào trong ngực cậu: “Có duyên gặp lại, nếu không có duyên thì cũng có thể tạo ra, đúng không?”

Nói xong còn đặc biệt tà mị mà hướng về phía Khương Hồng cười cười, xoay người vào quán bar ‘Hoa song’.

Khương Hồng rung mình một cái, cảm thấy không khí lạnh quá đi.

“Không có duyên phận thì cũng có thể tạo ra....” Thẩm Dạ Hi cười lạnh một tiếng, mở cửa xe, “Lên xe!”

PHÔI ĐẠO - HOẠI ĐẠO

Priest

dtv-ebook.com

Chương 54: Vụ án thứ 7 – hoa song

Thẩm Dạ Hi mở cửa xe, Khương Hồng ỡ một bên, càng nhìn tấm danh thiếp càng rối rắm, sau đó thở dài: “Em nói, Dạ Hi, em thực không phải cố ý thêm phiền.”

Thẩm Dạ Hi nhìn cậu liếc mắt một cái, không lên tiếng, đúng vậy, không phải cố ý thêm phiền, đứng một chỗ mà cũng trêu hoa ghẹo nguyệt, dụ ru ỡ bỏ đến, em là sát thủ côn trùng à?

Khương Hồng sờ sờ cái mũi, tâm nói mình đứng đó chỉ xảy ra chút chuyện, cũng không làm hỗn loạn a, thật cẩn thận đánh giá Thẩm Dạ Hi một chút rồi thử nói sang chuyện khác: “Có tin tức Diêu Giáo không?”

Thẩm Dạ Hi hừ một tiếng.

“Vẫn không có a.” Khương Hồng nhìn mặt cho ra kết luận, mười vạn phần thành thật đề nghị nói, “Không có việc gì, trở về để Thịnh Diêu tra IP của hần, lấy tính cách Diêu Giáo, trước khi đi đâu, khẳng định sẽ có kế hoạch cùng tư liệu rõ ràng, xem trang web của hần, liên biết hần đi đâu.”

Thanh âm nói chuyện của cậu nhẹ nhàng ôn nhu, mang theo chút lấy lòng, Thẩm Dạ Hi liếc mắt nhìn, thấy biểu tình cậu vừa ngượng ngùng lại cẩn thận, lòng liên mền ra, vì thế rồi nói: “Diêu Giáo là khách quen của Hoa Song, lúc này anh hỏi qua người pha chế của quầy bar, nghe nói trước khi hần mất tích vài ngày đã từng đến quán bar, sau lại cùng một người đàn ông rời đi, cũng không thấy trở lại.

Cuối cùng cũng nói chuyện, Khương Hồng nhẹ nhàng thở ra, lén nghĩ Thẩm Dạ Hi cũng thật khó hỏng.

“Người đàn ông cuối cùng đi với Diêu Giáo là ai?” Khương Hồng hỏi.

Thẩm Dạ Hi lắc đầu, thả chậm tốc độ xe: “Nghe nói là mặt rất lạ, không phải khách quen, một người rất thần bí. Nếu cần thiết, ngày mai gọi hắn đến miêu tả người đó.”

Khương Hồ do dự một chút, không lên tiếng, không biết vì sao, cậu đột nhiên có loại dự cảm xấu. Rất không may, loại dự cảm này thật sự ứng nghiệm ngay.

Ngày hôm sau Thịnh Diêu mở ra trang web Diêu Giáo xem trước khi mất tích, phát hiện cái tên Đông Thanh trấn xuất hiện, liên hệ cục cảnh sát địa phương, nhờ bạn họ giúp đi điều tra, xem người này có đi đến Đông Thanh hay không, sau khi buông điện thoại sắc mặt Thẩm Dạ Hi phi thường xấu: “Cảnh sát Đông Thanh nói cho tôi biết, mấy ngày trước bọn họ phát hiện một khối thi thể đàn ông, thân phận còn chờ xác nhận, bất quá thoát nhìn.....rất giống Diêu Giáo.”

Mọi người nhìn nhau, vụ án khách trọ trốn tiền thuê nhà, cứ như vậy biến thành vụ án giết người?

Mạc cục ông ăn gì lớn lên a?

“Khương Hồ, nếu bên kia xác nhận, em chuẩn bị theo anh đi công tác.” Thẩm Dạ Hi nghĩ nghĩ, giả bộ tự nhiên nói.

Tô Quân Tử cảm thấy không thích hợp, Khương Hồ là bác sĩ nha, bình thường còn chưa tính, nhưng từ khi nào công việc đi hợp tác phá án trở thành việc của bác sĩ tâm lý nha? Hắn vừa mở miệng định nói thì bị Dương Mạn âm thầm đập một cái. Dương Mạn cười nói: “Thẩm đội trưởng yên tâm đi đi, nơi này có chúng tôi.”

“Các người tiếp tục đi điều tra mối quan hệ của Diêu Giáo, còn có để ý kỹ quán bar Hoa Song, tranh thủ tìm được người đàn ông đi cùng với người bị hại trước khi mất tích, người nọ có hiềm nghi không nhỏ.”

Thẩm Dạ Hi nói xong liền kéo Khương Hồ đi: “Anh báo cáo với Mạc cục, em chuẩn bị đi.”

Bốn người trong văn phòng tôi nhìn anh, anh nhìn tôi.

Tô Quân Tử lập tức hỏi: “Tiểu Dương em đạp anh làm gì?”

Thịnh Diêu cúi đầu, vô cùng tập trung nhìn màn hình máy tính: “Tôi cái gì cũng không biết, cái gì cũng không biết, cái gì cũng không biết....Ai nha người anh em này, anh chết thật thảm nha.....”

Dương Mạn đứng đắn: “Anh Tô, em nói này, cứ làm việc của mình thôi, đừng nói cũng đừng hỏi.”

Trấn tuy nhỏ lại ở tỉnh ngoài, nhưng rất gần, đặc biệt thích hợp cho người trong thành thị cuối tuần đi du lịch trong hai ngày, ở đó có thể sống cuộc sống nhàn nhã trong trấn nhỏ.

Sau cô xoay người, tóm lấy An Di Ninh, hai cô gái kè tai nói nhỏ.

“Nghe nói phong cảnh ở Đông Thanh rất được?”

“Đúng nha đúng nha, em đi qua một lần, là một trong những nơi tốt nhất dành cho tình nhân du lịch nha.”

“Thật hay giả?”

“Thật, trên sổ tay du lịch có nói đó, trấn nhỏ kia có ma lực làm cho người ta tình cảm tăng tiến.”

“A, không được, chị cũng phải tìm bạn trai chị cùng đi.”

“Thừa dịp đang mùa xuân, nhất định phải đi nha! Đáng tiếc, chức vụ của em không được xài công tác phí.”

“Ai....”

“Ai....”

Nơi có con gái thì có thị phi, cho dù là ở cảnh cực cũng vậy. Tô Quân Tử lọt vào sương mù, Thịnh Diêu tiếp tục bỏ lơ, tỏ vẻ mình chuyên tâm

công tác, phi lễ chớ nghe.

Hai bên vừa gặp nhau, thân phận thi thể vô danh ở Đông Thanh trấn rốt cục được xác nhận, đúng là Diêu Giáo. Thẩm Dạ Hi cùng Khương Hồn chuẩn bị qua loa liền lái xe đi.

Nếu là bình thường Thẩm Dạ Hi sẽ làm chút chuyện gì đó, nhưng khi nhìn thấy Khương Hồn nói chuyện với cảnh sát Đông Thanh, chuyện gì gì đó đó anh đều vứt hết.

Thi thể người đàn ông trăn trụi, nghe nói là được phát hiện trong một khách sạn nhỏ, mùa xuân là mùa du lịch phát triển, khách sạn đó ở nơi này kinh doanh không phải lớn, trên cơ bản là đưa tiền rồi lấy chìa khóa, cũng không dùng giấy chứng nhận đăng ký. Người phát hiện thi thể chính là bà chủ khách sạn nhỏ này, nghe nói khách đã muốn làm thủ tục trả phòng, lại làm vào ban đêm.

Bởi vì trọ hơn một ngày, bình thường khách đều trả phòng vào buổi trưa, chưa từng có người trả phòng vào ban đêm để phí tiền, bất quá cho dù có kỳ lạ nhưng nếu không chiếm tiện nghi thì chính là tên ngu, bà chủ kiểm tra rồi làm thủ tục trả phòng.

Ai biết lúc bà đi dọn dẹp, mở cửa nhà vệ sinh, thấy cái rèm ngay bên tắm vẫn còn để, bà kéo ra, liền thấy một bên máu tươi, bên trong là một người đang nằm, thiếu chút nữa hù chết bà, hét một tiếng mười tám dặm trong thôn đều nghe, liền ào gọi cảnh sát.

Giấy chứng nhận, hành lý, quần áo của thi thể đều không có, vị này chỉ trăn trụi nằm đó, bà chủ sợ đến mức cái gì cũng không trả lời được, nếu không phải Thẩm Dạ Hi gọi điện thoại qua hỏi thì hiện tại cảnh sát Đông Thanh vẫn đang rối rắm về thân phận thi thể.

Trong trấn nhỏ cũng không có nhiều người ở, bình thường đều bận từ sáng đến tối, làm gì gặp qua chuyện lớn như vậy? Vừa lúc Thẩm Dạ Hi đến, được, ngài phụ trách đi, còn chúng ta chỉ cần toàn lực phối hợp là được.

Hai người nói đi xem xét phong cảnh trấn nhỏ nhưng nước còn chưa uống được một ngụm, có một vị cảnh sát họ Lý của Đông Thanh trấn chạy đến, cùng với thi thể ‘trốn tì ền thuê nhà’ đi hện hò.

Diêu Giảo cũng rất bất hạnh, tại một nơi cảnh xuân sáng sủa, cây cỏ xanh tươi, đến một trấn nhỏ thật xa ngắm cảnh tránh ền ào, lại trốn đến chết luôn. Chết còn khó coi như vậy, tất cả vật dụng bị lấy đi không nói, pháp y cho Thẩm Dạ Hi biết, thân thể Diêu Giảo có dấu vết bị xâm phạm, vết thương ở chỗ riêng tư cũng không ít, còn kiểm tra ra người chết khi còn sống bị cho uống thuốc ngủ, trên cổ có miệng vết thương vô cùng sâu, là vết thương trí mạng.

“Vết thương trên người hấn...” Thẩm Dạ Hi nhìn thi thể Diêu Giảo nhúu mảy, mờ mịt hỏi, “Là tự nguyện hay là bị ép buộc?”

Pháp y cười cười bất đắc dĩ: “Này cũng không biết, tôi chỉ có thể phán đoán vết thương này được gây ra khi còn sống.”

Tiểu Lý ở bên cạnh nói: “Chúng tôi có hỏi qua chủ khách sạn, nói lúc ấy trong phòng quả thực có hai người...Đều là đàn ông, chỉ ều cao không khác xa nhau lắm, mặc quần áo cũng rất giống, có đôi khi cùng nhau đi, đôi khi lại đi một mình, có lúc trời tối, bà cũng không biết là người nào về rồi người nào chưa trở lại.”

Khương Hồng ỗi xuống, nhìn sát vào thi thể Diêu Giảo, Thẩm Dạ Hi hỏi: “Em cảm thấy thế nào?”

“Ngô.....ông chủ Hoa Song hình dung người th ền bí kia như thế nào?”

Thẩm Dạ Hi nghĩ nghĩ: “Hấn nói là một người đàn ông khoảng 30 tuổi, dáng người g ầy, nhìn thì cao khoảng 1m75.”

Ánh mắt anh dừng ở trên thi thể Diêu Giảo: “Như vậy xem ra, giống với người ở cùng Diêu Giảo.”

Khương Hồng mang bao tay, nhẹ nhàng đụng vào miệng vết thương trên cổ thi thể: “Anh xem, người này cổ tay rất lớn, hơn nữa lúc ra tay rất dứt

khoát.”

“Lúc phát hiện thi thể là hình dạng gì?” Khương Hồ quay đầu hỏi Tiểu Lý.

“Ách? Ân.....hai cánh tay để ở bên ngoài, chân tách ra, cả b ờn tắm đầu là máu.” Tiểu Lý đến giờ vẫn nhớ rõ cảnh tượng đã làm gã gặp ác mộng vài ngày kia, run run một chút, “Đúng r ồi, là mặt, mặt hấn là hướng ra bên ngoài, người mặt hướng v ề bên ngoài, giống như, giống như.....”

“Giống như hung thủ từng đứng ở bên cạnh b ờn tắm, đem mặt người chết xoay lại, chỉnh tư thế cho hấn, đứng nhìn một lúc, sau đó bình tĩnh dọn dẹp, kéo rèm ở b ờn tắm, bên ngoài đóng gói nhi ều lớp tựa như món quà của một trò đùa nào đó.” Khương Hồ tiếp lời của gã, nhẹ nhàng nói.

Mặt tiểu Lý chuyển xanh, tâm nói vị đ ồng chí này nhìn tư văn nh ả nh ận, không ngờ mở miệng ra lại dọa người như vậy.

Khương Hồ chỉ vào vết máu trước ngực Diêu Giảo đối Thẩm Dạ Hi nói: “Anh biết không, miệng vết thương này cơ h ồ là đối xứng.”

Thẩm Dạ Hi bắt đầu cảm thấy ghê tởm.

Ngay cả pháp y cũng rùng mình một cái: “Đây là.....dùng con dao nhỏ tạo thành, có nơi là bị tàn thuốc làm phồng, còn có dùng kim sắt kẹp, còn có rất nhi ều.....Tôi lúc đầu còn cảm thấy kỳ quái, cậu nói mới nhớ đến, tuy rằng miệng vết thương khác nhau phân bố thực tùy ý, nhưng vết thương tạo ra bằng con dao nhỏ, đầu là đối xứng.

Tiểu Lý nghe thấy mà trợn mắt há m ồm.

Khương Hồ chậm rãi đứng lên: “Tôi nghĩ người này hoặc là có thù rất lớn với Diêu Giảo, hoặc là một tên ngược đãi cu ồng.”

Thẩm Dạ Hi đem mặt: “Em cảm thấy, thủ pháp giết người của hung thủ dứt khoát như vậy, có thể nào là kẻ tái phạm? Hoặc là....hấn có uy hiếp gì với sự an toàn của người khác không.”

Khương H ồ không chút do dự gật đầu: “Có thể, còn rất nguy hiểm.”

Thẩm Dạ Hi hít sâu một hơi: “Mặc cục thật đúng là....Cảnh sát Lý, chúng ta không nên phí thời gian, mang chúng tôi đến hiện trường đi.”

PHÔI ĐẠO - HOẠI ĐẠO

Priest

dtv-ebook.com

Chương 55: Vụ án thứ 7 – hoa song

“Tôi không biết nha, tôi thật không biết nha.....” Bà chủ là người đầu tiên phát hiện thi thể bối rối, run run nói chuyện, chỉ lặp đi lặp lại một câu như vậy, Thẩm Dạ Hi nhận được điện thoại, đi ra ngoài nghe, thừa dịp để chuyên gia đem bà chủ bị rối loạn căng thẳng sau chấn thương này chữa trị.

Thịnh Diêu nói: “Người pha chế của Hoa Song kia rất hợp tác, chúng tôi đã có được hình của người bị tình nghi.”

“Thế nào?” Thẩm Dạ Hi hỏi.

Thịnh Diêu dừng một chút: “Tôi nói a lão Đại, chuyện này có điểm kỳ lạ, lúc người bị tình nghi đến quán bar là đã khuya, đèn trong quán lại tối, người pha chế nói cũng không rõ, nhưng mà...tôi cảm thấy cái được gọi là ‘người bị tình nghi’ kia có điểm giống người bị hại hơn?”

“Tôi bên này có nghe, người đàn ông ở cùng người bị hại cao ngang nhau, thoát nhìn rất giống người bị hại.” Thẩm Dạ Hi nói, “Hiện tại nếu là như vậy, tám chín phần chính là hắn, tiếp tục theo dõi. Gia đình của người bị hại có tin tức gì không?”

“Còn chưa có, bất quá đã liên lạc được, chị Dương cùng Di Ninh đã đi đến đó. Đừng ôm hy vọng quá lớn, lúc nói chuyện điện thoại, em gái người bị hại nói, Diêu Giáo đã rất lâu không về nhà, tình cảm trong gia đình cũng không có sâu sắc.”

“Ân, vậy đi, có phát hiện gì nữa thì gọi....” Thẩm Dạ Hi đột nhiên nhớ đến cái gì, “Từ từ, Thịnh Diêu khoan cúp máy, cậu kiểm tra giùm tôi ở nơi khác có vụ án chưa phá nào mà người chết là đàn ông.”

“Người chết giống như Diêu Giáo?”

“Người chết nhất định gần giống, kiểu chết cũng tương tự.”

“Được, tôi nhanh chóng kiểm tra.”

Thịnh Diêu cúp máy, Thẩm Dạ Hi nghiêng tai nghe, không tốn nhiều sức lắm, bà chủ gào khóc bên trong đã bị Khương Hồng áp chế, anh đẩy cửa đi vào, thấy bà vẫn còn khóc thút thít, nhưng ánh mắt đã bình tĩnh hơn.

Khương Hồng gắng đầu nhìn về phía anh một cái, giao phần còn lại cho anh.

“Hai người đàn ông kia đi cùng nhau, lúc đưa tiền, một người nói ở một ngày là được, hẳn tính qua ngày hôm sau thì rời đi, còn một người thì muốn ở lại vài ngày.” Bà chủ lau mặt, đôi mắt sưng đỏ làm cho ánh mắt bà có chút đại ra, “Hai người đều rất anh tuấn, tôi còn nhìn nhiều lần, cũng không nghĩ nhiều, dù sao ở chỗ này khi đến lễ hay ngày nghỉ, có rất nhiều người trẻ tuổi cùng kéo nhau đến du lịch. Buổi tối hôm ấy là tôi trực đêm, hai người bọn họ gần 12h đêm mới trở về, hiệu quả cách âm ở chỗ chúng tôi không được tốt, tôi nghe được.....”

Bà chủ dừng một chút, giương mắt nhìn về hướng ba người đàn ông đang ngồi, hơi hơi có chút ngượng ngùng: “Sau khi nghe thấy hai người trở về phòng, có tiếng kỳ lạ truyền ra, lúc đầu tôi còn chưa biết đó là tiếng gì, sau mới biết được.....thì ra bọn họ đang làm chuyện đó. Ngay buổi tối đó có một người đến kiểm tôi, mua một hộp sữa, nói là người cùng phòng muốn uống, tôi thấy hôm đó có điểm lạnh nên hâm nóng rồi đưa cho hắn.”

Thẩm Dạ Hi cùng Khương Hồng liếc nhau, đại khái trong sữa có vấn đề (Chi: vấn đề ở đây không phải sữa hư mà là có thuốc trong sữa.)

Tiểu Lý lắc đầu nói: “Không tìm được sữa nào, phỏng chừng hoặc là hung thủ đã dọn sạch sẽ, hoặc là chúng tôi bỏ sót. Hung thủ này quá cẩn thận, một chút dấu vết cũng không để lại.”

“Đầu năm nay loại người nào cũng có a....” Bà chủ khóc không ra nước mắt, “Buổi tối hôm sau một trong hai người đàn ông đến nói với tôi trả phòng, tôi còn tưởng người kia đã đi rồi, kiểm tra qua loa phòng họ ở, rất sạch sẽ cũng không có vấn đề gì xảy ra, lúc đó trời cũng tối nên để hẳn trả phòng, ai biết....ai biết....”

Bà chủ vừa bị dọa vừa lo lắng vấn đề làm ăn, xảy ra chuyện lớn như vậy về sau còn ai đến ở?

Tiểu Lý vội vàng mang theo hai người vội vàng nghe pháp y cùng nhân chứng nói chuyện, vội vàng tra xét hiện trường lại vội vàng phân tích suốt một ngày, lúc đi ra đã thấy trời sắp tối.

Ánh mặt trời ở Đông Thanh trấn này là màu xám xen lẫn màu vàng, mèo con chó con không biết nhà ai nuôi ở trong ngõ nhỏ chạy tới chạy lui, cây xanh cao lớn cùng rêu xanh bám ở góc tường đều chứng tỏ nơi này rất cổ xưa. Du khách cũng có, cư dân cũng có, ở nơi này đều không nhận được mà thả chậm bước chân, thời gian lười biếng kéo dài hơn, từ con đường nhỏ cũ kỹ đi đến một nơi đầy cỏ dại.

Bụng tiểu Lý bắt đầu kêu, trấn nhỏ này làm cho gã không có thói quen làm công việc một cách khẩn trương, gã có chút mệt mỏi dụi mắt, đối Thẩm Dạ Hi cùng Khương Hồn nói: “Chúng ta cũng đi cả ngày rồi, trời đã tối, tra nữa cũng không được gì, các anh tìm chỗ ở trước, buổi tối tôi mời?”

Thẩm Dạ Hi nhìn sắc trời, cũng tối rồi, thấy vị cảnh sát Lý này theo chân bọn họ cả một ngày cũng rất vất vả, hơn nữa khó khăn lắm mới có một chuyến đi ra ngoài như thế này, cho dù còn chưa có kết quả về cái thi thể thê thảm kia nhưng cũng rất hi vọng có thể được cùng người nào đó ở một mình....Ân, thảo luận vụ án và vân vân, có thể từ từ, thả một vòng khói: “Không cần, cảnh sát Lý cũng vất vả rồi, nơi này không lớn, đường cũng dễ tìm, hai chúng tôi tự tìm chỗ ăn là được, anh hôm nay vất vả rồi.”

Tiểu Lý là người sáng khoái, vui vẻ trả lời: “Sao có thể, vậy quá thất lễ rồi. Được rồi, tôi sẽ không khách khí, hai người sớm nghỉ ngơi, vốn buổi tối còn có sân khấu nhạc a, nhưng xảy ra chuyện như vậy.....Buổi tối

không có người ra đường, từ đây đi đến chút nữa có một tiệm cơm nhỏ, đồ ăn rất ngon, lúc rảnh cứ ghé qua ăn.”

Tiểu Lý đi, Thẩm Dạ Hi cùng Khương Hồ chậm rãi đi bộ đến tiệm cơm có đồ ăn ngon trong truyền thuyết, người không nhiều lắm, thứ nhất giờ không phải cuối tuần, thứ hai là gần đây xảy ra chuyện, nên việc làm ăn của tiệm cơm cũng khó khăn.

Trên đường đi Thẩm Dạ Hi đem chuyện bên Thịnh Diêu đi đầu tra được nói cho Khương Hồ, cậu uể oải lắc đầu: “Ngô, anh có biết, quả thật có một loại hung thủ, người bị giết, kỳ thật có thể là người thay thế cho kẻ hấn oán hận nhất, tỷ như cha mẹ cường thế, người yêu hay có thể là anh chị em ruột có mâu thuẫn vân vân, đến khi áp lực đến một mức nào đó lại có thứ để hấn trút ra, hấn sẽ tìm đường để phát tiết.”

“Giết người giống nhau có thể đạt được khoái cảm tâm lý tạm thời?” Thẩm Dạ Hi nghĩ nghĩ, lại hỏi, “Nhưng người bị giết dù sao cũng là vật thay thế, người thật sự mang đến thống khổ cho hấn lại không bị giết?”

Khương Hồ hữu khí vô lực mà gật đầu, một ngày chưa ăn gì, đường huyết cậu có điểm thấp: “Hấn có thể phát hiện được chuyện này, chậm rãi, lần đầu tiên giết người không thể cho hấn loại khoái cảm đó, hấn vì ôn lại loại cảm giác này, sẽ tìm cách gia tăng khoái cảm, tỷ như hành hạ người chết, tỷ như tần suất giết người nhanh hơn và vân vân....thẳng cho đến khi tinh thần hấn hoàn toàn hỏng mất, hấn sẽ tàn nhẫn ra tay.”

“Vậy em nói xem người tên hung thủ này muốn giết là ai?”

Khương Hồ thở dài, ôm bao tử trống rỗng, đáng thương mà lắc đầu.

Thẩm Dạ Hi bị vẻ mặt của cậu làm cho giật mình, vì thế cao giọng nói: “Chủ tiệm, làm cơm chứ có phải sinh con đâu, chúng tôi phải chờ đồ ăn đến sang năm à, nếu không lên đồ ăn sẽ đói chết người a!”

“Kỳ thật....” Sau một lúc lâu, Khương Hồ đột nhiên nhẹ nhàng nói một câu, “Tôi sau khi nhìn thấy hiện trường liên cảm thấy căn phòng kia không giống có người ở, lại càng không giống đã từng có hai người đàn ông ở.”

Lúc này, đồ ăn rất cực cũng mang lên, Thẩm Dạ Hi đưa cho Khương Hồn một đôi đũa, dừng một chút: “Ăn?”

“Rất chỉnh tề” Khương Hồn lắc đầu, “Tất cả đồ vật đều được xếp cần thận tỉ mỉ, bà chủ nói, lúc bà phát hiện thi thể còn chưa dọn phòng khách, mà phòng kia lại giống như chưa có ai ở, đệm giường, thậm chí cả dụng cụ rửa mặt đều dọn dẹp rất sạch sẽ, sau đó xếp đúng chỗ.”

“Mau ăn, kéo lạnh.” Thẩm Dạ Hi thuận tay gấp đồ ăn vào trong chén cậu, “Em nói anh mới để ý thấy, nhà của Diêu Giáo cũng chỉnh tề như vậy, hai người lại trở thành một người.”

“Nói không chừng chính là cảm thấy là người giống nhau, Diêu Giáo mới có thể quen biết trong thời gian ngắn vậy đã cùng người ta ra ngoài đi chơi.” Khương Hồn nói, cậu cho dù là rất đói bụng, nhìn đồ ăn đặt ở trên bàn cũng không có vẻ sốt ruột, bộ dáng ăn rất chậm rãi, bất quá nếu cần thận quan sát sẽ phát hiện thời gian cậu nhai rất ngắn.

Thẩm Dạ Hi cười cười, không trêu chọc cậu.

Đợi cho Khương Hồn ăn không sai biệt lắm, lúc ăn canh, Thẩm Dạ Hi đột nhiên hỏi một câu: “Em cảm thấy, hai ta có phải là một không?”

Ngọn đèn âm u, Khương Hồn giương mắt nhìn đường nét gò má mơ hồ của Thẩm Dạ Hi, đột nhiên không biết nên nói cái gì lại không biết lý giải lời của người nọ như thế nào. Ngay người một lúc, mới hạ mắt, tránh nặng tìm nhẹ nói: “Kỳ thật người với người, hoặc nhiều hoặc ít đều có một chút tương tự.”

Thẩm Dạ Hi nở nụ cười, giả vờ lấy khăn giấy, trộm lau mồ hôi trong lòng bàn tay, giống như vô tình hỏi: “Đúng rồi, nói như vậy, bọn em học tâm lý thấy vấn đề đề ông tính như thế nào?”

“Này có cái gì, thật nhiều năm trước nó đã không thuộc phạm trù tâm lý.” Khương Hồn giống như bình thường mà trả lời.

Ai hỏi có phải bệnh tâm lý không.....Thẩm Dạ Hi bất đắc dĩ, quyết định tiếp tục ép hỏi: “Điểm ấy anh đương nhiên biết, anh là hỏi em thấy thế nào?”

“Ngô....vấn đề này.” Khương Hồn nhíu mày, Thẩm Dạ Hi nhắc đến vấn đề này, kết quả Khương Hồn thật tâm suy nghĩ, không chút hoang mang trả lời: “Em còn chưa nghiên cứu qua.”

Em như thế nào sống sót qua ngày chứ? Thẩm Dạ Hi tròn trố mắt.

Khương Hồn nở nụ cười: “Kỳ thật...em thấy không có gì, thích ai hay không thích ai, bị ai hấp dẫn hay không bị ai hấp dẫn, đều là chuyện tự nhiên, nam hay nữ, cũng là chuyện không quan trọng lắm.”

Thẩm Dạ Hi đột nhiên cảm thấy tâm tình mình sáng sủa hẳn lên, có chút há mồm chuẩn bị nói gì đó, lời chuẩn bị ra đến miệng thì điện thoại ở thắt lưng reo lên, một câu ghen ở trong ngực đến mức ho khan, Thẩm Dạ Hi bực mình, cúi đầu nhìn xem là ai phá đám, sắc mặt trở nên nghiêm trọng: “Là Thịnh Diêu.”

PHÔI ĐẠO - HOẠI ĐẠO

Priest

dtv-ebook.com

Chương 56: Vụ án thứ 7 – hoa song

“Tôi muốn hỏi, từ ‘nghịch chương nặng nề’ này rốt cục là từ đâu đến? Kết quả tôi tìm được một câu, gọi là ‘nghịch chương nặng nề, chết không chốn về’, đột nhiên cảm thấy được cả người rét run, trên thế giới này như thế nào lại có loại chuyện ác độc như vậy? Ai đã định nó cho tôi, tôi lại làm sai cái gì?” Diêu Giáo.

Ai cũng không nghĩ đến, tra một hồi lại từ một vụ án nhỏ thay đổi thành loại như thế này. Cha Diêu Giáo này chết sớm, chỉ còn lại một người mẹ nuôi hần cùng chị lớn lên. Chị Diêu Giáo gả cho một người ngoại quốc, đã ra nước ngoài định cư, Diêu Giáo lại vì vấn đề tính hướng cùng người nhà cãi nhau, hiện tại chỉ còn lại một người già sống cô đơn lẻ loi.

Sau khi tra được địa chỉ, Dương Mạn cùng An Di Ninh lập tức đi qua.

Tuổi mẹ Diêu Giáo cũng không còn nhỏ, đầu đầy hoa râu. Có lẽ bởi vì thiên tính, cũng có lẽ vì tôn giáo, An Di Ninh này từ nhỏ lại không có mẹ, nên vừa nhìn thấy bà, cô liền cảm thấy đây là một người phụ nữ rất từ ái lại rất ôn nhu, cô không nghĩ ra, có một người mẹ như vậy, sao lại có người muốn để cho cốt nhục chia lìa chứ.

Quyền chủ động nói chuyện giao cho An Di Ninh, hướng người nhà người bị hại thông báo chuyện tử vong, chuyện này không phải chuyện Dương Mạn am hiểu, cô có đôi khi cảm thấy được, đem tin tức tàn nhẫn như vậy nói với cha mẹ già người bị hại, kỳ thật cần dũng khí rất lớn. Cô có thể một chân đá văng cánh cửa thép, cũng có thể làm bắn chết kẻ bắt cóc, nhưng lại không dám đối mặt với ánh mắt trong suốt của mẹ Diêu.

An Di Ninh nói rõ thân phận, hỏi thử: “Chúng tôi có thể ngủ ở đây không?”

Mẹ Diêu chau đáo mời các cô vào nhà, đoan chính ng ắ xuống, nhất cử nhất động đều thể hiện ra sự dạy dỗ. Ánh mắt An Di Ninh hạ xuống, dừng ở trên ly trà đang tỏa hơi nóng: “Xin hỏi bà cùng con của bà — Diêu Giảo, gần đây có liên lạc không?”

Tươi cười trên mặt mẹ Diêu có chút cứng ngắt, bà nhìn An Di Ninh, “Cảnh sát An, các người tới tìm tôi, hỏi về con tôi, muốn nói cái gì đây?”

“Một ngày trước, chủ nhà cho Diêu tiên sinh thuê có báo án, nói hắn đã mất tích hơn một tuần...” Âm thanh của An Di Ninh không cao, âm điệu lại hết sức hòa nhã.

Mẹ Diêu cười lạnh: “Diêu Giảo? Nó thường xuyên mất tích, trước kia lúc chúng tôi còn ở chung, trốn nhà đi là chuyện xảy ra như cơm bữa, qua không bao lâu, nó dùng hết tiền thì tự nhiên trở về”

An Di Ninh đem tóc ở trên trán vén ra sau lại, thân thể hơi hơi nghiêng lên trước, mười tay giao nhau cùng một chỗ, đặt ở trên đầu gối: “Chúng tôi kiểm tra tung tích gần đây của hắn, liên hệ xung quanh, liên lạc đến cảnh sát Đông Thanh trấn...Bọn họ phát hiện một khối thi thể, đã xác nhận thân phận...” Cô dừng lại, có chút bất an mà ngẩng đầu nhìn mẹ Diêu một cái.

Sắc mặt, phong thái của người nọ vẫn thản nhiên như cũ, nhìn không ra cảm xúc gì.

An Di Ninh nói: “Hy vọng bà nén bi thương, sau khi đi điều tra vụ án chấm dứt, bà có thể đến cục nhận hắn về”

Căn phòng yên lặng, An Di Ninh nhẹ nhàng cắn môi mình, nghiêng đầu liếc nhìn Dương Mạn. Sau một lúc lâu, mẹ Diêu mới thấp giọng nói: “Cô muốn nói cho tôi biết, Diêu Giảo đã chết? Nó chết như thế nào?”

“Bước đầu xác nhận là bị mưu sát, người bị tình nghi vẫn còn đang đi điều tra.” An Di Ninh nói.

“Nga.” Mẹ Diêu nhẹ nhàng gật đầu, thái độ đó làm cho An Di Ninh có chút sợ hãi, cô không biết sao trên thế giới này lại có người mẹ lạnh lùng

như vậy, sau khi nghe tin con mình chết lại trấn định như vậy.

“Chúng tôi hy vọng bà có thể cung cấp cho chúng tôi một ít manh mối để đi điều tra.” Dương Mạn nói tiếp, lấy ra một bản ghi chép, “Hắn bình thường hay cùng người nào lui đến, lần cuối liên lạc với bà là lúc nào?”

“Cùng người nào lui tới thường xuyên?” Mẹ Diêu cười lạnh một chút, giương mắt nhìn Dương Mạn, nhạy cảm như cảnh sát Dương lại không nhìn ra người phụ nữ này, “Cô hỏi tôi nó cùng người nào hay lui đến?”

Bà đột nhiên đứng lên, mở cửa phòng khách, “Hai cô, có chuyện gì cần tôi hỗ trợ đi điều tra thì cứ việc đến tìm tôi, dù sao hỗ trợ cảnh sát phá án là nghĩa vụ của người dân, nhưng không nên hỏi tôi chuyện của Diêu Giáo, chúng tôi đã đoạn tuyệt quan hệ gần ba năm, trong thời gian đó chúng tôi không hề liên lạc qua, lần cuối tôi nhìn thấy nó đại khái là một năm rưỡi trước, ở phố buôn bán tượng gỗ, bất quá chúng tôi làm như không quen biết nhau, chỉ nhìn thoáng qua. Còn về bạn bè của nó...” Bà hơi ngẩng mặt, động tác này làm khuôn mặt bà không tốt lắm, “Tôi nghe nói thành phố của chúng ta cái gì cũng không có, nhưng nơi sa đọa lại có rất nhiều, các người có thể đi hỏi thử, cái khác tôi không biết, hai người xin cứ tự nhiên đi.”

Mẹ nó, hổ dữ không ăn thịt con, súc sinh trong lúc nổi điên còn biết bảo vệ con! An Di Ninh cùng Dương Mạn liếc nhau, An Di Ninh mạnh mẽ đứng lên, khô khan nói: “Vậy không quấy rầy bà, chị Dương, chúng ta đi.”

Dương Mạn gật đầu với mẹ Diêu, đi theo cô ra ngoài, phía sau truyền đến tiếng đóng cửa. An Di Ninh vô cùng tức giận, cô chỉ vào hướng Diêu gia, đề thấp giọng hỏi Dương Mạn: “Đó là mẹ sao? Đây là thái độ của người làm cha mẹ sao? Chẳng lẽ, chẳng lẽ...”

Mấy ngày này bởi vì chuyện của Dịch Hành Viễn, cùng cha ồn ào làm cho cô càng lúc càng ủy khuất, mặc kệ có phải con ruột hay không nhưng chó con mèo con nuôi nhiều năm còn có cảm tình mà, đúng không? Chẳng lẽ hạnh phúc của đứa con trong mắt bọn họ, lại vì chạm đến lòng tin hay gì đó liền trở thành chuyện sai trái, không được chấp nhận sao?!

An Di Ninh ngăn lại lời muốn nói, gắt gao mà cắn môi mình.

Dương Mạn nhìn cô một hồi, bỗng nhiên thở dài, đem cô trở lại cửa Diêu gia, ngón trỏ dựng thẳng trên môi, nhẹ nhàng nói: “Em im lặng một chút, cẩn thận nghe.”

An Di Ninh nhắm mắt lại, hít vào một hơi thật sâu, đem cảm xúc áp chế lại, hôm nay thời tiết rất tốt, lại trong lúc đi làm, chung quanh cũng không có nhiều người, thật sự im ắng, chỉ có tiếng gió thổi qua mặt cỏ mới được sửa sang lại, phát ra âm thanh rào rào. Sau đó, từ từ, một âm thanh nghẹn ngào kì ền chế từ trong Diêu gia truyền ra.

An Di Ninh ngạc nhiên nhìn Dương Mạn, Dương Mạn im lặng nghe, âm thanh kì ền chế càng lúc càng lớn, đến cuối cùng không kì ền chế được, phát ra tiếng kêu tê tâm phế liệt, hai người đứng yên ở ngoài thật lâu, Dương Mạn thở dài, xoay người rời đi.

Ai cũng không nói chuyện, không biết đi được bao xa, Dương Mạn mới thấp giọng nói: “Đừng tùy tiện chỉ trích người khác lạnh lùng vô tình, đôi khi....em không phải họ, nên sẽ không hiểu được cảm giác của họ.”

An Di Ninh đột nhiên nhớ đến Thịnh Diêu đã từng nói qua, có đôi khi chị Dương rất có khí chất thực nữ, không phải lúc nào cũng hung dữ.

Ít nhất mọi người đều hiểu, vì sao Diêu Giảo lại có khí chất giống mẹ mình, vừa phóng túng, lại vừa kì ền chế chính mình. Thịnh Diêu ngày trước máy tính đến trưa cũng không đi đến nơi nào, Tô Quân Tử theo danh sách, ngày ở gần Hoa Song, gặp một người hỏi một người, hai người đem cuộc sống Diêu Giảo đi đầu tra rõ ràng, phát hiện Diêu Giảo này, rất khó cùng người khác bảo trì mối quan hệ, chuyện này rất có thể là do hấn làm nghề tự do, làm công việc này làm mất lòng rất nhiều người, mà công việc rất nhiều, đại đa số thời gian đều là ngâm mình trong quán bar Hoa Song.

Hoa Song giống như một nhà khác của hấn, này là người pha chế nói, hấn cơ hồ mỗi tối đều thấy Diêu Giảo, nếu hấn không đến thì chính là đang đi hẹn hò, phát triển mối quan hệ, nhưng không quá hai tuần liền trở lại trong quán bar.

Buổi tối mọi người họp lại, đem tư liệu về Diêu Giáo đã thu thập được tập hợp lại, lúc nói tới đây, Dương Mạn hình như có ý mà liếc mắt nhìn Thịnh Diêu, Thịnh Diêu sờ mũi, “Đừng nhìn tôi, tôi không đi chơi đùa đã được hai tháng.”

“Tôi nói, manh mối chúng ta có hiện tại đều là về người bị hại, hung thủ đâu?” Tô Quân Tử nhìn đồng hồ, không yên lòng hỏi một câu.

“Chị dâu vừa gọi điện thoại, nói chị hôm nay không có việc, đã đi đón tiểu Nhiễm rồi.” Thịnh Diêu nói.

“Àn...tôi không.....” Bị người này nhìn một cái liếc có thể nhìn ra tâm tư mình, Tô Quân Tử có điểm ngượng ngùng, “Nói tiếp, Thịnh Diêu, bên cậu có phát hiện gì không?”

Thịnh Diêu thông cảm cười cười, không tiếp tục vạch mặt hắn, đem màn hình máy tính kéo lại, đưa ra một đồng lớn làm người ta hoa mắt: “Tôi tra xét địa chỉ IP của hắn, trước một ngày hắn rời đi từng ở trên mạng cùng bốn người nói chuyện. Nhưng đều là tán tỉnh, không hề nói đến chuyện du lịch này nọ. Hơn nữa – tôi tìm được một trang web bị che, hắn gần đây thường đăng nhập vào, như là bí mật làm gì đó, vừa mới nghiên cứu một chút, bất hạnh hơn là tôi phát hiện mình hình như không có văn hóa, nhìn không hiểu này là ý gì.”

An Di Ninh nhìn đến, đọc thành tiếng: “Tôi có điểm không hiểu, đến tội cùng là bọn họ sai, hay là tôi sai, hay là tôi sinh ra chính là tội nghiệt, tôi con mẹ nó, ba tôi...thế giới này làm cho con người ta tuyệt vọng, vì cái gì tôi phải ở đây, cùng các người làm bạn.....Đây là Diêu Giáo viết?”

“Àn hừ, mật mã được giải ra chính là từ ghép ‘Hoa Song’, rất dễ dàng.” Thịnh Diêu ngẩng trên bàn làm việc đắc ý, “Bất quá tôi chưa kịp xem hết.”

An Di Ninh đem máy tính kéo qua, nhanh chóng kéo màn hình xuống, nhanh như gió đọc qua, nội dung nhật ký cực tối nghĩa, thoát nhìn làm cho người ta thực áp lực, đột nhiên, ngón tay An Di Ninh dừng lại: “Các người xem nơi này — ‘Tôi tưởng mình đã có thể quên anh ấy, nhưng mà gặp qua nhiều người như vậy, tôi lại trở về chốn cũ, lại gặp được anh ấy. Anh ấy là

người cho tôi sinh mệnh, rồi lại làm bản huyết thống của tôi, tôi hận anh ấy, rồi lại cảm kích anh ấy, như là tôi hận chính mình, lại vô cùng tự ái, như Narcissus bên bờ sông’, ‘anh ấy’ này là ai?”(Chi: Narcissus là thần sông trong thần thoại Hy Lạp – là một chàng trai đẹp nhưng lại có hội chứng ‘tự yêu thái quá’.)

“Bắt ngu ồn sinh mệnh, làm bản huyết thống và vân vân, lại có người đàn ông thứ ba, như là đang nói cha.” Dương Mạn nhú mày, “Cha Diêu Giảo hình như đã chết rất nhiều năm về trước.”

“Vậy còn có thể là ai?” Tô Quân Tử hỏi.

“Hơn nữa còn rất kỳ quái.” An Di Ninh ngẩng đầu, “Nghe nói Diêu Giảo có chị đúng không? Tôi cùng chị Dương ở nhà mẹ hắn có thấy hình chụp, nghe nói năm đó lúc Diêu Giảo cùng người nhà gây nhau, hai chị em gây nhau rất kịch liệt, nhưng mà tôi nhìn từ đầu đến cuối, người viết nhật ký chỉ nhắc đến cha mẹ mình, lại không nhắc đến chuyện chị mình.”

“Ý cô là ghi chép ngày hôm đó không phải hắn viết?” Thịnh Diêu đã cầm điện thoại chuẩn bị báo cáo cho Thẩm đội trưởng, “Vậy là ai?”

Bốn người nhìn nhau, đồng thời nghĩ đến một người — người đàn ông giống Diêu Giảo mọi người hay nói, là người đáng nghi nhất.

Thịnh Diêu gọi điện thoại, nhanh chóng nói ngắn gọn những gì đã phát hiện.

Thẩm Dạ Hi rút cục vẫn là công tư rõ ràng, kiên chế lửa giận chuẩn bị bùng nổ: “Đem phần nhật ký kia gửi đến cho tôi, cậu có thể tra ra ngu ồn gốc cái nhật ký đó không?”

“Không thành vấn đề” Thịnh Diêu buông điện thoại.

Thẩm Dạ Hi kéo Khương Hề “Đi thôi, ăn cũng ăn rồi, làm việc tiếp thôi.”

— — — — —Đã quên phần nào rồi đi?— — — — —

Lúc anh nhận điện thoại liền tránh được chủ đề nào đó, Khương Hồ ở một bên nghe thấy, hơi hơi nhíu mi, ngón tay vô thức xoắn giấy ăn trên bàn: “Nếu ghi chép ngày đó giống như Thịnh Diêu nói, tôi nghĩ, có thể hay không người viết nhật ký cùng Diêu Giáo đã sớm quen biết? Mặt khác có bao nhiêu người nhìn thấy ghi chép hôm đó?”

Động tác Thẩm Dạ Hi dừng lại, trong lòng cảm thấy có điểm lạnh, nếu người viết nhật ký giống như là bọn người Thịnh Diêu đoán, chính là hung thủ, nếu ghi chép ngày đó chính là công cụ để hấp thu hút sự chú ý của người bị hại, vậy.....

“Lập tức mở máy tính, em muốn nhìn thử nhật ký ngày đó.” Khương Hồ đứng lên, hai người lập tức tính tiền, rời khỏi quán ăn.

Trời về đêm lạnh dần, hơi ẩm trong ngõ nhỏ dần lan tỏa, vừa ra cửa liền bị gió thổi, lập tức cảm thấy lạnh. Thẩm Dạ Hi đột nhiên giữ chặt Khương Hồ, đem khăn quàng cổ của mình cởi xuống để ở trên cổ cậu, khăn quàng cổ mang theo hơi ấm cơ thể chạm vào làn da, Khương Hồ giật mình. Nâng lên đôi mắt trong suốt rõ ràng nhìn ánh mắt Thẩm Dạ Hi.

Thẩm Dạ Hi vội ho một tiếng: “Còn nhờ vào em cả đêm nay, đừng để cảm lạnh....”

“Dạ Hi.” Khương Hồ đột nhiên mở miệng cắt ngang anh, Thẩm Dạ Hi dừng chân, kích động trong lòng đột nhiên dâng lên.

Khương Hồ cười cười, cầm nhón chôn trong khăn quàng cổ thật dày: “Không có gì, chỉ là tự nhiên thấy, anh là người tốt nhất mà em từng gặp.”

Thẩm Dạ Hi nhẹ nhàng thở ra, thấp giọng, bĩu môi che lấp, nắm bả vai Khương Hồ “Em từng gặp? Em ngoại trừ gặp biến thái sát nhân cu ờng ra thì chính là người bị biến thái sát nhân cu ờng hại. Lão tử là một cảnh sát a, đương nhiên cũng giống như tướng quân thời xưa ấy.”

Bất quá....anh ở trong lòng em, cũng chỉ là một người tốt thôi sao?

PHÔI ĐẠO - HOẠI ĐẠO

Priest

dtv-ebook.com

Chương 57: Vụ án thứ 7 – hoa song

Ánh mắt Khương Hồ chớp chớp nhìn chăm chăm máy tính, Thẩm Dạ Hi ngồi ở bên cạnh, ngay lúc đầu còn có thể nhìn, về sau lại choáng váng đến trướng não, cái nhật ký đó không biết là Diêu Giảo viết, hay là người hiên nghi viết thật sự rất trừu tượng, một ngày rồi một ngày, để cho người ra hoàn toàn không nhìn ra có cái gì liên quan.

“Đây là trò chơi gì?” Thẩm Dạ Hi cảm thấy mình không thể theo kịp suy nghĩ của Khương Hồ, có chút đả kích nói, “Em...em có thể thông qua cái này biết ai là người viết?”

Khương Hồ gật gù đầu, ánh mắt không rời màn hình, thuận miệng nói: “Mặc kệ là ai, tuyệt đối không phải Diêu Giảo.”

Thẩm Dạ Hi tò mò: “Làm sao em biết?”

Khương Hồ dừng một chút, giống như là đang tìm từ, “Người viết nhật ký là một người có chương ngại nhân cách bị tự kỷ điển hình, ở ngoài mặt xem ra, hẳn vẫn rất mê mẩn, không biết nên làm cái gì bây giờ, nhưng mà — ví dụ cho anh xem, ‘Tôi đối với việc mình sinh ra trên thế giới này cảm thấy thật khó hiểu, ai có thể hiểu được tôi chứ’, còn có ‘bọn họ có lỗi với tôi, tôi nghĩ thật lâu, hay là quên đi, tôi cùng bọn họ vốn không giống nhau’.”

“Này nói lên cái gì?” Thẩm Dạ Hi chớp chớp mắt nhìn qua, kỳ thật lấy sự nhạy cảm cùng thông minh của anh, trong lòng đã hiểu được, nhưng nhìn không được chọc cậu nói thêm mấy câu.

“Cùng lúc với sự đặc chí của hắn, mỗi câu đều như ẩn ẩn hiện hiện có ý nghĩa, như là hắn mới là người bị hại, mà đem tất cả sai lầm đổ ở trên đầu người khác, về phương diện khác....” Nửa câu sau Khương Hồ nghẹn

trong cổ họng, Thẩm Dạ Hi không biết là cố tình hay vô ý dựa gầy, cảm như có như không đặt trên vai cậu, hô hấp gầy bên tai, lưng Khương Hồ đột nhiên cứng ngắt.

“Về phương diện nào mà em lại có thể xác định người viết không phải Diêu Giáo?” Thẩm Dạ Hi giả bộ không có gì, vô tội hỏi.

“.....” Khương HỒ cứng đờ. Tóc trên cổ cậu bị hơi thở Khương HỒ thổi trúng mà nhẹ nhàng lay nhẹ, chạm nhẹ vào làn da, ngứa ngứa như có như không, làm cho cậu nổi hết da gà.

“Ân?” Thẩm Dạ Hi nói mấy lần, bị đối phương không biết cố ý hay vô tình trả lại, khó chịu không phải hai ba ngày, đột nhiên có cơ hội, nếu không lợi dụng triệt để, quả thực là có lỗi với ông trời mà.

Tiểu tử Khương HỒ này thật là quanh co không nương tay, nói về đấu tâm nhãn, Thẩm Dạ Hi chỉ có thể mặc cảm, chỉ hận chính mình trời sinh thiếu cái đó, mệnh khổ cũng không thể oán trách người khác, bất quá may mắn thượng đế là công bằng, Khương HỒ có điểm mạnh cũng có điểm yếu.

Thẩm Dạ Hi lúc này thấy lưng cậu cứng đờ, dưới mắt như đang ngổ trên bàn định, nhích nhích sang bên cạnh, lúc ngượng ngùng quá rõ ràng, mới giật mình hiểu được, đối phó Khương HỒ, đùa giỡn tâm nhãn hay gì đó đều thú vị lắm, trực tiếp đùa giỡn lưu manh, cậu mới chịu ngoan ngoãn.

“Này gọi là gì, tú tài dụng độ nhà binh hay là gì?”

Dù cho cậu có thể nhìn thấu tâm người khác, tôi cũng có móng heo vô liêm sỉ, cũng coi như là huề, đến xem chiêu, coi ai mới người thắng cuối cùng.

“Khác... phương diện khác.” Khương HỒ giữ bình tĩnh, vội ho một tiếng, “Em chú ý thấy, hần chỉ lấy ‘tôi’ làm chủ ngữ câu, từ hình dung dùng rất nhiều, thành phần câu rất dài, lơ đãng phát ra ý tứ mình rất giỏi, cảm thấy mình vĩ đại nhưng cô độc. Người chường ngại nhân cách tự kỷ trầm mê trong ảo tưởng mình rất thành công, cho rằng mình chính là độc

nhất vô nhị, thậm chí lúc nhắc đến cha mình, cũng cường điệu ý cha mình chính là ‘người cho mình huyết thống’, hẳn cho mình chính là người độc nhất vô nhị, ít người có thể lý giải, cực đoan mà lấy mình làm trung tâm....ách....”

Thẩm Dạ Hi càng đến gần, Khương Hò lại càng trốn, không để ý đến chiêu dài cái ghế, bị kịch xảy ra, bị Thẩm đội trưởng lưu manh từng bước ép sát rớt ra khỏi ghế, Thẩm Dạ Hi nhanh tay lẹ mắt, đem cậu kéo lên, hai người chỉ cách mỗi cái lưng ghế dựa, cánh tay Thẩm Dạ Hi công khai ôm lấy Khương Hò, không có ý buông ra.

Đêm đã khuya, ánh đèn trong khách sạn nhỏ có chút mờ ảo, ánh đèn từ màn hình máy tính phát ra, Khương Hò lo sợ không yên nâng lên ánh mắt, vừa lúc nhìn thẳng vào đôi mắt Thẩm Dạ Hi, không gian xung quanh đột nhiên trở nên nóng hơn, ánh sáng dần mờ ảo.

Khương Hò thấy môi có chút khô, không được tự nhiên liếm liếm một chút, dưới ngọn đèn làm cho đôi môi mỏng lại dính chút nước kia như đang mời gọi, Thẩm Dạ Hi cảm giác được, trong nháy mắt đó chính mình thật sự rất muốn cái gì đó. Trong lòng đột nhiên nóng lên, giống như bị mê hoặc, cúi đầu, chạm vào đôi môi nhạt màu kia, vừa mềm lại vừa nóng, cả linh hồn dường như bị hút vào, không thể khống chế chính mình nữa.

Trúc trắc, rồi lại thâm tình.

Hắc hắc, em a, coi còn giả bộ hờ dờ được nữa không? Muốn trốn nữa hả?

Khương Hò mơ màng, người này bình thường có tài giỏi cỡ nào bây giờ tay chân lại luống cuống, hành động của cậu đầu bị Thẩm Dạ Hi xem trong mắt, mỗi lần anh dự định làm gì thì đầu bị cậu chặn lại, không nghĩ đến lúc này lại bị người ta hôn trúng a.

Người này suy nghĩ quá sâu, luôn nhìn không được trong lúc chưa rõ ràng luôn lo lắng đủ thứ, trái lo phải nghĩ, khó đến gần được, thật ra không phải cậu nhất gan, chỉ là không mấy lanh lẹ.

Chờ Thẩm Dạ Hi hôn đủ mà buông cậu ra, chậm rãi lui về sau một chút, thấy người này bình thường luôn là bộ dáng ngu ngốc, tâm tư lại sâu hơn biển, hiện tại lại có vẻ đáng thương, nhìn không được cười khế một tiếng.

Còn cười, Khương Hồ rốt cục phục hồi tinh thần, nhảy dựng lên, lui về sau mấy bước, đụng phải cái bàn sau lưng, màn hình máy tính phát ra ánh sáng: “Em....em....”

Thẩm Dạ Hi vẫn bình tĩnh, hơi hơi ngẩng đầu nhìn cậu, ánh mắt nhu hòa, tâm lý anh hiện tại giống như câu nói trong dân gian, chính là lộn chết không sợ nước sôi – lão tử hôn đầu đã hôn, em muốn làm gì a.

Khương Hồ ‘Em’ nửa ngày, đột nhiên phát hiện tiếng Trung do thầy An dạy đầu trả lại cho thầy, sống chết không nhớ nổi chữ ngữ trước hay là vị ngữ trước.

“Em cái gì?” Thẩm Dạ Hi cười tủm tỉm hỏi.

“Em....em muốn nói người bị chương ngại nhân cách tự kỷ khuyết thiếu năng lực sống cùng người khác, quá chú ý đến mình mà phân không rõ quan hệ giữa mình và người khác, khó có thể lý giải suy nghĩ cùng cảm tình của người khác, lạnh lùng lại hướng nội, chỉ có một mình còn....”

Thẩm Dạ Hi tròn mắt há mồm nhìn cậu — Bác sĩ Khương, CPU của em bị chạm mạch à? Khương Hồ nói chưa xong, ánh mắt nhanh chóng tránh đi tầm mắt Thẩm Dạ Hi, lặng im hai giây, Thẩm Dạ Hi đột nhiên cười ha hả.

Lần đầu nhìn thấy Khương Hồ, liền cảm thấy được người này rất ngốc, nhưng ở chung một đoạn thời gian, lại cảm thấy lòng dạ cậu rất sâu, rõ ràng là một tên phúc hắc khoát da ngu ngốc, lúc này Thẩm Dạ Hi đột nhiên hiểu ra, che dấu bên trong không phân biệt được rõ ràng, tràn đầy sương mù như màn đêm, thật ra sâu trong tâm vẫn là ngu ngốc.

Khương Hồ dùng tay ấn ấn thái dương mình, biểu tình trên mặt biến hóa không ngừng, rốt cục ngừng lại, bật cười.

Không khí xấu hổ lại bị tiếng cười xóa tan: “Vừa rồi em...” Khương Hồn mới nói ba chữ, liền bị tay Thẩm Dạ Hi lắc lắc bảo ngừng: “Không có việc gì, em nói tiếp đi, người bị chướng ngại nhân cách tự kỷ cùng Diêu Giảo.”

Khương Hồn nhìn anh một cái, tựa như hiểu được cái gì, chuyển mắt, một lần nữa ngẩng lên ghé: “Diêu Giảo luôn mang tâm tính cực đoan lại mâu thuẫn, hắn luôn mong bảo trì điều thấp, sống cuộc sống bình thường, lại bị tâm lý phản nghịch mà đấu tranh, liều mạng cãi lại bản tính của mình. Hắn để ý cái nhìn của người khác, để ý kháng cự của người nhà, vì thế mà buồn rầu, đã có bệnh trạng của người bị tinh thần phân liệt. Mà người bị chướng ngại nhân cách tự kỷ, vừa rồi có nói, rất coi trọng bản thân, cùng người khác không giống, đối với bọn họ mà nói, luôn luôn kiêu ngạo, bọn họ tin tưởng mình là độc nhất vô nhị, chỉ có số ít người có thể lý giải chính mình. Tựa như người đang viết nhật ký, còn như Narcissus bên bờ sông – là luôn trầm mê với chính mình.”

“Vậy hắn viết nhiều thứ vô nghĩa, đau thương như vậy, lại là vì cái gì?”

“Em chỉ có thể nói, hắn dùng những thứ này để liên lạc với người khác. Hắn hoàn toàn sống trong thế giới của chính mình, không thể chân chính lý giải người khác, cảm xúc này nọ, hắn hoàn toàn cho rằng mình là cao quý, không ai hiểu hắn...”

“Thần tiên thánh nhân hắn luôn cô độc?” Từ ngữ Thẩm đội trưởng thật sự phong phú.

Khương Hồn gật đầu, Thẩm Dạ Hi nghĩ nghĩ, hỏi cậu: “Nếu chúng ta giả thiết, hắn thông qua hình thức này hấp dẫn con mồi của mình, hắn dùng từ Hoa Song làm mật mã, như vậy đối với hắn mà nói, quán bar này nhất định có ý nghĩa đặc thù, hoặc là quán bar này trong mắt hắn, chính là một phần của hắn.”

Phạm vi người bị tình nghi nhỏ lại, Thẩm Dạ Hi như nghĩ đến cái gì, lấy điện thoại ra, đem chuyện vừa đoán nói cho Thịnh Diêu, để bọn họ ngày mai vừa tiếp tục chú ý nhật ký, vừa chú ý khách nhân thường xuyên ra vào Hoa Song....cùng người kinh doanh.

Khương H ồ yên lặng xoay người sang chỗ khác, tiếp tục nhìn những từ ngữ chau chuốt hoa lệ, với cậu mà nói đây là đoạn nhật ký có chút khó đọc, một bàn tay để dưới bàn lạng lẽ nắm lại, ánh mắt đảo qua đảo lại, nhìn r ồi lại nhìn, khó mà nói thành lời.

Thẩm Dạ Hi sau khi nói điện thoại xong thì đi đến, đưa tay khoát lên vai cậu, nhẹ giọng nói: “Anh nói này, ngày mai hãy coi, nên nghỉ ngơi thôi?”

PHÔI ĐẠO - HOẠI ĐẠO

Priest

dtv-ebook.com

Chương 58: Vụ án thứ 7 – hoa song

Khương Hồ chậm chạp ngẩng đầu lên, cảm thấy như Thẩm Dạ Hi đang nói cái gì đó khó hiểu lắm, cậu hỏi: “Anh không tỉnh thức cả đêm sao?”

“Cả đêm? Thức cả đêm làm gì?” Thẩm Dạ Hi tùy tiện ng ồi trên giường, không có ý tốt mà cười.

Không phải làm việc suốt đêm....sao anh chỉ cần một phòng?

Những lời này ở trong cổ Khương Hồ lăn hai vòng, sau đó ‘ực’ một tiếng nuốt xuống, cậu vô thức dựa sát vào ghế: “Àn....Anh nếu mệt thì cứ ngủ, em phải xem cho hết.” Dừng lại một chút mới nói tiếp, “Sẽ không làm ồn anh.”

Thẩm Dạ Hi nhìn cậu không nói lời nào, ánh mắt Khương Hồ né tránh, Thẩm Dạ Hi đứng lên đi về phía cậu, Khương Hồ nhanh chóng xoay người, vội đầu nhìn vào máy tính, làm như là đang rất chuyên tâm.

Thẩm Dạ Hi dừng lại sau cậu, sau đó Khương Hồ cảm thấy có một lòng ngực dựa đến, cần con chuột đang bị người nào đó cần. Tâm Thẩm Dạ Hi nói, ngài nếu không dùng sức lớn như vậy cần chuột thì mới giống bộ dáng chăm chỉ làm việc.

Khương Hồ cảm thấy tim mình đập nhanh hơn, nhanh đến mức làm cho cậu có chút khó có thể thừa nhận. Cậu phát hiện chính mình thực mờ mịt, lần đầu tiên trong đời cậu không biết nên làm cái gì mới tốt, đầu óc trống rỗng. Thẩm Dạ Hi ôm bờ vai cậu, đem cậu từ trên ghế kéo lên: “Cũng không nh ần lắm, em có thể để mai r ồi nhìn, trên đường đi cũng còn hai tiếng mà.”

Khương Hồ đờ dẫn được anh giúp đỡ phía sau đi đến nhà vệ sinh, Thẩm Dạ Hi nhẹ nhàng xoa đầu cậu: “Tắm nhanh rồi nghỉ ngơi sớm, em cho em là người sắt à, thân thể em nhỏ như vậy, nhiều nhất cũng là người đũa mà thôi.”

Cửa nhà vệ sinh khép lại sau lưng, gương trong khách sạn không mấy sạch sẽ, hơn nữa dưới ánh đèn trắng bệch, Khương Hồ nhìn thấy mặt mình, cảm thấy có điểm không đúng thật. Sau lưng còn có hơi ấm của người nọ, như vẫn đang hít thở phía sau, không biến mất được.

Cậu kỳ thật đã sớm biết tâm tư Thẩm Dạ Hi, trên thế giới này, không ai có thể ở trước mặt cậu che giấu bí mật, nhưng cậu vẫn không biết nên làm ra phải ứng gì, trong lòng luôn hỗn loạn.

Mấy năm nay cậu vẫn ở trong cuộc sống đặc biệt tối, giống như là bảo vệ của địa ngục, một bên là cậu cỏ tươi tốt bốn mùa xuân sắc, một bên là yêu ma quỷ quái hoành hành, chúng nó cùng ác mộng quanh quẩn từng giây từng phút xung quanh cậu.

Khương Hồ không biết, chính mình có thể hay không còn có thể giống như những thanh niên bình thường khác, có thể toàn tâm toàn ý đáp trả phần cảm tình của người khác.

Đôi khi, thời gian ở trong bóng tối càng lâu, thái độ đối với cảm tình lại càng tìm tòi kỹ, cậu chứng kiến, chạm vào nó, tốt đẹp thì quá ít, cho nên đối với những điếu quý giá người khác trân trọng, cậu chỉ có thể đứng xa xa nhìn, giống như món đồ chơi trong tủ kính, lại liều mạng đem đôi tay vấy bẩn của mình giấu sau lưng.

Trả giá hay là phát triển một đoạn tình cảm, với cậu mà nói, cái giá phải trả quá lớn, đem sinh mệnh chính mình ở cùng người khác, là liên lụy hay là kéo hẳn cùng xuống nước. Cậu sợ hãi, do dự nên không biết đi con đường nào.

Cậu không sợ tên tội phạm vô cùng hung ác tay đầy máu tươi, cậu thậm chí không sợ cơn ác mộng hằng đêm đeo bám cậu, giống như hút đi tất cả sinh mệnh của cậu.

Nhưng mà hấn sợ, nếu cậu từ trước đến giờ luôn tin tình cảm là tốt đẹp thì tốt rồi, nhưng mà, nó vốn chẳng tốt đẹp gì mấy, làm sao bây giờ?

Con người sống trên thế giới này, nếu không có tín ngưỡng, không có hy vọng, không có mong chờ chuyện tốt đẹp gì đó sẽ xảy ra, người đó chắc hẳn đã chết.

Trong vài giây, Khương Hồ đã phát hiện, chuyện tình cảm này, cái giá phải trả quá lớn, với cậu mà nói, cũng quá mạo hiểm, mà lại không thấy tí tiền lời, một người đầu tư đầu óc sáng suốt hẳn sẽ không chọn làm như vậy, nhưng mà....

Cậu nghĩ, người kia chính là Thẩm Dạ Hi.

Loại người nào lại có thể nhẫn tâm từ chối Thẩm Dạ Hi, người đàn ông có thân thể cường tráng nhưng tâm hồn ôn nhu chứ?

Cậu ngơ ngác tắm qua loa một chút, cảm thấy có chút mệt mỏi, cũng thấy tim không còn đập nhanh nữa. Chậm chạp mặc qua quần áo, đi ra phòng tắm, Thẩm Dạ Hi đã đem đèn tắt hết, chỉ để lại xú ánh sáng trên màn hình máy tính cùng đèn nhỏ đầu giường, thấy cậu đi ra, dùng cảm gậy gậy — khách sạn không phải lớn, chỉ có thể để giường hai người nằm: “Em ngủ bên trong, anh đi tắm.”

Khương Hồ lúc này không cãi lại, gật gật đầu, ôm bản ghi chép trên bàn, chui vào trong giường, một lát sau, tiếng nước truyền đến, Khương Hồ đem toàn bộ tinh lực của mình tập trung trên chữ của người hiên nghi, dùng tốc độ cao của đại não di chuyển toàn bộ lực chú ý..

Thẩm Dạ Hi nói rất có lý, người này tự kỷ, đi đâu có thể khiến hấn có thể kéo dài, lại dùng Hoa Song làm mật mã, nhất định là người có quan hệ rất gần với Hoa Song.

Khương Hồ đột nhiên nhớ đến người pha chế của Hoa Song — “Hấn trước khi mất tích vài ngày đã đến quán bar, sau lại đi cùng một người đàn ông, không thấy trở về”, “Là người mới, không phải khách quen, một người rất thần bí.”

Người viết nhật ký hẳn là một người đem Hoa Song thành thứ đặc ý của mình, nếu hẳn là hung thủ, nếu hẳn là người Diêu Giáo đi theo trước khi biến mất, như thế nào lại là người mới?

Nói cách khác, mấy cái suy luận của bọn họ ít nhất có một cái có thể thành lập.

Hoặc là người viết nhật ký không phải hung thủ, hoặc là người giống như Diêu Giáo, người mang hẳn đi không phải là hung thủ, hoặc là...người pha chế cố dòi đi lực chú ý của cảnh sát.

Một tiếng chuông đột nhiên vang lên, Khương Hồ giật mình, quay đầu nhìn, là điện thoại của Thẩm Dạ Hi, trên màn hình là hai chữ Thịnh Diêu đang nhảy múa, lúc này là 1h30 rạng sáng. Khương Hồ cảm thán một tiếng, làm liêu nhấn nút nghe máy.

“Uy, Thịnh Diêu?”

“Ân, là tôi, Khương Hồ à?” Thanh âm nói chuyện của Thịnh Diêu đặc biệt nhỏ, giống như ôm micro nói, xem ra người này đã tan ca về nhà, vì tăng ca mà về trễ, hơn nữa còn sợ đánh thức ‘người nào đó’ trong nhà, còn cố ý đem thanh âm ép đến thấp nhất.

“Anh còn chưa ngủ sao?” Khương Hồ cười cười, “Làm sao vậy, lại có chuyện gì?”

“Tôi vừa mới phát hiện phần nhật ký tôi gửi cho cậu, đã bị người khác sửa chữa qua.”

“Anh làm sao biết được?” Khương Hồ hỏi.

“Chuyện đã xảy ra luôn để lại dấu vết, hơn nữa tên kia chỉ là một con chim non.” Thịnh công tử nhỏ giọng cười đặc ý, “Tôi nói, ghi chép trước đó đều không khác lắm, đoạn trước giống như đã sửa đổi rất nhiều lần, tôi đang đem ghi chép đã sửa đổi của hắn trở lại nguyên dạng, phát hiện được lần cuối cùng chỉnh sửa là ba ngày trước. Tôi đem bản sửa đổi gần nhất của hắn gửi cho cậu trước, phần khác còn đang sửa.”

Thịnh Diêu truyền cái gì đến, Khương Hồnhanh chóng đem nhật ký kéo đến cuối cùng, sau đoạn miêu tả dài dòng, có điểm như là đang hướng người nào đó thổ lộ, lúc nào thì nhận thức người đó, lúc nào vừa thấy thì tim đập nhanh, cuối cùng là cuộc hẹn đặc biệt tại trấn Đông Thanh.

“....Bạn biết không, tôi lần đầu tiên đến Đông Thanh thì đã yêu nơi đó, nơi gần thành phố ồn ào náo động tràn đầy tranh cãi lại có thể sạch sẽ yên tĩnh như thế? Tôi đột nhiên cảm thấy, nơi như vậy mới là nơi thuộc về mình, nơi linh hồn tôi trở về. Nếu có một ngày, tôi có thể mang theo người vợ có thể hiểu mình, không màng thế tục mà đặt chân trên miếng đất tốt đẹp này, tốt đẹp cỡ nào a. Cư dân nơi đó rất ít, không hề hỗn loạn, một dòng sông nhỏ nhỏ lẳng lặng chảy qua. Tôi lần trước khi rời khỏi nơi đó, hoa hòe màu trắng đang rơi, khiến cho cả trấn nhỏ có vẻ bi thương hẳn lên....Đó là một năm trước, chuyển đi làm cho người ta đau đớn, tôi muốn lúc này, đến ngắm hoa đó, đi dạo gần dòng sông nhỏ đó...”

Khương Hồnhanh điện thoại nhìn từng câu từng chữ trong đoạn kia, nói: “Thịnh Diêu, anh giúp tôi nhìn thử, chuyện hẳn sửa đoạn nhật ký là lúc nào?”

“Hai tháng trước.”

“Trước nữa thì sao?”

“...Đại khái....Một năm trước, trước nữa là bốn năm trước.”

“Tình hình của hẳn đang chuyển xấu.” Khương Hồnnói, “Lúc anh xem trang này, tần suất người bị giết ngày càng cao.”

“Ý của cậu là hẳn hiện tại....” Thịnh Diêu chưa nói hết câu, đột nhiên cúi đầu kinh hô một tiếng, sau đó Khương Hồnnghe tiếng bên kia điện thoại truyền đến, nghe có vẻ tức giận, “Anh tỉnh lúc nào vậy....Đừng nháo!”

“A?” Khương Hồnkhông hiểu.

“Ách...không không, tôi không nói cậu.” Thịnh Diêu luống cuống, “VẬY cái đó, ý của cậu là, mục đích hẳn sửa nhật ký ba ngày trước, là bởi vì đã có mục tiêu kế tiếp?”

“Hiện tại xem ra là như vậy.”

“Được, tôi lập tức.....em đang nói chuyện công việc, anh đừng nháo.....ách....” Bên kia điện thoại truyền đến tiếng thở dốc, còn có tiếng cười nhẹ của một người đàn ông, Khương Hồ chớp chớp mắt, tâm nói đây là tình huống gì đây.

Sau đó chợt nghe Thịnh Diêu nhanh chóng nói: “Được rồi cậu nghỉ ngơi sớm đi, có tin gì tôi sẽ báo cậu ngay, bye.”

Trong điện thoại truyền ra tiếng títt.

Khương Hồ bật cười.

Nếu trước đó hung thủ dùng phương pháp này để gây án, vậy thì thể đâu? Nếu ở những vùng gần đây có vụ án chấn động giống như thi thể của Diêu Giáo, chắc chắn tạo thành oanh động, bốn năm, một năm, hai tháng.....

Thẩm Dạ Hi vừa ra liềm thấy Khương Hồ ôm bản ghi chép ngăn người, nhú mày thật sâu, đến lúc anh đi qua cũng chưa phản ứng lại, vì thế đưa tay lấy máy tính trong tay cậu, tắt máy, khép lại, đặt ở một bên.

Khương Hồ lúc này mới phản ứng lại, mở to hai mắt nhìn anh, xấu hổ bùng lên.

Thẩm Dạ Hi lại giống như không có cảm giác, tùy tiện nằm xuống, quay đầu hỏi cậu: “Lạnh không?”

Khương Hồ đỏ mặt lắc đầu, giường lớn giống như nhỏ lại, Thẩm Dạ Hi nhẹ nhàng nở nụ cười, tắt đèn trên đầu giường, lại vỗ vỗ đầu cậu: “Ngủ đi.”

Không biết là cảnh lửa tối đèn tắt nhìn không rõ hay là cái gì, bàn tay sau khi sờ đầu Khương Hồ, lúc hạ xuống vừa lúc nhẹ nhàng chạm hai má cậu, xẹt qua ngực cậu.

Khương Hồ đột nhiên cảm thấy được....chủ ý ngủ cùng nhau hay gì đó, thú vị lắm.

PHÔI ĐẠO - HOẠI ĐẠO

Priest

dtv-ebook.com

Chương 59: Vụ án thứ 7 – hoa song

Giường ở khách sạn đương nhiên không lớn bằng giường ở phòng khách nhà Thẩm Dạ Hi, ván giường cũng có chút cũ, nhích một chút liền có tiếng két két vang lên, Khương Hồ đưa lưng về phía Thẩm Dạ hi, im lặng không lên tiếng nằm đó, rất có mong muốn trở mình, nửa thân đã muốn tê lên. Nhưng mà cậu rất nhanh liền phát hiện, cho dù nhúc nhích rất nhỏ, trong ban đêm yên tĩnh lại vang lên rõ ràng. Cậu không biết làm sao, vì thế không dám nhúc nhích.

Càng không dám nhúc nhích lại càng muốn xoay người, càng cảm thấy khó chịu.

Khương Hồ rỗi rảnh, xoay người hay không, xoay người một cái, hay là....

Cuối cùng Khương Hồ thỏa hiệp, rốt cục cảm nhận được người tàn tật không thể tự gánh vác cuộc sống thật vất vả, cậu đã là người hai mươi tuổi, tội gì lại gây sức ép cho chính mình chứ?

Vì thế cố gắng hết sức mà xoay nhẹ nhàng, một bàn tay hơi động, tận lực không tạo ra động tĩnh – có thể nói giường của khách sạn này thật là cực phẩm nha, nếu cậu mạnh mẽ di chuyển thì sẽ là tiếng ‘cọt kẹt’. Kết quả khi cậu thật cẩn thận nhẹ tay nhẹ chân, thì tiếng ‘cọt kẹt’ trở thành ‘két – két – két’ thập phần uyển chuyển hàm xúc, cứ như là có gì đó kéo dài không dứt.

Đột nhiên, Thẩm Dạ Hi ở bên kia vươn tay, vừa lúc từ dưới chăn sờ soạng, để lên mu bàn tay Khương Hồ, người nào đó nhảy dựng.

Thẩm Dạ Hi hỏi: “Em làm gì, ngủ không được?”

“Em đang nghĩ...” Khương Hò muốn nói là nghĩ đến vụ án, nhưng lại sợ câu tiếp theo của Thẩm Dạ Hi là hỏi ‘Em nghĩ ra cái gì’, vì thế chỉ có thể dừng ở chỗ này, rốt cục cũng hiểu được mấy chữ ‘câm nín không thể lên tiếng’ là lại cảm giác gì.

Khương Hò nhanh trí, hỏi lại: “Anh như thế nào cũng không ngủ?”

“Tôi đang nghĩ việc đó.” Thẩm Dạ Hi cúi đầu cười cười.

Khương Hò không trả lời, nếu là chuyện công việc bình thường, lấy tính cách của Thẩm đội trưởng thì sẽ nói thẳng ra. Anh từ ngữ ‘nghĩ việc đó’ nói không rõ ràng như vậy, nội dung cụ thể phía sau, ngoài việc anh không muốn nói, chính là anh muốn kéo đối phương vào, để đối phương chủ động hỏi, mà căn cứ theo kết quả quan sát của Khương Hò, lúc Thẩm Dạ Hi không muốn nói gì đó, ngữ khí sẽ có chút chần chừ.

Vì thế tóm lại, người họ Thẩm nào đó không có ý tốt.

Khương Hò biết, dưới loại tình huống này, một khi mình mắc câu trả lời anh, quyên khổng chế trong câu chuyện sẽ không còn trong tầm tay mình, đường đi của đề tài sẽ không thể không chế nữa.

Thẩm Dạ Hi đợi một chút, thấy Khương Hò không có ý muốn trả lời lời anh, có chút buồn bực. Tiểu tử này thật không thú vị, đã ngủ cùng giường rồi mà còn luôn cân nhắc đề phòng người khác.

Vì thế Thẩm Dạ Hi chỉ có thể tự nói: “Anh nghĩ về em, em về nước làm gì? Lấy lý lịch của em, ở nước ngoài sẽ tốt hơn nhiều, cho dù em nói yêu thương Tổ quốc nên quay về, cũng không phải lý do chính, tiếng Trung luôn là bất lợi lớn nhất của em, thứ hai trong nước em không có người thân, cũng không có gì vướng bận. Anh không hiểu được, em trở về làm gì.”

Khương Hò nhanh chóng trả lời: “Vì Trung Quốc có nhiều đồ ăn ngon nha, hoàn cảnh tốt hay không em đâu cảm thấy không sao cả, cuộc sống không túng thiếu là được rồi, tại Mỹ em cũng không có người thân.”

Thẩm Dạ Hi bật cười: “Lúc chúng ta mới biết nhau anh cũng có hỏi, em đã trả lời cho có để qua chuyện, bây giờ cũng như vậy, không hề suy nghĩ đi?”

Khương Hòe trầm mặc.

Sau một lúc lâu, Thẩm Dạ Hi có chút thất vọng, anh biết tâm tư Khương Hòe rất sâu, sâu đến mức có người chuyên quan sát sắc mặt cũng bị mê mang.

Khương Hòe không mở miệng, không thay đổi thái độ, có rất ít người chạm đúng cảm giác của cậu. Nhưng mà... giao tình trong thời gian dài như thế, Thẩm Dạ Hi cảm thấy đối phương đối với mình, có lẽ không giống cảm giác như mình đối với đối phương là từ nội tâm bộc phát, nhưng ít khi nào cũng có chút tín nhiệm đi?

Mãi cho đến khi Thẩm Dạ Hi nghĩ Khương Hòe không muốn nói, mới nghe được tiếng thở dài cực nhỏ, Khương Hòe nói: “Thẩm đội trưởng, có chuyện cực kỳ không nên, tôi vẫn luôn giấu diếm.”

“Àn?”

“Dưới áo khoác của tôi, có một cây súng bỏ túi.”

Thẩm Dạ Hi từ trên giường bật dậy, anh sững sốt nửa ngày, mới líu lürf hỏi: “Em... dưới áo khoác, có cái gì?”

“Một cây súng bỏ túi.” Khương Hòe trấn định nói.

“Là súng gì? Đặt bên người em, chốt hay gì đó vẫn ổn chứ? Mang theo thứ nguy hiểm như vậy làm gì? Lỡ...”

Khương Hòe cắt ngang: “Lúc này, anh không nên hỏi em, súng làm sao đến, em cả ngày mang theo một cây súng, là có ý đồ gì không?”

Thẩm Dạ Hi ngây người, há hốc, đầu óc có điểm loạn, không biết nói cái gì cho phải, Khương Hòe lại nở nụ cười.

Người đàn ông Thẩm Dạ Hi này, đối với bạn bè hay đồng nghiệp luôn cẩn thận chăm sóc, khi anh muốn đối tốt với một người, rất dễ.....làm cho người ta cảm động.

Tay cậu đặt dưới chân nhẹ nhàng di chuyển, cầm lại tay Thẩm Dạ Hi.

Thẩm Dạ Hi ngờ ngác ngẩng lên trên giường, chân trượt đến bên hông, anh cảm giác được ngón tay trên mu bàn tay có chút lạnh, chỉ có lòng bàn tay là ấm áp, đầu ngón tay là những nốt chai tinh tế, không mềm mại như con gái, nhưng thon dài, các đốt ngón tay xương xương.

Trong nháy mắt anh cảm thấy được ngày và đêm đều giống nhau, niềm vui nhảy múa trong lòng.

Khương Hồn nói: “Súng là do một người bạn lo lắng nên đưa cho em, vì phòng thân, bên trong chỉ có một viên đạn. Anh yên tâm, em ở Mỹ đã có giấy phép, sẽ không làm ra chuyện gì nguy hiểm. Chuyện này chờ sau khi vụ án kết thúc, em sẽ từ từ nói với anh....”

Cậu dừng một chút, lại nhẹ nhàng nói thêm một câu: “Em hứa.”

Thẩm Dạ Hi đột nhiên muốn chạy ra ngoài, chạy khắp trấn nhỏ, đem tất cả mọi người đánh thức, nói cho mọi người biết anh rất vui, thật sự rất vui, anh muốn nói, thì ra mấy thứ ghê tởm trong truyện ngôn tình làm cho người ta nghe mà chưa tê rãng, rốt cục vẫn có chút gì đó chân thật.

Điêu diên cũng mà không phải bất cứ người nào cũng có thể hiểu, là tôi thích em, mà em cũng không có từ chối.

Em rốt cục không trốn tránh, không từ chối.

Dương nhiên, là một cảnh sát tốt, Thẩm đội trưởng không có khả năng làm phiêu dân chúng bằng cách diên cũng chạy vài ba vòng, hệ thống tự chủ anh luôn lấy làm tự hào rốt cục khôi phục, khiến anh miễn cưỡng kiên nhẫn chế tâm tình của mình, như liệt nửa người dưới mà nằm xuống.

Hắc, lão Thẩm, rốt cục biết vì sao tối nay nằm mơ cũng sẽ nở nụ cười đi?

Một đêm này, ngủ vô cùng an ổn.

Sáng sớm hôm sau, Khương Hò vừa ăn sáng vừa đem toàn bộ phần ghi chép mà Thịnh Diêu đã khôi phục như cũ, tên kia chắc là dậy rất sớm, Khương Hò nhớ đến thanh âm nghe thấy trong điện thoại ngày hôm qua, lại nghĩ đến Thịnh Diêu còn có thể rời giường sớm như vậy, vì thế liền cảm thấy, đồng chí Thịnh Diêu này thật có tinh thần rất chuyên nghiệp.

Ân, ít nhất từ này về sau sẽ không còn hướng về người nào đó nữa.

Bất quá thầy An à, thầy nếu biết là mình mở ra bài Everlasting Regret, người nào đó chỉ nhớ mãi một thứ, có thể hay không tức giận đến làm chuyện trái pháp luật?(Chém!!!)

Khụ, A Di Đà Phật, tội lỗi.

Khương Hò ngay cả trong thời gian ăn sáng cũng nhìn bản ghi chép, tên này cũng làm bộ viết nhật ký nói là đã từng nhất kiến chung tình bao nhiêu người, bật cười, tiếng cười có chút lạnh.

Thẩm Dạ Hi đem trứng chiên cắt nhỏ thành bốn miếng trong chén, nhướn mi: “Làm sao vậy?”

“Tự xưng là gì...chữ này em không biết.”

Khương Hò đem màn hình qua cho Thẩm Dạ Hi xem, cầm lấy đĩa bắt đầu ăn.

Thẩm Dạ Hi nhìn hai giây, biểu tình rất sâu, Khương Hò hỏi: “Là cái gì?”

Thẩm Dạ Hi bình tĩnh nói: “Để anh hâm nóng lại cho em.”

Khương Hò uống một chút, vui vẻ: “Đừng, không cần — em muốn nói, mặc kệ người này sửa nhật ký như thế nào, có một số nơi vẫn không thay

đổi, thứ nhất, chính là cái tên mà hầu hết người Trung Quốc đều không biết, là hắc hắc đến, cảm tình phức tạp đối với người cha, hơn nữa trong mấy bản cũ, cách hắc gọi người cha đều là người cung cấp huyết thống, thứ ba, là nơi mỗi lần hắc nói nhất kiến chung tình đều là quán bar Hoa Song, hơn nữa đều dùng một câu ‘Tôi chỉ cần liếc mắt nhìn ai đó một cái, mọi thứ tốt xấu tôi đều có thể nhìn thấu, chỉ có người nọ ng ng ời dưới ánh đèn, im lặng mà thanh nhã, như là chính mình cùng xung quanh hoàn toàn khác biệt’.”

“Hắc viết tiểu thuyết à?” Thẩm Dạ Hi cảm thấy rằng có điểm chua.

“Còn có thứ tư.” Khương H ồ nói tiếp, “Chính là hắc lập đi lập lại rất nhiều lần, ở mỗi phần kết đều trở về đề tài trấn Đông Thanh.”

“Ý của em là...Nếu mục tiêu trước của hắc đều đã không may.” Thẩm Dạ Hi ngẩng đầu lên, “Nơi xử lý thi thể rất có thể ở ngay tại trấn Đông Thanh!”

Khương H ồ nở nụ cười, Thẩm Dạ Hi chụp lên đầu cậu: “Vậy còn không mau ăn, l ề m ề cái gì?!”

Khương H ồ cùng Thẩm Dạ Hi vốn chỉ là đến xem hiện trường giết người, xong rồi liền trở về, không nghĩ đến trấn Đông Thanh lại đối với hung thủ có ý nghĩa quan trọng như vậy, vì thế hai người quyết định ở lại đây vài ngày. Cảnh sát tiểu Lý chỉ có thể tiếp tục theo chân bọn họ, mang bọn họ chui vào nơi để hộ tịch của trấn Đông Thanh.

Trấn Đông Thanh quả thực rất bị kịch, vốn là mảnh đất kinh tế, nhưng không được thành phố lớn quanh mình kéo lên, lại càng ngày càng lạc hậu, may là phương diện du lịch không có gì trở ngại, khách du lịch ở đây đều là từ người ở các tỉnh gần đây nghe nói đến, là trấn cổ không đặc biệt nổi danh.

Lại bởi vì vụ án giết người làm cho người ta rùng mình, làm cho trấn nhỏ nổi tiếng h ắc lên.

Trong phòng hộ tịch là máy tính vừa hỏng vừa cũ, tốc độ không bằng dùng tay, thời gian dài tỏa nhiệt không tốt, nên hay bị đơ. Còn về số liệu hay gì, thật bi kịch, tiểu Lý thần nhiên thừa nhận, đã rất nhiều năm không đổi mới.

Thẩm Dạ Hi buồn bực hỏi: “Các người thấy thứ đồ hỏng này có khả năng gì?”

Ông lão ở phòng hộ tịch cầm chén trà, ở một bên tươi cười trả lời: “Mở máy, tắt máy, cùng dò mìn.”

Thẩm đội trưởng câm nín, Khương Hồ cúi đầu cười lén. Thẩm Dạ Hi xắn tay áo, liếc mắt nhìn Khương Hồ “Còn thất thần, lại đây giúp, không có máy móc, thì dùng tay.”

Khương Hồ vừa định đi qua, đột nhiên nhớ đến cái gì: “Đúng rồi, em làm sao lại quên mất người kia chứ, Thẩm đội trưởng, tôi đi ra ngoài gọi điện chút.”

Thẩm Dạ Hi cảnh giác: “Gọi cho ai?”

Khương Hồ từ đâu lấy ra cái danh thiếp, cúi đầu ấn số điện thoại, thuận miệng nói: “Chính là người... lần trước gặp ở cửa Hoa Song.”

Thẩm Dạ Hi giật lấy điện thoại cậu, trừng mắt: “Không được gọi!”

PHÔI ĐẠO - HOẠI ĐẠO

Priest

dtv-ebook.com

Chương 60: Vụ án thứ 7 – hoa song

“A?” Khương Hồ vô tội nhìn hắn, “Em cảm thấy người kia hẳn là đối với Hoa Song cũng quen thuộc, nói không chừng.....”

“Sao em biết hắn không phải hung thủ?!” Thẩm Dạ Hi giận nha, vô cùng giận nha, tôi khát, làm trò trước mặt của tôi...lão tử còn mặt mũi nào! Thẩm Dạ Hi hít sâu một hơi, “Anh cảm thấy được tên kia rất giống bệnh tự kỷ em nói, cố làm ra vẻ, tự cho là tình thánh, giờ tay nhấc chân đầu tự cho là đúng, chắc là không dám cho người ta nhìn thấy thứ đức hạnh tối tha của hắn, lấy lòng mọi người, không phải tự kỷ thì là gì?”

Khương Hồ chớp chớp mắt: “Nga....Dạ Hi, anh đem khái niệm làm đảo lộn rồi, cái loại anh nói chính là ‘loại chướng ngại nhân cách’, hay là ‘chướng ngại nhân cách tìm kiếm chú ý’, có đôi khi thoát nhìn không khác nhau lắm, bất quá người có chướng ngại nhân cách tự kỷ thường hướng nội lạnh lùng hơn so với người bình thường, sẽ không ở trên đường tùy tiện đến gần người khác.”

.....Ai thềm thảo luận vấn đề học thuật với em, hơn nữa em cũng biết hắn ở trên đường là tên tùy tiện gần người khác....Thẩm Dạ Hi rầu rĩ nhìn cậu.

Khương Hồ bình tĩnh cầm lại điện thoại của mình, vừa bấm số vừa nói: “Nếu hung thủ là Tào Kinh này, hắn sẽ không phí tâm tư để rồi tự dâng mình ra, hơn nữa kỳ thật em cảm thấy với trình độ của Tào Kinh này mà nói, cũng chưa hẳn là đến nỗi bị chướng ngại nhân cách.”

Thẩm Dạ Hi nhìn tài liệu không thềm để ý, làm cho ông lão giữ hộ tịch cùng tiểu Lý bên kia cũng vội vàng, ông lão đứng ở bên cạnh nghe Khương Hồ gọi điện thoại.

Điện thoại rất nhanh chuyển được, Khương Hò nói: “Uy, xin chào, xin hỏi có phải....”

Lời còn đang giữ trong miệng, bên kia đã kích động hỏi: “Hắc! Tôi biết cậu là ai, cậu là người dễ nhìn ngày đó ở cửa Hoa Song đúng không?”

“Ách, tôi là....”

Khương Hò còn chưa nói xong, bên kia lập tức bùng lên: “A tôi thật sự rất vui, ngày đó cậu đi quá nhanh, tôi cũng chưa kịp xin cách liên lạc, hỏi thăm một vòng cũng không có người biết cậu, chỉ có thể ngu ngốc chờ cậu liên lạc, nói thật....”

Tiếng điện thoại Khương Hò rất là lớn, ít nhất Thẩm Dạ Hi ở bên cạnh nghe không sót một chữ, sắc mặt càng thêm đen, Khương Hò bất đắc dĩ nhìn anh một cái, vị Tào tiên sinh này cũng chưa có ý dừng lại.

Được rồi, chương ngại nhân cách hay gì cũng chưa đến mức, bất quá vị này có chút hoạt bát...

Tào Kinh hoàn toàn không chú ý đến Khương Hò sau khi điện thoại thông cũng chưa nói được nhiều lời, còn đang đọc diễn văn: “Nói thật, cậu về sau vẫn là ít đi đến nơi Hoa Song này đi, thật đó, nơi đó không thích hợp với người như cậu, cậu rất sạch sẽ, nơi đó nó....”

“Tào tiên sinh,” Khương Hò ho nhẹ cắt ngang hẳn, “Thực xin lỗi, tôi là cảnh sát, đi Hoa Song là để đi điều tra án.”

Tào Kinh rốt cục câm nín, “A” một tiếng, sau đó trầm mặc nửa ngày, mới phản ứng lại: “Cậu nói cậu là gì?”

“Tôi là cảnh sát.” Khương Hò kiên nhẫn lặp lại một lần, ai biết vừa mới nói xong, bên kia lập tức cúp máy.

Khương Hò sửng sốt nhìn điện thoại phát ra âm thanh tút tút liên hồi, Thẩm Dạ Hi lại khúc khích cười, người này thật buồn cười.

Khương H ồ lại gọi qua, lúc này vang lên bảy tám tiếng, Tào Kinh mới bắt máy.

“Tào tiên sinh.....”

“Cảnh, cảnh quan....tôi tôi tôi tôi tôi...tôi gần nhất chưa làm chuyện gì trái pháp luật nha, cậu cậu cậu cậu cậu tìm l ầm người r ồi đi?” Vị kia phỏng chừng cảm thấy vô cùng hối hận, gần ai không gần, gần ngay cảnh sát, còn đem danh thiếp cùng cách liên lạc cho người ta, này không phải là tự làm tự chịu sao.

“Anh thường xuyên đi quán bar Hoa Song à?”

“Cảnh quan, Hoa Song là quán bar kinh doanh hợp pháp....Thật sự, tôi tôi th ề với trời.”

Khương H ồ đột nhiên nổi lên ý xấu, kéo dài âm thanh hỏi: “Thật không, anh không phải vừa nói cho tôi biết nơi đó là nơi để gieo giống sao?”

“Tôi tôi đó là có mắt như mù a, tôi....tôi không có tật gì xấu, chỉ là mở miệng ra có hơi thối, ngài đại nhân đại lượng, ngàn vạn l ần đừng chấp nhặt mà. Cảnh quan, ngài thử sự tìm l ầm người đi, tôi, tôi thực sự chưa làm chuyện gì xấu nha!”

Thẩm Dạ Hi quyết định trở về phải tra cho ra tên Tào Kinh này, xem ra là hắn có tật giết mình.

“Không liên quan đến anh, gần nhất xảy ra vụ án giết người, chúng ta hoài nghi hung thủ là khách quen hay nhân viên làm việc trong Hoa Song, anh nghe tôi miêu tả, sau đó nói cho tôi biết có người như vậy hay không.” Khương H ồ thu liễm cười cười, ngữ khí biến chậm, nhưng vẫn mang ý tứ áp bách.

“Ngài nói, ngài nói, tôi đã từng gặp qua, khẳng định có ấn tượng.”

“Người này thực đặc biệt, cùng tất cả mọi người không giống nhau, đương nhiên không phải là hắc khí chất xuất chúng hay là diện mạo đặc biệt, tương phản, hắc không hấp dẫn sự chú ý của mọi người, đôi khi sẽ xuất hiện sau anh, anh mới phát hiện ra hắc. Hắc không thường nói chuyện, dáng người thiên gầy, cao thấp ba mươi tuổi, có thể còn hơi trẻ, thích mặc quần áo tối màu, tóc che khuất mắt, rất ít chủ động cùng người ta nói chuyện, cùng xung quanh không hợp nhau, anh trên cơ bản không nghe được hắc nói ‘cảm ơn’ hay ‘xin lỗi’, lúc cười lên luôn cứng ngắc làm cho người ta cảm thấy rất kỳ lạ.”

Khương Hồn nói đến một nửa, Thẩm Dạ Hi đã ngẩng thẳng, nhú mày.

“Nếu hắc là nhân viên công tác, anh sẽ phát hiện, hắc cùng nhân viên khác ở chung không hòa hợp, khả năng khống chế của hắc cùng với tố chất thần kinh đó, lại luôn cô độc không hề có bạn bè. Cho dù ở nơi như quán bar Hoa Song, cho dù anh phát hiện hắc nhìn chăm chú một người, hắc cũng sẽ không chủ động đến gần.” Khương Hồn dừng một chút, tựa hồ đang quyết định nên nói hay không, “Hắc không thể cùng người bình thường kết giao, hay là duy trì một mối quan hệ ổn định, cho dù là phát triển...hắc cũng là tên cuồng ngược đãi.”

Người bên kia điện thoại như bị lời của cậu dọa, một lúc lâu, mới hỏi: “Cảnh quan, người cậu nói, hắc phạm tội gì?”

“Đó là chuyện của chúng tôi.” Khương Hồn kéo dài âm thanh nhẹ nhàng nói, “Anh chỉ cần nói, anh có gặp qua người này không?”

“Nghe cậu nói như vậy, tôi có nhớ đến một người.” Tào Kinh chần chờ một chút, hắc từ khẩu khí Khương Hồn nghe ra được việc này rất nghiêm trọng, hơn nữa những từ ngữ như ‘án giết người’ ‘cuồng ngược đãi’ linh tinh gì đó, hắc nhìn không được rung mình một cái, đề thấp giọng, “Hoa song có một người pha chế, gọi là Mạnh Thanh Tử, tóc hơi dài, lại âm u, tôi không nói nhất định là hắc, chỉ là cảm thấy có điểm giống....”

Khương Hồn sửng sốt, cúp điện thoại, quay đầu hỏi Thẩm Dạ Hi: “Quầy bar trong quán là ở vị trí nào?”

Thẩm Dạ Hi vỗ mạnh ót, thở phào một hơi, dùng sức lắc đầu: “Con mẹ nó — quây bar ở bên cạnh dàn DJ, đặt trên hai cái bậc thang, từ trên cao có thể vừa vặn nhìn thấy tình hình của quán bar, tựa như...”

“Vị vua nhìn xuống lãnh thổ của hắn.”

“Anh đối mặt cùng hắn nói nhiều như vậy, cứ nhiên không nhận ra.” Thẩm Dạ Hi có chút khỗ, anh đứng lên, “Giúp tôi tìm thử trong ba mươi năm gần đây, trấn Đông Thanh có bao nhiêu người họ Mạnh.”

“Mạnh.....Mạnh Thanh Tử?” Tiểu Lý cùng ông lão hiển nhiên có nghe được đoạn đối thoại của Khương Hồn cùng Thẩm Dạ Hi, hai người còn chưa hồi thần.

“Không, họ Mạnh là được, lúc tên biến thái này đi ra ngoài nhất định có sửa tên của mình.” Thẩm Dạ Hi muốn tự mình tìm kiếm, “Khương Hồn, em gọi điện cho Thịnh Diêu nói bọn họ một tiếng.”

Mà phía sau, một vị khách đặc biệt của cảnh cục vừa rời đi.

Bởi vì Khương Hồn nói tình hình hung thủ rất nhanh chuyển xấu, tay bốn người không dám dừng lại, sáng sớm Tô Quân Tử liền dẫn người đi giám sát Hoa Song, Dương Mạn cùng An Di Ninh đem tất cả quan hệ của Diêu Giảo tra lại một lần, từng bước đi thăm dò, Thịnh Diêu ôm bản bút ký bên người, nghiên cứu nhật ký mới thay đổi, phân tích lịch sử, muốn mượn thứ này tìm mục tiêu mới của hung thủ.

Mạc Thông cho cậu quyên nhờ cảnh sát trên mạng phối hợp, Thịnh Diêu cố không để ý đến thất lưng đau, vẫn ngồi ở trước máy tính không nhúc nhích. Cậu có loại cảm giác không hết tốt, như là bị cái gì đó thúc giục, luôn cảm thấy được nếu chính mình còn chậm trễ, có thể sẽ xảy ra hậu quả nghiêm trọng.

Lúc này, đột nhiên có người gõ cửa, một cảnh sát nhô đầu ra: “Cảnh sát Thịnh anh ở một mình a, có người tìm.”

Thịnh Diêu vừa nhắc đầu, liền thấy một tiểu thanh niên u buồn đứng phía sau hắn nhìn lên không trung khoảng bốn mươi lăm độ, còn rất quen mắt, nhìn kỹ lại, chính là người ngày đó giúp đỡ đi đầu tra, lại còn giúp phát họa tranh người hiềm nghi.

Cậu ngăn người, không biết người này đến làm gì. Nhưng rốt cục không thể chậm trễ người ta, cho nên Thịnh Diêu vẫn đứng lên, thuận tay đem bản ghi chép đóng lại, mời vị kia tiến vào.”

“Anh là Mạnh...Mạnh...” Thịnh Diêu vắt não chỉ toàn là lời phân tích của Khương Hồ, tên người này, nghĩ mãi vẫn không nhớ.”

“Mạnh Thanh Tử.” Sắc mặt người nọ tối đi một chút, như lập tức phản ứng lại, miễn cưỡng đối với Thịnh Diêu cười cười, “Chúng ta lần trước đã gặp qua, cảnh sát Thịnh.”

Những lời này kỳ thật bình thường, nhưng mà Thịnh Diêu không biết do mình hay sao mà lại cảm thấy lời của người này có ý châm chọc: “À, Mạnh tiên sinh, mời ngồi, xin hỏi anh hôm nay tới đây là....”

Mạnh Thanh Tử ngẩng xuống, tóc trên trán tự nhiên buông xuống, môi hắn hơi hơi cười, ánh mắt nhìn chăm chú mặt đất hơn phân nửa sườn mặt hướng về Thịnh Diêu, có vẻ rất suy sút, sau một lúc lâu không nói chuyện, may là tiếp đãi hắn là Thịnh Diêu chứ không phải Dương Mạn, Thịnh Diêu vô cùng kiên nhẫn.

Thật lâu sau, Mạnh Thanh Tử mới cúi đầu nói: “Tôi...muốn hỏi một chút vụ án của a Giảo là như thế nào?”

Thịnh Diêu lấy một loại khẩu khí công tác nói: “Thực xin lỗi, chuyện này tôi tạm thời không thể lộ ra, chúng tôi cũng có quy định.” Sau đó nhẹ giọng hỏi, “Anh....cùng người bị hại là quan hệ gì?”

Mạnh Thanh Tử ngẩng đầu liếc mắt nhìn Thịnh Diêu một cái, ánh mắt mơ hồ, nhìn cậu một cái liền dời đi, sau đó lại cúi đầu: “Hắn là khách quen của Hoa Song, rất nhiều người đều thích hắn, tôi chính là đến hỏi giùm mọi người.”

Thịnh Diêu nhìn vị ‘đại biểu’ này, cười bình ổn: “Chúng tôi hiện tại đã có manh mối mới, thỉnh tin tưởng chúng tôi sẽ nhanh chóng phá án, trả lại cho bạn của anh....của các anh một cái công đạo.”

Mạnh Thanh Tử lúc này lại ngẩng đầu lên nhìn Thịnh Diêu, giống như đang xác nhận Thịnh Diêu đang nói thật không.

Thịnh Diêu chỉ mỉm cười nhìn hắn, Mạnh Thanh Tử chần chờ một chút, yên lặng gật đầu, lúng túng nói: “Nga, vậy....tôi đi trước.”

Hắn nói xong, cũng không cùng Thịnh Diêu chào hỏi, liền đứng lên rời đi, động tác có vẻ nhanh nhẹn hơn, tươi cười trên mặt Thịnh Diêu biến mất, một lần nữa mở ra nhật ký, nhanh chóng nhìn mấy dòng, sau đó càng nhẫn nại, cầm điện thoại lên gọi: “Người vừa rời từ phòng tôi đi ra, tìm mấy người anh em để ý hắn.”

PHÔI ĐẠO - HOẠI ĐẠO

Priest

dtv-ebook.com

Chương 61: Vụ án thứ 7 – hoa song

Cũng vừa khéo, lúc Thịnh Diêu gọi Khương Hò thì cũng là lúc Khương Hò đang gọi cho Thịnh Diêu, kết quả cả hai đường dây đều bận.

Biết bọn họ đều đang bận, Khương Hò liền buong điện thoại, cùng Thẩm Dạ Hi và mọi người tìm thêm hồ sơ hộ tịch về họ Mạnh.

Đông Thanh là một nơi khá trù phú, lúc đầu chỉ là cái thôn, mấy năm gần đây mới có khách du lịch đến, dần dần người ngoài nghe tin, dòng họ trong trấn thông thường là lâu năm, ngoài ra còn có một số người ngoài trấn sau đó dọn vào đây ở. Ông lão giữ hộ tịch nói, người họ Mạnh trong trấn rất ít, bọn họ tìm kiếm nửa ngày cũng chỉ kiếm được ba nhà.

Lúc này điện thoại Thịnh Diêu rốt cục gọi được.

Thịnh Diêu vừa bắt điện thoại đã nói: “Tiểu Khương, có một người, cậu nên chú ý một chút.”

Khương Hò hỏi: “Mạnh Thanh Tử?”

“Đúng....Ách?” Thịnh Diêu lắp bắp kinh hãi, “Cậu làm sao biết?”

Khương Hò nhanh chóng nói ra suy nghĩ trong đầu, hỏi lại: “Anh đột nhiên chú ý đến người này, có phải hắn đã đến cục không?”

Thịnh Diêu câm nín một lúc lâu: “Kháo, Khương Hò, cậu là thần à?”

“Không khó đoán, tên hỗn đản tự cho là thông minh kia từ ngày đầu tiên đi Hoa Song đã có ý đồ quấy nhiễu chúng ta đi đâu tra.” Những lời này của Khương Hò nói rất rồi chảy, “Anh nói với hắn cái gì?”

Thịnh Diêu cười: “Tôi có thể nói với hấn cái gì, tội phạm đại diện cho một nhóm người đến hỏi tôi, tôi còn có thể nói với hấn cái gì? Đã có người để chú ý, tôi tra xét bối cảnh hấn một chút, cậu đoán xem có chuyện gì?”

“Đến từ trấn Đông Thanh mười năm trước.” Khương Hồn nói.

“Tiểu tử cậu thật đáng ghét, một chút việc cũng không cho tôi nói.”
Thịnh Diêu cười nói, “Đúng, hấn đổi tên, trước kia gọi là Mạnh Tiểu Trụ.”

“Mạnh Tiểu Trụ?” Khương Hồn lặp lại một lần, cũng là nói cho ba người kia nghe, Thẩm Dạ Hi lăm bằm tìm kiếm, còn ông lão như nhớ đến cái gì, đột nhiên nhíu mi, chậm rãi hỏi: “Cậu là nói...Mạnh Tiểu Trụ?”

Thẩm Dạ Hi ngừng lại: “Ông biết người này?”

Mặt ông thay đổi, nhíu mày nói: “Đúng là có...chúng ta trước kia có một đứa nhỏ, gọi là Mạnh Tiểu Trụ, đã nhiều năm không có tin của nó, nhà của nó vẫn còn giữ, cũng không biết người đã đi nơi nào.”

Thịnh Diêu nói: “Người này di chuyển qua rất nhiều nơi, đổi nhiều công việc, ở một chỗ luôn không lâu dài, cuối cùng được giữ lại ở Hoa Song, bất quá tôi vừa mới gọi điện hỏi, bởi vì khách hàng phàn nàn, quan hệ với đồng nghiệp cũng không tốt, đã sắp hết hạn hợp đồng.”

Thẩm Dạ Hi lấy điện thoại của Khương Hồn “Thịnh Diêu, đừng khách khí, cứ đem người đến bắt, làm gì có ai tích cực vậy chứ, chắc là trong lòng có quỷ.”

Thịnh Diêu hú lên quái dị: “Được, làm cảnh sát, thích nhất chính là bắt người.” Nói xong liền quăng điện thoại chạy đi.

Bên này, Khương Hồn cùng Thẩm Dạ Hi dưới sự hướng dẫn của ông lão đi đến nhà cũ của họ Mạnh.

Ông nói: “Đã nhiều năm như vậy, người năm đó chết có, rồi đi có, cũng không còn nhiều người nhớ đến, đứa nhỏ này...đứa nhỏ này làm việc xấu xa.”

Khương Hồ ẩn ẩn đoán được chút việc, không lên tiếng, đi theo bên cạnh Thẩm Dạ Hi, lặng lẽ lắng nghe.

“Ba Mạnh Tiểu Trụ là tên vô liêm sỉ heo chó không bằng, lúc mẹ nó còn sống, tình cảm vẫn còn nên cũng thu liễm, nhưng mà sau khi sinh Mạnh Tiểu Trụ thân thể mẹ nó không tốt, luôn nhiều bệnh, hai năm sau đó liền chết đi. Người phụ nữ đó rất đẹp, đúng là hoa lài cấm bãi phân trâu...” Ông lắc đầu, “Thành thật mà nói, chuyện nhà người khác không phải ai cũng hiểu. Nhưng bà ta, vừa chết ba của nó, Mạnh Hồng Văn liền hận đứa nhỏ đáng thương này, bình thường không quan tâm còn chưa nói, lúc uống....uống rượu vào chuyện gì cũng có thể làm.”

“Ông ta đã làm gì?” Thẩm Dạ Hi hỏi.

“Khụ, đánh mất đầu là chuyện như cơm bữa, nhà tôi có đứa nhỏ cùng lớp với Mạnh Tiểu Trụ, lúc nó đi học về đầu nói thấy cánh tay Mạnh Tiểu Trụ đầu có dấu xanh tím, rất nhiều, tôi cùng mẹ nó đầu không tin, người cha nào lại có thể đánh con mình như thế? Hồ dữ còn không ăn thịt con.” Ông lão lắc đầu, có một hôm trời mưa tôi đi đón con, vừa lúc thấy trên trán Mạnh Tiểu Trụ có vết thương rất dài, đang kết vảy, động mạnh xù là có thể nứt ra, tôi hoảng sợ, liền hỏi nó bị làm sao, nó nói là vô ý bị té trên đường.”

“Tôi bao nhiêu tuổi chứ, còn không biết vết thương khi bị té là như thế nào sao? Sau đó còn có một chuyện...kế bên nhà của Mạnh Tiểu Trụ có đứa bé gái, giống như con khỉ vậy, lúc thì leo cây, lúc thì leo tường chơi, thấy sân nhà của họ Mạnh.” Ông dừng một chút, khó có thể mở miệng, “Nó nói.....nó nói Mạnh Tiểu Trụ không biết xấu hổ. Người lớn đầu hỏi nằng tại sao nói Mạnh Tiểu Trụ như vậy, nó nó nó thấy Mạnh Tiểu Trụ ở trong sân không mặc quần áo, ba nó dùng roi đánh nó.”

Thẩm Dạ Hi cùng Khương Hồ liếc nhau, không lên tiếng.

Ông lão rùng mình: “Mẹ đứa bé gái sợ hãi, không bao lâu liền dọn đi. Sau đó Mạnh Hồng Văn đột nhiên bị bệnh nặng rồi qua đời, mọi người đầu nói, hẳn uống nhiều rượu như vậy có ngày cũng chết thôi, đáng thương chính là chỉ còn lại một đứa nhỏ, không bao lâu nó liền bỏ đi một

mình. Kỳ thật đứa nhỏ đó bây giờ làm ra chuyện như vậy, cũng là.....Ai! Người nhà này!”

Ông dừng chân, trước mắt là ngôi nhà cũ không còn ra màu sắc gì, gốc cổ thụ rũ xuống, trong sân có một gốc lê, gió thổi qua làm đóa hoa tuyết trắng cùng nhau rơi xuống.

Ông lão nói: “Chính là nơi này.”

Tay nghề của tiểu Lý cũng không tồi, hai ba cái liền mở được khóa. Khương Hòe đạp cánh hoa đi qua, ánh mắt dừng lại trên ổ khóa: “Nhà này mười năm không có ai ở, tại sao ổ khóa lại không bị gỉ?”

Ông lão cũng lại nhìn: “Ai? Thật là, này thật không được nha....là đứa nhỏ Mạnh Tiểu Trụ trở về sao? Vậy mà không thông báo cho mọi người một tiếng.”

Mở cửa vào sân, trong đó tràn đầy đóa hoa lê, căn phòng thì tối tăm. Mùa xuân ở phương Bắc gió lớn, đóa hoa bị gió thổi trúng bay tán loạn khắp nơi, rất nhiều đậu ở trên cửa sổ giống như là vẽ một vệt trắng. Khương Hòe nói: “Tôi hình như biết chút gì đó, vì sao hẳn đối với quán bar Hoa Song lại có tình cảm như vậy.”

Thẩm Dạ Hi nhìn xung quanh sân một vòng, cuối cùng đem ánh mắt dừng lại trên cây hoa lê. Anh đi qua, ngửi xôm xuống, đột nhiên đối Khương Hòe vẫy tay: “Khương Hòe, lại đây một chút.”

“Àn?” Khương Hòe đi đến, Thấy Thẩm Dạ Hi đưa tay chỉ vào một con sâu từ dưới đất chui lên, “Anh....đối với côn trùng không quen lắm.”

“Cái này gọi là bọ cánh cứng, có nơi kêu nó là trùng mai táng, thích ăn xác động vật.” Cậu dừng lại, biểu tình của Khương Hòe có chút ngưng trọng, ông lão cùng tiểu Lý bị dọa rớt.

“Tìm đồng nghiệp đem công cụ đến, đào ra nhìn thử.” Thẩm Dạ Hi ra lệnh.

Bốn người đàn ông đào hiệu suất quả nhiên cao hơn, qua không bao lâu liền đào được một cái hố, sắc mặt tiểu Lý trắng bệch nhìn cái hố, một mảnh hoa lê ở trước mặt hắn, đưa tay gạt đi mảnh hoa tuyết trắng đó liền ngẩng người, sau đó đột nhiên xoay người, nôn mửa không ngừng.

Ông lão cần xằng, mở to hai mắt, môi rung lên, định nói gì đó nhưng lại im lặng. Điện thoại Thẩm Dạ Hi vang lên, Thịnh Diêu nói: “Bắt được người rồi, tên vô liêm sĩ này còn chưa chịu thua, hắn nói người bị hại cuối cùng bị hắn nhốt tại một nơi không ai có thể tìm thấy.”

“Một người bị hại cuối cùng?”

“Chúng tôi tìm được IP của người nọ, cảnh sát mạng đã tìm được người, vừa gọi điện thoại xác nhận, tên gốc đó vẫn ở nhà coi TV, nói ra thật ảo, hắn nói vừa rồi Mạnh Thanh Tử có hẹn đi ra ngoài, nhưng vì hắn thân thể không thoải mái nên từ chối.” Thịnh Diêu dừng một chút, “Ai đúng rồi, các người đến nhà Mạnh Thanh Tử rồi sao? Hắn nói trong nhà hắn đều là các tác phẩm nghệ thuật, nói các người không cần đi loạn.”

Ánh mắt Thẩm Dạ Hi rời xuống động, cúi đầu nói: “Được rồi, đã thấy cái thứ hắn nói...”

Đó là một cái hố rộng khoảng hai ba thước, trong đó không biết chôn bao nhiêu cỗ thi thể, có cái sớm đã biến thành bộ xương trắng, có cái trên người còn thịt thối, bộ cạnh cứng ở trong đông thịt thối chui tới chui lui, mùi bùn đất pha với mùi hư thối lan vào trong không khí, đóa hoa lê vẫn còn đang bay xuống.

Khương Hồ quay đầu, ngờ ngạc hỏi ông lão hộ tịch đang sửng sốt: “Còn Mạnh Hằng Văn, bộ dạng thế nào?”

Ông lão phản ứng chậm nửa nhịp, tay chân quơ loạn một chút: “Cao như vậy, không mập, với lại, với lại...”

“Cùng Diêu Giáo có phải hay không có điểm giống?” Khương Hồ nhẹ giọng hỏi.

Ông lão hoảng sợ nhìn hấn.

Thì ra nhiều năm như vậy, hấn luôn giết cha mình, một lần lại một lần, Khương Hồngửu đầu nhìn hoa trong sân, cảm thấy nơi này thật lạnh.

Thương tổn cùng bị thương tổn, lại bế tắc chạm phải bế tắc.

Khương Hồ cùng Thẩm Dạ Hi ở lại đến hôm sau mới rời khỏi trấn Đông Thanh, vụ án này rốt cục đóng lại. Vài ngày sau, chị của Diêu Giáo về nước giúp mẹ hấn đến nhận thi thể Diêu Giáo, An Di Ninh đột nhiên cảm thấy mẹ của Diêu Giáo chỉ trong ngắn ngủi vài ngày đã giống như già đi mười tuổi, ngay cả thắt lưng cũng thẳng không được. Tô Quân Tử kỳ quái hỏi: “Hấn nếu đem Diêu Giáo chôn trong sân nhà mình, chắc là sẽ không bị người phát hiện, vì cái gì chứ?”

“Bởi vì....giết người đã không thể thỏa mãn được hấn.” Khương Hồ nói – người bị giết ngày càng nhiều, nhưng mà dần dần hấn phát hiện, giết người giống cha mình và giống mình cũng không thể thỏa mãn mình, lỗ hổng trong lòng hấn vốn đã vụn vẹo từ khi còn bé, sau đó bắt đầu dấn vào thi thể, người đầu tiên chết trong tay hấn làm cho hấn hưng phấn vô cùng, giống như có được năng lượng sống thật lớn.

Dần dần, hấn yêu loại cảm giác này, lại lần nữa, tìm người xuống tay, không ai biết, hấn trừ bỏ bí mật làm việc ở ngoài, còn có thủ đoạn khác, hấn chìm trong nghệ thuật giết người mà không thể tự kiềm chế. Nhưng mà hấn phát hiện đi đâu đó đã không thể thỏa mãn hấn, thi thể bị chôn dưới đất, tất cả bọn họ đều có một dạng, không có gì mới mẻ, vì thế hấn quyết định chơi một trò kích thích.

Đem thi thể Diêu Giáo, triển lãm vào ban ngày.

Điều này làm cho hấn cảm thấy như có sức mạnh — giống như vị vua có quyền sinh sát trong tay, tùy lúc có thể lấy đi mạng sống người khác. Cái này rất kích thích đi, hấn thậm chí không thể khống chế chính mình, đến cực cảnh sát dò hỏi để cười nhạo người ta.

Lời nguyền của Narcissus, rốt cục thành hiện thực

Gia đình hạnh phúc trên thế giới này phần lớn đều giống nhau, còn gia đình bất hạnh lại có rất nhiều dạng bất hạnh. Quan hệ máu mủ, đến tột cực là tại sao lại trở thành như vậy chứ?

Không ai có được câu trả lời.

Trên thế giới này không thiếu bi kịch, chuyện Oedipus của Nga và vân vân cũng là một loại bi kịch...

Sau khi đi công tác nhiều ngày trở về, Khương Hồ vừa về nhà liền chạy vào nhà tắm, lúc đi ra lại thấy Thẩm Dạ hi đang ngồi trên ghế sa lon chờ cậu, hai tay để cùng một chỗ, nâng cằm: “Khương Hồ, chúng ta nói chuyện đi?”

PHÔI ĐẠO - HOẠI ĐẠO

Priest

dtv-ebook.com

Chương 62: Vụ án thứ 8 – liên minh

Xuân năm nay như so với năm r ấ còn nắng hơn, buổi tiệc mùa xuân, vũ trụ dường như sống lại lần nữa, cỏ cây sinh trưởng. Hình ảnh ngôi mộ hoang tàn đầy hoa lê vẫn khắc sâu trong lòng mọi người, sinh mệnh cùng tử vong, vĩnh viễn đầu dính li ền nhau, không thể tách rời.

Thẩm Dạ Hi nhớ đến người mẹ đầu tóc bạc đi của Diêu Giáo, người đàn bà cả đời đoan trang, nội liễm, bà chắc là chưa từng ở trước mặt nh ều người khóc lớn như vậy. Cùng bọn họ, ngoại trừ hai người đàn bà còn có An Di Ninh đột nhiên ngoan ngoãn hẳn lên, ngày đó li ền cùng Mạc Thông trở về nhà.

Đôi khi, chỉ có trải qua mất mát mới biết quý trọng những thứ đang có. Tiếc nuối của người chết không có cách nào bù lại, nhưng mà thế giới này, vẫn là thế giới của người sống. Thẩm Dạ Hi đột nhiên nghĩ, nếu có một ngày, chính mình ở trong một nhiệm vụ nào đó, một lúc không cẩn thận li ền hi sinh vì nhiệm vụ, người nọ có hay không cả đời cũng không có cơ hội nghe mình nói câu thật lòng?

Vậy mình có thể hay không khi tới điện Diêm La r ấ mà vẫn cảm thấy tiếc nuối?

Cho nên khi Khương H ồlau tóc, mắt nửa mở nửa nhắm từ phòng tắm đi ra, Thẩm Dạ Hi đột nhiên ngẩng đầu lên nói: “Khương H ồ, chúng ta nói chuyện đi?”

Động tác Khương H ồdừng lại một chút, ánh mắt lập tức trong suốt, không lên tiếng mà ngẩng đầu nhìn Thẩm Dạ Hi một cái, ng ẩ xuống: “Anh nói đi.”

“Tôi trước đây,” Thẩm Dạ Hi chậm rãi mở miệng, một bộ dáng sẽ nói rất nhiều, trong lòng anh có chuyện, nếu nói ngắn gọn luôn cảm thấy thật mất tự nhiên, chỉ có nói từ đầu, may mắn người bên cạnh anh, từ nhỏ đã luôn nghe người ta nói chuyện, vô luận đề tài có dài như thế nào, buồn tẻ không thú vị như thế nào, cho dù đầu tóc bù xù, lại luôn im lặng ngẫm đó, bộ dáng nghiêm túc lắng nghe, “Anh lúc trước lớn lên ở cô nhi viện ở thành phố phía Nam, năm lão viện trưởng qua đời, anh cũng không có trở về, chỉ định kỳ gửi tiền về đó.”

“Trong đám nhỏ đó, anh khẳng định là đứa lớn tuổi nhất.” Khương Hồ nói.

Thẩm Dạ Hi cười gật đầu, đốt một điếu thuốc: “Anh nói này, em cái gì cũng nhìn thấu như vậy, có phải hay không đôi khi cảm thấy rất vô nghĩa?”

Khương Hồ sắc mặt đột nhiên biến đổi, lập tức miễn cưỡng nở nụ cười: “Có đôi khi.”

Thẩm Dạ Hi không tiếp tục truy cứu đề tài này, tiếp tục nói: “Khi đó có đến mười đứa trẻ sống cùng nhau, lại nói tiếp, trong đám bạn cùng lứa, nhà của bọn anh là lớn nhất. Nhưng nhà đó cũng không phải là nhà, em hiểu không?”

Khương Hồ lúc đầu là chần chờ một lúc mới gật đầu, sau lại lắc đầu: “Em chưa từng sống trong hoàn cảnh như vậy, không có tự mình trải qua, không dám nói là hiểu, bất quá tôi sẽ tận lực nghe anh nói.”

Thẩm Dạ Hi cười một tiếng, Khương Hồ đây là tái phát bệnh nghề nghiệp. Anh nói lời này kỳ thật có chút dụng ý, bởi vì trong lòng có điểm để ý, nhưng đối phương lại nói thẳng là đã trải qua một một ít chuyện cùng mất đi người thân này nọ, cũng chưa từng trải qua thống khổ thật lớn, bình thường đưa lời khuyên sẽ không nói ‘Tôi hiểu được cảm giác của anh’, vì nhìn qua như đang an ủi, như vậy sẽ làm cho người được tư vấn cảm thấy người tư vấn cho mình không thành thật, chỉ là có lệ.

Thẩm Dạ Hi tiếp tục từ từ nói: “Đầu là một đám nhỏ, cha mẹ đầu cùng là một mình lão viện trưởng, như thế nào cũng không thể chiếu cố tất cả,

bọn anh tuy rằng cùng nhau lớn lên nhưng mỗi người đều mang thân thể của riêng mình, thật giống như ký túc xá ở trường học, có thầy giáo, có bạn học, những lúc ngày lễ vẫn có nhà để quay về, có người nghe chuyện vui trong trường, chuyện buồn. Sau lớn lên một chút, anh đã nghĩ, khi nào anh mới có thể có nhà chứ, có nơi có thể để anh toàn tâm toàn ý chiều cô, có người nghe anh nói??

Khương Hòe trầm mặc, cậu biết Thẩm Dạ Hi lúc này là nói thật, bộ dạng bác sĩ tâm lý cũng không thể dùng.

Thẩm Dạ Hi thở dài, thu lại nét mặt, ánh mắt ở trên người cậu dạo một vòng, mang theo nụ cười khổ, một chút chờ đợi, một chút tự vị không thể nói rõ: “Anh nói này, mấy người được gọi là thông minh, là luôn dùng bộ dạng giả hồ đồ để biểu hiện mình thông minh sao?”

“Dạ Hi.” Khương Hòe cắt ngang anh, lời nói tới miệng đột nhiên lại biến mất. Sắc trời tối dần, gió đêm dần nổi lên, trong mắt Thẩm Dạ Hi mang theo một chút ánh sáng nhàn nhạt, anh tuấn đến mức làm cho người ta không dám nhìn gần, nhưng người đàn ông vĩ đại đến vậy, trong lòng vẫn là mang theo một chút tự ti.

Thẩm Dạ Hi chờ cậu nói tiếp.

Khương Hòe dừng một chút: “Em cũng đã ở nhà của anh nửa năm, cũng cho anh thêm không ít phiền toái, nếu anh không ngại...”

Ý cười Thẩm Dạ Hi dần dần biến mất, lại nghe Khương Hòe nói: “Nếu anh không ngại, có thể hay không để em quấy rầy một thời gian nữa?”

Thẩm Dạ Hi ngây ngẩn cả người, giống như nghe không hiểu tiếng Trung, Khương Hòe thấy anh sau một lúc lâu vẫn không trả lời, vì thế liếc quay đầu: “Da, anh không chào đón nha, vậy thì quên đi, em dọn đi là được.”

Mái tóc mềm mại vẫn còn ướt rồi tung, ánh mắt cúi xuống, nhìn vào còn có điểm sương mù, hơi hơi nheo mắt lại, mặt mày càng linh động hơn,

cười vui vẻ. Thẩm Dạ Hi chưa bao giờ thấy qua Khương Hề cười vô tư như vậy, nhìn không được cũng cười lên.

Anh đứng lên, dùng ngón tay búng lên ót Khương Hề “Em dám dọn, kiểm chuyện à! Mau làm khô tóc rồi giúp anh rửa đầu ăn.”

Người có biết, đôi khi, thề non hẹn biển hay gì đó, không phải để ở ngoài miệng, mà là nhớ mãi ở trong lòng, ở trong đó di chuyển vài vòng, dần dần sáng tỏ, tất cả mùi vị đều như cá trong nước, không cần cùng người ngoài nói, chỉ cần bản thân mình biết.

Triển chuyển nhất sinh, phần hoa lạc trần, nhất thế chuyển thân, tổng hữu tha.(Trần trọc cả đời, phần hoa lạc mất, cả đời xoay chuyển, chỉ một mình hấn.)

(Chi: hai anh đã chính thức xác định với nhau rồi nha ^_^ yay m/)

Thịnh Diêu mới vừa tới hành lang, đã nghe được một cỗ hương vị rất thơm, cậu nhìn không được hít sâu một hơi, tâm nói nhà ai có được vợ hiền vậy a, làm cho cả hành lang đều thơm.

Ai biết được khi đẩy cửa ra, liền thấy Thư Cửu mặc một cái tạp dề buồn cười từ phòng bếp nhô đầu ra, lấy lòng cười cười: “A sir vất vả rồi.”

Thịnh Diêu lúc này mới phát hiện, mùi hương là từ phòng bếp nhà mình bay ra, tò mò nhìn Thư Cửu: “Anh đang làm gì?”

“Nga, em từ từ.” Thư Cửu sưu một tiếng trở lại phòng bếp, lúc sau, cẩn thận mang một chén canh đến, mùi thơm từ đó lan ra, sau đó đặt trước mặt Thịnh Diêu, vẻ mặt vô cùng tán thưởng, còn dùng tay quạt quạt, “Nếm thử chút tay nghề của tôi.”

Động tác đầu tiên của Thịnh Diêu là ngẩng đầu nhìn ngoài cửa sổ, mặt trời có phải hay không mọc ở phía Tây.

Thư Cửu then thùng, cúi đầu chớp mắt nhìn cậu, hạ thấp tiếng, “Phu quân, nếm thử đi, chút thôi!”

Kháo, thằng nhãi này từ lúc nào học được cái bộ dáng của Dương Mạn, cho dù cô có hung dữ nhưng dù gì vẫn là một người đẹp, người này....thật ghê tởm mà. Thịnh Diêu từ trên xuống dưới đánh giá Thử Cửu một phen, xem đủ rồi: “Người đẹp nha, không nhìn không biết, vừa nhìn liền thấy.....thật sự là lưng hùm vai gấu nha!”

Thử Cửu tiếp tục trạng thái thẹn thùng: “Tôi không chịu!”

Thịnh Diêu: “Cứu mạng....”

Thử Cửu lúc này mới tươi cười đem muống để trong tay cậu: “Canh gà thử ô nấu với phục linh, là món mùa xuân mà tôi thích nhất, nếu em thích, về sau mỗi ngày đều nấu cho em.”

Thịnh Diêu nở nụ cười: “Anh có phải có ý đồ...ân, không rồi.”

“Hắc hắc hắc hắc.” Thử Cửu cười nham nhở.

Thịnh Diêu đưa tay vỗ đầu hắn: “Ngoan, gần đây sao lại tốt như vậy, anh không phải đã làm chuyện gì có lỗi với tôi rồi chứ?”

Thử Cửu rưng rưng đôi mắt.

“Tôi sai rồi.” Thịnh Diêu là người không chịu thiệt trước mắt, nhận sai rất nhanh, cậu nghĩ, mắt hoa đào mang vài phần đùa giỡn nghiêng đầu nhìn Thử Cửu, “Vậy là vì cái gì, gần đây luôn thức khuya chờ tôi về lại nấu canh, anh yêu tôi sao?”

Thử Cửu dùng sức gật, đột nhiên từ sofa nhảy xuống, quỳ một chân: “A Diêu, để tôi theo đuổi em đi!”

Thịnh Diêu ghen một ngụm canh trong cổ họng, thiếu chút nữa trực tiếp đi gặp Mark.

(Karl Heinrich Marx (Hán Việt: Khải Nhĩ Mã Khắc Tư), thường được phiên âm là Các Mác trong các tài liệu tiếng Việt;^[4] sinh 5 tháng 5 năm 1818 tại Trier, Vương quốc Phổ – mất 14 tháng 3 năm 1883 tại Luân Đôn,

Vương quốc Anh) là nhà tư tưởng người Đức gốc Do thái, và cũng là nhà kinh tế chính trị, nhà lãnh đạo cách mạng của Hiệp hội Người lao động Quốc tế. Ông là một học giả có ảnh hưởng lớn trong nhiều lĩnh vực học thuật như triết học, kinh tế chính trị học, xã hội học, sử học...)

Thư Cửu nhanh chóng giúp cậu vỗ lưng, phải mất nửa ngày mới nuốt được: “Anh hai, nói đề tài kinh khủng như vậy, có thể chờ tôi ăn xong mới nói được không, sẽ xảy ra án mạng a.”

Thư Cửu liếc mắt đưa tình nhìn cậu, Thịnh Diêu cùng hắn nhìn h ồ i lâu, rốt cục thất bại, yên lặng bụng chén tiếp tục ng ồ i ăn.

Thư ảnh đế da mặt đủ dày, ánh mắt đ ầy ắp tình vẫn nhìn Thịnh Diêu, quan sát cả quá trình cậu ăn, tâm lý của Thịnh cảnh quan đã sớm vượt qua người thường, anh xem của anh, tôi ăn của tôi, bu ồn nôn này nọ chỉ là chuyện nhỏ, ăn no bụng mới là vấn đề quan trọng.

Rốt cục, Thịnh Diêu tỏ vẻ ăn no, Thư Cửu lập tức đi qua giờ trò: “Em ăn no, nên uy tôi nữa chứ.”

Thịnh Diêu ăn uống no đủ cộng với vụ án kết thúc làm cho tâm tình vui sướng, từ trong bóng ma tăng ca thoát ra, nên lập tức phản kích trở lại: “Mỹ nhân a, gia mấy hôm nay bận việc nên chậm trễ người, hôm nay gia sẽ hảo hảo yêu thương người a!”

Vì thế đại chiến bắt đầu, về phần kết quả như thế nào...Người ta đã kéo màn, ân, phi lễ chó nhìn.

Không khí Mạc gia đêm nay cũng tốt hơn, An Di Ninh rốt cục cũng cùng lão ba cục trưởng nhà mình ăn xong bữa cơm, sau khi ăn qua cơm chỉ đều cả nhà đều đi ra ngoài tản bộ, vừa lúc bên cạnh có một cửa hàng trang sức mới mở, mắt An Di Ninh sáng lên, ném hai người cha lại, một bước tiến vào cửa hàng mãi không chịu đi ra.

Mạc Thông cùng An Tiệp ng ồ i chờ ở quán trà ngoài trời.

An Tiệp đột nhiên nói: “Anh gần đây cẩn thận một chút.”

“Àn?” Mạc Thông ngẩng đầu nhìn ông.

Trên mặt An Tiệp đủ loại biểu lộ nhưng lại không có nụ cười, ánh mắt đột nhiên sắc bén hẳn lên, ông hạ mắt: “Gần đây luôn có cảm giác như sắp có chuyện gì vậy, Dịch Hải Đông hình như gặp phải phiền phức.”

“Dịch Hải Đông? Ông ta không phải tự xưng là không tới tám trăm thì không rửa tay sao?”

“Rửa tay?” An Tiệp nhướn mi cười, “Ông ta chịu buông tha cho đồng của cải của mình sao, có thể rửa thì tay sạch à? Ít nhất là con cháu phải làm gái hết. Hơn nữa.... Dịch Hải Đông tuy rằng không tự nói là thoái ẩn, thì vẫn được xem người đứng đầu hắc bang, là người đầu tiên đứng ở vị trí này lâu như vậy, cũng không ai ngu đi lật đổ ông ta, gần nhất hình như có vấn đề”

“Em phản đối chuyện con mình và cháu của ông ta, là bởi vì cái này?” Mạc Thông hỏi.

“Ý của tôi là bọn họ biết rất nhiều chuyện của mình, đừng kéo Di Ninh vào.” An Tiệp cau mày liễu xéo ông, “Chứ anh cho là cái gì?”

“Anh nghĩ em khó chịu bởi vì đứa nhỏ của Dịch Hành Viễn.” Mạc Thông thành thật nói.

“Về nhà của anh đi.” An Tiệp ân cần hỏi thăm.

“Đừng nha, nhà anh không phải cũng là nhà của em sao.” Mạc Thông mặt dày cười cười, lại hỏi: “Em nói ông già họ Dịch kia gần đây có chuyện, là gì?”

“Bên biệt thự Tinh Huy có người nháo sự.” An Tiệp nói ngắn gọn. Biệt thự Tinh Huy là một trong những sản nghiệp của Dịch gia, Dịch gia là một bang phái lớn, lại nhiều người, bình thường luôn có hỗn loạn thì mọi người đều biết, nhiều năm qua cũng không có ồn ào gì lớn, không ai dám ở địa bàn Dịch gia làm càn.

Mạc Thông chậm chạp lại mang theo chút cảm giác như chuyện không có liên quan đến mình, hỏi: “Ai nha, lá gan lớn như vậy sao?”

An Tiệp lại lắc đầu: “Không biết, rõ ràng đã đi kiểm tra, nhưng họ làm việc rất sạch sẽ, không giống như những tên côn đồ bình thường, còn có.....ngày trước có nghe nói, sổ sách Dịch gia bị mất.”

Mạc Thông không có hỏi sổ sách gì, năm nào cũng có thời gian hỗn loạn, đi đâu ấy người nào cũng rõ ràng. Cùng Dịch Đông Hải chống lại hay hợp tác, ông biết sổ sách Dịch gia mỗi năm đầu mới, hơn phân nửa là không sạch sẽ: “Em thật đúng là hiểu rõ chuyện thiên hạ a.”

“Em vất vả lắm mới yên ổn được hai ngày, không dễ lắm a.” An Tiệp lắc đầu cười cười, “Lực lượng này hướng về Dịch Đông Hải, gần đây có tác động rất lớn, ồn ào đến mức làm cho cảnh sát chú ý, anh....”

Mạc Thông nắm lấy tay ông, mỉm cười nhìn người nọ: “Em lo lắng cho anh nha?”

An Di Ninh ôm một đồng chiến lợi phẩm trở về, lúc đi về phía bên này thì thấy động tác của hai người cha, nhin không được vội ho một tiếng.

An Tiệp mạnh mẽ đem tay mình rút ra, trừng mắt nhìn một cái: “Lo lắng cho anh? Em ăn no rảnh rồi à.”

PHÔI ĐẠO - HOẠI ĐẠO

Priest

dtv-ebook.com

Chương 63: Vụ án thứ 8 – liên minh

Sáng ngày hôm sau, Khương Hồ vừa mặc áo khoác vừa đi đến cửa, Thẩm Dạ Hi ở đằng sau cậu, ánh mắt đảo qua thắt lưng của cậu: “Khương Hồ, khẩu súng em nói...”

Khương Hồ dừng bước, sau đó xoay người, từ trên người lấy ra một khẩu súng lục bỏ túi, xoay ở trên tay rồi đưa cho Thẩm Dạ Hi. Anh sửng sốt, nghi hoặc nhìn cậu.

Khương Hồ cười cười: “Anh nếu cảm thấy không thích, em sẽ không đem theo.”

Thẩm Dạ Hi nhìn tay cậu cầm súng, hạ mắt, nhìn cái túi để súng ngừng một lát, sau đó để lên tay Khương Hồ: “Em vẫn là cậu đi.”

Khương Hồ chớp chớp mắt: “Thẩm đội trưởng, ở nơi này mang súng chính là trái luật.”

Thẩm Dạ Hi đổi sắc, thấp giọng nói: “Từ giờ trở đi, anh không biết chuyện này, em từ nay về sau cũng không cần nói cho anh biết.”

Hai người bốn mắt nhìn nhau, đôi mắt như xẹt qua một mặt lưu quang, có vài phần hương vị không rõ ràng cho lắm, cậu nhanh chóng đem đạn trong súng tháo ra, xoay người mở ngăn kéo trong phòng khách, sau đó đem mấy thứ này bỏ vào. Thẩm Dạ Hi nói: “Em...”

Khương Hồ nhún nhún vai, áo khoác cậu còn chưa gài hết nút, cứ thế mang theo một cỗ hương vị phóng khoáng, mê hoặc ánh mắt Thẩm Dạ Hi.

“Em cũng không thể ở trước mặt anh làm trò trái pháp luật nha.” Từ ‘trái pháp luật’ này là Khương Hồ học được trong lúc học về Đảng, cậu có

điểm khoe khoang nói. “Hơn nữa nếu có gì nguy hiểm, không phải là còn có các anh sao?”

Thẩm Dạ Hi im lặng, cho đến khi Khương Hồ đi qua bên người anh mà mở cửa, Thẩm Dạ Hi mới ôm bờ vai cậu, Khương Hồ quay đầu lại nhìn cậu.

“Anh...” Thẩm Dạ Hi nhếch môi, ngón cái khấn trương không ngừng bấm các đốt ngón tay trở, khuôn mặt người nọ gần trong gang tấc, ngũ quan hỗn huyết tinh xảo không nói nên lời, “Anh có thể hôn nhẹ em không?” (Chi: Còn phải hỏi nữa hả?!!! LÀM ĐẾ~~~~)

Khương Hồ thấy cánh tay khoác lên người mình của Thẩm Dạ Hi có chút run rẩy, vì thế cậu không lên tiếng, chỉ nhìn người nọ, Thẩm Dạ Hi càng khấn trương. Đột nhiên, Khương Hồ cười khẽ một tiếng, dùng tay nâng cằm Thẩm Dạ Hi lên, đi qua hôn nhẹ lên môi Thẩm Dạ Hi, cảm giác giống như là tình thánh, đáng tiếc lại mang theo chút ngây ngô, tiết lộ thực ra cậu vẫn còn non lắm.

Không đợi cậu rời đi, Thẩm Dạ Hi ôm lấy bờ vai cậu, đem cậu một lần nữa kéo vào người mình, nhẹ nhàng hôn môi cậu, ôn nhu lại cẩn thận. Khương Hồ có chút không biết làm sao, một tay cậu còn đặt trên cằm Thẩm Dạ Hi, bị đối phương cần đặt ở trên ngực, tiếng tim đập càng lúc càng nhanh, càng lúc càng kịch liệt.

Thời gian như dừng lại, hô hấp cũng ngừng, Thẩm Dạ Hi cảm thấy môi Khương Hồ cũng không có nóng như trong suy nghĩ, chỉ là hơi mềm một chút lại có hơi ấm của con người, vừa chạm vào làm anh cảm thấy sung sướng giống như đầu lưỡi đã muốn tê liệt, có thể cảm nhận được người này đang từng chút tiếp nhận anh, hạnh phúc đến ngực cũng đau lên.

Không biết qua bao lâu, Thẩm Dạ Hi mới chậm rãi buông cậu ra, tay lại không buông ra. Khương Hồ phục hồi tinh thần, đột nhiên cúi đầu qua một bên, sau đó lui từng bước, xấu hổ nói: “Đi làm thôi, muộn rồi.”

Thẩm Dạ Hi cong lên ánh mắt không tiếng động mà cười.

Muộn? Muộn thì sợ cái gì? Dù sao cũng không có việc gì, không đến cũng không sao.

Sáng hôm nay trong văn phòng lại khôi phục yên tĩnh một lần nữa, con gái của Tô Quân Tử ăn uống không tốt vì thế anh lên mạng tìm thực đơn, dùng quyển vở nhỏ ghi chú, còn Thịnh Diêu thì cần theo một cái tai nghe thực lớn, tinh thần có chút uể oải mà ngồi trên ghế chơi game, Dương Mạn và An Di Ninh ở một bên nhỏ giọng nói chuyện, Khương Hồ đọc sách, ánh mặt trời từ bên ngoài chiếu vào, vừa lúc chiếu trên người cậu, cảm giác thực ấm áp, vì thế cậu nằm xuống đánh một giấc, mái tóc màu nâu dưới ánh mặt trời làm cho màu tóc càng sáng, hơi hơi che khuất cái trán, cảnh đẹp cực kì, một lát sau Thẩm Dạ Hi nhẹ nhàng đi đến, để một cái áo ở trên người cậu.

Dương Mạn vừa ngẩng đầu lên nhìn thấy, cô phát hiện khoe miệng Thẩm Dạ Hi mang theo nụ cười ôn nhu thỏa mãn, ánh mắt lúc dừng ở trên người Khương Hồ, thì cả khuôn mặt sắc bén đều trở nên nhu hòa hẳn. Dương Mạn như hiểu gì đó mà đụng đụng An Di Ninh, dùng cảm hứng qua bên kia.

Hai cô gái liếc nhau, đồng thời lộ ra khuôn mặt bà tám mà cười. An Di Ninh lén lút ghé vào bên tai Dương Mạn: “Chị Dương, em lúc này đi ra pha cà phê nghe Thẩm đội trưởng và Vương đội trưởng nói chuyện.”

Mắt Dương Mạn sáng lên: “Vương đội trưởng của tổ truy quét?”

An Di Ninh nở nụ cười đáng khinh: “Em nghe Thẩm đội trưởng nói gần đây không có chuyện gì, nếu tổ truy quét có cần gì anh ấy sẽ hỗ trợ, chị nói... Ân, phải không?”

Dương Mạn nhỏ giọng cười: “Thẩm Dạ Hi này thực là bỏ gần tìm xa, không phải chỉ muốn tìm việc để làm thôi sao, tìm tổ truy quét làm gì, tìm chị được rồi?”

An Di Ninh lộ ra biểu tình kinh ngạc vạn phần, ngồi nghiêm chỉnh nói: “Chị Dương, em cứ nghĩ chị là một cô gái chính nhân quân tử, không nghĩ đến chị là như vậy!”

Tay Dương Mạn ở dưới bàn vươn ra, ở trên lưng An Di Ninh nhéo một cái, hung dữ nói: “Em không nói chị cũng quên mất, em nha, lần trước từ trong máy tính lấy ra nhiều thứ như vậy, còn nói là mượn, thì ra là dùng nó cắt ra, có người qua sông đoạn cầu như em sao?”

An Di Ninh ôm lưng cười gian.

Đang ồn ào, đột nhiên cửa phòng bị gõ vang lên, Khương Hò bị đánh thức, mặt nhăn mày nhíu, không tình nguyện mở to mắt, Thẩm Dạ Hi lập tức lạnh lùng nhìn người vẫn im lặng đứng trước cửa. Người nọ thực vô tội a, tâm nói mình chỉ là thay Mạc cục truyềnlời, đã làm gì mà lại nhận được ánh mắt căm thù từ Thẩm đội trưởng a: “Thẩm...Thẩm đội, Mạc cục gọi mọi người đến phòng họp lần bốn...”

Dương Mạn không vui: “Lại kiếm chúng ta? Không phải vừa mới đem tên biến thái kia bắt được sao, không nên có nhiều vụ án lớn như vậy nha?”

Người truyềnlời vô tội nhìn vị đại tỷ không thể trêu chọc: “Mạc cục nói có chuyện quan trọng...”

“Chuyện gì?” Thẩm Dạ hi âm u hỏi.

“Mạc cục nói mọi người đi sẽ biết.”

Thịnh Diêu lắc lư đứng lên: “Đi, đến phòng họp, dù sao cũng không thể cãi lời.”

“Mạc cục nói.....”

Ánh mắt mọi người đều dừng ở trên người truyềnlời, hần đáng thương chớp chớp mắt, câm lặng.

An Di Ninh dùng bút gõ đầu hần: “Mạc cục nói Mạc cục nói, trích dẫn cũng không cần nguyên văn?”

Một đám người rất không có kỷ luật nối đuôi nhau đi ra, cảnh viên truyềnlời đáng thương đứng tại chỗ sờ đầu, cuối cùng nói một câu: “Mạc

cục nói lần này hành động cùng tổ chống tội phạm, là vụ án lớn....”

Mấy người đầu là người xấu, chuyên môn ăn hiếp đưa nhỏ thành thật.

Vừa đến phòng họp lần bốn, người nào mơ màng, hay là không muốn, hay tinh thần uể oải đầu lập tức thanh tỉnh, trong phòng họp đã có người, tổ trưởng Trịnh Tư Tề của tổ chống tội phạm mang theo một đồng nghiệp đối diện Mạc Thông, thấy họ vừa tiến vào, rất lễ phép gật đầu, chắc chắn hơn phần nửa là hợp tác hành động. Nhưng người bên cạnh Mạc Thông mới hấp dẫn ánh mắt mọi người.

Đó là một ông lão mù cầm trong tay một cây quả trượng (gậy chống người già, cái kiêu mà thời xưa hay mang chứ ko giống cái loại thời nay nhìn nó không có oai), vài người lập tức nhớ đến, người này chính là Dịch Hải Đông đã từng xuất hiện ở cửa cảnh cục, ông vua ngầm ba mươi năm trước trong truyền thuyết. An Di Ninh mở to hai mắt nhìn Dịch Hành Viễn phía sau Dịch Hải Đông, hắn nở nụ cười, thừa dịp không ai chú ý mà làm khẩu hình “Anh rất nhớ em”.

Mạc Thông gật đầu: “Tìm chỗ ngồi đi. Ông Dịch, tinh anh trong cục đầu ở đây, ông có cái gì muốn nói thì nói đi.”

Dịch Hải Đông vẫn như mấy ngày trước, đối Thẩm Dạ Hi gật đầu: “Niên thiếu hữu vi, hậu sinh khả úy.” (Tuổi trẻ tài cao, kẻ đi sau ắt hơn bậc đàn anh)

Thẩm Dạ Hi cười có lệ: “Ngài quá khen.”

Dịch Hải Đông cười cười, nếp nhăn trên mặt như vỏ quýt mà nhăn lại một chỗ, xem ra còn muốn tiếp tục khách sáo, bị Mạc Thông cắt ngang: “Ông Dịch, đừng khách sáo, ông như thế nào mọi người trong lòng đều rõ, có rắm mau phóng.”

Không cần nói, Mạc Thông với Dịch Hải Đông ngồi kế nhau, ai lưu manh hơn còn ai giống làm việc có văn hóa hơn đầu nhìn ra....

Địch Hải Đông bị ông chặn họng, cũng không có sinh khí, chậm rãi nói: “Mọi người cũng không cần đối với tôi có địch ý lớn như vậy, Địch gia đã sớm chuyển sang làm ăn đứng đắn, tôi hiện tại chỉ là một người già cần cảnh sát hỗ trợ, chúng ta là đồng hội đồng thuyền.”

“Thôi đi.” Mạc Thông chậm rãi nói, “Thuyền tôi nhỏ, không chứa nổi tượng phật lớn như ngài.”

Địch Hải Đông tiếp tục giả điếc: “Tôi nói về một người, không biết mọi người đã nghe qua hay chưa?”

“Ai?” Trịnh Tư Tề hỏi.

“Mẫn Ngôn.” Địch Hải Đông nói, vươn tay, Địch Hành Viễn lập tức đưa một túi hồ sơ qua.

Tâm Trịnh Tử Tề nhảy lên, hiển nhiên cái tên ‘Mẫn Ngôn’ này chính là nhân vật làm cho tổ chống tội phạm rối rắm. “Trịnh cảnh quan hẳn là biết đến.” Địch Hải Đông cười cười, đem túi hồ sơ đưa cho Mạc Thông, ông nhận lấy rồi nhìn sơ qua, lại đưa cho người bên cạnh, “Chúng ta người sáng mắt không nói tiếng lóng, Mẫn Ngôn là cái gì, trong lòng ông và tôi đều biết, tôi cũng già rồi, chỉ muốn yên ổn sống qua ngày, nhưng lại có người không cho tôi sống yên a, nhìn anh em chúng tôi bên này xem, yên ổn không đến một phút. Đương nhiên, một phút cũng không thể làm gì, việc buôn bán thì mọi người đều cùng có lợi, nhưng mà cái tên Mẫn Ngôn này thực là tham lam quá, buôn lậu súng ống đạn dược thuốc phiện hẳn đều đựng vào, này là phá hủy quy củ.”

Nếu nói muốn trừ tận gốc hắc đạo, mọi người đang ngồi ở đây đều biết không có khả năng, chỉ có thể ngăn chặn, hắc bạch lưỡng đạo đều có vài phần mặt mũi, nếu hai bên có thể nể mặt nhau thì cũng có thể sống an ổn.

“Lão Địch, ngài nói quy củ này nọ cũng không phải chuyện chúng tôi quản.” Thẩm Dạ Hi trả lời.

Địch Hải Đông nở nụ cười: “Đương nhiên, tôi muốn nói không phải chuyện này, mà là cái này.” Ông từ trong người lấy ra một thiệp mời, Địch

Hành Viễn giúp ông mở ra, để lên giữa bàn.

“Đây là?” Trịnh Tư Tề hỏi.

“Đây là thứ Mẫn Ngôn đưa cho mỗi gia đình có thế lực, cậu nói đây là có ý gì?” Dịch Hải Đông cười như có như không hỏi lại hắn, “Mặt khác, Trịnh cảnh quan, tôi không biết người của cậu là làm cái gì, có người nói cho tôi biết, một nửa người trơ mắt nhìn giao dịch ở chợ đêm thì sau lưng đầu có bóng dáng Mẫn Ngôn, hơn nữa thời gian trước không biết làm thế nào mà liên hệ được với trùm ma túy Đông Nam Á Mark, gần nhất có thể xảy ra chuyện.”

Trịnh Tư Tề sửng sốt: “Ông nói cái gì?”

“Tư Tề” Mạc Thông nhẹ nhàng cắt ngang hắn, cảnh cáo nhìn hắn một cái, liếc mắt nhìn Dịch Hải Đông, “Lão Dịch, Mẫn Ngôn đối với bọn tôi mà nói chính là một cái gai, còn đối với ông mà nói chỉ là một tên hậu bối, không là cái gì đi? Ông thích thì cứ thu thập không phải được rồi sao, làm gì mà phải tìm đến cảnh sát?”

Dịch Hải Đông cúi đầu nhìn về phía Mạc Thông, giống như ông có thể nhìn thấy vậy.

Mạc Thông cười lạnh một tiếng: “Như thế nào, bị tôi nói trúng? Lão Dịch, ông không phải...không phải là bị người ta nắm nhược điểm rồi đi, muốn dọn dẹp mà còn e ngại à?”

Không khí lập tức trở nên khẩn trương, sau một lúc lâu, Dịch Hải Đông mới thở dài, như tự giễu mà cười lên, không khi cương cứng nhất thời hạ xuống, chỉ nghe ông nói: “Ấm Hờ rốt cục vẫn Ấm hờ, cái gì cũng không thể gạt được hắn (Ấm Hờ = An Tiệp). Chuyện Mẫn Ngôn với tôi ông trong lòng đều rõ ràng, tôi mặc kệ trước kia từng làm gì, hiện tại đã thoái ẩn, chỉ cần một ngày tôi còn sống, nhà của Dịch gia còn đó, người khác muốn làm gì cũng phải suy nghĩ kỹ, nhưng nếu Dịch gia ngã xuống....”

PHÔI ĐẠO - HOẠI ĐẠO

Priest

dtv-ebook.com

Chương 64: Vụ án thứ 8 – liên minh

Mỗi một câu Khương Hồn nói ra, sắc mặt Dịch Hải Đông liền lạnh đi vài phần, Thẩm Dạ Hi thì đang dùng ánh mắt đo lường khoảng cách của mấy người đó, tuy nói hiện tại quan hệ của bọn họ là hợp tác, ông Dịch cũng tự xưng là lương dân toàn thân trong sạch, nhưng ai cũng không thể chắc chắn, lỡ có chuyện xảy ra thì phải làm sao, dù sao dưới tình huống như vậy, Khương tiểu ngọc miệng không thể ngừng lại tự kiểm rắc rối, có hậu quả gì chỉ sợ là mình phải đi thu thập.

Ngón tay Dịch Hải Đông cầm quả trứng đột nhiên nắm chặt, Thẩm Dạ Hi vẻ mặt không sao cả, tay dưới bàn nhẹ nhàng đặt tại nơi để súng.

Lại nghe Dịch Hải Đông đột nhiên nở nụ cười, tươi cười có vẻ vắn vẹo, giống như ăn phải đồ hư, mang theo vài phần dữ tợn, Thẩm Dạ Hi liếc mắt nhìn qua, ông Dịch tuy có điểm nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng tay cầm quả trứng đã buông lỏng ra, ông nói: “Bác sĩ Khương đột nhiên làm tôi nhớ đến một người bạn già – chìa khóa của tôi ở trong này.”

Ông nhẹ nhàng mở đầu quả trứng, bên trong cư nhiên lộ ra một cái máy kiểm tra vân tay nhỏ, Dịch Hải Đông để tay lên trên, vang lên một tiếng ‘Tích’, xuất hiện một ô nhỏ, chìa khóa nằm ở bên trong, ánh mắt Khương Hồn dừng lại trên chìa khóa kia, đột nhiên thở dài.

Dịch Hải Đông nghe tiếng thở dài này của cậu liền có điểm giật mình: “Bác sĩ Khương làm sao thế, là chìa khóa của tôi có vấn đề hay là nơi đặt chìa khóa có vấn đề?”

Khương Hồn hạ mắt: “Dịch tiên sinh, quả trứng là một vật quan trọng của ông, tôi thấy ông cho dù ăn cơm cũng không rời tay, thứ này không thể rời đi phạm vi không chế của ông đi?”

Địch Hải Đông thản nhiên nói: “Lúc tắm rửa sẽ có người giúp tôi lau.”

Khương Hồn hỏi lại: “Vậy chắc ông đã biết là người nào trộm rửa đi?”

Địch Hải Đông nhẹ nhàng cười nói: “Tôi đích thật là không biết.”

Khương Hồn tựa hồ nở nụ cười một chút: “Địch tiên sinh, lấy sự cảnh giác của ông, người có thể giúp ông tắm rửa lâu quả trượng khẳng định là người theo ông rất nhiều năm? Sau khi hắn làm ra chuyện này thì để chìa khóa lại chỗ cũ, là vì hắn đánh cược, thành công chính là thành công, nếu thất bại...”

“Tôi là người làm ăn đứng đắn.” Địch Hải Đông nói.

Khương Hồn hướng mi, nghĩ thầm nhìn ông một cái, mang theo ý châm chọc, lười cùng ông đánh Thái Cực (Chi: Kiểu như đưa qua đẩy lại nhẹ nhàng dùng 8 lạng đẩy ngàn cân ý), trực tiếp nói: “Kỳ thật ông đã đem người có thể tiếp xúc với quả trượng tách ra để khống chế, sau đó có một người tự sát, đúng không?”

Địch Hành Viễn sửng sốt, ánh mắt nhìn về hướng Khương Hồn mang thêm vài phần sâu xa. Địch Hải Đông thở dài: “Bác sĩ Khương, cậu khi nào không còn muốn làm việc ở cảnh cục, có thể tới tìm tôi.”

Tay Thẩm Dạ Hi để dưới bàn lúc này mới chậm rãi buông ra, nâng lên mí mắt, biểu tình có chút không tốt nhìn chằm chằm Địch Hải Đông: “Địch tiên sinh, ngài thật không nên đi, tôi là cấp trên của cậu ta đang ngỗ ngược bên đấy? Tôi làm việc nhiều năm như vậy luôn đối xử tốt với nhân viên.”

“Là dạng người nào?” Khương Hồn hỏi.

Địch Hành Viễn tiếp nối câu chuyện: “Là một người lớn tuổi đi theo ông nội, tên là Kiều Tuệ Chi, tôi còn phải gọi bà là Kiều thẩm, mang theo con trai, chồng đã chết mười năm trước, bà vẫn luôn thủ tiết, trên dưới Địch gia không ai dám bạc đãi bà, chỉ có tôn kính cùng an ổn sống chung.”

Khương Hồng nghị: “Con người khi làm việc gì đó thì luôn có lý do, chỉ là khó nói cùng người ngoài mà thôi.”

Ngón tay Thẩm Dạ Hi nhẹ nhàng gõ bàn hai cái, đột nhiên hỏi: “Địch tiên sinh, kẻ trộm ông cũng đã bắt được, còn gọi chúng tôi đến làm gì?”

“Thứ này ở trong tay người khác làm tôi trong lòng khó có thể sống yên ổn, có yêu cầu quá đáng hi vọng hai người ngoài cuộc tỉnh trong cuộc u mê, chỉ tôi một đường sáng, Mẫn Ngôn trăm phương ngàn kế hao tổn tâm cơ lấy đồ của tôi, đến tột cùng là muốn gì?” Địch Hải Đông dừng một chút, nhíu mày, “Huống hồ...tôi không rõ, nơi để chìa khóa hay đồ vật gì đó đâu có mình tôi biết. Lúc trước khi Kiều thẩm vào nhà chúng tôi, tôi là coi trọng bà ta hàm hậu thành thật, nếu không có người chỉ dẫn, bà tuyệt đối không thể lấy đồ mà không để lại chút dấu vết.”

PHÔI ĐẠO - HOẠI ĐẠO

Priest

dtv-ebook.com

Chương 65: Vụ án thứ 8 – liên minh

“Mẫn Ngôn cho đến bây giờ cũng không cùng ông liên hệ sao?” Thẩm Dạ Hi hỏi.

Địch Hải Đông lắc đầu: “Mẫn Ngôn vẫn luôn điệu thấp, từ sau khi đò của tôi bị mất mới hung hăng ngang ngược hẳn, nhưng đến tột cùng hẳn muốn cái gì, muốn thế nào, tôi cũng không biết.”

Thẩm Dạ Hi xoa cằm, mang theo ý cười: “Hắn là e sợ ông không biết đò của ông là do hắn lấy nha?”

Địch Hải Đông sừng sốt: “Ý của Thẩm đội trưởng là...”

Thẩm Dạ Hi cười hắc hắc: “Lời tôi vừa nói ông cũng nghe rõ đấy, thân là một cảnh sát làm sao hiểu hết chuyện của các người?”

Lông mi thưa thớt của Địch Hải Đông nhăn lại, đầu ngón tay nhẹ nhàng xoa trượng không nói tiếng nào, Khương Hồ lại nở nụ cười: Địch tiên sinh, ông nghe qua chuyện Tam Quốc chưa?”

Địch Hải Đông không nói gì nhưng Thẩm Dạ Hi lại kinh ngạc nhìn Khương Hồ – Thời điểm này còn nhắc lịch sử, cùng người già nói về tác phẩm nổi tiếng mấy chục năm?

Khương Hồ trở mặt xem thường, làm bộ không để ý anh, tiếp tục nói: “Trong Tam Quốc có một thứ gọi là không thành kế, Địch tiên sinh, ngài nói lúc ấy Tư Mã....” Lời cậu dừng lại, đã quên mất chữ ‘Ý’ tên của người ra, vì thế liền bỏ qua, “Nếu không tin tưởng phán đoán của mình, thì tìm người khác vào thử xem, hay là đưa người đến trong thành tìm vài vòng, có thể hay không kết quả sẽ không giống nhau?” (Chi: Chém khí thế-_-)

Lông mi Dịch Đông Hải run lên, định nói gì đó thì bị Thẩm Dạ Hi cắt ngang, Thẩm Dạ Hi nháy mắt ra dấu cho Khương Hồ, đứng lên nói: “Đến tột cùng phải làm như thế nào thì chính là chuyện của ông, chúng tôi chỉ phụ trách bắt phần tử phạm tội, nếu đôi bị mất là ai trộm trong lòng ông đã có tính toán, chúng tôi sẽ không quấy rầy, trong cục còn có nhiều việc, chúng tôi đi trước.”

Trong lòng Dịch Hải Đông còn lo chuyện Mẫn Ngôn, cũng không để bọn họ ở lâu, chu đáo tiễn bước hai người.

Hai người sau khi trở về cảnh cục, vừa lúc cả phòng đều có việc ra ngoài, Thẩm Dạ Hi kéo cổ áo Khương Hồ vào, đóng cửa, nghiêng răng nghiêng lợi: “Em có biết vừa rồi đang nói chuyện với ai hay không?”

Khương Hồ vô tội nhìn anh, thành thật gật đầu.

“Em biết cái con khỉ,” Thẩm Dạ Hi hận đến ngứa răng, “Em biết còn nói chuyện như vậy, ông ta thận kinh như thế, không nói nhiều còn đối với em ba phần nghi ngờ nhảm nhí, em chỉ cần vài câu đã phá tâm tư người ta, kiểm chuyện có phải không?”

Khương Hồ lắc đầu – không kiểm chuyện.

Thẩm Dạ Hi đánh lên đầu cậu một cái, tay để thật cao nhưng khi chạm vào lại rất nhẹ: “Lắc cái gì mà lắc, tức chết lão tử, ở cùng với em anh phải tổn thọ nhiều năm!”

Nếu ông già kia làm khó dễ thì phải làm sao bây giờ, em trên người một chút vũ khí cũng không có, chờ bị người ta giết à? Nếu em mà anh còn không bảo vệ được thì phải làm sao bây giờ? Nếu ông già kia để ý thì phải làm sao?

Khương Hồ đột nhiên nói: “Anh lo cho em sao?”

Thẩm Dạ Hi trừng mắt nhìn cậu, Khương Hồ lại cười: “Dịch Hải Đông kiêng kị chú An, trong lòng nếu không phải đã có tính toán thì không dám làm bậy với em, huống hồ còn có chuyện em vẫn chưa nói.”

“Chuyện gì?”

“Ví dụ như....về đề ông ta làm mất ở đâu, em có suy đoán.”

Cậu như cố tình khoe mà kéo dài thanh âm, còn mang theo chút ý lấy lòng, Thẩm Dạ Hi nhìn thấy trên mặt cậu mang theo ý cười, ánh mắt nhìn mình như đang phát sáng, bất tri bất giác anh liền mềm lòng: “Nói thử xem?”

“Anh nói xem một người thủ tiết nhiều năm như vậy, đem tuổi xuân cả đời cùng trung thành đầu hiến cho Dịch gia, vì sao khi đến già, lại liều mạng để làm chuyện này? Nếu vì lợi ích hay gì đó, bà có thể đi cầu Dịch Hải Đông, lấy tính cách Dịch Hải Đông, nếu có thể dùng ân huệ nhỏ để thu mua lòng người thì ông ta sẵn sàng đi làm.” Khương Hồn nói.

Mắt Thẩm Dạ Hi chợt lóe: “Em là nói....vì con trai của bà ta?”

“Em chỉ có thể nghĩ đến lý do này,” Khương Hồn nói, “Nhưng mà anh thử nghĩ xem, Mẫn Ngôn nếu vì thứ đó thì chỉ có thể dùng đứa con áp chế bà, vậy bà sẽ làm thế nào? Khiếu Tuệ Chi này theo Dịch Hải Đông cả đời, bà có lẽ thành thật phúc hậu, nhưng mà nhiều năm như vậy, trải qua nhiều chuyện làm bà so với người bình thường còn hiểu về mấy người này hơn, cho nên khi Dịch Hải Đông hoài nghi đến bà, thì bà liền tự sát.”

“Cùng với khi bà biết được kết cục của mình, về phương diện khác cũng chỉ có thể hi vọng vào phần cảm tình nhiều năm, cầu xin một cái nhân tình từ Dịch Hải Đông.” Thẩm Dạ Hi lập tức tiếp nối câu chuyện, “Ví dụ như cùng Dịch Hải Đông nói, một người làm một người chịu, không cần khó xử con của bà sao?”

Khương Hồn gật đầu: “Nhưng mà nếu Dịch Hải Đông không để cho bà cái nhân tình này thì phải làm sao? Lỡ Mẫn Ngôn lật lọng thì sao?”

Thẩm Dạ Hi chậm rãi nói: “Ý của em là, sổ sách bị mất của Dịch Hải Đông nằm trong tay con của Khiếu Tuệ Chi? Vì thế hai bên đều chừa một đường lui?”

“Em chỉ đoán thôi.” Khương Hồ buông tay, “Một cuốn sổ sách, vừa không ở trên tay Dịch Hải Đông, lại cũng không ở trong tay Mẫn Ngôn đang phô trương thanh thế, anh nói nó sẽ ở đâu?”

Thẩm Dạ Hi nhếch miệng cười, nâng đầu Khương Hồ, xoa nhẹ: “Em đoán rất giỏi!”

Anh lập tức gọi điện cho Dương Mạn, bảo cô để ý đến đứa con chưa hề xuất hiện của Kiều Tuệ Chi, quay đầu lại tâm tình cực tốt nhìn Khương Hồ đùa giỡn: “Bạn nhỏ Khương Hồ, em đoán giỏi như vậy, biết mật mã thẻ của anh là gì không?”

Khương Hồ nghĩ nghĩ, khai ra đúng sáu số.

Thẩm Dạ Hi mở to hai mắt, ánh mắt như nhìn yêu quái mà nhìn Khương Hồ “Em em em em em làm thế nào biết?”

Khương Hồ nhún nhún vai: “Này có gì khó đoán, là sinh nhật của lão viện trưởng đi? Anh tuy rằng thoát nhìn là người thần kinh thô giống như một cái cột bụi, nhưng lại rất trọng những mối quan hệ cũ, là người có tình cảm phong phú, hơn nữa làm việc rất có trật tự, trong phòng anh cất chứa rất nhiều thứ có ý nghĩa kỷ niệm, mỗi đồ vật này nọ anh đều cẩn thận dùng giấy ghi lại, anh là người sẽ không dùng số lớn như số điện thoại hay số chứng minh để làm mật mã. Lần trước anh cho em xem ảnh chụp và các sự kiện đã diễn ra, trong đó có ảnh chụp anh chúc mừng sinh nhật lão viện trưởng, bên cạnh còn viết ngày nữa. Anh cố ý đem ảnh chụp để ở nơi dễ nhìn thấy nên em nghĩ có thể ông ấy chính là người quan trọng nhất mà anh nói đến.”

Thẩm Dạ Hi nhìn cậu thật lâu, nói: “Trước kia thì phải.”

Khương Hồ sửng sốt: “A?”

“Trước kia ông ấy là người quan trọng nhất của anh, nhưng mà bây giờ trở thành một trong những người quan trọng nhất.” Thẩm Dạ Hi cười nhìn mặt Khương Hồ nhiễm một màu đỏ nhạt: “Cũng đúng lúc, em cũng đoán được rồi, anh cũng tính nói cho em biết.”

“Anh có thể...anh có thể đổi mặt mã khác.” Khương Hồn nói lắp, ánh mắt nhìn về hướng khác.

“Đổi làm gì?” Thẩm Dạ Hi có điểm không vui, đưa tay nâng cằm Khương Hồn chuyển về hướng của mình: “Ai, đừng ngượng ngùng a, mọi việc của anh về sau đều đưa em quản, huống chi chỉ có chút tiền này.”

Anh nhanh chóng hôn lên mặt Khương Hồn một cái, sau đó không đợi cậu phản ứng, liền cười lớn chạy ra ngoài: “Anh đi tìm Mạc cục báo cáo, bác sĩ Khương làm việc đừng có lười biếng nha.”

Khương Hồn buồn bực chùi chùi nước miếng trên mặt, Thẩm Dạ Hi, anh nha, sao lại có cái tính đùa giỡn lưu manh xong lại chạy như vậy nha!

PHÔI ĐẠO - HOẠI ĐẠO

Priest

dtv-ebook.com

Chương 66: Vụ án thứ 8 – liên minh

Lúc trời chạng vạng, đám người ra ngoài cả ngày mới trở về Mạc cục nói đúng, bọn người trong đội bọn họ đều là tinh anh, mỗi người đều có chiêu của riêng mình, Thịnh Diêu trên người mang theo mùi rượu, cổ áo mở ra, trên làn da trắng hiện lên một tầng hồng nhạt, ánh mắt vẫn còn rõ ràng.

Tô Quân Tử rót ly nước ấm, mở ngăn kéo ra lấy một chút mật, bỏ vào ly rồi đưa nước cho cậu.

Thịnh Diêu cười nói cảm ơn rồi nhận lấy, uống mấy ngụm rồi liền an phận ngồi một chỗ. Ra vào nơi phức tạp này không chỉ một lần, cả ngày cùng mấy người họ chuyển chỗ tìm người, bất quá muốn biết gì đó thì phải trả giá, đụng đến lưu manh thì mặc kệ anh có phải cảnh sát hay không thì cũng phải uống rượu, ở nơi phức tạp như vậy không thể trở mặt không tiếp. Cho dù Dương Mạn có hung hãn mấy thì cũng chỉ là một cô gái, rượu mời đến cô đều được Thịnh Diêu im lặng cản lại, lúc này tuy rằng còn nhận ra phương hướng nhưng cũng có điểm say.

Có người uống vào sẽ khóc, có người thì nói nhảm, Thịnh Diêu lại thuộc kiểu người uống say thì luôn giữ im lặng, nếu là bình thường thì cậu nhất định sẽ lăn ra ngủ còn không thì sẽ nói rất nhảm, giờ chỉ có thể ngồi ngốc một chỗ, không thèm mở miệng, một câu cũng không nói.

Đầu nói người như vậy thì lòng dạ thâm trầm, Thịnh Diêu không biết mình có như vậy không, cậu chỉ có thói quen đem mọi chuyện giấu ở trong lòng.

Lúc có người tiến vào, ai cũng ngửi được mùi rượu trên người cậu, đầu nhin không được hỏi một câu ‘Thịnh Diêu có sao không?’, chỉ có Quân Tử

không hỏi, nhẹ nhàng lắc đầu mà đưa ly nước mật ong cho cậu uống giải rượu, giống như anh vẫn luôn ở đó, Thịnh Diêu đột nhiên có chút hoảng hốt. Cậu cảm thấy mỗi ngày nhìn người kia nhớ đến người kia hình như đã là chuyện lâu lắm rồi, không biết từ khi nào, rung động lòng trong lòng giống như đã bị những thứ vớ vẩn của Thư Cửu loại bỏ, tên kia có đôi khi ồn ào như một đứa nhỏ, một lát không thấy chắc chắn sẽ làm ra chuyện khiến người khác dở khóc dở cười.

Thịnh Diêu nghĩ đến thì ra hai người duy trì loại kết giao thân thể này đã gần nửa năm, cũng thành thói quen.

Nước mật ong ấm ấm xuyên thấu qua ly thủy tinh rơi vào ngón tay cậu, ánh mắt Thịnh Diêu dừng lại trên đó, vẫn không nhúc nhích, mọi người đều biết anh uống rất nhiều, cũng không đi hỏi nhiều, chợt nghe Dương Mạn nói.

Dương Mạn vỗ vỗ vai Thịnh Diêu, ý tứ cảm kích không cần nói cũng hiểu, chỉ nói ngắn gọn: “Chúng tôi đã tìm được con của Kiều Tuệ Chi, đã để cho người theo dõi.” Cô lấy trong túi ra một tờ giấy nhỏ, trên đó là địa chỉ được viết bằng bút máy.

“Tiểu tử này là bị làm sao?” Thẩm Dạ Hi kéo một cái ghế qua, để cho Thịnh Diêu ngồi xuống.

“Con của Kiều Tuệ Chi gọi là Lý Vĩnh Vượng, hai mươi tám tuổi, là tên chơi bời lêu lổng, đến giờ còn dựa vào mẹ nuôi, nhậu nhẹt bài bạc đâu có mặt.”

“Hắn còn đánh bạc?” Tô Quân Tử hỏi.

“Đánh rất ghê, cũng chính vì vậy mà tiêu hết tiền, bị mẹ nó mắng suốt, sau đó không có tiền trả nợ nên trốn đi, sau đó bị người ra bắt, muốn dùng mạng hắn trả nợ.” Dương Mạn nói, lại thêm một câu, “Tôi nghĩ là có người hãm hại hắn, bằng không cũng không đến mức thua nhiều tiền như vậy.”

“Bao nhiêu?” Thẩm Dạ Hi hỏi.

Dương Mạn đưa ra năm ngón tay: “Năm nghìn vạn, nghe nói tên ngọc kia thua nhiều tiền như vậy liền mất hết can đảm, lúc này lại có người đứng ra nói cho...hắn một cơ hội nữa, thắng thì thay hắn trả tiền, thua thì lấy mạng hắn trả nợ, nên.....Di Ninh, người đàn ông của em nói Kìêu Thẩm thế nào? Thành thật an phận? Chị cảm thấy nhìn chỉ số thông minh của đứa con bà ta thì biết ngay người đàn bà này cũng không phải khôn khéo gì.”

An Di Ninh nhún nhun vai: “Đừng hỏi em, vụ án này em phải cùng anh Trịnh phối hợp, không nên làm em gái chạy chân cho các người, tránh để nghi ngờ.”

“Còn ngại bị người ta nghi, Mạc cục cùng Dịch gia không chừng còn có lén giao dịch đây, quan – cướp cùng nhà.” Dương Mạn bĩu môi, “Chuyện phía sau khẳng định mấy người cũng biết vài phần, nghe nói Kìêu Tuệ Chi tự mình tìm tới nhà, không biết có nói gì hay không, đối phương đáp ứng giữ lại Lý Vĩnh Vượng trước, sau đó bà lại tìm đến lần nữa, đối phương liền thả Lý Vĩnh Vượng. Sau khi được thả, Kìêu Tuệ Chi tìm một người bạn đáng tin, nhờ người nọ giúp đỡ đem Lý Vĩnh Vượng giấu đi, may mắn chính là, người bạn ‘đáng tin’ này của bà lại là một người quen của tôi, hai người này hành tung bất định, nhưng lúc này lại bảo chúng ta bắt hắn, này cũng rất có mặt mũi rồi.”

“Lần đầu tiên Kìêu Tuệ Chi đi hắn là cùng đối phương giao dịch cái gì đó, đối phương yêu cầu bà làm chuyện gì, thành công thì trả người, lần thứ hai lại đến thì đối phương thả người, hắn là việc đã hoàn thành, vậy Kìêu Tuệ Chi đem con mình giấu đi là vì sợ Dịch Hải Đông đối phó hắn?” Tô Quân Tử hỏi, sau đó lắc đầu, “Không đúng, nếu là thay người ta làm việc, vậy vì cái gì mặc kệ tất cả lại nhờ người ta che giấu Lý Vĩnh Vượng?”

“Có thể là không tin tưởng Mẫn Ngôn, hay là...bà đối với chủ cũ vẫn còn tình cảm.” Thẩm Dạ Hi chậm rãi nói, “Cho nên đưa Mẫn Ngôn cái gì đó là giả, cái đó nằm ở trong tay con bà. Chẳng lẽ bà nghĩ lỡ sự việc bại lộ, bà chết đi để cho Lý Vĩnh Vượng đem đờ trở về, Dịch Hải Đông sẽ không làm khó con bà sao? Nói không chừng còn nghĩ Lý Vĩnh Vượng là người trung thành, tận tâm?”

Thẩm Dạ Hi nói xong thì tự lắc đầu: “Vậy cũng không đúng... Quân Tử, các anh bên kia thế nào?”

Tô Quân Tử ‘Nga’ một tiếng, nghĩ nghĩ: “Không có gì đặc biệt, Dịch Hải Đông đối với Mẫn Ngôn rất hiểu biết, tư liệu đưa cho cũng gần như toàn bộ, chỉ có đi đâu bên người Mẫn Ngôn có một người rất thần bí, anh đi đâu tra nghe ngóng không ít người, ai cũng biết có người này tồn tại, nhưng chưa ai thấy qua.”

“Là người nào?” Khương Hồ cả buổi không nói một chữ đột nhiên lên tiếng.

Tô Quân Tử lắc đầu: “Này thật không biết, đã hỏi thăm rất nhiều nơi, không có ai nói rõ, nghe nói Mẫn Ngôn gọi người nọ là ‘thầy’. Là một người đàn ông, tuổi... chắc cũng không nhỏ.”

Trong mắt Khương Hồ xẹt qua một tia lạnh, không hỏi nữa, Thẩm Dạ Hi cũng nhíu mày: “Người này hẳn là nhân vật mấu chốt, kiểm tra lại lần nữa, phải đem Lý Vĩnh Vượng trở về, hôm nay mọi người cũng mệt rồi, về thôi.”

Anh nhìn qua Thịnh Diêu ngồi dựa trên ghế: “Thịnh Diêu cậu đừng lái xe, hay là tối ngồi xe chúng tôi về?”

Thịnh Diêu phản ứng trì hoãn liếc nhìn anh một cái, lát sau mới nói, thanh âm chậm hơn bình thường: “Nga, không cần, tối có người đón tôi.”

“Yêu, ai nha~~~” Một đám nhiều chuyện trong phòng trầm miệng một lời nói, Thịnh Diêu không có tinh thần trả lời, giả chết không lên tiếng.

Dương Mạn đột nhiên nhớ đến cái gì đó, xoay tròn mắt, quay đầu lại nhìn Khương Hồ nói: “Khương Hồ thật không đáng yêu, chị đây đi cả ngày mỗi chân muốn chết cũng không biết pha ly cà phê cho chị?”

Thẩm Dạ Hi không đồng ý, vừa định lên tiếng liền nhìn thấy Dương Mạn cho anh một ánh mắt rất đáng khinh.

Thanh danh Khương Hòetính tốt dễ sai bảo đã lan truyền khắp cảnh cực, Dương tiểu thư cần, lập tức không nói hai lời cần lấy cái ly trên bàn cô đi ra ngoài. Cậu vừa ra thì Dương Mạn lúc này còn giả bộ nhu nhược lập tức đối Thẩm Dạ Hi ngoắc ngoắc ngón tay, Tô Quân Tử lấy cái áo khoác để trên người Thịnh Diêu, cho cậu ngủ một chút, không chú ý đến động tĩnh bên ngoài của bọn họ, An Di Ninh thấy thế liền đem mặt nhìn sang hướng khác, vẻ mặt thuần khiết làm bộ mình cái gì cũng không biết.

Thẩm Dạ Hi nháy mắt mấy cái — Chị làm gì?

Động tác và biểu tình của Dương Mạn vô cùng đáng khinh mà lấy trong ngăn kéo ra một khối chữ U, nhét vào tay Thẩm Dạ Hi, chớp mắt: “Thứ tốt, hiểu không.”

Thẩm Dạ Hi mơ màng, vừa định hỏi cô đây là thứ gì tốt, chợt nghe Dương Mạn đề thấp âm thanh: “Thẩm đội trưởng a, tổ truy quét ngày đêm phục kích mới tra ra, thực vật vả, chị đây cho dù muốn phổ cập khoa học cũng không còn đường khác?”(Chị: cuối cùng chẳng biết đây là cái gì a? ~~)

Thẩm Dạ Hi thay đổi sắc mặt.

An Di Ninh sắc mặt kỳ lạ cúi đầu, hai tay run rẩy. Thẩm Dạ Hi lấy cũng không phải, không lấy cũng không xong, có điểm xấu hổ đứng đó.

Đúng lúc này, Khương Hòebưng một ly cà phê nóng hỏi đẩy cửa đi vào, chỉ thấy Thẩm Dạ Hi nhanh như chớp đem khối chữ U cất đi, nhanh tay đến mức làm cho quần chúng xung quanh chỉ thấy như có cơn gió thổi qua, sau đó vẻ mặt bình tĩnh chính nghĩa rời đi.

Dương Mạn muốn rút gân, Khương Hòekỳ quái nhìn cô một cái.

Một lát sau, điện thoại Thịnh Diêu vang lên, cậu đã muốn ngủ đến mơ màng, thuận tay bắt máy, hàm hồ lên tiếng: “Uy? Ân...được, anh tới rồi, tôi lập tức...”

Dương Mạn nhanh tay lẹ mắt cướp điện thoại cậu, cầ n nói: “Đừng nghe cậu ta nói, Thịnh Diêu đứng cũng không nổi, anh vào đi.”

Thịnh Diêu phản kháng lại bị cao thủ không thủ đạo Dương Mạn đè chặt trên ghế. Thịnh Diêu khiến cô cười một chút: “Dương Mạn, đừng quậy, để tôi.”

Người trong điện thoại như là đang nói cái gì, chỉ thấy vẻ mặt Dương Mạn tràn đầy màu sắc: “Không sao không sao, có thể vào, tôi sẽ nói bảo vệ một tiếng, văn phòng? Ở lầ hai, hành lang có bảng hướng dẫn, chỉ đi như thế nào, được a, nhanh lên đây!” Sau đó không nói nhì ều mà tắt điện thoại.

An Di Ninh đưa ngón cái nói: “Chị Dương, em phục chị sát đất.”

Dương Mạn khoát tay: “Chút lòng thành.”

Thịnh Diêu không còn sức mà nói: “Tôi phải cáo trạng, bác sĩ Hoàng đâu? Tôi muốn nói chuyện!”

Dương Mạn gọi điện dặn bảo vệ cho Thư Cử tiến vào, người này đem xe để ở cửa, mang kính râm, ăn mặc tương đối bình thường đi vào, cư nhiên không bị ai phát hiện, hoặc là nói người hiện đại có kỹ thuật hóa trang cao siêu, rời khỏi màn ảnh không nhìn kỹ thì khó mà nhận ra.

Thư Cử tìm được văn phòng, đem kính râm cởi ra để ở trước ngực, ngẩng đầu xác nhận một chút, gõ cửa. Mới gõ một lầ n, còn chưa kịp gõ lầ hai thì cửa ‘tạch’ một tiếng mở ra, bên trong li ền ‘sưu sưu sưu’, ánh mắt chiếu qua mang theo đủ loại ý tứ đánh giá dừng trên người hắ n.

Thư Cử dù kinh nghiệm phong phú cũng không chịu nổi loại ánh mắt như tia X của cảnh sát, vì thế dừng bước, đứng ở cửa cười, mang theo chút ngoan ngoãn nói: “Chào, tôi đến đón A Diêu.”

An Di Ninh ‘A’ một tiếng: “Anh là....Anh là....”

Thư Cử lè lưỡi: “Chúng ta đã gặp mặt.” Hắ liếc một cái li ền thấy Thịnh Diêu ng ẫ trên ghế không có tinh thầ n, vì thế vừa đi về phía trước

vừa nói: “Các người là đang khi dễ em ấy sao?”

An Di Ninh giả bộ nhẹ giọng nói lại: “Các người là đang khi dễ em ấy sao — - ai u....”

Thịnh Diêu mang theo ý cười tròng mắt nhìn cô, muốn đứng lên lại bị Thư Cửu đè lại. Thịnh Diêu nhướn mi nhìn hắn: “Làm gì?”

Thư Cửu đột nhiên cúi người, một phen ôm lấy Thịnh Diêu, ba người đàn ông đứng xem thì trợn mắt há hốc mồm, hai lang nữ thì thét chói tai, Thịnh Diêu hoảng sợ, lập tức tỉnh hơn phân nửa, giữ chặt cổ áo Thư Cửu: “Anh anh anh....”

Kỳ thật lấy độ dày da của Thịnh Diêu mà nói, ngượng ngùng đương nhiên không có, bất quá chính cậu tự biết mình tuy không thô kệch nhưng cũng là một người trưởng thành, chỉ sợ tay Thư Cửu chịu không nổi sẽ làm rách cậu, hai chân nhẹ hẫng làm cho cậu sợ đến trắng mặt.

Thư Cửu quả thực là cố sức, bất quá có dù cố gắng thì trên mặt vẫn là kiêu hãnh phúc tràn ngập, nhìn chung quanh một vòng, cười tủm tỉm nói: “Chúng tôi đi trước, mọi người vất vả rồi, về sớm một chút.”

Ánh mắt hắn lúc dừng lại trên người Tô Quân Tử thì tươi cười càng sáng, sau đó một đường ôm người rời đi.

Dương Mạn hướng Thẩm Dạ Hi chớp mắt, Thẩm Dạ H vội ho một tiếng, làm bộ không thấy, ôm vai Khương Hề “Đi thôi, tan ca.”

Dương Mạn cảm khái: “Chị đây rất muốn gắn máy nghe trộm trên người Thẩm đội trưởng nha!”

An Di Ninh nghĩ nghĩ: “Chị có thể tự mình bỏ nã.”

Tô Quân Tử lúc này mới phản ứng lại, chỉ vào cửa nói: “Người kia... Thịnh Diêu....”

Dương Mạn cùng An Di Ninh liếc nhau, anh Quân Tử, phản xạ của anh là hình cung nha!

Thẩm Dạ Hi cùng Khương Hờra văn phòng, vừa lúc có đồng chí thường trực đi đến đưa Khương Hờ một cái bưu kiện nhỏ: “Bác sĩ Khương, có vật giao cho anh, may mắn anh còn ở, tôi còn tưởng nhóm anh đi mất rồi.”

Khương Hờ nói cảm ơn, có điểm nghi hoặc nói, thật sự không nghĩ ra ai gửi cho mình, cậu mở bưu kiện, bên trong là một cái hộp nhỏ, cùng một thiệp chúc mừng, trong hộp là một con mèo nhỏ mặc trang phục hộ sĩ sơ tổng hợp, Khương Hờ về mặt vô biểu tình mở thiệp chúc mừng, bên trong chỉ có một hàng chữ:

Hắc, đã lâu không gặp, gần đây ổn chứ? Thời tiết thay đổi, phải chú ý thân thể.

Khương Hờ sau khi xem xong thì bỏ lại, quay đầu cười với Thẩm Dạ Hi: “Không có gì, một người bạn.”

Thanh âm, tốc độ, biểu tình thậm chí ngôn ngữ cơ thể của cậu đầu rất bình thường, nhưng đứng gần làm cho Thẩm Dạ Hi có thể thấy, khi nhìn thấy con mèo nhỏ kia đồng tử Khương Hờ rút lại.

PHÔI ĐẠO - HOẠI ĐẠO

Priest

dtv-ebook.com

Chương 67: Vụ án thứ 8 – liên minh

Muốn để một người biết anh thương họ, có đôi khi cần trả giá bằng cố gắng cả đời mới có thể gỡ bỏ phòng thủ trong nội tâm họ, so với chuyện giết một người, dễ dàng hơn nhiều.

Môi Thẩm Dạ Hi giật giật, đem lời chuẩn bị nói nuốt trở vào, ánh mắt nhìn sang nơi khác, làm bộ như cái gì cũng chưa thấy, cái gì cũng không biết. Anh đột nhiên cảm thấy vô lực, có một chút cảm giác thất vọng dằn sinh sôi, không biết mình nên làm thế nào mới có thể tháo xuống mặt nạ bình tĩnh của cậu.

Là do mình không tốt sao?

Là do mình không có tư cách để cậu ý lại?

Hay là...Thẩm Dạ Hi này, trong mắt cậu, còn chưa đủ tư cách đứng ở bên người cậu?

Anh miễn cưỡng nở nụ cười, như tên bị bệnh thần kinh vật, ngực vừa đau lại chua xót, vỗ sau lưng Khương Hề “Anh đi trước lấy xe.”

Khương Hề gật gật đầu: “Em ra ngoài chờ anh.”

Thẩm Dạ Hi xoay người đi rồi thì ý cười ôn hòa trên gương mặt Khương Hề nhanh chóng lạnh xuống, dùng ngón tay vuốt ve con mèo nhỏ, nó lập tức nhu thuận cúi đầu, liếm ngón tay Khương Hề

Hắc, đã lâu không gặp, gần đây khỏe chứ?

Cậu nhắm mắt cũng có thể nhớ đến nụ cười của người nọ, bộ dáng ngả ngón chào hỏi.

Kha Như Hối – Khương Hồ hít vào một hơi thật sâu, thuận tay đem thiệp cùng đồ chơi con mèo quăng vào trong thùng rác ngoài hành lang, bước đi, áp chế sát ý dâng trào trong lòng.

Đôi khi, ý nghĩa tồn tại của ác ma, chính là để dẫn dắt con người đi đến nơi đen tối nhất của mình, thập điện Diêm La, vạn kiếp bất phục.

Đã muốn vào đầu hạ nhưng Khương Hồ vẫn cảm thấy rất lạnh.

Lúc Thẩm Dạ Hi lái xe đi ra đã đi đầu chỉnh tốt biểu tình của mình, anh từ xa nhìn thấy Khương Hồ đứng ở ven đường, hơi hơi cúi đầu, tóc mái mềm mại rơi xuống giữa trán, mũi thẳng, cằm nhọn cùng đôi môi nhạt màu, giống người là hình nhân vô thanh vô tức.

Tinh phong huyết vũ, nhưng mà lúc có người này ở bên cạnh luôn dễ dàng bình tĩnh trở lại, giống như cậu có một loại khí tức kỳ lạ, nhưng Thẩm Dạ Hi phát hiện, anh hiện tại không thích loại bình tĩnh quyên rũ như vậy, họ rất dễ mê hoặc người ta, thậm chí cho dù không thấy rõ nhưng Khương Hồ cũng là người, có thất tình lục dục, hỉ nộ ái ố.

(Chi: “Thất tình – Bảy thứ tình cảm mà mỗi chúng ta đều có như: Vui mừng, giận dữ, buồn bã, vui vẻ, yêu thương, ghét và ham muốn hay nói cách khác là hỉ, nộ, ai, lạc, ái, ố và dục vậy. Trong đó

Lục dục – Lục dục là 6 điều ham muốn đã trở thành thói quen khó sửa đổi:

- Sắc dục: Ham muốn sắc đẹp.
- Dung mạo dục: Ưa thích diện mạo đẹp đẽ.
- Tư thái dục: Mong có dáng chững chạc, dịu dàng.
- Muốn đụng chạm vào thân xác giữa nam nữ.
- Say đắm lời ngọt ngào êm dịu.
- Thích người cao lớn đầy đà, phương phi, gọn gàng.”

Hỉ nô ái ố: vui, giận, yêu, buồn.)

Anh dừng xe lại, đưa tay ra ngoài cửa sổ, nhanh chóng búng một cái, lấy giọng điệu nhẹ nhất ra nói: “Hắc, người đẹp, lên xe, cùng gia đi!”

Khương Hồng phục hồi tinh thần, nháy mắt mấy cái: “...A?”

Sách, Thẩm Dạ Hi bĩu môi, phản ứng trì hoãn này, có chỗ có lợi có chỗ không, ví dụ như lúc người nào đó phi lễ, anh phải đợi người này mất một lúc lâu mới biết mình bị phi lễ, lại ví như lúc người nào đó đùa giỡn, thì... người nào đó lại nghĩ do mình nghe lầm từ.

“Lên xe lên xe, trở về ngoan ngoãn tắm rửa rồi nằm chờ lão tử,” ánh mắt Thẩm Dạ Hi ở trên người Khương Hồng dạo qua một vòng, phát ra tiếng cười đáng khinh, “Hắc hắc...”

Khương Hồng lắc đầu cười cười, bình tĩnh mở cửa lên xe. Ngượng ngùng hay gì đó...coi xong rồi, sớm đã nhìn ra, Thẩm Dạ Hi thuộc loại người ngây thơ đã sớm tuyệt chủng, lại còn nghiện đùa giỡn ngoài miệng.

Thẩm Dạ Hi vừa duy trì nụ cười mà khởi động xe, vừa chú ý nhìn thoáng qua, phát hiện trên tay Khương Hồng không có gì – bưu kiện vừa rồi đâu? Anh im lặng mi, cái gì cũng không nói.

Khương Hồng ưỡn ở ghế phó lái, khuỷu tay để trên cửa xe, chống cằm, mắt nửa mở nửa khép, hiện ra vài phần lơ đãng. Ánh mắt Thẩm Dạ Hi thỉnh thoảng nhìn qua, đảo qua đảo lại nhìn tay cậu, sau một lúc lâu, chỉ nghe Khương Hồng nói: “Em ném rồi.”

Thẩm Dạ Hi sửng sốt, vừa lúc đèn đỏ, anh liền dừng xe, quay đầu nhìn, mang theo vài phần cẩn thận nhìn Khương Hồng. Ánh mắt cậu như là không có tiêu cự, lại như là ngẩn người, rồi lại luôn chú ý đến nhất cử nhất động của anh: “Àn? Như thế nào? Anh không phải là muốn hỏi chuyện con mèo cùng tắm thiệp sao?”

Thẩm Dạ Hi đương nhiên là phi thường muốn hỏi, nhưng mà lời tới bên miệng lại giống như phản xạ mà nuốt trở lại. Anh bỗng nhiên phát

hiện, chỉ cần đối diện với người này, mình luôn trong trạng thái cẩn thận, lo được lo mất, đã vậy còn làm bộ vô tâm không hề phát hiện.

Lần tới nếu có lịch quay thử nghiệm hành động sẽ không đưa Thịnh Diêu đi, Thẩm đội trưởng nói không chừng cũng có thể làm khách mời, giả ngu đến mức thành thực luôn rồi.

Ánh mắt Khương Hồn dần có tiêu cự, chuyển đến bên người Thẩm Dạ Hi, cậu nhớ tới lần đầu tiên thấy người đàn ông này ở hành lang cảnh cục, người này khách khách khí khí, ngẫu nhiên cũng có chút láu cá, nhưng mà bên trong lại mang theo một cỗ tử khí không ai có được, bên trong sắc bén.

Khi nào thì lại lo trước lo sau như vậy?

Đèn đỏ qua đi, xe phía sau ấn còi, Thẩm Dạ Hi chỉ có thể đem lực chú ý của mình trở về, chậm rãi khởi động xe. Khương Hồn nhẹ nhàng thở dài: “Dạ Hi, anh như vậy...trong lòng em rất khó chịu.”

Này là lần đầu tiên Thẩm Dạ Hi nghe Khương Hồn nói chữ ‘rất khó chịu’, nhin không được chấn động, khẩu khí Khương Hồn nhẹ nhàng giống như rất không quen nghe những từ cảm xúc như vậy, nhưng nguyên nhân chính là vì hiếm thấy mới có lực sát thương lớn như vậy, âm cuối còn mang theo chút thở dài, Thẩm Dạ Hi trong lòng liên căng thẳng, nhin không được mà rất muốn đem xe đứng ở ven đường, đem người này ôm ở trong lòng.

Khương Hồn chậm chạp hỏi: “Ở cùng em, mệt chết đi?”

Thẩm Dạ Hi dừng một chút, lắc đầu, sau lại do dự, nhẹ nhàng gật đầu, thấp giọng nói: “Làm bạn hay là đồng sự với em đều rất thoải mái nhưng mà, nếu tiến thêm một bước, liên...”

Khương Hồn này, vô luận là kết giao hay cùng nhau làm việc đều không xa không gần, đều là chuyện nhẹ nhàng vui vẻ, cậu chưa bao giờ oán giận, chưa bao giờ than khổ, mệt mỏi thì dựa vào trên bàn ngủ một lúc, lúc nào cũng có thể bị đánh thức, lúc nào cũng có thể đứng lên tiếp tục công việc.

Cậu luôn chú ý đến cảm xúc của mọi người trước, hấp thu chúng nó, ở lúc mọi người nôn nóng bất an thì cậu chính là người tỉnh táo nhất.

Giống như một bức tường, không có cảm giác t ần tại đứng ở nơi đó, nhưng làm cho người dựa vào tường luôn tràn ngập cảm giác an toàn.

Thẩm Dạ Hi ngoài mặt là người nắm trong tay quyền chi phối người trong cục, Khương H ồ chính là giúp mọi người bảo trì được tiết tấu của mình, khiến mọi người không bị rối loạn.

Cậu như ngọn đèn huỳnh quang phát ra ánh sáng mờ ảo, không chói mắt, lại ấm áp, hấp thu tất cả người đi đường c ần được hướng dẫn, nhưng mà.....

Trong lòng Thẩm Dạ Hi có chút khô, muốn đến cậu g ần một chút, lại g ần một chút, lại vô cùng khó.

Khương H ồ nói: “Anh nếu hối hận, những lời không nên nói đã nói trước kia, em sẽ coi như tất cả đều chưa nghe qua, anh có thể...”

Lời cậu nói bị tiếng phanh bén nhọn cắt ngang, Thẩm Dạ Hi nhanh chóng đem xe tấp vào bên đường, vào đúng giờ cao điểm, thắng gấp cực kì nguy hiểm đã khiến nhiều người lên tiếng mắng chửi. Thẩm Dạ Hi không để ý tới, chỉ quay đầu, ánh mắt gắt gao nhìn ở trên người Khương H ồ, mang theo một chút khí tức nguy hiểm lại mang tính xâm lược.

“Em nói cái gì? Lặp lại l ần nữa.”

Lấy tố chất tâm lý Khương H ồ, đương nhiên không bị ánh mắt đáng sợ đó ảnh hưởng, nhưng cũng biết mình nói sai li ền đem ánh mắt dời sang hướng khác, Thẩm Dạ Hi có chút thô lỗ nắm cầm cậu, kéo mạnh trở về, ép đối phương nhìn thẳng vào mắt mình, biểu tình có chút hung ác, từng chữ nói ra: “Khương H ồ em nghe cho rõ, anh cả đời này không h ề có thành tựu gì khác nhưng vẫn là một người đàn ông, lời đã nói ra không phải như phóng thích, em có thể nghe xong lại coi như không nghe, nhưng anh tuyệt đối sẽ không thu h ồi. Em nếu chướng mắt, anh cũng không phải người vô lý, em chỉ c ần nói một câu, anh tuyệt đối sẽ không quẩn quít lấy em. Còn

nếu em không nói ra câu đó, thứ anh đã cho đi sẽ không có chuyện thu hồi.”

Khương Hồ mở to hai mắt, ánh mắt chạm phải nhau, Thẩm Dạ Hi trên mắt bỗng xẹt qua một mặt biểu tình thay đổi khó phát hiện, anh dừng một lát, cúi đầu nói: “Dù có nói hay không cũng vậy, anh biết trong lòng em luôn biết rõ, lại nói cho em một lần, nghe cho rõ, lời buồn nôn này sẽ không nói lần hai – anh chính là muốn em, muốn em một ngày hai mươi bốn giờ đều ở nơi anh nhìn thấy, anh tùy thời có thể ôm em, muốn khi em có chuyện khó xử có thể nói cùng anh, không cần một mình em gánh lấy, em trước kia là ai anh không quan tâm, chỉ cần em về sau đều là người của anh. Anh biết em có chuyện dù lớn dù nhỏ cũng không nói, nhưng mà anh cho em biết, anh có thể chiều cố em, anh...con mẹ nó cũng có năng lực giúp em, còn rất nhiều người em không thể giúp, em cũng không phải siêu nhân, cho dù trời có sập thì thân thể như em cũng chẳng thể gánh nổi!”

“Em không gánh thì cũng có người gánh.” Khương Hồ lúng túng nói, cậu nhìn ánh mắt Thẩm Dạ Hi có chút đỏ lên, tình cảm xa lạ đột nhiên càng không thể ngừng lại.

“Người khác không được thì còn có anh.” Thẩm Dạ Hi khi nói bốn chữ ‘thì còn có anh’ giống như là đâm mạnh vào trong lòng Khương Hồ, trong đầu nháy mắt như trống rỗng, giống như trước mắt chỉ còn người này, chua xót, ngón tay vừa rồi còn mạnh mẽ nắm lấy cổ cậu, thế nhưng lại có một tia run rẩy, “Trừ phi em không cần anh, hoặc là...anh chết.”

Trừ phi em không cần anh, hoặc là anh chết.

Nguyên lai vì chuyện cãi gào đầu mối cãi nhau hằng ngày thì vẫn có một người ôm tâm tư khờ dại nghĩ đến chuyện sống chết.

Người thấy, hoặc không thấy ta, ta vẫn ở đây, không buồn không mừng. Người nhớ, hoặc là không nhớ ta, tình cảm vẫn ở đây, không đến không đi. Người yêu, hoặc là không yêu ta, yêu thương vẫn ở đây, không tăng không giảm. Người ở, hoặc không ở cạnh ta, tay của ta ở trong tay người, không buông không bỏ đi. Đến trong lòng ra hoặc là để ta dựa vào trong người, im lặng yêu nhau, bình yên mà vui vẻ.

Khương Hồ chậm rãi buông tay, cùi tay có chút run rẩy của Thẩm Dạ Hi: “Về nhà đi, em nói anh nghe chuyện của Kha Như Hối, còn có...”

Cậu nhẹ nhàng nhắm mắt: “Dạ Hi, thật sự, cảm ơn anh.”

Đi qua bao nhiêu đường bao la, người chết chông chát, lẻ loi một người, lại có thể cho em gặp được anh – mới biết được trời xanh thật ra cũng không bạc đãi em lắm.

PHÔI ĐẠO - HOẠI ĐẠO

Priest

dtv-ebook.com

Chương 68: Vụ án thứ 8 – liên minh

“Anh nghe qua Kha Như Hối chưa?”

Thẩm Dạ Hi lắc đầu, nhìn vẻ mặt của cậu, cảm thấy Khương Hồn ngoài trừ lúc này hơi kích động thì bây giờ đã bình tĩnh trở lại.

Người này lấy bình tĩnh rất nhanh, thời gian dao động rất ngắn, cùng tốc độ phản ứng của cậu có thể nào có liên hệ trực tiếp.

Khương Hồn có chút ngoài ý muốn nhìn anh, không biết vì sao, Thẩm Dạ Hi cảm thấy được cái liếc mắt này của Khương Hồn như mang ý ‘Anh sao lại không có tí học vấn nghề nghiệp như vậy’, vì thế cẩn thận nghĩ ngợi: “Hình như... Ân, đừng nói, có chút quen tai.”

Khương Hồn tựa tiểu phi tiểu nhìn anh. Thẩm Dạ Hi trở mặt, chịu: “Làm gì a? Anh từ bé đến lớn, trí nhớ không tốt được không a, không phải chỉ là người thôi sao, làm gì chứ?”

‘Không phải chỉ là người thôi sao?’ Những lời này làm cho Khương Hồn run lên một chút. Thẩm Dạ Hi giống như bắn khoản một hồi, mới quăng đi kiêu ngạo của chính mình.

Kha Như Hối... không phải chỉ là người thôi sao? Cũng đâu có ba đầu sáu tay — Khương Hồn giống như hiểu ra cái gì, thả lỏng thân thể trên ghế: “Năm năm trước, có người nói Kha Như Hối là nhà tâm lý học phạm tội vĩ đại nhất thế kỷ, có đôi mắt có thể nhìn thấu linh hồn.”

Cậu vừa ngẩng đầu lên thấy Thẩm Dạ Hi chăm chú theo dõi mình, Khương Hồn có chút quẫn bách: “Anh nhìn cái gì?”

Thẩm Dạ Hi cười hề ề nói: “Anh thấy em cũng có đôi mắt nhìn thấy linh h ần con người.”

Khương H ồ khó có được l ần vui đùa tiếp lời: “Yêu, vậy anh có sợ bị nhìn thấu không?”

Thẩm Dạ hi đột nhiên cởi nút áo sơ mi của mình, đến g ần, hạ giọng nói: “Không sợ, em muốn cứ nhìn. Thấy rõ không, hay anh lau kính cho em?”

Khương H ồ không nói gì, bảo trì sắc mặt đờ đẫn, lại không tự nhiên rút người vào sofa. Thẩm Dạ Hi dùng tinh th ần thép giành lấy thắng lợi, cảm thấy mình thật giống ác bá ức hiếp người khác, đem tay đưa v ề hướng Khương H ồ, ôm thắt lưng cậu, đem mặt cậu đặt lên vai mình — ví dụ mạnh mẽ cho câu ‘người của anh, muốn ôm thì ôm’.

Khương H ồ không có thói quen g ần gũi nên có chút cứng ngắc, từ từ thả lỏng, để anh ôm một chút...Dù sao chút nữa thấy nóng cũng sẽ buông ra thôi.

“Thành tựu của Kha Như Hối ở trong việc học em cũng không thể so sánh được.” Khương H ồ nhẹ nhàng nở nụ cười, “Em một lòng một dạ nghiên cứu môn học còn chưa chắc theo kịp h ần hướng chỉ tinh th ần còn bị chi phối bởi những việc khác, ba em lúc biết trong lúc học em con học vài môn khác đã mắ ắ em một trận.”

Khương H ồ nhỏ giọng nói chuyện của mình, Thẩm Dạ Hi thở cũng không dám thở mạnh mà im lặng nghe, lại còn mở rộng đề tài: “Học nhì ầu không phải tốt sao, ba em sao lại mắ ắ?”

“Ba em rất ghét người thấy cái gì cũng tò mò tìm hiểu, lại không tập trung để làm một chuyện.” Khương H ồ khóe mắt mang ý cười. “Ông nói là em đang phí thời gian, sớm muộn gì cũng trở thành kẻ vô tích sự, tương lai chắc cái qu ần cũng không có mà mặc, ông chỉ có thể lưu lại cho em một đồng cây cỏ.”

Thẩm Dạ Hi không thể hiểu được câu đùa giỡn tình cảm này, mất một lúc sau mới nói: “Em...ba em đang làm gì?”

“Lính đánh thuê.” Khương Hồn nói.

Thẩm Dạ Hi há mồm: “...Gì?”

Khương Hồn nở nụ cười, mang một chút hời hợt: “Ông già nhà em là một hỗn đản, trong một câu nếu không có chữ nào thô tục lại giống như không thể nói thành lời, tay chân lại thô, mới trước đây còn cười lớn đem em quăng lên trời rồi lại đón lấy, ngoại trừ mẹ em ra thì vũ khí tài chính là đồ quan trọng nhất, thô lỗ, nhưng mà... ông thương em.”

Linh hồn Thẩm Dạ Hi còn đang bay lơ lửng: “Ba em là...” Anh đánh giá Khương Hồn từ đầu đến chân, phun ra một câu, “Quả nhiên gen sau khi di truyền cũng có đột biến.”

“Nga, em không phải giống ông, giống mẹ nhiều hơn.” Khương Hồn nói.

...Lời này thật vô nghĩa.

“Em không giống ông là chuyện bình thường, trước đây lúc mẹ qua đời, ông sợ không thể nuôi em nên đem em về với ông bà ngoại...” Khương Hồn lúc nói đến đây đột nhiên dừng lại, liếc mắt nhìn Thẩm Dạ Hi, “Uy, anh có nghe không?”

Khương Hồn nheo mắt lại, càng gần Hạ Chí (ngày 21 hoặc 22/6, ngày dài nhất và đêm dài nhất trong năm), ngày càng ngày càng dài, ánh chiều tà cuối cùng chiếu xuyên qua cửa sổ, từng chút từng chút lưu luyến. Vai Thẩm Dạ Hi thực rộng lại rắn chắc, đường cong cơ thể như ẩn như hiện qua lớp áo mỏng, tiếng tim đập thông thả mà có lực từ ngực trái truyền đến, giật mình nhận ra, Khương Hồn cảm thấy dựa vào người đàn ông này, giống như dựa vào cha mình, là người cao lớn vĩnh viễn không bị đánh bại.

Ông ngoại của cậu là một thân sĩ Anh Quốc điển hình, chịu qua giáo dục, nghiêm cẩn hữu lễ, đầu đầy tóc bạc, nếp nhăn trên mặt như là do dao khắc lên, lúc cười lên lại giống như ánh mắt trời đầu tan ra trong nếp nhăn kia, cùng người vợ Trung Quốc cả đời ăn uống đơn giản, nhưng luôn hoạn nạn có nhau.

“Em trước đây, trong nhà có một cái hoa viên không lớn nhưng lại rất xinh đẹp, còn có một cái chuồng có rất nhiều chó có sức phá hoại lớn. Nhưng em lại luôn ngóng trông ông đến nhìn em một chút, ông ngoại lại không thích, ông luôn cảm thấy ba là một người không có giáo dưỡng. Trong mắt ông ngoại ba em chỉ tốt nhất ở việc yêu thương và biết cách chăm sóc vợ con.” Khương Hồng nhẹ nhàng nói. “Ông dạy em chơi nhiều trò nguy hiểm khiến bà ngoại khóc thét, lại dạy em chửi người bằng nhiều thứ tiếng, còn cùng em ước định, những lời này chỉ có thể nói trước mặt ông.”

“Thật không?” Thẩm Dạ Hi hưng phấn, “Nói thử một câu xem.”

Khương Hồng cười lắc đầu: “Nói không nên lời, em sợ ông ngoại sẽ tức đến từ trong mộ bò ra.” Mặt cậu tối lại, nhớ đến lúc mình bắt đầu hiểu chuyện đã ấn tượng bởi người đàn ông luôn mặc đồ tối màu, cậu vẫn luôn hâm mộ sùng bái ba mình, nhưng thật lâu về sau mới phát hiện chính mình vĩnh viễn cũng không thể giống người nọ, khó có thể tự do mà sống.

“Cho đến khi em lên mười sáu tuổi, ông bà ngoại lần lượt qua đời, ba mới đón em về.”

“Hèn gì em dùng súng mà cũng xinh đẹp như vậy.” Thẩm Dạ Hi cảm thán, cầm cọ cọ lên vai cậu, “Hay là khi nào hai ta thử cùng bắn đi.”

Khương Hồng nhướng mi: “Với anh? Thôi đi, chú An còn thua em mà.”

Tay đặt bên hông cậu néo một cái, Thẩm Dạ Hi nghiêng rằng: “Anh đây ghen tị à!”

“Ách, vì sao phải ghen?” Khương Hồng cũng không biết cái gì gọi là ‘ghen’, nhưng cũng không rõ vì sao Thẩm Dạ Hi lại ‘ghen’.

Thẩm Dạ Hi đưa tay bóp cổ cậu nhưng không hề dùng lực, chỉ có biểu tình lại giả bộ hung ác: “Nói tiếp, nói không hay anh bóp chết em.”

“Em lúc đó mới phát hiện, ông già đó nếu là ngẫu nhiên gặp mặt, cùng ông đi ra ngoài ăn uống một chút, tâm sự hay đùa giỡn cả ngày thì còn tốt, nếu như thật sự đến cùng ông mới phát hiện có rất nhiều chuyện, hai

người bọn em không có cách nào hiểu nhau, có một đoạn thời gian ngày nào cũng cãi nhau. Có khi là em gây chuyện xong thì bỏ nhà trốn đi vài ngày, xài hết tiền xong lại về, còn khi là ông gây chuyện thì liền đánh em, cả ngày gà bay chó chạy.”

Thẩm Dạ Hi cảm thấy lòng thật chua xót, bởi vì người trong lòng này luôn rất thuần túy, mình một chút cũng không nỡ đánh.

“Cho đến khi em rời nhà đi học đại học, ông mới không động tay động chân dạy dỗ em nữa. Khi đó em mới phát hiện, nguyên lai người đàn ông này cả đời thân thể cường tráng như xe tăng lại giảm hoạt như holly đã già rồi, một người trước khi em rời nhà lại chu đáo kiểm tra đồ đạc hết lần này đến lần khác, chặc chặc như là một bà lão luôn lải nhải chuyện nhỏ nhặt.” Khương Hồn nói đến đây thì tạm dừng, ngón tay nắm lấy cổ tay Thẩm Dạ Hi, có chút chặt, đôi mắt ửng đỏ, sau một lúc lâu mới nhẹ nhàng nói: “Anh biết không, trên người ông có rất nhiều vết sẹo, có cái còn rất khủng khiếp, nhưng ông nói đó là những thứ ông thấy tự hào nhất trên đời nhưng lại bại bởi thời gian.”

“Lúc nghỉ xuân năm nhất em trở về tìm ông, thiếu chút nữa nhận không ra, ông giống như thiếu nước lâu ngày, thân thể khô quắt, tóc cũng trắng. Có đôi khi vận động quá mức sẽ thở hồng hộc. Em bắt ông đi bệnh viện, còn vì vậy mà gây một trận...đó cũng là lần cuối cùng em cùng ông cãi nhau.”

Thẩm Dạ Hi trầm mặc một hồi, vỗ vỗ vai cậu: “Ít nhất em cũng có người cha tốt như vậy, trải qua hai mươi năm vui vẻ cũng đã đủ.”

“Em không thương tâm, chỉ là hoài niệm.” Khương Hồn nhẹ nhàng nói, “Có đôi khi em nghĩ, nếu cả đời cũng có thể sống tự do tự tại như vậy, sống ít vài năm cũng không có gì...”

“Em dám!” Thẩm Dạ Hi trừng mắt.

Khương Hồn nở nụ cười: “Ở trong bệnh viện em tặng ông ấy món quà sinh nhật cuối cùng, là bài luận văn vừa mới phát biểu ‘Nghiên cứu cách tự giải quyết nguần gốc phạm tội’, ông để em đỡ lên xe lăn, ở trong phòng

bệnh đẩy đi một vòng, người luôn khoe khoang giống ông lại như bây giờ, làm ông thấy thật mất mặt – nhưng cũng nhờ bài luận văn đó mà Kha Như Hối mời em trở thành nghiên cứu sinh cho hắn.”

“Em nói là tên tâm lý học phạm tội kia?”

Khương H ồ gật đầu: “Khi cha em vừa qua đời một thời gian, hắn tự đến cho em làm thử tâm lý... Thành tựu của hắn trong tâm lý học phạm tội hiện nay không ai sánh được, có thể tự nghiên cứu thành công một bài luận, bởi vì hắn, em mới từ từ đem lực chú ý đặt trên tâm lý học phạm tội.

“Người này hiện tại thế nào?”

“Đã chết~~~” Khương H ồ nhẹ nhàng nói ra hai chữ, lại bổ sung: “Ít nhất là em nghĩ hắn đã chết, nhưng mà...đ ồngem vừa nhận là do hắn chuyển đến.”

Thẩm Dạ Hi nhíu mày, có cảm giác không tốt.

“Hắn khi đó có mối liên hệ chặt chẽ với cảnh sát, cũng thường xuyên ra vào nhà giam, thu thập tư liệu các loại tội phạm, là người vì nghiên cứu mà có thể vài ngày không ăn không uống.” Khương H ồ đột nhiên lắc đầu, “L ần đầu tiên em phát hiện hắn kỳ lạ là có một l ần gặp phải một hung thủ giết người liên hoàn, phụ trách vụ án đó là cảnh sát liên bang bạn của Kha Như Hối, khi đến lấy ý kiến chuyên gia từ hắn, Kha Như Hối cảm thấy thực hứng thú, còn tự mình đi đến hiện trường, lúc bắt được phạm nhân, em cũng ở đó, lúc ấy Kha Như Hối có nói qua một câu, hắn nói ‘Cậu chưa từng giết người, làm sao lý giải được khoái cảm lúc giết người?’”

Thẩm Dạ Hi nhíu mày: “Ý của em sẽ không phải là...sau đó th ầy của em đã đi giết người.”

“Sau đó xuất hiện vụ án bắt chước giết người, lúc ấy em đã sắp lấy được bằng, khi làm nghiên cứu của mình cũng chú ý qua chuyện này, sau lại thấy Kha Như Hối lấy tâm lý phạm nhân ra phân tích, có vài chỗ cùng em thảo luận không giống nhau. Em nghĩ dù sao cũng là th ầy mình, đi thỉnh giáo cũng không phải chuyện to tát gì, nên cùng hắn thảo luận vấn đề

đó.” Sắc trời đã muốm tối đen, Khương H ồ không biết vì cái gì, cảm thấy có chút lạnh, “Hắn tỏ vẻ, đối với cái nhìn của em còn có ý kiến, còn nói: “Cậu chưa giết qua người, như thế nào có thể lý giải suy nghĩ của hung thủ chứ?”

PHÔI ĐẠO - HOẠI ĐẠO

Priest

dtv-ebook.com

Chương 69: Vụ án thứ 8 – liên minh

“Hai người khác nhau ở điểm nào?” Thẩm Dạ Hi tìm được mẫu chốt vấn đề, anh dừng một chút, lại hỏi, “Có phải thầy của em có cách phân tích theo tiêu chuẩn đặc biệt, em cảm thấy không thích hợp?”

Khương H ồhoảng sợ quay đầu lại nhìn anh.

Thẩm Dạ Hi cảm thấy thực hưởng thụ, đắc ý: “Nhìn cái gì, người đàn ông của em vốn thông minh.”

Khương H ồnổi da gà toàn thân, muốn né qua một bên, Thẩm Dạ Hi bất mãn, đưa tay kéo cậu quay về Khương H ồlắp bắp nói: “Anh có thể hay không đừng dùng giọng điệu này nói chuyện, em sẽ nghĩ đến lời Di Ninh nói....khi mà Di Ninh hình dung đến loài động vật nào đó...”

“An Di Ninh nói cái gì?”

“Người chết không cần đến nhân cách.” Khương H ồđôi khi thành thật đến khi người ta đau cả ruột.

“Anh bóp chết em...”

Khương H ồcười né tránh, nâng kính mắt, dừng một chút, mới tiếp tục nói: “Ảnh chụp hiện trường này rất có tâm, em không thể nói ra cái loại cảm giác này, anh hiểu không? Mỗi người đều không giống nhau, trong lòng mỗi người ở trong tình cảnh khác nhau, thời gian khác nhau sẽ khác biệt rất lớn, rất kì lạ. Nhưng mà loại cảm giác bất chước hoàn mỹ, em lại nhìn không ra được cảm giác thực của hung thủ...”

“Giả” Thẩm Dạ Hi nói.

“Đúng, chính là giả. Ngày đó em cùng Kha Như Hối nói tới khuya, cuối cùng hẳn nghe em nói xong thì tiễn em về, trước khi đi hẳn còn muốn mời em gia nhập nghiên cứu của hẳn.”

“Nghiên cứu gì?” Thẩm Dạ Hi hỏi.

“Hẳn muốn thành lập một cái hệ thống hành động của bạo lực phạm tội căn cứ vào tâm lý hành vi.” Khương Hề nói.

“A?” Thẩm Dạ Hi ở trong đầu lập lại lời của Khương Hề, cảm thấy từng chữ cậu nói hay là khi ghép chúng lại với nhau anh đều không hiểu.

“Nói ngắn gọn, chính là Kha Như Hối cảm thấy được, chỉ cần thỏa mãn điều kiện riêng, mỗi người đều chính là tội phạm bạo lực, tạo thành nguyên nhân hành động phạm tội, hoàn cảnh nhân tố cùng hành vi tội phạm đặc thù cùng với dấu hiệu là có thể phân loại hơn nữa còn có thể đoán trước.” Khương Hề dùng thử cách giải thích bình thường nhất.

Thẩm Dạ Hi ngượng ngùng mà làm vẻ mặt ngu ngơ, vì thế nói sang chuyện khác: “Vậy em cảm thấy sao?”

“Em từ chối, em cho rằng nguyên cứu của hẳn sẽ không có kết quả, cũng không đồng ý suy nghĩ của hẳn.” Khương Hề nói, “Kha Như Hối ngay lúc đó cuồng nhiệt đến mức làm cho em thấy không thoải mái, như là hẳn có thể nhìn thấu hết thấy, nắm trong tay mọi thứ.”

“Hẳn tuy cảm thấy hối tiếc nhưng cũng không có cưỡng cầu, nhưng vẫn cho em định kỳ giúp hẳn tham khảo vài thứ.” Khương Hề lắc đầu, “Sau một lúc lâu... không lâu sau khi vụ án bắt chước giết người không giải quyết được thì nơi em sống bắt đầu xuất hiện một loại vụ án mất tích kỳ lạ, làm cho mọi người cảm thấy bất an. Lúc ấy giới tư pháp và giới học thuật bắt đầu liên kết đi điều tra vụ án, suốt ba tháng không thu hoạch được gì, cuối cùng lại để cho em khi tìm đến Kha Như Hối để gửi báo cáo nghiên cứu mới tìm được manh mối.”

Thẩm Dạ Hi há mồm: “Vậy là anh nói trúng rồi....”

“Mọi người lúc ấy là cùng đội phòng cháy cùng nhau đuổi tới. Kha Như Hối đem mình nhốt trong tầng hầm, một mồi lửa đốt cháy căn phòng.”

“Nhưng mà em lại phát hiện, hắc không chết?”

Khương Hồ lấy tay lau mặt: “Hắc ở trong biển lửa gọi điện cho em khoe rằng hắc đã nghiên cứu thành công, hắc còn đoán trước được chúng ta khi nào sẽ phát hiện được thực nghiệm ‘vĩ đại’ của hắc, khi nào sẽ tìm đến đây, hắc tính đúng thời gian, sau đó đốt phòng ở.”

Thẩm Dạ Hi khó tin: “Có chuyện thần kỳ như vậy?”

“Em không biết.” Khương Hồ nói, cậu nghĩ Kha Như Hối đã tẩu hỏa nhập ma, tiếng lửa gào thét khiến cho hình tượng người thầy tao nhã trong lòng cậu trở nên thay đổi, lột xuống lớp da thiên sứ thì liền biến thành ác ma.

Em thật sự không biết....cậu mơ màng nghĩ, Kha Như Hối nếu thật có thể thao túng được ác quỷ trong lòng người, Khương Hồ nhớ đến, kỳ thật trong nháy mắt khi cậu mở ra thiệp chúc mừng của hắc, cũng đã mất đi bình tĩnh.

Thẩm Dạ Hi đột nhiên vươn tay nhẹ nhàng búng nhẹ lên đầu cậu, Khương Hồ sửng sốt, ngẩng đầu nhìn anh. Bị một đôi bàn tay to nhu loạn tóc cậu, tay Thẩm Dạ Hi di chuyển từ trên mặt xuống, nâng lên cằm cậu, như là muốn đem cậu từ trên ghế đứng lên: “Khi hắc ‘còn sống’, em sợ hắc sao?”

Cằm và cổ của Khương Hồ đều nằm trong tay anh, gian nan lắc đầu.

“Vậy hiện tại em sợ cái gì?” Thẩm Dạ Hi trừng mắt, “Nghe anh, cười cứ cười, uống cứ uống, có gì sung sướng hơn. Không phải chỉ là một tên giả thần giả quỷ sao, nghe không?? Em cũng chỉ là con người. Đầu không lớn, cả ngày suy nghĩ nhiều chuyện như vậy, sách, bằng không em với kiểu người thư sinh như thế này ráng ăn nhiều thịt một chút đi. Đứng lên, theo anh đi nấu cơm!”

Khương Hồ vất vả lắm mới từ trong tay anh giã ra, da trên mặt bị anh nhu đến phiếm hồng, cậu cau mày, biểu tình đặc biệt theo sát Thẩm Dạ Hi: “Em không phải thư sinh, chị Dương nói ‘thư sinh’ không phải lời hay.”

Tóc cậu bị Thẩm Dạ Hi gây sức ép đến mất nếp, cổ áo mở ra, cái cổ trắng nõn còn lưu lại dấu tay của Thẩm Dạ Hi, hai má bị nhéo đến hồng, không tái nhợt như bình thường. Thẩm Dạ Hi đột nhiên cảm thấy hô hấp có điểm nhanh, cười gượng hai tiếng, trốn lui đến tận bếp, trộm đem đồ Dương Mạn cho lấy ra, nhìn thoáng qua lại lập tức bỏ lại vào túi quần.

Sách, tuy rằng không tính rõ như bàn ngày nhưng cũng là mặt trời vừa xuống núi, lòng người không chân thành a.

Lý Vĩnh Vượng không liên quan gì cũng bị theo dõi cả ngày, lại không hề phát hiện, ngày hôm sau vẫn tiếp tục ăn chơi chờ ngày thắng lớn. Khiêu thẩm không biết trong lòng đất có cảm thấy lạnh lòng hay không, bà hao tổn hết tâm tư để bảo hộ đứa con, nhưng mà mẹ ruột vừa chết hẳn vẫn chạy đến câu lạc bộ đêm cùng mấy người lạ vô tâm vô phế cùng nhau vui đùa.

Dương Mạn xem lại: “Đòi nợ, đây là đòi nợ.”

An Di Ninh để tránh nghi ngờ nên trốn đến đội của Trịnh đội trưởng, bóng cũng không thấy.

Mấy người ở lại cũng tự hiểu ra, đúng là không hiên lành gì cả, cũng không thông báo cho Mạc cục, lại không nói cho Dịch gia, trực tiếp gọi vài người, ở bên trong ngôi nhà mới của Lý Vĩnh Vượng, hắn đang cùng một người con gái vận động kịch liệt trên giường, lấy chân đá mạnh vào cửa, bắt lấy cả hai.

Thời gian Thẩm Dạ Hi chọn để bắt người đầu dùng phương thức cực kỳ đáng khinh, sau khi xong việc thì còn lo cả cô gái kia chỉ có hai khối vải che thân, tổng kết lại nói: “Nhân tiện cống hiến luôn cho đội truy quét.”

Dương Mạn vắn vẹo... lén lút nói chuyện với Thịnh Diêu: “Thẩm đội sao lại đột nhiên như thế....”

Thịnh Diêu ho nhẹ một tiếng: “Ai, đàn ông a, lúc bị bất mãn luôn là vậy... là vậy đó, tôi biết cô hiểu ý tôi mà.”

Dương Mạn chuyển sang trạng thái hiểu rõ: “Thịnh công tử nói quá chính xác, tôi thật bội phục, thật bội phục.”

Thịnh Diêu xua tay: “Bình thường thôi, bình thường thôi, chỉ đáng đứng thứ ba.”

Đột nhiên, Thẩm Dạ Hi quay đầu, hướng về phía hai người đang thì thầm mà cười cười: “Đáng đứng thứ ba à, Thịnh Diêu Dương Mạn, tôi thấy hai người giờ cũng không có nhiệm vụ gì hết, Trịnh đội bên kia vừa gọi điện thoại bố trí hành động phức kích, vì thể hiện tình cảm đồng nghiệp nên qua giúp đỡ đi.”

Thẩm Dạ Hi anh là con dơi sao? Đó thật ra không phải tai mà là radar đi? Dương Mạn cùng Thịnh Diêu kêu thảm thiết. Tô Quân Tử sau khi ra ngoài một vòng, lúc sau quay về ôm thêm mấy cái áo mưa, cho mỗi người một cái, cười đến đặc biệt ôn nhu: “Dự báo thời tiết nói hôm có mưa lớn, các người hôm nay cũng có nghe dự báo thời tiết đi, mang theo, lúc cần thì có mà dùng.”

Tô Quân Tử nổi danh là miệng quạ đen, lời hay tới nay chưa bao giờ linh, lời xấu cho tới giờ chưa bao giờ mất linh. Dương Mạn cùng Thịnh Diêu ôm đầu khóc.

Khương Hò làm như không nghe cuộc nói chuyện của bọn họ, ở trong phòng Lý Vĩnh Vượng đảo vài vòng. Phòng này thật quá loạn, quần áo sạch cùng dơ đống một chỗ, cái này đè lên cái kia, Lý Vĩnh Vượng thuộc loại người ngoài mạnh trong yếu lại thích bắt nạt kẻ yếu thế, lúc này đang say còn hùng hổ, vừa thấy người bắt mình là cảnh sát, liền mềm nhũn, giả trang tỏ con còn chuyên nghiệp hơn diễn viên.

Thẩm Dạ Hi ngẩng đầu xồm xuống, thẳng thắn đặt câu hỏi cho Lý Vĩnh Vượng: “Mẹ cậu đã đưa cho cậu một cuốn sổ, để ở đâu?”

Lý Vĩnh Vượng dùng ánh mắt đang khinh bất đầu nhìn xung quanh: “Oan uổng quá cảnh sát ời, mẹ tôi chỉ làm việc cho nhà người ta thôi, sao có thể có gì quan trọng nha, hơn nữa bà ta phòng tôi như phòng trộm, có gì quan trọng cũng không đưa tôi đâu!”

Thẩm Dạ Hi nháy mắt: “Tôi khi nào nói nó quan trọng, tôi chỉ nói là cuốn sổ thôi mà?”

Lý Vĩnh Vượng thay đổi sắc mặt: “Phải phải phải....đúng rồi! Mà làm sao tôi biết nó là cái gì chứ, một đồng sổ, ai biết là cái gì.”

Thẩm Dạ Hi cười hắc hắc, lộ ra hàm răng trắng, không biết vì sao, Lý Vĩnh Vượng nhìn thấy nụ cười đó liền kinh hoàng, ‘ực’ một tiếng nuốt nước miếng. Thẩm Dạ Hi sờ cằm, chậm rãi nói: “Thật không có a...làm khó cậu rồi, cậu thật sự nghĩ mình muốn làm gì thì làm sao?”

Lý Vĩnh Vượng theo bản năng lắc đầu.

Thẩm Dạ Di chắc một tiếng, lưu manh nói: “Thành thật nói cho cậu biết, mấy ngày qua chúng tôi đều đi theo cậu, ngày hôm qua mới vừa cùng hai cô gái bên cạnh đường lớn làm chuyện gì đó phải không?”

Lý Vĩnh Vượng mở to hai mắt, Thẩm Dạ Hi vỗ vai hắn, ra vẻ tiếc hận: “Đáng tiếc a đáng tiếc, cậu cũng có thể vui sướng như vậy vài ngày a, biết vì sao theo cậu nhiều ngày mà đến hôm nay mới bắt cậu không?”

Lý Vĩnh Vượng ngu ngốc lắc đầu.

Thẩm Dạ Hi tiếp tục giả bộ: “Chúng tôi tìm được cậu thì Dịch Hải Đông cũng tìm được cậu. Lão già đó đang đi đến đây, tôi có một suy nghĩ, tuy cậu rất đáng khinh nhưng như thế nào cũng là một người dân, tôi là một cảnh sát nên cũng không thể thấy cậu bị xã hội đen bắt vờ tra tấn, cậu nói đúng không? Bất quá xem ra cậu chẳng cảm kích tí nào....”

Lý Vĩnh Vượng rung mình một cái, đổ mồ hôi lạnh, ánh mắt chuyển loạn trong phòng: “Tôi, tôi, tôi...”

Khương Hò đứng ở một bên đánh giá hẩn một hũ, ánh mắt chột thay đổi, đi đến phía dưới TV, ở đó có một cái tủ, bên trong có một ngăn kéo bị khóa, sau đó Khương Hò quay đầu lại bình tĩnh hỏi Lý Vĩnh Vượng: “Cậu có thể đem chìa khóa trong giầy ra để mở cái khóa này không?”

Lý Vĩnh Vượng nhìn Khương Hò như thấy quỷ.

Ánh mắt Khương Hò nhìn đến đôi giày của hẩn cũng đủ biết mùi vị không nhẹ, cảm thấy thật ghê tởm, chậm rãi nói: “Lúc chúng tôi vào cậu không mặc cái gì cả, khi thấy người đến, phản ứng đầu tiên không phải là lấy quần áo mặc vào, mà chính là mang giầy vào chân phải, mặc kệ chân trái mà đi ôm quần áo, đồng gốc cũng biết trong giầy cậu có cái gì.”

Đám người cảnh sát bên cạnh không hề biết trong giầy hẩn có vấn đề đầu nhìn lên trời, quên đi a quên đi a.

Khương Hò nói tiếp: “Lúc cậu di chuyển ánh mắt, tuy rằng đầu nhìn đến từng nơi quan trọng, nhưng mỗi lần ánh mắt chạm đến ngăn tủ liền theo bản năng chuyển mắt, cái này gọi là... là...”

“Có tật giật mình.” Thẩm Dạ Hi bình tĩnh bổ sung.

“Nga.” Khương Hò học được từ mới, vị cảnh sát bên cạnh mang bao tay, ngừng thở cởi giầy của Lý Vĩnh Vượng, đúng là bên trong có một cái chìa khóa, sau đó mở ra ngăn kéo.

Bên trong có một cuốn sổ sách cũ ố vàng.

Thẩm Dạ Hi nở nụ cười, thừa dịp người nọ không chú ý, dán sát vào Khương Hò, gần bên tai cậu nói: “Làm tốt lắm, buổi tối trở về mời em ăn.”

Khương Hò nháy mắt mấy cái, nhắc tới ăn liền hưng phấn: “Thật không, ăn cái gì?”

Thẩm Dạ Hi nhìn thoáng qua xung quanh, phát hiện mọi người đều lo xem vật chứng hay là xử lý Lý Vĩnh Vượng, tạm thời không ai chú ý bên

này, vì thế nở nụ cười, dùng âm thanh đáng khinh nói: “Ăn...kẹo que, thế nào?”

Khương H ồ về mặt mang dấu chấm hỏi.

Dương Mạn làm như cái gì cũng không nghe thấy rốt cục không nhận được, nhanh chóng xoay người sang chỗ khác, sắc mặt vô cùng rồi – Thâm Dạ Hi, anh mà cũng dám đưa ra yêu cầu mất mặt như vậy?!

PHÔI ĐẠO - HOẠI ĐẠO

Priest

dtv-ebook.com

Chương 70: Vụ án thứ 8 – liên minh

“Anh Mẫn, cảnh sát tìm được Lý Vĩnh Vượng rồi.”

Người đàn ông ngồi trên sofa ngẩng đầu, ngũ quan hắn cũng không khó xem, nhưng từ hai má đến cằm có một vết sẹo làm cho mặt hắn có vẻ dữ tợn.

Thanh niên tóc vàng nhếch miệng, không dám lên tiếng.

“Cảnh sát?” Sau một lúc lâu người đàn ông ngồi trên sofa mới lên tiếng, “Ai? Trịnh Tư Thành hay là người nào?”

“Này...”

“Phế vật!” Mẫn Ngôn đem cái ly trên bàn quét xuống đất, “Cảnh sát khi nào thì có năng lực như vậy a?! Tại bây thì con mẹ nó gì cũng không biết, tìm một thằng nhóc cũng để thua lũ cảnh sát!”

“Anh Mẫn, là...” Người thanh niên còn chưa nói hết đã bị bộ dạng nổi giận của Mẫn Ngôn làm cho sợ hãi đến mức không nói ra lời.

Mẫn Ngôn gần đây càng không thể khống chế được lửa giận trong lòng, tại sao?! Tại sao trong lúc hắn vất vả lắm mới có thể cùng lão già Dịch Đông Hải kia ra oai, thì đám chó cảnh sát lại chặn trước mộ bước? Mẹ nó, chẳng phải bọn họ vốn không thể cùng đường sao, giờ mà còn có thứ gọi là nghĩa khí tồn tại à? Không nghĩ đến, một khắc trước còn hận đến người sống ta chết, khắc sau lại biến thành người chung chiến tuyến.

Âm thanh đồ vật rơi xuống giống như đổ dầu vào lửa – Tại sao chỉ có ta không được? Dịch Đông Hải là cái thá gì, ngay cả Chính phủ cũng thành tay sai nhà hắn?!

Một ly trà ngã xuống đúng lúc đập ngay chân thanh niên tóc vàng vô tội, hấn sợ đến mức thiếu chút nữa nhảy lên, nước trà bắn lên một bên quầng của hấn, người thanh niên nọ khóc không ra nước mắt, đi cũng không dám đi, muốn khuyên cũng không biết phải khuyên cái gì. Đúng lúc này, cửa đang mở bị người ta gõ nhẹ ba cái, Mẫn Ngôn không kiên nhẫn ngẩng đầu lên nhìn, thấy người đến, biểu tình nổi giận đột nhiên tạm ngừng, miễn cưỡng nuốt lại, thay đổi thành ôn hòa, đối diện với người gõ cửa gật gật đầu: “Thầy Kha, sao thầy lại đến đây.”

Đứng ở cửa là một người đàn ông, cho dù hiện tại thời tiết đã không còn mát mẻ nhưng hấn vẫn mặc một thân tào nhã, nút áo đều cài đủ, khóe mắt giống như mang ý cười, làm cho khuôn mặt hấn có vẻ trẻ hơn, giống như một loại năng lực, mỗi lần nhìn y cười, liền nhin ko được bình tĩnh trở lại.

Người thanh niên nhẹ nhàng thở ra, vận khí hôm nay không tệ, cứu tinh đến rồi.

Người đàn ông trung niên không nhanh không chậm nói: “Vừa rồi nghe người ta nói tâm tình cậu không tốt nên mới lại đây nhìn thử, sao lại nổi giận như thế?” Y quay đầu vỗ vỗ người đang đứng lo sợ ở góc tường, “Nơi này hết chuyện của cậu rồi, ra ngoài trước đi.”

Ông bà nội a, tôi chờ những lời này tóc cũng muốn bạc luôn. Người thanh niên cho y một ánh mắt cảm động muốn khóc, liền dùng vận tốc ánh sáng mà chạy đi, như một làn khói bay qua. Người đàn ông trung niên lúc này mới nhẹ tay nhẹ chân đóng cửa, lại nhìn đồng hồ trên mặt đất, tự mình ngã xuống dọn dẹp.

Mẫn Ngôn lúc này mới không nhin được, nhanh chóng đến kéo y: “Thầy Kha, thầy đừng đụng vào, chút nữa tôi sẽ gọi người đến dọn, đầu là mảnh vỡ thủy tinh, thầy... thầy đừng đụng vào.”

Người đàn ông trung niên nương theo tay hấn đứng lên, hơi nheo mắt, hình như có hàm ý nhìn Mẫn Ngôn. Hấn né tránh ánh mắt của y, đặt móng ngón lên sô pha, người vừa rồi còn phát điên tựa như con sư tử trong vại

giây liền được người trước mắt trấn an, Mẫn Ngôn hiểu được, lúc đối mặt với người này, mình như là đứa nhỏ cố tình gây sự.

“Vừa mới có tin, Lý Vĩnh Vượng đã bị cảnh sát bắt.” Mẫn Ngôn hít một hơi thật sâu, xoa mi tâm, “Thầy Kha, nếu như Dịch Đông Hải không sợ, tôi chỉ lo....chỉ lo....”

“Lo cái gì?” Người đàn ông trung niên cũng ngời xuống, từ từ nói một câu, giống như không hề sốt ruột, “Tiểu Mẫn, cậu quá nóng nảy, có lúc sẽ khiến cho cậu nhìn không rõ vài việc.”

Sau đó y thở dài, âm thanh có chút trầm thấp: “Sao lại không nghe lời khuyên của tôi chứ?”

Mẫn Ngôn cúi đầu, nhú mày, không biết vì sao, lời người này như mang theo chút thất vọng, trong lòng hắn như có gì chặn lại. Đặt trên vai là bàn tay có bảo dưỡng cẩn thận, Mẫn Ngôn ngẩng đầu, người nọ nhìn mình, đôi mắt tựa hồ đọc được lòng hắn, người nọ thấp giọng nói: “Tiểu Mẫn, làm cái gì cũng phải từng bước, cậu phải biết, Dịch Hải Đông ở đây đã có bao nhiêu căn cơ, đừng nói hiện tại, cho dù có trôi qua hai ba mươi năm, cậu cũng không nhất định có năng lực đụng đến ông ta.”

“Tôi...”

Người đàn ông phát tay cắt ngang lời hắn: “Tiểu Mẫn, tôi biết các cậu tuổi trẻ tâm lớn, nhẫn không được, nhưng mà cậu nên vì tương lai cùng an toàn của mình mà suy nghĩ lại, tôi đã nói rồi, cậu hiện tại cứ như vậy, quá mạo hiểm.”

Mẫn Ngôn muốn nói cái gì lại nuốt trở vào.

Người đàn ông trung niên đứng lên, vuốt quần áo không hề hỗn loạn của mình: “Như vậy đi, tôi biết cậu không nhịn được nữa, tôi dẫn người đi gặp Dịch Hải Đông, hiện tại không phải lúc các người trở mặt.”

Mẫn Ngôn nháy mắt thay đổi sắc mặt, đứng lên giữ chặt người đàn ông trung niên, hít một hơi thật sâu: “Thầy đừng đi — Thầy Kha thầy không

cần đi, việc này tôi hiểu được, tôi sẽ xử lý tốt, thầy... thầy yên tâm.”

Người đàn ông trung niên dừng chân, nghiêng đầu nhìn hẩn một cái: “Cậu có thể sao?”

Mẫn Ngôn miễn cưỡng cười: “Đương nhiên.”

Một đĩa nhỏ lớn lên tại nơi phức tạp, thiếu mất người cha mà vẫn luôn cố gắng trở nên mạnh hơn – Sao lại có thể chứ?

J, thật sự là nhin không được muốn gặp mặt, ngày đó chắc không còn xa đi?

Hành động của nhóm người Thẩm Dạ Hi tuy là tìền trăm hậu tấu, nhưng mà người cũng đã bắt, cũng sẽ không giấu diếm được Mạc cục. Mạc Thông đi đến mọi móc thông tin... Ân? Như thế nào lại vậy? Bọn người Thẩm Dạ Hi bắt được một tên côn đồ?

Khụ, bắt cũng đã bắt, mọi người vây lại xem làm gì, nên làm gì thì làm đi, không nên uổng phí tìền nhân dân đóng thuế a.

Người già tuy đoán được chuyện gì đó nhưng vẫn giả bộ hờ hững, trong lòng chính mình lại kêu một chữ thích – Dịch Hải Đông a Dịch Hải Đông, nhiều năm không thấy, ông đúng là càng già càng thụt lùi, cư nhiên lại không bằng một đám nhỏ.

Chắc, dù sao đồ của ông cũng ở trong tay tôi, xử lý thế nào... Mạc Thông ngâm nga, tâm tình tốt như muốn bay lên tận trời.

Tóm lại nhóm người Thẩm Dạ Hi là hoàn thành nhiệm vụ vinh quang trở về, đồ vật đã ở trong tay, Dịch Đông Hai cùng Mạc Thông là hai ông già lưu manh không hơn không kém nhau, mà Mạc Thông còn bắt được điểm yếu của Dịch Hải Đông cho nên cũng không tính buông tay. Ông Dịch chịu bó tay bó chân, vốn tính dùng cảnh sát chèn ép Mẫn Ngôn, không nghĩ đến bên người Mạc Thông còn có đám cảnh sát dỏ hơi làm vũ khí bí mật, ngược lại còn bị chơi một vỡ, trong lòng ghen khuất.

Tâm tình mọi người đều tốt, còn lại chính là xem Dịch Hải Đông và Mẫn Ngôn bọn họ tính như thế nào. Sau đó đám người Trịnh Tư Tề thân thiện mời người về chầu ngồi thổi gió là có thể hoàn thành vai diễn.

Thẩm Dạ Hi về một lúc liền đem đồng như khoai lang nóng bỏng tay này ném cho Mạc Thông, mang theo một đội tinh anh tiến vào cuộc sống nhàn hạ hạnh phúc.

Trước khi đi Dương Mạn trộm kéo Thẩm Dạ Hi sang một bên, nháy mắt: “Thế nào thế nào, học tập chắc cũng không tệ lắm rồi đi? Chừng nào ra tay?”

Thẩm Dạ Hi về mặt chính trực nhìn cô: “Cảnh sát Dương, làm một cảnh sát nhân dân, cô sao lại có thể xem mấy thứ này? Xem nhiều có thể tổn hại tinh thần văn minh a! Cô không nói tôi cũng đã quên, không được, tổ chức sẽ tiến hành giáo dục tư tưởng đạo đức cho cô, nhất định đem hết những thứ này bóp chết từ trong nôi, gần đây có lớp học về Đảng trong cục, tôi phái cô đi, nhớ tẩy hết tư tưởng không khỏe mạnh của cô.”(chết cười vs anh Hi =))))))

Nói xong liền mang theo biểu tình đau đớn rời đi.

Dương Mạn nửa ngày mới xoay người lại, dậm chân mắng: “Thẩm Dạ Hi anh không nhìn sao biết đó là cái gì?! Còn giả bộ chính nhân quân tử, mẹ ời, còn giả bộ như thật!”

“Không thấy cái gì?” Khương Hò ở phía trước chờ Thẩm Dạ Hi có chút không rõ nên hỏi.

Đang sau truyền đến tiếng gào khóc của Dương Mạn: “Khương tiểu ngọc cậu thông minh một chút a, sớm hay muộn cũng có một ngày bị tên mặt người dạ thú này ăn sạch!”

Khương Hò chớp mắt, đặc biệt vô tội quay đầu lại hỏi: “Tôi... làm sao không đủ thông minh?”

“Đừng nghe cô ta nói bậy, em thông minh nhất.” Thẩm Dạ Hi ôm cổ cậu, lôi Khương Hòe đi.

“Sách, Thẩm Dạ Hi không phải mặt người dạ thú? Có tà tâm lại không có can đảm, bắt Khương Hòe mà cũng dùng nhiều thời gian vậy sao? Nếu là tôi...” Thịnh Diêu cúi đầu nở nụ cười hai tiếng đi qua bên người Dương Mạn.

Dương Mạn nói thầm trong lòng, “Không phải cậu cũng sắm vai khổ tình nhìn chằm chằm bóng dáng người nào đó nhiều năm, ngay cả một chút cũng chưa từng buông tha? Còn muốn nếu là mình thì vân vân gì đó, nếu là cậu thì sớm bị người khác bắt à.”

Tô Quân Tử thu dọn xong từ bên trong đi ra, rất kỳ quái hỏi: “Ai, Thịnh Diêu đi đâu rồi?”

“Đi rồi, làm gì?” Dương Mạn tức giận hỏi.

“Hai người các cô không phải muốn đi đến giúp đỡ nhóm của Trịnh đội trưởng sao, sao lại...” Tô Quân Tử nói tới đây đột nhiên dừng lại, anh cảm thấy được trong ánh mắt Dương Mạn có lửa nha, vì thế cười ngược: “Nga, không đi nha, ha ha, không đi thì không đi, lược bỏ bớt vài ngàn chữ...”

Dương Mạn tiếp tục oán giận theo dõi anh.

Tô Quân Tử nhìn bóng dáng Thịnh Diêu biến mất ở chỗ rẽ, đột nhiên thu lại biểu tình, nhẹ nhàng thở dài, sau đó nở nụ cười: “Nói thật, người đàn ông ngày đó đến cục tuy rằng thoát nhìn không đáng trông cậy nhưng Thịnh Diêu hiện giờ rất thoải mái, không giống trước kia, tươi cười đầu có chút tâm sự.”

Dương Mạn giật mình, người đàn ông...

Tô Quân Tử khoát tay, đi ra ngoài: “Hắn rất tốt, tôi an tâm – tôi đi đây, hôm nay mẹ Tiểu Nhiễm tặng ca, tôi đi đón nó.”

Dương Mạn ngây ngốc đứng một hồi, lắc đầu, chính mình cũng cười, lấy điện thoại ra bấm số An Di Ninh rồi nhấn tin – Chúng ta xong, còn lại giao cho nhóm của Trịnh đội trưởng.

An Di Ninh không nhắn lại, Dương Mạn cũng không nghĩ nhiều, dọn đồ chạy lấy người.

Nhưng mà hôm nay, cho đến tám giờ tối, An Di Ninh vẫn không về nhà, gọi điện thoại cho cô đầu tắt máy. Mặc Thông gọi điện hỏi Trịnh Tư Tề mới biết được bên đó cũng xong việc tan ca, bên Dịch Hành Viễn cũng không có tin tức, hỏi hết một đám người, cũng không ai biết cô đi đâu.

An Tiệp rất cục ng ẩ không yên.

PHÔI ĐẠO - HOẠI ĐẠO

Priest

dtv-ebook.com

Chương 71: Vụ án thứ 8 – liên minh

Lúc An Di Ninh mở mắt còn hơi mê mang một chút, trong t ầm nhìn đầu là một mảnh tối đen. Ngay sau đó, cô nhớ tới chuyện đã xảy ra trước đó, sau khi tạm biệt nhóm người Trịnh Tư Tề thì nhận được tin nhắn thông báo kết thúc công việc của Dương Mạn, định nhắn lại ‘đã biết’ thì lại bị người đi trước mặt đẩy, sau đó có cái gì lạnh như băng đâm vào eo cô, sau đó... sau đó cái gì cũng không biết.

Ánh mắt cô dần thích ứng với bóng tối, giật giật, phát hiện thân thể của mình kho bị trói, nhưng là cũng không dùng sức nổi, chỉ có thể nhúc nhích một chút nhỏ.

An Di Ninh biết đây là thuốc tê, cô cũng chưa từng chịu qua huấn luyện liên quan, tuy nói là vào tổ luôn phá án lớn nhưng là dựa vào trí nhớ xuất sắc của cô, trên cơ bản đều là làm việc liên quan đến liên lạc, chưa từng gặp qua tình huống này, nói không hoảng hốt là không có khả năng.

An Di Ninh hít một hơi thật sâu, nhắm mắt lại một l ần nữa rồi mở ra, cố gắng ổn định tâm tình của mình, dần hết vào tay chân, chậm rãi, hy vọng dùng phương pháp này một l ần nữa khôi phục lại. Đồng thời con mắt xoay chuyển, đánh giá nơi này.

Là ai? Dương nhiên không có khả năng là Dịch gia, An Di Ninh nghĩ một h ồi cũng chỉ có thể nghĩ đến Mẫn Ngôn.

Tiến độ bên Thẩm đội trưởng cô cũng không hỏi đến nhưng Dương Mạn nói kết thúc công việc thì hơn phân nửa chính là đ ồ của Dịch gia đã vào tay ba mình. Mẫn Ngôn đem mình tới đây là có ý gì, An Di Ninh cảm thấy đi đầu này rất dễ lý giải.

Vấn đề là, cô cũng không phải tự tan ca đi về Đa số đầu là về trẻ hoặc đi chung với xe của ba, nếu không có chuyện gì có thể đi dạo phố cùng Dương Mạn, hoặc là Dịch Hành Viễn lên đến đón cô, hai người cùng nhau ra ngoài đi một vòng rồi trở về.

Đối phương như là an bài tập kích đột ngột, nếu không phải vừa biết trước được hành trình thì chính là theo dõi đã lâu. An Di Ninh đột nhiên thấy rợn người, cô càng sợ hãi càng không ngừng thôi miên bản thân – bình tĩnh, bình tĩnh.

Lúc này thanh âm một người đàn ông từ xa truyền đến, An Di Ninh sợ hãi, lông tơ đầu dựng lên.

“Đừng nói với Mẫn Ngôn là tôi đến, hắn không tính nói cho tôi biết, tôi là người không biết gì, hiểu chưa?”

Cách một cánh cửa, tiếng người đàn ông cực ôn nhuận sẽ nghe, An Di Ninh sửng sốt sau đó cửa bị đẩy ra, một người đàn ông trung niên đi vào, đưa tay sờ soạng trên tường, đụng đến công tắc đèn, ấn mở, ánh sáng bất ngờ làm cho đồng tử An Di Ninh không thể thích ứng, cô nhú mắt, lúc này mới thấy người đi vào.

Là một người trung niên, tóc đen có một vài sợi bạc, mặt lại có vẻ thực trẻ, làn da bóng loáng trắng nõn, chính là lúc khe cười khóe mắt có chút nếp nhăn, mang theo mắt kính, áo khoát màu xám, quần áo cẩn thận tỉ mỉ, có phong độ như là một giáo viên đại học.

An Di Ninh cảm thấy được người này có chút giống Khương Hò, không phải nói về diện mạo mà chính là cảm giác. Cô thậm chí có thể cảm thấy, có lẽ qua hai mươi năm, Khương Hò sẽ có bộ dáng như vậy.

Người đàn ông cười: “An tiểu thư tỉnh à?”

An Di Ninh không lên tiếng, khí lực của cô không nhiều lắm, không muốn lãng phí nói chuyện, nhưng trực giác cho biết người này không phải Mẫn Ngôn.

Khi người nọ đến gần cô mới phát hiện, người này kỳ thật cũng không giống Khương Hồ, trên người Khương Hồ luôn mang theo khí thế có thể trấn an tâm tình người khác, thực an toàn, làm cho người ta ở trước mặt cậu luôn bình tĩnh lại. Người đàn ông này cười cũng được, thực ấm áp nhưng mà ánh mắt của y lại đặc biệt rét lạnh.

Không phải như Khương Hồ gặp phải chuyện gì cũng bình tĩnh coi như không quan trọng, mà là một loại cảm giác nguy hiểm nhin không được muốn tránh né.

Người nọ đối với thái độ không tốt của cô cũng không để ý đến, ngẩng xuống bên người cô: “Tự giới thiệu một chút, tôi là Kha Như Hối.”

An Di Ninh mở to hai mắt – Lúc này nếu Thẩm Dạ Hi nghe đến cái tên này thì sẽ cảm thấy được quen tai, nhưng mà An Di Ninh là người xem qua sẽ không quên, chỉ cần người này từng xuất hiện thì sẽ không quên. Cô đương nhiên biết tên ‘Kha Như Hối’ này là như thế nào.

Học giả truyền kỳ, nghe nói có một đôi mắt ma quỷ, vài năm trước chết một cách bí ẩn, người chết giờ lại ở đây, bên Mỹ kia không biết làm ăn như thế nào.

Cho nên...người đàn ông truyền kỳ này xuyên qua Thái Bình Dương, chạy đến hội họp cùng bọn xã hội đen sao?

An Di Ninh cảm thấy, không phải mình ngủ mơ mà là người đàn ông này đang mơ.

Người đàn ông tên Kha Như Hối thở dài: “Thật sự là...tôi già rồi, hiện tại nói ra tên mình, người trẻ tuổi đều dùng ánh mắt hoài nghi nhìn tôi.”

An Di Ninh theo bản năng mà nhìn phía dưới người y, thấy y có bóng, vì thế nhẹ nhàng thở ra.

“Cô biết tại sao lại bị Mẫn Ngôn bắt đến không?” Kha Như Hối hỏi, An Di Ninh tuy rằng không nói tiếng nào nhưng y lại giống như cảm thấy vui như đang cùng cô nói chuyện, “Tôi biết cô đều có thể suy ra một chút,

trong lòng có suy nghĩ của mình, kỳ thật không có gì lớn – đứa nhỏ Mẫn Ngôn này chính là tuổi nhỏ nên muốn chứng minh hẳn không sợ Dịch Hải Đông, cũng không sợ cảnh sát, có năng lực chống lại hai thế lực kia.”

Mẫn Ngôn ăn no...An Di Ninh nghĩ.

“Có điểm xúc động à? Người trẻ tuổi mà.” Kha Như Hối như chỉ cần liếc mắt liếc liền biết trong lòng cô nghĩ gì, nở nụ cười, lại đột nhiên hỏi: “Đúng rồi, An tiểu thư cùng Khương Hồ quen biết đúng không?”

An Di Ninh nhíu mi một chút, nhìn biểu tình Kha Như Hối có chút cảnh giác.

Kha Như Hối nở nụ cười: “Đừng như vậy, đứa nhỏ kia là học sinh của tôi.” Y cúi đầu, mang theo chút hối ức, “Tôi ngay lúc đầu tiên gặp đứa nhỏ kia thì nó vừa mất đi người thân cuối cùng, cảm xúc giống như có điểm tự phong bế, nói chuyện rất chậm, giống như khi muốn nói một câu thì tiếp theo sẽ muốn nói thêm mười câu.”

Tâm An Di Ninh cảnh báo, đây là tình huống gì, chẳng lẽ mình bị trời đến đây là để nghe người đàn ông già này nhớ đến Khương Hồ? Cô liếc mắt nhìn liếc cảm thấy người đàn ông này rất quý dị, tâm nói lời này may mắn không để cho Thẩm đội trưởng nghe, bằng không cả hang dấm chua cũng đập nghiêng.

“J...Nga, chính là Khương Hồ, tôi vừa nhìn liếc thấy nó giống rùa con.” Kha Như Hối nói, “Khổ sở trong lòng đầu giấu đi hết, ai kéo cũng không ra, chỉ có tôi được nó coi là thầy giáo mới ngẫu nhiên nói nhiều hơn. Lúc làm trị liệu tâm lý cho nó cũng thực khó khăn, nó căn bản không thích hợp. Cô biết không, có đôi khi tôi cảm thấy tính nó không hợp làm bác sĩ tâm lý, nó tiếp nhận cảm xúc khác, cũng không phát tiết ra ngoài, sớm hay muộn cũng có một ngày xảy ra chuyện. Nhưng đứa nhỏ này đúng là thiên phú trời cho.”

Y quay đầu nhìn An Di Ninh, nở nụ cười cong lên ánh mắt, An Di Ninh cảm thấy cho dù mặt y đang cười nhưng vẫn làm cho cô không rét mà run, Kha Như Hối nhẹ nhàng nói: “Hiện tại nhìn thấy nó cùng các người cảm

tình tốt như vậy, thật sự là cảm thấy có điểm... ghen tị. Cô nói làm sao bây giờ đây?”

Cảnh báo trong lòng An Di Ninh vang lên.

Trời về khuya nhưng trong phòng họp lại ng ầy người, nhưng mà lần này sắc mặt mọi người lại không hề tốt, An Tiệp ng ồi ở một góc sáng sủa không nói được một lời, Dịch Hành Viễn ng ồi bên cạnh.

Trên mặt luôn mang vài phần trêu tức của Thịnh Diêu nay có phần ngưng trọng, ngón tay nhanh chóng gõ bàn phím: “Điện thoại Di Ninh có tín hiệu lần cuối vào khoảng năm giờ.”

“Tín nhắn tôi gửi.” Dương Mạn nói.

“Lúc sau không có tín hiệu...”

“Thịnh Diêu, địa chỉ.” Thẩm Dạ Hi ôm cánh tay đi đến, mở miệng cắt ngang lời cậu.

Thịnh Diêu nhanh chóng nói ra địa chỉ, Tô Quân Tử một tay cầm điện thoại, nhanh chóng gọi một con số, lặp lại địa chỉ Thịnh Diêu nói, sau đó ngẩng mặt nói với mọi người: “Người của chúng ta ở gần đó, tôi nói bọn họ tìm thử r ồi.”

Dương Mạn nhanh chóng đứng lên, nhét súng vào bên hông: “Không được, tôi nhịn không nổi nữa, phải ra hiện trường nhìn thử.”

Tô Quân Tử hít sâu một hơi: “Tôi cùng cô đi.”

An Tiệp hé môi một chút, muốn đứng lên, r ồi lại ng ồi xuống.

Dịch Hành Viễn đột nhiên mở miệng: “Mẫn Ngôn là có ý gì, là thị uy với Dịch gia, hay là với cảnh sát?”

An Tiệp lạnh lùng nhìn hắn, người đàn ông xinh đẹp này không nói không cười thì quanh người luôn mang theo cảm giác áp bách, cũng không phải loại bình thường giống như giáo sư hay là phiên dịch viên, lại giống

như người từng trải qua tinh phong huyết vũ. Bị ông liếc mắt nhìn một cái liền lạnh thấu xương.

Địch Hành Viễn đón nhận ánh mắt của ông: “Chú An, tôi biết chú không thích tôi cùng Di Ninh quen nhau, nhưng tôi đối với em ấy là thật lòng, tôi hiện tại hận không thể đổi mạng cùng em ấy.”

“Mạng của cậu?” An Tiệp nhẹ nhàng nhướn mi, nói chuyện đặc biệt chậm, lại gay gắt đánh giá người trẻ tuổi này, “Mạng của cậu đáng giá sao? Bao nhiêu đồng một cân?”

“Mạng của tôi không đáng giá.” Địch Hành Viễn nói rõ ràng từng chữ, “Nhưng chỉ cần Di Ninh muốn tôi, tôi liền trở nên vô giá.”

An Tiệp ánh mắt hung ác mà nhìn hấn, Địch Hành Viễn mím môi nhìn ông, nửa bước không lùi.

Sau một lúc lâu, cũng là An Tiệp chuyển mắt trước, cúi đầu nói: “Địch Hành Viễn, cậu nghe rõ, nếu Di Ninh có chuyện gì, cậu và ông già Địch Hải Đông kia, còn có cái tên cái gì muối cái gì dấm kia, tốt nhất sớm đi bái phật đi, hoặc là...hừ.”

Điện thoại Thẩm Dạ Hi đột nhiên vang lên, anh bắt máy, Tô Quân Tử bên kia nói rất nhanh: “Tìm được điện thoại của Di Ninh rồi, bị người ta đập hư, nhưng ở bên đường, các cậu đừng nói vội, tôi cùng Dương Mạn lập tức chạy qua.”

“Đã biết, đi đâu cảnh khuyến qua, không quan tâm có ích hay không, cử thử trước.” Thẩm Dạ Hi nhỏ giọng nói chuyện điện thoại. Chuyện chiều nay quả nhiên bị cái miệng của quạ đen của Tô Quân Tử nói trúng rồi, mưa to một trận, rửa sạch mọi thứ ở ngã tư, mọi người trong lòng đều rõ, cho dù cảnh khuyến có đi ra cũng không có dùng được.

Mọi người lại nhanh chóng lâm vào yên lặng, chỉ có Khương Hò, nhanh chóng lật xem cuộc sống của Mẫn Ngôn mà Địch Hành Viễn, tốc độ đọc so với bộ dáng đọc sách bình thường nhanh hơn mấy lần.

Mạc Thông ho nhẹ một tiếng, đưa tay khoát lên vai An Tiệp, đánh vỗ không khí cứng ngắc cùng trăn mặc: “Nếu là Mẫn Ngôn bắt An Di Ninh, sao lại không liên lạc với chúng ta?”

“Hắn đợi chúng ta liên hệ hắn trước.” Khương Hồ theo bản năng trả lời, đầu không nâng lên, vẫn vùi đầu vào tài liệu, “Bởi vì hắn cho rằng như vậy có thể vây chúng ta trong hoàn cảnh xấu, sẽ bị hắn khống chế đến thỏa mãn.”

Thẩm Dạ Hi kéo qua một ghế, ngồi bên cạnh cậu: “Được, hiện tại biết tên khốn này có tâm ý khống chế mạnh, hy vọng có thể dắt mũi chúng ta, nếu chúng ta liên lạc, hắn sẽ nói gì?”

“Hắn tự đại, lại có dã tâm, nhưng không hề thành thực, như là thời kỳ nguy hiểm của thiếu niên trưởng thành, dễ dàng xúc động mà làm ra chuyện nguy hiểm.” Khương Hồ vừa nói, ánh mắt lại đảo liên tục qua từng hàng trong tư liệu, “Hắn muốn tìm vật rơi vào trong tay cảnh sát nên tâm lý hiện tại thay đổi, cần làm chuyện gì đó bình phục sự phẫn nộ của hắn.”

“Nói vậy là sao?” An Tiệp nhíu mày, có chút khẩn trương hỏi. Bất quá khi ông nói chuyện với Khương Hồ, thái độ cùng giọng nói mềm xuống không ít.

“Nếu chúng ta gọi điện thoại cho hắn, hắn sẽ thoải mái thừa nhận người trên tay hắn, hơn nữa đưa ra rất nhiều yêu cầu vô lý, nếu chúng ta không làm, Di Ninh sẽ nguy hiểm.”

“Không có việc gì, hắn muốn chúng ta làm gì, chỉ cần người bình an, sau khi trở lại còn có thể tìm ra không phải sao? Còn việc gì?” Thẩm Dạ Hi hỏi, “Nếu chúng ta đều làm được việc hắn nói, hắn sẽ thế nào?”

“Hắn sẽ trở nên tham lam, cảm giác khống chế càng mãnh liệt, nếu trong lúc này, chúng ta bị hắn đùa giỡn xoay quanh, lại tìm không được Di Ninh, hắn sẽ giết con tin rồi cười nhạo cảnh sát vô năng, khoe hắn thông minh.” Khương Hồ nói.

PHÔI ĐẠO - HOẠI ĐẠO

Priest

dtv-ebook.com

Chương 72: Vụ án thứ 8 – liên minh

Hô hấp mọi người theo lời nói của cậu đầu tạm dừng, Mạc Thông hít vào một hơi thật sâu, ngăn lại bả vai An Tiệp, không biết là đang đề ông xuống hay là muốn kiên chế chính mình, gân xanh trên mu bàn tay đầu xuất hiện: “Hành Viễn, cậu biết làm cách nào liên hệ Mẫn Ngôn không?”

Địch Hành Viễn gật đầu, do dự không ngừng nhìn ông một cái. Mạc Thông đứng lên, nói với Khương Hồn “Tiểu Khương, nếu có thể liên lạc với Mẫn Ngôn, cậu có bao nhiêu năm chắc... mang con gái tôi về”

Khương Hồn nhìn không được ngẩng đầu nhìn ông một cái, người đàn ông lòng dạ thâm sâu khi nói đến hai chữ ‘con gái’, thanh âm thế nhưng có chút run rẩy cùng khẩn cầu, đôi mắt bình thường mang theo thâm ý cùng trêu tức lại mang theo tơ máu cùng mệt mỏi, có vẻ đặc biệt tỉ mỉ tụy.

Khương Hồn đem tư liệu đặt lên bàn hội nghị, ngón tay đặt ở trên mặt không nặng không nhẹ xoa nắn, dùng một loại ngữ khí bình tĩnh nói: “Trăm phần trăm năm chắc.”

Thế giới này làm gì có chuyện sẽ trăm phần trăm xảy ra, nhưng khi Khương Hồn nói nửa lời này, có một loại kiên định kiên người ta không thể hoài nghi. Cậu không phải nói xác suất An Di Ninh bình an mà là biểu đạt ý tứ của chính mình – Di Ninh đối với mỗi người mà nói đầu là người nhà quan trọng, bảo vệ người nhà, chúng ta có thể làm bất cứ chuyện gì.

Này không phải vấn đề xác suất mà là mỗi người chúng ta sẽ toàn lực ứng phó.

Mạc Thông nhắm mắt lại, suy sụp ngã trên ghế, thần sắc thoải mái hơn chút.

Thẩm Dạ Hi vỗ vỗ bờ vai ông, lại quay đầu nhìn An Tiệp, hai tay để trên bàn hội nghị, hắng giọng, dùng thanh âm bình tĩnh giống như Khương Hồn nói: “Bởi vì chuyện này có điểm đặc biệt nên hiện giờ tạm thời cứ làm theo lời tôi, Thịnh Diêu, tên Mẫn Ngôn này, cho dù là hắc tử trong tảng đá chui ra cũng phải đem hết chi tiết của hắn cho tôi, mặc kệ dùng thủ đoạn hay phương pháp gì, không cần phải lo việc hợp pháp hay không chỉ cần cậu làm được đầu làm. Thuận tiện, liên lạc cho Dương Mạn cùng Quân Tử, Địch tiên sinh có thể nghỉ thử xem Mẫn Ngôn bình thường đi nơi nào hoặc là nơi có sản nghiệp của hắn đầu liệt kê ra, đi đầu tra hết mọi thứ của bọn họ, lấy danh nghĩa nhóm truy quét bất ngờ kiểm tra, tôi mặc kệ vấn đề thủ tục hay lệnh đầu tra. Mặc cục ông mang thầy An về nhà trước, có tin tức tôi sẽ gọi các ông...”

An Tiệp nhìn anh một cái, đứng lên đi ra ngoài: “Tôi về nhà cũng không an tâm, đến văn phòng của các cậu ngồi đi, tôi biết bàn làm việc của Di Ninh ở đâu.” Mạc Thông gật đầu một cái, đi theo ông ra ngoài.

“Tiểu Địch tiên sinh anh...”

“Tôi ở lại giúp đỡ đi đầu tra.” Địch Hành Viễn nói.

Thẩm Dạ Hi không phản đối gật gật đầu, Địch Hành Viễn tuy rằng cũng nôn nóng nhưng dù sao cũng còn vài phần lý trí, hướng hồ làm người nhà Địch gia, hắn ít nhiều cũng có chút hiểu biết về Mẫn Ngôn, không giống An Tiệp – trực giác nhiều năm của Thẩm đội trưởng cảm thấy được, người đàn ông này hiện tại rất không bình tĩnh, người khác không bình tĩnh không sao cả, cho dù như người điên cũng được, An Tiệp... An Tiệp này, thật sự làm cho người ta thấy nguy hiểm.

“Khương Hồn” Thẩm Dạ Hi đưa tay chạm bả vai Khương Hồn, cúi đầu hỏi cậu, “Em liên lạc Mẫn Ngôn, có vấn đề không?”

Khương Hồn nhẹ nhàng nở nụ cười: “Để em chuẩn bị một chút, em chưa làm việc này bao giờ.”

Lời nói này vô cùng tự tin, nếu là bình thường, tuyệt đối sẽ không từ miệng Khương Hồn nói ra, nhưng mà hiện tại, mọi người đều cảm thấy, lời

này của cậu có thể làm cho người ta tin tưởng cùng có sức ảnh hưởng.

Người khác lo lắng tình tiết vụ án cùng sách lược, cậu thì lo tâm tình cùng không khí làm việc của từng đội viên. Ngón tay của Thẩm Dạ Hi trên vai cậu thắt chặt lại – áp lực của em, anh hiểu.

Khương H ồ nhìn anh một cái, một lần nữa vùi đầu vào tư liệu.

Địch Hành Viễn cau chặt mày, thỉnh thoảng liên hệ một ít người, câu hỏi mạnh mẽ ngắn gọn, ánh mắt Thịnh Diêu lại dính lên trên màn hình, mười ngón tay dường như bay lên, Thẩm Dạ hi ở bên cạnh, thỉnh thoảng nhận được điện thoại của Dương Mạn hay là của Tô Quân Tử.

Không có Mẫn Ngôn.

Cố gắng đầu không đạt được cái gì.

Không ai đi nơi nào kế tiếp.

Một giây trong phòng hội nghị cứ như là âm thanh đòi mạng.

Mà cùng lúc đó, An Di Ninh tuy rằng tạm thời an toàn, cảm giác cũng không tốt. Kha Như Hối qua thực là yêu quái, An Di Ninh gắt gao ngậm miệng, lại quản không được ánh mắt và biểu tình của mình, Kha Như Hối như là có thuật đọc tâm, lúc nào cũng có thể tùy thời nắm chắc cảm xúc của cô, lại vô cùng chính xác mà thao túng cảm xúc của cô.

Lấy cảm giác của một người làm chức nghiệp đặc biệt, An Di Ninh cảm giác được từng chữ Kha Như Hối nói, từng động tác mang theo ngôn ngữ tứ chi, đầu ảnh hưởng đến cảm xúc của cô, nhưng mà cô lại hoảng sợ phát hiện, chính mình rõ ràng biết nhưng mà không cách nào khắc chế.

Lưng của cô dán ở trên mặt đất, bị mồ hôi ướt sũng.

Kha Như Hối lại nở nụ cười: “An tiểu thư không cần khẩn trương như vậy, tôi sẽ không thương tổn cô, cô là vật quan trọng.”

An Di Ninh phi thường muốn cắn hấn.

Kha Như Hối lại nhẹ nhàng đưa tay vuốt ve mái tóc dài của cô, ngón tay thon gầy ôn nhu xuyên qua tóc cô, An Di Ninh nổi da gà. Kha Như Hối đột nhiên nói: “An tiểu thư, cô vừa xinh đẹp, thông minh lại có năng lực, vì sao làm nghề cảnh sát không có tiền đồ như vậy?”

An Di Ninh nhìn chằm chằm ông không nói lời nào.

Kha Như Hối nở nụ cười: “Đứa nhỏ, ngạo mạn là một trong bảy tội lỗi, đừng như vậy.”

Y quay đầu không nhìn An Di Ninh, có chút dăm chiêu nhìn cánh cửa, mới nhẹ nhàng nói: “Trách không được nó cùng các người tình cảm tốt như vậy, đôi khi, các người thật sự rất giống – thời gian quá muộn, ta đoán cảnh sát rất nhanh sẽ có hành động, tôi còn ở trong này sẽ có người bất an, đi trước, cô tự bảo trọng a.”

An Di Ninh ngạc nhiên nhìn ông, người đàn ông này đột nhiên đứng lên, nói đi là đi?

Kha Như Hối đi ra hai bước, lại như nghĩ đến cái gì, quay đầu, vẫn như cũ mang bộ dạng tao nhã, nhỏ giọng nói từ từ với An Di Ninh: “Nếu Khương Hòe tìm được cô, có thể hay không nói cho nó biết, cô gặp được tôi?”

An Di Ninh ngạc nhiên nhìn y, cảm thấy người đàn ông này không giống lẽ thường, bình thường lúc này không phải nên nói ‘Không cần nói cho bất kỳ ai là đã gặp tôi’ sao?

Kha Như Hối cười cười: “Tôi chỉ là đã lâu không thấy, có chút nhớ nó.”

Y nói xong liền mặc kệ An Di Ninh, bước ra ngoài.

An Di Ninh cảm thấy được chính mình hôm nay không những không may mà còn bị quỷ nuốt sống.

“Tôi xem xong rồi.” Khương Hồ lẳng lặng khép lại tư liệu của Mẫn Ngôn, hai tay nắm cùng một chỗ, thân thể hơi hơi nghiêng về phía trước, ánh mắt ba người khác trong phòng họp đều tập trung trên người cậu, “Hắn là chính là người lớn lên không có ba, một mình sống ở nơi hung ác.”

Cậu nhẹ nhàng nhếch khóe miệng, “Vẫn là đứa nhỏ yếu đuối.”

“Cha Mẫn Ngôn chết sớm, mẹ bởi vì làm nghề mại dâm mà bị tạm giam, chắc là cũng mặc kệ đứa nhỏ, người này từ nhỏ ở trong hoàn cảnh không tốt lớn lên.” Thịnh Diêu nhìn bản tóm tắt vừa tìm được đọc ra, “Cùng với lời Tiểu Khương nói không sai lắm.”

Thẩm Dạ Hi dựng thẳng ngón trỏ, bắt điện thoại Dương Mạn, một lát lại buông ra, hỏi “Biết nhà hàng điểm tâm ở đây không, có ai nghe qua chưa?”

“Tôi biết.” Thịnh Diêu cùng Dịch Hành Viễn đồng thời lên tiếng.

Thịnh Diêu cho Dịch Hành Viễn một ánh mắt, ý bảo hắn nói trước, Dịch Hành Viễn suy nghĩ một chút, “Người của tôi nói, Mẫn Ngôn tựa hồ thường xuyên xuất hiện tại đây, bất quá tôi có kiểm tra qua, nơi này là do hắn mở, tôi nghĩ hắn bình thường sẽ không đi một nơi mãi, cho nên đặc biệt để ý một chút, cũng phái người nhìn nơi này.”

“Hắn đi nhà hàng điểm tâm làm gì?”

“Hình như là có hẹn với người nào đó.” Dịch Hành Viễn nhíu mày, “Không biết vì cái gì, người của tôi vẫn luôn quan sát Mẫn Ngôn, nhưng chưa tìm được người hắn hẹn là ai.”

“Ông chủ nhà hàng đó là người nước ngoài, thật có lỗi tôi nhất thời không để ý đến chi tiết, chỉ nghe gọi là Mark, rất đặc biệt, nghe nói là một cố vấn có tâm, rất được cư dân ở đây hoan nghênh.” Thịnh Diêu bổ sung.

Thẩm Dạ Hi theo bản năng nhìn Khương Hồ, trong lòng anh như đoán được ông chủ thân bí của nhà hàng này là ai, biểu tình Khương Hồ cũng không dao động, chỉ hỏi Dịch Hành Viễn, “Tôi chuẩn bị xong, liên lạc Mẫn Ngôn.”

Địch Hành viên như là được ánh mắt cậu trấn an, trên mặt một chút do dự cũng không có.

Lát sau, điện thoại được nối máy. Khương Hò không đứng lên, im lặng ra hiệu, ba người đàn ông khác cũng không xúc động, ng ồi vây quanh, lặng lẽ chờ.

Mẫn Ngôn bắt máy, không nói chuyện, nở nụ cười, dùng giọng điệu không quá lớn lại chậm chạp nói: “Tôi còn tưởng các người đã quên tôi r ồi.”

Khương Hò nói: “Chào Mẫn tiên sinh.”

Mẫn Ngôn dừng một chút: “Àn, mi không phải là Địch Hành Viễn, mi là ai?”

“Tôi là Khương Hò” Thanh âm Khương Hò như mang theo chút ý cười, cũng là từ từ, Mẫn Ngôn là cố ý làm ra vẻ, Khương Hò nói lại có một chút thông dong, “Anh có thể không biết tên này, bất quá hẳn là có người đã đề cập qua với anh một người tên J.”

Đối phương im lặng, lát sau, Mẫn Ngôn có chút cứng ngắc hỏi: “Mi là cảnh sát?”

“Cảnh sát.” Khương Hò không nhanh không chậm nói, “Bác sĩ tâm lý học tội phạm, vài năm trước theo giáo sư Kha Như Hối, không biết thầy Kha có nhắc qua với anh không?” Cậu nhẹ nhàng nở nụ cười, “Nếu không có, tôi rất thương tâm, tôi là học trò giỏi nhất của y.”

Hồ hấp Mẫn Ngôn d ần dập.

Khương Hò còn nói: “Nga, đúng r ồi, tôi đã quên, anh chính là người thường, không ở trong vòng lần quản của chúng tôi, không rõ ràng đâu.”

Trong ba câu của cậu, trong sáng hay là trong tối đều nhắc đến Kha Như Hối, tuy ba người ở đây không rõ nhưng cũng nghe ra được, Mẫn Ngôn cực dễ bị chọc giận.

Mẫn Ngôn khó khăn áp chế tức giận của mình, từ trong kẽ răng nói: “Mi chọc giận ta — - mi, mi — - không quan tâm tính mệnh đồng sự sao?”

PHÔI ĐẠO - HOẠI ĐẠO

Priest

dtv-ebook.com

Chương 73: Vụ án thứ 8 – liên minh

Lúc nói Khương Hồn nhìn Thịnh Diêu một cái, Thịnh Diêu cho cậu ngón tay cái, đây là dùng điện thoại của Dịch Hành Viễn gọi cho Mẫn Ngôn, chỉ cần cho Thịnh Diêu thời gian, truy theo là không thành vấn đề.

Mẫn Ngôn hít sâu một hơi, cứ cố gắng kiềm chế, lại nghe được trong thanh âm hắn có chút run rẩy: “Mi gọi đến để hỏi nữ cảnh sát kia sao?” Hắn dừng một chút, khẽ cười, giống như tìm được cái gì đó khiến hắn tự tin, nói chậm lại, kỳ quái nói: “À sẽ chết.”

Thẩm Dạ Hi đuổi tay đem Dịch Hành Viễn đè xuống, cảnh cáo nhìn hắn, sắc mặt Dịch Hành Viễn khi trăn xuống có phần giống Dịch Hải Đông.

Khương Hồn hạ mắt, không nhúc nhích, chỉ nghe Mẫn Ngôn nói tiếp: “Làm sao vậy, bác sĩ? Mi vừa rồi không phải còn rất đắc ý nói ta là người ngoài vòng lẩn quẩn sao? Chuyện của mấy người có là gì lớn chứ? Mi có thể tìm được ả sao? Có thể cứu được ả sao?” Hắn cười đắc ý, “Mi cái gì đều không làm được, chỉ có thể cầu ta.”

“Cầu anh?” Khương Hồn nhẹ nhàng tiếp lời, “Thì ra mục đích anh bắt cóc Di Ninh chính là để làm cho người ta cầu anh sao?”

“Ta biết ả cùng Dịch gia có quan hệ, các người không phải bắt tay đối phó ta sao?” Mẫn Ngôn cười đều, “Bất quá nói thật, bộ dạng ả thật không tồi.”

Dịch Hành Viễn nhắm mắt lại, tay Thẩm Dạ Hi trên vai hắn cứng như thép, làm thế nào cũng giãy không ra, hắn bỗng nhiên cảm thấy được, vừa rồi cùng mấy người An Tiệp an bài đầu ổn, cứ tưởng mình có thể rất lãnh

tĩnh, nhưng khi nghe đến lời hù dọa của Mẫn Ngôn, trong đầu chỉ còn lại hỗn loạn.

Hắn lúc này mới biết, chuyện liên quan đến người đó, bình tĩnh cũng trở thành khó khăn.

Thịnh Diêu gõ bàn phím, đem màn hình máy tính chuyển qua, đã tìm được tín hiệu của Mẫn Ngôn, trên màn hình đang di chuyển.

Mẫn Ngôn còn lải nhải nói chuyện, chủ đề như đã thành khoe khoang, Khương Hồ lâu lâu nói hai câu, im lặng chuyển đề tài, để cho hắn tiếp tục khoe mình thông minh, còn lại phân lực chú ý trên màn hình của Thịnh Diêu. Thẩm Dạ Hi kéo cổ áo Dịch Hành Viễn, đem hắn kéo ra ngoài, vừa gọi điện cho Dương Mạn, nhanh chóng báo vị trí Mẫn Ngôn.

Năng lực đi đầu động của Thẩm Dạ Hi rất kinh khủng, thân phận Mạc Thông đã biến thành người nhà người bị hại, tất cả mệnh lệnh đều từ Thẩm Dạ Hi mà ra.

Dịch Hành Viễn tựa vào tường ngoài hiên, mạnh mẽ đập một cái, cần chặt răng.

Thẩm Dạ Hi buông điện thoại nhìn hắn. Ánh mắt người này trong hành lang mờ ảo có vẻ u ám, mang theo ánh sáng lạnh lẽo.

Dịch Hành Viễn suy sụp buông tay: “Thẩm đội trưởng, tôi....”

“Anh quay về Dịch gia.” Thẩm Dạ Hi không cần để ý cắt ngang lời hắn, “Mang người của anh đi đến nhà hàng điểm tâm tìm người tên Kha Như Hối, hay là Mark, tối hôm nay anh làm gì tôi đều làm bộ như không phát hiện, anh không cần báo với tôi, cứ đem lực chú ý của Mẫn Ngôn càng phân tán càng tốt, nơi này anh không cần quan tâm.”

Dịch Hành Viễn nhếch môi, rầu rĩ lên tiếng: “Tôi đã biết.”

Thẩm Dạ Hi gật đầu, biểu tình nhu hòa hẳn, lúc đi qua do dự một chút, nhẹ nhàng vỗ vai hắn: “Tôi hiểu tâm tình của anh.”

Nếu hiện tại người mất tích không phải là Di Ninh, mà là người kia...

Địch Hành Viễn bước ra ngoài.

Hắn đi rất nhẹ, lúc xuống lầu không hề kinh động đèn báo hiệu trong hiên, lại nghe bên cạnh có tiếng lên đạn, Địch Hành Viễn không bình tĩnh cũng bị tiếng động đột ngột này làm cho bình tĩnh, lòng tơ đầu dựng lên, mạnh mẽ quay đầu lại.

An Tiệp từ chỗ tối đi ra, để súng ở bên người: “Tôi đi với cậu.”

“Chú An?”

An Tiệp nghiên đầu liếc hắn, rõ ràng không muốn nghe lời vô nghĩa, dùng thanh âm nhẹ nhàng chậm chạp nói lại một lần: “Tôi nói, tôi đi với cậu.”

Địch Hành Viễn quả nhiên không nói thêm nhiều lời vô nghĩa, cùng An Tiệp một trước một sau rời khỏi cục.

Thẩm Dạ Hi tiến vào phòng họp, vừa lúc nghe thấy Khương Hòe nói: “Nếu anh thật sự làm được chuyện anh nói, vì sao Địch Hải Đông vẫn tốt? Thậm chí ngay cả con sâu Lý Vĩnh Vượng đều đang thành thật ngồi trong phòng giam mà ngủ sao? Kha Như Hối chưa nói với anh, là trạng thái tinh thần của anh bây giờ thuộc loại vọng tưởng sao?”

“Mi câm miệng! Câm miệng!” Lời Khương Hòe còn chưa nói xong đã bị thanh âm của Mẫn Ngôn cắt ngang, “Mi có năng lực gì chứ? Đúng, mi trong miệng y đầu là thiên tài ‘J’, hiện tại người của mi còn trong tay ta! Ta muốn ả chết thì chết! Mi là cái thá gì?! Chỉ là con mọt sách biết viết vài cái luận văn chó má! Tay sai của cảnh sát!”

“Anh kích động.” Khương Hòe thản nhiên cắt ngang hắn, “Nói nhiều, tinh thần phấn khích, tự đại tự phụ, ngủ ít, gần đây có phải anh thường xuyên lâm vào lo âu cho rằng mình là kẻ vô tích sự không? Nửa đêm có giật mình tỉnh giấc không? Anh có phải luôn hoài nghi chính mình?”

“An Di Ninh chết chắc rồi.”

“Đây là điển hình của chứng bệnh uất ức thành cuồng, Kha Như Hối không phát hiện sao?” Mẫn Ngôn nói cái gì Khương Hồ đâu làm như không nghe, nhẹ nhàng cười nhạt, “Như thế nào có thể, Kha Như Hối không phải tự xưng mình không gì không làm được sao? Vì sao y đã nhìn ra cũng không nói cho anh? Bởi vì y biết anh không phải là nhân vật quan trọng, bởi vì y hiểu được anh sẽ không làm được việc lớn đúng không?”

Bên kia điện thoại truyền đến tiếng khàn khàn.

Khương Hồ vẫn duy trì ngữ điệu không nhanh không chậm, âm điệu không cao không thấp nói: “Tựa như lúc trước cha anh vô cớ bỏ mẹ của anh đúng không? Anh muốn tất cả mọi người nhìn thấy thành tựu của mình rồi hối hận à? Anh còn muốn dùng cách này nói anh không giống người thường, trả thù tất cả những người bỏ rơi anh. Anh còn muốn trả thù ai? Mẹ anh sao? Anh không phải thường xuyên thấy bà ta mỗi lần đầu mang người đàn ông khác nhau về nhà sao? Sau đó đâu bảo anh rời đi? Anh đã thấy qua họ làm gì chưa?”

“....Ta sẽ giết ả! Ta nhất định giết ả!”

“Thì ra anh đã thấy qua ả? Có cảm giác gì? Anh không phải mỗi lần ôm đàn bà đâu nhớ đến bộ dáng như chó có của bà sao? Nga, đúng vậy, tôi hiểu được, anh kỳ thật đối với đàn bà không thể cương đúng không? Cho nên anh mới đi tìm Kha Như Hối đúng không?”

Thịnh Diêu cảm thấy mình sắp điên rồi, cứ nhiên nghe được Khương Hồ phong độ tri thức lại mặt không đổi, tâm không động mà... nói ra lời kinh dị như vậy.

Khương Hồ căn bản không để cho Mẫn Ngôn cơ hội thở dốc, tiếp tục nói: “Như thế nào? Bị tôi nói trúng? Anh cảm thấy Kha Như Hối đột nhiên xuất hiện chính là định mệnh an bài sao? Anh coi y là cái gì, ân? Tôi nghĩ xuất hiện của y trong lòng anh chính là thế thân của cha đi, y đủ mạnh mẽ, không giống bất kỳ người đàn ông nào của mẹ anh, lại cẩn thận, có thể để anh nói hết bí mật trong lòng. Hay là...”

Khương Hồ yêu nghiệt cười khẽ, khoe miệng lạnh lùng kéo lên một độ cong nhỏ, ánh mắt hồ phách lóe lên, Thẩm Dạ Hi đứng ở phía sau cậu còn tốt, Thịnh Diêu đáng thương một chút cũng không bỏ qua biểu tình của người nàu, giật mình cảm thấy được, bác sĩ Khương Hồ bị hồ ly tinh bám thân.

“Hay là, y biến thành đối tượng để anh ảo tưởng? Cảm thấy thế nào? Tựa như lúc trước mẹ anh tiếp ‘khách’ anh đều ở ngoài cửa nhìn trộm, vừa xem vừa cảm thấy thế à?” Khương Hồ đề thấp giọng nói, tựa hồ mang theo chút ác ý. “Kha Như Hối đề cập đến tôi bao nhiêu thì anh ghen tị bấy nhiêu, à?”

Cỗ họng Thẩm Dạ Hi ực một cái, nếu không phải tình huống khẩn cấp, chỉ bằng câu nói không rõ ràng này anh đã muốn trực tiếp lôi người này từ hình tại chỗ, làm cho y biết rõ người y chọc là ai.

Mẫn Ngôn tắt máy.

“Hắn thay đổi hướng đi.” Thịnh Diêu nhìn chằm chằm màn hình nói.

“Hắn biết chúng ta có thể tìm hắn, cho nên luôn chạy lung tung trên đường, giờ bị tôi chọc giận, hắn là tự mình đi gặp Di Ninh.” Khương Hồ nói.

“Chúng ta có thể nhanh hơn hắn không?”

“Có thể.” Khương Hồ chắc chắn nói, “Bởi vì tôi vừa rồi mới hiểu rõ ràng, hắn hẳn là đem người để trong nhà hàng điếm tâm.”

Thẩm Dạ Hi lao qua cậu, ở trên mặt cậu hôn một cái, lấy điện thoại: “Toàn thể chú ý, đến nhà hàng điếm tâm!”

Thịnh Diêu cúi đầu, ánh mắt giống như dính ở trên màn hình, thấp giọng nhắc: “Phi lễ chớ nhìn, phi lễ chớ nghe....”

Đám người Dương Mạn nhận được thông báo đầu tỉnh táo, giống như ruồi bay loạn trong thành phố lớn này đã lâu, không có nơi rõ ràng. Dịch

Hành Viễn bên kia cũng nhận được thông báo của Thẩm Dạ Hi, tính khoảng cách, cách nhà hàng không còn xa, đập ga, An Tiệp ngồi ở ghế phó lái, thần sắc thản nhiên, chẳng phân rõ tâm tình, ngón tay thon dài không ngừng ở bên súng vuốt ve.

An Di Ninh không biết các đồng nghiệp bên này đã vác súng lên, cô chỉ bên sau khi yêu quái Kha Như Hối đi ra, không bình tĩnh được bao lâu không khí đột nhiên trở nên không đúng. Một người đàn ông sáu bảy phần hung ác đẩy cửa đi vào.

Trên người giống như bị bùn quấn lấy, biết quanh mình phát sinh chuyện gì mà lại bất lực. An Di Ninh lúc này khó mà bình tĩnh.

Một người đàn ông xăm đầy người ngồi xổm xuống, cúi sát đánh giá, mùi thoï trên cơ thể xông vào mũi, người nọ nhẹ răng cười: “Ý của lão đại, chỉ cần lưu lại một hơi thở thì con nhỏ này tùy chúng ta xử trí đúng không?”

Tim An Di Ninh đập mạnh hơn.

Tay thô ráp của người đàn ông hướng quá người cô: “Lão tử lớn như vậy, còn chưa có chơi đùa nữ cảnh sát đâu, sách, lão đại thật có bản tính...”

Không, không cần— -

Ngoài cửa, một tiếng súng vang lên xé rách bóng đêm.

PHÔI ĐẠO - HOẠI ĐẠO

Priest

dtv-ebook.com

Chương 74: Vụ án thứ 8 – liên minh

Nút áo sơ mi của An Di Ninh bị cởi vài nút, bên ngoài chột vang lên tiếng súng làm cho tay người nọ không tự giác dừng lại, hấn cảnh giác quay đầu lại: “Tiếng gì thế?”

Mấy người đàn ông nhìn nhau.

An Di Ninh không còn mang theo vẻ mặt tuyệt vọng như lúc này.

Cửa bị người bên ngoài đá văng, ngoài trời cũng đã tối, không biết ánh sáng ở nơi nào chiếu đến cánh cửa, tâm lý đề phòng của An Di Ninh tới lúc nhìn thấy người đến là ai liền lập tức hồng mắt.

An Tiệp liếc mắt nhìn mấy người bên trong, trên mặt căng chặt nhất máy xẹt qua một tia tàn nhẫn, tay ông vẫn không dừng, trong khoảng cách ngắn ngủi, như là không cần ngần, đưa tay lên liền bắn súng, thanh âm la hét từ trong phòng nhỏ vang lên, mấy người đàn ông cơ hồ là cùng ngã xuống, chân trái của mỗi người đều bị thương.

Khủng bố nhất là, có người thấy rõ ràng, vị trí trúng đạn thế nhưng đều giống nhau!

Ngoài cửa còn có người muốn phản kháng, không biết tại sao, sau khi nhìn thấy người đàn ông này bắn súng liền lạnh cả người.

Địch Hành Viễn không kịp chú ý An Tiệp bắn ai, bắn làm sao, cũng không nhìn người đang la hét trên mặt đất, không nói lời nào bước về phía An Di Ninh.

An Tiệp dừng một chút, bước sang bên cạnh, để cho Địch Hành Viễn đi trước.

Địch Hành Viễn cởi áo khoác mình xuống che trên người An Di Ninh, ôm cô lên.

Tâm mắt An Di Ninh mơ hồ không rõ, cô cũng không phát ra âm thanh, nhưng nước mắt dần dần rơi xuống, ánh mắt có chút tan rã. Địch Hành Viễn sợ đến mức không nhẹ, ôm bả vai cô, nhẹ nhàng kéo khuôn mặt cô đối diện với mình, thanh âm cũng dịu dàng hẳn đi, giống như là lo chỉ cần lớn tiếng đầu làm cô sợ: “Làm sao vậy? Có bị thương không... Có ai khi dễ em không?”

An Di Ninh vẫn là không hé răng, lui ở trong lòng hắn khóc.

Cô gái này bình thường hung dữ, lúc tâm tình không tốt bắt hết người này đến người khác, khi mở miệng đầu khiến người ta tức muốn chết, không có việc xấu nào không làm, như con báo nhỏ vui vẻ, Địch Hành Viễn tới giờ chưa bao giờ thấy cô có bộ dáng nhu nhược đáng thương như vậy, trong lòng hận không thể ăn tươi nuốt sống mấy tên dưới đất.

An Tiệp trợn mắt một hồi, đi đến bên cạnh người đầu hình xăm, từ trên cao nhìn xuống, người nọ vốn ngang ngược nói năng bậy bạ, giờ đột nhiên có cảm giác mất mát, yếu hèn nhúc nhích, phát không ra âm thanh.

An Tiệp vươn chân, đá hắn, thản nhiên hỏi: “Mi dùng tay nào đụng nó?”

Người nọ ực một tiếng nuốt nước miếng, dưới ánh mắt của An Tiệp nhìn không được run rẩy.

An Tiệp đột nhiên nở nụ cười, nâng chân, một đạp dẫm nát chân trái vốn có vết thương của hắn, tiếng xương cốt gãy vang lên. Tiếng kêu thảm thiết của người nọ làm cho Địch hành Viễn và An Di Ninh trong lòng hắn đầu nhin không được dừng lại, ngẩng đầu nhìn qua phía ông.

An Tiệp tựa hồ cảm giác được, quay đầu lại, đặc biệt ôn nhu cười với An Di Ninh: “Không có việc gì, giao cho cha. Tiểu Địch, cậu đem nó ra ngoài trước, chút nữa xe cứu thương và bọn người Khương Hô sẽ đến, nói nó giúp An Di Ninh kiểm tra một chút.”

Địch Hành Viễn tuy rằng cho đến bây giờ chưa thấy qua An Tiệp cùng người nào trở mặt mà ra tay, nhưng cũng nghe qua người tên An Âm Hồ, cúi người đem An Di Ninh ôm đi ra ngoài.

An Di Ninh quay đầu nhìn An Tiệp, cô vừa khóc lại càng mất sức, không phát ra âm thanh, chỉ có thể mở miệng, làm khẩu hình ‘Cha ời’. An Tiệp cười lấy tay không cầm súng xoa tóc cô: “Đừng khóc, không sợ, khuôn mặt nhỏ đầu xấu rấi.”

Địch Hành Viễn dừng một chút: “Chú An...” Tuy nói chính hắn cũng hận không thể đem đám người này giết chết, nhưng mà dù sao thân phận An Tiệp cũng khác, nói như thế nào thì bên ngoài cũng là một công dân tuân theo pháp luật, vẫn là người nhà cảnh sát, tuy rằng Thẩm Dạ Hi có nói, hôm nay có xảy ra chuyện gì đầu coi như không phát hiện.

An Tiệp xua tay, thản nhiên nói: “Tôi có chừng mực.”

Địch Hành Viễn do dự một chút, không nói thêm nhiều lời vô nghĩa, xoay người đi ra ngoài.

Người bên ngoài đã bị chế trụ, không thể không nói, xã hội đen ra tay bắt người so với cảnh sát còn nhanh hơn, ít nhất người ta bắn súng trúng người khác cũng không cần báo cáo. An Tiệp ngẩng xuống, nhìn người đàn ông bị mình đâm nát đang quay cuồng dưới mặt đất, lại nhẹ giọng hỏi một lần: “Mi dùng tay nào chạm vào nó, ần?”

Người đàn ông sắc mặt trắng bệch, run run môi nói: “Tôi...tôi...tôi không, không chạm qua ả...A! Thật sự không có a thật sự không có!” An Tiệp dùng mũi chân ở trên đùi hắn nghiến một chút, thanh âm người nọ cao vút.

“Mi không chạm qua nó, quần áo của nó sao lại như vậy?” An Tiệp từ từ hỏi, ông thở dài, “Tôi thật sự đã già — bất quá nếu mi không chịu nói...”

Đối phương còn chưa hiểu câu ‘già rấi’ trước đó của ông có liên quan gì, liền thấy An Tiệp nâng súng lên, ánh mắt cũng không nhìn mà nổ súng

bắn tay hắn, viên đạn xuyên qua lòng bàn tay, người nọ run lên, đau đớn đột ngột khiến hắn bất động.

An Tiệp nhướn mi: “Yêu, không đến mức vậy đi? Lúc này mới thú vị nha?” Trên mặt tuấn tú của ông xẹt qua vài phần ác ý, súng dờn xuống vài phần, dừng ở hạ thân người nọ.

Mấy người bị bắn ở trên chân không dám động đậy phát ra tiếng.

Lúc này cửa một lần nữa đẩy ra, Thẩm Dạ Hi dẫn người đi vào, Dương Mạn và Tô Quân Tử đi bắt Mẫn Ngôn, bọn họ ai cũng mang vẻ mặt ngạo mạn. Thấy trường hợp huyết tinh như vậy, phản ứng của Thịnh Diêu và Khương Hồ là giống nhau thần kỳ, sau khi hồi thần, đồng thời xoay người đi ra ngoài, giống như cái gì cũng chưa thấy.

Cảnh sát đầu năm nay đầu có tố chất gì a?! Thẩm Dạ Hi rơi lệ trong lòng.

Bất quá sau khi rơi lệ trong lòng, ra ngoài thấy bộ dáng An Di Ninh khóc đáng thương – Tuy rằng bác sĩ nói chỉ bị tiêm thuốc gây mê quá liều thì An Di Ninh không bị thương gì – nhưng anh cũng biết, trong lòng mọi người đều ghen một cơn tức giận.

Thẩm Dạ Hi nhìn An Tiệp, nhìn a nhìn a, thầy An này... có điểm vượt mức.

Anh kiên trì đi qua, đè tay cầm súng của An Tiệp: “Thầy An.”

An Tiệp ngẩng đầu nhìn về phía anh, mang theo ý cười làm cho người ta phát lạnh.

Hôm nay không người nào bình thường hết, Thẩm Dạ Hi tự thấy mình có sứ mệnh thu thập rắc rối, cầm tay ông, đem súng lấy đi, An Tiệp cũng không phản kháng, anh muốn liền đưa anh.

Thẩm Dạ Hi chuyên nghiệp nói: “Thầy An, mấy tên xã hội đen trong thành phố vừa ở trong này đánh nhau, hiện trường rất nguy hiểm, chú ra

ngoài trước đi?”

An Tiệp đứng dậy, hiểu rõ mà nhìn Thẩm Dạ Hi, đột nhiên có chút mệt mỏi, ông cảm thấy mình già thật rồi, không chống nổi sóng to gió lớn, gật đầu: “Tôi đi xem Di Ninh.”

Thẩm Dạ Hi nhẹ nhàng thở ra, An Tiệp đi hai bước lại quay đầu: “Cảm ơn cậu.”

Thẩm Dạ Hi khoát tay: “Chú nên cảm ơn Khương Hồ đi.”

An Tiệp hàm ý sâu xa nói: “Tôi sẽ không cảm ơn cậu ấy, hai người chúng ta huênh hậu.”

“Hai người bằng nhau.” Thẩm Dạ Hi nghiêng răng nói, giống như con mèo bị đập đuôi mà trừng mắt nhìn An Tiệp. Ông không biết vì sao, mới nói với anh hai câu mà trong lòng liền thoải mái hơn, lắc đầu, xoay người đi ra ngoài.

An Di Ninh là bị dọa sợ. Cô từ nhỏ đến lớn đều trải qua bình yên, thông minh xinh đẹp, được hai người ba sủng tận trời, ở trường là hoa khôi, trong văn phòng là một trong hai cô gái duy nhất, như được một đám người đàn ông nâng niu trên tay. Cô không phải Dương Mạn, không có mang súng cùng người ta đối mặt, không có trải qua nhiều khó khăn, thậm chí không có ai đối xử cô không tốt.

Cô sẽ không bao giờ quên, khi bàn tay dơ bẩn của người đàn ông đó hạ xuống cô vô cùng lo sợ, tựa vòng trong lòng Dịch Hành Viễn khóc không ngừng, có ủy khuất, có sợ hãi... Nhưng hận nhất chính là bản thân bất lực.

An Tiệp từ trong phòng đi ra, nhìn thấy người ra vô liên tục, đầu tiên là đi đến bên cạnh góc tường, tựa vào đó, để bản thân bình tĩnh một chút, đem sát ý trên người tiêu diệt, mới đi đến nhìn An Di Ninh.

Khương Hồ trước giờ chưa làm việc đảng hoàng cuối cùng cũng có việc làm đúng chức nghiệp, chờ lúc An Tiệp đi đến, An Di Ninh đã nhớ khí thế trên cậu mà bình tĩnh trở lại, khí lực cũng khôi phục một ít, vẫn là tựa

vào trong ngực Dịch Hành Viễn, khuôn mặt nhỏ nhắn khóc thê thảm giờ mang theo chút cười ngượng ngùng.

An Di Ninh vừa thấy ông đi qua, liền từ trong lòng Dịch Hành Viễn giãy ra, hướng đến ôm chặt lấy cổ ông.

Tay An Tiệp tiếp được cô, mùi tươi mát mơ hồ từ trên người cô gái truyền đến, nửa ngày nôn nóng rốt cục an tâm.

Ông nhắm mắt lại, bởi vì ông đột nhiên phát hiện mắt mình rất cay – may là đứa nhỏ này không có việc gì, may mắn là nó...

“Cha...” An Di Ninh mang theo chút ý làm nũng. An Tiệp không lên tiếng, An Di Ninh lại cảm thấy có dòng chất lỏng nóng bỏng dừng trên cổ của cô, cô kinh sợ, vừa cảm động vừa không dám ngăn đầu.

Từ nhỏ đến lớn, người đàn ông này luôn vững chắc, mang theo vẻ trêu tức cùng không sao cả, luôn cười làm cho người ta ngứa răng, cô chưa bao giờ biết, ông cũng sẽ khóc.

Nước mắt rất nặng, rất đau.

Khương Hô đưa điện thoại qua cho hai cha con, nói một tiếng ‘Mạc cục’. Sau đó cùng Dịch Hành Viễn thức thoir rời đi.

Lại một lát sau, Thẩm Dạ Hi đi ra, chỉ huy mọi người bắt người nên bắt, sau đó nói: “Bên Dương Mạn đã chặn được Mẫn Ngôn, trên người hắn có súng, còn làm bị thương người của chúng ta.”

Thịnh Diêu quay đầu lại, Thẩm Dạ Hi đối cậu gật đầu: “Yên Tâm, chị Dương cùng Quân Tử không có chuyện gì.”

Cậu nhẹ nhàng thở ra, lấy điện thoại ra nhìn đồng hồ, đã sắp nửa đêm, dụi mắt, cảm thấy mắt có vẻ khô. Thẩm Dạ Hi nói: “Thu thập mấy đám này cứ để nhóm của Trịnh đội trưởng làm, Mẫn Ngôn là cố ý đánh người, tình nghi bắt cóc, mưu sát cùng buôn lậu thuốc phiện, đủ cho hắn uống một hũ – hũ tương (aka Tương Hô)...Ai, Khương Hô đâu?”

Thịnh Diêu sửng sốt: “Vừa rồi còn ở đây.”

Thẩm Dạ Hi vừa rồi đầu óc hơi mất tập trung giờ liền thanh tỉnh, nhanh chóng gọi cho Khương Hồ, vang hai tiếng liền ngắt. Lại gọi, vẫn bị ngắt, lại gọi — tắt điện thoại luôn rồi.

Thẩm Dạ Hi nghiêng răng, xoay người bước đi – Khương Hồ chờ đấy, tối nay làm cậu không thể xuống giường!

Kha Như Hối buông kính viễn vọng, chậm rãi xoay người, mang theo chút tươi cười vô cùng khoái trá, giống như y vừa được xem một vở kịch hay, thỏa mãn trở về chỗ cũ.

Một họng súng tối đen chỉ vào y, gió trên mái nhà thổi lên mái tóc Khương Hồ, quần áo màu tro tối giống như là ẩn vào trong bóng đêm, ánh mắt Khương Hồ bị kính che mất, làm cho người ta không phân biệt được rõ ràng, khóe miệng luông mang theo tươi cười ấm áp giờ đang mím lại, có vẻ sắc bén.

Biểu tình Kha Như Hối giống như là gặp lại người bạn đã lâu không thấy, nếu trên tay Khương Hồ không có súng, hoặc súng này không chĩa vào y, y chắc chắn sẽ ôm người trẻ tuổi này.

“Bị cậu bắt được rồi.” Kha Như Hối khoái trá nói, “Đã lâu không gặp, cậu so với trước đây gầy hơn, công việc vất vả lắm sao?”

“Với dự định thích không chế của ông, sau khi an bài mọi thứ, xem không xong sẽ không đi, tôi biết ông chắc chắn ở xung quanh đây.” Khương Hồ nói, hơi hơi cúi đầu, làm cho gió thổi đi mái tóc, lộ ra cái trán trơn bóng, “Nơi cao nhất gần đây là nơi này, tầm nhìn có thể thấy rõ nhà hàng điểm tâm đang xảy ra chuyện gì. Ông còn để máy nghe lén trên người Di Ninh đúng không?”

“Cậu hiểu tôi như tôi hiểu cậu vậy.” Kha Như Hối cười nói.

“Ông cố ý tiếp cận Mặc Ngôn, cố ý giúp hắn tạo ra vở hài kịch này.”

“Tôi tin lấy năng lực của cậu sẽ đến trước Mẫn Ngôn.” Kha Như Hối nói.

“Sau đó ông cho người thích hợp đưa tin cho hần, lại chọc giận hần...”

“J, không có chứng cứ, không cần...”

“Tôi hiện tại cho ông hai lựa chọn,” Khương Hồng ngữ khí bức người nói, từ trong túi quần lấy ra cái còng tay, “Hoặc là chính ông tự còng mình, theo tôi đi, hoặc là...”

Cậu nhẹ nhàng lên giọng, chỉ về bên cạnh: “Ông từ đây nhảy xuống.”

“J a...”

“Nhanh lên, tôi không muốn nghe ông nhiều lời vô nghĩa, hay là nhảy xuống đi?”

Kha Như Hối cười lắc đầu, cúi thắt lưng, nhặt lên còng tay trên đất, thưởng thức nhìn: “Cậu sợ tôi?”

Khương Hồng nhẹ nhàng mở miệng, rồi lại im lặng.

“Cậu sợ tôi nói ra điều cậu không muốn nghe?” Kha Như Hối lại càng vui vẻ, trong ánh mắt mang theo hưng phấn như thợ săn nhìn trúng con mồi, “Cậu sợ tôi nói ra bí mật trong lòng cậu, tựa như cậu làm cho Mẫn Ngôn hỗn loạn? Như thế nào, thời gian dài không gặp, ngay cả cậu cũng trở nên yếu ớt?”

PHÔI ĐẠO - HOẠI ĐẠO

Priest

dtv-ebook.com

Chương 75: Vụ án thứ 8 – liên minh

Ánh mắt Kha Như Hối chậm rãi đi xuống, nhìn vào họng súng tối đen: “Súng lục bỏ túi – Cảnh sát ở đây không cần thứ này, đây là do... Vị Âm Hòkia tặng cậu dùng làm phòng thân đi?” Y nhướn mi cười, “Tôi biết bên trong chỉ có một viên đạn, tôi còn biết cậu sẽ không dễ dàng nổ súng, bởi vì cậu cũng không muốn bắn tôi.”

“Cũng còn tùy.” Khương Hòlạnh lùng nói.

Kha Như Hối bỗng nhiên đến gần, dí sát vào, nắm lấy tay cầm súng của cậu, để lên ngực mình: “Tôi biết cậu đang sợ cái gì, J, khi đi trên đường, người khác thấy vợ chồng mang theo đứa nhỏ ra ngoài chơi, hòa thuận vui vẻ, cậu lại có thể đọc ngôn ngữ cơ thể của họ, đọc ra được loại cảm giác có lẽ cùng đối trá, người khác thấy đứa nhỏ của hai vợ chồng hoạt bát vui vẻ, cậu lại thấy khoảng cách khó lường, trên người cô gái luôn vô ý thức làm động tác phản đối. Người khác thấy chủ gia đình này là hiền lành đôn hậu, hận không thể mọi việc đều làm cho tốt, cậu lại thấy biểu tình phòng bị, biết lời hắt nói ra đều là đối trá vô nghĩa, đúng không?”

Khương Hòkhông lên tiếng đứng yên, mặc ông cầm tay, mặc y cúi đầu tàn nhẫn nói, sắc mặt càng thêm tái nhợt.

Kha Như Hối nở nụ cười: “Tay cậu thật lạnh.”

Y để sát vào một chút, họng súng Khương Hògiống như đục phải ngực ông, Kha Như Hối không để ý, đưa tay nắm lấy cầm Khương Hò, ánh mắt nhạt nhẽo, giống như đang mê muội cái gì.

“Mỗi ngày cậu nghe đủ loại đối trá, thấy mọi người giãy dụa, lừa gạt, thương tổn lẫn nhau, xem không chán sao...nga, tôi đã quen, còn có ông bà ngoại của cậu, như thế nào, cậu không nhớ rõ bọn họ sao?” Kha Như Hối

làm biểu tình thường xốt, trong thương xốt lại mang ý cười, quỷ dị không nói nên lời, đem giọng nói ép càng thấp, “Ngày cậu nhận được bằng, mọi người cùng đi ra ngoài chúc mừng, cậu uống nhiều rượu, còn nhớ đã nói gì không?”

Ánh mắt Khương Hồ vẫn như cũ, chỉ nghe Kha Như Hối nói: “Không nhớ rõ sao, hay là không muốn nói? Cậu tự mình thôi miên rất nhiều, nhiều đến mức tin họ yêu cậu, cậu có tuổi thơ hạnh phúc? Không không không, trong lòng cậu rõ ràng, bọn họ yêu cậu, có thể cẩn thận chăm sóc cậu, cho cậu giáo dục tốt nhất, học đàn dương cầm, hội họa, lễ nghi... nhưng trước buổi tối mỗi ngày không có kể cho cậu những câu chuyện cổ tích, đúng không? Thân ái, bộ dạng của cậu rất giống đứa con gái đã chết của họ, mà tên tại của cậu thường xuyên nhắc họ, một nửa huyết thống khác đến từ ai. Là vào ngày bà ngoại cậu phát hiện cậu đặt cây súng giả dưới giường, trên mặt bà ta xuất hiện oán hận cùng chán ghét, cậu mới cố ý làm cho nắp che đàn dương cầm rớt xuống trúng ngón tay mình ở dưới, từ đó về sau không bao giờ...có thể đánh đàn nữa, đúng không?”

Kha Như Hối thở dài, như là thương tiếc, nhẹ nhàng vuốt ve ngón tay lạnh như băng và tái nhợt của Khương Hồ, hỏi: “Còn đau không?”

Khương Hồ đẩy mạnh y ra, lui về sau ba bốn bước mới dừng lại, vốn môi đã nhợt nhạt giờ lại không còn chút màu sắc.

Kha Như Hối tiếp tục nói: “Nhưng khi đó cậu có thể lấy tình yêu làm người khác nghe mà sợ của cha mẹ cậu an ủi, nhưng mà từ khi nào thì mấy thứ này đều thay đổi? J, cậu là trời sinh trở thành chuyên gia tâm lý học... lúc cậu về nhà, ngẫu nhiên phát hiện hình ảnh của mẹ cậu bị thay đổi, cũng không thấy người đàn ông kia, cậu cho là người cha chân thành lại có phần cuồng dại đối với mẹ cậu thật ra là một người ăn chơi và xài tiền như nước? Nga không không, đừng phản bác, lấy sự nhạy bén của cậu đương nhiên có thể nhìn ra được ông ta là có dịp mới chơi hay là thật tình ham muốn. Nói cho tôi biết, cậu lúc ấy nghĩ như thế nào?”

Khương Hồ không trả lời, mà Kha Như Hối như cũng không chuẩn bị nghe câu trả lời của cậu, y nhẹ nhàng mà tựa vào lan can, gió thổi làm loạn

mái tóc hoa râm của y, một đôi mắt tối đen, giống như bóng đêm, y nói: “J, cậu không thất vọng sao? Tôi biết cậu tuy đem vui buồn yêu giận giấu rất sâu, nhưng cũng là xuất phát từ bản năng bảo vệ, mà không phải trước đây chưa từng có. Cậu muốn bảo vệ mọi người, nhưng lại chịu không nổi, cậu muốn bảo vệ thể đạo, giấu sự ô uế tiếp nhận sỉ nhục, cậu không thất vọng sao?”

Y quay đầu, nhìn chằm chằm Khương Hồ, “Cậu mỗi ngày đều thấy nơi tối tăm của con người, hơn nữa so với bất luận kẻ nào cũng lý giải rõ ràng hơn, cậu thật ra không phải không thất vọng, chỉ là tự mình thôi miên, lừa mình dối người, J, chính cậu cảm thấy được, cậu có thể kiên trì được bao lâu chứ?”

“Cậu là đứa nhỏ vừa kiên cường, lại vừa yếu đuối...”

Súng trên tay Khương Hồ trở nên rất rất nặng, đến mức cậu không thể cầm chắc, hòng súng hơi hướng xuống, Kha Như Hối vươn tay như muốn đem cậu kéo vào lòng.

Đúng lúc này...

“Đem tay của ông giơ lên, đến độ cao tôi có thể nhìn thấy, lui về sau, cách xa em ấy một chút!” Một giọng nam lạnh lùng từ phía sau Kha Như Hối truyền đến.

Kha Như Hối sửng sốt, có chút ngoài ý muốn quay đầu lại, người đàn ông cao lớn vững vàng nâng súng, hướng y đi đến, mỗi bước đi trên mặt đất đều mang theo áp lực, khóe mắt người nọ kết băng: “Như thế nào? Ông muốn chống lại lệnh bắt?”

“Thẩm Dạ Hi, Thẩm đội trưởng.” Kha Như Hối nheo lại ánh mắt, thần sắc lộ ra chút ngoài ý muốn.

Thẩm Dạ Hi đột nhiên bắn súng, viên đạn bay sượt qua người Kha Như Hối, đánh vào lan can bên cạnh, sạch sẽ lưu loát, uy hiếp không cần nói cũng biết.

Sát ý của người đàn ông không có nửa điểm che giấu, Kha Như Hối sáng suốt giờ lên hai tay, sau đó lui từng bước.

Thẩm Dạ Hi đem hai tay Kha Như Hối kéo ra sau, cố ý dùng sức rất lớn, cổ tay y vang lên một tiếng, sau đó lấy còng tay ra, mạnh mẽ đem ông ngã ra mặt đất, đem Khương Hò kéo ra phía sau, đối với bộ đàm trên cổ áo: “Tìm mấy người lên đây, ở mái nhà hướng Bắc bốn giờ của nhà hàng điểm tâm, nơi này tôi bắt được một kẻ tình nghi giết người.”

Kha Như Hối bị anh đẩy ngã trên mặt đất có vẻ chật vật, trên trán cũng đổ mồ hôi lạnh, anh cũng không thêm quan tâm, y lại ngược lại, đối Thẩm Dạ Hi nở nụ cười: “Thẩm đội trưởng có địch ý không nhỏ với tôi, người đã bị anh khống chế, không có năng lực khống chế, súng anh cũng thu lại nhưng vì sao...”

Y có ý nhìn Thẩm Dạ Hi, người nọ tuy rằng để súng ở trên hông, một bàn tay lại đem Khương Hò giấu ở phía sau, vừa vặn dùng bả vai ngăn chặn tầm mắt Kha Như Hối, thân thể hơi hơi nghiêng, tuy rằng đối mặt Kha Như Hối nhưng mũi chân lại hướng về bên cạnh, như muốn xoay người về chỗ khác.

“Từ ngôn ngữ cơ thể của cậu, tôi có thể nhìn ra, hơn một nửa là xuất phát từ bảo vệ, còn lại là...ân, dục vọng chiếm giữ?”

Kha Như Hối nhướn mi nở nụ cười, “Xuất phát từ bản năng giống được tuyên bố quyền sở hữu sao, nhưng động tác anh lôi kéo cổ tay cậu ra, ngô, rất có ý tứ, vì cái gì ngón tay có lực của cậu lại đứng ngay trên mạnh đập của cậu ấy?”

Thẩm Dạ Hi tuy rằng sắc mặt không thay đổi cũng không tự chủ buông ra cổ tay Khương Hò.

“Lý trí của anh luôn đè nén dục vọng chiếm lấy người này, đè nén giận dữ, đè nén suy nghĩ đem cậu ấy ôm chặt trong lòng mình để từ nay về sau không cho bất luận kẻ có ý tưởng nhúng chàm cậu ấy...” Thanh âm Kha Như Hối càng thấp, cuối cùng buồn cười ra tiếng, “J, cậu đã nói thứ đẹp

nhất trên đời chính là sự điên cuồng cùng mê loạn do hormone phân bố ra, sự dã man nguyên thủy, tràn ngập ý chiếm giữ, cậu...”

Khương Hồ đột nhiên từ phía sau Thẩm Dạ Hi đi đến, dừng trước mặt Kha Như Hối, y không biết vì sao, lời muốn nói liền không thể tiếp tục, ngửa đầu, đối diện với ánh mắt của cậu.

Khương HỒ nói: “Tôi biết ông vì sao giết người, ông biết sao không?”

Khương HỒ ngẩng đầu xồm xuống, trên mặt nổi lên ý cười tái nhợt: “Ông là một người cực đoan tự kỷ, là tên biến thái, sinh lý thiếu hụt khiến cho ông trời sinh không cảm thấy sợ hãi, không thấy áy náy, còn nhớ rõ con đường cha ông làm việc không? Đừng nhìn tôi như vậy, ông không phải từng nói qua sao, tôi hiểu ông như ông hiểu tôi vậy. Cha ông là phần tử cuồng tôn giáo, đem cuộc sống của ông kìm chế đến trong phạm vi cực nhỏ, nửa điểm cũng không thể làm – còn về mẹ ông, bà là dâm phụ phải không? Bằng không sao có thể để cho ông cả đời sống dưới áo choàng đen của cha ông đến mức ông nhìn quá hóa giận, giận đến mức...giết bà?”

Ý cười trên mặt Kha Như Hối cứng lại.

“Ông xem, ông thao thao bất tuyệt mà nói về chuyện của tôi, lại không cho phép người khác nhắc đến quá khứ của ông, bởi vì ông là Thầy Kha vĩ đại ham muốn khống chế sao? Ông mỗi ngày đều nghiêm khắc tuân theo giờ giấc, sáng làm gì, trưa làm gì, tối làm gì, lúc nào rời giường, lúc nào ăn sáng, lúc ăn sáng ăn bao nhiêu bánh mì, uống bao nhiêu sữa – này đều là dấu vết người cha mà ông đã giết để lại cho ông, ông hận nó, cho nên mới mang tiếng nghiên cứu học thuật mà phạm tội lặp đi lặp lại nhiều lần, thông qua việc nắm giữ sinh mạng của người khác để thỏa mãn dục vọng khống chế ghê tởm của ông.

Khương HỒ đứng lên, có quá chút nhanh, cậu lung lay một chút, Thẩm Dạ Hi có chút lo lắng giữ chặt tay cậu, Khương HỒ xua tay, tỏ vẻ mình không sao.

“Cậu biết?” Kha Như Hối hỏi một cách kỳ lạ.

“Ông giả chết chạy trốn, cũng chỉ là chán ghét cách giết người này, ông phát hiện việc này không có kỹ thuật và không thể thỏa mãn được dục vọng trong nội tâm của ông. Cùng lúc đó ông tự cho là có thể nhìn thấu lòng người, tự cho là không gì không làm được, về mặt khác trên lưng ông còn mang dấu vết cha mẹ ông ban cho, giãy dụa thứ mình chán ghét, Kha Như Hối, ông bất quá chỉ là một kẻ đáng thương không thấy rõ mình cũng không thấy rõ thói đời!”

“Cậu nói không đúng, J, chỉ sợ bài tập lần này tôi cho cậu điểm trừ.”
Kha Như Hối miễn cưỡng cười, nhẹ giọng nói.

“Tôi sao lại nói không đúng?” Khương Hồ cúi đầu... nở nụ cười, đưa tay qua ôm thắt lưng Thẩm Dạ Hi, người kia tuy rằng còn đang nóng giận, cũng nhịn không được vì một động tác như vậy mà kinh ngạc, “Ông đang làm nhiều suy nghĩ của chúng tôi, ông tự mình thiết kế Mẫn Ngôn làm trò hề, vì sao? Vì làm cho tôi biết ông tồn tại? Vì làm cho tôi bất an? Bởi vì dạng này có thể cho ông cảm thấy thắng tôi, ông không chế tôi, đúng không?”

Tiếng bước chân hỗn độn cùng tiếng ồn ào vang lên, Khương Hồ biết người Thẩm Dạ Hi gọi sắp đến, cậu bỗng nhiên đề thấp giọng: “Về phần ông nói... đã man nguyên thủy, cảm giác tràn ngập ý tứ giữ lấy, tôi vui vẻ chấp nhận.”

Hai người khác tại đây đều ngây dại, Khương Hồ cười khế, buông Thẩm Dạ Hi ra, như không có việc gì lui lại một bước, mở đèn pin chiếu vào Kha Như Hối trên mặt đất, nói với người đến: “Nơi này, chính là ở đây, kẻ tình nghi giết nhiều người, là Thầy Kha trong ý tứ của Mẫn Ngôn, là trọng phạm, mang về liên hệ với cảnh sát quốc tế, bọn họ rất thích thú tiếp nhận.”

Kha Như Hối cười điên dại, Khương Hồ không nhìn y, xoay người bước đi.

Bóng tối nặng nề kết thúc, một lần này, Kha Như Hối chạy trốn hai năm bị sa lưới, Mẫn Ngôn bị bắt, đàn khỉ dưới tay hoảng loạn. An Tiệp nhìn An Di Ninh nặng nề ngủ, đột nhiên đối với Dịch Hành Viễn nói: “Tôi

già rồi, cũng muốn tìm một người đáng tin, tương lai có thể chăm sóc nó...”

Dịch Hành Viễn bị kinh hãi hôn mê.

Thẩm Dạ Hi đến bốn giờ sáng mới về đến nhà, vẫn còn ngu ngơ, trong đầu chỉ còn nụ cười nhợt nhạt của Khương Hò và nói ‘Tôi vui về chấp nhận’.

Khương Hò cảm thấy vô cùng mệt, tắm rửa sơ qua liền tính đi ngủ, lại bị ánh mắt của người nào đó trong phòng dọa sợ, đứng ở ngoài cửa phòng, đi vào không được, đi ra cũng không xong.

Thẩm Dạ Hi đi từng bước về phía cậu: “Em nói...em vui?”

Khương Hò lùi một bước nhỏ, cảm thấy biểu tình người này có điểm nguy hiểm, lại bị Thẩm Dạ Hi ôm lấy thất lưng, mạnh mẽ kéo cậu qua, nụ hôn nóng bỏng dừng trên môi cậu, như là muốn đem cậu nuốt vào... Hoàn

Vụ 8

PHÔI ĐẠO - HOẠI ĐẠO

Priest

dtv-ebook.com

Chương 76: Vụ án thứ 9 – em là của anh

Cánh tay Thẩm Dạ Hi gắt gao ôm lấy Khương Hồ, đem thân thể cậu ôm vào trong lòng mình, trúc trắc mà nóng bỏng hôn làm cho Khương HỒ có chút không thở nổi, nhưng cậu biết, chỉ cần mình nhẹ nhàng đẩy ra, người đàn ông này sẽ buông tay. Nụ hôn và cái ôm của anh đều cho thấy anh đang thật cẩn thận và không có cảm giác an toàn, Khương HỒ hiểu được, hành động tùy tiện của mình hôm nay đã dọa người này.

Cậu vươn tay, nhẹ nhàng đặt ở sau lưng Thẩm Dạ Hi, chống đỡ thân thể của mình, cũng như an ủi người đàn ông này.

Thẩm Dạ Hi ôm chặt cậu, quay người lại ném lên giường, nệm chịu áp lực mà lún xuống, Khương HỒ theo bản năng dùng bả vai chống đỡ, lăn một vòng sang bên cạnh, tay Thẩm Dạ Hi chống hai bên người cậu, ánh mắt cực nóng nhìn chăm chú cậu: “Người bình thường ngã xuống sẽ lấy tay chống đi, là phản ứng bản năng, chỉ có người chịu qua huấn luyện mới biết cổ tay và bàn tay rất yếu nên dùng bả vai đáp xuống.”

Anh vươn tay vuốt ve cằm Khương HỒ, có chút chua xót nở nụ cười: “Thoạt nhìn như ba em đã dạy e rất nhiều thứ, động tác cậu lấy súng còn chuyên nghiệp hơn so với cảnh sát, bước đi còn nhanh hơn đẹp hơn... nhưng không có nghĩa là anh không lo lắng cho em, hiểu không?”

Khương HỒ nhìn anh chằm chằm.

Thẩm Dạ Hi thở dài: “Em biết anh làm sao tìm được em không?”

Khương HỒ lắc đầu.

“Bởi vì anh nghĩ... Nếu em không cần anh, anh sẽ trộm theo sát phía sau để nhìn em, cũng sẽ chọn nơi cao nhất để quan sát.”

Khương Hồ cảm thấy được anh có điểm hiểu lầm: “Kha Như Hối đó... Kha Như Hối là tên biến thái, y không thể cùng người khác thiết lập mối quan hệ, cũng thiếu cảm tình của rất nhiều người, y không thể cảm giác được...”

Yêu...

“Nhưng mà anh không phải tâm lý biến thái, anh có thể cảm giác được tình cảm với em.” Thẩm Dạ Hi thở dài cúi đầu nói, nâng mặt cậu lên, ngón tay xoa lên đôi môi có chút sưng đỏ của đối phương, kéo tay Khương Hồ để lên trái tim của mình: “Em có biết lúc này không tìm thấy em anh có cảm giác gì không?”

Khương Hồ ngơ ngác nhìn anh rồi từ từ đến gần anh, như là dùng giọng mũi nói ra lời này.

Ngón tay Thẩm Dạ Hi từ trên mặt cậu đi xuống, từng chút từng chút sờ làn da cậu, ám chỉ rõ ràng khiến Khương Hồ nhìn không được càng khẩn trương.

“Kha Như Hối là người nguy hiểm, y...” Khương Hồ rụt rè nói.

“Cho nên em một mình đi tìm y, để bảo vệ bọn anh?” Tay Thẩm Dạ Hi từ từ tiến vào trong áo ngủ, hai chữ ‘bảo vệ’ cố ý kéo dài.

Thân thể Khương Hồ cứng đờ, ngón tay Thẩm Dạ Hi như mang theo lửa, cậu chưa bao giờ cùng người khác tiếp cận quá như vậy, nhìn không được nắm tay cổ tay Thẩm Dạ Hi.

Thẩm Dạ Hi dừng lại, yên lặng nhìn cậu.

Yết hầu Khương Hồ giật giật: “Dạ Hi...” Cậu không thể nói lời nào được, mở miệng ra chỉ mang theo chút do dự cùng vô thức kêu tên Thẩm Dạ Hi, anh cảm giác được đầu nổ mạnh một tiếng, cúi người ngăn chặn bờ vai của cậu, hôn nhẹ ở khóe môi Khương Hồ, một đường đi xuống.

Khương Hòe cảm giác được anh vừa gấp vừa cẩn thận, ần ần mà ôn nhu, sợ đè nặng cậu nên cẩn thận nhúc nhích, như là đối với đồ sứ dễ vỡ. Anh nhìn không được nhớ đến rất nhiều lời từ khi ở cùng người nọ, từ lúc chào đời đến nay, chưa bao giờ có một người có thể khiến anh cẩn thận đến gần, chăm sóc, đem người nọ để ở trong tim, khiến anh từng chút từng chút thay đổi.

Trái tim lan tràn từng đợt tê dại, anh vẫn nghĩ đây chỉ là cảm xúc rất nhỏ, tâm tình từng lúc thay đổi, nhưng giờ khắc này, ngực đột nhiên nảy lên một loại cảm động khó có thể nói thành lời, động tác thân thể Thẩm Dạ Hi tựa hồ so với ngôn ngữ càng có thể biểu đạt cảm tình của anh hơn.

Vành tai cùng tóc mai chạm nhau, mười ngón tay nắm chặt.

Áo ngủ Khương Hòe rút một bên vai, làn da còn hơi ẩm ướt dưới ánh đèn có vẻ trơn bóng, đầu lưỡi Thẩm Dạ Hi mang theo chút ngậy ngô liếm qua làn da cậu, con mắt dị thường tối, như là muốn đem người nọ nuốt vào, hô hấp Khương Hòe dần dần dập, làn da xinh đẹp sạch sẽ dần hiện làn màu hồng phấn.

Nhìn qua lại có vài phần mê hoặc.

Thẩm Dạ Hi thở dài thấp giọng nói: “Em là của anh.”

Em là của anh – cho dù em sắc bén, cường hãn, yếu ớt, thiện lương, thậm chí khi động tình, tất cả đều là của anh.

Thẩm Dạ Hi nghĩ, Kha Như Hối đúng, Khương Hòe này quá mức bình tĩnh, nói chuyện cũng được, làm việc cũng được, đều mang phong cách đúng lúc chứ không cố ý, như củi gạo đầu dấm an bình ở cùng mình dưới một mái nhà, nói gần không gần, nói xa không xa, luôn thích đem tâm tình của mình khóa chặt không muốn cho người khác nhìn, dùng loại ánh mắt thần nhiên nhìn chăm chú mình, hơi tới gần một chút liền nhanh chóng né tránh.

Thẩm Dạ Hi không biết loại cảm tình này đã đè nén trong lòng mình bao lâu, chúng nó đấu đá lung tung, muốn kiếm nơi phát ra, muốn đốt

cháy người lạnh lùng này, liều mạng nắm lấy cậu, làm cho toàn thân cậu đều lưu lại dấu vết của mình.

Anh rất sợ có một ngày nào đó bởi vì cái thích của mình mà xúc phạm đến người này.

Không khí giống như mang theo chút kiêu diễm, cảnh sát tinh anh trầm ổn cùng nhà tâm lý học, tại đây trong bóng đêm yên tĩnh không một tiếng động, hung hăng dây dưa một chỗ, như là trong u tối có một loại sức mạnh, theo dõi từ đầu đến giờ, thời gian trôi qua nhanh, tình cảm nảy sinh rồi sau đó càng không thể văn hời.

Ngón tay Thẩm Dạ Hi chạm vào sau lưng Khương Hồ, tiếp tục đi xuống dưới, đụng đến nơi nóng nhất trên người đối phương, Khương Hồ kêu lên một tiếng đau đớn, hơi hơi ngượng cổ, một phen ôm lấy cổ Thẩm Dạ Hi, gấn bó giao triền, đem thanh âm khó có thể áp chế mà đè nén trong cổ họng mình. Ngón tay Thẩm Dạ Hi, không ngừng, mặc cậu lôi kéo chính mình, trầm mê trong sự chủ động khó có được của đối phương.

Bỗng nhiên, Khương Hồ mạnh mẽ xoay người, nắm bả vai Thẩm Dạ Hi, đem anh đè ở trên giường, kính mắt của cậu vốn đã tháo ra, ánh mắt như ngọc lưu ly nhìn chằm chằm người nọ, không hề bình tĩnh, cũng không hề hững, mang theo chút hơi thở mờ ám không nói nên lời, đẹp không nói nên lời, Thẩm Dạ Hi nhìn không được gây người.

Khương Hồ nhẹ nhàng nở nụ cười, mười ngón tay linh hoạt cởi quần áo Thẩm Dạ Hi: “Em giúp anh.”

Thừa dịp thời gian đối phương say mê mà ra tay, nắm giữ quyền chủ động. Thẩm Dạ Hi không biết nên khóc hay nên cười: “Tương Hồ, đầu ở trên giường rồi, em còn có tâm đùa giỡn.”

Khương Hồ khóa trên người anh, đùa giỡn nâng cằm Thẩm Dạ Hi: “Bản năng của động vật giống đực, người ta thường nói, cái này gọi là binh... binh cái gì đó...”

“Là binh bất yếm trá...Ách.” Thành ngữ Thẩm Dạ Hi vừa nói xong liền dừng lại, đầu ngón tay đối phương ở trên ngực anh di chuyển, lực đạo không nặng không nhẹ, đặc biệt mê người.

“Ai, binh bất yếm trá,” Khương Hồ cười lên, hơi hơi nhướng mắt, tà tà nhìn anh.

Thẩm Dạ Hi thở hắt ra, thấp giọng hỏi: “Em biết làm gì sao?”

Khương Hồ nhú mào, hung dữ ngẩng đầu nhìn anh, như là con thú nhỏ bị đập đuôi, Thẩm Dạ Hi lập tức hiểu được, đã chạm đến tự tôn của Khương Hồ, cười gượng hai tiếng, Khương Hồ cúi người, thổi khí vào tai anh: “Em biết hay không, anh một hồi sẽ biết.

“Khương Hồ” Thẩm Dạ Hi giống như nỉ non, “Anh vừa rồi không phải đã nói với em...” Thanh âm của anh càng thấp, đến cuối cùng là im lặng.

Khương Hồ sửng sốt: “Àn?”

Thẩm Dạ Hi đột nhiên nghiêng người một bên, sau đó đè lại hai tay Khương Hồ, dùng bả vai áp người nào đó xuống giường, mau lẹ, sau đó thổi gió bên tai người nào đó: “Anh vừa rồi không phải đã nói với em, ở trước mặt thực lực, mưu kế nhiều cũng vô dụng, lúc làm chuyện này, thân thể là tối ưu, đầu óc cứ nghỉ ngơi đi.”

Anh buông tay Khương Hồ rồi nắm lấy thắt lưng cậu, thực bỉ ổi cười: “Bất quá tiểu tử, ngay cả thân thể cũng nhỏ, còn muốn...ân?”

“Dạ Hi, em sợ đau.” Khương Hồ biết không được nên đổi sách lược, ghé vào rên giường nghiêng mặt nhìn Thẩm Dạ Hi, lúc này mắt còn có vẻ yêu nghiệt giờ lại có vẻ tội nghiệp.

Thẩm Dạ Hi sờ sờ cằm, phát hiện bản chất phúc hắc của người này đã hiện ra, tay của anh tìm đến dưới thân Khương Hồ, luồn vào trong quần lót cậu, nắm lấy nơi yếu ớt nhất của cậu, cũng cứng rồi, cậu chớp mắt khẩn trương nhìn anh.

Thẩm Dạ Hi nở nụ cười: “Sẽ không để em đau, anh đã cố gắng học hỏi vài ngày.”

Con bà nó Thẩm Dạ Hi, anh nha, làm một cảnh sát nhân dân, mỗi ngày đều nghĩ cái gì nha?!

Dù sao...trời tuy rằng đã khuya nhưng còn lâu mới sáng.

Ngày hôm sau Khương Hò không phụ sự mong đợi của mọi người mà nằm tại giường. Lúc Thẩm Dạ Hi tỉnh lại, si mê nhìn người đang nằm trong lòng mình, bỗng nhiên ý thức được, tối qua hình như Khương Hò không có tỉnh lại, ngủ rất sâu, giống như xoay người cũng không có.

Thẩm Dạ Hi nhẹ nhàng đẩy cậu, dùng giọng nói thực rợn người nói bên tai cậu: “Bảo bối, chào buổi sáng.”

Khương Hò nhú mày, phát tay, không để ý đến anh.

Người này bình thường ngủ thực nông, một chút gió thổi cỏ lay đầu có thể khiến cậu tỉnh lại, hiện tại thời gian cũng không còn sớm, dưới lầu đã có người dọn hàng, có người vội vàng đi làm, thậm chí người vệ sinh tiểu khu cũng bắt đầu dọn cỏ, tiếng động ồn ào không ngừng, cậu lại một chút cũng không cảm giác được.

Thẩm Dạ Hi xoay người, đem chăn kéo lên, tay nhẹ nhàng kéo gối lên thay cho Khương Hò kê đầu, ngu ngốc nở nụ cười, sau đó lấy điện thoại trên đầu giường, nhẹ tay nhẹ chân ra khỏi phòng, gọi điện thoại cho Dương Mạn.

Hạ giọng hỏi: “Hôm nay trong cục có việc gì?”

Dương Mạn: “Không có việc gì, Thịnh Diêu mới gọi điện đến xin phép.”

Thẩm Dạ Hi vừa lòng: “Đi, giao hết cho bọn Trịnh Tư Tề, còn lại tôi cũng không quản...Àn đúng, tôi hôm nay không đi làm.”

Dương Mạn vui vẻ, biết rõ còn cố hỏi: “Bác sĩ Khương đâu?”

“Em ấy hôm nay không thoải mái.” Thẩm Dạ Hi phi thường chính trực nói.

Dương Mạn cười gian: “Anh thành công?”

Thẩm Dạ hi: “Hắc hắc hắc hắc.”

Dương Mạn thét lên một tiếng: “A! Tám năm kháng chiến a, đừng chỉ Thẩm Dạ Hi rút cục cũng bắt được địch nhân vào thành a! Giỏi!”

Thẩm Dạ Hi: “Đâu có đâu có.”

Dương Mạn: “Thật muốn nhìn hiện trường chút nha!”

Thẩm Dạ Hi quay đầu nhìn vào phòng ngủ, cười lạnh: “Muốn nhìn cái gì?”

Dương Mạn ghen hống, ý thức được mình lỡ lời: “Không không không, tôi cái gì cũng không muốn nhìn, Thẩm đội trưởng nhìn xem ánh mắt tôi vô cùng thu ần khiết! Đừng để tôi qua đội truy quét hỗ trợ, bên kia làm việc suốt khiến làn da đầu xấu đi, tương lai của tôi đó a?! Tôi biết anh nhất định không đành lòng, Thẩm đội trưởng đó giờ đối với đội viên đầu như là gió xuân ấm áp, về sau thiếu cái gì, cứ việc hỏi tôi! Có nội dung hay không có nội dung, trên xe hay là SM, muốn gì có đó! Ha ha ha ha, không có việc gì tôi đi trước, cứ như vậy nha, chào.”

Chị Dương, chị mà không đi lấy chồng, thì còn nhiều người khổ.

PHÔI ĐẠO - HOẠI ĐẠO

Priest

dtv-ebook.com

Chương 77: Phiên ngoại 2: thịnh diêu

Thật lâu trước kia, Thư Cửu cảm thấy được, mình là một người nhân hạ.

Hắn có tiền – bên ngoài anh tuấn, cũng không phải bình hoa không biết làm gì, có gia thế tốt so với mọi người trên thế giới, lúc sinh ra, dù miệng ngậm thìa cũng không quan tâm nó là chất liệu gì.

Chính là từ sau khi gặp được Thịnh Diêu hắn mới phát hiện, cái ‘nhân hạ’ này kỳ thật có một cách gọi khác, là ‘nhàm chán’.

Gặp may cũng là một loại may mắn, bất quá cũng chỉ có loại nhân tài như hắn không có việc gì làm mới gặp được loại may mắn này.

Thịnh Diêu gần đây luôn nhiều việc, quả thực bận đến chân không chấm đất, nửa đêm có điện thoại gọi đến, cũng phải khiến mình tỉnh táo, mặc xong quần áo liền xoay người bước đi, cả người đều căng thẳng. Sắc mặt tái nhợt, ánh mắt như gấu trúc, lúc nhiều việc thì ngay cả cơm đều không thể ăn nổi, nếu không phải có chút sợ dơ liền chỉ tắm rửa qua loa, ngã đầu liền ngủ, ngay cả tóc còn không kịp lau khô.

Thư Cửu cảm thấy thực đau lòng, mà cùng với đau lòng chính là suy nghĩ sâu xa.

Nên biết rằng trước kia cái ‘suy nghĩ sâu xa’ như thế nào xuất hiện ở trên người Thư đại minh tinh chứ, quả thực khiến ngàn người hôn mê.

Hắn có đồ ăn tốt nhất, ngưỡi xe tốt nhất, toàn thân mang ánh sáng chói mắt, muốn bên ngoài có bên ngoài, muốn gia thế có gia thế.

Cuộc sống muôn màu muôn vẻ, hấn vừa ra khỏi cửa liề n mang theo nụ cười như thói quen, câu dẫn vô số nam lẫn nữ, khiến người mê muội, hay là...mê luyến vô hạn.

Hấn diễn qua rất nhiều vai, cho dù là hình tượng anh hùng đẹp trai, đặc công hay là thám tử tư.

Vụ án luôn có khó khăn, quá trình phá án luôn lồi cuốn, nam chính luôn không sợ hãi, nữ chính chạy theo. Nhưng hấn chưa bao giờ biết, tra một vụ án chân chính, làm sáng tỏ một chân tướng, thay người bị hại lấy lại công đạo, kỳ thật là một chuyện nhỏ nhưng khéo léo vô cùng.

Thịnh Diêu có khi tan ca về vẫn ng ấ một chỗ đến bốn năm tiếng, từng chút từng chút tìm những tin tức như không hề liên quan, ý đồ tìm những dấu vết rất nhỏ, mệt mỏi liề n xoa mũi, dựa vào trên bàn ngủ một chút, mười phút sau ngủ dậy tiếp tục làm.

Khi có chuyện cậu chạy đi cả ngày, đến nơi bị xã hội lãng quên, một thân mùi rượu, về mặt mệt mỏi trở về, chỉ vì một manh mối như ẩn như hiện.

Cậu thấy hết tất cả sinh mệnh cùng tử vong, tâm lý bệnh hoạn, nhân tính sâu trong con người. Cho dù Thịnh Diêu khi rảnh vẫn bảo trì tập thể dục, nhưng khi hấn ôm thân thể cậu, Thư Cửu vẫn cảm thấy được xương của cậu đâm lung tung.

Thịnh Diêu hôm qua sau khi nhận điện thoại, đột nhiên sắc mặt thay đổi chạy ra ngoài, một mình Thư Cửu ngủ không được, chán nản tựa vào đầu giường chờ cậu, lật hai trang sách, sau đó cần lấy điện thoại, ấn đến số Thịnh Diêu, do dự một chút, không có gọi, lại kéo đến số điện thoại khác, nhấn gọi.

Một giọng nam truyền đến, mang theo chút ý cười, cũng có chút bất đắc dĩ: “Con như thế nào lại nhớ đến gọi điện cho ba?”

“Ba.”

Thư Cửu cười.

“Làm sao vậy, con có rắc rối?” Quả nhiên cha con li ền tâm, đối phương rất nhanh nghe ra cảm xúc không thích hợp.

“Ba, con hình như... thích một người.”

Đối phương có chút giật mình, dừng một chút, mới kinh ngạc nói: “Con nói thật?”

Thư Cửu cong chân, vươn tay lau mặt: “Ba, làm sao bây giờ, con đột nhiên phát hiện người đàn ông của con quá cường hãn, chính mình lại rất vô dụng.”

“Àn... là nam sao? Thật khó, con không phải luôn cảm thấy hài lòng sao?”

“Đúng nha, trước kia cảm thấy rất không t ỉ, là bởi vì không có so sánh, nhưng mà hiện tại thấy mình càng vô dụng, cậu ấy sẽ không muốn con.” Thư Cửu dừng một chút, cười khổ, “Con không muốn quay phim nữa, cái nghề này cho dù chơi đủ cũng không thể làm cả đời, tình địch lại nhiều, con ngay cả cơ hội quang minh chính đại theo đuổi cũng không có.”

Ba Thư Cửu rơi lệ đầy mặt, chính mình đã chờ đưa phá gia chi tử này nói ra những lời này đã bao nhiêu năm? Ông đột nhiên muốn biết, muốn nhìn người đàn ông cường hãn trong miệng đứa con này là dạng người gì, có thể đem một tên bất hiếu lang thang khắp nơi thu phục!

Thư Cửu cùng người ba bên kia địa c ầu của hắn nói chuyện rất lâu, dù sao cũng trái múi giờ, cuối cùng vẫn không thể nói quá lâu.

Cúp điện thoại một lúc li ền ngủ, Thịnh Diêu vẫn chưa trở về.

Đến lúc Thư Cửu tỉnh lại đã là sáng hôm sau, Thịnh Diêu đã đắp chăn cho hắn, quần áo cũng không cởi mà nằm trên sofa.

Thư Cửu ôm cậu để ở trên giường, Thịnh Diêu như cực kỳ mệt mỏi, bị di chuyển cũng không tỉnh.

Đại minh tinh bỗng dưng ở cùng Thịnh cảnh sát trong mấy tháng, đột nhiên học được ‘đau lòng’, cùng kỹ năng ‘chăm sóc’, nhẹ tay nhẹ chân đi ra ngoài, lén lút đóng cửa, rửa mặt chải đầu rồi vào bếp làm bữa sáng.

Lúc đi ngang qua phòng khách, hần nghiêng đầu, vừa lúc nhìn thấy trên giữa tường có hợp đồng của hai người, Thư Cửu cười khở, lấy tay kéo xuống.

Thịnh Diêu bị chuông báo điện thoại làm tỉnh giấc, ở trên giường nướng thêm khoảng năm phút, cảm thấy tế bào toàn thân đang kêu gào, trong đầu trống rỗng. Cậu ngồi xuống, cảm thán mình thật sự già rồi, không bao giờ... có thể giống như lúc đại học cùng đám bạn đánh DOTA suốt đêm mà hôm sau còn có thể làm một thiếu niên vô tư hồn nhiên.

Cậu chậm chạp đứng lên, vừa mở cửa, một mùi bay đến, Thịnh Diêu hơi thanh tỉnh một chút, cảm khái, Thư Cửu thật sự là càng ngày càng hiền lành, lão đảo vào nhà vệ sinh, tắm rửa, híp mắt, lại nửa mê nửa tỉnh chui vào phòng bếp, tựa vào cửa, ngáp một cái, mơ mơ hồ hồ hỏi: “Muốn em giúp không?”

Thư Cửu thuận tay đưa qua một cái chén, xoa mái tóc có chút loạn của cậu: “Ngoan, cần đi.”

Thịnh Diêu “Nga” một tiếng, bay đi, thành thật ngồi bên bàn ăn, mắt nhìn mũi, mũi nhìn miệng, ráng mở to mắt.

“Em sao mới ngủ hai tiếng đã thức dậy?” Thư Cửu chuẩn bị tốt, thu thập xong phòng bếp liền ngồi đối diện cậu, động tác vô cùng thành thạo, như là dân chuyên nghiệp.

“Ngô...” Thịnh Diêu miễn cưỡng mở to mắt, ngẩng đầu nhìn hần một cái, “Em sợ hôm nay trong cục còn có việc.”

Thư Cữu nhẹ nhàng mà nở nụ cười, Thịnh Diêu cảm giác có điểm không thích hợp, mặt nhăn nhúm mày nhìn hắn: “Anh... hôm nay làm sao vậy...”

Im lặng?

Thư Cữu thở dài, rõ ràng cảm giác được tim đập nhanh hơn, buông đĩa xuống, ngẩng thẳng người, chần chờ một chút, đem hợp đồng mình vừa lấy trên tường kéo xuống, đặt lên bàn.

Thịnh Diêu sửng sốt một chút, cũng buông đĩa xuống, trên mặt theo bản năng mà hiện lên nụ cười: “Như thế nào, hợp đồng đến hạn sao?”

— — Thứ ba, ước định hảo tự hảo tán, quay lại không khó, tất cả đều là người trưởng thành, chỉ cần cam đoan thân thể sạch sẽ, nhưng cũng không cần quá phận quá nghiêm khắc đối với thành ý của đối phương, cảm ơn hợp tác — —

Cơ buồn ngủ của Thịnh Diêu đột nhiên đã bị thổi tan, trong nháy mắt đó, cậu cảm thấy được trong lòng giống như có một khối đá thực cứng, không thể nhấc lên, nói không ra lời, làm cho cậu cảm thấy thực đau, lại không biết nói từ đâu.

Nhưng lúc bắt đầu đầu có, hảo tự hảo tán, không cần quá nghiêm khắc với thành ý của đối phương.

Thư Cữu thấy cậu không nói lời nào, muốn từ trong nụ cười hoàn mỹ tìm chút gì đó nhưng vẫn không thể.

Hắn thất vọng rồi, hắn cái gì cũng đoán không ra.

Thịnh Diêu lại hỏi: “Anh tính khi nào thì đi?”

Không hỏi nguyên nhân, không hỏi lý do, lúc cùng một chỗ cậu cũng không hỏi, hiện tại cậu cũng không hỏi. Ánh mắt Thư Cữu dừng lại trên điếu thứ hai bản hợp đồng — — không được can thiệp riêng tư của nhau

— — nhưng cậu lại... Không cần như vậy chứ, ngay cả hỏi một câu đầu cảm thấy dư thừa sao?

Trong suốt bữa sáng hai người đều không nói gì, sau khi ăn xong, Thịnh Diêu dọn dẹp chén đĩa, nghĩ nghĩ, quay đầu đi đối hần nói: “Hay là như vậy đi, một hồi em gọi điện thoại cho cục, ngày hôm qua người nên bắt cũng bắt được, công việc phía sau cũng không cần bọn em, không có việc gì em sẽ không đi làm, xin phép nghỉ một ngày, giúp anh đem đồ vật dọn dẹp?”

Bàn tay Thư Cửu giấu dưới bàn nắm chặt, hần biết người đàn ông luôn mang biểu tình cười ôn nhu như vậy, rốt cuộc là có tâm hay vô tâm, thời gian dài như vậy, đối với mình mà ngay cả một chút cảm tình đều không có sao? Dù cho nuôi thú cưng, lâu ngày cũng có cảm giác mà, đột nhiên biến mất, trong lòng cũng sẽ có chút không ổn, hần là một người sống, cũng không thể được Thịnh cảnh sát để vào trong mắt sao?

Không nghĩ đến chỉ là muốn muốn có một cơ hội theo đuổi, chúng ta lại bắt đầu bằng hợp đồng, mối quan hệ lừa mình dối người, kết giao bằng thân thể.

Tôi tưởng rằng rời đi chốn giải trí ồn ào, thử làm chút chuyện đứng đắn, thử phát triển sự nghiệp của mình, không muốn hoang phí thời gian, sau đó trở thành một người đủ tốt, cũng đủ xứng đôi với em, vui vẻ cùng em sống chung, nếu có thể, là... cả đời.

“A Diêu.” Thư Cửu nhẹ nhàng kêu cậu một tiếng.

“Àn?” Biểu tình vẫn như bình thường.

Thư Cửu ảm đạm nở nụ cười, cảm thấy được mình là tên thất bại. Rất nhiều người thích hần, hần đều không để ở trong lòng, nhưng có ai ngờ, hiện giờ hần thích một người, đối phương cũng không thèm để ý hần.

Quả nhiên là nhân quả báo ứng.

Dọn dẹp xong chén dĩa, Thịnh Diêu gọi điện thoại đến phòng làm việc, thuận lợi hỏi vài câu, biết được hôm nay mọi việc đều ổn, vì thế càng thêm yên tâm thoải mái. Giúp Thư Cửu đem đồ đạc của mình sửa sang lại, liệt ra danh sách, sau đó cẩn thận đóng gói. Thịnh Diêu cảm thấy được khi cậu ngồi trên đất giúp Thư Cửu đóng gói, trong lòng trống rỗng. Cậu tự giễu, này cũng quá khó nhìn, cho tới bây giờ đầu là người tình cũ dây dưa với mình, lúc này, cứ nhiên đến phiên cậu muốn đi dây dưa, theo sát người này.

Cậu vẫn thừa nhận, cùng Thư Cửu ở cùng một chỗ, là những ngày cậu nhẹ nhàng nhất. Vô luận là người này khiêu khích, hoặc là ngốc nghếch lấy lòng, vẫn là luôn làm cho người ta dễ khóc dễ cười, cũng giống như là có phép thuật, làm cho cậu không tự chủ được mà trầm tĩnh lại.

Loại này gần như tương thông, vĩnh viễn sẽ không xuất hiện giữa cậu và Tô Quân Tử, chính cậu luôn phải thật cẩn thận, biết người nọ đã có vợ con, nên luôn dè dặt hơi thở dường như không dám đến gần từng bước; cũng không giống bác sĩ Khương hay giúp cậu làm tư vấn tâm lý, Khương Hò là một bác sĩ tâm lý tận chức, những cũng không khá hơn, hẳn biết chính mình, tựa như biết mọi người.

Gặp dịp thì chơi, tình duyên chóng qua, bèo nước gặp nhau, rồi sau đó tự tán tùy duyên, có thể ngẫu nhiên tìm đến những nơi khác để an ủi. Từng góc nhỏ trên thế giới đều có thể thích ứng, nhưng mà không có nhà. Thịnh Diêu nghĩ, hiện tại, Thư Cửu muốn đi, đối phương vốn là tay ăn chơi trời sinh.

Cậu cảm thấy được, chính mình thật sự không thể buông tha người này.

Nhưng Thịnh Diêu không thể không buông, cũng chỉ vì hẳn xin phép nghỉ một ngày, kéo thân thể thực mỗi một giúp hẳn đóng gói thu thập hành lý, tựa như lúc trước, đối Quân Tử nóng ruột nóng gan, cũng vĩnh viễn nói một câu — Anh về nhà đi, tôi thay anh làm.

Không hơn.

Thịnh Diêu kéo khóa túi cuối cùng, ngồi ở một bên, thở phào một cái: “Xong rồi, đỡ hơn nhiều, hay là em lái xe đưa anh về, có tiện hay không?”

“Không sao” chỉ là Đại Minh tinh nếu bị người thấy đang được một người đàn ông xa lạ chở bản thân cùng hành lý về, có thể hay không ngày mai đầu lên trang bìa.

Thư Cửu nói: “Không có việc gì, tôi đã muốn tính lui, ngày hôm qua gọi điện thoại về nhà, cùng ba tôi nói sẽ tiếp nhận một ít chuyện trong nhà.”

Thịnh Diêu có chút kinh ngạc, lập tức nở nụ cười: “Rất tốt, giới giải trí luôn là tốt xấu lẫn lộn, cũng không thể ở cả đời.”

Thư Cửu trầm mặc, hẩn nhìn nét bao dung trên mặt Thịnh Diêu, tươi cười lý giải sắc sảo, đột nhiên cảm thấy thật chói mắt, hẩn không nói chuyện, không khí bắt đầu trở nên không thích hợp.

Thịnh Diêu đứng lên, đem không khí xấu hổ xóa bỏ: “Đi thôi, bữa trưa ra ngoài ăn, coi như chia tay...” Cậu còn chưa nói xong liền bị Thư Cửu đặt trên tủ, kịch liệt lại không có kỹ xảo hôn lên môi cậu, mang theo hương vị cần xé.

Thịnh Diêu dùng cánh tay để chống lên ngực anh: “Anh...” Cậu im lặng, bởi vì thấy được đôi mắt của người đàn ông này đang đỏ.

“Tôi biết tôi không biết.” Thư Cửu hít sâu một hơi, buông cậu ra, nhỏ giọng nói: “Tôi cũng biết, trong lòng em có người khác.”

Thịnh Diêu nhìn chằm chằm hẩn, Thư Cửu đưa lên hợp đồng của hai người: “A Diêu, tôi không phải ý này, tôi muốn em...” Hẩn giữ chặt cánh tay Thịnh Diêu, ngón tay căng chặt: “Em có thể cho anh cơ hội không?”

Thịnh Diêu: “Cơ hội gì?”

“Chờ tôi trở thành một người xứng đôi với em, chờ tôi chính thức theo đuổi em.”

Ánh mắt Thư Cửu nhìn thẳng vào mắt Thịnh Diêu, cậu chấn động, cậu chưa từng nghĩ một người luôn mang vẻ bất cần đời lại có thần sắc như

vậy, cậu không nói lời nào, Thư Cửu càng khẩn trương, gân xanh hiện lên trên bàn tay đang nắm lấy cậu: “Tôi... có thể có cơ hội này không?”

Thịnh Diêu bị hấn làm loạn tóc cùng áo nên sửa sang lại một chút, nghiêng đầu nở nụ cười: “Em nếu không đáp ứng thì sao?”

Thư Cửu há miệng, suy sụp cúi đầu, giống như con chó lạc bị tạt nước lạnh, bả vai rộng lớn lui lại, ánh mắt tối đen ảm đạm, sau một lúc lâu, hấn mới ngẩng đầu, ng ồi xuống giúp Thịnh Diêu c ần lấy hành lý trên đất, miêng cưỡng nở nụ cười, so với khóc còn khó coi hơn: “Vậy... tôi...tôi không quấy r ầy, thực xin lỗi, em coi như...”

Bốn chữ ‘không hề nghe thấy’ nghẹn lại trong cổ họng, Thư Cửu cố gắng nói vài lần nhưng vẫn chưa thể nói ra.

Thịnh Diêu thở dài, cúi lưng sờ đầu hấn, trên ót vỗ nhẹ một cái: “Yêu c ầu của anh, em khi nào từ chối qua?”

Thư Cửu ngẩng đầu lên, mắt hoa đào của người nọ khẽ cong, lóng lánh hơi nước, mang theo ý xấu, trong tươi cười có chút không để ý, lại có chút tình tự không nói rõ, cậu nói: “Anh phải về với ba anh, mang đồ dùng hằng ngày là được, nhiều đồ như vậy, c ần cũng khó, để ở đây đi, chờ anh chờ về...Chờ anh trở về, em để phòng khách cho anh.”

Thư Cửu ôm thắt lưng cậu, nhân cơ hội đem mặt chôn ở trên người cậu, trộm đem nước mắt hủy diệt – Thân ái, em không c ần lúc nào cũng ôn nhu như vậy a.

PHÔI ĐẠO - HOẠI ĐẠO

Priest

dtv-ebook.com

Chương 78: Vụ án thứ 10 – thẩm phán

Tiếng Trung của Khương H ồ gần đây tiến bộ rất nhanh, nguyên nhân chủ yếu là do một tuần trước, ban ngày cậu đều tỉnh táo, lại không có chuyện gì làm, vì thế cả ngày đều ở trong phòng làm việc xem sách. Người này quả thật thông minh, trước kia không có tinh lực, hiện tại tinh lực có, việc của năm sáu ngày, một quyển từ điển thành ngữ nhỏ li ền dễ dàng đọc xong, tuy nói chỉ là như máy móc ngâm nga, không tính là dùng thủ ần thực, ngẫu nhiên cũng có thể từ trong miệng cậu lâu lâu xuất hiện vài thành ngữ.

Đương nhiên, Khương H ồ dù chết cũng sẽ không thừa nhận, gần đây bởi vì có Thẩm Dạ Hi tại bên cạnh, mà buổi tối ngủ an ổn hơn nhiều, đã nhiều ngày không gặp ác mộng.

Lúc ấy bởi vì Khương H ồ phải dưỡng thương, Thẩm Dạ Hi lại là một người chủ hiếu khách, đã để cho cậu một cái giường vừa lớn vừa mềm. Còn bây giờ cậu đã không còn là “khách”, vì thế Thẩm Dạ Hi vui vẻ dời địa bàn của mình lên cái giường mềm mại ấm áp của cậu, ôm ấp ấp, cử chỉ đùa giỡn lưu manh cũng đã quen, ngẫu nhiên lên đạn cũng còn được... Ân, biết mà đúng không, tất cả mọi người đều biết đi.

Thịnh Diêu gần đây đột nhiên biến thành một người đàn ông đang hoàng, đương nhiên vẫn còn chơi game như trước, vui đùa vẫn là vui đùa, bất quá người thì thoát nhìn ổn trọng hơn, mắt hoa đào không còn phóng điện bầy bạ, liếc mắt đưa tình với người qua đường cũng không có. Biến hóa này, là có một ngày Dương Mạn rảnh rỗi không có việc gì làm nên đi trên gheo cậu mới phát hiện ra.

Ngày đó Dương Mạn xoay thắt lưng, thối hơi bên môi Thịnh Diêu, m ền giọng nói: “Công tử, hôm nay em có hẹn, nhưng mà Thẩm ác bá

không có thương hương tiếc ngọc, ném cho em một đồng công việc, phải làm sao đây? Em không muốn làm— “

Thịnh Diêu gật gật đầu: “Được, chị muốn hẹn hò thì cứ đi trước, chuyện còn lại để tôi làm.”

Dương Mạn chớp mắt, lại chớp mắt.

Thịnh Diêu ngẩng đầu nhìn cô một cái: “Àn, làm sao vậy?”

Dương Mạn đưa tay chỉ vào cậu: “Cậu cậu cậu cậu không phải sẽ nói ‘tiểu sinh có thể lột mắt xanh mỹ nhân, tam sinh hữu hạnh, không biết mỹ nhân khi nào lấy thân báo đáp’ linh tinh sao?”

Thịnh Diêu mang theo ý cười nhìn cô, phun ra ba chữ: “Tôi hoàn lương.”

Hắn Dương Mạn vừa bay lên thật cao, vừa nói: “Thịnh Diêu hoàn lương, Thịnh Diêu hoàn lương, Thịnh Diêu cậu ấy hoàn lương...”

Nói không trùng hợp cũng lạ, đúng lúc này, Tiểu Trương ở phòng thường trực gõ cửa, trong tay đang cầm một bó hoa hồng to, sau đó đến gần đưa cho Thịnh Diêu: “Gửi cho anh...”

“Ngao —” Một đám đèn lồng nhấp nháy ra ánh sáng bát quái, vài ánh mắt không rõ đáp trên người Tiểu Trương, Tiểu Trương nhanh chóng khoát tay: “Đừng hiểu lầm, không phải tôi đưa, Thịnh đại mỹ nhân, tại hạ đã có người trong lòng, đối với anh thật sự không có ý gì! Đó là người của cửa hàng hoa đưa đến, nói là tặng cho anh, tôi xem xét qua nên liền thay anh nhận.”

Thẩm Dạ Hi e sợ thiên hạ không loạn mà từ bên cạnh đi qua, sâu xa vỗ vỗ vai Tiểu Trương: “Nhóc con, giải thích chính là che dấu, che dấu chính là bắt đầu sai lầm, cậu nhận đi, Thịnh mỹ nhân mị lực rất lớn, không ai chê cười cậu đâu, thật đó.”

Tiểu Trương bi phẫn — trời ơi, lão tử oan uổng, lão tử là thẳng!

Từ đó về sau người nào đó tuy rằng không ở bên cạnh ai đó, nhưng là việc tặng hoa cũng không ngừng, hoa hồng ngày một to hơn đưa đến phòng làm việc, cửa sổ mở ra, cả phòng toàn hoa, phòng làm việc biến thành phòng để hoa hồng, phi thường mất hồn.

Thẩm Dạ Hi nhìn thấy không ai chú ý, tiến đến bên tai Khương Hồ, cười thật tiện hời: “Em thích hoa không, tiền lương anh dù không cao, nhưng chút tiền đó vẫn có thể chi được.”

Mặt Khương Hồ đỏ lên, hung hăng trừng mắt nhìn anh, nói: “Anh nếu thích, thì đừng quanh co lòng vòng, nói thẳng đi, em sẽ không chê cười anh, người ta nói con gái thích đẹp nên trang điểm, trang điểm thì em không nói, tặng hoa cho anh, vẫn là không thành vấn đề”

“Sách, tiểu hài tử, thực mạnh miệng, đừng học theo An Di Ninh xem nhiều tiểu thuyết tình cảm a.” Thẩm Dạ Hi tỏ vẻ không thèm cùng cậu chấp nhặt, người này phản công bất thành, là thẹn quá hóa giận, mỗi lần bị khơi mào ra, bình tĩnh bình thường liền biến thành mây bay.

Thẩm Dạ Hi đối với đi đầu này hết sức hài lòng, muốn bình tĩnh thì cứ để cho người khác nhìn, cùng người đàn ông của em mà bình tĩnh cái gì, vì thế lâu lâu liền kêu “vợ” “vợ nhỏ bé” “lão bà” “bảo bối” linh tinh làm cho người xung quanh nghe thấy đầu rùng mình, suốt ngày lấy việc làm cho Khương Hồ tặc mao là việc quan trọng nhất.

Khương Hồ tính tình có điểm mềm mại, vốn đã không nhanh nhẹn nhanh miệng nhưng mà qua mấy ngày gần gũi, cư nhiên dưới sự khiêu khích khinh thường của Thẩm đội trưởng, miệng mềm cũng thay đổi, tuy không giống với mấy MC, nhưng ngẫu nhiên cũng có thể nói ra vài câu rất tổn thương người khác.

Ai, bất quá đánh không lại chính là đánh không lại, thực lực quyết định vị trí, Khương Hồ cũng chỉ có thể chiếm chút tiện nghi trên miệng, không tiền đồa không tiền đồ, không biết nếu người cha lính đánh thuê của cậu ở dưới tuổi vàng biết được, có thể hay không tức giận đến sống lại.

A di đà phật, cha, hy vọng lão nhân gia ngài nên sớm đầu thai nhà nào tốt nha.

An Di Ninh gần đây thực chăm chỉ, không biết có phải là bị sự tình lần trước kích thích không, hiện tại luôn trốn trong phòng tập thể thao, so với Thẩm Dạ Hi còn chịu khó hơn, tận sức biến thành mãnh nữ giống như Dương Mạn, đi dạo phố hay gì đó đều không làm, trừ bỏ cùng người bạn trai quang minh chính đại được mấy người cha thừa nhận đi hẹn hò ra thì An tiểu thư trên cơ bản là buổi sáng luyện đánh nhau, buổi chiều luyện bắn bia.

Rất nhanh, mấy người rảnh rỗi trong văn phòng, dưới sự hướng dẫn của An Di Ninh mà rèn luyện được nâng cao. Ngay cả Khương Hề cũng đều bị kéo đi luyện vài lần, làm cho mọi người giật mình chính là, bác sĩ Khương tuy rằng mang kính, bình thường thoát nhìn thư sinh lại có thể dùng hai tay đánh người, đương nhiên, cũng chỉ là hai tay, đối phó đối người thường còn được, đối phó Thẩm đội trưởng luôn kém hơn một chút...

Được rồi, bác sĩ Khương vượt vượt lòng, thật sự chỉ là một chút, một chút mà thôi.

Hơn nữa điểm này còn chưa xong, tại bãi bắn bia, Thịnh Diêu Dương Mạn Tô Quân Tử An Di Ninh và mấy qu ân chúng vây quanh đang ôm đầu khóc rống, chính mình là một cảnh sát nhân dân, cư nhiên còn không ngắm chuẩn bằng một bác sĩ tâm lý bị cận. Thẩm Dạ Hi lúc này mới biết được lúc Khương Hề có nói ‘Chú An cũng bại bởi em đó’, không phải là giả, bởi vì anh cũng thua.

Xung quanh im lặng, Thẩm Dạ Hi lắc đầu nở nụ cười, vừa quay đầu lại, người nọ mang theo tươi cười khiêu khích nhìn anh, so với trầm tĩnh bình thường mang hương vị nhiều hơn.

Thẩm Dạ Hi nhìn đến ngây người, cảm thấy được... Ân, thua cũng đáng, người cổ đại cũng thua trước mỹ nhân, người nhà mình cũng dễ dụ, không cần bỏ nhiều tiền, buổi cậu bắn bia cũng rất sung sướng, hơn nữa người ta kỹ thuật tốt, mình cũng thua tâm phục khẩu phục, dù sao... dù sao

lúc làm cái này cái kia, sủng cho dù có cũng không dùng được, công kích này nó đâu là yếu thế a.

Thẩm đội trưởng ngoài mặt chính trực nhưng trong lòng âm thầm.

Thời tiết dần nóng lên, chuyện Mẫn Ngôn cũng xong, nhà hàng cũng bị vây, thế mới biết, người chủ sở hữu là tên cố vấn tâm lý đứng đằng sau, cũng chỉ là kiêm chức, nghe nói là xuất phát từ mối quan hệ với Mark, không có việc gì thì đến đây uống trà thêm thu nhập.

Chính là nói tên Mark này đến tột cùng là có thân phận, bối cảnh gì, thì không ai biết.

Người bắt được, nhưng giống như là một cái hộp đen, làm cho người ta như thế nào cũng không đi đầu tra được nội tình. Mặt khác, bên Trịnh Tư Tề đi đầu tra ra, trong vụ án Hắc Lam lúc trước, tên Tống Hiểu Phong bị chứng bệnh ảo tưởng, cũng là một trong những người khách của nhà hàng. Hắn còn biết nơi ở của Thịnh Diêu, đến hiện tại mọi người cũng hiểu được, hiện tại xem ra, hơn phân nửa cũng là cùng Kha Như Hối có quan hệ.

Kha Như Hối như là một cơn ác mộng, nhìn không thấy người còn tốt, y luôn giỏi về đào móc nội tâm bí ẩn nhất tối đen nhất của con người, làm không biết mệt.

Khi có kết quả, Khương Hồ không có chủ động hỏi, Thẩm Dạ Hi cũng để trong lòng, không nói với cậu.

Thật vất vả mỗi ngày buổi tối ôm cậu, không nhìn thấy cậu bị ác mộng làm tỉnh giấc, người cũng có tinh thần hơn, lâu lâu còn có thể chọc ghẹo anh. Khương Hồ chính là một người tuy rằng bình thường luôn ít nói, nhìn đoán không ra có cảm giác gì thay đổi, nhưng không có nghĩa là cậu thật sự vạm vỡ đến mức có thể thay mọi người chịu đựng mọi chuyện.

Người khác không đau lòng, nhưng Thẩm Dạ Hi lại đau lòng.

Một tuần rảnh rỗi trôi qua, lúc không có việc gì, tất cả mọi người đều tận lực làm cho mình cao hứng chút, vui vẻ cũng là một loại năng lượng,

lúc đó mới có thể có nhiều tinh lực đối kháng với mấy chuyện dơ bẩn hắc ám.

Sau đó tốt đẹp chính là, cuối tuần không cần tăng ca.

Thịnh Diêu vẫn tận tâm chơi game bạo lực, vui vẻ thu thập đồ đạc xong cũng chuẩn bị dời trận địa về nhà tái chiến, trước khi đi hướng về phía mọi người phát tay: “Người này đã chết, muốn gì cứ đốt vàng mã cho hắn!”

An Di Ninh đem đồ dọn xuống dưới bàn, đối Thẩm Dạ Hi khiêu khích nói: “Thẩm đội trưởng, về nhà có ba em đặc huấn, một ngày nào đó sẽ đánh bại anh!”

Tiểu nha đầu — Thẩm Dạ Hi phát tay, phi thường khinh thường.

Khương Hồ đi qua vỗ vỗ bả vai của cô, nói một câu — cô gái cố lên, tôi với cô chung mối thù.

Đảo mắt người đầu đi hết sạch, Thẩm Dạ Hi xoay đầu lại, đối Khương Hồ cười rộ lên, chạy lại ôm cậu hắn: “Bảo bối, ách...”

Khương Hồ cho anh một đạp.

Thẩm Dạ Hi lui về sau hai bước, vì mặt mũi mà nén tiếng la vào trong họng, nhìn rồi lại nhìn. Ai oán nhìn Khương Hồ “Em em cứ nhiên xuống tay nặng như vậy, thật sự là mưu sát ch...”

Trên mặt Khương Hồ xuất hiện một nụ cười, Thẩm Dạ Hi ‘ực’ một tiếng nuốt xuống chữ cuối cùng, bởi vì anh cảm thấy nếu thật sự nói ra, Khương Hồ không chỉ đạp anh xuống đất mà còn đạp thêm mấy cái...

“Thật sự không biết thương hương tiếc ngọc!” Thẩm đội trưởng sửa miệng.

Tuy là một người đàn ông bộ dạng to lớn nói những lời này rất giống như gió lạnh thổi qua, bất quá cũng may Khương Hồ nhà anh lại chịu cái này, sắc mặt quả nhiên dịu hơn.

“Ôi ôi, đau...” Thẩm Dạ Hi giả bộ cúi người, chớp mắt nhìn Khương Hồ, “Thực đau.”

Khương Hồ bấu môi, tức giận nhìn anh, ráng mà giả bộ đi, nhưng nhìn bộ dáng tội nghiệp của Thẩm Dạ Hi vẫn là nhìn không được. “Để em xem thử.”

Thẩm Dạ Hi kéo áo lên.

Khương Hồ nheo mắt, đôi mắt màu hổ phách nhìn đến cái lưng mền dẻo cân xứng của người nào đó vài lần, sờ cảm: “Àn, không tã, da mỏng thịt mền ...”

Thẩm Dạ Hi: “Thì sao.”

“.....có khả năng chứa một đứa nhỏ.” Khương Hồ chậm chạp nói.

“Xuống địa ngục đi!” Thẩm Dạ Hi cười nói, kéo áo xuống, xoay người lấy chìa khóa xe, “Ở cửa chờ anh, chúng ta về nhà.”

Bốn chữ ‘Chúng ta về nhà’ giống như là cây búa nhỏ nhẹ nhàng mà gõ vào lòng Khương Hồ, có chút ấm áp tê tê, làm cho cậu không tự chủ được mà bật cười.

Thẩm Dạ Hi đi ra ngoài, định mở cửa xe thì di động vang lên, lúc này tâm tình anh vô cùng tốt, vui vẻ nghe máy: “Uy?”

“Thẩm đội trưởng, Kha Như Hối chạy trốn.”

Tươi cười trên mặt Thẩm Dạ Hi phút chốc cứng lại: “Anh nói cái gì?”

“Tình huống cụ thể tôi cũng không rõ....tôi không biết y cấu tạo từ con mẹ nó cái gì, nghe nói là y đột nhiên té trên mặt đất co giật, biết y là nhân vật nguy hiểm, sợ là có trách nên tìm đến mấy anh em chuyên nghiệp trông y, tôi kháo...”

“Người trông y đâu?”

“Ai biết mấy anh em kia bị làm sao? Có người ngơ ngác, có người máu chảy không ngừng, không được, tôi phải đi bệnh viện xem thử, còn không biết có chuyện gì.”

Thẩm Dạ Hi chuyển tay cầm điện thoại, chậm rãi đem xe đi ra ngoài, hạ giọng hỏi: “Còn có ai biết chuyện này?”

“Thông tri cho cảnh sát quốc tế rồi, Mạc cục, sau đó chính là anh...”

“Có thể che giấu thông tin thì giúp tôi.” Thẩm Dạ Hi nhìn Khương Hồ đang đứng ở xa xa chờ anh, “Giấu không được thì nói sau.”

Người kia thật vất vả mới có thể ngủ vài ngày an ổn, thật không muốn để cậu lại phải bận tâm.

PHÔI ĐẠO - HOẠI ĐẠO

Priest

dtv-ebook.com

Chương 79: Vụ án thứ 10 – thẩm phán

Khương H ồ lên xe, Thẩm Dạ Hi như không có việc gì mà cùng cậu nói nhảm: “Buổi tối em muốn ăn gì, đi qua siêu thị thuận tiện mua luôn.”

Khương H ồ nghĩ: “Àn... món gì nhiều nước đi.”

Thẩm Dạ Hi cười cười: “Măng tây được không?”

“Được, ăn cả trứng gà nữa.”

“Già mà còn ăn trứng gà, sớm muộn cũng thành ngu ngốc.”

“Trong trứng gà có nhiều protein.” Khương H ồ nghiêm túc.

“Đầu đất, ngu ngốc cùng nhục trí?” Thẩm Dạ Hi chọc cậu.

“Anh mới...” Khương H ồ mang theo ý cười quay đầu lại, nhìn mặt Thẩm Dạ Hi mà im lặng, nhú mày nhìn anh. Thẩm Dạ Hi có điểm chột dạ, sờ mặt mình, miễn cưỡng cười: “Sao vậy, trên mặt anh có gì à?”

“Xảy ra chuyện gì?” Khương H ồ nói.

Lại nữa, người học tâm lý thật đáng ghét. Thẩm Dạ Hi oán thầm, ra vẻ vô tội hỏi: “À, có chuyện gì chứ?”

“Anh nhìn đầu ngón tay anh xem.” Khương H ồ dùng cằm hất về phía ngón trỏ và ngón cái đang thân mật cọ nhau của Thẩm Dạ Hi, rồi lại nhanh chóng nói tiếp: “Lúc anh cười không phát hiện khoe miệng nhếch về bên phải sao?”

“Thật không, đêm qua gió lớn không đóng cửa sổ nên vậy đi?” Thẩm Dạ Hi cười ngượng. (Chi: ý anh chắc là gió giật méo miệng.)

“Vẫn lệch.” Khương Hò dùng ngón trỏ đẩy kính, “Còn nếu anh thực vô tội thì dùng biểu tình mờ mịt nhìn em làm gì, lúc anh nói chuyện ánh mắt nhìn xuống trước rồi mới nhìn em, sau đó đảo quanh một vòng, anh có biết bình thường sẽ không lặp đi lặp lại với tần suất như vậy...”

Thẩm Dạ Hi thở dài: “Khương Hò, trên thế giới nếu có nhiều người như em, xác suất ly hôn chắc chắn đạt đến độ cao trước nay chưa từng có.”

Khương Hò nhướng mi, gật đầu, quay mặt đi: “Nga, em đây không hỏi.”

Trên mặt cậu vẫn bình tĩnh, trong lòng có chút buồn, Khương Hò rất cục hiểu được, lúc trước vì sao khi mình giấu chuyện thì Thẩm Dạ Hi lại khổ sở như vậy. Đôi khi, đối với chuyện của người khác, người ta không muốn nói mình cũng không tiện hỏi nhiều, đó là tôn trọng, nhưng mà người kia... khác a.

Trong lòng anh có gì đó vướng bận sẽ khiến lực chú ý đến mình giảm bớt. (Chi:... em nó thật bá đạo, không có thì thôi, một khi có là muốn giành hết của anh luôn:v)

Thẩm Dạ Hi lái xe đến cửa siêu thị, nghiêng đầu nhìn Khương Hò, trên mặt cậu không xuất hiện bất cứ biểu tình nào, nhìn như không có gì nhưng anh có thể cảm giác được Khương Hò đang mất hứng, cả người mang theo tầng áp lực, vì thế đưa tay xoa đầu cậu: “Làm sao vậy, không vui?”

Khương Hò tính nói mình quả thật như vậy nhưng mà lời nói tới bên miệng thì thay đổi: “Không có.”

“Tới địa ngục đi.” Thẩm Dạ Hi vỗ ót cậu một cái, “Người khác anh không hiểu nhưng sao lại không hiểu em chứ?” Anh dừng một chút, thở dài, “Vừa rồi có đồng nghiệp gọi điện đến nói chuyện vụ án, ừ... cụ thể anh cũng không thể nói rõ ràng, bọn họ cũng không đi sâu tra rõ, ai cũng mơ hồ không biết sao lại như vậy, nên bảo anh đừng nói ra ngoài.”

Thẩm Dạ Hi gỡ tóc mình, nắm cổ áo Khương Hò kéo vào trong xe, còn vỗ vỗ lưng cậu, khí lực có điểm lớn làm Khương Hò nghiêng cả người về phía trước, Thẩm Dạ Hi ôm vai cậu, nói nhỏ vào tai cậu: “Có lòng như vậy, bảo bối, hắc hắc, biết em vì sao.... để tâm như vậy không?”

Khương Hò xù lông.

Thẩm Dạ Hi vươn tay còn lại ra, đề cậu lại, tiếp tục dùng giọng điệu vô cùng mờ ám nói: “Em nha có chuyện gì cũng dùng hết tâm tư, dùng hết sức mình a, nhìn thân thể nhỏ xíu này của em coi, xương cốt đâu nhô ra hết.”

Khương Hò giãy dụa không được, trừng anh. Thẩm Dạ Hi thật muốn hôn một cái, nhớ đến bây giờ đang ở nơi công cộng, vì thế nhin, thấy hai má Khương Hò có chút hồng, đưa tay: “Đừng nói lời dư thừa, cho em cần.”

Trong nháy mắt đó Khương Hò thật sự muốn cắn anh.

Một đường cãi nhau ồn ỹ mà trở về, Thẩm Dạ Hi cười cười đem Khương Hò đẩy ra khỏi nhà bếp, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, xắn tay áo rửa đồ ăn rồi nấu cơm — Tiểu tử này, thực con mẹ nó khôn khéo, một chút lay động nhỏ nhẹ cũng có thể làm cho cái mũi thính kia của cậu cảm nhận được cái gì đó không thích hợp, qua được một ải thật không dễ

Thẩm Dạ Hi lắc đầu, nhẹ nhàng dùng dao gọt vỏ măng tây.

Anh mới trầm tĩnh lại, di động lại vang lên, trong lòng Thẩm Dạ Hi căng thẳng, lau tay, sau đó soi gương trong bếp để chỉnh tốt tâm tình của mình, cảm thấy không có chuyện gì liên từ phòng bếp đi ra, nói với người trong phòng: “Khương Hò!”

“A?”

“Trong nhà không có trứng gà, em ra ngoài mua một bao đi.”

“Trứng gà.... giờ đi mua?” Khương Hò lết ra, ngáp một cái, “Không thể bỏ qua sao?”

“Nhanh đi, đang chờ dùng đây.” Thẩm Dạ Hi trở mặt, “Không phải anh bảo là bỏ qua sao, không biết người nào đòi ăn nha...”

“Em cảm thấy không có cũng không sao nha.” Khương Hòe lười biếng mà dạo một vòng quanh bếp, lấy miếng cà chua, chỉ điện thoại của Thẩm Dạ Hi, “Di động của anh đang rung kìa.”

Tên Trịnh Tư Tề này, Thẩm Dạ Hi nghĩ

Không cách nào, chỉ có thể ‘Nga’ một tiếng, bắt máy, không đợi đối phương nói gì, vừa bắt máy liền nói: “Tối địa ngục đi, trời rất nóng, không tiếp!”

Trịnh Tư Tề ghen hòng sưng sốt: “A?”

“Lão Vương không phải tôi nói anh, có gì mà gọi, chuyện lớn chuyện bé cũng gọi mượn người, tổ bọn tôi ra đầu là chuyên nghiệp, mỗi lần đi làm đầu là việc lớn, các người truy quét thì đừng tìm bọn tôi.”

Anh nói xong, nghiêng đầu trừng mắt nhìn Khương Hòe, một tay che điện thoại: “Còn không mau đi, lần trước xào rau không có trứng gà thì em không ăn một miếng, anh còn không biết em sao, nhanh đi, đến siêu thị trong khu, chỉ có vài bước thôi.”

“Nga.” Khương Hòe lắc lư đi ra ngoài.

Thẩm Dạ Hi nghe thấy tiếng cửa phòng đóng, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, đề thấp giọng nói với Trịnh Tư Tề đang mờ mịt bên kia: “Tôi không nói nói anh đề nén sao, anh lúc này lại gọi cho tôi...”

“A?” Trịnh Tư Tề vô tội.

Thẩm Dạ Hi đột nhiên nhớ đến, kỳ thật lão Trịnh cũng không biết Khương Hòe ở trong nhà mình, hít sâu một hơi: “A a a cái gì? Anh là con quạ à? Nói, chuyện gì?”

Biểu tình lười biếng trên mặt Khương Hồ sau khi ra cửa liền biến mất, cậu đi đến sau tòa nhà, lấy điện thoại gọi cho Mạc Thông.

“Tiểu Khương?”

“Mạc cục, hỏi ông một chuyện, có phải Kha Như Hối trốn rồi không?”

Mạc Thông sửng sốt: “Cậu biết...” Mấy chữ vừa ra khỏi miệng Mạc Thông liền hối hận, không hổ là con cáo con, nhú mày: “Tiểu tử, lừa tôi?”

Khương Hồ cũng không phủ nhận, nhẹ nhàng nói: “Được rồi.”

“Tiểu Khương, cậu nghe tôi...”

“Được rồi, tôi hiểu, Mạc cục yên tâm, tôi có chừng mực.” Khương Hồ cắt ngang ông, dừng một chút, còn nói, “Dạ Hi không muốn tôi biết, ông coi như tôi không có gọi điện, giấu nha.”

Sau khi ngắt điện thoại, Mạc Thông nhìn điện thoại trong tay mà cảm nín, chớp mắt.

An Tiệp vừa đứng lúc đi qua: “Làm sao vậy?”

Mạc Thông thuận thế ôm thắt lưng ông, cọ cọ: “Trường Giang sóng sau đê sóng trước a, đề một cái khiến anh lên tận bờ luôn, anh cảm thấy áp lực rất lớn, làm sao bây giờ?”

An Tiệp khòe miệng giật giật.

Kha Như Hối giống như là một đám mây đen ở trên đầu người ta – ngàn vạn lần đừng để cho hắn biết, ngàn vạn lần đừng để cho hắn biết... Đầu năm nay, muốn nói chuyện yêu đương bình thường như thế nào lại khó khăn như vậy.

Đám mây đen này cũng ở trong lòng nhiều người, một tháng trôi qua, không có chuyện gì đặc biệt xảy ra, nửa tháng lại qua, vẫn không có gì xảy ra.

Y tựa như đã trở về địa ngục, biến mất khỏi thế gian, ngày bình yên khiến người ta cảm thấy sống ng ần mãnh liệt.

Thắng đến khi trời thu mát mẻ đến, nắng hè chói chang bị một trận mưa xua tan tất cả độ ấm, mọi người bắt đầu che chắn bản thân, vội vàng đi lại.

Đầu tiên là lúc Thịnh Diệu lên mạng thấy một tin tức, cậu không chút để ý nhìn lướt qua, còn nói giỡn với mọi người: “Thành phố Đ ồng có một vụ án giết người biến thái, người chết cư nhiên còn là người cùng nghề, hắc.”

Mọi người nói đùa một chút rồi ai cũng không để trong lòng, không quá vài ngày lại nhảy ra một cái tin – cảnh sát Thành phố Du Tây chết th ần bí, sát thủ liên hoàn thật thật giả giả.

Tiếp theo lại là một tin – Thành phố Hoa Nam, Thành phố Tĩnh Giang, thậm chí sau mười ngày, trong chính thành phố này cũng có một nhân viên chấp pháp bị mưu sát.

Mọi người bắt đầu cảm thấy bất an.

Không khí trong cục ngưng trọng, sáng sớm, Mạc Thông tự gõ cửa tìm đến văn phòng bọn họ: “Đầu theo tôi đến phòng họp đi.”

Sắc mặt Mạc Thông cho đến bây giờ cũng chưa từng nghiêm túc như vậy, làm cho đám người đi theo cũng nhin không được khẩn trương hơn. Vào phòng họp liền cảm thấy không khí bên trong dị thường âm tr ầm, mấy người đàn ông không biết từ nơi nào đến đã ng ồi, khói thuốc bay khắp nơi.

Mạc Thông ngắn gọn giới thiệu: “Cảnh sát thành phố Đ ồng Lý Cảnh Vinh, Mạnh Gia nghĩa của Du Tây, Ngụy Dư của Hoa Nam, còn có Phùng Kỉ của Tĩnh Giang, tinh anh các nơi đều đến đây giúp đỡ phá án, đây là tổ phá án lớn của cục chúng tôi, tất cả mọi người ng ồi đi.”

Qua loa xem như nhận thức, Mạc Thông ng ồi xuống, hai tay để cùng một chỗ, nâng cằm, tr ầm giọng nói: “Chuyện gần đây xảy ra mọi người

trong lòng chắc đâu biết, người này...”

Ông lấy mấy tờ báo để ra, trên đó đâu là tiêu đề bắt mắt: nhiều nhất là nhân viên chấp pháp bị giết, biến thái sát nhân cuồng, hay là có màn đen khác?

“Có tin nói, người này gần đây đã muốn trốn đến đây.” Ánh mắt Mạc Thông nhìn mọi người một vòng, lấy ra một tấm ảnh, “Cảnh sát Trương Tiểu Kiền của phân cục D, chính là người hôm trước hi sinh vì nhiệm vụ, tư liệu đầy đủ, Di Ninh con đi kiểm tra hòm thư, chút nữa ba đưa con mở rộng đi đâu tra.

An Di Ninh gật đầu.

“Từ lúc vụ án phát triển đến giờ, hung thủ này ở chỗ nào cũng khoảng mười đến hai mươi ngày, sau khi để lại xác mới đến chỗ khác, chúng tôi muốn nắm bắt thời gian, lần này liên hợp phá án, hy vọng mọi người có thể cùng hỗ trợ phá án.”

Không khí có chút áp lực, hơi dừng một chút, Mạc Thông thở dài: “Tôi hi vọng mọi người để ý vụ án này cẩn thận hơn vụ khác. Dù sao cũng là nhằm vào nhân viên chấp pháp, nếu xử lý không tốt, có thể sẽ loạn. Nếu ngay cả thành phố này cũng không còn cảm giác an toàn, thì sẽ bắt đầu loạn, nên...”

Người dân bình thường còn có gì để dựa vào chứ?

PHÔI ĐẠO - HOẠI ĐẠO

Priest

dtv-ebook.com

Chương 80: Vụ án thứ 10 – thẩm phán

Tên thẩm phán giết người chấp pháp vậy thì ai sẽ bắt thẩm phán chứ?

Mùa hè khác thường năm nay thật ngắn, giống như chớp mắt liền trôi qua, một ngày trước còn nóng gay gắt, lúc sau liền mưa, giảm nhiệt độ đột ngột, ít nhiều cũng có chút cực thịnh ắt suy.

Kỳ thật thời gian trôi qua như là xuân đi thu đến, vốn là không có cảm giác gì, nhưng ở trong mắt người có tâm thì luôn cảm thấy như có ám chỉ gì đó.

Ám chỉ giờ khắc này quá mức hạnh phúc, làm cho người ta biết được cực thịnh tất suy, trong lòng khó có thể yên ổn được.

Khương Hộc cảm thấy được, trước kia mình sẽ không bày ra cái mặt nhăn nhó, lúc trước du lịch vô tình gặp được An Tiệp là lúc Kha Như Hồi mất tích nên cậu đi ra ngoài giải buồn, nhưng ngoài trời lại có tuyết rơi suốt hai ngày. Lúc đó cũng thật kỳ lạ, không sợ hãi, không sợ hãi, thậm chí còn vui vẻ khi gặp được một người bạn hợp ý.

Khi đó cậu cảm thấy được lòng người hiểm ác, thế giới đen tối mình đều đã nhìn qua, đẹp hay xấu cũng đều nhìn thấu, tại một nơi nguy hiểm lại tráng lệ như vậy, cho dù hiến mạng cũng không có gì to tát.

Sau đó nhân viên cứu viện đến, ngồi trên trực thăng, An Tiệp nhẹ nhàng thở ra, nói với cậu: “Lúc tôi còn trẻ cũng giống như cậu, cảm thấy chính mình đã mất hết tất cả những gì từng có, cái gì cũng nhìn qua, không có gì vướng bận, quanh năm suốt tháng đi khắp nơi, mặc kệ nguy hiểm, sau đó...”

“Sau đó làm sao?”

“Sau đó lại có người buộc chặt tôi, vì thế tôi trở nên sợ chết.” Dựa vào ghế nệm mềm mại, một bàn tay để lên ngực, An Tiệp có chút mệt nói: “Có vướng bận, tâm lý đâu trở nên yếu, hiện tại tim vẫn chưa hết sợ đâu, đêm qua tôi luôn nghĩ, nếu thật sự có chuyện gì, ở nơi này bỏ mạng, con gái của tôi phải làm sao, hẳn phải làm sao...”

Cái loại cảm giác trong lòng có vướng bận, lo lắng đề phòng, lo cho người khác, lại lo lỡ chính mình mất đi, tâm tình của người kia như thế nào, Khương Hồ đột nhiên hiểu được.

Hạnh phúc rất dễ làm cho người ta lưu luyến, thật cẩn thận bảo vệ, còn sợ không đủ.

Thẩm Dạ Hi là người dẫn đầu, sau khi mọi người nhất trí liền trở thành người phụ trách tạm thời của lần hợp tác hành động này, sau khi tiếp nhận công việc, mệnh lệnh đầu tiên chính là, từ giờ trở đi, vô luận là hành động hay đi điều tra, bất cứ ai cũng không được hành động một mình.

Nói xong ánh mắt còn cố ý nhìn thẳng vào Khương Hồ, dừng một chút rồi hỏi: “Mọi người đối với việc này có ý kiến gì không?”

Dương nhiên không có ý kiến, mỗi đi điều tra viên ở đây đâu có thể là đối tượng tiếp theo của hung thủ, an toàn phải được đặt lên hàng đầu.

Thẩm Dạ Hi gật đầu: “Tốt, không có ý kiến vậy cứ thế chấp hành, cũng thỉnh mọi người để ý lẫn nhau.” Anh sợ một mình mình không thể canh chừng tên Khương Hồ này.

Anh quay đầu lại nói với người ở ngoài thành phố đến: “Tôi biết các anh đến được đâu rất không dễ dàng, nhưng mà chúng ta hiện giờ không có thời gian để làm quen, cũng không có thời gian tiếp đãi các anh, chờ sau khi vụ án kết thúc, cam đoan tôi sẽ làm chủ mà mời mọi người một bữa. Lời khách sáo trước không cần nói, đến đây rồi thì chính là người một nhà, anh em của tôi năng lực có hạn, nếu có gì không đúng hoặc có gì đặc tội, đâu là người lớn, không cần giấu diếm, cứ nói thẳng là được.”

Mấy người đến được đây đương nhiên đầu là tinh anh, cái gọi là ‘tinh anh’, chính là lúc làm việc đầu là làm một mình, nhưng không tốt ở chung, cũng không nhất định tuân theo mệnh lệnh, đến lúc làm việc chắc sẽ xảy ra chuyện, không bằng bây giờ nói trước, ánh mắt Thẩm Dạ Hi đảo qua vài người, làm cho mọi người đầu nghiêm túc nhìn anh: “Bất quá bên cạnh những lời nói ở trên, vụ án này mọi người so với tôi rõ ràng hơn, quan trọng bao nhiêu, thời gian khẩn cấp bao nhiêu, không cần tôi nói nhiều, tất cả mọi người lấy đại sự làm trọng, nếu có ai làm ra chuyện...”

Ánh mắt anh đột nhiên sắc bén: “Vậy đừng trách anh em trở mặt.”

Bốn người người liếc nhìn nhau, Mạnh Gia Nghĩa là lớn tuổi nhất, cảnh sát già này làm hình sự mưa lớn gió mạnh cả đời, đã tính về hưu chờ chết, phút cuối cùng thì vụ án này lại đến, người khác xem trọng kinh nghiệm của ông nên không còn cách nào, ông chỉ còn cách tự đi ra.

Mạnh Gia Nghĩa ho khan gật đầu: “Thẩm đội trưởng, chúng tôi nếu đã đến đây, hết thấy đầu theo quy định ở đây, chúng tôi là phá án, không phải gây mâu thuẫn nội bộ, điểm ấy anh yên tâm, chúng ta tuy rằng không cùng một chỗ nhưng tôi lấy tư cách người lớn tuổi nhất cam đoan, nếu có ai gây chuyện, tôi là người đầu tiên không buông tha.”

Thẩm Dạ Hi: “Vậy lời nói nhằm không cần nói nữa, chúng ta đầu đem tin tức trao đổi một chút.” Anh hướng An Di Ninh gật đầu, cô đứng lên đem một đồng tài liệu vừa đóng dấu phát ra.

“Lý đội trưởng, vụ án thứ nhất là xảy ra ở thành phố Đồng sao?”

Lý Cảnh Vinh gật đầu, lấy ra một gói thuốc lá, nhìn chung quanh một vòng, ánh mắt cố ý dừng trên hai cô gái một lúc, thấy không ai phản đối mới lấy ra một điếu, hút một hơi thật sâu, mới bắt đầu nói: “Chuyện này xảy ra trong khu vực tôi quản lý, tối đó tan ca đã là nửa đêm, đột nhiên trong cục gọi điện đến, khi tôi bắt máy thì mới biết đã xảy ra chuyện. Lúc đó cũng chưa rõ ràng, tôi liền dẫn người đi qua nhìn, vừa thấy, người chết cư nhiên còn là người quen, tên Chu Mẫn...là một cô gái, mới ba mươi tuổi, còn chưa kết hôn, từ nơi khác đi đầu đến, ở trong tổ chúng tôi, bình

thường mạnh mẽ, có điểm giống con trai, thân thủ rất tốt, bình thường không có ai có thể đánh thắng cô.”

Hắn thở dài, ng ỡ đối diện hẳn chính là Tô Quân Tử, vừa lúc xoay qua nhìn là hình của Chu Mẫn – Là trong một ngõ nhỏ, bên cạnh có cái thùng rác, không biết có phải do đã xảy ra tranh chấp, thùng rác bị đầy ng ả, rác rưởi và vật dụng rơi khắp nơi, một thi thể cô gái còn trẻ nằm thẳng ở bên đường, cơ h ồ đều lộ ra hết thảy, ánh mắt mở to, th ần sắc hoảng sợ cùng tuyệt vọng vẫn còn đó, tay chân đều có dấu b ầm, kinh khủng nhất chính là bụng bị moi ra, nội tạng đều rớt ra, ngực trống rỗng mà trái tim thì được đặt ở g ần th ần thể người chết.

Trên mặt tường bên cạnh, dùng máu người chết viết hai chữ – Th ảm phán. (Chi: Không biết mọi người thấy vụ này có quen không, trước đây trong vụ án ‘Thân sĩ cuối cùng’ có vụ án diệt môn như vậy, người đánh bom đã bị bắt nhưng không thấy có nói đến tên giết người bị bắt. Lúc đó Chi không đề hai chữ Th ảm phán như nguyên tác mà là đề bốn chữ ‘Th ảm lý và xét xử’.)

Ánh mắt Lý Cảnh Vinh nhìn tấm hình vô cùng th ảm đ ố, giống như không đành lòng nhìn lâu: “Đ ồ của cô ấy, thậm chí là quần áo cũng không thấy, chúng tôi có đến hiện trường nhìn vài l ần, g ần thùng rác cũng không có, nơi đó rất loạn, căn bản không có dấu vết hữu dụng, thi thể có dấu bị trói, còn có...dấu vết bị xâm phạm.”

“DNA đâu?” Th ảm Dạ Hi hỏi.

“Không đề lại.” Lý Cảnh Vinh lắc đầu: “Nhà cô ấy ở nơi hẻo lánh, mỗi ngày đều phải đi qua đường nhỏ, đúng giờ tan ca còn không có gì, ngày đó bởi vì bắt một nhóm cướp nên ra v ề tr ễ, cô ấy y ỷ mình thân thủ tốt lại là cảnh sát nên cho đến bây giờ cũng không đề ý...kỳ thật...kỳ thật...nếu nói trước một tiếng, mọi người khẳng định sẽ cho cô v ề tr ước, ai ngờ đến...”

“Lý đội, nơi này là vết máu bắn lên sao?” Thịnh Diêu đột nhiên chỉ vào một góc hình hỏi.

“Àn, đúng, cậu chắc là muốn nói đây có phải là hiện trường đầu tiên hay không đi, chúng tôi đã xác định, đây chính là hiện trường đầu tiên.”

“Nơi này bình thường không có ai sao?” Thịnh Diêu hỏi.

“Con đường này ít người đi, nhưng cũng là đường ra phố lớn, nếu vào đúng giờ ra về bình thường, cho dù là không ai, nhưng nếu có một người chết thì động tĩnh đó tuyệt đối sẽ không có ai không nghe thấy.” Lý Cảnh Vinh chậm rãi nói, “Tôi biết ý của cậu, hung thủ này không phải theo dõi cô nhiều ngày, nhưng là...người có quan hệ với nhóm cướp ngày hôm đó.”

“Tình huống liên quan đến nhóm cướp, danh sách nhân viên trong vụ án có thể chuyển đến không?” Thẩm Dạ Hi hỏi.

Lý Cảnh Vinh gật đầu: “Tôi chút nữa sẽ gọi điện thoại qua, người kia là An...”

“An Di Ninh, Lý đội, anh liên hệ một chút, tài liệu hay gì đó tôi sắp xếp xong sẽ đưa đến.” An Di Ninh tiếp tục câu chuyện.

Khương Hồ dựa vào trên bàn, cẩn thận nghiên cứu hình chụp hiện trường vụ án, sau một lúc lâu không lên tiếng, lúc này mới mở lời: “Này... không phải loại xúc động phạm tội, hoặc là tùy lúc phạm tội, hung thủ rất phần nộ, động cơ hẳn là do mang tính cá nhân.”

Lý Cảnh Vinh sửng sốt, quay đầu lại, có chút khó hiểu nhìn cậu.

Thẩm Dạ Hi ho nhẹ một tiếng: “Người này là bác sĩ Khương, là...cố vấn tâm lý học tội phạm của chúng tôi. Khương...Khương Hồ ý của em là, phạm nhân và người chết có ân oán cá nhân?”

Khương Hồ gật đầu, đem tất cả hình chụp sắp xếp lại: “Trên thi thể có dấu vết sát thương, trên người cảnh sát Chu có rất nhiều vết thương, các người nhìn ở đây...” Tay cậu chỉ vào một nơi trên hình, “Lòng bàn tay của cô có vết bầm, bên cạnh còn có dấu chân, người này sau khi giết chết cô, còn lấy đồ trong bàn tay cô, cần đi vật gì đó, nhưng bên cạnh đó còn dùng

chân đạp, tuyệt đối là cừu hận. Lý đội, cảnh sát Chu bình thường có cùng ai có thù cá nhân không?”

“Khụ, làm nghề chúng ta sao lại không đắc tội người khác?” Lý Cảnh Vinh cười khở, “Chu Mẫn cô gái đó tính cách vừa cứng lại mạnh mẽ, cũng không để ý đến ai, chắc chỉ có phó đội mới có thể khiến cô coi trọng mà nháo với hần.”

“Nhưng mà đây...đây không phải sát thủ liên hoàn sao?” Mạnh Gia Nghĩa của Du Tây hỏi, “Qua không bao lâu, ở chỗ chúng tôi xuất hiện một vụ giết người, lần này người chết là nam, tên Lô Vũ Phi, vốn là hần đến thay ca cho tôi, bị người ta chém thành huyết nhân, nếu không xét nghiệm DNA, ngay cả tôi cũng không nhận ra hần, bên cạnh cũng là dùng máu viết hai chữ ‘Thẩm Phán’, chi tiết giống như ở thành phố Đ ồng, truy ền thông cũng không biết, trừ bỏ cảnh sát và hung thủ, ai biết chứ?”

“Xác nhận sát thủ liên hoàn có ba yếu tố,” Thẩm Dạ Hi nói, “Đầu tiên, tính cộng đ ồng của người bị hại, bọn họ đầu là cảnh sát, này rõ ràng, trừ cái này ra dường như không có liên hệ gì, giới tính không giống, diện mạo, tuổi, thậm chí quan hệ cá nhân cũng không giống, như là chưa hề có liên quan.”

Một đám ngoại trừ Thẩm Dạ Hi đầu có chút ngạc nhiên nhìn người nào đó đột nhiên trở nên chuyên nghiệp, ánh mắt Dương Mạn nghiêm túc hần lên, cũng không quên nhìn Thẩm Dạ Hi cùng Khương H ồ— đây là gian tình l ồ lộ a!

Thẩm Dạ Hi chú ý đến, trừng mắt nhìn cô, tiếp tục nói: “Yếu tố thứ hai, là thủ pháp phạm tội, bọn họ đầu có nhiều vết thương, giống như bác sĩ Khương nói, mỗi hung thủ của vụ án đầu như có thâm cừu đại hận, nhưng là nếu không nói đến mặt khác, chỉ bằng điểm đó, thủ pháp phạm tội cũng không nhất trí, người chết đầu tiên là Chu Mẫn, sau khi bị xâm phạm thì bị hung khí mổ thân thể đến chết, người chết thứ hai là Lô Vũ Phi, bị con dao lớn giết chết, người thứ ba, Lâm Chí, cũng là nam, xét nghiệm cho thấy trước khi chết cũng bị xâm phạm qua, chết do nghẹt thở, tuy rằng sau khi tử chi bị cắt, người chết thứ tư Lý H ồng Bưu, chết do nghẹn hơi thở, trên

người có dấu vết bị đánh, trói, chờ sau khi hấn tỉnh lại thì đánh hấn đến chết. Người chết thứ năm là Trương Tiểu Kiền, chết do mất máu quá nhiều, trước khi chết còn bị thiến.”

“Tôi nghĩ cho dù là sát nhân liên hoàn hay là cá nhân, trừ phi căn cứ vào mục đích đặc biệt, nếu không sẽ không có khác biệt lớn như vậy.” Thẩm Dạ Hi tổng kết, “Về phần yếu tố thứ ba, cũng chính là đặc thù phạm tội, cái này trong vụ thứ nhất rất rõ ràng, quần áo người chết bị mang đi, sau đó hung thủ viết lên tường hai chữ ‘Thảm án’, nhưng kỳ lạ chính là, những chữ này thoát nhìn không giống như cùng một người viết ra.”

Một đám người nhìn thẳng Thẩm Dạ Hi, ánh mắt anh đảo qua, phát hiện Khương Hò rất chú tâm nghe, nghe xong còn đồng ý gật đầu, vì thế trong lòng liền không hiểu sao mà cảm thấy thỏa mãn – một thời gian trước nếu bảo Thẩm đội trưởng nói mấy lời không hợp phong cách này, quả nhiên là chuyện không thể.

Có người vì lấy lòng người yêu mà dùng hoa làm quà, có người thì cố ý xây dựng bầu không khí lãng mạn, có người chất phác, chỉ biết một lòng một dạ đối tốt với người ta, chiếu cố hết thảy mọi thứ, Thẩm Dạ Hi cảm thấy người trong lòng mình rất đặc biệt, người này không thích lãng mạn hay hoa gì hết, nếu thật sự đưa đến trước mặt cậu thì cậu chắc chắn sẽ ngạc nhiên hỏi một câu ‘Hôm nay là ngày gì’, người muốn tiếp cận cậu thì trước tiên phải bảo hộ cùng chiếu cố, ngoài phương pháp này ra, muốn đến gần cậu hơn thì chỉ có thể nghiên cứu thứ mà cậu rành nhất.

Về phần này vừa vặn dùng ở trong công việc – đó là trùng hợp, chỉ là ngoài ý muốn.

Thịnh Diêu hỏi: “Vì thế, kết luận của Thẩm đội trưởng là, hung thủ không phải một người, mà là một tổ chức?”

PHÔI ĐẠO - HOẠI ĐẠO

Priest

dtv-ebook.com

Chương 81: Vụ án thứ 10 – thẩm phán

“Một nhóm người đi qua các tỉnh, tìm kiếm mục tiêu của mình.” Thẩm Dạ Hi cũng đốt một điều thuốc, yên lặng hút một hơi, tạm dừng một chút mới nói, “Đây là đáp án tôi nghĩ có thể xảy ra nhất.”

“Dạ Hi.” Lúc này người đưa ra ý kiến cũng là Khương Hồ, cậu hạ mắt, cúi đầu nói: “Đối với hung thủ phạm tội liên hoàn mà nói, nguyên nhân có thể là quá trình lớn lên của hắn, gen di truyền hay là nhân tố tâm lý rất phức tạp, hình thành đủ loại lý do cho hành vi hiện tại của hắn, thiếu một nguyên nhân cũng có thể dẫn đến một loại người khác nhau. Mà cho dù là phần tử phạm tội, hay sát nhân biến thái thì trong lòng cũng có một điểm chung, ví dụ như, ham muốn không chế, khát vọng có được sức mạnh, nhưng sẽ không....”

Cậu dừng lại, như đang chọn từ thích hợp.

“Nhất trí,” Thẩm Dạ Hi hiểu được, nói tiếp, “Ý của em là, bọn họ nhắm vào cảnh sát là điểm chung duy nhất, đúng không?”

“Không phải không có khả năng, chỉ là xác suất rất nhỏ.” Mười ngón tay Khương Hồ giao cùng một chỗ, nhẹ nhàng chậm rãi nói, “Mà ngoại trừ ân oán cá nhân thì từ trên mấy cái thi thể này, em rất có thể sẽ nhìn ra được nhiều động cơ hơn.”

Người trong phòng đều yên lặng.

Khương Hồ có một tật xấu, chuyện càng khủng bố thì lúc cậu nói, giọng điệu càng mềm nhẹ, ngay từ đầu chỉ cảm thấy an tâm khi nghe, giống như có sức mạnh trấn an, nhưng mọi người đều đã biết tình huống này trong thời gian dài, nghe giọng điệu này của cậu, ngược lại cảm thấy chuyện như khó khăn hẳn lên.

Thời tiết không nóng, không cần mở điếu hòa, dù sao một phòng toàn người lớn, khí lạnh cũng khó truyền đến, cửa sổ cũng không mở, chỉ có cái quạt trần cũ kĩ vang vang trên trần nhà, nhưng lại có một cỗ khí lạnh quý dị chậm rãi len lỏi.

An Di Ninh nhin không được theo bản năng làm động tác ôm lấy mình.

Thẩm Dạ Hi ho nhẹ một tiếng, trấn an nhìn An Di Ninh, đánh võ không khí khiến người ta không thoải mái: “Hiện tại tình huống không rõ, tất cả chỉ là do mọi người cùng đoán, Mạnh đội trưởng, tình huống bên Du Tây như thế nào?”

Mạnh Gia Nghĩa lắc đầu: “Nói thực, cái này cùng chuyện tiểu Lý nói không khác nhau mấy, lúc phát hiện thi thể cũng chỉ có một mình hắn, trùng hợp chính là, ngày đó cũng có hành động đột kích nhỏ, nhận được thông báo nói trong trường dạy múa có hoạt động buôn lậu, tiểu Lô mang người đi dò xét, tôi không đi theo, nghe người phụ trách đêm đó nói, một đám người ở đến mười một giờ, lúc đi hùng hổ nhưng về ủ rũ, kết quả sau ngày hôm đó liền phát hiện thi thể của Lô Vũ Phi, trong cục liền hỗn loạn.

“Không có manh mối?”

“Không có, hiện trường vụ án cũng có điểm giống với Chu Mẫn, cũng là nơi ban ngày có vài người, ban đêm liền có chút vắng vẻ, buổi tối hôm đó đúng lúc có sấm sét, tiếng sấm rất lớn làm cho lòng người đều loạn, hắn cho dù kêu lên cũng bị tiếng sấm lấn át. Sau nửa đêm trời bắt đầu mưa lớn, cho dù có manh mối gì, chắc cũng trôi theo nước mưa rồi.”

“Có thông tin của đám người buôn ma túy không?”

“Sau ngày đó, đám người này liền mất tích, như thế nào cũng tìm không ra, không biết sống hay chết.”

“Khoan đã, chữ máu trên tường không có bị mưa làm trôi đi sao?”
Dương Mạn hỏi ra vấn đề mấu chốt.

“Chữ trên tường không phải bằng máu, là sơn đỏ.” Mạnh Gia Nghĩa nói.

Mặt mọi người đủ loại màu sắc – cái này càng không phải tùy cơ giết người, là sớm có chuẩn bị, hơn nữa kết hoạch giết người chặt chẽ, là nhằm vào Lô Vũ Phi mà đến, hung thủ sợ chữ máu ‘Thẩm phán’ bị mưa xối đi, còn cố ý đổi thành sơn.

Tuyệt không có khả năng là sát thủ liên hoàn tùy cơ giết người, mà là có chủ đích ngay từ đầu.

Mày Khương Hồ dần nhăn lại, cúi đầu, ánh mắt như dính trên hình chụp người chết, không chịu dừng lại.

Mạnh Gia Nghĩa giống như lưu ý đến người được gọi là ‘cố vấn’ có điểm trẻ tuổi này, nói xong còn quay đầu nhìn Khương Hồ, chờ cậu lên tiếng, đợi nửa ngày, nhưng Khương Hồ vẫn không có ý mở miệng.

Thẩm Dạ Hi hạ giọng nhẹ một tiếng: “Tôi muốn xác nhận một chút, chi tiết vụ án của bên thành phố Đồng gia, thật sự không hề tiết lộ ra sao?”

“Trên truyền thông không có.” Mạnh Gia Nghĩa nói, “Chúng tôi lúc sau cũng mới thu được từ trong tư liệu mới biết chuyện này, tôi nghĩ...trừ bỏ chính bản thân của hung thủ vụ án, hoặc là người hấn nhận thức. Hay là như Thẩm đội trưởng nói, đó là một nhóm, bọn họ có thể hành động theo mẫu.”

Thẩm Dạ Hi đem ánh mắt chuyển đến Ngụy Dư.

Người này thoát nhìn cũng cỡ ba mươi tuổi, là tuổi nên hăng hái, lại không biết nói cái gì, có vẻ thực mệt mỏi, mắt cũng sưng hết, sắc mặt tái nhợt, thấy Thẩm Dạ Hi nhìn hấn, mới chậm rãi nói: “Vụ án bên Hoa Nam của tôi cùng với hai vụ án vừa rồi không giống.”

Hít vào một hơi thật sâu, thân thể hơi nghiêng nghiêng về phía trước, có chút mệt mỏi nói: “Xin lỗi, từ khi vụ án xảy ra đến giờ tôi vẫn chưa ngủ, người chết...chết kia...”

Hồ hấp của hắn đột nhiên trở nên d òn dập, bả vai run rẩy, đem mặt chôn trong lòng bàn tay to của mình, Thẩm Dạ Hi vừa lúc ng ồi ở bên cạnh hắn, đưa tay vỗ vai hắn.

Mọi người đều im lặng, chờ hắn bình tĩnh lại.

Sau một lúc lâu, Ngụy Dư mới lên tiếng, trong mắt tràn đầy tơ máu: “Lâm Chí Nguyên vốn là bạn học ở trường đại học cảnh sát của tôi, cùng được đi đầu đến trong cục, nhiều năm như vậy vẫn là anh em tốt, xin lỗi các vị, tôi thật sự có điểm...”

Thịnh Diêu ho nhẹ một tiếng, nhìn Thẩm Dạ Hi, lúc này mới nhẹ giọng nói: “Ngụy đội trưởng, lời này tôi nói có thể anh không thích nghe, tuy nói người chết là đ ồng nghiệp của chúng tôi, sự việc này trong lòng ai mà không khó chịu, nhưng mà anh...anh cùng người chết nếu có quan hệ quá thân thiết, nói như vậy, không phải là không nên tham gia đi đầu tra sao? Đương nhiên ý của tôi không phải là...”

“Sợ tôi bị tình cảm làm ảnh hưởng công tác à?” Ngụy Dư lau đi vết tích trên mặt, miễn cưỡng nở nụ cười, “Vốn trong cục không tính phái tôi đến, là tôi làm sếp tường của văn phòng cục trưởng (câu này Miêu nghĩ ý là anh Ngụy Dư năn nỉ cục trưởng của anh ghê quá nên mới được cho tham gia, định sửa cơ mà thấy đề nguyên cũng hay á =))), mọi người yên tâm, trên công tác tôi sẽ không cản trở...tên vương bát đản....vương bản đản giết tiều Chí...”

Hắn cắn chặt khớp hàm, gân xanh trên mặt đều lộ ra, lộ ra vài phần dữ tợn.

“Tốt lắm, Ngụy đội trưởng, hiện tại việc quan trọng nhất của chúng ta là tìm ra hung thủ, đến lúc đó sẽ cho anh viếng thăm mộ của bạn anh, bằng không có khi hắn thành quỷ cũng không tha cho anh.” Thẩm Dạ Hi tùy tiện đem không khí hòa hoãn lại, một con ngựa đau cả tàu bỏ cả mà, đây là chuyện bình thường, bất quá lúc phá án, tình cảm cá nhân càng ít càng tốt, “Anh vừa r ồi nói vụ án chỗ anh không giống hai vụ kia, là xảy ra chuyện gì?”

“Cùng với hai vụ án kia, thành phố Đ ồng còn tốt, bất quá Du Tây cách chúng tôi cũng không xa, cùng một vụ án, chúng tôi đã nhận được thông tin từ trong văn kiện, trong cục mở cuộc họp, vì vấn đề an toàn mà khi vụ án bắt đầu, kỳ thật bên trong có quy định, trong các phòng ban, không thể hành động một mình, để báo cáo tung tích của nhau, nhưng mà chuyện vẫn xảy ra.”

Ngụy Dư thở hắt hắt, cúi đầu nói: “Ngày đó không có việc gì...các người cũng biết, bên chúng tôi khi có việc thì bận rộn, lúc không có việc gì thì một đám người đánh bài đùa giỡn, về sớm hay muộn thì cũng không có bất cứ chuyện gì, lúc ấy trong nhà tôi có chuyện, nên đi trước, nghe đồn nghiệp trong cục lúc đó nói, tiểu Chí đi một vòng thấy không có chuyện gì nên cũng về sớm, kết quả hôm sau, hắn không đi làm.”

“Không xin phép?”

“Không xin phép, không ai biết hắn đi đâu, tiểu Chí không giống như người khác lười biếng, có đi đâu dựa theo tính cách của hắn, cho dù ngẫu nhiên có chuyện không đến, cũng sẽ báo một tiếng, lúc ấy chúng tôi ai cũng không để ý, sau lại nhận được báo án, nói ngoại ô có phát hiện một khối thi thể, tôi đột nhiên có một loại dự cảm xấu, vừa đi qua liền thấy...”

Tiếng của hắn nghẹn lại trong họng một lần nữa, hung hăng đập bàn, ly trà trên bàn rung lên.

“Sau một nhà nghỉ nhỏ,” Ngụy Dư cắn răng, từng chữ từng chữ nói ra, “Chúng tôi so với thành phố lớn các người không giống, trừ bỏ trung tâm, nơi khác đều là ngoại thành, chung quanh là thôn trấn, có điểm vắng vẻ, sau nhà nghỉ nhỏ kia là một khu đất hoang lớn, tiếp nữa là đồng ruộng, mấy người nói thử... hắn đi đến nơi vắng vẻ đó làm gì?”

“Có chuyện này muốn hỏi anh, Ngụy đội trưởng.” Thẩm Dạ Hi vịn vai hắn, con mắt tối đen nhìn hắn. “Ngụy đội trưởng, tôi vừa mới xem tài liệu, vì cái gì có tin tức nói, vị cảnh sát Lâm này, hình như làm việc không sạch sẽ...”

Ngụy Dư hung hăng nhìn chằm chằm Thẩm Dạ Hi: “Anh...Anh có ý gì?”

“Không có ý gì.” Thẩm Dạ Hi buông hắt ra, nhẹ nhàng nói: “Bàn việc, Ngụy đội trưởng, tôi biết anh cùng cảnh sát Lâm có quan hệ cá nhân, nhưng đi đầu này không có nghĩa là khi hắt còn sống chưa từng làm gì sai, có phải bị oan hay không đi đầu không có liên quan đến tôi, chủ yếu tôi chỉ muốn bắt hung thủ đã giết hắt, cho nên mỗi một manh mối cũng không thể buông tha.”

Ngụy Dư cùng anh nhìn nhau vài giây, rốt cục dời đi ánh mắt, hai tay để cùng một chỗ, chống lên trán, sau một lúc lâu, mới nói: “Đúng, lúc ấy chúng tôi cùng nhau đi đầu tra vụ án rửa tiề, có chút dấu hiệu cho thấy trong cục chúng tôi có nội gián...”

Thẩm Dạ Hi đột nhiên nói: “Vô luận là chứng cứ trực tiếp hay là gián tiếp, làm bạn bè, anh tin tưởng hắt sao?”

Ngụy Dư sửng sốt, nặng nề gật đầu.

“Vây cũng được.” Thẩm Dạ Hi cười cười, “Được, điểm đáng ngờ này vềsau chúng ta lại nghiên cứu, vây, người bên Tĩnh Giang...”

Phùng Kỷ gật đầu: “Người chết là Lý H ồng Bưu trong cục, tôi còn thật sự không biết, lúc nhìn thi thể, nếu không có chữ máu trên tường kia, chúng tôi còn nghĩ là do xã hội đen trả thù.”

“Người chết trên người nhiều chỗ gãy xương, nhưng bên ngoài thân thể không có chảy máu nhiều lắm?” Tô Quân Tử chỉ vào hình ảnh, “Vây chữ là máu của ai?”

“Là của một người khác.” Phùng Kỷ nghĩ nghĩ, chọn cách nói ổn thỏa nói: “Là nam...mặt khác, chúng tôi không thể tìm được DNA trùng khớp.”

“Có thể là của hung thủ hay không?” Thịnh Diêu hỏi.

“Chỉ sợ...rất có thể.” Phùng Kỷ gật đầu.

“Người này chẳng lẽ còn có khuynh hướng tự ngược sao?” Thẩm Dạ Hi nhíu mày, “Không thể tìm được DNA trùng khớp, chứng tỏ hẳn chưa từng phạm án, này thật đúng là có điểm kỳ quái, nói như vậy, người như thế hẳn là đã từng có mấy tội nhỏ.”

“Đại khái là bởi vì người này không phải ở Tỉnh Giang của mấy người?” Tô Quân Tử nói một câu.

Phùng Kỷ gật đầu, “Cũng có thể không bị bắt... tóm lại chuyện gì cũng đầu có thể xảy ra.”

Thẩm Dạ Hi gật đầu, nhìn sắc trời: “Không bằng hôm nay cứ như vậy đi, tất cả mọi người là từ xa đến, không dễ dàng gì, trước cứ nghỉ ngơi, h ồi phục tốt thì chúng ta lại mở cuộc họp, Di Ninh, cô lấy vụ án của Trương Tiểu Ki ền chia cho mọi người, nơi đó cũng khá hẻo lánh, hôm nay quá muộn, mọi người về nhà suy nghĩ, ngày mai chúng ta đi đến hiện trường vụ án.”

Anh có điểm đau đầu, mấy vị này trên địa bàn của anh, dù thế nào cũng phải an toàn làm việc: “Tôi biết trước khi vụ án kết thúc ai cũng không ngủ, vẫn là câu nói kia, ăn uống no đủ bảo vệ thân thể của mình, chúng ta muốn làm việc tốt, ngàn vạn lần không cần một mình hành động, gặp chuyện rắc rối không ai nói trước được.”

Mọi người lúc này mới tan, lúc đang định đi, Mạc Thông lúc thảo luận vụ án đã đi ra giờ đột nhiên xuất hiện ở cửa, gọi lại Khương H ồ “Tiểu Khương, cậu lưu lại một chút, tôi có lời muốn nói với cậu.”

Khương H ồ sửng sốt, quay đầu lại nhìn Thẩm Dạ Hi, anh vỗ vai cậu: “Anh đi lấy xe trước, chờ em ở cửa.”

Mọi người tan hết, Khương H ồ mang vẻ mặt bình tĩnh quay đầu, thân thể hơi hơi hướng lên, dựa vào trên bàn, đẩy kính: “Mạc cục, có phải Kha Như Hối có để lại cái gì cho tôi?”

Mạc Thông sửng sốt, lập tức bật cười: “Cậu a... Kha Như Hối đúng là có lưu lại cho cậu một thứ, trong tay người bên đội của Trịnh Tư T ề có một

tờ giấy, phỏng chừng Dạ Hi cũng biết. Trên đó chỉ có một câu – Cậu
nghiên cứu lòng người, biết lòng người đến tột cùng là cái gì không?”

Những lời này, chỉ cần nghe thì quý cũng biết là nói cho ai.

Ánh mắt Khương H ồ hơi rũ xuống, giống như là ngẩn người, lại như
nghĩ đến cái gì, sau một lúc lâu, mới cúi đầu ‘Ân’ một tiếng, đứng thẳng
lên đi ra ngoài: “Tôi đã biết, cảm ơn.”

PHÔI ĐẠO - HOẠI ĐẠO

Priest

dtv-ebook.com

Chương 82: Vụ án thứ 10 – thẩm phán

Văn phòng kỳ thật là một nơi sung sướng, lại vì vụ án mà nặng nề, mọi người ai cũng không có tâm tư nói giỡn, hơn nữa mấy vị cảnh sát hoặc là nghiêm trang, hoặc là mang vẻ cừu hận, lúc từ trong cục đi ra trời chưa tối nhưng ai cũng mệt như là tăng ca đến nửa đêm.

Thịnh Diêu lúc mới ra cửa liền phát hiện có một chiếc xe dừng bên đường nhìn rất quen mắt, nhìn không được dừng chân lại, đúng lúc Dương Mạn cùng Tô Quân Tử đi đến, hai người đều dừng lại liếc mắt nhìn Thịnh Diêu, xe kia nhìn một cái liền biết của người có tiền.

Lúc này cửa xe liền mở, một tên cả đời không bao giờ học được điệu thấp chui ra, mắt đeo kính, áo cởi mất hai nút, phất tay về hướng bọn họ.

Tô Quân Tử nói: “Là Thư tiên sinh nha.”

Dương Mạn buồn bã như là bị ai đánh, ánh mắt nhìn tới nhìn lui, cười hì hì hỏi: “Tôi lúc trước nghe tin tức nói anh đã rời khỏi giới nghệ sĩ, sao không đóng phim nữa? Có điểm đáng tiếc nha.”

Thư Cửu nhìn Thịnh Diêu liếc mắt một cái, cười tủm tỉm như không có phản đối, vì thế sâu xa nói: “Đã là người có vợ nên phải có công việc ổn định, có phải không A Diêu?”

Thịnh Diêu là người thức thời, đương nhiên sẽ không làm trò trước mặt người ngoài, vì thế nhẹ nhàng nở nụ cười, chưa nói phải cũng chưa nói không phải, nhẹ nhàng dời đề tài: “Sao anh đã trở lại rồi?”

“Đón em tan ca.” Thư Cửu đương nhiên nói, “Mọi người giờ đang đi đâu tra vụ án biến thái giết người đúng không? Trên tin tức đều nói, là nhằm

vào chấp pháp viên, tôi lo lắng, nên về trước vài ngày, chuyện công ty để ba tôi lo liệu, chờ mọi người bắt được hung thủ thì tôi lại trở về”

Dương Mạn tùy tiện chấp tay, tiến đến trước mặt Thịnh Diêu: “Thịnh công tử, phu quân nhà anh dụng tâm lương khổ a, cảm động hay không?”

Thư Cửu vẻ mặt chờ mong nhìn Thịnh Diêu.

Thịnh Diêu sửng sốt một chút, tuy rằng không lộ ra, lại theo bản năng nhìn lướt qua Tô Quân Tử, ánh mắt hơi cúi xuống, như là quyết định cái gì, kéo Thư Cửu, nhẹ nhàng hôn trên miệng hắn một cái, sau đó cúi đầu sát vào tai hắn nói: “Thật sự cảm động a, về nhà có thưởng cho anh.”

Dương Mạn ‘ngao’ một tiếng như tiếng sói tru: “An Di Ninh cô cứ ở văn phòng lão ba đi, không thấy hơi hận chết cô!”

Mắt hoa đào của Thịnh Diêu quét một vòng, mang theo ý cười, ôm lưng Thư Cửu leo lên xe, quay đầu lại hôn gió hai người: “Đi trước, về sớm một chút, đều chú ý an toàn – còn có chị Dương đừng la nữa, phá hết hình tượng nghiêm túc a.”

Tô Quân Tử mỉm cười nhìn Thịnh Diêu phất tay chạy lấy người, nhìn thấy Thư Cửu lái xe chạy đi, cảm thấy được tảng đá trong lòng đột nhiên biến mất, có chút trống rỗng, nhưng vẫn là nhẹ nhàng thở ra.

Thịnh Diêu cậu ấy... rốt cục buông tay.

Thẩm Dạ Hi lấy xe chạy đến cửa, đợi hơn mười phút Khương Hồn mới ra, kỳ thật Mạc Thông chỉ cùng Khương Hồn nói hai câu, sau khi đi ra cậu liền đi vào nhà vệ sinh, ở trước gương đứng một lúc đem cảm xúc và biểu tình đi đầu chỉnh tốt.

Vụ án này cùng Kha Như Hối có quan hệ, bởi vì cả đời cậu cũng không quên, điều thứ nhất làm cậu hoài nghi đến Kha Như Hối chính là chữ ‘Thẩm phán’ bằng máu bên cạnh thi thể. Kha Như Hối đang làm cái gì? Là nhằm vào người chấp pháp, tạo khủng hoảng cho cả thành phố sao?

Không... này còn chưa đủ, hai chữ Thẩm phán, đối với Kha Như Hối mà nói, đến tột cùng là có ý gì?

Cậu nghiên cứu lòng người, biết lòng người đến tột cùng là cái gì không?

Lúc Mạc Thông nói ra những lời này, Khương Hò biết biểu tình của mình tuy rằng bình tĩnh, trong lòng lại rung động, vụ án này thoát nhìn phi thường dễ hiểu, kẻ giết người bị người giết, động cơ hay phương pháp giết người đều rõ ràng, lại không biết nói vì sao, làm cho cậu cảm thấy rất quý dị.

Đến tột cùng là sức mạnh gì, có thể làm cho bọn họ làm ra chuyện nhất trí như vậy? Một nhóm tội phạm di chuyển đến thành thị khác nhau, khu vực khác nhau? Lại vì sao mà chọn những người này làm người bị hại?

Khương Hò hít vào một hơi thật sâu, ngăn cản chính mình nghĩ tiếp.

Chuyện tà ác này, dưới sự trợ giúp của sức mạnh mang đến cho người ta khủng hoảng cực độ, này đại khái có thể là nguyên nhân trở thành ác ma đè áp mọi người. Không, Kha Như Hối vừa không phải thần cũng không phải ác ma, y chỉ là một nhân loại bình thường, vô luận y quảng cáo hành vi cùng năng lực của mình khắp nơi, y cũng chỉ là một người có chút nghiên cứu về biến thái sát nhân cuồng, chỉ là người hiên nghi không thể bỏ qua mà thôi.

Y nghĩ, y có thể lấy cách ‘tự sát’ để trốn một lần thì có thể cho y lại chạy trốn lần nữa sao.

Thẩm Dạ Hi hút xong một điếu thuốc mới thấy Khương Hò lão đảo đi ra, ngáp một cái, chui vào ghế phó lái, ánh mắt nhìn về phía Thẩm Dạ Hi có chút long lanh: “Em đói bụng...”

Thẩm Dạ Hi như là muốn hỏi ‘Mạc cục nói với em cái gì, không làm khó em chứ’ ‘Lại xảy ra chuyện gì, đừng ghen trong lòng’ hay là ‘Gần đây không an toàn, những lời anh vừa nói, kỳ thật mọi người đều không sao,

chủ yếu là cho em nghe, lúc trước em cùng lão già kia so đấu làm anh lo lắng', đầu bị ánh mắt của người nào đó mà nuốt trở lại.

Khương Hò kinh ngạc nhìn anh: “A...Anh không đói sao?”

Thẩm Dạ Hi chờ dẫn lối đầu.

“Vậy anh làm biểu tình đó làm gì, em chỉ muốn ăn cơm, chứ có nói ăn anh đâu.” Khương Hò lại ngáp một cái, chậm chạp nói.

Thẩm Dạ Hi ngu người một lát mới phản ứng lại, liền biết là bị đùa giỡn.

Anh đáp ga, nghiêng răng nghiêng lợi: “Khương Hò em chết chắc rồi.”

Tính sở thế nào là chuyện của buổi tối, dù sao Thẩm Dạ Hi cảm thấy, lo lắng bất ổn trong lòng, cùng cậu đùa giỡn một lúc liền tan.

Khương Hò mang ý tứ không rõ cười cười, tựa vào một bên, đem tay chống đầu, nhắm mắt ngủ gật – chuyện phiêu lòng đầu giao cho em, anh chỉ cần vĩnh viễn sắm vai anh hùng dũng cảm xông lên, mang theo mọi người bắt lấy hung thủ để bảo vệ nơi này.

Đôi khi, tình cảm của đàn ông rất khó nói ra. Muốn hắt mỗi đêm đầu ngoan ngoãn nằm trong lòng mình, muốn cho hắt mỗi ngày đầu có thể trôi qua thanh thản bình ổn, bên ngoài dù lạnh cắt da cắt thịt thì đầu có mình che chở.

Nhưng bọn họ đầu biết, đầu đó là không có khả năng.

Không có lời ngon tiếng ngọt, cho dù trong lòng nghĩ đến, ngoài miệng cũng không nói nên lời, thậm chí ngay cả khi thân mật, đầu mang theo chút hương vị khó nói thành lời, một người giáo hoạt, một người mạnh mẽ.

Nhưng mà không có nghĩa là trong lòng không còn vương bận, cho dù ôn nhu đầu đặt ở nơi đối phương nhìn không thấy.

Sáng sớm hôm sau, mọi người mở cuộc họp nhanh, liền chia thành từng nhóm, Tô Quân Tử, Thịnh Diêu còn có Mạnh Gia Nghĩa đi đến hiện trường phạm tội trong địa bàn của Mạnh Gia Nghĩa, Thẩm Dạ Hi mang theo Khương Hồ cùng Phùng Kỉ đi đến chỗ Trương Tiểu Kiền, mọi người còn lại thì ở lại cục sửa sang manh mối.

Phùng Kỉ là người trầm mặc ít lời, xuất thân là tay súng bắn tỉa, lúc thảo luận vụ án cũng không thấy phát biểu ý kiến của mình, chỉ là nghe, lâu lâu mới nói một hai câu, quần áo cũng tùy tiện mặc, chỉ mang theo cái nón, nút trên áo sơ mi mở ra, bên trong là khuôn ngực tối màu.

Khương Hồ thì lại nghiêm trang hơn, áo sơ mi của người này vĩnh viễn luôn ngay ngắn từ nút ở cổ áo lẫn tay áo, đặc biệt cho dù vào lúc nào cũng không mặc tay ngắn, tóc ngay ngắn lại còn mang kính mắt làm cho cậu thoát nhìn như là sinh viên trường đại học.

Bất quá hai người này lại có vẻ thân, Dương Mạn nói này có thể là người được hưởng vị đồng loại.

Thật đúng, trong cả cục tìm không thấy người có thể quen thuộc súng ống hơn bọn họ.

Thẩm Dạ Hi lái xe, nghe hai người phía sau nói chuyện phiếm, bắt đầu từ các loại súng, cuối cùng nói đến trong cục, rốt cục cũng đến vụ án.

Phùng Kỉ nói: “Tôi tuy rằng không biết Lý Hồng Bưu nhưng có nghe nói qua, nghe nói từng ở trong lực lượng vũ trang, còn là quán quân trong lực lượng vũ trang của thành thị, thân cao một mét tám sáu, nặng hơn chính mười ký. Chuyện trước kia tôi không biết, khi đó tôi còn trong bộ đội, nghe nói hẳn vốn được coi trọng trong cục, bởi vì đánh nhau nên bị xử phạt, mới được đi đầu đến phân cục.”

“Là một người nóng nảy?” Khương Hồ hỏi.

“Nóng nảy.... này cũng không rõ lắm?” Phùng Kỉ dừng một chút, thanh âm của hắn thực thô, rất trầm thấp, nói rất chậm, như là tiếng vọng lại từ

trong ngực, “Bất quá người có chút khó hiểu là thật, thích độc lại độc vãng.”

Khương Hề sửng sốt, Phùng Kỉ bổ sung: “Bất quá này cũng bình thường, người đã lớn, cũng không phải mấy cô gái ăn cơm đi WC đầu kết bạn, rất nhiều người thích độc lại độc vãng, chúng tôi sau khi tiếp nhận vụ án này cũng có hỏi thăm trong cục, anh ta đối với người khác rất trọng nghĩa, không có gì xấu...”

Lúc hắn nói đến đây đột nhiên dừng lại, bởi vì thấy Khương Hề nghiêng mặt qua, có ý tứ nhìn hắn một cái, tựa hồ mang theo ít lạnh lùng, mang đến cảm giác khinh miệt, trầm ổn như Phùng Kỉ cũng nhịn không được sửng sốt, trong lòng đột nhiên nổi lên một loại cảm giác rất không thoải mái, mà không thể không nhú lại.

Khương Hề lắc đầu: “Anh xem, cảnh sát Phùng, có đôi khi đặc tội một người không phải việc hắn có ác ý hay không, có lẽ một ánh mắt cũng có thể làm người ta ghi hận.”

Phùng Kỉ chớp mắt, lúc này mới hiểu được Khương Hề liếc mắt là có ý gì, cảm thấy ‘Cố vấn tâm lý tội phạm’ còn trẻ tuổi này đối với lòng người đã hiểu rõ đến mức quỷ dị, ngâm miệng, lâm vào trầm tư.

Thẩm Dạ Hi thông qua kính chiếu hậu nhìn Khương Hề “Ghi hận chính là ghi hận, người bình thường cùng lắm chỉ là không muốn gặp người đó nữa, nhiều lúc thấy hắn gặp xui thì vui vẻ, không có thâm cừ đại hận, cũng không thể đem người còn sống mà đánh chết đi?”

Khương Hề hỏi lại: “Vậy anh cảm thấy, nếu là anh, hận đến mức nào mới có thể đem một người còn sống đánh đến chết?”

Có người nghĩ đến muốn động vào em – Thẩm Dạ Hi tính mở miệng nói giỡn, đột nhiên cái bóng đèn họ Phùng ở một bên sáng lên, vì thế liếc nhìn trở lại, sờ mũi, nghiêm trang nói: “Cũng không chỉ có hận không thôi đi?”

Khương Hồnghĩ, nói: “Đạo lý này thật dễ dàng lý giải, giống như đê trên sông, mặc kệ nhiều người dùng búa hết sức đập cũng không có chuyện gì, thậm chí xe tải ở đi lại ở trên đó cũng không có vấn đề gì, có thể ngăn lại sức mạnh của Trường Giang và Hoàng Hà, nhưng mấy con sâu nhỏ quanh năm suốt tháng sống ở đó có thể phá hư từ bên trong, lúc đầu có thể là nhỏ nhưng đột nhiên một ngày nọ, liền biến thành một cái động lớn, sau đó đập liền vỡ.

“Thiên lý chi đề.” Phùng Kỉ nói.(Chi: không biết nên đề nguyên nha:D)

Khương Hồnghĩ không thể không biết xấu hổ nói đây là ý của mình, vì thế làm ra trạng thái bí hiểm mà không nói nữa.

Phùng Kỉ nghĩ: “Bác sĩ Khương, ý của cậu là, hận thù của hung thủ đối với người bị hại tích lũy hàng ngày?”

Khương Hồnghĩ trầm mặc nửa ngày không lên tiếng, hồi lâu mới cúi đầu nói: “Nếu đúng như lời tôi nói, vậy cách nói sát thủ liên hoàn liền không đúng.”

PHÔI ĐẠO - HOẠI ĐẠO

Priest

dtv-ebook.com

Chương 83: Vụ án thứ 10 – thẩm phán

Xuất thân và tính cách của Phùng Kỉ tạo cho hắn tính cách nếu chuyện không rõ ràng thì sẽ tuyệt đối không mở miệng.

Sau khi Khương Hồn nói những lời như ‘cách nói liên hoàn sát thủ không đúng’, hắn trầm mặc hai phút, mới chậm rãi hỏi: “Bác sĩ Khương, ý của anh là, nếu không phải do sát thủ liên hoàn gây ra, động cơ giết người của hung thủ rất cá nhân, mà không phải xuất phát từ tâm lý hay sinh lý, phương hướng đi điều tra của chúng ta cũng nên thay đổi, đúng không?”

Khương Hồn bị hắn hỏi mà sửng sốt, dựa theo tần suất tên hung thủ gây án, mỗi mười ngày sẽ đổi một chỗ, nói cách khác thời gian cho bọn họ đi đầu ra rất ngắn, mà từ lúc rạng sáng ngày hôm qua Trương Tiểu Kiền bị giết, đến tổ chuyên án phối hợp thành lập đến giờ, đã qua hơn một ngày, bình thường có thể là không có gì nhưng mà trong tình trạng khẩn trương bây giờ, thay đổi phương hướng mang ý nghĩa gì?

Cậu theo bản năng nhìn về bóng dáng Thẩm Dạ Hi đang lái xe, lúc này Khương Hồn rất cục cảm nhận được, lấy tính cách của mình nhiều nhất chỉ làm quân sư quạt mo, vĩnh viễn không thể làm người quyết đoán.

Chỉ cần tưởng tượng, nếu cậu sai, thì liền tạo cơ hội cho thêm một người cảnh sát bị tên biến thái dùng cách giết người vượt ngoài sức tưởng tượng của nhân loại giết chết, cũng có nghĩa bọn họ lại mất đi một cơ hội... nắm lấy manh mối của biến thái giết người, giống như con rối gỗ bị người ta giật dây mà mệt mỏi chạy theo thi thố, chữ ‘Đúng’ để trả lời cho Phùng Kỉ ghen trong cổ họng cậu, như thế nào cũng không thể nói ra miệng.

Thẩm Dạ Hi lý giải cậu, biết Khương Hồn hẳn mặc là có ý gì, vì thế tiếp tục câu chuyện: “Chúng ta trước đến nhìn xem tình huống của Trương Tiểu Kiền, nếu thật sự có thể phủ định giả thiết ‘sát thủ liên hoàn’, anh sẽ đề nghị lập tức thay đổi phương hướng đi đầu tra.”

Thẩm Dạ Hi tuy nói nhẹ nhàng, lại ẩn ẩn đề lộ một loại kiên định, một loại cảm giác ‘Sự thật chính là sự thật, quyết định tôi đưa ra, có chuyện tôi sẽ chịu trách nhiệm.’

Khương Hồn nói ra lý do, Thẩm Dạ Hi đưa ra quyết định, Phùng Kỉ gật đầu, tạm thời không có câu hỏi khác, bởi vì đột nhiên hắn có loại dự cảm, vụ án này giống như bệnh độc lan tràn khắp các khu vực trong thành phố sẽ kết thúc ở đây.

Phân cục thành Nam so với tổng cục, cảm giác giống như là kém một bậc, Khương Hồn gắng đầu nhìn một cái, bước chân như dừng lại, nghiêng đầu nhìn Thẩm Dạ Hi một cái: “Dạ Hi, em đột nhiên cảm thấy, em có thể không được người khác hoan nghênh... vụ án của phân cục, vì sao lại chuyển đến cho chúng ta?”

Thành phố này quá lớn, lái xe đến đây phải mất một giờ, coi như là một đường không bị kẹt xe, nếu trong giờ cao điểm, xe chắc không nhích được, đường dài, dòng xe tấp nập nối đuôi, người ngồi ở trong xe chờ cũng muốn phát điên lên.

Phùng Kỉ nghe đến đây liền biết ý của Khương Hồn là, người của phân cục thành Nam chết sạch cả rồi sao?

Đương nhiên, người trong sáng thiện lương như Khương Hồn sẽ không nói rõ như vậy.

Thẩm Dạ Hi mang theo ý cười nghiêng đầu nhìn cậu: “Nơi người bị hại chết ở gần đây, hơn nữa chuyện này ảnh hưởng khá lớn, ý kiến bên trên là chuyển xuống tổng cục.” Anh đưa tay xoa nhẹ tóc Khương Hồn, “Tuổi còn trẻ mà lo nghĩ nhiều như vậy, em không sợ chớp mắt bạc đầu sao?”

Anh lấy ra giấy chứng nhận, không đợi lâu, bên trong liễn đi ra vài người, mang bọn họ vào, Phùng Kỉ đi ở đằng trước, Thẩm Dạ Hi chậm hơn chút, thừa lúc mọi người không để ý, anh nhẹ nhàng kéo tay Khương Hò, dùng đầu ngón tay vuốt ve, sau đó trong lòng bàn tay Khương Hò bấm một cái, nghe răng nhếch miệng làm mặt quỷ, dùng khẩu âm nói với Khương Hò “Có anh đây, chỉ cần nghĩ đến vụ án là được, chuyện khác để anh lo.”

Đây là chuyện lớn, cục trưởng của phân cục thành Nam tự mình đi ra nghênh đón, người đã già cũng sắp về hưu, cả đời gặp không biết bao nhiêu phong ba, trước đó cũng dễ dàng vượt qua. Lời khách sáo đánh thái cực linh tinh đều giao cho Thẩm Dạ Hi, sau đó lại thêm hai người kỹ thuật viên, cảnh gặp mặt này lại giống như Thẩm lão đại đi đến tham quan cửa hàng của mình.

Phùng Kỉ ở một bên nhìn không được mà suy nghĩ, đây đúng là thành phố lớn a, nhân tài thật nhiều, muốn gì có đó.

Khách sáo xong rồi, phụ trách vụ án này lúc là cảnh sát Uông và pháp y Tiễn, mang theo ba người đến nơi giết Trương Tiểu Kiễn. Lúc đi qua hàng rào ngăn cách, một người phụ nữ trung niên được một nữ cảnh sát đỡ đi đến. Kỳ thật nhìn kỹ lại, cô gái này tuổi không tính lớn, quần áo cũng đoan trang, lúc này lại có vẻ tiều tụy, hai chân đã sắp chống đỡ không nổi sức nặng của cô, cả người cô dựa vào người nữ cảnh sát, tóc tai trên thái dương hỗn độn, xen lẫn vài sợi tóc bạc.

Tiễn pháp y đi ở phía trước dừng lại, để cho hai người kia đi qua, trên khuôn mặt xinh đẹp mang theo chút không đành lòng, quay đầu khẽ nói với ba người Thẩm Dạ Hi: “Đó chính là mẹ của người chết, gia đình mồ côi cha... Nghe nói người chết là con trai độc nhất.”

Lúc này ngay cả Thẩm Dạ Hi cũng trầm mặc, anh chính là cô nhi, chưa gặp qua cha mẹ, giờ khắc này lại gặp người phụ nữ trung niên này, cảm nhận được một nỗi tuyệt vọng trong lòng.

Anh biết hành động con người bởi vì tâm lý hay sinh lý đều sẽ làm ra nhiều chuyện trái với đạo đức. Ví dụ nhưng đôi quá sẽ trộm, khốn đến quá

sẽ cướp, như trong thành phố này, có rất nhiều người hỗn tạp, mỗi này đau khổ vì áp lực mà biến mình thành biến thái – luyện đ ồng, cu ồng theo dõi, cu ồng xem trộm...”

Nhưng Thẩm Dạ Hi đột nhiên nghĩ đến, hung thủ kia, hẳn chính là muốn thấy cảnh tượng này sao, thấy thế giới của một người phụ nữ không tính già lập tức sụp đổ sao?

Thỏ tử h ồbi (Chi: thỏ và h ồly/cáo vốn là tử địch nhưng thỏ chết h ồly/cáo cũng biết đau lòng, giống như câu ‘B ầu bí thương nhau’.), súc sinh còn biết nói câu một con ngựa đau cả tàu bỏ cỏ.

Thi thế Trương Tiểu Ki ền nằm thẳng tắp trên bàn phẫu thuật, làn da phiếm xanh, hai mắt mở to. ngay cả Phùng Kỉ khi nhìn thoáng qua cũng nhin không được muốn quay đi.

Cảnh sát Uông nhẹ nhàng thở dài: “Trương Tiểu Ki ền mới được đi ầu đến, đứa nhỏ này cho dù là năng lực... có thể đúng là không nhiều, nhà hẳn chỉ có mẹ già con cô, cho nên rất cố gắng, cậu của hẳn ở bên trên có cách nên tìm người để hẳn tiến vào cục làm việc, việc nguy hiểm không cho hẳn đi, cũng không tính là chỉ ng ỗ trong văn phòng, nhưng vẫn luôn nhận đủ đ ải ngộ, cứ tưởng cả đời có thể bình an, ai biết...”

Thẩm Dạ hi sửng sốt: “Như thế nào, tiểu Trương này bình thường không ra ngoài làm việc sao?”

“Không phải, ở trong tài liệu.” Cảnh sát Uông nói, “Trong nhà rất có ti ền, mẹ hẳn các người cũng đã gặp, vốn chẳng phải như vậy, là một người phụ nữ có một cái công ty nhỏ, có xe, cả ngày đi thăm mỹ viện, cũng có gặp mặt một lần, vô cùng vênh váo không coi ai ra gì, sau khi tiểu Trương gặp chuyện không may, cô ta không biết lấy bao nhiêu ti ền làm tóc, một đêm li ền bạc hơn một nửa, anh xem cô ta như vậy...kỳ thật...”

Hắn cười khổ một tiếng: “Kỳ thật...tôi cũng không phải ghét người giàu, bình thường gặp phải loại nhị thế tổ nhiều ti ền này tôi cũng mặc kệ hẳn sống thế nào, ai trong lòng mà không khó chịu, nhưng mà hẳn thì chính là ng ằng đ ầu không thấy cúi đ ầu li ền gặp...”

“Hắn không có việc bên ngoài, tan ca hắn rất sớm, như thế nào lại phát hiện rặng sáng chết ở bên ngoài?” Khương Hồ quay đầu sang nhìn.

Cảnh sát Uông ho nhẹ một tiếng, cổ quái mà nhìn Khương Hồ, phát hiện đối phương vẻ mặt tinh khiết mà chính trực nhìn hắn, nhất thời cảm thấy được thế đạo này còn có hi vọng, ít nhất còn có đứa nhỏ thuần khiết này.

“Tiểu Trương đã kết hôn, bất quá cùng vợ quan hệ không tốt lắm, cậu xem, chuyện đã như vậy mà vợ hắn vẫn không đến, nghe nói... cô ta ở bên ngoài có quan hệ bất chính.” Cảnh sát Uông cố ý nhấn mạnh vài chữ, sau đó nói tiếp, “Chúng tôi đã đi điều tra qua, ngày hắn gặp chuyện không may chính là theo một cô gái đến đó.”

“Vậy người kia đâu?” Thẩm Dạ Hi hỏi.

“Tạm giam.” Cảnh sát Uông xấu hổ ho khan một tiếng.

Khương Hồ chớp mắt, Thẩm Dạ Hi nhanh chóng thấp giọng nói cho cậu: “Đại khái là do tổ truy quét thuận tay làm việc.”

Người nọ lúc này mới bừng tỉnh mà gật đầu – Ài, người nọ có đôi khi trong sáng đến khiến cho Thẩm đội trưởng cảm thán, nhặt được bảo vật.

“Cho nên ý của anh là, tên Trương... sinh hoạt cá nhân của cảnh sát Trương này rất không kiên chắc?” Phùng Khả xen mồm vào, ánh mắt nhìn vào thi thể bị thiến đang nằm trên bàn, “Cho nên hắn chết có phải hay không là...”

Cảnh sát Uông cùng pháp y nhìn nhau, cảnh sát Uông đề thấp âm thanh nói: “Theo lý thuyết, chuyện không rõ nên tôi cũng không tiện nói lung tung, bất quá nói thẳng, là có người truy tìm ra, nơi phát hiện thi thể còn không phải là nơi đó sao? Đi đâu nói tiểu Trương này này gặp báo ứng.”

Khương Hồ cúi thắt lưng, để sát vào thi thể, Trương Tiểu Kiên tuy rằng không ra ngoài làm việc, bất quá dáng người vẫn không tũ, trên bụng còn có thể nhìn thấy hình dạng sáu múi, hắn là một người đàn ông cao lớn, cậu

có chút nghi hoặc sờ sờ cảm, hỏi pháp y: “Trong thân thể người chết có dấu vết thuốc gây tê không?”

Tiền pháp y lắc đầu: “Không có, nhưng mà cậu xem, có dấu vết trói... Còn là vào lúc hắn còn sống mà thiến đi.”

Khương Hồng nhú mi, Thẩm Dạ Hi dò xét thần sắc của cậu một chút liền hiểu, hỏi: “Em cảm thấy chuyện này không giống như là do đàn ông làm ra?”

Khương Hồng gật đầu, chỉ chỉ miệng vết thương thi thể: “Này không phải là cắt bỏ theo kiểu thô bạo, theo cách thức, như là người đã từng chịu qua huấn luyện y học hoặc ngoại khoa, hơn nữa... làm rất tinh tế.”

Thẩm Dạ Hi bắt đầu cảm thấy ghê tởm: “Đúng hơn là trước khi Trương Tiểu Kiền chết, có người đem hắn trói lại, sau đó cho hắn tận mắt thấy thủ pháp thiến hắn từng chút một?”

Khương Hồng nhìn Tiền pháp y, hai tay Tiền pháp y đặt trong túi áo, thấy ánh mắt Khương Hồng nhìn sang, vì thế gật đầu, xem như xác nhận cách nói của Thẩm Dạ Hi.

“Sau đó không tìm được bộ phận bị cắt của người chết đúng không?” Khương Hồng lại hỏi, thấy sau khi cảnh sát Uông gật đầu, mới hướng Thẩm Dạ Hi nói, “Em nghĩ đó là bởi vì hung thủ lấy nó đi làm vật kỷ niệm.”

Thẩm Dạ Hi mở to hai mắt nhìn Khương Hồng “Hung thủ lấy... lấy cái này làm gì?”

Khương Hồng lắc đầu: “Có thể xuất phát từ cừ hận đối với khí quan của đàn ông, hoặc là... là muốn thông qua loại phương pháp này để thỏa mãn ảo tưởng của hắn.”

Thẩm Dạ Hi giật mình: “Cho nên ý của em là, hung thủ là phụ nữ, hoặc là một người đàn ông giống phụ nữ.”

“Có thể nói vậy.” Khương Hồn nói, cậu đi quanh thi thể vài vòng, giống như muốn nhìn từng lỗ chân lông của thi thể vậy, ánh mắt Thẩm Dạ Hi lúc đầu là nhìn theo cậu, sau có chút chịu không nổi, lên tiếng cắt ngang cậu: “Em còn nhìn ra cái gì?”

“Không có...” Khương Hồn chần chờ một chút, ngừng đầu nói, “Cảnh sát Uông, về quan hệ cá nhân của người chết... Ân, anh có thể cung cấp nội dung cụ thể không?”

Cảnh sát Uông sửng sốt: “Này... anh xem, chuyện chỉ mới xảy ra hôm qua, chúng tôi ở đây cũng...”

Mặt hắn có điểm hồng.

Thẩm Dạ Hi cùng Phùng Khải đồng thời trở mặt xem thường – hiệu suất a anh hai!

Trách không được vụ án khẩn cấp này phải chuyển đến tổng cục.

Cảnh sát Uông quần bách nhìn Thẩm Dạ Hi, anh nhanh chóng đi đầu chỉnh bản thân, cười đến đặc biệt thân thiết, hòa ái, bình dị cùng gần gũi: “Không có việc gì, biết là thời gian gấp, giờ không phải chúng tôi cũng đến rồi sao, cứ như vậy đi, tôi cũng không quen địa hình, phải nhờ anh em cung cấp vài cái thông tin, như là buổi tối người chết thường đi ăn chơi chỗ nào và vân vân, tôi tìm người đến tra.”

“Chắc chắn, một hồi tôi cho người kiểm tra lại, nhất định phối hợp làm việc.” Cảnh sát Uông gật đầu, “Tôi biết cấp trên coi trọng vụ án này, nghe nói là liên hoàn án đi? Có cần gì thì nói một tiếng, chúng tôi toàn lực làm việc.”

“Vậy mọi người vất vả rồi.” Thẩm Dạ Hi đặc biệt lấy ra gói thuốc lá đưa cho cảnh sát Uông, vỗ vỗ vai hắn, lại nói tạm biệt với Tiệp pháp y, mang hai người đi ra ngoài, khuôn mặt tươi cười vừa quay đi liền trầm mặc, tâm nói, trông cậy vào thùng cơm các anh, thật sự là đã chết cũng không còn qu ân để mặc.

Ra khỏi của phân cục thành Nam, anh liền gọi điện thoại cho Thịnh Diêu bắt đầu sắp xếp đi điều tra quan hệ cá nhân của Trương Tiểu Kiền, vừa quay đầu liền thấy Khương Hồ dựa vào trên cửa xe, nhìn anh như có chuyện muốn nói.

Thừa dịp Phùng Kỉ đi WC, Thẩm Dạ Hi kéo cậu lên xe, đem người ôm vào trong lòng như làm nũng mà cọ cọ, sau đó lên án: “Em còn muốn nhìn người đàn ông khác nữa thế trong bao lâu, à?”

“Đi khỏi người gia.” Khương Hồ đẩy tay anh ra, học theo Dương Mạn nói ‘gia’ để mắng chửi người đầu cảm thấy là lạ.

Thẩm Dạ Hi cười khúc khích thành tiếng.

Khương Hồ trăn mặc, đè lại tay đang sờ loạn của anh, thấp giọng nói: “Dạ Hi, em vừa rồi có câu muốn nói, nhưng làm trò trước mặt họ lại không tiện.”

“À?”

“Thời gian Trương Tử Kiền chết là rạng sáng, nhưng nếu là em rạng sáng đi ở trên đường, đột nhiên có người nhảy ra, em nhất định sẽ vô cùng cảnh giác, còn Trương Tiểu Kiền là người có thân thể cường tráng, vì cái gì bị người ta dễ dàng trói lại, ngược đãi đến chết? Cho dù là do một nhóm gây ra, thì người đàn ông trưởng thành khi bị người ta bắt, phản ứng đầu tiên tuyệt đối chính là phản kháng, vì cái gì trừ bỏ dấu vết bị trói trên người, thì không có dấu vết đánh nhau do tự vệ?”

Thẩm Dạ Hi sửng sốt: “Hung thủ là người làm hấn thả lỏng cảnh giác... rất có thể là người quen?”

Khương Hồ gật đầu: “Còn một nguyên nhân khác nữa, nhìn thấy thi thể Trương Tiểu Kiền, em đột nhiên nhớ đến hai vụ án phát sinh ban đầu, anh nhớ rõ không, Chu Mẫn và Lô Vũ Phi trước khi chết đều tăng ca đến khuya trừ bỏ trước đó có vụ án cướp bóc và buôn bán thuốc phiện đáng ngờ, còn có người biết thời gian tan tã của bọn họ.”

Thẩm Dạ Hi đột nhiên cảm thấy lạnh.

PHÔI ĐẠO - HOẠI ĐẠO

Priest

dtv-ebook.com

Chương 84: Vụ án thứ 10 – thẩm phán

Khương Hồn nhìn anh như còn đi đâu gì muốn nói, Thẩm Dạ Hi đột nhiên đưa một ngón tay để trên môi cậu, thấp giọng dặn dò: “Suýt, việc này chút nữa anh sẽ nói với bọn Thịnh Diêu để họ lén lút đi thăm dò, nhưng ngoại trừ anh ra, em tạm thời đừng nói cho người thứ ba biết.”

Khương Hồn chớp chớp mắt, sau đó gật đầu, biểu tình nghiêm nghị của Thẩm Dạ Hi đột nhiên làm cho cậu cảm thấy được một loại cảm giác đặc biệt, cảm giác được đặt ở trong lòng.

“Em hứa đi.” Thẩm Dạ Hi còn chưa yên tâm.

Khương Hồn lại gật gật đầu. Thẩm Dạ Hi lúc này mới buông cậu ra, nghĩ nghĩ, nhìn ngoài cửa sổ, phát hiện đồng chí Phùng Kỉ đi giải quyết còn chưa về, lại ôm bả vai Khương Hồn, vươn tay muốn mở thắt lưng của mình. Sắc mặt Khương Hồn liền xanh, xanh rồi lại đỏ, hai mắt thiếu chút nữa rớt ra ngoài: “Anh làm gì?!”

Ban ngày ban mặt mà dám ở cửa cảnh cục đùa giỡn lừa manh?! Thế đạo này còn có thiên lý không?

“Anh tính dùng dây nịt cột em lại, niềm tin của anh đối với em sớm đã phá sản, lời hứa một chút cũng không đáng giá.” Thẩm Dạ Hi hừ lạnh.

Khương Hồn trở mặt xem thường.

Thẩm Dạ Hi thu lại thần sắc không đứng đắn, buông cậu ra, nhẹ nhàng thở dài, nhu nhu tóc cậu: “Em là một đứa nhỏ hư, không biết anh sẽ lo lắng sao?”

Khương Hồ sững sốt, còn chưa biết phải nói cái gì, chợt nghe Thẩm Dạ Hi tiếp tục nói: “Hai ta ai cũng đừng gạt ai, em cũng biết rồi đi? Ngày đó Mặc cục gọi em lại, chắc cũng là nói việc này đi?”

Khương Hồ trăn mặc một chút, gật đầu.

“Khi nào thì bắt đầu?”

“Ngày anh nhận điện thoại.” Khương Hồ thành thật thừa nhận.

“Mẹ ơi.” Thẩm Dạ Hi mắng một câu, mắng xong tự mình cũng lắc đầu nở nụ cười, “Anh làm sao lại coi trọng em chứ, lấy một người vợ như vậy, tương lai lỡ làm ăn nên, muốn ra ngoài dựng cờ màu đầu không được, chưa gì đã bị bắt quả tang rồi.”

Khương Hồ phản ứng hai giây mới hiểu được ‘cờ màu’ là gì (Chi: ngoại tình ý), vì thế cười như có như không dò xét anh: “Không có việc gì, em không cần anh, Thịnh Diêu có nói ‘hảo tự hảo tán’.”

“Cút!” Thẩm Dạ Hi trừng mắt, “Em dám nói chia, lão tử đánh gãy chân em... tên Thịnh Diêu khốn kiếp này, không có việc gì lại truyền bá tư tưởng không hài hòa.”

“Anh đề cập việc dựng cờ màu trước.”

“Anh hay nói giỡn nghe không hiểu sao? Như vậy cũng không chọc được em a.” Thẩm Dạ Hi tiếp tục trừng cậu.

Khương Hồ vui vẻ: “Em cũng hay nói giỡn anh nghe không hiểu sao? Như vậy cũng không chọc được anh a.”

Thẩm Dạ Hi ghen hòng, tâm nói tên nhóc này ở trước mặt người ta đầu là một bộ mặt đức hạnh, ở bên mình liền sụp đổ hết?

Khương Hồ còn đổ dầu vào lửa mà vỗ đầu anh, Thẩm Dạ Hi rất ấm ức.

Sau đó nhìn qua cửa xe, thấy Phùng Ki đi về hướng này, Khương Hồ bình tĩnh thu tay, ngẩng nghiêm chỉnh. Thẩm Dạ Hi bất đắc dĩ liếc mắt nhìn

cậu, lại hỏi: “Vậy em cảm thấy, việc này có bao nhiêu khả năng, có... liên quan người nọ?”

“Rất có thể, cái chữ ký ‘Thẩm phán’ kia là đặc thù phạm tội của y.”

Thẩm Dạ Hi trong đầu đột nhiên có cái gì đó lóe ra, anh giựt mạnh Khương H ồ, làm cho Phùng Kỉ tính mở cửa lên xe ở phía sau cũng hoảng sợ, Thẩm Dạ Hi nói: “Em không nói anh cũng đã quên, từ thẩm phán này, còn có chữ bằng máu trên tường chính là vụ án chúng ta từng gặp qua – con mẹ nó anh cứ nhiên giờ mới nhớ đến!”

Khương H ồ sửng sốt, thì thào nói: “Anh nói chính là Trịnh Ngọc Khiết?”

“Trịnh Ngọc Khiết là ai?” Phùng Kỉ hỏi.

“Hung thủ vụ án xe công cộng nổ cùng vụ án diệt môn liên hoàn.” Thẩm Dạ Hi vỗ ót, “Nhanh chóng quay về trong cục, anh lại quên mất chuyện này, trong hai vụ án xuất hiện điểm chung phạm tội, nếu trùng hợp thì rất khéo!”

Thẩm Dạ Hi mở còi cảnh sát, coi xe như máy bay mà lái, vượt luôn đèn đỏ. Khương H ồ không kích động như anh, ngược lại tr ần mặc, vụ án Trịnh Ngọc Khiết cậu đương nhiên sẽ không quên, lúc đó, cậu cảm giác vô cùng bất an, cho nên không có cự tuyệt An Tiệp đưa súng cho cậu.

Cậu không phải không có liên tưởng đến, nhưng mà... trong tiềm thức có chút sợ hãi.

Ở trong vụ án Trịnh Ngọc Khiết, xe công cộng xảy ra vụ nổ lớn, cùng với vụ án diệt môn không phải lần đầu tiên bà gây ra, khoảng nửa năm trước, bà về quê thăm cha mẹ đã từng giết người, nếu chuyện này cùng Kha Như Hối có quan hệ, vậy người kia rốt cục đã bày mưu trong bao lâu?

Cậu cảm thấy đang ở trong cái lưới lớn, mình lại giống như bị vây trong lưới, như bị bóp cổ mà hít thở không thông.

Thẩm Dạ Hi ngay từ đầu hỏi cậu vì sao về nước, cậu thuận miệng dùng đại lý do nào đó mà nói, thật ra không phải như thế. Ông ngoại cậu là người Anh chính thống bà ngoại cũng đã di dân nhiều năm, lấy chồng theo chồng, lấy người Anh thì đi theo người Anh, càng miễn bàn đến người cha vạn năm không thấy mặt, ông già cả ngày thấy máu, chữ Trung Quốc nhiều năm qua cũng không thấy đọng đến.

Lúc đó cậu nói với người kia về nước vì đủ loại văn hóa đặc sắc, kỳ thật là vì Kha Như Hối.

Lúc đó cậu vừa mới thành học sinh của Kha Như Hối trong một năm.

Vì cái gì lựa chọn sau khi trải qua nhiều chuyện như vậy mới về nước? Vì cái gì khi nghe nói An Tiệp ở tại thành phố này sẽ có loại cảm giác thân thiết?

Bởi vì lúc trước Kha Như Hối đã dẫn cậu tới nơi này, suốt một tháng, nghiên cứu về văn hóa.

Thậm chí cậu nửa đời trước không quen tiếng Trung, cũng là từ khi đó luyện ra.

Khương Hò kinh ngạc nhìn xe ở ngoài cửa sổ lướt qua, sau lưng đồ mờ mờ lạnh, cậu đột nhiên cảm thấy, cả thời gian dài như vậy, luôn có cảm giác bị người ta nhìn trộm.

Thẩm Dạ Hi lại giống như cảm giác được gì, lại như cố ý vô tình mà đưa tay, vỗ trên mu bàn tay của cậu, quay đầu lại nhìn cậu – đừng suy nghĩ lung tung.

Khương Hò hít sâu một hơi, lên tinh thần đối Thẩm Dạ Hi cười, lắc đầu, tỏ vẻ mình không có chuyện gì.

Kha Như Hối kỳ thật lúc nhỏ đã theo cha mẹ rời khỏi Trung Quốc, lúc mới đến cậu còn hoài nghi người này đối với nơi này có phải hay không đã không còn trí nhớ, nhưng mà cậu phát hiện Kha Như Hối đối với văn hóa

Trung Quốc có một loại chấp niệm, thậm chí khi đó còn yêu cầu mỗi một nghiên cứu sinh đi học Tiếng Trung.

Văn phòng y giống như là phòng trưng bày lỗi thời trong bảo tàng.

Này đương nhiên không phải vì Kha Như Hối là giáo sư đại học, mà là bởi vì y không thể nhận thức đồng thời cha mẹ của mình, cho nên vì chính mình tìm một cái gì đó để trong lòng có điểm dựa. Khương Hồ cảm thấy được lúc Kha Như Hối rời khỏi Trung Quốc, tiếng Trung chắc chắn học cũng không hết, nhưng mà y có thể phân tích cặn kẽ tứ thư ngũ kinh mà trước đó chưa hề nhận thức, thậm chí lúc đọc sách cổ, thói quen cũng giống như cổ nhân, đọc một quyển thuộc một quyển.

Bởi vì y tinh thần phân liệt, đối với bản thân vô cùng tự kỷ cùng vô cùng không ủng hộ, nhưng mà loại không ủng hộ này, làm cho y tìm được một nơi thuộc về.

Hiện lại nghĩ lại, lúc làm học sinh y, lúc mình bắt đầu đối với phương hướng nghiên cứu của hần đưa ra dị nghị, Kha Như Hối thuyết phục cậu tình hình nhưng không có kết quả, nhưng không có tiếp tục cùng cậu tranh luận, mà là qua thời gian không lâu, liền dẫn cậu đến Trung Quốc, chuyển hướng đề tài – vì cái gì?

‘Thực nghiệm’ mà y nói, kỳ thật bắt đầu từ khi đó sao?

Sau khi mình biết Kha Như Hối giả chết bỏ chạy, thì đi đâu đầu tiên y làm là gì? Đáp án này rất rõ ràng.

Thẳng đến khi Thẩm Dạ hi đem xe quay về trong cục, Khương Hồ vẫn có chút đần độn, cậu phát hiện, thì ra mình đã xem nhẹ trăm phương nghìn kế của người đàn ông này.

Hơn giữa trưa một chút, mọi người sáng sớm ra ngoài đầu đã trở lại, Thịnh Diêu hướng mọi người chứng minh hần so với máy móc hiệu suất còn nhanh hơn. Tiểu tử này đào móc thông tin còn nhanh hơn cảnh khuyển, một cái danh sách thật dài đặt ở trên bàn Thẩm Dạ Hi, phía sau đánh dấu tên tuổi, nghề nghiệp, thân phận, số chứng minh cùng địa chỉ.

Thẩm Dạ Hi cần mà sửng sốt: “Đây là trò gì? Treo biển làm nghề môi giới hôn nhân?”

“Anh bảo tôi tra nha, mạng lưới xã giao cá nhân của Trương Tiểu Kiên.” Thịnh Diêu giống như đại gia ngồi trên ghế xoay nửa vòng, cần bút gõ bàn, “Đúng là ghế gổm, ách, so với tôi trước kia còn...ai, giang sơn tự có tài tử a, lĩnh hội phong tao mấy trăm năm nha, mặc cảm, mặc cảm.”

An Di Ninh cười lạnh: “Đúng nha, điểm chênh lệch ấy chính là vì anh còn có thể ngồi ở đây cùng mọi người a, mà vị cảnh sát Trương này bị cắt đi nơi đó, cũng là nguyên nhân khiến hắn nằm trong phòng lạnh a.”

Thịnh Diêu sờ mũi, tội nghiệp chớp đôi mắt hoa đào: “Tôi đã hoàn lương.”

Kẻ gây tai họa a kẻ gây tại họa...

Khương Hồ đến gần, thấy danh sách trên tay Thẩm Dạ Hi, phát hiện trên đó toàn là con gái, mặt khác đầu đã tạm giam, vì thế vui vẻ: “Thật nhiều cờ màu a.”

Thẩm Dạ Hi để tay xuống dưới bàn, nhéo thắt lưng cậu một cái – tiêu quỷ, dám chọc anh.

Khương Hồ cười lên.

“Ngoại tình là động cơ giết người sao?” Mạnh Gia Nghĩa ngẩng đầu, có điểm không tin hỏi.

Thẩm Dạ Hi gật đầu: “Sợ là chúng ta hiện tại không có động cơ giết người nào khác.”

“Vậy... về giả thuyết nhóm sát thủ liên hoàn trước đó...” Ngụy Dư hỏi.

“Cũng vô pháp bác bỏ.” Thẩm Dạ Hi thanh giọng nói, “Cho nên vì thời gian khẩn cấp, tôi đề nghị mọi người chia làm hai đường – Quân Tử, Di Ninh, chị Dương cùng Mạnh đội trưởng, Ngụy đội trưởng, mấy người theo

phương hướng liên hoàn sát thủ thăm dò, bọn tôi theo động cơ cá nhân, mọi người cùng nhau đem tư liệu để hết trên bàn.”

Nói xong, Thẩm Dạ Hi không để cho người ta nói tiếp, quay đầu nói với Thịnh Diêu: “Những người này, cậu lập tức tra, người nào từng chịu qua huấn luyện chữa bệnh chuyên nghiệp. Khương H ồ, em cùng Phùng đội trưởng đem vụ án Trịnh Ngọc Khiết một năm trước lấy ra, hảo hảo nghiên cứu hết – Lý đội trưởng, vất vả anh theo tôi cùng nhau đem tất cả tài liệu quan hệ cá nhân của người bị hại đều sửa sang lại. Chị Dương, chị cùng Ngụy đội trưởng đào móc một chút mối quan hệ của người bị hại trong lúc đó, dù nhỏ cũng không bỏ qua, anh Tô cùng Mạnh đội trưởng xem xét hình dạng chữ máu với thủ pháp lúc trước, không nên bỏ qua một chút liên hệ. Di Ninh, em đem bản đồ đến đây, lấy địa điểm xảy ra vụ án làm trung tâm, tra trong ba năm gần nay có hay không xảy ra vụ án cùng loại xảy ra – chỉ cần có chữ máu đều tính.”

Thẩm Dạ Hi một nơi nói xong, vỗ vỗ tay: “Mọi người nắm chặt thời gian.”

Người nào đó, quả nhiên trời sinh có sinh có tính lãnh đạo...

PHÔI ĐẠO - HOẠI ĐẠO

Priest

dtv-ebook.com

Chương 85: Vụ án thứ 10 – thẩm phán

Thịnh Diêu tra xét một vòng, đưa tay gãi cằm, đứng lên rót nước cho mình: “Đội trưởng, không có ai.”

Thẩm Dạ Hi cùng cảnh sát Lý đang thấp giọng nói chuyện, mới đầu còn chưa phản ứng kịp, sững sốt một chút: “A? Cái gì không có?”

“Anh bảo tôi tra những người đó nha.” Thịnh Diêu chớp chớp ánh mắt khô khốc, “Tôi đã tra nhiều lần, hòng nhan tri kỉ của vị cảnh sát Trương này cũng không có gì tốt đáng nói, đa số đều là loại không học xong trung học, còn có mấy người không sạch sẽ...”

Một tay cậu đề lại cổ mình, sau đó ngưỡng cổ ra một chút, chợt nghe tiếng xương cốt kêu vài tiếng. Dương Mạn lạnh nhạt nói: “Thịnh công tử, anh lúc làm việc cũng ng ẩ trước máy tính, không làm việc cũng ng ẩ chơi game, sớm hay muộn cũng hóa thạch.”

Thịnh Diêu thuận miệng đáp: “Vậy thì sao? Tôi nếu hóa thạch, sẽ có rất nhiều người đẹp thương tâm a, Dương mỹ nhân nhẩn tâm sao?”

Dương Mạn thật vất vả mới thoát ra khỏi đồng quan hệ của người chết, thoải mái một chút liền bắt đầu trêu đùa: “Anh là oan gia, từng xem qua mỹ nhân trong thiên hạ, cuối cùng lại có trong tay... một người, tâm thủy tinh của người đẹp trên thế giới đầu đã sớm nát, ai, còn muốn hù tôi...”

Người tại đây vốn đã thành thói quen, bất quá mấy người khác lại thật sự cảm thấy... trong thời điểm khẩn trương như vậy, tại một nơi bận rộn như vậy, lại xuất hiện hai cái giọng không phù hợp, có điểm đáng sợ.

Thẩm Dạ Hi cảm thấy cái mặt già của Mạnh Gia Nghĩa đầu tái r ồi, vì thế ho nhẹ một tiếng, liếc mắt nhìn Dương Mạn, để cô thu liễm một chút,

lại hỏi Thịnh Diêu: “Trừ bỏ những người đã từng tra qua, còn những người khác thì sao?”

“Đa số đều là mấy ông bà chủ tiệm nhỏ, học sinh và vân vân...”

Nga, lại nói tiếp, phương diện này cư nhiên còn có vị thành niên.”

“Các học sinh có ai chuyên tu chữa bệnh và chăm sóc không?” Thẩm Dạ Hi hỏi.

Thịnh Diêu lắc đầu.

Thẩm Dạ Hi trầm mặc.

“Còn những người khác thì sao?” Khương Hò đột nhiên buông đồ trong tay, xem mồm vào hỏi.

“Cái gì mà những người khác?” Thịnh Diêu ngây người ngẩn ngơ, “Danh sách tôi đều đã tra qua.”

“Có thể không có trên danh sách, ví dụ như anh cảm thấy rất khó tin, rất không đáng để ghi vào, như là lời đồn đều bị gạt bỏ ra ngoài.” Khương Hò chậm rì nói, giống như cố ý lại giống như vô tình, như không có gì nói ra, “À... như là đồn sự.”

“...Cáp?” Thịnh Diêu sửng sốt một chút, lập tức phản ứng lại – Khương Hò là đang ám chỉ, cậu hoài nghi người gây ra là người trong nội bộ cảnh sát sao? Thịnh Diêu dừng một chút, liếc mắt nhìn Thẩm Dạ Hi một cái, phát hiện người nọ cũng đang nhìn mình. Cậu liền cảm thấy an bài của Thẩm Dạ Hi có điểm kỳ quái, nói như vậy, Khương Hò nếu xem như là ‘Nhà tâm lý học tội phạm’, hẳn là nên phụ trách bên nhóm liên hoàn sát thủ mới đúng hơn chứ?

Nói như vậy... là bởi vì Thẩm đội trưởng có đủ lý do tin tưởng, vụ án ở đây, không đơn giản là có động cơ cá nhân mà giết người, là do người bên trong làm?

Thịnh Diêu kinh ngạc cùng ngu người mà chột hiều ra, cậu liền hiều được, gật đầu: “Nga, tôi đi ra ngoài gọi điện thoại, tìm người hỏi thăm.”

Hắn vừa đi ra, Mạnh Gia Nghĩa liền nhú mày, quay đầu nói với Thẩm Dạ Hi: “Thẩm đội trưởng, thật ra tôi không nên nhiều lời, cũng có thể là tôi lớn tuổi, tư tưởng lại cũ, theo không kịp thời đại, bất quá luôn cảm thấy được, chúng ta là nhân viên chấp pháp phá án, bình thường vẫn là nên chú ý đến lời nói và hành vi đi? Tuy không cần như thời xưa, nhưng cũng đừng rất... lằng lơ ngả ngớn a?”

Sắc mặt Dương Mạn liền đen xuống.

Thẩm Dạ Hi nhanh chóng đưa mắt ra hiệu cho cô – Chị Dương bớt giận nha, lấy đại cục làm trọng!

Tô Quân Tử bên cạnh cũng lặng lẽ kéo Dương Mạn một cái. Ánh mắt hẹp dài tinh xảo của cô xẹt qua một mặt ánh sáng lạnh, hạ mắt, tâm nói mẹ nó ông cái lão già còn dám quản quản tôi, cây già lên mặt còn đòi người ta kính trọng, lo trời lo đất còn lo cả người ta đánh rắm nha – còn chú ý lời nói và việc làm của mình, còn lằng lơ ngả ngớn, lão nương lại không có giống với ông!

Ngay cả Phùng Kỷ đều cảm thấy có điểm không thoải mái, kỳ thật hắn cũng là người nghiêm túc, vừa rồi Dương Mạn cùng Thịnh Diêu đùa giỡn đấu khẩu, hắn cũng hoảng sợ, nhưng cho dù không quen nhìn, nếu muốn nói ra ý kiến thì cũng ở sau lưng nói chứ, sao lại làm trò ngay mặt người ta, dù sao đây cũng là đồng nghiệp nữ, từ ‘lằng lơ’ này thật sự quá mức rồi, không khỏi nhú mày đối với Mạnh Gia Nghĩa.

Lý Cảnh Vinh cũng ho nhẹ một tiếng: “Lão Mạnh, chúng ta tiếp tục thảo luận vụ án, người trẻ tuổi, pha trò nói giỡn có thể làm giảm bớt không khí áp lực không phải sao...”

Mạnh Gia Nghĩa như không nghe ra người khác cho hắn cái thang leo xuống: “Lời này không thể nói như vậy, chúng ta...”

Còn muốn tiếp tục nói lung tung, Thẩm Dạ Hi nhanh chóng cười, chuyển hướng đề tài, nhẹ nhàng mà đem chuyện này giải quyết: “Trong văn phòng này của chúng tôi đều là người trẻ tuổi, mọi người bình thường cãi nhau ần ỉ, vừa rồi không chú ý khiến cho Mạnh đội trưởng chê cười rồi. Nha, đã hai giờ chiều rồi, ông xem xem, cũng tại tôi đã quên thời gian, mọi người nghỉ ngơi một chút, thuận tiện báo cáo tiến độ... Ân, chị Dương, Di Ninh, có thể pha cho mỗi người một ly cà phê nâng cao tinh thần không?”

Khương Hòe trộm cười một cái – con sói đuôi to này, không nghĩ đến bị Thẩm Dạ Hi bắt quả tang, trừng mắt nhìn cậu, tâm nói người này hơi cú đầu, đôi mắt cong lên thật câu nhân, ban ngày ban mặt còn có tâm đùa giỡn. Vì thế Thẩm Dạ Hi ho nhẹ một tiếng, đứng đắn hỏi: “Khương Hòe, các cậu ở đó xem vụ án Trịnh Ngọc Khiết thế nào rồi?”

“Có chút nhớ đến phương thức, em lúc đó đối với vụ án này không có hiểu rõ.” Khương Hòe nói.

“Cậu năm đó không phải vừa lúc bị cuốn vào trong vụ án nổ bom sao, còn nằm trong bệnh viện?” Tô Quân Tử bình tĩnh nói cho mấy người không rõ xung quanh, “Đây là vụ án mạng nổ mạnh vào lúc đó, sau chúng tôi phát hiện, hung thủ ném bom cùng diệt môn là cùng một người, hung thủ bởi vì bản thân chịu qua kích thích, thường cài bom khi có đứa nhỏ, quan sát phản ứng của người xung quanh, sau đó chọn mục tiêu. Bà ta là nhân viên công tác trong vườn bách thú, sau khi có được thuốc gây tê cực mạnh, buổi tối sẽ ẩn trong nhà mục tiêu, giết hết cả nhà, thủ pháp rất hung tàn, trên tường vụ án đó, cũng có hai chữ ‘Thẩm phán’.

“Hung thủ này... sao lại tàn bạo như vậy? Vì cái gì mà giết người?” Lý Cảnh Vinh hỏi.

“Người lớn đều bị giết hung tàn, đứa nhỏ thì chết nhẹ nhàng hơn, cả phòng đều là máu.” Tô Quân Tử nhăn mặt nhíu mày, giống như không muốn nhớ lại, “Động cơ giết người của bà ta... động cơ của bà ta hình như là bởi vì đứa nhỏ của mình bị người ta giết chết trong một sự kiện nào đó đi?”

“Chuyện này từ lúc nào?” Lý Cảnh Vinh lại hỏi.

“Một năm trước rồi...” Tô Quân Tử suy nghĩ.

“Vậy người bị hại cũng là nhân viên cảnh sát sao?” Mạnh Gia Nghĩa hỏi.

Khương Hồ lắc đầu: “Không, người bị hại là người trên xe công cộng, một người lớn sau khi nghe tiếng nổ mạnh giả đầu tiên liền nhanh chóng đem đứa nhỏ đẩy ra để mình trốn đi, bất quá tôi đột nhiên cảm thấy rất kỳ quái...”

Lúc này Dương Mạn cùng An Di Ninh bùng khay cà phê đi vào, phát cho từng người, vừa lúc cắt ngang lời Khương Hồ. Dương Mạn đưa qua một ly cà phê, Khương Hồ vừa đưa tay nhận, đột nhiên Dương Mạn lùi về, vươn tay ở trên mặt cậu sờ một cái, móng tay mang theo ý đồ đen tối nâng cằm cậu: “Muốn lấy sao, không đáng yêu tí nào, phải cùng tỷ tỷ nói gì nào?”

Mạnh Gia Nghĩa vừa rồi không cho cô mặt mũi, trong lòng cô vẫn còn khó chịu, cố ý chọc giận người ta, còn cố ý đùa giỡn Khương Hồ ở trước mặt Mạnh Gia Nghĩa: lời nói hành động của lão nương điều vậy đó, như thế nào!

Khương Hồ sửng sốt một chút liền hiểu ý cô, vội ho một tiếng: “Ách... cái kia, cảm ơn chị Dương.”

Dương Mạn được đằng chân lấn đằng đầu, một tay tiếp tục nâng cằm Khương Hồ “Cảm ơn thì hôn tỷ tỷ một cái chứ?”

Này quá mức, Khương Hồ đỏ mặt.

Thẩm Dạ Hi ho mạnh – Dương Mạn cô chú ý cái nha, ở trước mặt tôi dám đùa giỡn lão bà của tôi, xem lão tử chết rồi à?!

Dương Mạn phong tình vạn chủng quay đầu, đối Thẩm Dạ Hi đá mắt: “Yêu, Thẩm đội trưởng, giữa trưa ăn đồ không tiêu à? Nghẹn thế này, chút

nữa tôi đâm lưng cho anh.”

An Di Ninh ở một bên nhìn cười thật vất vả, Tô Quân Tử thấy mình nên tự lo thì hơn, vì thế giả làm con rùa, đầu cũng không nâng, Dương Mạn cũng không tha anh, đá mắt sang Tô Quân Tử, nhẹ giọng hỏi: “Tô ca nha, vị thế nào, tay nghề của tôi vẫn vậy đi?”

Tô Quân Tử gật đầu, hàm hậu cười: “Uống ngon, uống ngon.”

– Người này giả rùa chuyên nghiệp.

“So với chị dâu pha thì thế nào nha?” Dương Mạn không có ý buông tha, chớp mắt, lông mi thật dài run run, âm điệu kéo dài đến nổi da gà, “Không bằng đi?”

Tô Quân Tử quả nhiên tiếp tục ngây ngô thành thật cười: “Khiêm tốn, khiêm tốn.”

– Quả nhiên là người từng trải.

Dương Mạn lúc này mới vênh váo liếc mắt nhìn Mạnh Gia Nghĩa, đem cà phê không nặng không nhẹ đặt trên bàn hắc, hắng giọng, sau đó quay về chỗ ngồi của mình.

Sắc mặt Mạnh Gia Nghĩa so với cà phê còn đen hơn.

“Khương Hồ, em tiếp tục nói...” Thẩm Dạ Hi nhu nhu mi tâm.

Khương Hồ bị Dương Mạn đùa giỡn như vậy, thiếu chút nữa quên hết, Phùng Kỷ ở bên cạnh nhắc nhở: “Bác sĩ Khương vừa rồi cảm thấy sự tình rất kỳ lạ?”

“Nga,” Khương Hồ phục hồi lại tinh thần, “Vụ án đó lúc ấy rất nhanh, sau khi tìm được hung thủ, bà ta lại ngoài ý muốn mà chết đi, sau đó không có cơ hội cùng bà trao đổi, nhưng chúng tôi suy đoán, bà ta làm ra vụ án diệt môn này, là do nhân cách thứ hai làm chủ. Mà nhân cách thứ hai của

mà, hình thành do phần nộ cùng cừu hận và cảm giác thiếu khuyết an toàn.”

“Không đúng sao?” Thẩm Dạ Hi hỏi.

“Chúng ta lúc đó không có cơ hội chứng minh suy đoán này đúng, chỉ do em đoán, làm mẹ của một đứa nhỏ, bà mang theo con mình xem phim thì xảy ra sự kiện giẫm đạp, làm cho đứa nhỏ chết đi, từ tính cách Trịnh Ngọc Khiết liền biết, không nên hận chứ?”

Tô Quân Tử là người đã có con, anh từng sống một chút liền phản ứng lại: “Cậu là nói, làm cha mẹ đứa nhỏ, bà phải vì mình không thể chiếu cố con mình tốt mà áy náy mới tốt?”

“Đúng, nhưng mà...” Khương H ồ vừa muốn nói, cửa liền bị đẩy mạnh ra, Thịnh Diêu đi vào, từ trên sắc mặt cậu liền biết là đã phát hiện chuyện gì đó.

“Mọi người, tôi vừa gọi đến phân cục thành Nam, hỏi anh em bên kia.” Thu thần sắc chợt nhả của mình lại, nhanh chóng nói, sắc mặt không tốt, “Thẩm đội trưởng, lúc các anh đến đó, nơi đó có phải có một nữ pháp y họ Tìền, gọi là Tìền Toa?”

“Tìền pháp y? Không phải là người phụ trách khám nghiệm tử thi sao...”

“Đúng, vừa rồi người nọ nói cho tôi biết, trong phân cục có lời đồn, lúc Trương Tiểu Kiền còn sống, hình như có đối với Tìền Toa động tay động chân, thậm chí có lời đồn, Tìền Toa từng báo án nói Trương Tiểu Kiền đụng đến cô, bất quá không biết là do đó chỉ là lời đồn hay là do trong nhà Trương Tiểu Kiền có tìền nên có thể giải quyết được.” Thịnh Diêu nói một hơi, “Đây là người duy nhất tôi có thể tìm được có từng học y, ngoài ra còn là cô gái có liên quan không rõ đến Trương Tiểu Kiền.”

Mọi người ngây ngẩn.

Thẩm Dạ Hi lập tức gọi điện cho cảnh sát Uông: “Uy, tiểu Uông? Tôi là Thẩm Dạ Hi, có chút việc muốn hỏi Ti ền pháp y, cô ta có ở đó không?”

Bên kia dừng một lát, hình như đi gọi người, một lát sau nghe Thẩm Dạ Hi nói: “Nga...được, tôi đã biết, cô ta trở về thì nói là tôi có việc tìm, được, cảm ơn.”

Thẩm Dạ Hi tắt máy: “Trước im lặng, Di Ninh gọi điện cho Mạc Thông, giảm bớt việc xung đột với phân cục bên đó, chúng ta trực tiếp qua tìm người.”

PHÔI ĐẠO - HOẠI ĐẠO

Priest

dtv-ebook.com

Chương 86: Vụ án thứ 10 – thẩm phán

Thẩm Dạ Hi vừa quay đầu liếc thấy Khương Hồ vẫn đứng đó, vì thế nắm cổ áo cậu kéo đi: “Nghĩ cái gì? Đi mau!”

Mi Khương Hồ hơi nhú lại, quay đầu hỏi anh: “Nếu vụ án của Trương Tiểu Kiền thật sự là do pháp y Tiễn Toa kia làm thì sao?”

Thẩm Dạ Hi vừa nổ máy xe vừa xoa đầu cậu, có điểm không biết nên khóc hay nên cười: “Em hỏi làm sao? Bắt tên hung thủ giết người, nên tra xét hay giam giữ, sau đó tự nhiên có người xử phạt, có cái gì mà nghĩ?”

Khương Hồ mở to hai mắt nhìn anh, tâm nói người đàn ông nào cũng đầu thần kinh lớn như vậy?

Thẩm Dạ Hi cũng mở to hai mắt trừng cậu, lại nói: “Trong thời gian làm việc, ít câu dẫn anh phạm sai lầm a!”

Khương Hồ bị chứng lưu manh của anh chọc quén, trở mặt xem thường.

“Chuyện Tiễn Toa giết Trương Tiểu Kiền, kỳ thật rất dễ lý giải. Trương Tiểu Kiền vì cái gì đột nhiên dừng ở giữa đường, lại đối với ngăn trở của người ta không phòng vệ? Nếu là người mà hấn mớ ước, hơn nữa lại có ý tiếp cận hấn, vốn đặc ý vênh váo, hấn sẽ thả lỏng cảnh giác, đi đâu này cũng thực bình thường.”

Thẩm Dạ Hi vừa lái xe vừa gật đầu: “Nếu em nửa đêm chặn đường anh, anh khẳng định cũng không phòng bị để em làm loạn.”

Khương Hồ nói: “Ở trước có công trường, cho em dừng một chút.”

“Làm gì?”

“Kiếm cục đá làm loạn anh.”

Thẩm Dạ Hi cười thành tiếng: “Em còn biết cái gì là đùa giỡn? Đừng giống như lão già không biết chuyện trong kia.”

Khương Hồ lạnh lẽo nói: “Văn phòng đầu là lưu manh, anh không phải là cần đầu lưu manh sao?”

Thẩm Dạ Hi câm miệng.

Khương Hồ cười khế, tiếp tục nói: “Nhưng mà nếu Tiễn Toa là hung thủ, nếu động cơ của cô ta là vì trả thù cá nhân, vì cái gì thủ pháp của liên hoàn sát thủ xuất hiện trong vụ án? Vụ án đó xuất hiện ở mỗi thành phố khác nhau, đồng lõa với cô ta là ai? Lúc vụ án khác xảy ra, cô ta đang làm gì?”

“Àn?” Thẩm Dạ Hi nhăn mặt nhíu mày, nhìn xe ở trước đó, “Như là việc làm của một tổ chức lớn, em nói như vậy, làm cho anh nghĩ đến tà giáo nào đó.”

Khương Hồ hơi dựa vào ghế phó lái, sắc mặt có chút ngưng trọng, trầm mặt một hồi, hỏi: “Anh nghe nói qua Charles Manson không?”

(Charles Milles Manson là tội phạm và nhạc sĩ người Mỹ, được biết tên khi cần đầu băng nhóm Manson Family hoạt động tại vùng sa mạc California vào cuối những năm 1960. Năm 1971, Manson bị kết án tổ chức tội phạm khi thực hiện giết 7 người, bao gồm nữ minh tinh Sharon Tate cùng 4 người khác tại nhà riêng của cô, rồi ngày sau đó là đôi vợ chồng trẻ Leno và Rosemary LaBianca. Hắn bị kết tội sát nhân vì hành vi liên đới, dẫn tới tất cả các thành viên trong băng nhóm đều bị kết chung án phạt vì những hành vi đồng lõa thực hiện các vụ giết người. Chi tiết:)

“Àn...Hình như có nghe qua.” Thẩm Dạ Hi cố sức nghĩ nghĩ, trí nhớ không tốt là đi đâu khiến anh buồn, “Lúc anh còn học trong trường cảnh sát, lúc đi học có nghe mọi người nhắc qua, là tổ chức gì đó đi?”

“Hắn là đứa trẻ được sinh ra phi pháp ở Mỹ, sau lại thành lập cái gọi là gia tộc Manson, là tập đoàn giết người đi theo hắn tạo thành, người bị hại đầu tiên của nhóm bọn họ chính là nữ diễn viên Sharon Tate vợ của đạo diễn Roman Polanski cùng người bạn của bà, nghe nói là bị chém hơn một trăm năm mươi nhất. Rồi sau đó lại giết vợ chồng chủ siêu thị, hung thủ lúc ấy cũng để lại chữ viết bằng máu ở trên tường nhà người bị hại.”

Thẩm Dạ Hi nhin không được nghiêng đầu nhìn cậu: “Không phải chứ... Như thế nào mà cũng lão Kha Như Hối giống nhau vậy?”

Khương Hồ không lên tiếng.

“Cho nên... Ý của em là, vụ án này của chúng ta, vô cùng có khả năng là gặp phải tổ chức tà giáo linh tinh gì đó?” Thẩm Dạ Hi hỏi.

“Giết người để lại chữ, lấy thời gian cố định, ở các nơi lặp lại, thống nhất hành động, giống như đã được lên kế hoạch chặt chẽ, cho đến bây giờ, mỗi một vụ án giết người đều làm cho người ta không tìm thấy manh mối,” Khương Hồ dừng một chút, “Tựa như bệnh độc thối vào trong nhân loại...”

Cậu còn chưa nói xong, đã bị Thẩm Dạ Hi xoa đầu đánh gãy, Thẩm Dạ Hi nói: “Ngoan, không sợ.”

Khương Hồ đầu tiên là sửng sốt một chút, sau đó gạt tay anh ra, phần nộ: “Tới địa ngục đi, đừng có xoa đầu em, giống như đang xoa đầu chó vậy.

“Cho em tỉnh chứ, trong bụng em lo lắng nhiều như vậy, xoa đến em choáng váng thì khỏi đi làm, ở nhà chờ anh nuôi là được.” Thẩm Dạ Hi vô tâm vô phế ngây ngô cười.

Sau đó mở còi cảnh sát, thẳng một đường đến phân cục thành Nam, nhưng vẫn không có tung tích Tiễn Toa.

Vì sợ đả thảo kinh xà, lúc Thẩm Dạ Hi đến cũng không ai biết, sau khi có người thông báo, Mạc Thông mới tỉên trăm hậu tấu gọi điện thoại giải

thích tình huống, mà theo lý, Tiễn Toa lúc này hẳn phải thành thật ngồi trong văn phòng của cô.

Máy tính còn mở, bởi vì thời gian dài không ai đụng qua, đã tự động tiến vào trạng thái chờ, áo khoác của cô còn treo trên giá áo sau văn phòng, điện thoại ở trên bàn, trên đó có cuộc gọi nhớ, tiễn cùng chứng minh thư vẫn còn đặt trong túi áo khoác, không đụng qua, thấy thế nào cũng giống như chủ nhân của nó đi ra ngoài WC, hay là đi bộ.

Mọi người bắt đầu tìm người xung quanh, Thịnh Diêu tiếp nhận máy tính của Tiễn Toa.

Người cuối cùng nhìn thấy Tiễn Toa, là một pháp y thực tập, vẻ mặt dường như còn chưa tỉnh ngủ, lúc bị hỏi liên mơ màng nói: “A? Tiễn pháp y? Tiễn pháp y không phải đi WC sao...”

Thẩm Dạ Hi không nói chuyện, cảnh sát Uông bên cạnh làm rõ: “Đi WC gì mà lâu như vậy, không lẽ lọt trong đó luôn? Thẩm đội trưởng sau khi anh gọi điện tôi có đi xung quanh tìm cô ta, lúc đó còn nghĩ cô ấy đi WC thật, còn cùng thực tập sinh nói chuyện, chờ cô trở lại thì nói với cô một tiếng, không để trong lòng, ai biết cô vừa đi liên không trở về... đúng rồi, các anh tìm cô ta có việc gì?”

“Chúng tôi hoài nghi cô cùng vụ án Trương Tiểu Kiên có liên quan.” Dương Mạn ít lời nhều ý, kéo cổ áo thực tập sinh, “Đi WC nào, mang tôi đi.”

“A...” Chắc là đứa nhỏ này chưa từng thấy người vừa đẹp vừa hung hãn như vậy, tới lui liên bị cô kéo đi.

Cảnh sát Uông choáng váng: “Cô... cô ấy cùng... cùng tiểu Trương... A? Thẩm đội trưởng, đây là đang đùa đi!”

“Yên tâm, còn chưa có chứng cứ xác thực, chỉ là hoài nghi nên tìm cô ta hỏi vài câu.” Thẩm Dạ Hi vỗ vỗ vai hắn, cho hắn một nụ cười hòa ái gần gũi, cười đến khiến cho cảnh sát Uông run rẩy, mấy người hùng hổ kéo đến, tư thế như vác súng....

Đây là tư thế tìm người hỏi sao? Anh đang lừa dối ai chứ!

Thẩm Dạ Hi thuận tay lấy ti ền lẻ của Khương H ồ, bỏ vào máy nước tự động, mua ba lon nước, cho Khương H ồ một lon, chính mình một lon, còn lại tươi cười đưa cho cảnh sát Uông: “Bọn họ sẽ tìm người, anh ở lại tôi có vài việc muốn hỏi.”

Cảnh sát Uông tỏ vẻ, làm một qu ần chúng không rõ sự việc, áp lực rất lớn, nhưng vẫn nhận viên đạn bọc đường người nào đó cho: “Được, anh hỏi đi.”

“Tôi có nghe lời đ ồ, Ti ền Toa từng báo cáo nói Trương Tiểu Ki ền đụng đến cô, là thật hay giả?”

“Này... này... anh cũng nói là đ ồ...” Ánh mắt của cảnh sát Uông nhìn lướt qua Thẩm Dạ Hi, nhếch miệng, r ồi lập tức ngừng đ ầu nhìn thẳng anh, biểu tình có điểm bất đắc dĩ.

“Xem ra là thật.” Khương H ồ nói.

Cậu đột nhiên lên tiếng làm cho cảnh sát Uông hoảng sợ, vừa nâng đ ầu, li ền đối diện với đôi mắt màu hổ phách chớp cũng không chớp mà nhìn chằm chằm mình. Khương H ồ mặt vô biểu tình, cho dù đeo mắt kính, cũng có thể cảm giác được đôi mắt đó có điểm lạnh, như là nhìn thấu người ta.

Tâm của cảnh sát Uông th ần nói, thời điểm trước đó, người trẻ tuổi này nhìn qua rất vô hại và ôn hòa nha, như thế nào giờ lại như vậy?

Nơi có người tự nhiên có tin tức cùng rắc rối, dù gì cũng là phân cục, lời nói không tốt, thoáng cái mọi người đ ầu biết, ai với ai có chuyện gì thì li ền loạn lên.

Thẩm Dạ Hi biết, cảnh sát Uông tự nhiên là có nghe nói qua, chỉ là ngượng ngùng thừa nhận, dù sao bình thường nói bậy còn không sao, đây chính là liên quan đến mưu sát nha – còn có thể là giết người liên hoàn, còn có tội danh nào so với cái này lớn hơn? Một câu nói sai, vấn đề sẽ không phải lớn bình thường.

Cảnh sát Uông vốn muốn đánh thái cực, ai biết bị người trẻ tuổi thoát nhìn thanh tú kia nói toạc ra.

Thẩm Dạ Hi không cười: “Tiểu Uông, chuyện này không cần tôi nói trong lòng anh cũng biết tính toán, anh phải biết chính xác mình nói gì, ngàn vạn lần đừng lừa gạt, có cái gì khó nói thì có thể lên nói với tôi một tiếng, cũng đừng nên hồ đồ phạm sai lầm.”

Cảnh sát Uông thở dài: “Việc này... việc này tất cả mọi người đều lên truyề n ra, ai cũng không biết sao lại có chuyện này.”

“Nói như vậy, quả thật là có chuyện như thế?”

Cảnh sát Uông gật gật đầu: “Tên Trương Tiểu Kiền này, quả thật không được tốt lắm, anh cũng biết, trong ngành này, con gái đẹp không nhiều, nhất là tổ đi điều tra cùng tổ chống xã hội đen kia, toàn một đám đàn ông, còn lại là người già, không mấy người bộ dáng thanh tú. Có tiểu Lục bên tổ đi điều tra kia – chính là người đỡ mẹ hắn ngày nọ, lúc Trương Tiểu Kiền vừa đến, liền vì bộ dạng đẹp của người ta, miệng không sạch sẽ nên đắc tội người ta, sau đó còn động tay động chân, khiến tiểu Lục đánh cho một trận, nghe nói người Lục gia phải bỏ tiền mới làm cho việc này êm xuống. Dù sao tiểu tử kia về sau cũng không dám đánh chủ ý lên người tiểu Lục, liền đem ánh mắt chuyển dời đến đây.”

Hắn lắc đầu, “Tiền Toa là pháp y, một người dịu dàng nhã nhặn, không mạnh mẽ như tiểu Lục, lúc bình thường luôn tốt tính, da mặt con gái vốn mỏng, nếu không phải thật sự chịu không nổi thì làm sao cô lại đem chuyện này nói ra?”

Dù sao cảnh sát Uông cũng tin tưởng đây là sự thật, Trương Tiểu Kiền là tên khốn mặt người dạ thú chắc chắn là đã làm chuyện không giống người với người ta.

“Lời này nói ra Thẩm đội trưởng đừng chê tôi tâm thuật bất chính, Trương Tiểu Kiền vừa chết, mọi người ngoài mặt đều biểu hiện ngưng ngùng, kỳ thật trong lòng là vui mừng muốn chết... Đặc biệt, trước khi chết... trước khi chết còn bị người ta nói là... sẽ bị báo ứng.”

Khương Hồ cùng Thẩm Dạ Hi liếc nhau.

Báo ứng hay không phải báo ứng, bọn họ không biết, dù sao giờ Dương Mạn cũng đang cùng thực tập sinh đi về phía nhà vệ sinh nữ, Dương Mạn nâng cằm: “Ở đây?”

Thực tập sinh đáng thương sờ cằm, gật đầu.

Vừa lúc thấy Tô Quân Tử mang người lại đây.

Dương Mạn đưa tay vào thắt lưng, lấy ra một cây súng: “Anh Tô ở ngoài chờ chút, tôi vào xem.”

Tô Quân Tử gật đầu: “Bên trong có người không?”

Không ai lên tiếng trả lời.

“Không có ai thì chúng ta vào được, kiểm tra!”

Vẫn không ai lên tiếng trả lời, Dương Mạn đẩy cửa nhà vệ sinh, bên trong không có ai, cũng rất sạch sẽ, xem ra trong phân cục này con gái đúng là động vật hiếm có. Dương Mạn dừng lại một chút, đứng ở một phòng nhỏ bên ngoài, hạ mắt.

Tô Quân Tử từ mắt của cô, theo ánh sáng mờ nhạt, bên trong có bóng người.

Dương Mạn đưa tay gõ cửa: “Tổng cục đi đầu tra, ai ở bên trong?”

Không ai lên tiếng trả lời.

“Này cô, cô không lên tiếng tôi liền phá cửa.”

Tô Quân Tử quay đầu nhìn cô – Người này nhìn như thế nào cũng giống như lưu manh?

Thấy không ai lên tiếng trả lời, Dương Mạn cười lạnh, nói câu ‘tránh ra’. Sau đó một chân giơ lên đá văng cánh cửa, cửa vang lên một tiếng,

suýt nữa nát luôn.

Tô Quân Tử khi cô giơ chân liền nhắm mắt, cũng bắt đầu vì bác sĩ Hoàng bị ai...

Nhưng mà sau đó, sắc mặt anh liền thay đổi.

Cửa phòng vệ sinh mở ra, người bên trong dựa vào tường trượt ra, ngã vào trước mặt mọi người.

Im lặng một lát, thực tập sinh bên cạnh đột nhiên kêu lên: “Tiền... cô Tiền!”

Trên bụng cô gái đâm một cây dao, ánh mắt mở to, máu đã muốn khô. Tô Quân Tử ngã xuống, chạm vào động mạch cổ của cô, sau đó lắc đầu.

Dương Mạn mở to mắt há mồm cất súng về bên hông: “Gặp quỷ.”

PHÔI ĐẠO - HOẠI ĐẠO

Priest

dtv-ebook.com

Chương 87: Vụ án thứ 10 – thẩm phán

“Thẩm đội trưởng.” Phùng Kỉ vội vã đẩy ra đám người tiến vào, Thẩm Dạ Hi đang đứng dựa vào tường nói chuyện với tiểu Uông thấy vẻ mặt hẩn liền sùng sốt.

“Thẩm đội trưởng, Tiền Toa đã chết.”

“Cái gì?!” – Ba người ở đây cùng lên tiếng.

Thẩm Dạ Hi thuận tay đem lon nước trống quăng vào trong thùng rác ở hành lang, trầm mặc như nước: “Mang tôi đi qua đó.”

Thi thể của Tiền Toa đã lạnh như băng, pháp y nói ít nhất đã chết hai tiếng, trên người có hai miệng vết thương, ngực một dao, trên bụng một dao, cửa nhà vệ sinh khóa từ bên ngoài, hung thủ vì sợ bị phát hiện, nên ở bên hông dán một chuỗi băng keo, không tính là chắc nhưng dây cũng dây không ra, bất quá khi Dương Mạn đá một cái, liền bị rút ra.

Mọi người cả phân cục bị kinh động – sự tình này trước đây quả thật chưa từng có, cư nhiên giết người trong cục cảnh sát, quả thật là tên giết người to gan nhất trong lịch sử.

Thẩm Dạ Hi hít vào một hơi thật sâu, sắc mặt có điểm khó coi, cúi đầu phân phó vài tiếng, làm cho người vây xem đều bị chặn bên ngoài, cách ly đi đầu tra. Khương Hồ đứng hơi xa, hai tay ôm trước ngực, dựa vào góc tường cửa nhà vệ sinh, nhìn chằm chằm thi thể trên mặt đất, đây là tư thế có điểm phòng bị, sau khi nhìn qua thi thể Tiền Toa, cậu liền làm bộ dáng này, có chút dăm chiêu đứng ở một bên.

“Thế nào?” Tô Quân Tử đi đến bên người cậu, “Cậu còn cảm thấy hung thủ là cô ta sao?”

“Tôi chỉ biết cô ấy không phải sợ tội tự sát.” Thanh âm nói chuyện của Khương Hồ cực nhẹ, môi cũng ít động, “Anh xem băng keo sau cửa là hình dạng gì đi?”

Tô Quân Tử như nghĩ đến cái gì, nhướn mày: “Đây là... chữ X?”

“Đó không phải chữ X, trên quần áo có dấu cắt, anh nhìn kỹ sẽ hiểu được, chủ ý của hung thủ, là làm ra một cái nơ con bướm.” Âm thanh Khương Hồ càng nhỏ, giống như thì thầm, ánh mắt nhìn nhân viên làm việc qua lại, “Thi thể này là quà của hung thủ cho chúng ta.”

Cậu dừng một chút, lại nhẹ giọng hỏi: “Anh nói xem, Tiễn Toa vì cái gì không sớm không muộn lại chết ở chỗ này?”

Tô Quân Tử nghiêng đầu nhìn cậu, cũng đề thấp âm thanh: “Ý của cậu là...”

Khương Hồ nhẹ nhàng vươn ngón trỏ để ở trên môi, sau đó vỗ vai Tô Quân Tử, từ bên người anh đi qua, dùng giọng nói không để cho người ta nghe: “Đối phương đang thị uy, cẩn thận.”

Trên khuôn mặt vạn năm cười nhẹ hiên lành của Tô Quân Tử, bỗng hiện lên tia lợi hại, anh dừng một chút, nhớ đến cái gì, xoay người đi vào trong văn phòng Tiễn Toa.

Thịnh Diêu ở trên máy tính Tiễn Toa gõ liên tục, Lý Cảnh Vinh ở bên cạnh nhìn, thỉnh thoảng sợ hãi than một tiếng.

“Tiễn Toa đã chết?” Đây là câu đầu tiên Thịnh Diêu nói.

Tô Quân Tử đối với Lý Cảnh Vinh gật đầu chào, cũng đi đến hỏi: “Thế nào?”

“Không được tốt lắm, ngay cả hệ thống làm việc cũng không sổ đăng ký so với tôi còn sạch sẽ hơn... nga, đúng rồi, vừa nữa tôi có thấy trong ngăn kéo có một phần viết tay không biết là di thư hay là gì,” Thịnh Diêu đầu cũng không nâng, “Tôi chưa kịp nghiên cứu kỹ, đã gọi mấy người đến

xem, bọn họ đang nghiên cứu, mặt khác, tôi phải xem xem có kịp hồi phục dữ liệu không.”

Tôi Quân Tử giật mình, đột nhiên mở miệng nói: “Như thế nào làm sạch, có Trojan Horses sao?”

“Đính phải Trojan? Tôi nhìn thử...Àn?” Thịnh Diêu thuận miệng nói một câu, sau đó nhăn mày lại, nói nhỏ, “Không thể nào...tôi nghĩ là bị ăn, nhưng lại không có gì?”

(Chi: Trojan horse, tiếng Anh của Ngựa Troia, là một loại phần mềm ác tính. Không giống như virus, nó không có chức năng tự sao chép nhưng lại có chức năng hủy hoại tương tự virus. Một trong những thứ giăng bẫy của Ngựa Troia là nó tự nhận là giúp cho máy của thân chủ chống lại các virus nhưng thay vì làm vậy nó quay ra đem virus vào máy. Chi tiết:)

Nhưng ngay sau đó, Thịnh Diêu di động ngón tay một chút, ngẩng đầu nhìn Tô Quân Tử, phát hiện trên khuôn mặt bạn tốt không có ý cười khiến người ta thoải mái như xưa, Thịnh Diêu nhận không được giật mình – Tô Quân Tử là ai? Là Trình Giảo Kim máy tính nổi tiếng trong cục, bởi vì Trình Giảo Kim trong truyền thuyết chỉ biết ba chiêu, còn Tô Quân Tử đối với các loại máy tính, cũng chỉ làm ba việc – khởi động, tắt máy cùng quét mìn.

Cho nên khi đối phương mở miệng, Thịnh Diêu liền cảm thấy có chút không thích hợp, Tô Quân Tử tuyệt đối sẽ không giả bộ, chính là đối với từ ngữ ‘Trojan Horses’ này, trong nhận thức của anh hai này chính là một loại virus máy tính trong truyền thuyết.

Anh lúc này nhắc đến là có ý gì?

Trojan Horses y như tên nó – là do người Hy Lạp đặc biệt dùng, một khi lén vào thành công, hậu quả khó lường.

Hợp tác nhiều năm, đã hình thành thói quen, biểu tình nhanh chóng thoáng qua khiến cho Tô Quân Tử biết, cậu trong lòng đầu hiểu, vì thế liền gật đầu: “Cậu tìm cách được chứ?”

“Thử xem xem, tôi làm không được thì các anh chết tâm đi.” Thịnh Diêu thở ra, hướng anh nháy mắt, giọng điệu kiêu ngạo, “Bởi vì không ai giỏi như tôi.”

Tô Quân Tử nhìn khỏe mắt cậu nhếch lên, cười cười, người này cởi bỏ lớp khí u ám, thật sự ngày càng sắc sảo hơn, thật tốt.

Anh xoay người, nghênh đón An Di Ninh đang chạy đến: “Thứ Thịnh Diêu tìm ra chính là bút ký của Tiễn Toa, bên trong có quá trình cụ thể cô giết người. Bất quá...”

“Như thế nào?”

“Không được đầy đủ.” An Di Ninh nói, “Ở giữa bị xé, chỉ có thể nhìn thấy cô như thế nào khi hãm Trương Tiểu Kiển sau khi thiến thì giết, không có gì khác, em cuối cùng cũng cảm thấy được điểm kỳ lạ, vì đoạn trước khi trói Trương Tiểu Kiển lại không có?”

“Việc này từ đầu đến đuôi đều lộ ra một cỗ tà khí.” Tô Quân Tử thấp giọng nói, “Em cẩn thận...”

“Đã biết,” An Di Ninh cắt ngang lời nói của anh, dừng một chút, có chút thâm ý đổi đề tài, “Di thư của Tiễn Toa, vừa rồi đã cho Khương Hồ xem qua.”

Vậy chắc là Khương Hồ bảo cô đưa, Tô Quân Tử gật đầu.

Nhóm cảnh sát phân cục thành Nam lần đầu tiên bị trở thành người hiềm nghi mà đi điều tra, gác cổng phân cục rất nghiêm, ra vào phải đăng ký, hơn nữa có đôi khi còn phải đưa ra giấy chứng nhận, có rào chắn phòng hộ, Dương Mạn dẫn người tử mị tra xét một vòng, cảm thấy chuyện có người treo tường, giả tạp vụ tiến vào là không thể có, cho nên hung thủ này chính là nhân viên trong phân cục.

Cục trưởng phân cục Vệ Ứng Hiên với sắc mặt ngưng trọng cùng Thẩm Dạ Hi hỏi về công tác, ông già lau mồ hôi sau gáy, cảnh sát phân cục thành Nam, là ngành vì nước vì dân mà làm việc a, mới qua không bao lâu, đã

xuất hiện hai người bị hại, hơn nữa một trong hai người bị hại còn là hung thủ giết người còn lại, mà hung thủ giết hung thủ còn vô cùng có khả năng là nhân viên bên trong phân cục.

Trong đó còn bị vạch trần ra mọi thứ.

Lại có quan hệ tam giác bạo lực, cư nhiên từ trong kịch nảy ra tới hiện thực – cục trưởng phân cục Vệ Ứng Hiên ngẩng không hưởng cũng cảm thấy mình già rồi, sức tưởng tượng không thể như người ta. Nhất là sau khi Thẩm Dạ Hi mang theo thâm ý hỏi ông: “Về lời đồn Tìên Toa bị Trương Tiểu Kiên xâm phạm, Vệ cục trưởng có làm theo luật không?”

“Trong lúc đó có thể có hiểu lầm.” Vệ Ứng Hiên liền vô cùng vô tội thiện lương nói.

“Hiểu lầm—” Thẩm Dạ Hi kéo dài thanh âm, có chút ý tứ nhìn Vệ Ứng Hiên.

Đồng tử Thẩm Dạ Hi cực tối, Vệ Ứng Hiên cảm thấy ánh mắt người này giống như dao vậy, lạnh lùng cắt thịt người ta. Lão Vệ cũng nổi giận, tâm nói chính mình như thế nào cũng là người có chức ở thành Nam, đây chỉ là một tiểu thanh niên, lại mang khẩu khí như thẩm vấn phạm nhân, sao không hiểu chuyện như vậy chứ?

“Có lẽ có chuyện này đi, bất quá tôi cũng không rõ.” Vệ Ứng Hiên giả bộ cười hề hề, “Tiểu Thẩm a, cậu xem, công việc của chúng tôi cũng rất bận rộn, thành Nam cũng là một nơi lớn, chuyện lớn chuyện nhỏ không nói, cấp trên cứ hai ba ngày lại xuống vài văn kiện, đừng nghiệp trong lúc đó có chút mâu thuẫn nhỏ...”

Thẩm Dạ Hi lạnh lùng nhìn ông.

“Đừng chỉ Thẩm Dạ Hi, tôi cảm thấy chúng ta hiện tại nên tập trung vào vụ án giết người, sao cậu lại cứ hỏi chuyện không đâu?” Vệ Ứng Hiên thở dài, lời nói mang hàm ý, “Người trẻ tuổi cũng có ít kinh nghiệm, này có thể hiểu, nhưng mà phải lấy đại cục làm trọng, vụ án giết người luôn hoàn toàn này phi thường ác liệt, làm ảnh hưởng đến xã hội, hơn nữa thời gian gấp

rút, cậu không cần phải... phân biệt lời đồn thật giả, chậm trễ thời gian phá án...”

Cửa đột nhiên truyền đến tiếng gõ dồn dập, cắt ngang lời của Vệ Ứng Hiên.

Vệ Ứng Hiên không kiên nhẫn quay đầu đi, chỉ thấy Khương Hồ đang đứng ở cạnh cửa, đang nheo mắt cười nhìn ông.

Vệ Ứng Hiên bị cậu cười đến cảm thấy lạnh người, không rõ lắm hỏi: “Vị tiểu đồng nghiệp này, có chuyện gì sao?”

Khương Hồ cười như không cười mà nhìn ông, đi tới từng bước, ngọn đèn mờ ảo trên hành lang, biến đổi góc độ, làm kính trong phòng phản chiếu một tầng ánh sáng, chói mắt đến khó thấy, nhưng ánh mắt kia dừng ở trên người ông, lại làm cả người ông không thể động đậy, hơn nữa làn da trắng nõn khác với tộc da vàng, cư nhiên sinh ra vài phần quý khí, Vệ Ứng Hiên nhăn mi lại, kìm lòng không được mà né tránh ánh mắt của cậu.

Khương Hồ chậm chạp nói: “Thẩm đội trưởng, Mạc cục đến, còn có mấy người em không biết, không phải trong cục chúng ta, nghe nói là vì trong phân cục truyền ra một ít... ả, lời đồn không tốt.” Cậu dừng một chút, liếc mắt làm cho Vệ Ứng Hiên đổ một thân mồ hôi lạnh, “Ai nha, Vệ cục trưởng, ngài nóng sao?”

Thẩm Dạ Hi nở nụ cười, bởi vì anh phát hiện lúc làm chuyện xấu thì biểu tình của Khương Hồ đặc biệt sinh động, làm cho anh có cảm giác muốn lao đến ôm đối phương vào trong lòng xoa xoa – đương nhiên chỉ cần đối tượng mà cậu làm chuyện xấu không phải là anh.

Khương Hồ nghĩ: “Vây hình như nghe nói bên trên... người nào ở trên ta? Ai nha xin lỗi, Vệ cục trưởng ông xem tôi mới vừa về nước không lâu, nên mấy người ở trên tôi cũng không rõ lắm.”

Vệ Ứng Hiên nghiêm mặt, miễn cưỡng lộ ra khuôn mặt tươi cười còn khó coi hơn là khóc.

“Tôi nói với bọn họ là Vệ cục trưởng đang phối hợp công tác, Mạc cục nói, để cho nhân viên kỹ thuật đến kiểm tra máy tính Vệ cục một chút, ông xem...” Cậu làm ra biểu tình khó xử, nhìn Vệ Ứng Hiên, lại nhìn thoáng ra ngoài cửa, vẻ mặt ngây thơ cười.

Trong đầu Vệ Ứng Hiên hiện ra hai chữ – xong rồi.

Thẩm Dạ Hi khẽ cười một chút, tháo dây máy tính của ông, xoay lại đưa cho Khương Hò, còn lén nhéo tay cậu một cái – Làm tốt lắm.

Khương Hò nháy mắt mấy cái, nhận rồi xoay người đi – cậu bất quá cũng chỉ là thuận nước đẩy thuyền, kỳ thật Thẩm Dạ Hi mới là nham hiểm nhất, Thịnh Diêu nói lời đồn của Tề Toa và Trương Tiểu Kiên, bọn họ biết Vệ Ứng Hiên sẽ không hợp tác, vì thế thông báo cho Mạc Thông, ngầm ngầm bố trí cho tốt, chờ Vệ mập mạp nhảy vào.

Khương Hò tùy tay đưa máy tính của Vệ Ứng Hiên cho nhân viên kỹ thuật, kéo Thẩm Dạ Hi đến một bên: “Dạ Hi, em muốn gặp một người.”

Thẩm Dạ Hi vừa lòng nhìn cậu, thấp giọng nói: “Rốt cục biết ai là đội trưởng, đã hơn một năm, cuối cùng cũng học được trước khi hành động thì báo cáo với tổ chức – gặp ai?”

“Vụ án của Trịnh Ngọc Khiết rất có thể cùng vụ án này có liên quan, nhưng mà dù sao người cũng đã chết, em đột nhiên nhớ đến một người.” Khương Hò chớp chớp mắt, “Tổng Hiếu Phong...”

PHÔI ĐẠO - HOẠI ĐẠO

Priest

dtv-ebook.com

Chương 88: Vụ án thứ 10 – thẩm phán

“Em là nói...” Thẩm Dạ Hi vừa nói ba chữ liền bị Khương Hò đưa tay che miệng lại.

Khương Hò nhìn mặt nhú mày, liếc nhìn xung quanh, đè thấp âm thanh: “Nói nhỏ chút, không thể làm cho người kia giành trước một bước, anh còn nhớ lúc ấy biết chuyện ở trà lâu, đi đâu tra được người tên Tống Hiểu Phong có chứng vọng tưởng cũng đi tới cái trà lâu đó sao?”

Thẩm Dạ Hi gật gật đầu, đã có chút thất thường, tay Khương Hò có điểm lạnh, chỉ có ở trong lòng bàn tay mới có chút ấm áp, giống như môi của cậu đặt trên môi của anh, nhẹn không được vươn đầu lưỡi, nhẹ nhàng liếm trong lòng bàn tay của cậu. Khương Hò như bị điện giật, nhanh chóng rút tay, dùng loại ánh mắt rối rắm trừng mắt nhìn Thẩm Dạ Hi.

Đầu lưỡi Thẩm Dạ Hi ở trên miệng lưu luyến một vòng, giống như được ăn mỹ vị, nhìn cậu cười rất không nề mặt.

Khương Hò bất hạnh bị anh chọc tức đến quên từ.

Thẩm Dạ Hi tốt bụng nhắc nhở: “Em là muốn nói, Tống Hiểu Phong cho đến bây giờ lai lịch cũng không rõ ràng?”

Khương Hò thật sự rất muốn đá anh.

Thẩm Dạ Hi thở ra một hơi, hướng cậu cười, tay ở trên trán cậu búng một cái: “Ai ai, nói chính sự, chớ có nghĩ loạn – đây là ban ngày, nghĩ cái gì chứ?”

Nếu không phải tình huống không cho phép, Khương Hò kỳ thật rất muốn hỏi một câu, Thẩm Dạ Hi anh có biết hai chữ ‘vô sỉ’ viết thế nào hay

không. Cậu trở mặt xem thường, cảm giác được cảm xúc của mình gần đây loạn hân, lui về sau hai bước cùng Thẩm Dạ Hi bảo trì khoảng cách, lúc này mới nói: “Nếu như lúc trước cho là Kha Như Hối, về suy đoán vụ án giết người liên hoàn lần này là chính xác, em nghĩ bọn họ đã bắt đầu lên kế hoạch từ lâu, trước khi chính thức bắt đầu thì những người đó giống như thí nghiệm.”

“Nhưng Tống Hiểu Phong và Trịnh Ngọc Khiết cũng không phải cảnh sát.” Thẩm Dạ Hi không chọc cậu, cũng nghiêm túc hân lên.

Khương Hô đẩy kính, khỏe mắt nhìn sang bên cạnh một chút lại nhanh chóng thu hân.

Thẩm Dạ Hi sửng sốt, khẽ cau mày, dùng ánh mắt hỏi Khương Hô.

Khương Hô hít sâu một hơi, dựa vào tường trên hành lang, hai tay ôm trước ngực, ngữ khí như thường không thay đổi: “Trong vụ án của Trịnh Ngọc Khiết thì không có vấn đề, Tống Hiểu Phong tuy rằng chưa thỏa mãn, nhưng cùng với Kha Như Hối có quan hệ là thật, vì cẩn thận..., chúng ta tốt nhất vẫn nên đi điều tra người này... Hân hiện tại ở đâu?”

“Ngũ viện – chính là bệnh viện tâm thần ở ngoại thành.” Thẩm Dạ Hi giống như do dự, thanh âm nói chuyện đè ép thấp xuống, “Việc hân làm kỳ thật không có khiến cho người ta chết thật, trên tình thần lại không bình thường lắm, hơn nữa đương sự nhất trí đồng ý không truy cứu trách nhiệm của hân, lúc sau cũng không có chuyện gì lớn, bất quá lấy trạng thái tinh thần của Tống Hiểu Phong, nếu để hân đi ra gây họa thì không nên, cho nên vẫn đang trị liệu. Như thế nào, em muốn gặp hân?”

Khương Hô gật đầu.

Thẩm Dạ hi nâng tay nhìn thoáng qua đồng hồ của anh, trầm ngâm một chút: “Như vậy đi, hôm nay có điểm trễ, ngày mai anh dẫn em đi gặp hân?”

(Chi: Edit tới đây mới nhớ ra nhân vật Tống Hiểu Phong này là ai, từ đâu đến:D, đây là nhân vật tinh thần có vấn đề trong vụ án Hắc Lam đó nha. Người hâm mộ điên cuồng nhân vật không có thực mà liên tục gửi thư

đe dọa đến đoàn làm phim cùng làm ra những hành động làm bị thương người khác, nhưng trong vụ án đó không có người chết.)

“Ngày mai có thể hay không...”

“Trễ một ngày không có việc gì, em nếu lo lắng có...” Thẩm Dạ Hi đi qua ôm bờ vai cậu, lôi kéo cậu đi, “Có thể trước đừng cùng người khác nói.”

Khi hai người đi đến đại sảnh dưới lầu, Thẩm Dạ Hi mới thu lại biểu tình trêu đùa, nhẹ nhàng bên tai Khương Hòe hỏi: “Vừa rồi ở bên kia nghe lén chính là người kia sao?”

“Em cảm thấy rất có thể.”

Thẩm Dạ Hi gật gật đầu: “Tên chân ngoài dài hơn chân trong đến tột cùng là ai?”

Khương Hòe không trả lời vấn đề này của anh, nghĩ nghĩ, đột nhiên nói: “Dạ Hi, kỳ thật em vừa mới nghĩ đến người gây ra vụ án này, cùng vụ án chúng ta đang đi điều tra có thể có quan hệ.”

Thẩm Dạ Hi sửng sốt, quay qua... đánh giá biểu tình Khương Hòe, nhìn thấy bộ dáng cậu giống như không giống nói đùa: “Thật hay giả?”

“Người gây ra vụ án này ra tay thực hung tàn, có dấu hiệu là đã tính toán trước...”

Thẩm Dạ Hi cắt ngang cậu: “Chuyện khác để sau nói, nói về trọng điểm vụ án trước, có chữ bằng máu không? Người bị hại cũng là cảnh sát sao?”

Khương Hòe dừng lại, nhìn anh không nói, Thẩm Dạ Hi không rõ hỏi: “À, làm sao vậy?”

Khương Hòe nhẹ nhàng nói: “Khi em nhắc đến vụ án đó có thể cùng vụ án chúng ta có quan hệ, phản ứng của anh rất thú vị, xem nhẹ tất cả việc

nhỏ không đáng kể, đem tất cả lực chú ý đầu tập trung trên hai đặc thù chính trong vụ án là chữ bằng máu cùng thân phận người bị hại.”

“Này có gì thú vị, người bình thường đều là phản ứng này...” Thẩm Dạ Hi nói đến đây, dừng lại, nheo lại ánh mắt. “Em nghi ngờ...”

Khương Hòe dựng một ngón tay che ở bên miệng anh, không tiếng động làm ra khẩu hình miệng ‘chờ’.

Cả ngày hỗn loạn làm cho mọi người vô cùng thất bại, đầu tiên là vất vả sửa sang lại một chút manh mối, tìm được một người hiên nghi nhưng chỉ còn lại một khối thi thể.

Dương Mạn nói Tiễn Toa cùng vụ án trước đó không có chút quan hệ, thời gian phát sinh trong hồ sơ đều không giống, cũng nhìn không ra cô ta ngoài cùng Trương Tiểu Kiễn thì hoàn toàn không có cùng người bị hại khác có liên hệ.

Văn phòng Tiễn Toa bị lục tung, cũng không tìm được gì ngoài di thư lúc trước Thịnh Diêu tìm được, nói cách khác, cô ta như thế nào có kế hoạch giết người này, như thế nào đem Trương Tiểu Kiễn trói lại, có hay không còn đồng lõa khác, cùng ý nghĩa của hai chữ ‘Thẩm phán’, thì trong di thư của cô nửa chữ cũng không nhắc tới.

Mãi cho đến khuya, Thư Cửu lo lắng gọi điện thoại hỏi vài lần, Thịnh Diêu cũng chưa đem máy tính trong văn phòng Tiễn Toa xem xét xong, khiến cho quanh thân có một tầng áp suất, nhưng cũng không thể tra được manh mối gì.

Đại khái chỉ có một chút thụ hoạch, chính là từ sự kiện Tiễn Toa, thuận tiện lấy chút thông tin từ Vệ Ứng Hiên, lấy được không ít tài sản không rõ của Vệ mập mập, bắt được một con sâu lớn trong cục, làm ra chút công tác cống hiến cho đất nước.

Nhưng mà trước khi đi, Mạc Thông vỗ vai Thẩm Dạ Hi nói: “Có thể đánh ngã Vệ Ứng Hiên, tôi thực vui, đi đầu này có nghĩa thiếu mất một con sâu làm hại đến tư pháp, nhưng là đến giờ chúng ta cũng chưa bắt được

hung thủ, ân, lờn vô nghĩa tôi không nói nhiều, chỉ có một câu, mọi người tính toán thời gian, chúng ta phải nhanh hơn nữa.”

Mọi người cảm thấy áp lực thật lớn.

Chờ ông vừa đi, Thẩm Dạ Hi liền phát tay: “Ai muốn chạy cứ chạy, về nhà ngủ cho ngon, ngày mai làm việc tiếp, chúng ta không có thừa thời gian!”

“Anh mới không thừa thời gian!” Đây là mọi người trăm miệng một lời.

Thẩm Dạ Hi trở mặt xem thường, ôm lấy Khương Hồ đi ra ngoài, hừ: “Có bản lĩnh thì mấy người nói với Mạc cục như vậy đi nha.”

Người nọ âm thầm nhìn mọi nhóm người không tinh thần tự tan, đem hết toàn lực suy nghĩ hiện ra trên mặt ghen trở lại – đây là đám tinh anh cùng thiên tài phá án vô số trong truyền thuyết sao, thì ra cũng chỉ thế thôi sao.

Điện thoại trong túi quần rung lên, hắn lấy ra, trên màn hình là hiển thị tin nhắn đến, mở ra, bên trong là bản đồ đường đi đến Ngũ viện, dưới có chữ chú thích, thậm chí ngay cả phòng của Tổng Hiệu Phong cũng tra ra. Hắn cười lên, khoái trá trả lời: “Cùng nhau sao?”

Một lát, bên kia truyền đến một tin nhắn – được.

Đầu nói tốc độ nhanh nhất trên thế giới chính là ánh sáng, nhưng cái bóng vĩnh viễn đi trước ánh sáng. Hắn cảm thấy được mình chính là cái bóng mãi mãi không bao giờ bị bắt được, âm thầm quan sát nhất cử nhất động của mọi người.

Hắn kiên nhẫn trở lại chỗ của mình, đợi đến đêm khuya, ở cửa từng phòng đều tạm dừng nghe một chút, cẩn thận nghe động tĩnh bên trong, xác định mọi người đều đã ngủ, lúc này mới lặng yên không một tiếng động đi ra ngoài.

Ngũ viện cũng không khó tìm, nửa đêm không có chuyện kẹt xe như ban ngày. Hắn đem vành nón kéo xuống thấp, mang theo một cái mắt kính, cổ áo kéo cao, bắt taxi, cúi đầu nói: “Đường Bình Giang.”

Tài xế cố ý nhìn hắn vài lần, tuy nói thời tiết ngày càng lạnh, nhưng người đàn ông này che chắn có điểm quá lố, rất giống cái bánh chưng lớn, hơn nửa đêm, vốn đã ít người, lại chở người này đi đến chỗ hẻo lánh đó.

Đang muốn tìm lý do để từ chối chở, người đàn ông ngồi ở ghế phó lái đột nhiên đưa ra một thẻ công tác trước mặt ông, huy hiệu cảnh sát thật lớn ở trên thiếu chút nữa làm mờ mắt ông, tài xế sửng sốt, chỉ nghe người nọ đề thấp âm thanh nói: “Nhiệm vụ bí mật, đừng chậm trễ việc của tôi, không thiếu anh tí tiền xe.”

Tài xế không dám hỏi nhiều, khởi động xe, hướng đường Bình Giang đi, dọc theo đường lại nhận không được lạng lẽ đánh giá người đàn ông ‘cảnh sát chìm’ này, đối phương như cảm giác được ông nhìn hắn chăm chú, cúi đầu không lên tiếng, vành nón vừa lúc hé ra đường nét sắc sảo. Tài xế trong lòng cảm nín, tâm nói vị cảnh sát này cũng thật có phong phạm, vừa cẩn thận vừa tàn bạo, chắc không phải chỉ là làm màu cho có thôi.

Người đàn ông xuống xe ở đường Bình Giang, trả tiền xe, đem vành nón kéo càng thấp, hai tay để ở trong túi quần, một người lạng lẽ đi đến ngã tư đường yên tĩnh đi đến, tài xế vốn ôm tâm trạng muốn xem náo nhiệt mà dừng một chút, vừa... lơ đãng... liền thấy người nọ biến mất ngay trong tầm mắt ông. Tài xế đương nhiên không dám xen vào việc người khác mà đi ra tìm, lắc đầu có điểm thất vọng mà đem xe trở về.

Một lát sau, một người đàn ông ở đường xuất hiện, hướng chiếc xe taxi chạy đi mà nhìn, khóe miệng nhếch lên một mặt cười lạnh.

Đêm đã rất khuya, hắn lén lút tránh đi hộ sĩ trực ban, thấy Tống Hiểu Phong khôi phục không tồi, đã rời khỏi khu bệnh nặng, cũng không bị canh giữ nghiêm ngặt như bên khu bệnh nặng.

Người nọ tay chân nhanh nhẹn dán lên tường, đứng đến phòng bệnh của Tống Hiểu Phong, hắn đặc ý nâng lên cổ tay nhìn thoáng qua đồng hồ – từ

lúc tiến vào đến lúc tìm được mục tiêu, tổng cộng sáu phút.

Hắn nở nụ cười, kỳ thật cũng không cần khách khí cái gì, không phải là cần làm gấp nhưng hắn chính là muốn khoe bản thân.

Hắn nhẹ nhàng đẩy cửa phòng bệnh – tốt lắm, không khóa.

Bức màn trong phòng bệnh không hạ xuống, ánh trăng xuyên thấu qua cửa sổ, trên giường có một người nằm đưa lưng về phía hắn.

Người nọ giống như con mèo đi qua, từ trên cao nhìn xuống người đang nằm, hàn quang trong tay chợt lóe, lại không vội vàng ra tay, chỉ nhẹ nhàng đưa tay đến đầu người đang nằm.

Chỉ cần che miệng hắn lại, ở trên cổ hắn nhẹ nhàng vẽ...

Hắn vươn ngón tay muốn chạm đến nơi hô hấp của người nọ, ấn xuống, bỗng nhiên, trong bóng đêm truyền đến tiếng cười khẽ. Tóc gáy người nọ đều dựng lên, cảm thấy không thích hợp phản ứng lại thì đã không còn kịp rồi.

‘Tên chò bị hắn giết’ đang nằm ở trên giường đột nhiên chế trụ tay hắn, khí lực lớn kinh người, nháy mắt từ trên giường đứng lên, chuẩn xác đá bay con dao trong tay hắn, bóp cổ hắn đặt lên trên giường, tình thế nghịch chuyển trong nháy mắt, ‘người chò chết’ biến thành chủ, con dao leng keo rơi xuống đất, ngọn đèn trong phòng bệnh sáng lên.

Sau cửa, bên cạnh tủ ngay đầu giường, sau màn, dưới ánh sáng – vài người vài khẩu súng, nhưng là từ trong hư vô xuất hiện, chĩa vào người đàn ông đang bị bóp cổ đặt trên giường.

Thẩm Dạ Hi một đôi tay như sắt bóp hắn, cười lạnh: “Lý Cảnh Vinh, Lý đội trưởng, anh thật đúng là thông dong đến muộn a, chò anh đã lâu, nếu còn không đến, các anh em đã phải đi về nhà ngủ...!”

PHÔI ĐẠO - HOẠI ĐẠO

Priest

dtv-ebook.com

Chương 89: Vụ án thứ 10 – thẩm phán

Lý Cảnh Vinh theo bản năng giãy dụa, lại nghe Thẩm Dạ Hi cười lạnh một tiếng: “Lại nhúc nhích thì đánh anh thành cái mền, đừng tưởng lão tử không dám – lưu manh đánh mới ngoan.”

Dương Mạn lấy ra còng tay, cúi người còng tay Lý Cảnh Vinh, cố ý dùng sức nhéo cổ tay hắn: “Anh nha ngay cả cùm thú cũng không bằng, lão nương tối nay nếu không đánh anh thành cái mền thì trở về ngủ không yên mấy ngày.”

Thẩm Dạ Hi đưa tay bắt lấy Lý Cảnh Vinh, lấy điện thoại của hắn, mở ra tin nhắn, cười hắc hắc: “Lý đội trưởng có thể gọi người kia ra nha? Vừa lúc có người của chúng ta mai phục ở đây, tối nay liền có thể bắt đôi vụng trộm này.”

Mọi người đã bắt được người muốn bắt, đầu trằm tĩnh lại, An Di Ninh quét mắt nhìn Khương Hồ một cái: “Thẩm đội trưởng đừng nói bậy, bắt đôi vụng trộm là ý gì, đừng làm người ta hiểu lầm.”

“Dem người này mang đi.” Thẩm Dạ Hi kéo Lý Cảnh Vinh từ trên giường lên, ném cho mấy vị cảnh sát chờ sẵn bên ngoài, quay đầu nháy mắt với cô, “Không sao, Khương Hồ hiểu được, tôi đem qua vừa dạy.”

“Nga~~~~” Đây là mọi người hiểu chuyện hàm xúc.

“?” Đây là nhóm Phùng Kỷ vậy xem không rõ chân tướng.

“Đồng nghiệp đáng yêu, cậu khi nào thì biết nội gián chính là Lý Cảnh Vinh chứ?” Dương Mạn cất súng lại về bên hông, ôm lấy vai Khương Hồ

“Ân...” Khương Hồnghiêng đầu, thấy Mạnh Gia Nghĩa nhìn về hướng Dương Mạn, theo bản năng né sang một bên, “Chị Dương, chị đừng chọc Mạnh đội trưởng.”

Dương Mạn lấy khước mắt dài nhỏ liếc nhìn Mạnh Gia Nghĩa.

Tuy rằng vừa mới bắt được hung thủ, trong lòng mọi người ở đây đều buông lỏng, Mạnh Gia Nghĩa cũng không được thoải mái như vậy, lại vẫn nhịn không được, đè ép nửa ngày, không nhịn được, lải nhải: “Tiểu Dương, tôi biết cô giận tôi nói cô, nhưng cô cũng là một cảnh sát nữ, này, này... Này không thích hợp a!”

Mọi người nhịn không được vui vẻ, Thẩm Dạ Hi trắng mắt liền nhìn Dương Mạn: “Người nói phê bình phải biết khiêm tốn nhận, Dương Mạn, cô còn đối với bảo bối nhi của chúng ta động tay động chân, tôi sẽ không tha.”

Mạnh Gia Nghĩa lại một lần nữa bị anh nắm bắt, biết đi đâu im lặng.

Dương Mạn vốn chỉ là tùy tiện không mang thù, tuy rằng buổi chiều bị Mạnh Gia Nghĩa nói thẳng mắt, lúc ấy giận thật, nhưng qua một lúc liền quên, liền vô tâm vô phế cười: “Đi đi đi, không giận nữa, Khương Hồng còn chưa lên tiếng, khi nào tới lượt anh?”

“Từ lúc bắt đầu tôi đã xác định có nội quỷ.” Khương Hồng nói.

Mọi người mở to hai mắt nhìn cậu như là sinh vật ngoài hành tinh.

“Kỳ thật rất đơn giản, người bị hiềm nghi đầu tiên là Phùng trưởng đội bị loại bỏ.” Khương Hồng nhìn Phùng Kỉ một cái, người sau vẫn như cũ tùy tiện khoác áo khoác, “Trong vụ án Lý Hồng Bưu, hung thủ có đặc thù rõ ràng, chính là chữ bằng máu trên tường là dùng máu hắc viết, Dạ Hi lúc ấy phân tích qua, người này hẳn có khuynh hướng tự ngược nhất định, hơn nữa còn có một ít vết thương.”

Vừa nói như vậy, mọi người liền hiểu được, bởi vì Phùng Kỉ là người đặc biệt nóng, là người đàn ông lôi thôi lếch thếch, lúc người khác quần áo

dài tay nghiêm cẩn, hẳn sẽ đỡ m òhôi, cho nên cho dù ở trong văn phòng hẳn cũng không để ý, cố đôi khi nóng li ền cởi áo khoác ra, lộ ra cánh tay.

Dương Mạn cùng An Di Ninh còn giả thực nữ bà tám trộm đối với dáng người của người ta chảy nước miếng. Cái khác không nói, da thịt trơn bóng rắn chắc li ền chứng minh hẳn trong sạch – hơn nữa Phùng Kỉ tuyệt đối không có tật xấu tự ngược.

“Cho nên cũng sẽ không phải Ngụy đội trưởng, bởi vì trong vụ án Lâm Chí, người bị hại trước khi chết đã bị xâm phạm, nhưng Ngụy đội trưởng chẳng phải là một thằng nam sao?” An Di Ninh hỏi.

Tình huống gia đình Ngụy Dư giống như Tô Quân Tử vậy, bình thường lúc không công tác li ền ở nhà làm người ch ồng đúng mực.

“Vụ án đàn ông bị xâm phạm không thể chắc chắn là do giới tính hung thủ gây ra.” Khương H ồ nói, “Rất nhiều tình huống, phạm nhân đối với hình thể hoặc lực lượng của mình không đủ tự tin, xuất phát từ một cảm giác muốn ngược thi, giới tính nam của người bị hại đối với bọn họ mà nói, có khoái cảm chinh phục nhất, mà bọn họ thông qua loại khoái cảm này bù lại yếu đuối của bản thân.”

Cậu ngẩng đầu nhìn Ngụy Dư, mang theo biểu tình ngưng ngùg: “Ngụy đội trưởng thực xin lỗi, tôi nhờ Thịnh Diêu trộm đi ầu tra lý lịch của anh.”

Ngụy Dư đầu tiên là sửng sốt, lập tức thoải mái: “Này cũng không có gì, là tôi cũng sẽ tra, tình huống đặc biệt mà.”

Khương H ồ cười tùm tùm gật đầu: “Thịnh Diêu nói với tôi, Ngụy đội cùng người bị hại, cảnh sát Lâm tình cảm quả thật rất tốt, cũng thật là cùng trường cảnh sát ra, là bạn nối khố, trên công tác cũng rất hay hỗ trợ cho nhau. Hơn nữa kỳ thật Ngụy đội chính là đội trưởng, Lâm cảnh sát là phó đội, sau bởi vì nguyên nhân gia đình, Ngụy đội trưởng mới chủ động cùng cảnh sát Lâm trao đổi vị trí.”

“Ngụy đội trưởng cũng không phải người yếu ớt.” Thẩm Dạ Hi tổng kết.

Khương Hồn gật đầu: “Lại nói đến Mạnh đội trưởng.”

Mạnh Gia Nghĩa tự giễu nói: “Tôi đã già rồi, để tôi chém trái dưa còn được chứ chém người thì chém như thế nào.”

Mọi người vừa cười, tâm nói ông già này thật có ý tứ. Chính là đôi khi có điểm cổ hủ nhưng cũng có thể lắm a.

Khương Hồn nói: “Trong vụ án ở nơi của Mạnh lão, hung thủ là đem người bị hại chém đến chết, người bị hại cảnh sát Lô cơ hồ bị người ta chém thành thịt vụn, hung thủ phần nộ vô cùng – Kỳ thật tôi nói rất đơn giản, người như thế bùng nổ càng giống như đại hồng thủy, càng áp lực, càng kìm nén, khi bộc phát mới là càng khủng bố. Mạnh lão là người không giấu được, bình thường lời không vừa lòng liền nói ra, thật là một phương thức giải tỏa áp lực.”

Dương Mạn rì: “Đúng, đem không thoải mái của mình chuyển đến trên người khác, lão Mạnh, tôi thấy ông thật không giống đi giết người, giống loại người bị người ta giết hơn.”

Dù sao cũng là Mạnh Gia Nghĩa lớn tuổi hơn, Dương Mạn nói như vậy thật không biết lớn nhỏ, Thẩm Dạ Hi nhanh chóng cắt ngang cô, trừng mắt: “Cô sao lại nói như vậy.”

Dương Mạn trừng lại: “Tôi cũng nhanh miệng lắm, không giấu được lời nói, anh không nghe lời của bác sĩ Khương sao, trong lòng có điểm không vừa lòng, thì nói ra, là phương thức thư giãn, anh không cho tôi nói, cần thận ngày nào đó lão nương xách dao ra ngoài chém người chơi.”

Mạnh Gia Nghĩa hít sâu một hơi: “Tiểu Dương, tôi cảm thấy được, tôi nếu có con gái giống cô, đánh một đòn chết nó còn không thỏa mãn.”

“Cứu mạng nha, bác sĩ Khương hẳn có khuynh hướng bạo lực a!”
Dương Mạn bổ nhào vào người Khương Hồn, hô to gọi nhỏ.

Thẩm Dạ Hi một tay kéo cô xuống, một tay kéo Khương Hờra sau mình, nham hiểm nói: “Tôi cũng có khuynh hướng bạo lực, tôi cũng muốn một đòn đánh chết cô.”

Chính là lúc này, Thịnh Diêu và Tô Quân Tử đến giúp, Thịnh Diêu lên tiếng, sau khi hấp dẫn lực chú ý của mọi người thì đem người bị bắt đẩy lên trước: “Giới thiệu với mọi người một chút, người này chính là hung thủ giết Tiễn Toa.”

“Còn giết nữa Trương Tiểu Hàm.” Tô Quân Tử bổ sung.

“Ân, tổng cộng hại chết một người rưỡi.” Thịnh Diêu bắt người đàn ông đó ngừng đầu lên, để cho mọi người nhìn xem hắn có bộ dạng gì, “Kế hoạch giết người thứ ba của tối hôm nay còn chưa thành công, đã bị bắt ở bên ngoài.”

“Ai, người này tôi đã thấy.” An Di Ninh ghé sát vào, “Anh là... khoa tư liệu, tên là Giang Tân, có phải hay không?”

Cô gái này đầu óc thật kinh khủng, trong cục nhiều người như vậy mà cư nhiên có thể nhớ hết toàn bộ.

“Khoa tư liệu? Trương Tiểu Hàm có phải hay không cũng là ở khoa tư liệu?” Thẩm Dạ Hi hỏi, “Anh là đồng sự của hắn? Vì sao muốn giết hắn?”

Người đàn ông bị bắt mà còn nói láo: “Tôi chỉ ở ngoài đi shopping, làm sao chứ, vậy là phạm pháp sao? Các người dựa vào cái gì nói tôi giết người?”

Thẩm Dạ Hi trở mình xem thường, đưa điện thoại của Lý Cảnh Vinh lên trước mặt hắn, Giang Tân như nhớ tới cái gì, mắt nháy mắt liền trắng, Thẩm Dạ Hi khinh thường: “Anh nói chúng tôi dựa vào cái gì... sao di thư của Tiễn Toa lại không được đầy đủ chứ, phần trước đề cập đến anh chắc anh đã lấy đi đúng không?”

Thịnh Diêu bĩu môi: “Khả định là kế hoạch giết người của Tiễn Toa, là do nhóm mất người đồng lõa không chế người bị hại. Tôi còn nghĩ ai

lợi hại đến mức làm cho máy tính của Ti ền Toa trống rỗng chứ, thì ra bị người ta cố tình thay đổi phần cứng!”

Trách không được tra xét nửa ngày đâu không có gì hết, Thịnh Diêu hiểm thấy nổi điên, bởi vì cảm thấy được, loại hành động thô lỗ này của Giang Tân, quả thực là vũ nhục trí thông minh của mình.

“Được rồi, đâu mang đi, tối này không ngủ, thay nhau thăm vấn.”

Đêm nay náo nhiệt cực kỳ, mọi người giống như uống phải máu gà, ngay cả Mạc Thông cũng nhận được điện thoại, hơn nửa đêm cũng tự mình chạy đến trong cục dấn dò vài câu.

Này có thể xem như là đột phá lớn, tổ chức giết người giống như bệnh độc ở trong thành phố, rốt cục cũng lộ ra được một góc. Dương Mạn, Thẩm Dạ Hi, Tô Quân Tử cùng Ngụy Dư từng người trải nghiệm qua quá trình thăm vấn phong phú, An Di Ninh và Mạnh Gia Nghĩa phụ trách xem ra chi tiết vụ án của Chu Mẫn, Thịnh Diêu phụ trách đi đầu tra vụ án của Ti ền Toa, Giang Tân Lý Cảnh Vinh này đầu óc rõ ràng là bị tẩy xóa qua, nước còn không bốc hơi sạch sẽ như vậy, Khương H ồ ở một bên, dựa vào bàn làm việc vừa híp mắt vừa chờ kết quả.

Hơn mười phút sau, Thịnh Diêu đột nhiên ng ồi thẳng thân thể, đưa tay đẩy Khương H ồ.

Khương H ồ không ngủ thật, bị cậu đụng một cái li ền tỉnh: “Làm sao vậy?”

“Có một phòng nói chuyện, bọn họ đầu từng dùng qua.” Thịnh Diêu gõ bàn phím, trên màn hình hiện lên một khung, “Àn, muốn mật mã, là...”

“the judgement.” Khương H ồ nói.

Thịnh Diêu đánh: “Không đúng.”

Khương H ồ nhú mày: “virus.”

Thịnh Diêu lắc đầu.

Khương Hô tháo kính xuống, dùng sức xoa đôi mắt khô khốc của mình, trăn mặc một hồi: “Thử thetruth xem.”

Thành công vào – Thịnh Diêu quay đầu nhìn cậu.

“Nhìn cái gì?” Khương Hô đeo kính lên, chớp chớp mắt.

“Mật mã tài khoản của Thẩm Dạ Hi cậu có biết không?”

Khương Hô cười.

Động tĩnh bên này làm Mạnh Gia Nghĩa và An Di Ninh cũng bị hấp dẫn, bốn người nhìn vào màn hình, một lát sau, đầu hít một ngụm khí lạnh...

PHÔI ĐẠO - HOẠI ĐẠO

Priest

dtv-ebook.com

Chương 90: Vụ án thứ 10 – thẩm phán

“Đây là video tải lên?” An Di Ninh nhẹ nhàng hỏi một câu, chính là lúc này, ai cũng không còn tâm tình trả lời cô.

Màn hình có chút tối, một ánh đèn dền sáng lên, sau đó mặt Lý Cảnh Vinh từ trên màn ảnh chậm rãi hiện ra. Không giống như Mạnh Gia Nghĩa hiên hòa, trình bày vụ án, thời điểm tham gia đi ầu tra, một hình ảnh chính khí pha chút tà ác chính là Lý đội trưởng.

Trên người hắn mặc một bộ quần áo cổ quái, đen lại dài, kéo dài xuống dưới, đội một cái nón dầy lông, chỉ có lúc ngẩng đầu lên mới có thể làm cho người ta thấy rõ mặt hắn.

Khuôn mặt tái nhợt mà tối tăm, nhìn xuyên thấu qua màn hình, nhưng lại có vẻ quỷ khí dày đặc, trong lòng bốn người đang nhìn chăm chăm chợt lạnh.

Lý Cảnh Vinh trong video nhẹ nhàng nở nụ cười, sau đó, màn ảnh di chuyển xuống, một cô gái bị trói ở nơi nào đó, quần áo bị quăng ở một bên, ý thức thanh tỉnh, đang không ngừng né tránh, cái miệng bị che phất ra âm thanh không rõ.

“Là Chu Mẫn...” Không biết là ai lên tiếng.

Thịnh Diêu vừa nhìn chăm chăm màn hình, vừa lấy điện thoại nội bộ, trực tiếp gọi đến phòng thẩm vấn: “Dạ Hi, các anh ầu dừng lại, đi ra đây xem thử.”

Trên tay Lý Cảnh Vinh là một con dao, hắn cúi người xuống, sống dao di chuyển trên làn da Chu Mẫn, màn hình theo động tác của hắn đi xuống, thỉnh thoảng quay về khuôn mặt dầy hoảng sợ của Chu Mẫn.

Lúc mọi người trong phòng thẩm vấn đi ra, video chiếu đến cảnh Lý Cảnh Vinh cởi quần áo của mình, đề lên người Chu Mẫn.

“Tôi thao, này là trò gì?” Dương Mạn kêu lớn.

Nhưng mà lúc này, màn ảnh giống như hoàn toàn xem nhẹ Lý Cảnh Vinh, đem lực chú ý đặt hoàn toàn trên người Chu Mẫn, sau đó, màn ảnh hạ xuống, nhưng là người đang quay cười đến cong lưng, gần sát đảo qua, sau đó một bàn tay từ ngoài đưa vào, mở giấy dán miệng Chu Mẫn, tiếng cô gái thét chói tai lập tức quanh quẩn trong văn phòng, tay Thịnh Diêu run lên, thiếu chút nữa tắt âm luôn.

Cái tay kia sau khi tháo giấy dán miệng ra cũng không biến mất, thực ôn nhu nâng cằm Chu Mẫn lên, lại chiếu cận cảnh cô. Khương Hồ chú ý thấy tất cả nút trên cổ tay áo người này đều được cài đầy đủ, ngón tay trắng nõn thon dài, có thể nói là đẹp – cậu nhin không được cứng người, lén lút nắm chặt tay.

Chu Mẫn là cô gái lúc còn sống vô cùng mạnh mẽ, lúc đầu là chửi bậy, sau đó là trêu trêu, rồi thành khóc nức nở, nói năng vô cùng lộn xộn – An Di Ninh là người đầu tiên nhin không được quay mặt đi.

Tất cả mọi người yên lặng, không ai lên tiếng.

Lý Cảnh Vinh sau khi phát tiết thú tính, thở dốc một trận, thở dài như đã thỏa mãn, một trận âm thanh từ trong màn hình truyền đến, tuy vẫn không nhắm ngay hắn, chỉ có thể nhìn thấy bóng dáng ở phía xa, như là đang sửa sang lại quần áo. Màn ảnh vẫn không rời đi ánh mắt tan rã của cô gái, đối với sự mê mang của cô mà quay cận cảnh mọi góc độ.

Tiếng cười của Lý Cảnh Vinh từ trong màn ảnh truyền ra, hắn một lần nữa nhặt lên con dao, dùng mặt dao ở trên mặt Chu Mẫn nhẹ nhàng vỗ hai cái, cúi đầu nói: “Tôi luôn nằm mơ thấy biểu tình này của cô, hôm nay đã đạt được ý nguyện.”

Thanh âm kia tựa hồ không giống với bộ dạng nói chuyện thường ngày, đặc biệt tối tăm, Dương Mạn nhin không được nổi da gà toàn thân.

Lý Cảnh Vinh ng ẩ bên người cô gái, dùng con dao nhẹ nhàng vẽ xuống ngực cô một dấu vết, có nơi không khốg chế được độ mạnh yếu, máu li ền chảy ra,

“Đừng nóng vội.” Lúc này ngoài màn hình có người nói chuyện, Thẩm Dạ Hi vừa lúc đứng ở bên Khương h ồ, thấy cậu biến sắc, lập tức trộm nắm tay cậu, đem ngón tay cậu mở ta, dùng ngón tay có chút thô ráp của mình chậm rãi vuốt ve lòng bàn tay cậu.

Chợt nghe người nọ nói tiếp: “Thế nào, có cảm giác đ ờ không?”

Màn hình quay thẳng Lý Cảnh Vinh, h ất hít sâu một hơi, trên mặt lộ ra tươi cười quỷ dị: “Giống như trong lòng có một khối đá bị nước cuốn trôi.”

“Tốt lắm, này chính là chất độc trong người anh, lớn tiếng kêu lên, lớn tiếng phát tiết ra, bóng ma trong lòng anh sẽ vĩnh viễn biến mất không thấy nữa, sáng mai, anh sẽ biến thành một người giống như anh khát vọng vậy, tràn ngập sức mạnh, tràn ngập tin tưởng...Một người đàn ông thành công.”

Thanh âm người nọ tr ần thấp, mang theo ý tứ mê hoặc khó nói thành lời.

Lý Cảnh Vinh dùng một chút, con dao mạnh mẽ đâm vào bụng Chu Mẫn, cô gái đang hấp hối lại kêu lên thảm thiết, thanh âm của người sắp chết đó khiến ngay cả Dương Mạn cũng phải quay đầu đi, Thịnh Diêu nhin không được che tai lại.

“Anh phải giống cô ta, lớn tiếng kêu ra cảm giác của mình.” Giọng người đàn ông không ở trong màn hình lại vang lên, vẫn là chậm chạp, thậm chí mang theo ý cười, “Tin tưởng tôi, anh đã lấy được sức mạnh trên người cô ta.”

Lý Cảnh Vinh c ần dao lên, giống như nổi điên mà đâm vào thân thể Chu Mẫn, máu tươi bắn lên màn hình, lúc này màn hình lại thay đổi hứng thú, chuyển sang mặt Lý Cảnh Vinh, đem khuôn mặt dữ tợn kia hiện ra hết:

“Ả đàn bà thối! này thì kiêu ngạo a, này thì kiêu ngạo! Cô cũng có ngày hôm nay...Hắc hắc, vì leo lên trên, cô có chuyện gì mà không dám làm? Còn giả bộ, trưởng phòng có thể chơi cô chẳng lẽ tôi không thể chơi cô sao? Tôi chẳng những muốn chơi, còn muốn chơi chết cô! Cho cô bày đặt, cho cô đắc ý...”

Thanh âm vè sau càng bén nhọn, nhưng lại làm cho người ta không nghe ra hẳn đang rống cái gì.

Tiếng kêu thảm thiết của Chu Mẫn càng ngày càng thấp, ngày càng nhỏ, cuối cùng không còn nghe thấy, màn hình trở về, chiếu qua khuôn mặt đầy máu của cô gái, đồng tử của cô dần tan rã.

Thanh âm Lý Cảnh Vinh bị kìm nén, cũng tạm dừng lại, sau đó, hẳn không cố ý đè thấp nữa, giọng nói âm trầm ngoài màn hình vang lên: “Chuyện bắn lén, tuy nói là ngộ thương, đừng cho rằng tôi không biết là ai bắn... ả đàn bà thối, ả đàn bà đáng chết...”

Tiếng thở dốc ồ ồ.

Màn hình quay lại trên khuôn mặt Lý Cảnh Vinh, người đàn ông không tiếng động cười, trên mặt tràn đầy vết máu, từ ngũ quan chảy xuống cằm, ngay cả trong răng nanh đều có, như là quái vật ăn thịt người đáng sợ trong truyền thuyết vậy.

Thanh âm mang theo ý cười lại nói: “Cảm giác thế nào?”

Lý Cảnh Vinh cúi đầu nói: “Có chút... có chút mệt.”

“Chỉ mệt thôi sao?” Người ngoài màn hình nói, “Anh xem, anh đã thắng cô ta...”

Lý Cảnh Vinh cười hắc hắc, xé ra thân thể Chu Mẫn, duỗi tay, lấy lòng của cô ra, thuận tay để trên mặt đất, hẳn giống như một đứa nhỏ vui vẻ, miệng huýt sáo, dùng chân đá đá trái tim đầy máu trên đất: “Thích – thực con mẹ nó thích, thật nhiều năm cũng chưa từng thích qua như vậy!”

Người ngoài màn hình khẽ cười một tiếng, tiếp theo vang lên một tiếng nhỏ, màn ảnh tối đi, video chấm dứt.

Ước chừng hai phút, trong văn phòng không ai nói chuyện, ngơ ngác mà nhìn chăm chăm màn hình đen thui.

Lúc sau, Ngụy Dư mới đẩy người cản đường hẳn ra, chạy đến nhà vệ sinh, mọi người lúc này mới lấy lại h ồ n.

Mạnh Gia Nghĩa sắc mặt xanh mét, càng không ngừng phe phẩy đ ầu: “Đây là người hay quý? Tôi cho đến bây giờ chưa từng thấy qua... Cho đến bây giờ chưa từng thấy qua...”

Dương Mạn không nói một lời đứng lên, chạy đến phòng thẩm vấn, Tô Quân Tử tạm dừng một chút, có điểm lo lắng, đuổi theo cô.

Thịnh Diêu khàn giọng nói: “Ở dưới còn có mấy video khác, mọi người... mọi người có ai muốn xem, thì tự đeo tai nghe xem. Tôi chịu không nổi.”

“Khương H ồ em cùng Phùng đội trưởng tiếp tục thẩm vấn tên Giang Tân kia, Thịnh Diêu đem tất cả địa chỉ IP trong phòng nói chuyện này truy ra, Di Ninh và Mạnh đội trưởng trước đó đang làm gì thì làm tiếp đi, tôi sẽ xem hết mấy video này.” Thẩm Dạ Hi từ trong ngăn kéo lấy ra một tai nghe, cắm vào.

Bên cạnh lại vươn qua một bàn tay, lấy một bên tai nghe, Khương H ồ dùng chân kéo ghế qua, không do dự li ền ng ồi xuống: “Em nghe với anh.”

Thẩm Dạ Hi nhìn cậu một cái.

Khương H ồ nói: “Anh chú ý tình tiết vụ án, hiện trường và hung thủ, em chú ý đến người ‘quay video’.”

Thẩm Dạ Hi c ầm tai nghe, không nhân nhượng: “Để anh xử lý.”

Chỉ còn Phùng Kỳ đứng ở một bên chờ Khương Hồ, mọi người còn lại đầu thức thối lui đi làm nhiệm vụ của mình.

“Anh có chú ý đến trong video, quay Chu Mẫn bao nhiêu, quay mặt Lý Cảnh Vinh bao nhiêu lâu không?” Khương Hồ nhẹ giọng hỏi.

Thẩm Dạ Hi sửng sốt, “Khung hình có mặt Chu Mẫn là tám phút, mà có mặt Lý Cảnh Vinh chỉ có bốn phút.” Khương Hồ nói, nhướn mày nhìn anh, “Biết tại sao không?”

Thẩm Dạ Hi nhú mày, trong lòng nổi lên một loại cảm giác khó nói thành lời, đôi khi, người trước mặt này càng bình tĩnh càng kiên cường, anh lại càng bất an, bởi vì sẽ không có ai so với anh hiểu rõ hơn, người này cũng có máu thịt, cũng bị ác mộng làm cho nửa đêm tỉnh giấc nhiều lần.

“Bởi vì người quay video là một tên cuồng ngược đãi.” Khương Hồ bình tĩnh nói, “Ở trong mắt hắn, nhìn người bị hại giây dựa và sợ hãi, so với tên hung thủ điên cuồng giết người càng làm y kích động hơn, mặt khác...”

Cậu đề thấp âm thanh, cơ hồ từ trong cổ họng phát ra: “Trên thế giới không có người nào hiểu y hơn em.”

Sau một lúc lâu, Thẩm Dạ Hi thở dài, đưa một bên tai nghe cho cậu.

Khương Hồ miễn cưỡng nở nụ cười, Thẩm Dạ Hi mở đoạn video địa ngục tiếp theo, trong tai nghe phát ra đủ loại tiếng la điên cuồng thảm thiết. Sau đó, Thẩm Dạ Hi lén lút cầm tay Khương Hồ dưới bàn, cậu theo bản năng từ chối một chút, lại bị nắm chặt hơn...

Đến tận cùng phải có bao nhiêu hận ý, lại làm cho đám cảnh sát vốn quen nhìn cảnh máu me cũng cảm thấy không nổi nhìn?

Dương Mạn nói: “Lý Cảnh Vinh anh tốt nhất nên thành thật, chúng tôi mới vào phòng nói chuyện của anh, anh làm chuyện gì chúng tôi đều nhìn

thấy, tôi hỏi cái gì anh nói cái đó, đừng con mẹ nó nghĩ muốn đùa giỡn lão nương!”

Tô Quân Tử theo cô vào phòng thăm vấn, không lên tiếng ng ồi bên cạnh cô.

Lý Cảnh Vinh nâng cằm nhìn Dương Mạn, cười nhạo một tiếng, xoay qua Tô Quân Tử nói: “Biểu tình cô gái này thật là giống Chu Mẫn, các người nên cẩn thận, ngày đó cô ta ở một bên bắn lén.”

Dương Mạn dùng sức vỗ bàn, nước trong ly trên bàn bị cô vỗ đổ ra ngoài không ít, Tô Quân Tử đau tay thay cô, vì thế ho nhẹ một tiếng: “Động cơ anh giết Chu Mẫn là vì cô từng làm ngộ thương anh sao?”

“Ngộ thương?” Hai tay Lý Cảnh Vinh bị trói ở trên bàn, hấn cố sức nâng tay cọ cọ cằm mình, “Cảnh sát Tô, anh cũng là người lớn, sao lại ngây thơ như vậy chứ? Nhi ều người như vậy sao cô ta chỉ bắn trúng một người, vì sao – không phải là vì độc chiếm công lao sao? Tiện nhân kia không từ thủ đoạn để thắng tiến, không chuyện gì không làm được? Nhân viên chấp pháp...hắc, bớt giỡn đi.”

Dương Mạn vừa động, Tô Quân Tử lập tức đề cô lại, cô gái này cứ cạy mạnh, Tô Quân Tử cũng rất vất vả, còn phải phân tâm ra để hỏi Lý Cảnh Vinh: “Anh âm mưu giết Chu Mẫn, người quay phim là ai?”

Lý Cảnh Vinh cười cười: “Là Đại pháp quan.”(Chi: pháp ở đây là pháp luật.)

“Chưa nghe qua tạp nham cũng có thể được gọi là quan.” Dương Mạn bị ấn, miệng cũng không buông tha người khác.

Tô Quân Tử ngoài miệng không nói, trong lòng cũng đ ồng ý với lời cô.

Lý Cảnh Vinh biểu tình không thay đổi: “Có nói các người cũng không hiểu, nhi ều lời cũng vô dụng.”

“Anh nói vị này là ‘Đại pháp quan’, liên hệ như thế nào?” Tô Quân Tử hỏi.

“Tôi không cần liên hệ, lúc có cừu hận hay ủy khuất, Đại pháp quan sẽ tự mình xuất hiện.”

Tô Quân Tử cau mày cùng Dương Mạn liếc nhau, bộ dáng người này, thật sự giống như luyện công bị tẩu hỏa nhập ma.

“Vậy hẳn lần đầu tiên xuất hiện là dưới tình huống nào? Các người lúc đó – Chính là cùng Giang Tân liên lạc bằng cách nào?”

Lý Cảnh Vinh hai tay đặt trên bàn, thân thể hơi nghiêng về phía trước, cười lộ lên, đề thấp thanh âm nói: “Các người tra được cái gì cứ việc đi thăm dò, chỉ cần chính nghĩa trên đời này còn tồn tại, thậm chí sẽ không bao giờ ngừng, người có tội đương nhiên sẽ bị trừng phạt...”

“Khốn kiếp.” Dương Mạn ngắn gọn đánh giá.

“Như thế nào, cô cũng là tội nhân? Sợ sao?” Lý Cảnh Vinh gây sự.

Dương Mạn thuận tay liền đem ly trà trên bàn quăng qua, Lý Cảnh Vinh phản xạ cũng không tệ lắm, nghiêng đầu tránh né, Dương Mạn thấy lần đầu không được, tự mình đi lên, muốn đấm cho hắn mấy phát, lại bị Tô Quân Tử dùng toàn lực kiềm nén.

Thịnh Diêu rất nhanh liền tra hết địa chỉ IP đã vào phòng nói chuyện, làm cho người ta rét lạnh chính là, mười sáu chủ nhân của các địa chỉ IP này, cư nhiên tất cả đều là nhân viên bên trong đội cảnh sát.

Mạc Thông cả đêm phát ra tin tức, các nơi bắt đầu hành động bắt người.

Chính là câu nói của Lý Cảnh Vinh lại giống như bị bóng tối đè ép, quanh quẩn không tan.

PHÔI ĐẠO - HOẠI ĐẠO

Priest

dtv-ebook.com

Chương 91: Vụ án thứ 10 – thẩm phán

Khương H ồ bị tiếng chuông nửa đêm đánh thức.

Rối loạn vài ngày, bắt người, thẩm vấn, xem đi xem lại mấy cái video ghê tởm, nghiên cứu hình thức, cách liên hệ của bọn họ. Cuối cùng đem vụ án kết thúc, hung thủ đầu bị bắt giữ, cảnh quan bên ngoài đến trợ giúp cũng đã trở về địa bàn công tác của mình, nhưng vẫn luôn có điểm đáng ngờ, như bóng tối bao trùm làm cho lòng người bất an.

Khương H ồ ngủ không tr ần, điện thoại trên đầu giường vừa đổ chuông, cậu li ền tỉnh dậy, Thẩm Dạ Hi mặt nhăn mày nhú, trở mình, vòng tay ôm lấy lưng cậu, như đang làm nũng mà cọ cọ, vùi đầu trong hõm vai cậu, r ầu rĩ mà thì th ầm: “Ai nha?”

Khương H ồ lười biếng, mắt không mở, đèn không bật, sờ soạn c ần lấy điện thoại: “Uy, alo.”

Đối phương không trả lời, trong bóng tối chỉ có tiếng hít thở từ bên kia điện thoại truyền đến, Khương H ồ mở to mắt, hơi hơi nhú mày: “Ai đấy?”

Đối phương cười khẽ một tiếng: “Đánh thức cậu à, thực ngại quá.”

Cơn bu ồn ngủ của Khương H ồ nháy mắt tan biến: “Kha Như Hối.”

“Đừng như gặp kẻ thù vậy.” Kha Như Hối chậm rãi nói: “Thời gian dài không gặp cậu, sắp vào đông r ồi, chú ý thân thể một chút.”

Thẩm Dạ Hi cảm giác được thân thể cậu cứng ngắc, mở to mắt, nghe xong hai câu li ền biết là tình huống gì, xoay người mở đèn trên đầu

giường, cũng không lên tiếng, chỉ có thể ôm lấy người cậu, như có như không vuốt ve lưng cậu, như là vuốt lông cho động vật nhỏ.

Khương Hòelúc này mới chậm rãi trầm tĩnh lại: “Ông muốn gì?”

Kha Như Hối có chút kinh ngạc ‘Ân’ một tiếng: “Hơi thở của cậu thay đổi, xem ra vị Thâm đội trưởng kia chăm sóc cậu không tã?” Y cười cười, “Bất quá cậu phải cẩn thận, loại đồ vật như người yêu giống như lửa vậy, lúc lạnh có thể sưởi ấm, chính là đôi khi trở nên phi thường, phi thường nguy hiểm.”

Khương Hòelạnh lùng nói: “Đừng coi như cái gì cũng không hiểu mà giả bộ.”

Kha Như Hối cười cười, như là đối mặt với một đứa nhỏ không lễ phép, trong thanh âm mang theo chút dung túng: “Cũng đã đến lúc này, cậu như thế nào còn không thừa nhận tôi mới là thích hợp? J, tinh thần học tập của cậu rất tốt, nhưng cậu không thể ở trước mặt mọi người mở to mắt làm bộ không phát hiện.”

“Ông là thích hợp?” Âm thanh Khương Hòehơi cao, cậu nhất thời không phản ứng được, ‘phù hợp’ của Kha Như Hối này là ám chỉ cái gì.

Kha Như Hối thở dài: “Đứa nhỏ này....Tôi đã sớm nói qua với cậu, đối với học giả mà nói, cả đời này cũng không thay đổi, cậu nếu không phải ngừng nghiên cứu học tập về khoa học, sẽ không cần tấm bằng đó. Lúc đến trường cậu cứ thích làm những chuyện không liên quan, bây giờ cũng vậy, ngàn dặm xa xôi về nước, cứ nhiên lại chịu thiệt ở trong cục cảnh sát nhỏ.”

Thâm Dạ Hi ôm Khương Hò, ở thật gần bên cạnh cậu, cho dù không nghe được lời nói của Kha Như Hối nhưng cũng thấy không thích hợp, nhin không được mà bật cười, vươn tay nhẹ nhàng chọt Khương Hò— lời nói của tên sát nhân cuồng thật thâm sâu nha.

Khương Hògạt tay anh xuống, trừng mắt liếc nhìn anh một cái, nghiên rằng nghiên lợi: “Tôi cũng không phải học giả, tôi chỉ là một bác sĩ tâm lý

trong cục cảnh sát, đương nhiên ông lại càng không phải học giả, ông bất quá chỉ là một tên sát nhân tâm lý biến thái có chương ngại cu ồng ngược đãi.”

“Khái niệm tâm lý biến thái hay học giả cũng không có xung đột.” Kha Như Hối nghe liền như tiến vào trạng thái giáo sư bắt đầu giảng dạy, “Hơn nữa năm đó không phải cậu làm một đề tài sao, cái gọi là tâm lý biến thái, cũng không phải là một khái niệm tuyệt đối, kỳ thật cùng với văn hóa trong xã hội mà xem xét, tỷ như nói...”

“Ông hơn nửa đêm gọi điện thoại là vì cùng tôi thảo luận vấn đề định nghĩa tâm lý biến thái?” Khương Hồ lạnh lùng cắt ngang y.

Kha Như Hối nhẹ nhàng nói: “Cũng không phải, chỉ muốn nghe giọng của cậu.”

Thẩm Dạ Hi bùng nổ, nâng cổ Khương Hồ, lấy điện thoại trên tay của cậu, lấy chân đặt lên chân Khương Hồ, hơn nửa người như là đặt trên người cậu, hình thành một động tác mười phần chiếm giữ, tức giận trừng mắt nhìn Khương Hồ – Không cho em nói chuyện cùng y!

Kha Như Hối như là thấy được tình cảnh bên này của bọn họ, cười lên: “Như thế nào không lên tiếng, Thẩm đội trưởng giận đúng không?”

Khương Hồ trở mặt xem thường, đưa tay nâng cằm Thẩm Dạ Hi, khéo léo lách người sang một bên, người sau vẫn không thuận theo mà bò qua, Khương Hồ đưa một tay ra sau, như trấn an mà cọ cọ mặt anh, đối với thanh âm nói chuyện của Kha Như Hối lại không có kiên nhẫn: “Đừng đùa thần bí để nâng giá trị con người của ông lên, không phải chỉ là đứng sau lưng giết người sao, có cái gì nói nhanh lên, chờ đến ngày bắt được ông, chỉ sợ cũng không có cơ hội cho ông nhiều lời.”

“Di, cậu không hiểu kỳ động cơ của những người đó sao?” Kha Như Hối đối với việc không thể nắm chắc cuộc nói chuyện mà tỏ vẻ bất mãn rất nhỏ.

“Tôi đương nhiên biết động cơ nuôi đám chó tạp chủng đó.” Khương Hồn nói.

Thẩm Dạ Hi mở to hai mắt, cho cậu một khẩu hình: Bảo bối, em mắng người thật là dễ nghe.

Khương Hồn xem nhẹ anh.

Kha Như Hối còn nói: “VẬY...còn động cơ của tôi?”

Khương Hồn cười lạnh: “Từ hành động của ông đương nhiên thấy được ông y chang cha ruột của mình.”

Thẩm Dạ Hi giơ ngón tay cái với cậu.

Tiếng hít thở nhẹ nhàng của Kha Như Hối dừng một chút, bên này Khương Hồn hạ cảm nắm bắt được.

Cha mẹ Kha Như Hối chính là một trong những tử huyệt của y, người này tự cho mình rất cao, không chấp nhận người khác có nửa điểm hoài nghi hay ngỗ nghịch, cha mẹ cùng với xuất thân, lại là vết bản hấn không thể tẩy rửa.

Nhờ nhiều năm tôi luyện mà công phu nhện của y cực cao, một lát sau, Kha Như Hối mới chậm lại tốc độ hô hấp, chậm rãi nói: “J, sau khi xảy ra nhiều chuyện như vậy, cậu cư nhiên còn dám không kiêng kị gì mà chọc giận tôi, cũng không sợ tôi... tặng một món quà nhỏ đáng yêu nào đó cho cậu sao? Như là một bộ phận trên cơ thể người?”

“Tôi thật sự sợ.” Khương Hồn đáp lại. “Ông không phải chỉ là một tên súc sinh giết người tra tấn sao, trừ bỏ thịt ra, còn có thứ gì mới để hù dọa người ta sao?”

“Ai nha, gần đây lợi hại hơn nha.” Kha Như Hối cười, “Chẳng lẽ bởi vì người kia ôm cậu và cho cậu cảm giác an toàn sao?”

Thẩm Dạ Hi đến gần, nhìn cậu gật đầu, lại bị đẩy ra.

Không đợi Khương Hồn nói tiếp, Kha Như Hối đã tiếp tục: “Xem ra cậu còn chưa hiểu được nha, J, những người đó sợ dĩ phải chết, còn những người khác lại đi giết người, kỳ thật đều bởi vì cậu.”

“Thúi lắm.” Đây là thanh âm của Thẩm Dạ Hi.

Khương Hồn nhìn anh, phát hiện lời mình muốn nói đã bị anh giành trước, vì thế đành nuốt trở lại.

Kha Như Hối cười lạnh: “Tôi nói rồi, bản năng phạm tội là một trong những bản năng của con người, mỗi người đều có một chương trình để mở ra động cơ giết người, hành vi đó có thể bị đoán trước, bị tố cáo, bị chỉ đạo, nhưng vào lúc hấn phạm tội là sẽ trong tình trạng cậu không thể tưởng tượng được, chúng ta đều có gen này, mỗi người đều là tội phạm trời sinh...”

Khương Hồn khẽ ch miệng, những lời này cậu nhớ rõ, lúc trước khi Kha Như Hối mời cậu gia nhập nghiên cứu của mình cũng dùng một đoạn như vậy làm lời giới thiệu.

“Thầy Kha, ông phát sốt sao?” – Lúc ấy cậu đã nói những lời này, bây giờ, cậu vẫn giữ nguyên câu trả lời đó.

Kha Như Hối thở dài: “Để chứng minh kết luận đó, vài năm trước tôi đã bắt đầu tiến hành hạng mục này, hiện tại chứng cứ đều ở trước mặt cậu, cậu vẫn không tin – cố chấp là không đúng.”

Khương Hồn yên lặng một lúc, Thẩm Dạ Hi phát hiện cậu có chút run rẩy.

Kha Như Hối không nghe Khương Hồn trả lời, cũng không nổi giận, tiếp tục nói: “Cậu tuy rất có tài nhưng quá mức lý tưởng hóa, khờ dại đến mức cố chấp, có lúc còn có tinh thần trọng nghĩa cùng tự cho là đúng và đồng tình – đương nhiên, tôi không thể nói đây là không đúng, nhưng mà khoa học cần phải khách quan. J, nếu người đại biểu cho hệ thống chấp pháp của một nước lại có thể làm ra loại chuyện này... chuyện này, nếu quy tắc bản thân mình không thể phù hợp chính là có chỗ thiếu hụt, thế giới đang

vây quanh cái gì chứ? Nhân loại đã sớm thoát ly khỏi thực vật, nhưng mà tổ tiên vẫn ở bên trong chúng ta, cậu nói tôi biến thái, cậu nói tôi không biết tình cảm của người bình thường, không thể cùng người khác thiết lập mối quan hệ ràng buộc, cái tình cảm mà cậu nói thật sự tồn tại sao? J, cậu phải biết rằng, chủ đề tự nhiên, từ đầu đến cuối chỉ có một chuyện, đó là giết chóc và sinh tồn.”

“...Chính là để chứng minh với tôi, ông mới làm vậy?” Thật lâu sau, Khương Hồn mới đề nặng âm thanh hỏi.

“Tôi đã làm được.” Kha Như Hối bình tĩnh nói.

Môi Khương Hồn nhìn như không nhúc nhích, từng chữ thoát ra: “Tôi sẽ tự tay bắt lấy ông, tự mình tổng giam ông, Kha Như Hối.”

“Tôi chờ cậu hai mươi bốn giờ, thân ái.”

Trong điện thoại vang lên tiếng đứt kết nối....

Sáng sớm ngày hôm sau, tia nắng ban mai chưa hoàn toàn xé tan màn đêm yên tĩnh, điện thoại vang lên một tiếng chói tai, lúc này Thẩm Dạ Hi mới xoay người đứng lên, cầm điện thoại lên, chỉ nghe một câu, sắc mặt liền trầm xuống, quay đầu đối với Khương Hồn “Trong cục đã xảy ra chuyện.”

Lúc hai người chạy đến, cảnh cục đã được canh gác chặt chẽ, thật vất vả mới đi vào được, liền thấy Mạc Thông đứng đó, sắc mặt tiều tụy quay đầu: “Đến rồi?”

Thẩm Dạ Hi sửng sốt: “Này...này không phải...”

Ngay tại cửa cục, một thi thể to lớn khóa thân ngổ dưới đất, lưng dựa vào tường, một con dao đâm xuyên qua bụng làm cho da thịt đầu lộ ra, bên trong toàn mỡ, đầu ôm trong ngực mình, phía sau là chữ bằng máu đang chảy xuống – Thẩm phán.

Người chết là cục trưởng thành nam, Vệ Ứng Hiên.

“Hắn không phải đã bị bắt sao?” Thẩm Dạ Hi lên tiếng hỏi.

“Lấy quan hệ với bên trên, tuy rằng không cam đoan, nhưng sẽ lấy danh nghĩa ‘chứng cứ không đủ’ để tạm thời thả ra.” Mạc Thông xoa mặt, từ trong túi áo lấy ra một điều thuốc, “Hôm qua mới đi ra, hôm nay liền...”

“Mạc cục, Thẩm đội trưởng, trong tay thi thể có gì đó.” Pháp y kêu lên một tiếng, dùng nhíp gấp ra một tờ giấy, cẩn thận đặt trong túi vật chứng, đem đến cho mọi người.

Trên đó rất đơn giản, chỉ có một hàng chữ – chờ cậu 24 giờ.

Những người khác trong đội lúc này cũng chạy đến, Thịnh Diêu chưa kịp ăn xong bánh bao đang gặm trong miệng, vừa nhìn thấy cảnh này đã yên lặng đem bánh bao quăng vào thùng rác, xanh mặt hỏi: “Hai mươi bốn giờ làm gì?”

“Hai mươi bốn giờ bắt được y.” Khương Hồn ngắn gọn nói.

“Có thể là bẫy hay không?” Dương Mạn nhìn chằm chằm hỏi, sau đó thấy mọi người nhìn về phía mình, lập tức phi thường tự giác bổ sung, “Được rồi, tôi biết đây là vô nghĩa.”

“Y tạo bẫy nhưng không có nghĩa là chúng ta sẽ nhảy xuống.” Khương Hồn nói, “Cho nên, vì làm chúng ta rơi vào bẫy, y phải không ngừng tạo áp lực cho chúng ta, nhiễu loạn nhận thức cùng năng lực tự hỏi của chúng ta.”

“Áp lực gì?” An Di Ninh hỏi.

Khương Hồn đem ánh mắt chuyển qua thi thể ở góc tường, mọi người đều hít một ngụm lạnh khí, hiểu được.

PHÔI ĐẠO - HOẠI ĐẠO

Priest

dtv-ebook.com

Chương 92: Vụ án thứ 10 – thẩm phán

“Thời gian Vệ Ứng Hiền tử vong đại khái là ba giờ rạng sáng hôm nay.” An Di Ninh đem báo cáo khám nghiệm tử thi đặt trên bàn của Thẩm Dạ Hi, “Người này sau khi thả ra vẫn ở trong khách sạn, người của chúng ta đã qua đó, trong khách sạn có vết máu, đây có thể là hiện trường vụ án thứ nhất.”

Thẩm Dạ Hi nói: “Nói mọi người đi đầu tra điện thoại trong phòng Vệ Ứng Hiền ở, đêm qua có gọi đến nhà chúng tôi không.”

An Di Ninh sửng sốt: “Anh nói cái gì?”

“Nửa đêm hôm qua, người hiền nghi có gọi điện, tôi đã bắt máy.” Khương Hồn nói tiếp, “Người này cô cũng gặp qua.”

“Kha Như Hối?” An Di Ninh thốt ra, nhin không được rùng mình, “Khốn kiếp, đó là lão biến thái!”

“Thật ra,” Dương Mạn xoa cằm mình, “Lão già Vệ Ứng Hiền này, chết cũng đáng, sau lưng thật vững chắc, như vậy mà cũng được thả...”

Thẩm Dạ Hi ‘ba’ một tiếng, đem ly đặt ở trên bàn, phát ra một tiếng lớn, vừa lúc cắt ngang lời Dương Mạn, mọi người nhìn anh, Thẩm Dạ Hi nâng cằm, đổi sắc mặt: “Dương Mạn, hấn làm chuyện gì xấu cũng có luật pháp chờ hấn, Kha Như Hối không có tư cách viết chữ ‘Thẩm phán’, hấn cũng không phải là phán quan gì, chính là giết người phạm pháp.”

Khương Hồn định nói, chỉ là lời của mình đã bị giành trước.

Thẩm Dạ Hi quay đầu hỏi cậu: “Nói thật, về người này, em hiểu bao nhiêu?”

“Rất nhiều.” Khương Hồnghĩ, thanh âm nhỏ nhỏ dừng một chút, “Em cảm thấy trong suốt những năm qua, đối tượng nghiên cứu của em chỉ có một người này.”

Lời cậu nói là thật, Thẩm Dạ Hi biết, trong lời nói là đang rất khó chịu, Thịnh Diêu thấy bộ dáng Thẩm Dạ Hi thật chua, vì thế ho nhẹ một tiếng tiếp tục chủ đề “Vậy theo cậu nói, người này vốn là một đại nhân vật, như thế nào liên trở nên biến thái?”

“Kha Như Hối...y là một người có chỉ số thông minh cực cao, trời sinh có năng lực nhìn rõ mọi việc, nói là thiên tài cũng không quá chút nào.” Khương Hồnghĩ dừng một chút, “Nhưng mà từ trên người y, tôi không thấy bất kì tình cảm nào mà một người bình thường nên có – trừ bỏ tự kỷ cùng phần nộ. Lúc y còn nhỏ lớn lên trong gia đình không hạnh phúc, cũng là động lực để y tiến vào lĩnh vực tâm lý học, trong lĩnh vực này, y bình tĩnh, cường đại, người khác đều kém y. Y cảm thấy chính mình so với bất cứ ai cũng cao hơn, so với bất cứ ai cũng giỏi giang hơn.”

“Nếu y hiểu được đủ loại nguyên nhân dẫn đến việc phạm tội, vì sao lại đi giết người?” Tô Quân Tử hỏi.

“Y không có khả năng thông cảm, cũng không có bi thương, vô luận làm gì, thương tổn ai, cũng không có cảm giác áy náy, phản xã hội, vặn vẹo, xem ra, vô luận làm cái gì, chỉ cần y nguyện ý, thì đều có thể.” Khương Hồnghĩ nói, “Y đôi khi lại giống như một cái máy.”

“Y biết bởi vì nguyên nhân gì mà giết người, nhưng cũng cho rằng giết người là không đúng?” Thẩm Dạ Hi mang theo chút lo lắng nói tiếp, “Ban đầu vì nghiên cứu mà bắt chước giết người, sau lại càng không thể quay lại?”

Khóe miệng Khương Hồnghĩ nhếch lên, lộ ra một nụ cười châm chọc: “Vì cái gì giết người, y là một hung thủ vụng về, dù Kha Như Hối không thừa nhận, nhưng vô luận có lý do che dấu gì, động cơ giết người còn ghê tởm hơn sát thủ liên hoàn, hành vi ngay từ đầu của y là thẳng cấp giết người để thỏa mãn, giết người đơn giản không thể thỏa mãn ham muốn khổng lồ”

của y, y bắt đầu tự tìm kiếm phần thưởng của mình, tìm kiếm phương pháp có ý nghĩa.”

“Bây giờ là vì cái gì?” Thẩm Dạ Hi hỏi, “Chuyện tối hôm qua y gọi cho em là bởi vì em từng nghi ngờ và phản đối y, cho nên thị uy với em?”

“Đó là đi đâu y nghĩ đến, sự tự kỷ của y đã làm cho y không thể thấy rõ tâm tính của mình.” Khương Hồn nói xong, khoe miệng căng thẳng, ngữ khí cực kỳ bình tĩnh, nhưng biểu tình lại rất nghiêm trọng. Chuyên gia tâm lý học cũng là người, giống như Kha Như Hối, vĩnh viễn cũng không hiểu nguyên nhân căn bản hành động của mình, giống như Khương Hồn, dù luôn dùng lời nói khách quan nhất nhưng cũng không thể bảo trì tâm tính khách quan của mình.

Thẩm Dạ Hi lại nhìn ra, cắt ngang suy nghĩ của cậu: “Y đang tìm kiếm, càng kích thích, càng thỏa mãn trò chơi khổng lồ của y, em chính là mục tiêu kế tiếp của y.”

Khương Hồn giương mắt nhìn Thẩm Dạ Hi.

“Y cho em hai mươi bốn giờ để tìm được y, y sẽ làm như thế nào, em sẽ làm như thế nào, hoặc là nói...chúng ta nên làm thế nào?”

“Nói như vậy, chúng ta phá án hay là bắt người không có thời gian hạn chế.” Thịnh Diêu cần lý cà phê, ngồi ở bàn công tác phân tích, “Trừ khi phạm nhân đúng giờ đó làm chuyện gì, hoặc là trên tay đối phương có con tin.”

“Tiểu Khương Hồn vừa rồi có nói, Kha Như Hối này có ham muốn khổng lồ mạnh, hơn nữa mục tiêu của y không phải người chết, mà là chúng ta, vậy y chắc chắn sẽ vạch ra một con đường, cùng quy tắc trò chơi, bắt chúng ta phải tuân thủ.” Dương Mạn nói tiếp.

“Vì thế tóm lại, mục tiêu kế tiếp của y khẳng định là cùng vụ án trước đó của chúng ta có liên quan.” Tô Quân Tử cười tủm tỉm, “Người cùng chúng ta có liên quan đến vụ án vừa rồi, ngoại trừ nhân viên cảnh sát thì là người đang ngồi trong tù, và Vệ Ứng Hiên mới được thả ra, cho nên hẳn là

người bị xử đầu tiên, trên tường có chữ máu ‘Thảm phán’, đại biểu cho sự cười nhạo mấy con sâu trong hệ thống cảnh sát của chúng ta.”

Khương Hồn nhìn họ chăm chăm, An Di Ninh nhướn mi: “Bác sĩ Khương Hồn, biểu tình đó của cậu là gì? Cho dù người kia là cái gì, chúng ta cũng sẽ mưa dầm thấm đất nha.”

Một tay Khương Hồn đỡ trán: “Tôi muốn về hưu.”

“Thật tốt qua.” Thảm Dạ Hi nhanh chóng trả lời, “Nghỉ đi nghỉ đi, anh nuôi em.”

“Nga~~” Mọi người òn ào.

“Làm gì đó hả, thời gian làm việc đã ít rồi, các người có tư tưởng không khỏe mạnh nữa à!” Thảm Dạ Hi nhìn mấy người họ, lớn tiếng nói, “Nói cách khác, vụ án hiện tại cùng người có liên quan đến vụ án trước đó có liên quan, ngoại trừ mấy người không còn ở trong thành phố thì chỉ còn lại chúng ta... Ân, không đúng, còn một người.”

Mọi người mở to đôi mắt trong chờ nhìn anh.

Thảm Dạ Hi đối với Khương Hồn cười: “Lúc ấy tôi vì bắt con cá mập Lý Cảnh Vinh mà có nói đến mấy câu Tống Hiểu Phong, vị đồng chí này đóng góp không ít cho trị an xã hội.”

Tống Hiểu Phong quả thật cùng Kha Như Hối có quan hệ, từng ra vào cùng một trà lâu, còn không biết từ đâu mà có được súng lục, nhưng mà lúc Khương Hồn nói muốn tìm hắc hủi chuyện, cùng với việc tình huống của Tống Hiểu Phong đã tốt hơn, kỳ thật là bịa chuyện với Lý Cảnh Vinh. Bởi vì trị liệu cho hắc hủi thật khó khăn, hắc hủi đã chìm rất sâu vào trong vọng tưởng của mình, cũng không hợp tác với bác sĩ, cho nên đến bây giờ cũng không có tốt hơn chút nào.

Khương Hồn thở dài: “Tôi thật sự muốn về hưu.....”

An Di Ninh đã đi liên lạc với bác sĩ đi đầu trị cho Tống Hiểu Phong.

Lúc bác sĩ đi đầu trị của Tống Hiểu Phong là Chung Tịch nhận được điện thoại của An Di Ninh là lúc đang chuẩn bị đi kiểm tra phòng, lúc trước lấy danh nghĩa của bệnh nhân câu cá cũng có thông báo với cô, nghĩ đến người bệnh này cô liền thở dài, đây là người làm cô có cảm giác thất bại nhất.

“Ân, được, có thể phối hợp, chỉ cần bên các người có thể bảo vệ đúng lúc...còn có tình trạng tinh thần của người bệnh lúc này...” Chung Tịch ngừng nói, phòng bệnh trước mặt cô trống rỗng, bệnh nhân vốn phải ở trong phòng lại không thấy.

“Trời ạ...”

An Di Ninh tắt điện thoại, sắc mặt rất khó xem.

Thẩm Dạ Hi có dự cảm không tốt: “Tống Hiểu Phong làm sao?”

“Mất tích...Thẩm đội trưởng, tôi lại làm mất thể diện.”

“Cút, cô mà làm mất thể diện cái gì – Khương Hồ, Thịnh Diêu, Dương Mạn theo tôi đi bệnh viện tâm thần, nhanh lên!” Thẩm Dạ Hi nhanh chóng đứng lên, “Quân Tử lần theo đường dây của Vệ Ứng Hiên, Di Ninh, đi đầu người đến các đường gần bệnh viện tâm thần cho tôi, làm cho một con ruồi cũng không thể bay ra, nhanh.”

Không biết có phải quá khéo hay không, mười phút trước khi An Di Ninh gọi đến vừa lúc là thời điểm thay ca.

Một hộ sĩ nam bị ngất ở gần nhà vệ sinh, bởi vì hít thuốc mê quá nhiều.

“Canh chừng các con đường xung quanh cẩn thận.” Thẩm Dạ Hi hít vào một hơi thật sâu, mặt trắng như nước, “Kha Như Hối không có khả năng đem Tống Hiểu Phong đang hôn mê đi ra, chắc y cũng không có khả năng đem người đi ra cửa chính, hẳn là Tống Hiểu Phong có ý thức đi theo y.”

“Hiện tại đã phong tỏa mọi tuyến đường, hình cũng đã truyền ra, vẫn chưa có tin tức.” Dương Mạn cúp điện thoại, lại báo tình hình hiện tại, “Bọn họ chắc chắn chạy chưa được bao xa.”

“Tách ra, dẫn người đi tìm.” Thẩm Dạ Hi nói.

Thịnh Diêu mới vừa đi, lại bị Khương Hò gọi lại, có chút khó hiểu quay đầu: “Àn?”

“Tổng Hiều Phong vì sao nhằm vào anh, anh còn nhớ không?” Khương Hò nói.

Thịnh Diêu nghĩ đến, nhìn không được sờ mũi: “Cái này, tôi thấy hán kỳ thật rất không tự nhiên.”

“Tự nhiên hay không tự nhiên cứ bỏ sang một bên, bác sĩ Chung nói tình huống của hán khi tốt khi xấu, vạn nhất là anh tìm hán trước, mặc kệ tình huống của hán có đáng thương bao nhiêu, cũng phải để ý, hán không phải là người bị hại bình thường, hán là người bệnh vọng tưởng nguy hiểm.”

Thịnh Diêu cười, phát tay: “Tôi làm việc cậu cứ yên tâm.”

Sự thật chứng minh, năng lực miệng qua đen không chỉ có một mình Tô Quân Tử, người đầu tiên tìm được Tổng Hiều Phong đích thật là Thịnh Diêu.

Bệnh viện ở nơi thật hoang vắng, nhà ở xung quanh đó không nhiều, lúc cậu tìm được Tổng Hiều Phong, người nọ dường như bị trời thành cái bánh chưng, ở trong một cái ga ra hoang phế sắp bị phá bỏ, miệng còn dán giấy niêm phong.

Tổng Hiều Phong vừa nhìn thấy Thịnh Diêu cùng vài cảnh sát mà cậu mang đến, bắt đầu vắn vẹo, miệng phát ra âm thanh ‘Ô ô’, trên người vẫn là quần áo bệnh nhân, tóc rối bù, toàn thân đầy bụi, rất giống một con chó bị lạc, cũng không biết mới chỉ trong một thời gian ngắn, hán sao lại biến thành như vậy.

Thịnh Diêu cảnh giác nhìn xung quanh, thấp giọng nói: “Để lại hai người coi trời cho hán, cẩn thận, hán...trong đầu óc không bình thường,

những người khác chuẩn bị tốt vũ khí, hai người một tổ, tản ra đi đầu tra, nhìn xem có tung tích người bị tình nghi không.”

Thịnh Diêu rất cẩn thận, hướng hồ Khương hồ cũng có nhắc nhở qua, lùi lại hai bước, xa xa thấy hai vị cảnh sát kia đang cởi dây trói cho Tống Hiểu Phong, tháo giấy niêm phong xuống, lúc này mới khẽ mỉm cười gật đầu: “Thế nào, không có việc gì đi?”

Tống Hiểu Phong nhìn chăm chăm cậu, Thịnh Diêu sợ người này vừa mở miệng liền gọi “Cảnh”, trên mặt bình tĩnh, trong lòng nghĩ Khương Hồ không lên tiếng thì thôi, vừa mở miệng liền xui – như thế nào cái tốt không linh cái xấu lại linh như, muốn hận xã hội cũng không được.

Tống Hiểu Phong nhìn cậu một hồi, mới khàn giọng nói: “Anh là...Anh là cảnh sát, tôi nghe bọn họ gọi anh là Thịnh Diêu...”

Thịnh Diêu thở ra – may mắn, không nói bậy bạ, người này tuy rằng bị bệnh nhưng hiện tại có điểm tốt hơn, vì thế mới đến gần hẳn hơn: “Người trói anh, là một người khoảng bốn mươi tuổi, tóc có điểm muối tiêu, thoát nhìn là một người đàn ông nhã nhặn mà bại hoại?”

Tống Hiểu Phong nghĩ nghĩ, gật đầu, hai cảnh sát đỡ hẳn đứng lên, Thịnh Diêu chú ý thấy chân Tống Hiểu Phong có điểm mềm: “Anh không thoải mái sao? Hay là bị thương?”

“Có chút chóng mặt.” Tống Hiểu Phong nói, trên mặt hẳn còn có bụi, nhìn rất tội nghiệp: “Người kia chích cho tôi một cái...”

“Nhìn một chút, xe cứu thương lập tức tới ngay.” Thịnh Diêu nói vào bộ đàm, “Thẩm đội trưởng, tôi tìm được người rồi, ở đằng sau khu nhà có một khu hoang phế, gọi nhân viên chăm sóc và đi đầu trị đến đây.”

Cậu quay đầu lại hỏi Tống Hiểu Phong: “Người đàn ông kia đâu?”

Tống Hiểu Phong ngẩng đầu nhìn, đưa tay chỉ về một hướng: “Bên kia đi...”

Thịnh Diêu gật đầu, báo cho người đi tìm Kha Như Hối: “Hướng Tây Bắc, đuổi theo.”

Chữ ‘đuổi theo’ còn chưa nói xong liền thấy Tống Hiểu Phong mền nhũn, cả người ngã về trước, lúc này vì chỉ hướng đi cho Thịnh Diêu mà một tay rút ra khỏi tay cảnh sát, lúc này đột nhiên ngã về trước, người bên cạnh không thể đỡ hần, Thịnh Diêu theo bản năng vươn tay ra ngăn lại, Tống Hiểu Phong liền nhào vào ngực hần.

Bị một người đàn ông đè sức nặng toàn thân lên người, Thịnh Diêu phải lùi ba bốn bước mới đỡ được: “Tôi nói, anh không...”

Tống Hiểu Phong ngẩng đầu lên, cười với cậu, nụ người kia làm da đầu người ta run rẩy.

Cảnh sát bị Tống Hiểu Phong bỏ ra thấy có một ánh sáng lóa lên, sợ hãi la lên: “Anh Thịnh!”

PHÔI ĐẠO - HOẠI ĐẠO

Priest

dtv-ebook.com

Chương 93: Vụ án thứ 10 – thẩm phán

Người này hẳn vô cùng nhớ thương, thậm chí yêu sâu đậm, cuối cùng lại phản bội hẳn.

Tại cái nơi tràn ngập áp lực, điên cuồng và bệnh tật, phối hợp đi đầu trị cũng tốt, an phận thủ thường cũng tốt, đều là vì giờ khắc này, trong lòng Tống Hiểu Phong tràn ngập vui sướng cùng đau thương. Nếu người vĩnh viễn không chịu thừa nhận, vậy làm hắn biến mất trong đi.....

Nhưng mà dao đi được một nửa, hắn lại phát hiện, không thể tiếp tục đâm tới.

Thân thể Thịnh Diêu xoay chuyển kỳ lạ, con dao sắc bén vừa vọt đi qua dưới nách cậu, bị cậu dùng cánh tay kẹp lấy, tay kia chế trụ cổ tay Tống Hiểu Phong, dùng sức xoay tay. Tống Hiểu Phong bị bắt lấy, sắc mặt trắng bệnh nhìn Thịnh Diêu, một tiếng vang lên, Thịnh Diêu lưu loát đem tay hắn vọt ra sau, lấy tay cố định, đá con dao sang hướng khác sau đó nói với mấy anh em bên cạnh đang há mồm: “Thu lại, là vật chứng, kiểm tra xem trên người hắn còn gì không.”

“Thịnh....Anh Thịnh uy vũ...”

Thịnh Diêu cười cười, xoay cổ tay mình, kéo Tống Hiểu Phong: “Tôi hôm nay từ trên người anh học được một loạt thành ngữ, như là chó không thể thay đổi, hay là lấy oán trả ơn, cái gì gọi là nông phu khen rắn trở về có thể cho bác sĩ Khương mấy cái ví dụ.”

Hốc mắt Tống Hiểu Phong tràn đầy tơ máu.

Thịnh Diêu thở dài: “Anh là một người đàn ông, Kha Như Hối có thể làm anh hôn mê, y không có thần thông đến mức có thể đưa anh ra ngoài

dưới con mắt của một đám người trong bệnh viện, lại còn không bị ai phát hiện? Nói dối không biết ngại...”

Tống Hiểu Phong cúi đầu cười, lúc này bị Thịnh Diêu đè trên mặt đất, dùng lực rất lớn, tay cũng đánh vào cằm hắn, máu mũi chạy xuống khóe miệng, mặt hắn có vẻ dữ tợn.

“Anh Thịnh, người này là có bệnh đi...” Đem con dao nâng lên nhếch miệng nói.

“Vô nghĩa, không có bệnh sao lại ở đây?” Thịnh Diêu hừ nhẹ một tiếng, “Mang đi!”

Con bà nó, tâm cảnh sát Thịnh hò hét, lúc đầu còn đối với người này áy náy, giờ thanh tỉnh rồi

Tống Hiểu Phong mặt xám xịt bị người ta kéo đi, Chung Tịch vẻ mặt thất bại nhìn hắn, Khương Hồng nhĩ nhĩ, chỉ vào Thịnh Diêu hỏi: “Anh ta là ai?”

Tống Hiểu Phong cười lạnh: “Kỉ Cảnh, anh cho dù hóa thành tro, cũng là của tôi.”

Thịnh Diêu mở to hai mắt: “Anh vừa rồi còn biết tôi họ Thịnh mà!”

Tống Hiểu Phong cúi đầu nở ra một hòng máu: “Anh dùng thân phận khác để trốn trong đám người, không ai nhận ra anh, nhưng anh không thể gạt được tôi...Kỉ Cảnh, anh cho dù hóa thành tro, cho dù mang họ heo hay họ chó, tôi đều có thể tìm được anh!”

Đây là âm mưu không tan trong truyền thuyết sao? Thịnh Diêu vẻ mặt cầu xin, trong lòng rất căm giận – anh hai, anh xem trọng tôi à, tôi thay đổi được không?

Chung Tịch thở dài, Thẩm Dạ Hi bất đắc dĩ nhìn cô: “Bác sĩ Chung, nhìn hắn ‘lúc tốt lúc xấu’, cũng cảm thấy hơi phiền nha.”

Sau đó Tống Hiều Phong chuyển sang nhìn Khương Hồ, quan sát một hồi, cúi đầu hừ một tiếng: “Kẻ lừa đảo.”

Khương Hồ thở dài, liếc mắt nhìn Thịnh Diêu, lại nhìn Tống Hiều Phong, trong ánh mắt mang theo chút đau thương, ánh mắt đó giống như bản chất nó vốn là như vậy, ánh mắt đảo xung quanh, người bị cậu bắt đến như bị cái gì đó cuốn hút, không khí xung quanh đều thay đổi.

Tống Hiều Phong cũng có chút nghi hoặc nhìn cậu.

Thịnh Diêu trở mặt xem thường – không phải chứ, lại nữa?

Sau một lúc lâu, Khương HỒ mới cúi đầu nói: “Bác sĩ Chung, có chỗ để nói chuyện không?”

Chung Tịch không rõ sao lại như thế này, theo bản năng gật đầu: “Văn phòng của tôi có thể cho cậu mượn...”

Đoàn người đi đến văn phòng của Chung Tịch, cô biết mình không tiện lưu lại nên mang người đi ra ngoài, chỉ còn lại Dương Mạn canh giữ, Thẩm Dạ Hi cùng Thịnh Diêu đi theo sau Khương HỒ, vừa mới đóng cửa, Khương HỒ liền hướng Thịnh Diêu vươn tay: “Chìa khóa còng tay.”

Thịnh Diêu do dự một chút, cúi đầu, im lặng không lên tiếng lấy chìa khóa ra, nhưng không có mở còng cho Tống Hiều Phong, mà là lui ra sau nửa bước, dựa vào cửa sổ, đem mắt nhìn ra ngoài, chỉ cho mọi người một cái ót u bu ồm, để tránh mặt bởi vì nén cười mà làm ra động tác không thích hợp.

Lực chú ý của Tống Hiều Phong tất cả đều đặt trên người cậu, Khương HỒ nắm lấy cổ tay hắn, giúp hắn mở ra còng tay, Tống Hiều Phong xoa xoa cổ tay bị rách da, nghi hoặc nhìn người xung quanh, cuối cùng lại rơi trên người Thịnh Diêu. Khương HỒ tùy ý mà đem còng tay để trên bàn làm việc của Chung Tịch, ngẩng lên trên, đem mắt chôn trong hai tay, hít vào một hơi thật sâu, Thẩm Dạ Hi thức thời nhìn cậu giở trò, đứng dựa vào góc tường, Dương Mạn quay đầu vừa định hỏi thì bị Thẩm Dạ Hi dẫm chân, vẫn duy trì biểu tình nghiêm túc và thương cảm hợp với không khí, ở trên

chân Dương Mạn đạp xong lại nghiêng đầu trừng cô một cái, dùng khẩu hình nói cho cô: “Ít nói, xem nhì ầu, đừng làm việc vô nghĩa.”

Dương Mạn vô cùng thành thật cảm miệng.

Sau một lúc lâu, Khương H ồ mới cúi đầu nói: “Hắc Lam a Hắc Lam, tôi cũng không biết nên nói anh thế nào...”

Cậu thay đổi xưng hô thành ‘Hắc Lam’, chứ không phải Tống Hiểu Phong, ngữ khí và ngôn ngữ cơ thể đều thay đổi, mang theo biểu tình mệt mỏi, Tống Hiểu Phong lại xoay người sang chỗ khác, nhìn về hướng lưng của Thịnh Diêu đang u buồn đến đau trứng: “Kỉ Cảnh...”

“Cậu còn không rõ sao?” Thịnh Diêu hơi hơi quay đầu, ánh mắt vẫn nhìn sàn nhà, một chút ánh sáng lọt vào, chiếu vào trên khuôn mặt anh, biểu tình chẳng thể nhìn rõ được, nhưng cảm thấy rất dễ nhìn, ẩn dưới ánh sáng lại lộ ra vẻ yếu ớt. Đương nhiên, từ góc độ của Thịnh Diêu mà nói, thật ra là vì anh còn không thể lĩnh hội được Khương H ồ đang muốn để mình sắm vai diễn gì.

Khương H ồ nhanh chóng dẫn dắt chủ đề, cậu nhẹ nhàng cười khở: “A Cảnh, anh hao tổn tâm cơ vì gia đình người giám hộ, nhưng người ta không cảm kích nha.”

Dương Mạn lúc này hiểu được, khuôn mặt hiểu rõ nhìn Thẩm Dạ Hi – hai người này là đang liên thủ lừa gạt một người bệnh tâm thần? Tính tình của hai người này còn có giới hạn không?

Thẩm Dạ Hi làm bộ không phát hiện.

Tống Hiểu Phong mang theo ánh mắt nghi ngờ đảo trên người Thẩm Dạ Hi và Dương Mạn, nói thực ra hai người này nhìn xa xa cũng rất được, đáng tiếc đều thuộc loại chỉ có thể nhìn chứ không biết đùa, trên người mang theo sát khí từ trong xương mà ra, chỉ đứng cũng mang theo áp bức.

Khương H ồ lập tức hiểu được Tống Hiểu Phong bị cảm giác không an toàn vây quanh, cho nên không thể bỏ xuống cảnh giác, vì thế hướng Thẩm

Dạ Hi nháy mắt ra dấu – đi ra ngoài.

Thẩm Dạ Hi ngẩng đầu nhìn trời, cúi đầu nhìn đất, chính là không để ý đến cậu.

Khương Hồn bất đắc dĩ, chỉ có thể thay đổi sách lược, ho nhẹ một tiếng, lại khiến Tống Hiếu Phong chú ý: “Anh biết Kha Như Hối là ai sao??

Tống Hiếu Phong vẫn bình tĩnh, chỉ lui về sau từng bước... có chút kháng cự nhìn cậu.

“Y chính là thầy tôi.” Khương Hồn nói.

Những lời này là ngoài dự kiến của Tống Hiếu Phong, hắn ngây người một chút. Khương Hồn biết hắn đang nghi ngờ cái gì, vì thế nhẹ nhàng nói: “Đúng vậy, chúng tôi là kẻ thù, nhưng y quả thật là từng là thầy tôi.”

Tống Hiếu Phong nghĩ nghĩ, cười lạnh một tiếng: “Tôi sẽ không tin anh nữa.”

Người này là kẻ lừa đảo chuyên nghiệp, mảnh khỏe cao minh đến mức làm cho hắn đôi khi không thể phân rõ thật giả, nói dối như là người khác ăn uống hô hấp, trời sinh liề n mang theo vô số khuôn mặt.

Ánh mắt Khương Hồn nhìn thẳng hắn, Tống Hiếu Phong ngạc nhiên phát hiện, đôi mắt người này cực kỳ trong suốt, hắn có chút không rõ, vì cái gì một kẻ lừa đảo lại có ánh mắt trong suốt như vậy. Khương Hồn đột nhiên nói: “Dạ Hi anh lại đây.”

Thẩm Dạ Hi không rõ nhìn cậu, chậm rãi đi qua, có chút phòng bị nhìn Tống Hiếu Phong, tự nhiên như không dùng thân thể chen giữa hai người, ý đùa giỡn trong mắt Dương Mạn chợt lóe – Thẩm đội trưởng, bị người yêu cho thành đạo cụ nha.

Khương Hồn ngồi trên bàn lại đột nhiên nắm lấy cổ áo Thẩm Dạ Hi, ở trước mặt mọi người hôn lại, một đạo sấm sét đánh xuống ba người còn

lại, bao gồm cả Thịnh Diêu đang đứng ở xa cúi đầu bốn mươi lăm độ hàm hực, tất cả đều như bị điểm huyết, ngơ ngác nhìn hai người bọn họ.

Thẩm Dạ Hi ban đầu là kinh hãi, sau đó thân thể tự nhiên làm theo phản ứng bản năng, ôm lấy bả vai Khương Hò, một tay đỡ lên gáy cậu, làm sâu thêm nụ hôn này. Lúc tay anh bắt đầu di chuyển, trong lòng có một ngọn lửa dần cháy lên, lúc bắt đầu rục rịch, Khương Hò đẩy anh ra, phi thường bình tĩnh nói với Tống Hiểu Phong: “Anh cũng thấy, Kha Như Hối không nói như vậy chứ gì.”

Lời vừa nói, không biết vì cái gì, tất cả mọi người ở đây đều hiểu ý cậu.

Dương Mạn đang vặn người...suýt nữa ho thành tiếng, sắc mặt Thẩm Dạ Hi đen như đáy nồi, có chút nguy hiểm nheo mắt, nhìn Tống Hiểu Phong: “Kha Như Hối, Kha Như Hối nói gì?”

Tống Hiểu Phong nhìn về trên người Thịnh Diêu, lúng túng nói: “Cho nên...cho nên cậu cùng Cảnh không phải...là loại quan hệ này?”

Mắt hoa đào của Thịnh Diêu bỗng dưng mở to, la lớn: “Khốn kiếp, anh nói bậy cái gì?”

Cậu còn trẻ nha, thật sự không muốn chết trên tay Thẩm đội trưởng nha! Ánh mắt Thẩm Dạ Hi nhìn Thịnh Diêu đã có dấu hiệu không tốt, mắt hoa đào, mang theo ý tứ tựa tiểu phi tiểu không đứng đắn, cầm nhon, môi mỏng có vẻ quyến rũ...Thịnh Diêu, ân, được lắm, rất được.

Biểu tình này của cậu trong mắt Tống Hiểu Phong chính là then quá hóa giận, trong nhất thời, thần sắc lạnh nhạt của người này nhu hòa không biết.

Khương Hò nhẹ nhàng cười: “Trong lòng anh nghĩ tôi có ý với A Cảnh, nói đi đâu gì cũng đều là hại anh đúng không? Anh đang đi trên con đường đen tối, xem ra năm đó lừa anh đến nơi này là chính xác, đáng tiếc...vẫn bị người nọ tìm ra.”

Tống Hiểu Phong lớn giọng: “Tôi...tôi như thế nào biết cậu kêu anh ta tới để gạt người khác?”

Khương Hồ kéo tay Thẩm Dạ hi, đặt trên ngực: “Tình này ngàn năm chỉ vì người này, đời này kiếp này, kiếp sau và kiếp sau, tôi cũng chỉ có một người là anh ta, cùng trời cuối đất mãi không phân chia, nếu không sẽ bị thiên lôi đánh xuống vạn kiếp bất phục. Người khác tốt là chuyện của người ta, quốc sắc thiên hương hay khuynh nước khuynh thành cũng không phải chuyện của tôi, mà anh ta cho dù là áo vải trăm gỗ hay là mặt xám mày tro, cũng là một phần máu thịt trong lòng tôi.”

Dương Mạn ghen hòng nhìn Khương Hồ sắc mặt không đổi, tâm nói bác sĩ Khương này là xuyên qua hay bị ám? Thẩm đội trưởng áo vải trăm gỗ...cô tự bỏ não một chút, cảm thấy một trận gió lạnh thổi qua, da gà lập tức xếp hàng dựng lên.

Thẩm Dạ Hi tuy rằng nghe rất uất ức, nhưng vẫn cố gắng giữ lại chút lý trí, tâm nói lời hay nhưng nói với lần người a, những lời này không phải mỗi tối coi phim đều thấy xuất hiện sao? Khương Hồ phồng chướng nghe thấy nửa hiểu nửa không, cư nhiên một chữ cũng không bỏ qua mà lặp lại, còn quốc sắc thiên hương khuynh nước khuynh thành, còn còn còn...áo vải trăm gỗ...dùng trên đàn ông sao được a, có lần không? Đã vậy còn dùng trên người anh!

Tống Hiểu Phong như bị điểm huyết mà ngây dại, sau một lúc mới ngơ ngác nói với Thịnh Diêu: “Đời này kiếp này, kiếp sau hay là sau nữa, tôi cũng chỉ có một người...Cảnh, tôi đối với anh cũng vậy.”

Tâm Thịnh Diêu lên tiếng, lão tử giả bộ không nổi nữa.

Tống Hiểu Phong chậm rãi đi về hướng Thịnh Diêu, biểu tình trên mặt có chút hoảng hốt, tâm ba người còn lại đều thay đổi, Thẩm Dạ Hi trộm nhéo tay Khương Hồ – cũng do em gây rắc rối, tên biến thái này đối với Thịnh Diêu có tâm ý, lỡ như...lỡ như việc này không xong làm sao giao lại cho Thư Cửu, hả?

Khương Hồnhiều mày, nhìn chăm chăm Tống Hiểu Phong đánh gia, nhẹ nhàng nắm tay anh, tỏ vẻ không sao.

Liền thấy Tống Hiểu Phong mang theo biểu tình bị thương cực kì, hướng Thịnh Diêu vươn tay, lại suy sụp buông tay: “Thực xin lỗi.”

“Y cho anh một khẩu súng.” Thịnh Diêu nói, “Anh có biết súng đó là gì không?”

Tống Hiểu Phong ngờ ngác nhìn cậu.

“Là hung khí giết người.” Thịnh Diêu nói, không xác định mà liếc mắt nhìn Khương Hồn, người nọ gật đầu, ý bảo tiếp tục, “Tôi đem anh đến nơi này, quả thật là để bảo vệ anh, trong đầu anh bị y cố ý dẫn sai đường, xuất hiện chút vấn đề, nhưng anh không những không cảm kích, không phối hợp trị liệu còn muốn giết tôi.”

Stịnh Diêu thay đổi thần sắc ôn nhu thường thấy, cứng rắn nói, Tống Hiểu Phong mở miệng: “Thực xin lỗi...”

Khương Hồn nhẹ nhàng đi đến: “Hắc Lam, tuy tôi gọi anh ta là A Cảnh, nhưng chỉ là đi theo lý giải của anh, chúng tôi bình thường không gọi anh ta như vậy.” Tuy rằng là lợi dụng, nhưng cũng có ý không để cho bệnh của hắn thêm nặng.

Tống Hiểu Phong quay đầu lại nhìn cậu.

“Chúng tôi đã làm gì, là thân phận gì, Kha Như Hối đã làm gì, thậm chí bản thân anh là thân phận gì, rất nhiều thứ không phải sự thật, là Kha Như Hối hướng anh đi sai đường, là giả, anh chắc cũng đoán ra một ít đi.” Khương Hồn quan sát vẻ mặt của hắn, “Anh biết không, có một ngày chờ anh hết bệnh, anh sẽ phát hiện cái gì là thật, cái gì là giả.”

“Cái gì là thật?” Tống Hiểu Phong có chút mê hoặc.

“Anh ta là thật.” Khương Hồn chỉ tay về Thịnh Diêu, lúc này Thịnh Diêu mới ý thức được, mình bị tên đốn sự vô lương này bán đi, “Kỉ Cảnh và

Kha Như Hối là giả.”

Tống Hiểu Phong cố gắng phân biệt lời cậu nói, Thịnh Diêu lén làm hành động bóp cổ Khương Hề, thở dài, đi lên trước hai bước, đưa tay ôm lấy hắn, ghé vào tai hắn nói: “Thật sự ở trong này.”

Tống Hiểu Phong ngây dại, sau một lúc lâu, mới nhẹ nhàng nâng tay, ôm lại lưng Thịnh Diêu, hình như đã lâu lắm rồi không ai gần hắn như vậy, mùi hương thoảng qua trên người anh truyền đến, chân thật như vậy, thật muốn khóc ra.

Dương Mạn lắc đầu – người này ngay cả nhan sắc cũng hi sinh.

Sau một lúc lâu, Thịnh Diêu mới buông Tống Hiểu Phong đôi mắt đã đỏ ra, lôi kéo hắn đến trước máy tính Chung Tịch, nghiêm chỉnh nói: “Tôi cho anh xem một vài thứ.”

Cậu vào phòng chat của Kha Như Hối, xem video lúc Chu Mẫn bị giết mở ra, lúc đầu hắn còn không rõ, dần dần, ánh mắt càng mở to, hoảng sợ quay đi...Nhìn Thịnh Diêu, môi giật giật, trong loa truyền đến thanh âm của Kha Như Hối, biểu tình Thịnh Diêu nghiêm túc không giả dối.

Tống Hiểu Phong sau khi trầm mặc một lúc, sau đó lấy ra tờ giấy trên bàn Chung Tịch, viết địa chỉ trên đó: “Tôi chỉ biết nhiều đây.”

Thẩm Dạ Hi đi đến, vỗ vai hắn: “Cảm ơn người anh em, chúng tôi lập tức đến đó.”

Thịnh Diêu nói: “Mọi người đi đi, tôi đưa hắn quay về phòng bệnh.”

Khương Hề nhìn hai người họ rồi gật đầu, xoay người đi ra ngoài.

Một đường chạy thật nhanh, tiếng còi cảnh sát vang lên khắp nơi, lúc cửa bị đá ra, một mùi máu tươi đập vào mặt, tiếng hét bi thương của cô gái như muốn phá hỏng tai của mọi người, Kha Như Hối quay đầu, người toàn máu, nhìn cảnh sát súng đã lên đạn cũng không kích động, ngược lại vẫn nho nhã đứng lên, giơ lên hai tay, con dao liềm rơi xuống đất, ánh mắt nhìn

từng người một, cuối cùng dừng lại trên người Khương Hề “J, tốc độ của cậu so với tôi nghĩ nhanh hơn nha.”

Thẩm Dạ Hi nói với đội ngũ phía sau: “Gọi xe cứu thương, nhanh!”

Dương Mạn kéo y áp lên tường, Kha Như Hối cũng không phản kháng, nửa mặt dính ở trên tường mà vẫn nhìn Khương Hề, mỉm cười đầy ẩn ý.

Da của cô gái bị cắt, tay chân cố định trên mặt đất, da thịt nổi lên màu hồng, vô cùng kinh khủng, Thẩm Dạ Hi giải thoát cho cô, nhưng cô vẫn cao giọng la hét, liều mạng đánh đá, Thẩm Dạ Hi sợ làm cô bị thương, miễn cưỡng nhin, may mà anh da dày thịt béo không sợ đau.

“Không có việc gì, không có việc gì...Mau mau, mang cáng đến, cẩn thận mang cô ta đi.” Nhân viên chăm sóc và bác sĩ nhanh chóng tiến lên, đem cô nâng lên, người Thẩm Dạ Hi cũng dính không ít máu, đang muốn thở ra một hơi, cô lại nắm chặt góc áo anh: “Đứa nhỏ...”

Kha Như Hối cười.

“Cái gì?” Thẩm Dạ Hi cúi người.

“Con của tôi...con của tôi...cứu nó, cứu nó...”

“Con của cô ở đâu?”

“Ở...trong nhà gỗ đằng sau kia.” Cô gái khó khăn lên tiếng, trong ánh mắt lóe lên ẩn ý không rõ.

“Cô yên tâm.” Thẩm Dạ Hi khẽ cắn môi, mở tay cô ra, cô gái được nâng đi, Thẩm Dạ Hi rống lên một tiếng: “Mau, mau anh em, theo tôi qua đó.”

“Đội đã.” Khương Hề cắt ngang anh, nhìn Kha Như Hối: “Sau khi ông giết người, sẽ viết ở trên tường hai chữ ‘Thẩm phán’, cô ta chỉ là một người bình thường, ông phán tội cô ta cái gì?”

Kha Như Hối lắc đầu: “Mỗi người đều có tội.”

Đầu óc Khương Hồn nhanh chóng vận chuyển, nhanh đến nỗi muốn chóng mặt, Thẩm Dạ Hi có chút sốt ruột: “Mặc kệ nói như thế nào, anh dẫn người cứu đứa nhỏ, em...”

“Nhà gỗ có vấn đề” Ánh mắt thâm trầm của Khương Hồn nhìn Kha Như Hối, ý cười trên mặt người nọ càng rõ ràng.

“Lúc này không phải cô ta nói đứa nhỏ ở đó sao?” Thẩm Dạ Hi hỏi.

“Đúng vậy, đến chậm, đứa nhỏ kia sẽ chết.” Kha Như Hối cười khẽ.

“Ông câm miệng!” Khương Hồn khó có được khuôn mặt ngưng trọng.

“Khương Hồn, mạng người quan trọng.” Thẩm Dạ Hi nóng nảy.

“Em đi với anh.” Khương Hồn nói.

“Cậu ở cùng anh ta, người nọ nhất định phải chết.” Kha Như Hối nhẹ nhàng nói.

Thẩm Dạ Hi đè lại Khương Hồn “Em chờ ở đây, anh đi, đừng nhiều lời, anh là đội trưởng, nghe lời.”

Khương Hồn giữ chặt tay Thẩm Dạ Hi, ánh mắt nhìn chằm chằm Kha Như Hối, nhanh chóng nói: “Mỗi người đều có tội là lời của ông nói – nhưng ông là một người theo chủ nghĩa hoàn mỹ lại cực đoan tự kỷ, chọn trúng cô ta nhất định có nguyên nhân đặc biệt, nếu không phải bởi vì chuyện trong quá khứ thì chính là ‘mời người phạm tội’.”

Kha Như Hối thản nhiên nhìn cậu.

“Cho nên lời của cô ta không nhất định là thật?” Dương Mạn hỏi.

“Biểu tình của cô ta trong tình huống đó, tuyệt đối là thật, tôi tin tưởng cô ta.” Thẩm Dạ Hi không cần (phải) nghĩ nhiều liền nói.

“Cái phòng phía sau có thể thật sự có đứa nhỏ, nhưng mà làm cho cô ta tin tưởng đứa nhỏ đang ở trong tình trạng nguy hiểm có hàng ngàn phương

pháp, Kha Như Hối ông vẫn muốn chứng minh lý luận chính nghĩa là vô dụng và ai cũng có tội với tôi, như là trong cảnh sát có sát thủ tàn nhẫn, hay sau khi Tống Hiếu Phong được người ta cứu thì phản ứng đầu tiên là vô vào Thịnh Diêu.” Khương Hòedừng một chút, buông tay Thẩm Dạ Hi, quay đầu nhìn anh, “Anh có thể đi nhưng phải nhớ kỹ là không được tin bất cứ ai, cho dù cứu người là nghĩa vụ của anh, hay là người bị hại.”

Thẩm Dạ Hi không nói hai lời, xoay người dẫn đồng đội xoay ra ngoài.

PHÔI ĐẠO - HOẠI ĐẠO

Priest

dtv-ebook.com

Chương 94: Đại kết cục

Thẩm Dạ Hi mang theo bộ đàm, Khương Hồ biết lời ở đây anh đầu nghe thấy.

Đây là địa bàn của Kha Như Hối, ai cũng không biết nhà gỗ phía sau trong vòng 100 mét kia có cái gì, có lẽ là thi thể đứa nhỏ, có lẽ là một đám hung ác giống Lý Cảnh Vinh, tự cho mình là chính nghĩa, có lẽ là một quả bom sắp nổ, hay là a xít, độc các loại...ở trên phương diện độc ác, sức tưởng tượng của con người chưa từng có giới hạn.

Khương Hồ biết, bản thân mình cho đến bây giờ đầu thiếu một loại dũng khí giống người đàn ông này, loại chuyện chính nghĩa cuối cùng sẽ thắng tà ác chỉ có trong truyện thiếu nhi. Cậu hiểu được, cái gọi là ‘Chính nghĩa’ và ‘Thiện lương’, rất nhiều thời điểm chỉ là do con người tự an ủi mình, muốn một cái happy ending, dựa vào đi đầu đó là không được.

Kha Như Hối nói: “Cậu sợ.”

Ánh mắt Khương Hồ lạnh lùng nhìn qua. Ngay cả Dương Mạn cũng chưa gặp biểu tình này của cậu, bình thường đầu không nói lớn tiếng hay khinh người, bộ dáng luôn lạnh lùng, nhưng lúc này lại mang theo vài phần hung ác và nham hiểm.

Kha Như Hối thở dài, nói với Dương Mạn: “Cô nhìn đi, biểu tình này mới là J, cậu ta như thế nào có thể là người yếu đuối bình thường?”

“Ông lúc nãy có nói, nếu tôi cùng Dạ Di qua đó, đứa nhỏ kia nhất định chết, tôi dự đoán có mấy khả năng.” Khương Hồ ôm hai tay trước ngực, áp chế sát ý mãnh liệt trong lòng, thần sắc lạnh băng, “Có thể đứa nhỏ kia đã chết, mặc kệ là ai qua, nó đầu chết.”

“Tôi chưa nói, cậu không đi người sẽ không chết.” Kha Như Hối bị Dương Mạn đè ép trên tường, cô trước nay là người không biết nặng nhẹ, khí lực trên tay không nhỏ, nửa khuôn mặt của y đều thay đổi hình dạng, dính đầy bụi bẩn, miễn cưỡng quay đầu nói với Khương Hò, bộ dáng bình tĩnh vô cùng

Vẫn nói Thượng Đế khi muốn hủy diệt một người, trước đó luôn làm cho hắn điên cu ồng, Dương Mạn gặp qua rất nhiều kẻ điên, hoặc là bệnh tâm thần, hoặc là không thể nói lý, lại chưa từng gặp qua một người bình tĩnh như vậy, vật cực tất phản(Chi: có thể hiểu là chuyện đến một mức độ nào đó sẽ chuyển hóa theo hướng ngược lại, lấy từ hình tượng của Thái cực, cực âm chuyển dương, cực dương chuyển âm), không biết có phải do điên quá rồi nên mới thấy an tâm như vậy hay không.

“Nhưng tôi nghĩ loại suy đoán này không thể thành lập, ông đi một vòng lớn như vậy, cuối cùng chỉ để cho chúng tôi thi thố của một đứa nhỏ, đi ầu này không phù hợp với phong cách của ông.”

“Nói không chừng tôi làm là vì để cho cô gái kia ôm thêm hi vọng rồi lại bị đá kích?”

Điện thoại Khương Hò vang lên, cậu bắt máy, thuận tiện đem tai nghe bộ đàm đặt ở gần điện thoại, để Thẩm Dạ Hi cũng nghe được, người gọi đến là An Di Ninh, sau khi Tống Hiểu Phong giao ra địa chỉ, cậu liền gọi qua cho An Di Ninh kiểm tra hộ gia đình này, bên kia điện thoại An Di Ninh dùng tốc độ cực nhanh mà nói ra thân phận chủ nhà – là một quả phụ, ch ồng là một cảnh sát, trong một lần hành động mà hi sinh, trong nhà mở một khách sạn nhỏ, một mình nuôi đứa nhỏ, xung quanh không có người thân nào khác.

“Ông sẽ không.” Khương Hò sau khi nghe điện thoại xong liền tr ầm mặc, “Cô gái này là người bị hại điển hình, nhưng tuyệt đối không phải là mục tiêu cuối cùng của ông. Theo lý luận phạm tội thăng cấp, ông hiện tại đang tìm h ảng là một đối thủ cao cấp.”

“Như là cậu.” Kha Như Hối nói tiếp.

Khương Hồn ngoài cười nhưng trong không cười nhếch môi, vươn tay lấy kính mắt, hơi cúi đầu, tóc trên trán rơi xuống, ánh sáng từ mắt kính chột lóe qua. Dương Mạn thấy Khương Hồn bí hiểm như vậy, thoát nhìn lạnh lẽo, chỉ có Khương Hồn rõ ràng, động tác cậu theo bản năng lấy kính chỉ vì không để ngón tay mình phát run.

“Đã thấy nhà gỗ.” Trong bộ đàm Thẩm Dạ Hi chỉ nói ngắn gọn một câu, tim Khương Hồn thiếu chút nữa nhảy ra ngoài, nhẹ nhàng hỏi: “Hoàn cảnh bên ngoài thế nào, có thể thấy người bên trong không?”

“Bên ngoài thoát nhìn không có gì, cửa sổ đóng chặt, bên trong có màn che, nhìn không rõ tình huống bên trong.” Thẩm Dạ Hi dừng một chút, anh cũng rất cẩn thận, tín hiệu bộ đàm không tốt, bên trong phát ra âm thanh rè rè không ngừng, giọng Thẩm Dạ Hi còn miễn cưỡng có thể nghe thấy, “Tôi gọi người qua đó dò xét thử, đừng khẩn trương.”

Khương Hồn nhất thời không nói gì, cậu tự tin có thể che giấu ngữ khí và biểu tình, lại không nghĩ rằng chỉ vài câu lại khiến Thẩm Dạ Hi nghe ra cậu đang khẩn trương. Vừa nâng mắt, Kha Như Hối như cười như không đánh giá cậu.

“Có thể ngoại trừ đứa nhỏ bên trong còn có đồng đảng của ông.” Dương Mạn đưa ra một khả năng, “Có thể quyết định sống chết của đứa nhỏ, còn có thể phân biệt là ai đến.”

“Đồng đảng... của tôi.” Kha Như Hối như có như không cắn răng nói hai chữ này, cười cười, “Tiểu thư, đồng đảng của tôi đã bị các người bắt đi sạch sẽ.”

“Ai biết ông còn nuôi mấy con chuột nào không?!” Dương Mạn lại đề Kha Như Hối lên tường.

Khương Hồn nheo mắt: “Dương Mạn, chị từng nghe qua kì thị giá cả cấp hai chưa?”

“Cấp hai cái gì cơ?” Dương Mạn không nghe rõ ràng.

“Kỳ thị giá cả cấp hai, là chỉ trên thương trường có vài loại người tiêu thụ, nhưng lại không biết đến người tiêu thụ cụ thể thuộc nhóm người nào, vì thế, có người đặt ra một phương pháp định giá, làm cho khách hàng nhu cầu khác nhau tự động tách ra. Nhóm khách hàng thoát nhìn đầu là tự chủ tự do, nhưng mua đồ nhiều hay ít, mua giá nào, lại hoàn toàn theo sự sắp đặt tính trước của người bán.”

(Chi: Cũng cố gắng để edit chỗ này rõ rồi nhưng mà sợ có bạn vẫn không hiểu thì ta sẽ giải thích lại như sau, trên thương trường lúc đầu rất loạn, người mua nhiều người bán cũng không biết phải bán sản phẩm của mình như thế nào, bởi vì mỗi người mua có mục tiêu khác nhau. Cho nên người ta mới ra phương pháp định giá để chia người mua thành từng nhóm, ví dụ rõ ràng nhất là trong thị trường buôn bán sữa, mỗi loại sữa, có giá khác nhau, thành phần khác nhau, thì người mua sẽ xem xét giá mà mua vừa với túi tiền của mình. Lúc đó người mua sẽ chia thành từng nhóm nhỏ, nhóm mua giá thành cao, nhóm mua giá thành trung và nhóm mua giá thành thấp. Thoạt nhìn bên ngoài là do người mua tự do chọn loại mặt hàng mình mua nhưng thật ra là do sự tính toán trước của người bán. Vì khi định giá cho sản phẩm của mình người bán đã xác định chắc chắn người nào sẽ mua, tiêu thụ bao nhiêu.)

Dương Mạn nghe như lọt vào sương mù, biểu tình mù mờ nhìn cậu.

Ánh mắt Khương Hồn như trước không rời Kha Như Hối: “Mà đối với thầy Kha mà nói, biến đổi vô số biện pháp giết người, sau khi cho ra nhất nhiều sản phẩm sát thủ liên hoàn, sức tưởng tượng cuối cùng không cạn, vì thế bắt đầu cùng người ta lên kế hoạch Thẩm phán, để cho người ta thay y hoàn thành, đồng thời thỏa mãn hai dục vọng không chế cùng ngược đãi. Dục vọng ngược đãi kỳ thật càng dễ dàng thỏa mãn, chỉ cần nhìn thấy người khác thống khổ, sợ hãi hay lo âu là có thể đạt được khoái cảm, tôi nghĩ vừa rồi đã thỏa mãn, lại vì sao đem địa chỉ nơi này báo cho Tống Hiểu Phong?”

“Bởi vì lấy năng lực của cậu, khẳng định có thể làm cho Tống Hiểu Phong trở mặt.” Kha Như Hối nói thay cậu.

“Cho nên chúng ta đã đến nơi y sắp đặt, vì thỏa mãn ham muốn khổng lồ của y.” Dương Mạn hiểu được, “Con mẹ nó tên biến thái này đem chúng ta thành con rỗi sao?”

“Chúng ta mỗi người đều là con rỗi, sắp đặt của...” Kha Như Hối đề thấp thanh âm, giọng nói khàn khàn nói không nên lời, “Vận mệnh.”

Tiếng rề rề trong bộ đàm càng nhiều, tín hiệu ngày càng kém.

Tiếng của Thẩm Dạ Hi truyền đến: “Trong góc tường thật sự có đứa nhỏ, không biết thế nào, nhân viên kỹ thuật nói...người.”

Tín hiệu nhấp nháy, Khương Hồ không nghe anh nói gì: “Dạ Hi anh chậm một chút!”

Dương Mạn nói: “Y nói nếu cậu đi qua, người sẽ chết, nếu cậu theo qua, nếu cậu ở hiện trường, phỏng chừng so với bây giờ bớt lo hơn, nhất định sẽ xác định rõ ràng mới đi vào, Thẩm đội không giống, anh ta là một người tuy rằng thận trọng, nhưng trong lúc quan trọng là người lớn gan, có thể không quan tâm mà đá cửa trước rồi nói sau.”

Kha Như Hối cười lên, Dương Mạn bị y cười đến phì cười, dùng sức đập lưng y, Kha Như Hối lập tức quỳ trên mặt đất, tay bẻ ra sau, vô cùng chật vật, tiếng cười nghẹn trong cổ họng.

“Cửa...mở.” Tiếng Thẩm Dạ Hi đứt quãng truyền đến, tuy rằng không nghe toàn bộ, Khương Hồ cũng đoán được anh muốn đập cửa, lập tức nóng nảy, rống vào bộ đàm: “Thẩm Dạ Hi anh chậm một chút cho lão tử, nghe không hiểu tiếng người hay là muốn chết?!”

Khương Hồ cho đến bây giờ không ở trước mặt người ngoài tỏ vẻ quá quan tâm Thẩm Dạ Hi, không biết có phải thật sự truyền đến hay không, dù sao Thẩm Dạ Hi cũng ngoan ngoãn nói một tiếng: “Chờ đã chờ đã, trước...” Cũng không nghe sao đó như thế nào, lại bị tạp âm cắt ngang.

Dương Mạn nhìn sắc mặt cậu, lại nói: “Nhìn thấy bộ dạng lúc cô gái kia cầu cứu, thấy cảnh sát đến cũng không có buông lỏng, có phải thời gian

quá dài đưa nhỏ sẽ có nguy hiểm? Như là trong phòng có bom hẹn giờ hay sao đó?”

Kha Như Hối bị Dương Mạn đập một cái vắn chưa bình phục, nằm trên đất, lại cố gắng ngẩng đầu đánh giá sắc mặt ngày càng đen của Khương Hề “Như thế nào, cậu ngay cả lời của một người mẹ...cũng không muốn tin sao?”

“Nếu đúng, cô ta vì sao lúc giữ Thẩm Dạ Hi lại không nói rõ? Ông nói cô ta là người nhà liệt sĩ lại mời người phạm tội là cái gì?”

Kha Như Hối cười ha hả, cười đến không thở nói: “Trời ạ, J, thì ra cậu cũng không chịu tin tưởng người khác.”

Khương Hề ở trên cao nhìn xuống y, ngón tay duỗi lại cong, trong lúc vô tình như là đang làm động tác bóp, Dương Mạn ở bên cạnh không cẩn thận thoáng nhìn, chỉ như vậy một lát, cô thậm chí lo lắng Khương Hề có thể hay không liền nhào lên bóp cổ Kha Như Hối, nhanh chóng chuyển hướng: “Nhưng mà...nhưng mà y nói nếu cậu đi theo, sẽ rất dễ ý, nơi đó nếu có âm mưu gì, nếu cô ta nói dối, không phải sẽ...”

“Bởi vì sau khi y nói tôi đi người sẽ chết, Dạ Hi sẽ không để tôi cùng qua.” Khương Hề chậm rãi ngẩng đầu, giữ chặt bộ đàm, “Dạ Hi, không cần đi cửa chính, nếu bên ngoài không có vấn đề, thì mở cửa sổ, kéo rèm xuống, thấy rõ ràng không có vấn đề mới đu vào, không cần đập cửa cũng có thể vào, theo cửa sổ vào đi...”

“Thẩm đội trưởng, nếu không nhanh lên, đưa nhỏ kia sẽ hít thở không thông mà chết nga.” Kha Như Hối đột nhiên đề cao âm thanh.

“Dạ Hi anh nghe lời em nói không?”

“Trước...đã vắng, bất quá...nhỏ...không đi vào a.” Thanh âm Thẩm Dạ Hi đứt quãng.

“Cửa sổ quá nhỏ không vào được? Không sao, dù sao cũng là nhà gỗ, phá cửa sổ, hoặc là...” Khương Hề còn chưa nói xong, chợt nghe bên

trong có tiếng người la lớn: “Thảm đội trưởng! Đứa nhỏ...không được, sắp không được...”

Khương Hồ sửng sốt, tốc độ cực nhanh nói: “Từ bên cửa sổ nhìn vào có cái gì sao?”

Chắc bên kia Thảm Dạ Hi cũng chir nghe được ngất quãng, anh mắng mẹ nó, lại hỏi một câu: “Em...cái gì?”

Lòng bàn tay Khương Hồ đầu đồ mồi hôi: “Em nói nhìn xem...”

“...đội trưởng, cửa...đèn...tắt rồi!” Đây là tiếng người nào đó.

Khương Hồ thở nhẹ, phát hiện chính mình lo lắng vô ích, Thảm Dạ Hi đối với việc này kinh nghiệm hơn mình nhiều lắm. Người này tuy rằng có lúc nóng nảy liều mạng, nhưng nói như thế nào cũng là người từng trải, cho dù liều mạng cũng có kỹ xảo bù lại.

Trong bộ đàm im lặng một hồi, Thảm Dạ Hi lại nói: “Nghe...”

Sau chữ đó, tất cả tín hiệu liên bị cắt đứt.

Mồi hôi trong lòng bàn tay Khương Hồ tuôn ra làm cậu thiếu chút nữa không thể cầm chắc bộ đàm, quan tâm ắt loạn, quan tâm ắt loạn...cậu miễn cưỡng làm cho chính mình tỉnh táo lại, ánh mắt cũng không thèm nhìn Kha Như Hối.

Biểu tình của Kha Như Hối vô cùng kỳ dị, nhìn thấy bộ dáng của cậu, lại có vài phần thương hại.

Khương Hồ yên lặng. Kha Như Hối thở dài: “J, cậu luôn là một bộ dạng tin vào tình yêu, tình cảm và tin vào người khác, nhưng trên thực tế, cậu ai cũng không tin.”

Khương Hồ không nói lời nào.

Kha Như Hối nói tiếp: “Bộ dạng hiền lành ôn nhu của cậu như là một lớp bụi phủ ở bên ngoài, nhẹ nhàng thổi liền biến mất, lúc quyết định sinh

tử, cậu cũng không thềm in tưởng ai, chỉ dựa vào chính mình và đối phương ăn ý cùng dựa vào lòng người để phán đoán.”

“Chẳng lẽ tôi phải tin ông sao?” Trong tai nghe truyền đến tiếng rè rè làm lòng cậu thêm loạn, trong lòng sinh ra vài phần dự cảm xấu, Khương Hồ đem bộ đàm để xuống, nhưng vẫn để gần đó.

“Cậu thật ra là đồng ý với nghiên cứu của tôi.” Kha Như Hối thở dài, cũng không đứng lên, chỉ dựa vào tường, một thân toàn máu và bụi bẩn, “Như thế nào mà làm cậu thừa nhận liền khó như vậy?”

Dương Mạn xụ mặt, “Ông mẹ nó cam mình.”

“Dương tiểu thư, cô vào thời kì trưởng thành có phải hay không từng có chỗ thiếu hụt về ngoại hình?”

Dương Mạn sửng sốt, không nghĩ đến đề tài chuyển đến trên người mình, Kha Như Hối như là dưỡng thần, thần nhiên mà nhắm mắt lại: “Cô luôn cố ý hay vô tình che giấu sự nữ tính của mình, làm việc thô bạo giống như đàn ông, nhưng lại giả bộ có võ thuật cao, rất chú trọng ngoại hình nữ tính của mình, cũng có lúc cô cố gắng làm cho chính mình nhìn phù hợp với thẩm mỹ con gái thời đại, cùng một lúc cô lại thể hiện không cần thân phận con gái của mình và mạnh mẽ gạt bỏ nó.”

“Cô khát vọng có cuộc sống con gái bình thường, lại tự ti về bản thân mình, cảm thấy mình không phải là một đứa con hiếu thảo, muốn tận lực biểu hiện cho giống đàn ông, làm như bản thân không cần những cái hư vinh của con gái.” Kha Như Hối cong khóe miệng, “Mà tôi thấy, hiện tại bộ dáng của cô tốt lắm, di truyền của nhà cô cũng rất đẹp, vậy nguyên nhân tự ti của cô...có phải hay không do vấn đề đậu thanh xuân(aka mụn:D)hay là cân nặng? Thậm chí đến bây giờ mà...Lòng tự trọng và tâm hư vinh của cô rất cao, thậm chí ần ần có khuynh hướng chủ nghĩa hoàn mỹ, càng để ý lại càng có vẻ không cần...”

Dương Mạn như muốn đập vào lưng y một cái, bị Khương Hồ kéo cổ tay, nhẹ nhàng kéo đến phía sau cậu: “Y nói cái gì chị cũng xem như thú vị lắm là được.”

Nhưng mà Dương Mạn không thể làm như vậy, bởi vì Kha Như Hối nói là thật.

Kha Như Hối thấp giọng nói: “Cho nên các người không thể lý giải người như chúng tôi, chúng tôi từ nhỏ có thuật đọc tâm, tài năng ở trong thời gian rất ngắn nhìn thấu nguyên nhân kết quả, nhìn thấu xấu xa được sắp đặt sau lưng, không ai có thể giấu tâm tư – bởi vì nhìn thấu, cho nên biết cái gì mới là ngu ồn gốc của nhân tính.”

“Lại là bộ dáng lý luận ích kỷ và giết người của ông?” Khương Hồ cười lạnh.

“Cậu rõ ràng cùng tôi giống nhau,” Kha Như Hối cười nhìn cậu, “Bằng không cậu vì sao lại dùng mọi cách ngăn Thẩm đội trưởng kia đi cứu đứa nhỏ đáng thương? Bỏ qua c ầu cứu của một cô gái đáng thương?”

Lúc này Khương Hồ cũng không nói y thái lắm, bởi vì Kha Như Hối nói...đều là sự thật.

Kha Như Hối cố gắng ngăn đ ầu, nhìn đ ồng hồ trên tường: “Bọn người Thẩm đội trưởng như thế nào còn không đem cửa sổ mở ra? Bất quá thời gian dài như vậy, đứa nhỏ kia có thể đã hít thở không thông mà chết, không khéo a, tôi lựa chọn đứa nhỏ bị bệnh suyễn.”

Sắc mặt Khương Hồ lúc này thật sự trắng, huyết sắc trên môi cũng không còn: “Ông...” Cậu muốn nói gì đó lại cảm thấy cả môi và cổ họng đ ầu khô khốc.

“Khi bọn họ nhìn đèn cửa mở ra, kỳ thật là chốt mở, chỉ có lúc cửa bị mạnh mẽ phá hư, chốt mở cửa mới có tác dụng cũng chính...là lúc trở thành sức nặng của năm người rơi xuống sàn nhà, bom sẽ không nổ.” Kha Như Hối cười to, “J, cậu thua.”

Giống như để xác minh lời y nói đúng, một tiếng nổ mạnh truyền đến, ngay cả nơi bọn họ đứng cũng bị lung lay.

Máu toàn thân Khương Hồ đầu đông lại, cậu chờ dẫn đứng ở nơi đó, một khắc đó, vô số ý tưởng hiện lên trong đầu, từng cái so với từng cái đầu kinh khủng, cuối cùng chỉ còn lại trống rỗng, cái gì cũng không có.

Vành mắt Dương Mạn đỏ lên đầy cậu ra, hướng về phía Kha Như Hối, Khương Hồ bị cô đẩy lùi hai bước, đụng vào trên tường, cậu lại không cảm thấy đau.

Dương Mạn như là muốn đánh chết Kha Như Hối, y lại như không cảm thấy đau, điên cuồng cười lớn: “J, cậu thua, cậu thua vì sự nghi ngờ vô căn cứ cùng không tín nhiệm! Cậu không tin ác ma sao, ác ma đã ở trong lòng cậu! Cậu không tin Tống Hiểu Phong, cho nên đồng nghiệp của cậu tránh được một kiếp, vì thế cậu lại không tin tưởng lời của cô gái, ha ha....khụ khụ khụ khụ...đó mới là lẽ vật cuối cùng của tôi đó thân ái...”

Khương Hồ trước mặt chỉ toàn màu đỏ, cảm thấy có chút choáng, chờ dẫn bước ra ngoài hai bước, chờ đến lúc Dương Mạn chú ý la lên, cậu đã không thêm quan tâm đến tất cả những người chắn trước mặt, giống như điên rồi mà đi ra ngoài, cậu nghĩ cậu đã nghe được thanh âm thế giới sụp đổ.

Ngoài cửa đã tối, gió đêm nổi lên, trong tâm càng lạnh hơn.

Không ngừng có người ở bên tai cậu nói cái gì, những bàn tay khác nhau đều có ý giữ chặt cậu, người đàn ông bên ngoài tao nhã bên trong hung hãn đều biểu lộ, ánh mắt cậu tan rã, ra tay đặc biệt tàn nhẫn, ngay cả Dương Mạn đánh Kha Như Hối gần chết chạy ra cũng không kịp đề phòng, cổ tay bị cậu nắm chặt.

“Khương Hồ!” Cô hét lớn, nhưng mà người kia không nghe thấy.

Tiếng con gái khóc kêu, tiếng đàn ông la lớn, còn có tiếng cười của người điên, cậu đều không nghe thấy.

Đột nhiên, một người chạy đến bên cạnh cậu, một tay giữ chặt thắt lưng cậu, đem cánh tay cậu bẻ ra sau, Khương Hồ theo bản năng nâng chân đá

qua, người nọ linh hoạt né tránh, giữ chặt chân cậu, người nọ lên tiếng: “Em đá đi đâu đấy? Đá hủy r ồi cả đời sau em thủ tiết mà sống sao?”

Khương h ồ như là bị người ta điểm huyết, đứng lại, bàn tay ôn nhu quen thuộc nhẹ nhàng vỗ lưng cậu, nhẹ nhàng vỗ về

Khương H ồ “...Dạ Hi”

Cậu nghiêng đầu đi, lại cảm thấy đôi mắt đã mờ đi, cái gì cũng không thấy, cậu dùng lực xoa mắt một chút, chất lỏng ấm áp rơi xuống, từ hai má đến cằm, người đàn ông ôm cậu mặt xám mày tro, vô cùng chặt vật, một bên mặt còn có vết thương đang chảy máu.

Thẩm Dạ Hi vừa nhìn li ền sửng sốt, qua loa lau tay mình trên quần áo Khương H ồ, cẩn thận lau đi nước mắt của cậu: “Này...này...sao lại vậy?”

Người nọ tay chân càng luống cuống, nhưng mà ở sau lưng Khương H ồ không ngừng vỗ: “Em...em...ai? Khương H ồ, đừng, đừng như vậy, làm sao vậy, ai chọc em?”

Anh quay đầu lại nhìn Dương Mạn, người nọ cũng đang khóc không thành tiếng: “Tôi nói...”

“Thẩm đội...đội trưởng, chúng tôi nghĩ anh...nghĩ anh...”

“Nghĩ tôi làm sao?” Thẩm Dạ Hi sửng sốt, nhanh chóng phản ứng lại, nở nụ cười: “Bị tiếng nổ dọa đi?”

“Tôi thao, anh còn cười hả?! Còn cười lão nương...lão nương bóp chết anh...” Lốp trang điểm của Dương Mạn cũng muốn trôi, “Nhưng lão biến thái nói anh theo cửa sổ vào nhất định chết, y nói...”

“Không vào bằng cửa sổ.” Thẩm Dạ Hi nói, “Lại không có công cụ, còn phải tìm, mặt đĩa nhỏ kia đâu tím, tôi nghĩ còn chờ nữa chắc nó đi gặp cụ Mác luôn, cửa có một bóng đèn, không mở vẫn tự sáng, nếu mẹ đĩa nhỏ biết nó ở trong nhà gỗ, khẳng định là Kha Như Hối làm trò ép buộc cô ta, nếu thật sự nguy hiểm, cô ta không thể không nói. Hơn nữa, đĩa nhỏ cách

cửa gần như vậy, thật sự là bom hay gì, tôi cũng không thể nào không cho nổ trước lại đem nó ra, dù sao lỗ mắg chút, cũng tốt hơn việc trơ mắt nhìn nó chết do ngạt thở...”

Thẩm Dạ Hi nói một h ồi xuống giọng, đột nhiên cảm thấy cái gì, nhìn Khương H ồ cười đến vô cùng thâm đắg: “Vậ...nước mắt của em, là bởi vì anh...”

Khương H ồ cuối cùng cũng từ trong bị thương lại mừng rỡ phục h ồi tinh th ần, thấy Thẩm Dạ Hi cười nhắ rằng, thiếu chút nữa hít thở không thông, đẩy anh ra, lúc này mới phát hiện chân mình không còn sức.

Thẩm Dạ Hi vô liêm sỉ: “Hắ hắ, anh cũng rất ngượng ngùng.”

Qu ần chúng vậ xem đầu trợn mắt há m ồm r ồi tự giác đi làm chuyện nên làm.

Dương Mạn chưa từ bỏ: “Vậ tiếng nổ đó là sao?!”

“Chuyện đó tôi cũng không biết sao lại như thế.” Thẩm Dạ Hi nhắ mặt nhú mằ, “Sau khi đá vắg cửa cũng không xảy ra chuyện gì, tôi li ền ôm đứá nhỏ ra, sau đó nó...ân, là nó!”

Chỉ vào một người thanh niên cũng mặt mằ xám tro đang bị khiềg trên một cái cág, Thẩm Dạ hi vô cùng giậ: “Không biết sao, đi đường không nhìn dưới chân, để cho nó đi đắg sau lại không biết ở cửa đắp trúng cái gì, may mắ tiểu tử này cho dù có ngốg phản ứng cũng không tậ, chỉ bị thương ở một vùng da sau lưng, bằng không ít nhất cũng mất tay hoặc chân.”

Khương H ồ một chữ cũng không thềg nghe, không nói một lời, xoay người bước đi.

“Ai!” Thẩm Dạ Hi nhanh chóng đầi theo, “Thooii đượg r ồi, không phải khóc vì anh sao, cũng không phải cắt thịt, nhìn mặt em chua thế kia...”

Không để ý tới là chua sao.

“Anh nói này Khương H ồ, đại lão gia, mạnh mẽ lắm nha...”

Vẫn không thêm đề ý.

“Anh hai...anh Khương...Khương bảo bối? Vợ nhỏ? Từ từ nha, anh là người bệnh...”

Khóe mắt Khương H ồ còn ướm thoáng nhìn qua Kha Như Hối bị bắt lên xe cảnh sát, nhưng không sao, chỉ cần người kia không bao giờ rời đi, tay chân luôn cùng một chỗ, nhắc nhở chính mình, thế giới này có mưa có gió có nóng có lạnh, cũng là hy vọng cùng chờ mong.”

Một tháng sau, Kha Như Hối bị xử bắn.

Một ác ma đã chết, thiên thiên vạn vạn ác ma khác lại còn ẩn dấu trong đám người, tùy lúc thức tỉnh trong lòng người.

Lòng người là một cái động đen, không ai có thể nói bên trong tội cùng đang ẩn giấu cái gì, dưới trời trong trắng sáng có lẽ chính là sóng ngầm bắt đầu khởi động, từ trong mỗi ác niệm hấp thu lực lượng, dần dần thành hình, phá l ồng mà ra, nơi ánh mặt trời không thể chiếu đến chính là dơ bẩn tội cùng.

Nhưng mà, chúng ta dù sao cũng sinh sống dưới ánh mặt trời.
TOÀN
VĂN HOÀN

PHÔI ĐẠO - HOẠI ĐẠO

Priest

dtv-ebook.com

Chương 95: Phiên ngoại

Điện thoại Thư Lâm Chiêu vang lên, trên màn hình điện thoại là ba chữ ‘Tiểu hổn đản’? Vui nha, ông nhướng mi, bắt máy.

Thư Cửu: “Ba, con của ba bỏ mạng rồi!”

Thư Lâm Chiêu: “Ở đâu? Ba giúp con nhật xác.”

Thư Cửu: “...Ba thật lãnh khốc vô tình, con phải đoạn tuyệt quan hệ cha con với ba.”

Thư Lâm Chiêu: “Được rồi, hẹn thời gian ba tìm người làm chứng.”

Thư Cửu: “...”

Thư Lâm Chiêu cười ra tiếng: “Chờ con lớn mới cùng lão tử chơi, còn dựa vào ba để ăn cơm mà, như thế nào, muốn tạo phản sao?”

Thư Cửu hằm hừ: “Ông già chờ đó.”

Thư Lâm Chiêu: “Chờ gì, chờ con tiến vào quan tài sao, dù sao cũng không trông cậy con dưỡng già cho lão tử.”

Thư Cửu trở mặt xem thường.

Thư Lâm Chiêu ở nước Mỹ, nói một nửa mới cảm thấy được không thích hợp, liền hỏi: “Không đúng nha, bên kia đại lục là nửa đêm rồi đi? Con hơn nửa đêm không ngủ mà làm gì? Chiêu hôn hay gọi quỷ?”

“Con mất ngủ.” Thư Cửu nói, dừng một chút, thở dài: “Ba à làm sao bây giờ, con hiện tại không hề có chút cảm giác an toàn.”

“Cho nên ba là cái thùng rác?” Thư Lâm Chiêu cảm thấy được nhân sinh có điểm bị thương.

“Ba sao lại cứ đâm chọt?!” Thư Cửu xù lông.

“Hắc hắc hắc, ai cho con cảm giác không an toàn? Ân...là cái vị mỹ nhân làm cảnh sát kia?” Thư Lâm Chương cảm khái, tên khốn không lương tâm này nuôi lâu như vậy, rốt cục cũng cho ba nó một chút cảm giác tự hào.

Thư Cửu hự một chút, nghe được thanh âm hẩn bên kia có chút đè ép, như là nửa đêm lén vào nhà vệ sinh gọi điện: “Ba đừng gọi em ấy như vậy, nghe giống lão lưu manh lắm...đó là con dâu ba.”

“Con cho lão tử là cần thứ?!” Đến phiên Thư Lâm Chiêu xù lông.

Thư Cửu: “A? Thì ra ba không phải?!”

Người lớn không thể cùng thằng nhỏ chấp nhặt, lão nhân không cùng con thỏ con chấp nhặt, vì thế Thư Lâm Chiêu hít một hơi thật sâu: “Như thế nào, vợ con đối với con không tốt? Muốn bỏ con?”

“Vợ của ba mới muốn bỏ ba, A Diêu rất tốt với con.” Thư Cửu hần hừ.

Thư Lâm Chiêu: “Con dám đem lời này nói lại với mẹ con không?”

Thư Cửu: “Không dám.”

Thư Lâm Chiêu hừ một tiếng: “Vậy con đang bình thường hơn nửa đêm phát bệnh thần kinh gì?”

Thư Cửu thở dài, một bộ dạng phiên muộn không biết nói từ đâu: “Vấn đề là, em ấy không chỉ đối với con tốt mà đối với ai cũng tốt lắm.”

“Nói.” Thư Lâm Chiêu càng già càng hưng phấn, tính nhiều chuyện không hề giảm, lập tức lên tinh thần.

Thư Cửu vì thế bắt đầu báo cáo, nguyên nhân gây chuyện là do một bên tâm thần họ Tống, bệnh tâm thần này, Thư Cửu nghĩ lại mà tức giận, nhưng mà lúc trước cần dao cần súng gặp ai cũng liều mạng, mỗi ngày đầu ảo tưởng trong thân thể có người khác lại có người yêu đang bị bắt cóc.

Sau đó bị bắt, Thư Cửu cũng tận mắt chứng kiến.

Sau lại nghe nói bị đưa vào viện tâm thần, sau lại nghe nói có vụ án gì cần đến hắn, sau lại nghe nói Thịnh Diêu thiếu chút nữa bị đâm một dao, sau lại tiếp tục nghe nói, bị nhóm của bác sĩ tâm lý lừa gạt xoay vòng, vì thế đem một tiểu thanh niên cảm hóa, bắt đầu nhận phối hợp đi điều tra cùng trị liệu.

Tất cả đều vô nghĩa, mấu chốt là, hắn trị liệu là chuyện của hắn, vì sao Thịnh Diêu cứ cách một lúc lại đi xem tên kia chứ?

Thư Cửu thật phần không hiểu, ở trong khái niệm của hắn, thánh phụ cũng không phải là thánh pháp.

“Con lo vợ con coi trọng tên tâm thần mà bỏ con?”

Thư Lâm Chiêu nói chuyện thẳng thắn, Thư Cửu nhất thời ghen hòng, im lặng trong chốc lát: “Như thế nào có thể?”

“Vậy con lo lắng cái gì?”

“Nhưng mà...nhưng mà bác sĩ kia nói, bởi vì tên kia bị chứng vọng tưởng, một trong những người đó là A Diêu, cho nên A Diêu thường xuyên đi thăm hắn, giúp hắn giảm bớt bệnh tình, trợ giúp trị liệu hay gì đó...”
Thư Cửu không biết biểu đạt như thế nào, giận, “Vợ của ba bị tên tâm thần cả ngày ảo tưởng như vậy ba không tức giận?!”

Thư Lâm Chiêu nói: “Nga, ba gọi mẹ con đến, để cho bà cùng con trao đổi vấn đề này.”

“Phi! Con mở miệng nói bậy, ba lớn ba đại nhân đừng chấp tiểu nhân.”
Thư Cửu chân chó.

Thư Lâm Chiêu nâng cổ tay nhìn đồng hồ đeo tay, lại ngoáy tai: “Đã phóng xong chưa? Không nói lẹ, lão tử ấn giấy thu tiền.”

“Nga.” Thư Cửu bĩu môi, “Còn có ngày hôm qua là lễ tình nhân, với hai người ban đêm đang vui vẻ, vừa lãng mạn vừa đẹp, bữa tối với ánh nến và giường kingsize, nhưng mà...”

“Con bắn sớm?” Thư Lâm Chiêu chậm rãi hỏi.

Trong nháy mắt đó, Thư Cửu vô cùng muốn bay theo tín hiệu điện thoại đi qua dùng chiêu quân pháp bất vị thân, đương nhiên, cuối cùng khắc chế.

Thư Lâm Chiêu cảm thấy tâm tình vô cùng tốt, vì thế chủ động hỏi: “Ân, vậy làm sao?”

“Trong lúc đó điện thoại của em ấy vang hơn mười lần,” Thư Cửu nghiêng răng nghiêng lợi, “Con đến bây giờ chưa từng thấy qua người đàn ông có thể chiêu hoa đào đến thế, một đám giống như ruồi bọ, đáng giận chính là, em ấy lại lại...nhận điện thoại không nể mặt con!”

Ý thức được âm thanh quá lớn, Thư Cửu ủy khuất hạ giọng: “Ba ời, con rất không có cảm giác an toàn a.” (Chi: Thư tiểu công thật đáng yêu!!!)

“Con hi vọng cậu ấy để ý con?” Thư Lâm Chiêu xác định đưa con phá gia chi tử của mình rảnh quá kiểm chuyện làm, “Không để ý đến con chính là nói rõ chỉ là bạn bè thăm hỏi bình thường, con kích động cái gì? Vợ con được chào đón nên mất hứng?”

Thư Cửu vẻ mặt thương tâm: “Con cảm thấy, em ấy đối với ai cũng tốt, con đối với em ấy một chút đặc biệt cũng không có...”

“Cậu ấy có thể cảm thấy con đặc biệt bá m người, đặc biệt phiền.” Thư Lâm Chiêu nói trúng trọng điểm.

Thư Cửu bị đả kích.

“Hơn nữa, con ở đây suy nghĩ lung tung, ba thấy con nếu trở về theo đuổi người ta đi, người ta còn chưa chấp nhận con đúng không?”

Thư Cửu lại bị đả kích.

Thư Lâm Chiêu đâm chột đã ghiền: “Nói không chừng con ở trong mắt người ta không có cái gì đặc biệt, không danh không phận cái này gọi là nhân duyên sáng sớm, đến chiều lại nhà ai nấy về.”

Thư Cửu hung tợn: “Con sẽ gọi mẹ bỏ ba.”

Thư Lâm Chiêu: “Con không cần bởi vì mình mà kiếm thêm đêm lưng.”

Thư Cửu dừng một chút, sâu kín nói: “Ba già, làm việc cho một lối thoát với, sớm vẫn tốt hơn muộn.”

Thư Lâm Chiêu hắc hắc cười: “Con khi đó không phải mỗi ngày đều đem hoa tặng đến nhà người ta sao?”

“Em ấy sau đó không cho con gửi,” Thư Cửu oán niệm, “Em ấy nói mình là cảnh sát, không phải đại tướng quân, không cần mặc áo giáp hoa.”

“Con không phải mỗi ngày đều đưa đón người ta đi làm?”

“Em ấy nói không cần, cái gì mà nhiều người xấu, còn phải bảo vệ con...”

“Con không phải nói mỗi ngày đều nấu cho người ta ăn?”

“Vấn đề là con chỉ biết nấu canh, cho dù em ấy chịu uống, con cũng tiếc làm cho em ấy uống mỗi ngày nha.”

“Con thật vô dụng.” Thư Lâm Chiêu suy nghĩ nửa ngày, mới ngắn gọn đánh giá.

Thư Cửu uể oải.

“Ba sống nhiều năm như vậy cũng chưa từng thấy người đàn ông nào vô dụng như con.” Thư Lâm Chiêu không ngừng cố gắng.

Thư Cửu: “...”

“Con nói người ta thích con ở điểm gì?” Thư Lâm Chiêu hóa thân sắc bén, chỉ thẳng nhược điểm của Thư Cửu.

Thư Cửu cạn máu, miêu sát.

“Ba năm đó nên bắn chết con luôn.” Thư Lâm Chiêu nói, “Sinh ra con cái gì cũng không làm được, ăn cái gì cũng không biết gánh trách nhiệm, cả ngày chọc ba làm niềm vui.”

Thư Cửu nghĩ, câu cuối cùng...kỳ thật không liên quan.

Thư Lâm Chiêu thở dài: “Ba đến trước hình ông nội con cảnh tỉnh, con nên làm gì thì làm đi, chuyện khác mặc kệ, công ty của con nếu cuối năm dăm lỗ, hừ hừ...”

Âm thanh bên kia tắt máy vang lên, Thư Cửu cảm thấy được chính mình kiếp trước nhất định thiếu đạo đức, gửi hồn đến làm con lão ma quỷ này.

Vừa đứng lên vừa oán thán đi ra ngoài, lúc đi qua phòng khách, lại vừa lúc thấy trên sofa có một bóng người, Thư Cửu lúc đầu là hoảng sợ, sau đó nhận ra người đó là Thịnh Diêu.

“Em ấy nghe được” “Em ấy nghe được bao nhiêu” “Thật dọa người” đầu óc hắn xoay chuyển liên tục.

Thư Cửu ngơ ngác đứng đó: “A. A Diêu...”

Thịnh Diêu hình như là cười khẽ một tiếng, trong phòng khách không bật đèn, tối đen, cũng nhìn không thấy biểu tình của cậu, chợt nghe thấy cậu nhẹ nhàng vỗ ghế sofa: “Lại đây.”

Thư Cửu đang không yên lòng nhanh chóng chạy qua.

Thịnh Diêu chỉ mặc áo ngủ, cảnh xuân mở ra, Thư Cửu ngồi xuống bên cạnh cậu, phi thường tự nhiên thay cậu chỉnh lại quần áo, đem người ôm vào trong lòng: “Rất lạnh, em...em ngồi ở đây bao lâu rồi?”

Thịnh Diêu nghĩ nghĩ: “Cũng không lâu, từ lúc anh nói ‘em ấy không chỉ rất tốt với con, đối với ai cũng tốt’.”

A...đó không phải là đã nghe toàn bộ đi? Thư Cửu dường như lạnh, khẩn trương giải thích: “A Diêu, tôi không có ý đó, tôi chỉ là nửa đêm gặp ác mộng, nên trong lòng có điểm bất an, cho nên...”

“Anh thấy ác mộng gì?” Thịnh Diêu hỏi.

Thư Cửu gục đầu xuống.

“Àn?”

“Chính là...mơ thấy em không cần tôi.”

Thư Cửu ôm chặt thắt lưng Thịnh Diêu, giống như là vô cùng bất an, Thịnh Diêu đột nhiên cảm thấy được có hàng trăm cảm xúc ngổn ngang, hình như chưa bao giờ có một người nào đối cậu cẩn thận cùng không muốn rời xa như vậy, cái loại quý trọng đến gần như hèn mọn, làm cho trong lòng cậu hơi chua xót.

Cậu không biết phải làm sao giờ.

“A sir em lợi hại như vậy, tôi như phế...” Thư Cửu rồi rồi nói, có điểm không cam lòng, đem mặt chôn trong hõm vai Thịnh Diêu, “Tôi ngoại trừ đóng phim thì chỉ biết sống phóng túng.”

“Anh không phải đã quản lý công ty của ba anh thật tốt sao?” Thịnh Diêu cười.

“Ngô...” Thư Cửu không ngẩng đầu lên, giả bộ đã đi, giọng điệu hờn dỗi nói: “Cái đó ai không làm được, tôi không nghĩ ra em thích tôi ở điểm

nào?”

Hắn vừa nói xong, bỗng nhiên vô cùng khẩn trương ngẩng đầu lên: “Tôi xấu như vậy, hỗn đản như vậy, sao em thích tôi?”

“Làm sao lại thích.” Thư Cửu ủy khuất nhìn cậu, giống như một con chó lớn cụp đuôi.

Thịnh Diêu im lặng thật lâu, mới nhẹ nhàng vỗ đầu hắn: “Kỳ thật...Em đâu thích tất.”

Thư Cửu mở to hai mắt nhìn, ngốc nghếch há miệng nhìn cậu một hồi, sau một lúc lâu, mới hồi phục tinh thần: “Em nói dối.”

Thịnh Diêu nâng cằm hắn lên, nhẹ nhàng hôn hắn, hết sức ôn nhu, thật lâu mới buông ra, cười khẽ: “Em không có.”

Thư Cửu mơ hồ, lý trí lại giãy dụa: “Em...em nói dối...”

Lại một nụ hôn dài: “Cam đoan không có.”

Thư Cửu rốt cục từ một con chó lớn tội nghiệp hóa thành lão sói vô cùng hung ác.

Thân ái, đêm còn rất dài.TOÀN VĂN HOÀN